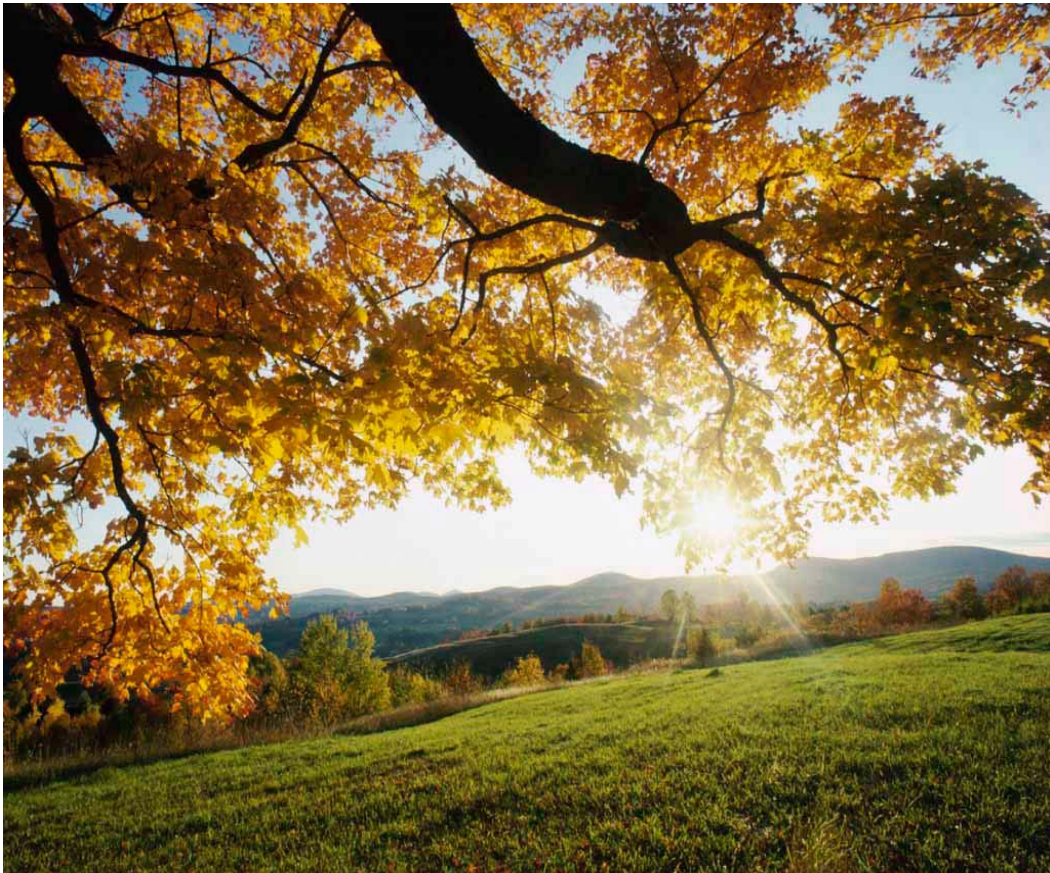

Ngọa Long Sinh

Ngưng Sương Kiếm

WWW.VNTHUQUAN.NET, 2008.

Ngọa Long Sinh

Ngưng Sương Kiếm

Hồi 1

**Cổ Tĩnh Vô Ba
(Giếng Xưa Không Đáy)**

Phương đông lóe sáng, biển khơi dậy sóng gió.

Gió biển ào ào thổi, mặt cát trên bờ biển bốc lên mù mịt, có thể dự đoán hôm nay không phải là ngày tốt để hạ thủy.

Thương hải khách, một vị lão nhân, đứng đã lâu trên bờ biển, mặt nhìn ra đại hải, chốc chốc lại ngẩng đầu nhìn trời cao. Cuối cùng Thương hải khách cũng có quyết định, lão phát tay áo đẩy chiếc thuyền nhỏ xuống nước.

Thủy triều làm cho chiếc thuyền nhẹ bồng bênh, lão nhân cũng bồng bênh theo.

Thương hải khách lấy ra một mảnh vải xanh từ trong người, rồi dùng nó bọc lấy một thanh trường kiếm. Sau đó dùng một sợi dây màu cổ đồng buộc chặt lại. Lão nhân đặt trường kiếm vào giữa thuyền rồi chụp lấy mái chèo, nhắm hướng mặt trời mọc chèo thuyền đi.

Dưới động tác hữu lực và thuần thục của lão nhân, chiếc thuyền nhỏ phá sóng lướt như bay. Thân thuyền luôn chao động. Nhưng thân hình khô gầy của lão nhân tựa như được đóng chặt vào thân thuyền, tuyệt không có một chút dao động.

Đôi khi con người không phải vì tiền mà sống, còn có những thứ khác, tỉ như tranh cường, đấu khí, gây sự.....

Dường như những thứ này mới chi phối cuộc sống nhiều hơn, Xưa nay

không ít kẻ thanh bại danh liệt, tán gia bại sản, thậm chí hy sinh cả thân mạng nhưng không ai tiếc nuối.

Tựa như lão nhân Thương hải khách này, lão ta quật cường hiếu thắng, một mực quyết làm theo ý mình.

Đôi khi ngay cả bản thân lão cũng không hiểu tại sao phải mấy phen đi tranh chấp phần khẩu khí này? Tại sao phải đi tranh chấp với một thiếu niên vốn chẳng có liên quan gì đến mình?

Nhưng trong thâm tâm lão thì món nợ này kết đã nhiều năm rồi, bây giờ đã đến lúc cần phải trả thôi.

Có thể là người trong võ lâm thường quá hiếu thắng nên mới có cái câu “Nhất sơn nan dụng nhị hổ”, trong cùng một lãnh vực thì “Song hùng bất lưỡng lập”, đây cũng là chuyện thường tình. Nghĩ đến đây thì sắc diện hơi vàng của lão nhân chợt đỏ lên, hai hàng chân mày nhuốm bạc cũng dựng cả dậy.

- Tiểu bối!

Lão cười nhạt một tiếng, rồi như không nhìn được nên lại tự nói:

- Người có ngờ là ta lại đến không?

Nói đoạn lão vung tay phải chụp lấy đốc kiếm và nắm chặt, trong mắt xuất hiện huyết quang, sắc diện đầy sát khí.

Chiếc thuyền cập vào bờ của một hòn đảo, Thương hải khách cũng chẳng biết gọi đây là đảo gì?

Thật ra trong eo biển Bột Hải có quá nhiều đảo lớn nhỏ, tất cả đều chẳng có tên gọi. Tuy nhiên, trong lòng lão nhân thì chẳng có nơi nào đáng thấy ghét như cái hòn đảo này. Vì vậy, nên ngay cả một ngọn cỏ, một tảng đá trên hòn đảo cũng khiến cho lão căm ghét. Thật đúng:

ghét người ghét luôn cả... đất đai Mặt trời đã thoáng ra khỏi những đám mây đen, tiểu đảo tràn ngập ánh ban mai, Thương hải khách vượt qua bảy tầng

nham thạch rồi đột nhiên dừng bước.

Trước mặt lão là hai cây liễu đan vào nhau rũ bóng, cành lá xum xuê che kín một thạch động tối om om. Thương hải khách vạch những cành liễu rồi đạp lên mặt đất đầy lá liễu khô tiến tới trước.

Xem ra nơi này vẫn giống như ba năm trước, hai gốc liễu vĩnh viễn tươi xanh, bờ cát vẫn còn óng ánh vàng, sóng bạc lớp sau đùn lớp trước.

Thương hải khách đến trước cửa động bất giác ngừng bước, lão đã từng hơn một lần bại dưới Thiết chương của đối phương... Nghĩ lại cũng chẳng trách lão phải lạnh lòng. Vì đối phương chẳng qua chỉ là một thanh niên khoảng mười chín, hai mươi tuổi, còn lão đã là người lục tuần, danh dương tứ hải, vậy mà thiếu niên kia thắng lão quá dễ dàng.

Sau một chiêu nhẹ nhàng điểm ra thì thanh niên kia mỉm cười, một kiểu mỉm cười đầy ngạo thị thiên hạ. Một lần, hai lần, tất cả đều như vậy.

Thương hải khách vẫn chăm chăm nhìn vào vào thạch động tối đen, một hồi lâu sau, lão sang sang cười một tràng lớn tiếng nói:

- Tiểu tử trong động, xin lượng thứ cho việc lão phu phá giấc ngủ của ngươi.

Lần thứ ba lão phu đến thỉnh giáo ngươi đây.

Thanh âm dội vào vách động rồi vọng ra, hồi lâu sau mới có tiếng thở dài khe khẽ, tiếp theo là một giọng nói trong trẻo:

- Thương hải khách, lão làm chi mà khổ quá xá vậy?

Giọng nói trong trẻo của người trong động trở nên lạnh lùng, người trong động nói tiếp:

- Chẳng qua là tại hạ mượn nơi này để tu thân khổ luyện mà thôi, thật ra tại hạ chưa từng mạo phạm, hà cớ gì lão lại đến bức bách đến ba lần như thế?

Thương hải khách nghe vậy thì biến sắc, lão lui ra sau một bước, rõ ràng nhất cử nhất động của lão đều lọt vào mắt của đối phương. Tuy nhiên, lão cười nhạt để trấn định tinh thần rồi lớn tiếng nói:

- Tiểu tử, ngươi không ngủ à? Rất tốt, chúng ta sẽ ẩn chúng một lần nữa nhé. Ngươi ra ngoài này hay ta vào trong đó?

Lời vừa dứt thì bỗng nhiên có ánh lửa lấp lánh trong thạch động, nhờ ánh lửa chiếu rọi mà Thương hải khách nhìn rõ mọi thứ bên trong. Thạch động được bài trí rất đơn giản, một giường đá, một ghế đá và đầy thư tịch sách vở chất như núi, xem ra thiếu niên này tựa như một văn sĩ đến đây đọc sách dưỡng tính, nhưng có ai biết người này cũng là một võ lâm kỳ nhân thâm tàng bất lộ?

Trình độ võ công của chàng cực kỳ tinh thâm, có lẽ chỉ có lão nhân Thương hải khách này biết được điều đó, vì vậy, sau khi nghe giọng nói của chàng, thì bất giác lão có vẻ khiếp sợ. Lão cũng sợ đối phương nhận biết sự lo lắng của lão qua giọng nói nên mới lớn tiếng nói cười như thế, có lẽ đây là một cách che giấu tốt nhất.

Bên cạnh động sách cao như núi là một thiếu niên ngồi tựa lưng vào thạch động, tóc dài xõa vai, mày kiếm mắt sao, có thể gọi đây là một trang thiếu niên khôi ngô tuấn tú. Chỉ có điều sắc diện của chàng hơi nhợt nhạt, râu cằm khá dài, mục quang cũng sáng hơn người thường.

Thiếu niên mỉm cười rồi nói:

- Tại hạ đã thức giấc từ lâu rồi. Thương hải khách, lão cho rằng trên thế gian này chỉ có lão mới là người dậy sớm thôi sao?

Thương hải khách sợ nhất là nhìn thấy vẻ ung dung của thiếu niên, đồng thời lão cũng sợ vẻ phật phùng bản an của mình. Lão cười nhạt một tiếng rồi bước lên trước, nói:

- Đã qua ba năm rồi, ba năm không phải là một thời gian ngắn, nhất định là ngươi không thể ngờ ba năm qua ta đã học được mấy môn công phu lợi hại, vì thế, hôm nay Nói đến đây thì bất giác lão nhoẽn miệng cười hì hì.

Thiếu niên hơi chau mày, chàng nói với giọng pha chút cảm khái và kinh

ngạc:

- Thế à Ba năm rồi Thật là quá nhanh!

Chàng đưa ngón tay lên tính rồi gượng cười, nói tiếp:

- Nói như vậy có nghĩa là tại hạ đã đến tiểu đảo này mười năm rồi.

Thương hải khách cười hì hì, nói:

- Đó là chuyện của người, ai nhàn rồi đến đây nói chuyện ngày thường của người chứ? Tiểu tử Song mục như sao của thiếu niên chột xạ kỳ quang, chàng cướp lời nói:

- Chẳng phải tại hạ đã nói với lão là không được xưng hô với tại hạ như thế sao?

Thương hải khách, hình như lão mau quên quá đấy.

Lão nhân lại lui ra sao một bước, diện mục nhăn nhoe, tựa như lão đang cố nhẫn nhịn một thứ bi phần đã lên đến cực độ. Lão cất giọng sang sảng nói:

- Giang Hải Phong, trừ phi người bại dưới tay lão phu và rút lui khỏi Bột Hải, bằng không thì đến chết lão phu cũng chẳng chịu thôi, sẽ tiếp tục mãi như hôm nay.

Lão ngưng lại, cười lớn một tràng rồi nói tiếp:

- Cuối cùng rồi sẽ có lúc người bại dưới kiếm của lão phu.

Thiếu niên hất mớ tóc rối ra sau rồi mỉm cười, nói:

- Không cần lão nói rõ thì tại hạ cũng đã sớm nhận ra, lần này lão mang binh khí đến, nhưng Chàng cười cười và nói tiếp:

- Nhưng lão vẫn sẽ bại thôi.

Dường như để khẳng định lời nói của mình, chàng lại nói tiếp:

- Lão tất sẽ bại một cách bi thảm hơn hai lần trước, vì người ập ủ sự độc ác trong lòng thì nhất định sẽ bị báo ứng bằng sự ác độc.

Thương hải khách rùng mình, qua kinh nghiệm hai lần trước đó thì lão đã biết, bất cứ sự phẫn nộ nào và hù dọa nào cũng đều quá thừa đối với thiếu

niên trước mặt.

Lão miễn cưỡng trấn định tâm thần, vì lão cũng biết nguyên nhân chủ yếu của thất bại thường do vội vàng nóng nảy mà ra.

- Giang Hải Phong!

Lão lạnh lùng quát lớn và nói tiếp:

- Người không cần dùng lời khiêu khích lão phu, sự tình bây giờ rất đơn giản, người đã biết mục đích đến đây của ta, chúng ta sẽ y như cũ, dùng khoai đao loạn kiếm để phân thắng bại, sau đó Thiếu niên mỉm cười, hỏi xen vào:

- Sau đó thì sao? Không lẽ cũng giống như hai lần trước, sau khi bại thì lão quay người bỏ đi, ba năm sau lại tìm đến? Quả thật là tại hạ cảm thấy phiền phức đến độ không thể chịu đựng được nữa rồi.

Lão nhân nghiêng răng rồi nói:

- Tự nhiên là lần này không thể như vậy.

Thiếu niên vẫn thản nhiên ngồi trên phiến đá, tựa lưng vào thạch động, chàng nghe đối phương nói vậy thì mỉm cười, hỏi:

- Vậy lần này lão muốn thế nào?

Lão nhân cười nhạt rồi nói:

- Giang Hải Phong, người nghe đây! Nếu ta bại dưới tay người thì ta sẽ lập tức hoành kiếm tự vẫn, nhưng nếu người bại dưới kiếm lão phu Lão cười lớn một tràng rồi nói tiếp:

- Thì khi đó mệnh vận của người tự nhiên sẽ do lão phu định đoạt rồi.

Thiếu niên mỉm cười, thái độ hơi có vẻ khinh khỉnh, chàng nói:

- Kiêu Côn, chớ nên nói trước những lời tận tuyệt như thế, tại hạ e rằng đến lúc đó thì lão không thể nào xuống nước được đây.

Nói đoạn, chàng đứng lên và thở dài một hơi, sau đó chàng đưa tay vuốt vuốt chiếc trường bào đầy nếp nhăn.

Thương hải khách Kiều Côn lại lui một bước, lão lớn tiếng nói:

- Lấy binh khí của ngươi ra, mau!

Thiếu niên kêu bằng Giang Hải Phong hơi chau mày, chàng gượng cười nói:

- Tại hạ thật không hiểu, lão Chàng lại thử dài một hơi, rồi nói:

- Được thôi!

Nói đoạn chàng bước lên phiến đá, mục quang quét ra tứ phía tìm kiếm, hồi lâu sau chàng nhặt một cành tùng dài chừng hai thước và to như cổ tay.

Chàng gõ gõ cành tùng vào phiến đá và nói:

- Trong này tối quá, chúng ta ra ngoài thôi.

Thương hải khách cười nhặt, nói:

- Tự nhiên là phải ra ngoài, đi thôi!

Nói đoạn lão quay người cất bước, hồi lâu sau, thiếu niên mới từ từ ra khỏi thạch động. Lúc này trời đã sáng tỏ, ánh nắng gay gắt khiến con người không thể mở to mắt, cát vàng hấp thụ ánh nắng nên cũng đang tỏa nhiệt khí. Thương hải khách dừng bước giữa bãi cát, lão nhìn tứ phía và cảm thấy nơi dừng bước không lý tưởng lắm nên đổi qua một nơi khác.

Thiếu niên chỉ mỉm cười và khẽ gật đầu. Gió biển hất tung mái tóc đen dài của chàng, có lẽ đã rất lâu rồi chàng chưa được cắt tóc cạo râu nên trông đáng vẻ khá luộm thuộm.

Thương hải khách Kiều Côn tỏ ra khấn trương, lão nói:

- Ngươi còn chờ gì nữa? Mau lấy binh khí của ngươi ra, ta biết nhất định nó ở chung quanh thất lung của ngươi thôi. Mau lên, thời gian không còn sớm nữa.

Giang Hải Phong vạch cành tùng lên mặt cát và nói:

- Lão đoán sai rồi Chàng chau mày nhìn đối phương và nói tiếp:

- Hình như tại hạ từng nói với lão, trong mười năm qua, tại hạ không dùng đến binh khí, có lẽ là lão quên rồi.

Kiều Côn ngẩn người, lão nói:

- Vậy thì ngươi dùng thứ gì để đổi phỏ với trường kiếm của ta?

Nói đoạn, lão nâng trường kiếm lên, hàn quang kinh người, quả nhiên đây là một thanh kiếm tốt.

Giang Hải Phong đưa cành tùng lên và chậm rãi nói:

- Tại hạ dùng cái này.

Thương hải khách lui ra sau một bước, lão cười nhạt, nói:

- Ngươi đừng quên lần này không phải điểm tới là thôi, lão phu hạ thủ sẽ không lưu tình đâu đấy.

Thiếu niên mỉm cười, nói:

- Vậy thì tốt nhất lão cứ giết tại hạ! Được chết trong tay Thương hải khách đỉnh đỉnh đại danh cũng là một chuyện đáng được an ủi.

Chàng bước qua trái một bước, đưa cành tùng lên ngang ngực rồi nói tiếp:

- Nào, chúng ta tốc chiến tốc quyết thôi.

Trên trán Thương hải khách nổi đầy gân xanh, lão quét mục quang nhìn ra tứ phía thì thấy bãi cát dưới hoang đảo này đích thực là vắng lặng không người.

Nếu không thì việc một lão nhân lục tuần dùng kiếm đổi phỏ với một thiếu niên chỉ có cành tùng trong tay, quả thật là một chuyện mất mặt. Hiện tại trong lòng lão đã trời dậy ý niệm rửa hận xung hùng nên lão cũng bất chấp tất cả.

Lão cười ha hả một tràng rồi nói:

- Giang Hải Phong, không ngoài ba mươi chiêu thì ngươi sẽ đổ máu dưới kiếm của lão phu đây nhé.

Thiếu niên chau mày, chàng nói:

- Mau đi thôi, tại hạ không thể vì lão mà mất quá nhiều thời gian, còn một chương sách tại hạ vẫn chưa đọc xong.

Trong lúc chàng nói thì Thương hải khách đã tung người đến trước, trường

kiếm trong tay vạch lên một đạo kiếm quang, kèm theo kinh phong vù vù, thể kiếm hướng vào giữa ngực thiếu niên.

Giang Hải Phong hoành ngang cành tùng rồi bất chợt hướng đầu cành cây về phía Kiều Côn.

Chỉ một thế đơn giản như vậy nhưng Kiều Côn phải lui ra sau ba bốn bước mới đứng vững được. Lão lập tức thu hồi chiêu thức.

Giang Hải Phong cũng tỏ ra hơi kinh ngạc, chàng gật gật đầu và nói:

- Thương hải khách, lão lui bước hay lắm, so với lần trước thì có tiến bộ nhiều rồi.

Kiều Côn bắt giác đỏ mặt, lão gượng cười, nói:

- Người không cần nói những lời khinh bạc, lão phu không mắc lừa người đâu.

Nói đoạn, lão xoay chuyển nửa vòng trên cát nhưng không xuất chiêu. Còn Giang Hải Phong vẫn đứng yên bất động, cành tùng trong tay chàng tựa như một thứ đồ chơi. Chỉ có những bậc đại hành gia mới có thể nhìn ra trường ác đấu sinh tử trong tình hình này, trong mắt những kẻ có võ công tầm thường thì nhất định sẽ cho rằng hai người đang đùa với nhau.

Thương hải khách lại xoay chuyển một vòng nhưng thủy chung vẫn không xuất chiêu. Thiếu niên vẫn đứng chôn chân yên lặng. Mặt trời càng lúc càng lên cao, Thương hải khách đã có tính toán, chỉ cần mặt trời lên càng cao thì ánh nắng sẽ chiếu qua trường kiếm, làm cho kiếm quang thêm lấp lánh, lão sẽ chiếu kiếm quang làm lóa mắt đối phương, như vậy tất sẽ nắm chắc phần thắng.

Nghĩ đến đây thì lão giả vờ bỏ nhào tới, trường kiếm xuất ra một chiêu Huyền Diệu Hoạch Sa, chém thẳng vào hai đầu gối của đối phương. Thế nhưng lần này Giang Hải Phong cũng không động đậy cành tùng. Thương hải khách lập tức thu thế công, hư chiêu của lão bị đối phương đoán được

nên sắc diện bất giác đỏ hồng. Lúc này lão vẫn không ngừng dịch động thân hình, kiếm quang chiếu ra tứ phía như muôn ngàn ánh sao.

Chợt nghe Giang Hải Phong kêu lên một tiếng rồi lui bước ra sau. Ngay lúc đó, thân hình Thương hải khách bốc lên khỏi mặt cát, trường kiếm trong tay thi triển chiêu Kiếm Phong Hầu lợi hại nhất của lão. Mũi kiếm phát ra tiếng vù vù như long ngân, thế kiếm đâm vào yết hầu của thiếu niên, tốc độ xuất kiếm nhanh như chớp, thoáng cái đã đến.

Giang Hải Phong hú một tiếng dài, thân hình rún xuống, thần thái tỏ vẻ kinh ngạc, chàng biết mình đã đánh giá thấp đối phương, lúc này e rằng không dễ ung dung lui bước. Tuy nhiên, trong chớp mắt thì thân hình chàng đã tung lên cao, thoáng cái là lướt qua đầu Thương hải khách.

Chợt nghe kiếm phong phát ra vù vù, trường kiếm của Thương hải khách Kiều Côn lập tức xoay chuyển lên trên, lão thi triển chiêu cứu mệnh Kim Kê Tích Vũ, thế kiếm nhằm đâm vào bụng của Giang Hải Phong.

Thiếu niên này trông tuy trầm tĩnh nhưng nội công của chàng thâm hậu không lường và đã đạt đến cảnh giới tùy ý phát xuất, đây chính là: tâm đến kiếm đến.

Chàng vốn xem thường những nhân vật như Thương hải khách Kiều Côn này, nhưng không ngờ sơ ý nhất thời mà suýt chút nữa bị đối phương đã thương.

Mười năm tĩnh tu khổ luyện của Giang Hải Phong là một chuyện kinh người.

Chiêu vừa rồi của Thương hải khách tuy hung hiểm nhưng chẳng thể nào đã thương được chàng, ngược lại còn khiến cho chàng thêm ác cảm.

Chiêu Kim Kê Tích Vũ của Kiều Côn vừa phát ra thì cánh tùng trong tay Giang Hải Phong cũng dịch động cùng một lúc. Chỉ nghe “soạt” một tiếng, thân hình của Giang Hải Phong bất động, Thương hải khách bị chấn lực nên

chao đảo lui ra ngoài bốn năm bước.

Trong tưởng tượng của lão, binh khí mình được chế từ tinh động bách luyện, tuy không có uy lực chém sắt như chém bùn nhưng binh khí của đối phương chẳng qua là một cành tùng, nếu binh khí của song phương chạm vào nhau thì có lý nào cành tùng không gãy? Nhưng sự thực lại nằm ngoài tiên đoán của lão, lực phản chấn khiến cho trường kiếm suýt chút nữa văng khỏi tay lão.

Thương hải khách kinh ngạc không thôi, lão hoành kiếm trước ngực, và thấy lưỡi kiếm mẻ đi một mảnh bằng đầu ngón tay, kiếm quang vẫn tỏa ra tứ phía nhưng thân kiếm run run, bất giác lão kêu thất thanh một tiếng.

Nhìn qua cành tùng của đối phương thì đừng nói là gãy, ngay cả đến vết sức cũng chẳng thấy một chút nào. Trước tình hình này thì Thương hải khách bất giác rung mình, lão lui tiếp ra sau bốn năm bước, sắc diện xám xịt như tro.

Giang Hải Phong vẫn cảm cành tùng như cầm một thứ đồ chơi, chàng cười hì hì rồi nói:

- Thương hải khách, lão còn muốn đánh nữa hay không?

Kiều Côn nắm chặt trường kiếm trong hai tay, thân hình run bần bật, trong khóe mắt dường như có hai ngấn lệ long lanh sắp nhỏ xuống. Lão nghiêng rặng trán định tinh thần rồi nói:

- Xem như ngươi lợi hại ta đánh không lại ngươi ta còn kém xa ngươi.

Nhưng ta không phục Giang Hải Phong chống cành tùng xuống đất và cười nhạt, nói:

- Nhưng lão chẳng còn cơ hội nữa rồi.

Thương hải khách bỗng nhiên quát lớn:

- Không! Không! Tuyệt đối ta không thể chết, ta không thể chết Vừa nói lão vừa liên tục lui bước, tựa như sợ Giang Hải Phong lấy mạng lão, nhưng Giang Hải Phong chỉ thản nhiên mỉm cười mà không truy theo. Thương hải

khách lui mấy chục bước, rồi thấy đối phương không truy theo nên lão dừng bước và lạnh lùng nói:

- Giang Hải Phong, ta chỉ tổn hại trên binh khí chứ chẳng phải tuyệt kỹ không bằng người, vì thế ta không thể chết.

Giang Hải Phong cười cười rồi nói:

- Cái đó tùy lão. Tại hạ không có ý bức lão phải chết.

Lúc này Kiều Côn mới yên tâm, lão nhìn tứ phía rồi gượng cười, nói:

- Thế thì ta đi đây.

Giang Hải Phong phá lên cười ha hả một tràng, chàng quăng cành tùng và nói:

- Được, lão cứ đi, tại hạ tuyệt đối không đuổi theo. Chỉ có điều Nói đến đây thì song mục của chàng chợt lộ hàn quang, chàng “hừ” một tiếng rồi nói tiếp:

- Sau này lão đừng có tìm đến nữa, nếu không thì tại hạ sẽ chẳng khách khí như hôm nay nữa đâu, bãi cát này sẽ là nơi vùi xương của lão đấy.

Thương hải khách Kiều Côn ngẩn người ra như pho tượng, qua một lúc lão mới xoay người và cất bước bỏ đi.

Giang Hải Phong nhìn theo bóng hình lão ta và chiếc thuyền nhỏ dần đi xa, chàng gượng cười tự nói:

- Tại sao phải khổ như thế chứ?

Nói đoạn chàng cũng quay người trở về thạch động, lòng cảm thấy thơ thái vô cùng. Trước đây, mỗi khi đẹp trời thì chàng thường ra ngoài thạch động, chàng ngắm mặt trời mọc, mặt trời lặn, hoặc tản bộ trên mặt cát. Những điều này đối với chàng là một sự hưởng thụ rất tốt. Nhưng gần đây, sau khi chàng cô lạng trên đất, ngó trong tĩnh lặng thì lòng chàng chợt nảy ra ý xa lánh thế giới bên ngoài, những cử động kia không còn tạo cho chàng một khoái cảm mới nào nữa.

Chàng vào trong thạch động, ngồi xuống ghế đá rồi thuận tay thắp ngọn đèn lòng lên. Sau đó chàng mở một cuốn sách rồi tập trung tinh thần mà đọc.

Chàng đã quen việc đọc sách trong bóng tối, chàng muốn mượn việc này để luyện năng lực Dạ Thị của mình. Nhưng hiện tại, sau khi đọc xong ba trang sách thì bỗng nhiên chàng bỏ sách xuống, đôi mày kiếm liên tục chau lại, chàng tự nói:

- Tại sao đã đi rồi mà còn trở lại? Không lẽ hán không muốn sống thật sao?

Chàng có vẻ tức khí nhưng chưa đến độ phải phát tác, tuy nhiên điều này làm cho chàng mất hết nhã hứng đọc sách. Qua một lúc lâu, vẫn chưa thấy có động tĩnh gì, Giang Hải Phong bật đứng lên, nhưng chàng lại cười nhạo mình và tự nói:

- Sư phụ nói không sai, tính nhẫn nại của ta vẫn còn chưa đủ, xem ra muốn đạt đến cảnh giới Cổ Tĩnh Vô Ba thì thật là chuyện không dễ.

Nghĩ đến đây thì chàng ngồi xuống lại. nhưng ngay lúc đó, đột nhiên có một bóng người xuất hiện trong tầm mắt của chàng.

Đó là một thiếu nữ mặc lam y. Giang Hải Phong kinh ngạc vô cùng, chàng vận mục lực nhìn kỹ thì quả nhiên có một cô nương đứng ngay cửa động. Cô nương này toàn thân mặc lam y, thân hình nhỏ nhắn, mũi cao mắt sáng, quả thật là đủ ngọc khiết băng thanh để làm cho người khác tiêu hồn lác phách. Tuy nhiên trong mắt Giang Hải Phong thì những điều đó chẳng có tác dụng gì.

Chàng chỉ kinh ngạc nhìn cô ta, vì đây là một cô nương hoàn toàn xa lạ với chàng, một lúc lâu, chàng cất giọng khi quát hỏi:

- Cô nương từ đâu đến? Tại sao lại tùy tiện vào nơi này?

Thiếu nữ mỉm cười, song mục nhìn chăm chăm vào Giang Hải Phong, nàng nói:

- Ngươi không cần phải tức giận, ta biết ngươi là người có bản lĩnh phi

thường, ta đến là để thỉnh cầu người.

Giang Hải Phong chau mày hỏi:

- Thỉnh cầu tại hạ? Tại hạ không quen biết cô nương mà.

Thiếu nữ hơi ngỡ ngàng trước thái độ lạnh lùng của đối phương, sắc diện bất giác ửng đỏ, nàng gượng cười nói:

- Ta muốn người dạy công phu cho ta.

Giang Hải Phong nghe vậy thì thở phào một hơi, chàng mỉm cười và lắc đầu nói:

- Đây thật là chuyện kỳ quái, sao cô nương lại tìm đến tại hạ? Cô nương, tại hạ có công phu gì đâu?

Nói đến đây thì mặt chàng chợt xuất hiện nộ khí, vì rõ ràng là cô nương này quá mạo muội, vả lại chàng cũng hiểu ra chuyện mình ẩn thân và luyện võ tại nơi này đã không chỉ có một lão nhân Thương hải khách kia biết.

Thiếu nữ mỉm cười, nói:

- Ta biết, có thể người trách ta nói năng không được khách khí, kỳ thực chỉ cần người đồng ý dạy công phu cho ta thì ta tình nguyện bái người làm sư phụ ngay.

Giang Hải Phong mỉm cười, chàng từ từ nhắm mắt rồi lắc đầu, nói:

- Cô nương mau đi ngay cho, tại hạ không có thời giờ để nói nhiều với cô nương.

Lam y thiếu nữ ngạc nhiên, đồng thời nàng cảm thấy thái độ lạnh lùng ngạo thị của đối phương khiến cho mình khó chịu vô cùng. Nàng cố kiềm chế tức khí và nói:

- Con người của người thật là Tại sao nói năng chẳng khách khí như thế? Ta đến đây là thành tâm thành ý thỉnh cầu người.

Vừa nói đến đây thì Giang Hải Phong đã khoát tay và lạnh lùng nói:

- Cô nương thành tâm thì tại hạ cũng hảo tâm, cô nương mau đi đi thôi. Tại

hạ chỉ là một người đọc sách bình thường, chẳng biết công phu là gì cả.

Thiếu nữ “hừ” một tiếng rồi nói:

- Người nói dối, người là một dị nhân có bản lĩnh cao siêu, người cũng là một ẩn sĩ, người cho rằng ta không biết Giang Hải Phong vội mở to mắt ra, mục quang lạnh lùng của chàng khiến thiếu nữ khiếp sợ lui bước, lời nói cũng dừng lại giữa chừng. Chàng khẽ thở dài rồi phát tay, nói:

- Đi thôi, cô nương chớ làm phiền tại hạ nữa!

Lam y thiếu nữ tỏ ra thất vọng, nàng dậm chân và nói:

- Có gì ghê gớm kia chứ? Người Giang Hải Phong lại trừng mắt xạ hàn quang, chàng muốn mắng cô ta một câu nhưng thấy song mục của tô ta đã long lanh ngấn lệ, tựa như sắp bật khóc nên bất giác chàng cũng mềm lòng. Chàng thầm nghĩ đối phương chẳng qua là một cô nương không hiểu chuyện, nên mình hà tất phải hơn thua với cô ta. Vì vậy nên chàng cố nhịn, tuy nhiên chàng không thể không nhìn cô ta thêm một lần nữa. Chàng thấy mái tóc cô ta đen tuyền và dài như suối, bên trong thất lưng bằng da báo nổi phồng lên; chẳng biết cô ta nhét thứ gì vào đó. Eo lưng khá nhỏ, làn da trắng như tuyết, gió nhẹ thổi bay tóc lật phất, thật giống như Ngọc Thụ Lâm Phong.

Giang Hải Phong cảm thấy rất kỳ quái, ngoài Thương hải khách Kiều Côn ra thì xưa nay chẳng có ai đặt bước đến tiểu đảo này, tại sao hôm nay bỗng nhiên lại có một cô nương trẻ tuổi xuất hiện? Qua nhiều năm tu tâm dưỡng tính, tuy chưa đạt đến cảnh giới Cổ Tĩnh Vô Ba nhưng tính tình của chàng không thích nói chuyện với nữ nhân, đặc biệt đối với nữ nhân như lam y thiếu nữ này thì đích thực là quá mạo phạm.

Chàng chau mày nói:

- Có thể cô nương nghe ai đó nói nhảm rồi, thực ra tại hạ chỉ là một người bình thường, còn như tại sao đến ở nơi này thì tại hạ cũng không cần phải

nói cho cô nương biết. Nhà cô nương ở đâu? Một mình đến tiểu đảo như thế này thì quá nguy hiểm, sao còn không mau trở về nhà đi?

Lam y thiếu nữ bữu môi, nói:

- Ta nhất định phải học công phu, ta không sợ khổ.

Giang Hải Phong bật cười, chàng nói:

- Đây không phải vấn đề cô nương sợ khổ hay không, mà là tại hạ căn bản chẳng biết công phu gì thì dạy cho cô nương thế nào được?

Lam y thiếu nữ ngẩn người, nàng hỏi:

- Người không đồng ý thật à?

Giang Hải Phong lại nhắm mắt, lắc đầu.

Thiếu nữ tức giận dậm chân mấy cái và nói:

- Không dạy thì thôi!

Nói đoạn, nàng quay người bỏ đi, vừa bước ra khỏi cửa thạch động thì nàng cười nhạt rồi quay đầu lại, nói:

- Chỉ có điều ta sẽ không rời nơi này, vì tiểu đảo này không phải là sở hữu của người.

Giang Hải Phong nhìn theo bóng thiếu nữ dần khuất và bất giác gượng cười, tuy chàng không bận tâm đến cô ta nữa nhưng trong lòng hơi lo lắng, vì thiếu nữ từng nói là sẽ không rời khỏi nơi này. Đó quả thật là một chuyện đại phiền phức.

Bỗng nhiên chàng nghe thấy tiếng mái chèo khua nước, chàng thầm nghĩ:

- “Tuy nói cứng nhưng cuối cùng thì cô ta cũng phải bỏ đi!” Trên hoang đảo lạnh lùng không người này, Giang Hải Phong luôn có cảm giác như trời tối rất nhanh. Chẳng hiểu tại sao, đêm nay chàng cảm thấy lòng vô cùng nôn nóng và bất an. Có lẽ hai chuyện ban ngày đã khiến tâm tình trầm tĩnh từ lâu của chàng chợt loạn lên.

Giang Hải Phong cầm chiếc đèn lồng nhỏ và chậm rãi bước ra khỏi thạch

động.

Sóng biển vẫn ngày đêm vỗ vào bờ đá, dù đêm tối như mực nhưng vẫn có thể thấy bọt nước trắng xóa, hình ảnh này thường gợi cho con người nghĩ về quá khứ hoặc ảo tưởng về tương lai.

Trời lát phát mưa bay, Giang Hải Phong quét mực quang nhìn tứ phía rồi tung người lướt đi lên tuyết đỉnh của hoang đảo. Trong màn đêm, chỉ có thể nhìn thấy chiếc đèn lồng trên tay chàng lấp lánh chao động trong làn mưa bay. Trước mặt chàng lúc này là một bờ đá cao hơn mười trượng, từ trên xuống dưới thẳng băng, sóng biển vỗ không tới, hỏ báo cũng khó trèo lên được. Nhưng trong mắt vị thiếu niên kỳ hiệp này thì chẳng khác gì một đại đạo bằng phẳng, chàng giắt chiếc đèn lồng vào thắt lưng rồi thi triển Bích Hổ Du Tường mà vượt qua bờ đá. Sau đó, chàng vận khí tung người nhảy xuống bên kia, động tác nhẹ nhàng như chiếc lá rơi.

Trước mắt chàng hiện ra giờ là một phiến quái thạch phủ đầy rêu phong, trong tiếng mưa rơi tí tách, chốc chốc lại có tiếng côn trùng vang lên, cảnh tượng khiến người ta cảm thấy khủng khiếp đến lạnh người.

Giang Hải Phong lấy chiếc đèn lồng ra khỏi thắt lưng, chàng tung người lướt đi như sao xẹt, thoáng chốc đã vượt qua mấy chục phiến quái thạch, cuối cùng chàng dừng bước trước một phiến quái thạch cực lớn. Chàng sửa lại y phục cho chỉnh tề rồi cung kính hành lễ và nói:

- Đệ tử tham kiến sư phụ!

Một giọng nói yếu ớt cất lên sau phiến quái thạch:

- Hải tử! Đêm nay ngươi đến quá muộn rồi.

Giang Hải Phong nghiêm túc nói:

- Đúng vậy, sư phụ Giọng nói yếu ớt lại vang lên:

- Nhất định là hôm nay ngươi gặp phải chuyện đặc biệt gì đó, đúng không, hải tử?

Giang Hải Phong bất giác mỉm cười, lòng thầm nghĩ sư phụ thật là cao minh, không chuyện gì có thể qua mặt được. Nghĩ đoạn, chàng bước tới khẽ đẩy phiến đá, một tiếng “cách” vang lên, phiến đá tựa như cánh cửa lập tức mở ra. Bên trong là một gian thạch thất sạch sẽ với đèn đuốc sáng choang, nếu không tận mắt mục kiến thì ai có thể tin rằng, trên hoang đảo này lại có một nơi tinh tươm như vậy.

Thạch thất được hình thành từ trong lòng một tảng đá lớn, nơi này tuyệt đối không nhuốm một chút hồng trần, giữa thạch thất có một giường đá và một ghế ngủ có thể lay động, ngoài ra còn có một chiếc bàn nhỏ cũng bằng đá. Trên ghế ngủ có thể lay động trước sau, có một lão nhân tiều tụy đang nằm. Thoạt trông, khó đoán được niên kỷ của lão nhân này, trên mặt không những đầy nếp nhăn mà còn vàng vọt gầy còm như người bị bệnh lâu năm. Hai mắt lõm sâu vào trong, tuy mục quang vẫn sắc xảo như xưa nhưng ẩn chứa bên trong là vẻ mệt mỏi của người già lão, ánh mắt cũng không còn xoay chuyển linh hoạt nữa.

Thân hình của lão nhân gầy đét trong bộ y phục được may bằng lụa màu mỡ gà.

Có thể trước đây lão khá to béo nên bộ y phục hiện tại rộng thùng thình. Đầu tóc của lão tuy chưa hói sạch nhưng xem ra cũng chẳng còn bao nhiêu, chỉ còn loe hoe mấy sợi, không đủ che lớp da đầu nhăn bóng. Lão khoanh hai tay trước ngực, để mặc cho chiếc ghế đưa thân thể khô đét gầy chao đảo từ trước ra sau rồi từ sau ra trước.

Giang Hải Phong bước tới dùng tay giữ cho chiếc ghế ngừng dao động, chàng quan sát lão nhân một lúc rồi nói:

- Sư phụ, sắc diện của người khá nhiều rồi.

Lão nhân mỉm cười, nói:

- Bên ngoài trời đang mưa phải không?

Giang Hải Phong gật đầu, nói:

- Mưa rất nhỏ. Đệ tử vốn muốn đến sớm một chút, chỉ có điều hôm nay tâm tình rất loạn.

Lão nhân cười lớn rồi nói:

- Lúc này ngươi có thể một tháng đến một lần cũng chẳng sao, vì ta đã chẳng còn công phu gì hay để truyền thụ cho ngươi nữa rồi.

Giang Hải Phong mỉm cười, nói:

- Đệ tử vẫn chưa luyện thuần thục bộ Vô Hình Kiếm, đêm nay đến xin sư phụ chỉ điểm thêm cho.

Lão nhân cười cười, nói:

- Không cần vội, ngươi hãy nói cho ta biết, hôm nay xảy ra chuyện gì vậy?

Giang Hải Phong gượng cười, nói:

- Tàn Đồng sư đệ chưa nói cho sư phụ nghe sao?

Lão nhân lắc đầu, nói:

- Chưa, hắn chẳng biết gì cả, suốt ngày hôm nay hắn chưa hạ sơn.

Giang Hải Phong cảm thấy kỳ quái, chàng hỏi:

- Hiện giờ hắn đi đâu rồi?

Lão nhân nhắm mắt rồi lại mở ra, lão nói:

- Có lẽ hắn vào trong suối bắt cá rồi, nội công của hắn còn kém người rất xa.

Lão nhoài đầu ra khỏi chiếc ghế đá, và nói tiếp:

- Rót cho ta một cốc nước.

Trong một bình bằng đá chứa đầy nước trong, Giang Hải Phong rót nước ra một cốc bằng gỗ rồi từ từ đưa tận miệng lão nhân, lão nhân uống mấy ngụm rồi lắc đầu, nói:

- Loại thức ăn đó thế nào? Ngươi ăn được chứ?

Giang Hải Phong mỉm cười hỏi lại:

- Sư phụ muốn nói đến món Hắc Tinh chẳng?

Lão nhân khẽ gật đầu. Giang Hải Phong chau mày nói:

- Không được ngon miệng lắm, quá chát.

Lão nhân mỉm cười, nói:

- Vị của nó tuy không ngon nhưng sau khi ăn một thời gian dài thì người sẽ cảm thấy thích thú, vả lại nó còn có tác dụng hỗ trợ cho người rất nhiều trong việc luyện công.

Lão ngừng một lát rồi nói tiếp:

- Đặc biệt là đối với năng lực Dạ Thị của người.

Giang Hải Phong gật đầu, nói:

- Chuyện này thì đệ tử biết, sư phụ quá tốt đối với đệ tử rồi.

Lão nhân nhoẽn miệng cười, lão ngắm nhìn đệ tử văn võ toàn tài của mình mà lòng cảm thấy an ủi vô cùng.

Giang Hải Phong quỳ bên cạnh, chàng khẽ nắm bàn tay lão nhân và cười thân mật rồi nói:

- Sư phụ, hôm nay lão Thương hải khách lại tìm đến, đệ tử đã tổng khứ lão đi rồi.

Lão nhân ngạc nhiên hỏi:

- Người đã thương lão ta à?

Giang Hải Phong lắc đầu, nói:

- Sư phụ yên tâm, làm sao đệ tử đã thương lão ta chứ? Chẳng qua là lần này lão ta cùng đệ tử tỉ thí trên binh khí. Lão dùng kiếm phản quang chiếu vào mắt đệ tử, sau đó thừa cơ thi triển tuyệt chiêu Kiếm Phong Hầu, suýt chút nữa thì đệ tử bị lão đã thương.

Lão nhân “à” một tiếng rồi vội hỏi:

- Hảo thủ pháp! Nhưng người tránh né như thế nào?

Giang Hải Phong bật cười ha hả rồi nói:

- Nếu đệ tử không tránh né được chiêu đó thì mười năm khổ luyện thật là

lãng phí, và cũng uống công làm đệ tử của Ngân Hà lão nhân.

Lão nhân nhìn trái nhìn phải rồi nói với giọng trách cứ:

- Hải Phong, sao ngươi lại nhắc đến danh tự của ta? Nên biết điều này rất bất lợi đối với ngươi đấy.

Giang Hải Phong mỉm cười, nói:

- Nơi này chẳng có người mà.

Lão nhân “hừ” một tiếng rồi nói:

- Nhưng ngươi phải hết sức cẩn thận, phải luôn nhớ bốn chữ:

Họa Tòng Khẩu Xuất (họa từ miệng mà ra). Đến hiện giờ vẫn còn nhiều kẻ truy tìm, ngộ nhỡ bọn họ biết ngươi là đệ tử của ta thì hại tử, thật là một đại bất hạnh cho ngươi đấy.

Giang Hải Phong nhướn đôi mày kiếm lên và cười nhạt, nói:

- Sư phụ quá cẩn thận rồi!

Nhưng thấy thái độ của lão nhân rất nghiêm túc thì chàng vội cải lời, nói:

- Sư phụ yên tâm, đệ tử từng hứa với sư phụ là suốt đời này tuyệt không vọng động đả thương một người, đệ tử nhất định sẽ tuân thủ.

Lúc này thần thái của lão nhân mới thư giãn trở lại, lão buông tiếng thở dài rồi nói:

- Cả đời ta sát nghiệt quá nặng nên trời xanh mới khiến ta mắc bệnh bại liệt vào tuổi viễn niên. Ngươi còn trẻ nhưng đã học được toàn bộ công phu của ta, ta thật lo lắng là ngày sau ngươi sẽ bước vào vết xe đổ của ta.

Giang Hải Phong cúi đầu, nói:

- Đệ tử quyết sẽ không làm thế.

Lão nhân nói:

- Ta cũng mong là như vậy.

Đoạn lão nhân chăm chú nhìn vào mặt đệ tử và nói tiếp:

- Diện mục ngươi có khí chất anh hào, tuy ngươi đã đọc sách dưỡng tính

nhiều năm nhưng chưa giảm đi bao nhiêu, ta thật lo lắng có ngày ngươi sẽ Lão cười nhạt rồi nói tiếp:

- Ngươi chớ quên những lời giáo huấn của ta, nên biết ta hận nhất là việc sát nhân đây.

Trong lúc nói câu này thì trên mặt lão nhân thoáng lộ vẻ tươi cười, điều này khiến người ta có thể nghĩ đến lão này là nhân vật có song trùng cá tính.

Giang Hải Phong gật đầu, khẽ nói:

- Đệ tử nhớ rồi ạ!

Lão nhân gật gù, nói:

- Tốt! Bây giờ ngươi hãy nói cho ta biết, ngươi đã thủ thắng trước lão Thương hải khách đó như thế nào?

Giang Hải Phong nói:

- Đệ tử dùng Nhất Bộ Sơn, thủ vững hạ bàn trước, tiếp theo dùng thân pháp Kinh Thần lướt qua đầu lão ta, sau đó vận chân lực vào cánh tòng làm tổn hại binh khí của lão Chàng cười cười rồi nói tiếp:

- Nhất thời lão ta biết khó đối phó nên tự rút lui.

Lão nhân chau mày hỏi:

- Tại sao không dùng thủ pháp Nhất Trượng Song Lang khiến lão chưa kịp tiến lên thì đã rơi vào bại địa?

Giang Hải Phong bất giác ngẩn người, chàng vò đầu và nói:

- À, đúng rồi, đệ tử thật là hồ đồ.

Lão nhân mỉm cười, nói:

- Đừng nản, điều đó phải trải qua nhiều kinh nghiệm mới đạt được, nhưng từ việc này có thể biết học võ và học văn đều có chỗ giống nhau, tức là không có điểm dừng.

Lão ngừng lại một lát rồi từ từ nói tiếp:

- Khiếm khuyết của ngươi là sự thuần thực, từ nay về sau chỉ cần ngươi tiếp

tục tập luyện thì không khó để đạt được thành tựu.

Lão ngừng lại thờ dài rồi khẽ nói:

- Sư đệ ngươi trở về chưa?

Giang Hải Phong bước ra cửa thạch thất nhìn tứ phía rồi quay vào, nói:

- Tàn sư đệ đã lớn tuổi mà còn thật thà như vậy, trời tối thế này thì bắt được cá gì chứ?

Lão nhân ngửa mặt nhìn lên đỉnh thạch thất rồi nói:

- Bốn năm qua, may mắn là có hắc chiếu cổ cho ta, nếu ta có thể sống thêm vài năm nữa thì ta nghĩ công phu của hắc, dù không bằng ngươi nhưng cũng kém không nhiều.

Giang Hải Phong khiêm tốn nói:

- Tàn sư đệ thông minh hơn đệ tử nhiều.

Lão nhân mỉm cười, nói:

- Các ngươi đều như nhau, nhưng ta vẫn cho rằng Lão lại lắc đầu rồi nói tiếp:

- Cũng không thể nói như vậy, chung quy ta có được hai đệ tử như các ngươi để kế thừa y bát thì quá đủ rồi.

Lão quét mục quang nhìn ra cửa thạch thất rồi chậm rãi nói tiếp:

- Nếu ngươi không có chuyện gì khác thì hãy bắt đầu diễn luyện Vô Hình Kiếm đi.

Giang Hải Phong liền bước qua phải thạch thất, chàng dời một phiến bạch thạch rồi lấy ra một phiến đá bằng phẳng, trên mặt đá có vẽ mười mấy đôi hình người đang tỉ kiếm với các tư thế khác nhau. Chàng dùng một thanh kiếm gỗ rồi chiếu theo hình vẽ mà diễn luyện một lượt. Sau cùng chàng chỉ tay vào các hình vẽ mà lần lượt giảng giải cho lão nhân nghe, phạm chỗ nào vừa ý thì lão nhân gật đầu, chỗ nào không vừa ý thì lão nhân bắt động hoặc lắc đầu. Thực ra, lão nhân có thể nói, nhưng vì truyền thụ võ công là một

chuyện gian khổ, sư huynh đệ Giang Hải Phong vì muốn sư phụ an tâm dưỡng bệnh, không cần phải quá vất vả nên bọn họ mới nghĩ ra cách này. Biện pháp này rất có hiệu quả, có thể khiến người truyền thụ tâm lãnh thần hội, từ khi Ngân Hà lão nhân bị bán thân bất toại, năm năm qua, sư huynh đệ bọn họ đều thỉnh giáo tuyệt học của sư phụ bằng cách này.

Hai sư đồ đang tập trung tinh thần khảo giải công phu thì đột nhiên không hẹn mà cả hai cùng quét mục quang nhìn ra cửa thạch thất. Thì ra cả hai đều nghe có tiếng chân người đến.

Quả nhiên, một lúc sau thì có bóng người thấp thoáng nơi cửa, theo đó là một giọng nói sang sảng:

- Sư ca đến phải không?

Giang Hải Phong đặt phiến đá trở lại chỗ cũ rồi mỉm cười, nói:

- Mau vào đây.

Thạch môn được mở rộng ra, một thiếu niên anh tuấn, thân thể cường tráng, mình mặc hắc y xuất hiện giữa thạch thất. Thiếu niên đặt chiếc đèn lồng soi cá xuống rồi hành lễ với lão nhân, sau đó quay sang mỉm cười với Giang Hải Phong và nói:

- Nếu sớm biết hôm nay sư ca đến thì tiểu đệ đã không đi bắt cá rồi.

Giang Hải Phong nói:

- Không phải là bắt cá trong khe suối trên núi sao?

Thiếu niên mỉm cười, chàng nháy mắt với Giang Hải Phong và nói:

- Không sai! Tiểu đệ đi xung quanh đó thôi.

Giang Hải Phong biết, nhất định là hắn đi chơi ở chỗ khác nhưng sợ sư phụ trách mắng nên mới mượn cớ đi bắt cá, bây giờ bị điểm phá nên vội lấy mắt ra hiệu.

Lão nhân đều rất thương yêu hai đệ tử của mình, cách mười ngày nửa tháng thì Giang Hải Phong mới quay lại thỉnh giáo một lần, chàng vốn đã có thể

rời sư phụ đi xa, nhưng lão nhân này truyền thụ tuyệt nghệ rất nghiêm, nên chưa cho phép đại đệ tử đi xa. Lão còn muốn khảo nghiệm một năm, muốn tất cả đều mãn ý lão, rồi mới cho Giang Hải Phong hành tẩu giang hồ. Mấy năm trước, lão nhân lại tìm được Tàn Đồng, thu nhận chưa đầy một năm thì lão bị chứng bại liệt. Trí tuệ và căn cốt của Tàn Đồng đều không kém Giang Hải Phong, cả hai đều đã có căn cơ thâm hậu nên tiếp thu tuyệt học của lão nhân rất nhanh, vì vậy lão nhân cũng chẳng mấy khó nhọc trong việc truyền thụ.

Lão đem lý luận cao thâm nói cho bọn họ biết, còn thành tựu thì phải dựa vào sự tu luyện của bản thân bọn họ.

Giang Hải Phong nhập môn sớm hơn Tàn Đồng mấy năm nên võ công tự nhiên phải cao cường hơn. Nhưng thân thủ của Tàn Đồng cũng chẳng tầm thường, bọn họ là những thiếu niên rất biết tự nỗ lực phấn đấu, vì thế Ngân Hà lão nhân luôn khen ngợi hai người.

Sau khi Giang Hải Phong được thụ truyền toàn bộ võ công thì lão nhân tập trung tinh thần sức lực mà truyền thụ cho Tàn Đồng. Chỉ đáng tiếc là lão bị bại liệt nên không thể tận tình tận ý truyền cho công phu như trước, tuy nhiên cả Giang Hải Phong và Tàn Đồng đều biết, được vị lão nhân này thu nhận làm đệ tử, là đại phúc phận của bọn họ.

Tàn Đồng không than oán một lời, chàng phục dịch cho sư phụ rất tử tế, lão nhân có chàng bên cạnh cũng đỡ cô đơn, do lão không thể động chân động tay nên lão lệnh cho Giang Hải Phong truyền thụ cho Tàn Đồng những môn công phu không thể truyền thụ bằng lời nói.

Lúc này, lão mỉm cười rồi nói với Tàn Đồng:

- Tàn Đồng, sao còn không mau thỉnh giáo sư huynh của ngươi?

Tàn Đồng uống mấy ngụm nước rồi nhìn qua Giang Hải Phong nói:

- Chúng ta ra ngoài nhé!

Giang Hải Phong gật đầu, chàng nói:

- Sư phụ, bọn đồ nhi ra ngoài một lúc rồi sẽ quay vào.

Lão nhân mỉm cười và nhắm mắt.

Giang – Tần liền cất bước ra khỏi thạch thất, ngoài trời vẫn lất phất mưa bay.

Tần Đồng nói:

- Chúng ta diễn luyện bộ chương pháp nhé.

Giang Hải Phong gật đầu, nói:

- Được, tùy sư đệ!

Tần Đồng mỉm cười, ánh mắt lộ vẻ thần bí, chàng bước đến gần Giang Hải Phong và khẽ nói:

- Sư ca, cô nương đó thế nào rồi?

Giang Hải Phong ngẩn người, chàng ấp úng hỏi:

- Cô nương cô nương nào?

Tần Đồng bật cười, nói:

- Sư ca thật khéo giả vờ, yên tâm đi, đệ không nói cho sư phụ biết đâu.

Giang Hải Phong chợt nhớ ra người hấn nói là ai, bất giác hai má chàng đỏ lên, nhưng chàng vội nghiêm túc nói:

- Người chớ nói lung tung, cô ta chẳng qua là một người qua đường, ta chẳng hề quen biết cô ta. Cô ta muốn ta dạy công phu, nhưng bị ta mắng mấy câu thì bỏ đi rồi.

Chàng ngừng lại và lấy làm kỳ quái nên hỏi:

- Nhưng làm sao ngươi biết?

Tần Đồng cười ha hả, tỏ vẻ đắc ý, chàng nói:

- Đại ca, chuyện của đại ca làm sao qua mắt được tiểu đệ? Cô ta vừa đến là tiểu đệ đã trông thấy rồi, cô ta chèo một chiếc thuyền nhỏ, mặc lam y, phải không?

Chàng ngừng lại, gãi gãi đầu và nói tiếp:

- Tuyệt đẹp, đây là lần đầu tiên tiểu đệ thấy một thiếu nữ xinh đẹp như vậy.

Giang Hải Phong mỉm cười, nói:

- Sư đệ, định lực của ngươi vẫn chưa đủ, trong mắt ta thì cô nương đó chẳng có gì đặc biệt, chẳng qua là một thiếu nữ không rõ sự thế mà thôi.

Tần Đồng vội hỏi:

- Cô ta sẽ trở lại chứ?

Giang Hải Phong lắc đầu, nói:

- Ta nghĩ cô ta sẽ không trở lại, ngươi làm sao thế?

Tần Đồng lắc đầu, nói:

- Đừng đa nghi, chúng ta luyện công thôi.

Thế là hai người bắt đầu triển khai thân thủ rồi cùng nhau chiết giải từng chiêu thức.

Giang Hải Phong tỏ ra rất kinh ngạc, vì chỉ vồn vện một tháng mà công phu của Tần Đồng tiến bộ khá nhiều, trong lòng chàng rất cao hứng, chờ để lúc ngừng tay thì chàng mỉm cười, nói:

- Không ngờ ngươi tiến bộ thần tốc như vậy, cơ hồ như sắp đánh bằng tay với ta rồi.

Tần Đồng cởi chiếc áo đen ra, để lộ một thân hình cường tráng lực lưỡng, chàng lấy áo lau mồ hôi và nói:

- Sư huynh chớ tăng tốc tiểu đệ. Sư phụ từng nói, tiểu đệ muốn bằng sư huynh thì phải khổ luyện bốn năm nữa.

Chàng ngừng một lát rồi chau mày hỏi:

- Sư huynh nói xem, có thật phải lâu như thế không?

Giang Hải Phong cười ha hả, nói:

- Sư phụ khích cho ngươi nỗ lực đẩy thôi, thực ra theo ta thấy thì chỉ cần hai năm thì ngươi và ta chẳng hơn kém nhau nhiều.

Tần Đồng chau mày nói:

- Nhưng hai năm sau thì sư huynh cũng có tiến bộ vậy.

Nói đoạn cả hai cùng cười rồi trở vào thạch thất.

Ngân Hà lão nhân vẫn lim dim song mục như đang ngủ.

Giang Hải Phong biết sư phụ cần nghỉ ngơi nên chàng ở lại không lâu thì gật đầu chào Tần Đồng và khẽ nói:

- Ta đi đây, người không cần tiễn.

Bỗng nhiên Ngân Hà lão nhân mở mắt ra và nói:

- Hải Phong, người không làm trái lời ta, dùng binh khí đã thương người đấy chứ?

Giang Hải Phong ngạc nhiên hỏi lại:

- Tuyệt nhiên Sao sư phụ lại hỏi như thế?

Lão nhân lắc đầu, nói:

- Ta chỉ sợ người giết người thôi. Không có gì, người đi đi.

Giang Hải Phong bất giác cười thầm sư phụ quá đa nghi, thực ra bằng vào công phu hiện tại của chàng, muốn giết người thì chẳng qua là chuyện cử chân động tay, hà tất phải dùng đến binh khí.

Chàng vội hành lễ rồi quay người cất bước ra khỏi thạch thất, kể đó chàng thì triển khinh công lướt đi như bay xuống núi.

Trời sắp sáng, mặt biển Bột Hải phủ đầy sương mù. Lam y thiếu nữ cùng chiếc thuyền nhỏ bồng bềnh trên sóng biển, từng cơn gió nhẹ thổi qua làm xõa bay mái tóc huyền như suối của nàng. Những vật dụng như nồi, niêu, xoong chảo va chạm vào nhau, phát ra những tạp âm lẫn lộn, khiến cho tâm tình của nàng cũng rối bời. Quả thật, nàng là một cô nương luôn làm theo ý của mình. Nàng đã hạ quyết tâm phải theo đuổi thiếu niên trên đảo, buộc chàng phải dạy công phu cho mình.

Quyết tâm của nàng thật khiến cho người ta không thể ngờ, thử xem, nàng

đã dọn đến cả nhà đến đây rồi còn gì.

Cuối cùng thì chiếc thuyền nhỏ cũng đáp vào bờ cát trên tiểu đảo. Nàng tung người phóng lên bờ như chim yến, nàng kéo thuyền lên mặt cát rồi dọn tất cả đồ đạc xuống. Sau đó, nàng giấu thuyền sau một tảng đá rồi chọn nơi căng màn làm lều.

Nàng đã từng theo tổ phụ đi Tân Cương mua bán nên đã sớm quen cuộc sống dã ngoại, vì vậy những chuyện này không có gì khó khăn đối với nàng. Nơi nàng dựng lều cách bờ biển không xa, chỉ cần bước mấy bước là tới nơi, điều khiến nàng đặc ý nhất là cũng cách chỗ Giang Hải Phong chừng một tầm tên. Như vậy nàng có thể tiếp cận để nhìn lên chàng, ngày ngày có thể canh chừng chàng.

Nàng trầm nghĩ:

- “Rồi cũng có ngày! Hắn sẽ không chịu nổi sự uy hiếp của ta, và cuối cùng sẽ chấp nhận yêu cầu của ta.” Nghĩ như vậy nên cô nương ngậy thơ hoạt bát này không nhịn được cười. Nghĩ đến quái nhân văn nhã anh tuấn đó thì trong sâu thẳm đáy lòng có một thứ cảm giác kỳ lạ, không thể nói ra được, nàng đã sống mười tám năm rồi nhưng chưa từng thấy một người nào kỳ quái như vậy.

Nàng lại trầm nghĩ:

- “Hắn còn trẻ, tại sao lại đến sống một mình trên hoang đảo này? Ta từng thấy hắn đối phó với lão nhân kêu bằng Thương hải khách kia, võ công của hắn quả thật là cao minh khôn lường, chỉ có điều tại sao khi ta hỏi thì hắn lại một mực phủ nhận? Hắn đã luyện được tuyệt nghệ ghê gớm như vậy mà tại sao lại cam tâm sống cô đơn như thế?

Tại sao hắn không ra giang hồ hành tẩu?” Nghĩ đến những điều này thì lòng nàng bồi hồi, đứng ngồi bất định. Nàng quyết tâm phải đi hỏi cho rõ ràng mới được. Nhưng điều khiến nàng phiền lòng nhất là thái độ lạnh lùng vô

tình của hắn. Tuy nhiên về anh tuấn của chàng đã vĩnh viễn chiếm cứ trái tim nàng, kể từ khi nàng thấy chàng. Dù cố gắng thế nào thì nàng cũng không thể quên đi hình bóng đó được. Nàng tự tin là trong đời mình chưa từng bị đối xử lạnh nhạt như thế, bọn thiếu niên theo đuổi nàng như bầy ong vây quanh hoa, nhưng lâu nay nàng chưa hề chú ý đến bọn họ. Những gì nàng nghe, nàng thấy đều là hoa ngôn mỹ ngữ tán tỉnh, ve vãn, cầu thân, vậy mà bây giờ nàng gặp phải một thiếu niên lạnh lùng ngạo thị.

Bất giác nàng tự hỏi:

- “Trái tim của hắn làm bằng sắt chăng?” Tự hỏi rồi nàng lại tự nghĩ:
- “Tại sao ngay cả việc nhìn ta mà hắn cũng lười nhìn như thế? Lẽ nào trong mắt hắn, ta chưa đủ xinh đẹp?” Nghĩ đến đây thì hai má của nàng bất giác đỏ hồng, có một thứ cảm giác gần như tủi hổ, khiến cho nàng thương tâm. Đây là lần đầu tiên nàng cảm thấy tự ti, nàng cảm thấy một thứ đau khổ đang nảy sinh và dày vò nàng.

Nhưng nàng không phải là một cô nương yếu đuối, nàng có đủ dũng khí để giúp nàng đối diện với sự thực. Nàng đến đây, ngoài việc luyện võ ra, còn muốn giải khai một nghi vấn mà lần đầu tiên trong đời nàng gặp phải.

Thời gian đã quá ngộ, Giang Hải Phong rời tảng đá lớn nhẵn bóng mà đi xuống.

Chàng tìm thấy thức ăn của mình trong một hốc đá trên vách thạch động, đó là một loại thực vật đen bóng tựa như nấm khô, chàng gọi là Hắc Tinh. Đây là một loại thức ăn mà Ngân Hà lão nhân lệnh cho chàng ăn, nghe nói sau khi ăn thì sẽ thanh tâm minh mục, đặc biệt là có ích cho việc hành công vận khí.

Giang Hải Phong đã không ngừng dùng thức ăn này trong một thời gian rất dài.

Vị của nó vừa chát vừa đắng, rất khó ăn, mỗi khi ăn xong thì Giang Hải

Phong phải súc miệng nửa ngày mà vẫn phát tởm. Nhưng nếu chàng chẳng tìm được món gì khác ngon miệng hơn thì bất luận thế nào chàng cũng phải miễn cưỡng nuốt cho trôi món Hắc Tinh này. Chàng vận dụng cả ý chí và tính nhẫn nại để nuốt một miếng nhưng nước bọt cứ trào ngược lên, quả thật là không thể nào nuốt trôi.

Ngay lúc đó, bỗng nhiên chàng ngửi thấy mùi thơm từ ngoài thạch động bay vào.

Thứ hương vị này càng khiến chàng cảm thấy không thể nào nuốt trôi miếng Hắc Tinh trong tay. Thế là chàng quăng miếng Hắc Tinh vào hốc đá rồi từ từ bò ra ngoài thạch động. Bỗng nhiên chàng thầm nghĩ:

- “Hoang đảo này không người, sao lại có hương vị thức ăn bay đến?” Nghĩ đến đây thì chàng bất giác ngẩn người, lúc này hương vị lại càng nồng thêm. Đã mấy năm qua, chàng chưa được ăn thức ăn nấu chín, tuy Ngân Hà lão nhân không cấm chàng dùng những thứ khác nhưng chàng lười đi tìm kiếm, vả lại cũng chẳng có dụng cụ nấu nướng, nên thủy chung chàng vẫn phải dùng món Hắc Tinh.

Bây giờ ngửi thấy mùi thơm của thức ăn nấu chín thì bỗng nhiên chàng cảm thấy ruột đói cồn cào, chân không ngừng di chuyển về hướng phát ra mùi thơm. Càng đi thì hương vị càng nồng, hình như chỉ quanh quẩn đâu đây. Giang Hải Phong vừa đi vừa cảm thấy kỳ quái. Bởi ngoài sư phụ và sư đệ trên núi thì ngay cả dã nhân cũng không có chứ đừng nói là người. Càng nghĩ chàng càng gia tăng cước lực, tiến về phía bãi cát bên bờ biển.

Hiện tại chàng không cần dùng mũi để phán đoán phương vị nữa, vì tai của chàng đã nghe thấy thanh âm từ xoong chảo phát ra, đúng là có người đang nấu thức ăn. Chàng cảm thấy lo lắng bất an, tuy nhiên chàng lại không dám đường đột xông tới, không phải chàng sợ sệt gì, mà vì trong tình hình này thì chàng không thể tiếp cận được.

Tuy nhiên chàng quyết tâm phải xem thử, rốt cuộc đây là chuyện gì. Thế là chàng lặng lẽ nấp vào một tảng đá rồi quét mục quang nhìn ra bãi biển, quả nhiên không sai, chẳng nhưng có thanh âm xào nấu mà chàng còn thấy cả xoong thức ăn rất hấp dẫn. Hương vị thơm ngát khiến chàng phải nuốt nước bọt ừng ực. Chàng không nhìn được nên cuối cùng ngẩng cao đầu lên nhìn, mục quang vừa chiếu tới dương trường thì bất giác thộn người ra.

Hóa ra kẻ đang nấu thức ăn là lam y cô nương, người đã từng làm phiền chàng hôm qua. Hiện tại nàng mặc một bộ hồng y, hai tay áo xắn lên cao để lộ hai cánh tay thon rắn chắc và trắng như ngọc. Bộ hồng y của nàng tuy cũ kỹ nhưng chẳng hiểu tại sao nó lại vô cùng xinh đẹp trên làn da trắng như ngọc của nàng. Hôm qua trong thạch động, vì cảm thấy phiền phức bị quấy rầy nên Giang Hải Phong đã không chú ý đến nàng. Bây giờ, dưới ánh sáng mỹ lệ của mặt trời, chàng mới ngấm nhìn nàng một cách tỉ mỉ, rõ ràng.

Không những nàng có eo thon, mà thân hình cũng khá uyển chuyển, chỉ là những động tác nấu ăn bình thường nhưng trong mắt Giang Hải Phong, nó trở nên đẹp vô cùng. Đôi mi dài cong vút, đôi mắt to tròn và sáng, mũi thẳng miệng nhỏ, dung diện khoáng đạt, biểu hiện tính tình cởi mở phóng khoáng của con người. Hai khóm miệng hơi nhỏ, lại như muốn nói rõ, nàng là một cô nương khá có ý chí và định lực.

Tuy nhiên tất cả những điều đó vẫn không đánh động được một người tu tâm dưỡng tính đã lâu như Giang Hải Phong. Chàng vẫn tỏ ra tức giận, chỉ có điều là không thể phát tiết. Bởi lẽ, như cô nương kia từng nói, nơi đây không phải là sở hữu của chàng.

Giang Hải Phong đang nghĩ cách đối phó với nàng nên bất giác đứng ngăn người sau tảng đá.

Lúc này thiếu nữ đã nấu xong thức ăn, nàng bày ra bát đĩa rồi đặt lên một chiếc bàn nhỏ bằng gỗ. Bên cạnh đã bày sẵn một bát cơm trắng và mấy đĩa

rau.

Giang Hải Phong đang đói cồn cào, thấy cảnh này thì nước bọt không ngừng tiết ra.

Thiếu nữ vừa ung dung ngồi ăn vừa quét mực quang nhìn tứ phía, thỉnh thoảng còn nhoẽn miệng cười.

Nàng gấp một miếng cá bỏ vào miệng rồi tự nói:

- Thơm thật!

Giang Hải Phong liên tục nuốt nước bọt, cuối cùng vì không chịu được nên chàng tung mình phóng ra.

Thiếu nữ kinh hãi kêu lên thất thanh, nhưng khi nhìn thấy người đến là Giang Hải Phong thì nàng lại cúi đầu, tiếp tục ăn cơm.

Giang Hải Phong cười nhạt, nói:

- Cô nương làm thế này là có ý gì?

Thiếu nữ ngược lên nhìn Giang Hải Phong rồi nói:

- Cái gì? Người ta ăn cơm ở đây cũng không được sao?

Giang Hải Phong đỏ mặt, chàng lạnh giọng nói:

- Chẳng phải cô nương đã bỏ đi rồi sao? Tại sao lại quay lại?

Thiếu nữ mỉm cười, nói:

- Kỳ quái, ta không thể quay lại sao? Con người nguoi thật là kỳ quái!

Giang Hải Phong dậm chân, nói:

- Không được, cô nương không thể ở đây, như thế sẽ quá rắc rối cho tại hạ.

Thiếu nữ đặt bát đĩa xuống bàn, nàng mỉm cười nhìn Giang Hải Phong một lúc rồi nói:

- Ta là Tịch Ti Ti, mời nguoi ngồi xuống ăn vài miếng. Ta thấy nguoi cũng đói rồi đấy.

Giang Hải Phong “hừ” một tiếng rồi nói:

- Cảm ơn, tại hạ không đói, tại hạ đã ăn từ sớm rồi.

Tịch Ti Ti mỉm cười, hỏi:

- Ăn rồi? Ăn thứ gì? Sao chẳng thấy nấu nướng gì cả?

Giang Hải Phong liếc nhìn qua bàn thức ăn, chàng cố gắng trấn định cơn đói, chàng biết nếu tiếp tục ở đây nói chuyện thì sẽ không kháng cự được sự hấp dẫn từ hương vị thức ăn.

Vì thế nên chàng cười nhạt, nói:

- Cô nương không cần hỏi đông hỏi tây làm gì. Cô nương là một thiếu nữ, sao lại chạy lung tung đến nơi này, lẽ nào cô nương không có nhà?

Tịch Ti Ti cũng cười nhạt một tiếng, rồi nói:

- Chuyện này không cần người quản, đừng nói là một tiểu đảo này, ta còn đi qua Thiên Sơn, vượt sa mạc nữa đấy.

Giang Hải Phong nghe vậy thì tỏ ra kinh ngạc, nhất thời chẳng biết nói thế nào.

Tịch Ti Ti cũng bị mấy câu hỏi sau cùng của chàng làm cho tức khí nên lại ngồi xuống, tiếp tục ăn cơm, chốc chốc nàng lại liếc mắt nhìn.

Giang Hải Phong gượng cười, nói:

- Tất nhiên tại hạ không có quyền quản việc cô nương ở lại nơi đây, nhưng nếu cô nương làm phiền tại hạ thì đừng trách tại sao tại hạ không khách khí. Nói đoạn chàng quay người bỏ đi.

Tịch Ti Ti nhìn theo một lúc rồi bất giác bật cười, sau đó nàng tiếp tục ăn cho xong bữa. Nàng cảm thấy đắc ý và thâm nghĩ:

- “Lần này thì ta thắng rồi.” Giang Hải Phong trở về thạch động với nộ khí bừng bừng, càng nghĩ chàng càng tức, lòng thâm nghĩ cô nương này thật là quá phiền phức.

Chàng nghĩ:

- “Xung quanh đây có nhiều tiểu đảo, nơi nào cô ta cũng có thể đến, thế tại sao lại cứ đến nơi này? Thật là phá hoại cảnh thanh tịnh của ta, thật là cực kỳ

vô lý.” Xưa nay chàng không thích kết giao với nữ tử và cũng không rành chuyện đối phó với nữ tử quá quắt, nếu không thì vừa rồi chàng đã không dung cho cô ta. Vừa nghĩ chàng vừa bước vào thạch động, ruột đói cồn cào đến độ không thể chịu đựng được nữa, bất giác chàng lại nghĩ đến bàn thức ăn hấp dẫn của thiếu nữ. Chàng hận là không thể nhào vô ăn một bữa cho no nê thỏa thích.

Nhưng đáng tiếc là chàng không thể làm như vậy. Chàng lại lấy miếng Hắc Tinh bỏ vào miệng nhai rồi tự nhủ lòng là đã ăn no rồi.

Lúc này bỗng nhiên chàng nghe có tiếng ca thánh thót, giọng ca vang vang nghe rất vui tai. Từ ngày đến tiểu đảo này, những gì Giang Hải Phong nghe được chỉ là sóng thét gió gào, những âm thanh đơn điệu này đã không còn gây cảm hứng cho chàng nữa.

Còn giọng ca hiện tại vừa thánh thót uyển chuyển vừa cảm thấy vui tai vô cùng. Chàng biết, nhất định đây là giọng ca của Tịch cô nương. Nhất thời chàng không chịu được nên muốn bò ra ngoài thạch động nhưng lòng tự trọng đã hạn chế chàng, khiến chàng chỉ có thể lắng nghe trộm mà không thể đến gần.

Chàng nghĩ:

- “Nếu cô nương này biết ta đang lén nghe giọng ca của cô ta thì nhất định sẽ cười ta.” Vì thế chàng bò ra gần cửa thạch động rồi ẩn thân sau một tảng đá, như vậy chàng vừa có thể nghe rõ ràng vừa không sợ bị ai phát hiện. Chàng nhìn qua khe đá thì thấy thiếu nữ xách một giỏ cá trong tay, sau một hồi vừa ca vừa đi qua đi lại trước cửa thạch động thì nàng đi thẳng về phía bờ biển. Giang Hải Phong cười nhạt một tiếng rồi quay vào trong động của mình.

Chàng thầm nghĩ:

- “Vì cô nương này mà hôm nay ta mất quá nhiều thời gian, ta phải tĩnh tâm làm việc của ta thôi.” Nghĩ đoạn, chàng thấp đèn, mở sách ra đọc, tinh thần

tập trung hoàn toàn vào trang sách. Vừa đọc chừng hai ba trang thì đột nhiên chàng nghe có tiếng quát tháo, thanh âm hình như phát ra từ miệng thiếu nữ. Giang Hải Phong buông sách, chau mày trầm nghĩ:

- “Cô nương này sao lắm trò thế?” Chàng cười nhạt một tiếng rồi chăm chú vào trang sách. Nhưng liền sau đó lại có ba bốn tiếng vừa quát tháo vừa kêu thét truyền tới. Lần này thì Giang Hải Phong không thể trầm tĩnh được nữa, quả nhiên xa xa trên bãi cát có hai người đang động thủ. Một người dùng giỏ cá làm binh khí, đó chính là thiếu nữ Tịch Ti Ti, còn người kia vì thân pháp quá nhanh, thêm vào đó là cát vàng lấp lánh nên Giang Hải Phong không thấy rõ được bộ dạng.

Tuy nhiên, chàng tỏ ra rất kinh ngạc, vì từ việc này có thể thấy là trên tiểu đảo lại có thêm một người. Chàng vội vận khí vào đan điền rồi tung người lướt đi như gió.

Nhưng trong chớp mắt thì Tịch Ti Ti đã bị đối phương không chế huyết đạo và ngã ra cát, người kia quét mục quang nhìn quanh rồi lập tức thi triển thân pháp cực nhanh, lướt đi vào cánh rừng phía Tây.

Nếu Giang Hải Phong muốn truy theo thì chẳng có gì là không thể, nhưng chàng thấy thiếu nữ đã ngã ra bãi cát, cứu người tất nhiên là quan trọng nên chàng vội lướt đến chỗ thiếu nữ. Tuy bị điểm huyết phải ngã nhưng Tịch Ti Ti chưa đến nỗi nằm yên bất động, dường như kẻ xuất thủ có ý thương hoa tiếc ngọc nên chỉ điểm vào huyết đạo trên đùi phải, không nguy hiểm lắm. Nhờ vậy mà Tịch Ti Ti đau đớn ngã xuống, song không đến nỗi bị hôn mê. Nàng thấy Giang Hải Phong lướt đến thì vội cố gắng đứng lên, nhưng mỗi lần vừa đứng được lên thì lại phải ngã ngồi xuống.

Giang Hải Phong bèn nhặt chiếc giỏ cá rồi đưa tới trước mặt nàng.

Tịch Ti Ti biết chàng không muốn dùng tay kéo mình lên mà dùng giỏ cá để giúp mình đứng dậy, nhưng nàng lại không muốn nắm lấy giỏ cá, vì cách

làm của đối phương tỏ ra quá lạnh lùng và vô tình. Nàng suy nghĩ một lúc, biết chẳng còn cách nào khác nên đành chụp lấy giỏ cá rồi miễn cưỡng đứng lên. Sắc diện chợt ửng đỏ, nàng ấp úng nói:

- Đa tạ người.

Giang Hải Phong nhìn nàng và lạnh lùng nói:

- Huyết đạo đã giải chưa?

Tịch Ti Ti gật đầu, nói:

- Ta tự biết giải.

Nói đoạn nàng mím môi như đang muốn dùng thủ pháp để giải khai huyết đạo trên đùi, ngay lúc đó Giang Hải Phong cũng khẽ phát hữu thủ ở ngoài xa. Một luồng kinh lực ập vào chân nàng, nàng cảm thấy trên đùi thót đau rồi lập tức cử động trở lại bình thường. Bất giác nàng cảm thấy kinh ngạc trước nội lực kinh người của Giang Hải Phong. Trong thâm tâm nàng cũng vô cùng kính phục.

Nàng lại đỏ mặt và nói:

- Đa tạ người!

Giang Hải Phong cười nhạt, nói:

- Tại hạ không muốn cô nương ở lại đây mà cô nương cứ lưu lại, bây giờ như cô nương thấy đấy, nếu tại hạ không đến kịp thì e rằng ngay cả tính mạng của cô nương cũng không còn.

Tịch Ti Ti gượng cười, nói:

- Nhưng hiện tại ta vẫn chưa chết.

Giang Hải Phong “hừ” một tiếng rồi hỏi:

- Người đó là ai vậy?

Tịch Ti Ti lắc đầu, nói:

- Ai mà biết được, người ta đang câu cá thì hần từ phía sau chạy đến bịt mắt người ta Giang Hải Phong phát nộ khí, chàng nói:

- Tại hạ không hỏi những chuyện đó. Tại hạ chỉ hỏi người đó là ai? Từ đâu đến?

Hình dạng như thế nào?

Tịch Ti Ti bữu môi thật cao, nàng nói:

- Người ở đây mà còn không biết thì làm sao ta biết được? Người có bản lĩnh cao cường như thế thì tại sao không đi tìm hấn mà hỏi?

Giang Hải Phong ngó người, hai tay nắm chặt lại, chàng nói:

- Sớm muộn gì tại hạ cũng điều tra ra hấn là ai, nhưng việc đó không phải là vì cô nương mà là vì nơi này. Tại hạ quyết không dung cho người ngoài đặt chân lên đây.

Cô nương Song mục của chàng xạ hàn quang, Tịch Ti Ti thấy vậy thì kinh khiếp, nàng vội cúi đầu.

Dường như Giang Hải Phong không thể phát tiết phần nộ trong lòng nên chàng lạnh lùng nói tiếp:

- Cô nương hãy mau quay về đi thôi ở đây phải cần tại hạ bảo vệ, thật phiền phức quá!

Tịch Ti Ti ngẩng đầu lên, nàng không nén được tức khí nên lớn tiếng nói:

- Ai cần người bảo vệ chứ?

Nói đoạn nàng quay người cười lớn một tràng rồi xách giỏ cá bỏ đi. Giang Hải Phong hơi bất ngờ, chàng đứng ngẩn người như pho tượng, nhất thời chẳng biết nói gì.

Cuối cùng chàng thở dài rồi quay về thạch động. Tuy nhiên, chàng chẳng vào thạch động ngay mà thi triển khinh công tuần hành xung quanh một vòng, song chẳng phát hiện được dấu tích gì. Chàng cảm thấy kỳ quái vô cùng nên quay về thạch động.

Sau khi vào thạch động thì chàng hồi tưởng những chuyện xảy ra một cách tỉ mỉ.

Đương thời chàng chưa thấy diện mục của người kia nhưng từ hắc y trên người và thân thủ lúc tẩu thoát thì trông có mấy phần giống như sư đệ Tàn Đồng của chàng.

Giang Hải Phong buột miệng tự hỏi:

- “Không lẽ là hắc sao?” Nghĩ đến đây thì chàng kinh ngạc không ít. Nhưng chàng lập tức bỏ qua ý nghĩ này, vì chàng tuyệt không tin Tàn Đồng lại làm chuyện như thế.

Giang Hải Phong lại tự nói:

- Làm sao hắc có thể trêu ghẹo một thiếu nữ không quen biết với mình chứ?

Nói đoạn, chàng lại suy nghĩ:

- “Minh tu luyện ở đây chẳng phải là tránh né cừu gia gì, chẳng qua là đọc sách, luyện công, cần lấy sự yên tĩnh mà thôi. Người ta không phạm đến mình, thì mình cũng không phạm đến người ta, hà tất phải quản chuyện thiên hạ. Còn cô nương kia đã không nghe lời khuyên tốt lành của mình, mà nhất định ở lại đây thì đó là việc cô ta tự chuốc lấy, không liên hệ gì đến ta. Ta tiếp tục luyện công phu của ta thôi!” Nghĩ đoạn, chàng tọa thiền ngồi xuống tảng đá rồi vận công phu luyện khí.

Chẳng mấy chốc, chàng đã cảm thấy thần trí minh tĩnh, tâm vô tạp niệm, không lâu sau thì nhập vào cảnh giới vong ngã.

Hai canh giờ lặng lẽ trôi qua. Giang Hải Phong từ từ tỉnh lại. Chàng thấy sắc trời đã tối, trong thạch động càng tối đen như mực, có thể nói là xòe bàn tay không thấy ngón. Nhưng từ khi chàng ăn Hắc Tinh và luyện được Dạ Thị thì song mục của chàng có thể phân biệt sự vật trong đêm tối. Chàng luyện Dạ Thị một lúc nữa rồi mới thắp đèn lên. Cùng lúc đó, chàng cảm thấy ruột đói cồn cào, vì hương vị thức ăn từ bên ngoài đang lan tỏa đầy thạch động. Lần này hương vị còn hấp dẫn hơn mùi cá nướng, thịt nướng.

Giang Hải Phong lại không ngừng nuốt nước bọt, chàng không kèm chế

được nên phóng bước ra khỏi thạch động. Chàng đã quen đường đến nơi phát ra hương vị nên chẳng cần tìm mà thoáng chốc đã đến nơi. Trước mắt chàng là một con chim hải âu đang cháy mỡ trên bếp than hồng, mùi vị tỏa ra thơm ngát. Kỳ quái là chẳng thấy một bóng người, không biết Tịch Ti Ti đã đi đâu rồi.

Giang Hải Phong chau mày, chàng muốn tìm Tịch Ti Ti mắng cho nàng một trận, sau đó sẽ tịch thu con hải âu của nàng. Nhưng sau khi thấy mâm cơm đã dọn sẵn trên bàn thì những phần nộ của chàng lập tức tiêu tan. Bất giác chàng trầm nghĩ:

- “Cô nương này thật quá sơ ý, đang nấu ăn mà bỏ đi đâu không biết, để mãi thế này thì con hải âu cháy ra than mất!” Nghĩ đoạn, chàng bước tới lấy con hải âu ra khỏi bếp than. Hương vị thơm tho xông lên mũi, Giang Hải Phong lại nuốt nước bọt ừng ực. Chàng nhìn trái nhìn phải rồi trầm nghĩ:

- “Ta ăn của cô ta một bữa thì cũng chẳng có gì ghê gớm.” Ý nghĩ này nảy ra thì ruột càng cồn cào, cuối cùng chàng không thể nào kháng cự được cái đói nên bới một bát cơm và xé con hải âu nướng ra ăn. Chàng ăn hết bát cơm và con hải âu nhưng vẫn chưa thấy no, đang lúc tìm xem còn thứ gì có thể ăn được hay không thì đột nhiên có tràng cười khanh khách vang lên từ sau lưng.

Giang Hải Phong bất giác đỏ mặt tía tai, nhất thời chàng ngượng đến chín cả người, chàng từ từ đứng lên và nói:

- Tại hạ chẳng ăn không đâu, tại hạ có thể trả tiền cho cô nương.

Nói đoạn chàng thò tay vào túi định lấy tiền, nhưng Tịch Ti Ti đã chau mày nói:

- Tiền ư? Cảm ơn người, ta không cần.

Giang Hải Phong gượng cười, nói:

- Quanh đây còn nhiều hải âu, bất cứ lúc nào tại hạ cũng có thể bắt trăm con

về đèn cho cô nương.

Tịch Ti Ti lắc đầu, nói:

- Không sai, người có thể làm được điều đó một cách dễ dàng, nhưng gạo nấu cơm là do ta mang từ nơi khác đến, làm sao người có thể bồi thường cho ta?

Giang Hải Phong lại ngăn người, do mình đuối lý nên ánh mắt lạnh lùng vô tình cũng không dám nhìn đối phương nữa. Hồi lâu sau, chàng mới gượng cười, nói:

- Vậy phải làm thế nào bây giờ?

Tịch Ti Ti mỉm cười, nói:

- Đừng khẩn trương, ta có một cách rất hay.

Ngưng Sương Kiếm

Hồi 2

Kim Thiên Thoát Xác

Giang Hải Phong cảm thấy hồ thẹn vô cùng, nếu lúc này mặt đất nứt ra thì có thể chàng chui xuống ngay. Chàng gượng cười, hỏi:

- Biện pháp gì?

Tịch Ti Ti mỉm cười, nói:

- Đừng vội, ngồi xuống rồi hãy nói.

Giang Hải Phong lắc đầu, nói:

- Tại hạ không ngồi, cô nương nói ra trước đi, có thể tại hạ chẳng làm được cũng không chừng.

Tịch Ti Ti mỉm cười, nàng nói:

- Đương nhiên là người có thể làm được, vả lại cũng rất dễ thôi.

Giang Hải Phong thúc giục:

- Nói mau đi, tại hạ còn phải đi về.

Tịch Ti Ti cười nhạt, nói:

- Ai bảo người lên ăn đồ của người ta, người là đại hiệp khách, có lý nào lại ăn không của người khác?

Giang Hải Phong thở dài, chàng nói:

- Xin cô nương lượng thứ, việc này đích thực là tại hạ không đúng, bây giờ tại hạ quyết tâm bồi thường cho cô nương, xin cô nương mau nói ra đi.

Tịch Ti Ti trầm ngâm một lúc rồi mỉm cười, nói:

- Ta muốn người dạy cho ta một môn công phu.

Giang Hải Phong trợn trừng song mục.

Tịch Ti Ti vội đưa một ngón tay lên và nói:

- Chỉ cần một chiêu là đủ rồi.

Giang Hải Phong lui ra sau một bước.

Tịch Ti Ti vẫn nhìn thẳng vào mắt chàng, nàng lập lại:

- Chỉ cần một chiêu thôi, người đồng ý chứ?

Giang Hải Phong cười nhạt, nói:

- Ta mắc lừa rồi.

Tịch Ti Ti tỏ ra đắc ý, nàng bật cười khanh khách, rồi nói:

- Như thế sao có thể gọi là mắc lừa?

Giang Hải Phong cảm thấy khó xử vô cùng, nhưng ngoài cách này ra thì chẳng còn biện pháp nào khác, chàng đành thở dài rồi nói:

- Được, cô nương muốn học một chiêu như thế nào?

Tịch Ti Ti vui mừng khôn tả, nàng quay vào lều lấy ra một thanh kiếm rồi vẩy tay ra hiệu cho Giang Hải Phong và nói:

- Mời qua bên này!

Giang Hải Phong bất đắc dĩ bước theo nàng, chàng trịnh trọng nói:

- Tại hạ nói rõ trước, chỉ một chiêu thôi đấy nhé!

Tịch Ti Ti mỉm cười, nói:

- Đương nhiên, nhất ngôn cửu đỉnh mà.

Nói đoạn nàng tuốt kiếm ra khỏi vỏ, dưới ánh trăng, đường kiếm lấp lánh thanh quang, từ ánh thanh quang xem ra thì thanh trường kiếm này là một lợi khí khó gặp.

Giang Hải Phong khá bất ngờ, chàng buột miệng tán thưởng:

- Hảo kiếm!

Tịch Ti Ti càng cao hứng, nàng đưa thanh kiếm đến trước và nói:

- Vậy thì mời người hãy xem cho kỹ một chút.

Xưa nay Giang Hải Phong vốn rất thích thưởng thức bảo đao bảo kiếm, lúc này chàng cũng thực lòng, chẳng chút khách khí mà nhận lấy thanh kiếm.

Trước tiên chàng xem mũi kiếm rồi đến lưỡi kiếm, sau cùng chàng lại tán thưởng:

- Quả nhiên là một thanh bảo kiếm!

Nói đoạn chàng ngẩng đầu lên hỏi Tịch Ti Ti:

- Thanh kiếm này có uy lực trăm kim đoạn ngọc, trước đây cô nương có thử chưa?

Tịch Ti Ti càng khâm phục nhãn lực của Giang Hải Phong, nàng gật đầu, nói:

- Người nói không sai, khâm phục, khâm phục!

Giang Hải Phong vẫn lạnh lùng nói:

- Nếu hôm đó Thương hải khách dùng thanh kiếm này tỉ thí với ta thì ta đã không dám tiếp chiêu của lão rồi.

Nói đoạn chàng lại cúi nhìn thanh kiếm trong tay, thần thái tỏ ra thích thú vô cùng, chàng vuốt ve thanh kiếm một hồi lâu rồi mới trả lại cho Tịch Ti Ti, và nói:

- Bây giờ cô nương muốn học một chiêu gì, nói mau đi?

Tịch Ti Ti nói:

- Hôm qua người dùng chiêu kiếm đó đối phó với Thương hải khách, thật là tuyệt diệu, ta chỉ cần học một chiêu đó.

Giang Hải Phong ngăn người, vì đó là một chiêu kiếm thâm ảo, không ngờ cô nương này lại có trình độ nhãn lực như vậy. Chàng đã từng hứa với cô ta thì ngàn vạn lần không thể thất tín, nhưng khi sư phụ chàng truyền thụ chiêu kiếm này, người từng dặn dò là không được truyền thụ cho bất kỳ người nào

khác.

Nhất thời Giang Hải Phong cảm thấy khó xử vô cùng, chàng đứng ngẩn người không biết nói gì.

Tịch Ti Ti liền bật cười và nói:

- Ta đã sớm biết là ngươi sẽ không đồng ý, thôi đi, ta cũng không học nữa.

Nói đoạn nàng quay người muốn bỏ đi.

Giang Hải Phong đành gượng cười, nói:

- Được, tại hạ truyền cho cô nương...

Chàng nhận thanh kiếm từ tay Tịch Ti Ti rồi nói tiếp:

- Cô nương xem cho kỹ nhé, đây là tuyệt kỹ bí truyền của sư môn tại hạ đây.

Trước đây, khi tại hạ học chiêu này thì ân sư chỉ diễn luyện hai lần rồi để cho tại hạ tự lãnh hội, hôm nay truyền cho cô nương, tại hạ sẽ diễn nhiều hơn một lần, nếu thiên chất của cô nương không đủ để lãnh hội thì cô nương chỉ có thể tự trách mình, không được trách tại hạ đây nhé.

Nói đoạn chàng bắt đầu triển khai thân thủ, thân hình rùn thấp xuống, trường kiếm vạch một đường từ phải qua trái, thân hình đột nhiên tung lên. Sau vài lần thấp thoáng ẩn hiện thì chàng đã hạ thân ở một nơi khác, chàng diễn luyện liên tiếp ba lần rồi trao trường kiếm cho Tịch Ti Ti và nói:

- Cô nương hãy tự lĩnh ngộ nhé!

Lời vừa dứt thì thân hình đã lướt đi như làn gió về phía thạch động.

Tịch Ti Ti vội đuổi theo và lớn tiếng gọi:

- Này! Này! Ta vẫn chưa thấy rõ ràng.

Giang Hải Phong đã đến cửa thạch động, chàng quay người lại nói:

- Chỉ trách cô nương quá kém cỏi thôi, tại hạ đã diễn luyện ba lần rồi.

Nói đoạn chàng phóng thẳng vào thạch động, lòng cảm thấy đắc ý nên thâm nghĩ:

- “Ta đã diễn luyện ba lần, cô ta không học được thì thôi, còn trách ai nữa?”

Chàng lại nghĩ đến bữa cơm vừa rồi, quả thật là một bữa ăn khoái khẩu nhất của chàng trong mười năm qua.

Còn Tịch Ti Ti thì sao? Nàng cũng tỏ ra đắc ý vô cùng, dù chưa học được môn công phu nào nhưng nàng cảm thấy thái độ của Giang Hải Phong đối với nàng đã tốt hơn nhiều. Nàng là một thiếu nữ cực kỳ thông minh nên đã sớm ghi nhớ những động tác diễn luyện chiêu tuyệt kiếm của Giang Hải Phong, chỉ có điều Giang Hải Phong bỏ đi quá nhanh, khiến nàng cảm thấy kỳ quái mà thôi.

Nàng không đuổi theo kịp Giang Hải Phong nên đành quay lại, nhặt trường kiếm lên và hồi tưởng những tư thế diễn luyện của Giang Hải Phong mà tự diễn luyện mấy lần. Tuy không nhanh và có uy lực như Giang Hải Phong, nhưng đại thể cũng chẳng đến nỗi nào. Sau đó nàng tra kiếm vào bao rồi bước ra bờ biển ngồi miên man suy nghĩ, nàng đang nghĩ đến ý niệm có thể

chinh phục quái nhân trẻ tuổi này. Nàng vốn cảm thấy hiếu kỳ về Giang Hải Phong mà sinh thích, nhưng với tình hình hiện tại thì dường như là ngược lại. Quả thật tính cách cương trực của chàng đã khảm sâu vào tim của nàng. Nàng nhớ lại bộ dạng của Giang Hải Phong lén ăn cơm của mình thì bất giác bật cười. Đây là lần đầu tiên trong đời nàng thấy một người ăn uống ngầu nghiêng như vậy, bộ dạng sao mà hoạt kê quá.

Thế là trong đầu nàng lại nghĩ đến bữa ăn ngày mai, nàng không tin là Giang Hải Phong có thể kháng cự lại sức hấp dẫn của hương vị thức ăn do nàng nấu. Nàng thầm nghĩ:

- “Hắn đã có lần thứ nhất, thì không khó để có lần thứ hai, lần thứ ba...” Quả nhiên là Giang Hải Phong đã trúng vào kế của nàng, chàng không thể không chế bản thân trước hương vị thức ăn hấp dẫn và đầy quyến rũ, bởi vì giá một bữa ăn không quá cao. Chỉ cần chàng tùy nghi dạy cho nàng một môn công phu là được.

Tịch Ti Ti cũng không đòi hỏi, Giang Hải Phong truyền thụ môn gì nàng học môn đó. Để thỏa mãn khẩu vị mỗi ngày càng cao của Giang Hải Phong nên nàng phải vắt óc suy nghĩ và cất công tìm kiếm những món lạ miệng.

Tuy nhiên, lâu ngày thì Giang Hải Phong cũng không câu thúc nữa, chỉ có điều, nguyên tắc ban đầu vẫn bất biến, đó là ngoài việc ăn cơm và truyền thụ công phu thì chàng không nói thêm một câu nào nữa. Những lúc gặp mặt, chàng cũng chỉ cười nhạt, điều này khiến Tịch Ti Ti rất phiền não. Song nàng vẫn không nghĩ ra biện pháp nào hay hơn để đối phó với chàng.

Sáng sớm, Giang Hải Phong thường tản bộ trên bờ biển. Chàng thích hít thở không khí trong lành của buổi sáng, đồng thời có thể luyện công phu thổ nạp chừng nửa canh giờ. Thỉnh thoảng, chàng nhìn ra đại hải và bỗng nhiên cảm thấy cô đơn sầu muộn vô cùng. Chàng nghĩ lại, mình luyện công phu tuyệt kỹ lâu dài như thế này để làm gì chứ? Không lẽ như sư phụ từng nói, là chỉ để làm một người bình thường? Nếu thật như vậy thì cần gì phải học võ nghệ?

Loáng cái đã mười năm sống trên tiểu đảo này rồi, nhớ ngày mình đến đây chỉ còn là một hài tử mười tuổi, bây giờ đã là một thanh niên hai mươi rồi. Đời người rốt cuộc có được bao nhiêu năm? Không lẽ ta cam tâm sống mãi thế này? Hoặc giả tuân tòng theo lời sư phụ, sau khi rời nơi này thì tìm một nơi khác trong thâm sơn mà ẩn cư một đời?

- Không!

Chàng cười nhạt một tiếng rồi tự nói:

- Ta không thể như vậy, ta phải làm những chuyện oanh oanh liệt liệt mới được.

Nói đoạn chàng lại nghĩ:

- “Ta phải dùng công phu khổ luyện mười năm qua để trừ diệt bọn tà ác

trong thiên hạ, ta phải sáng lập một cơ nghiệp trong võ lâm...” Nghĩ đến đây thì hào khí trong người chàng cuộn cuộn dâng lên, cõi lòng như cổ tĩnh vô ba đột nhiên dậy sóng, sóng lòng ào ạt dâng cao.

O O o Tịch Ti Ti đang cúi người bắt ngao sò ở một nơi xa xa, kỳ thực nàng đã sớm nhìn thấy Giang Hải Phong. Chỉ có điều nàng không dám đến gần, đôi khi nàng chỉ cần đứng từ xa nhìn chàng thì cũng đủ thấy lòng thư thái rồi.

Giang Hải Phong đi đi lại lại trên bờ cát mấy vòng, chàng cảm thấy huyết khí dâng trào, theo đó là một thứ cảm giác khó chịu, xâm chiếm tâm tình của chàng. Thế là chàng ngồi xuống bãi cát, thuận tay nhặt mấy vỏ sò rồi án chiếu theo công phu Lục Hào Thần Quả mà tán mấy vỏ sò lên mặt cát. Nào ngờ chàng tùy tiện nghịch tay như vậy nhưng lại tiết lộ một đoạn thiên cơ. Những vỏ sò trong tay chàng tán ra theo thứ tự Kiên, Khảm, Cấn, Chấn, Tốn, Ly, Khôn, Đoài, Sinh, Tử, Bối, Đổ, Cấn, Kinh, Khai, Hư, sôm mười sáu bốc tượng kết thành. Những vỏ sò án theo các phương vị mà hình thành nên một vòng tròn, chỉ duy có hai vỏ sò án theo Sinh và Tử là nằm chính giữa.

Giang Hải Phong vô cùng kinh ngạc, chàng cười nhạt một tiếng rồi thầm nghĩ:

- “Không lẽ vẫn còn phiền phức gì sẽ trút lên đầu ta chăng?” Nghĩ đoạn chàng ngồi xếp bằng trên cát rồi trầm mặc vận cơ trí, từ kết phân âm dương trên quẻ mà suy đoán kết quả.

Không lâu sau thì nghe chàng khản trương kêu một tiếng rồi từ từ đứng lên và tự nói:

- Đây là điều trái với lệnh sư phụ rồi.

Nhất thời chàng nắm chặt hai tay, chàng đi đi lại lại tìm cách để vượt qua nguy nan này, sao cho bình an vô sự, nhưng đó là điều không thể.

Tịch Ti Ti từ xa bật cười và lớn tiếng nói:

- Này, nhàn nhã quá nhỉ. Ta thấy ngươi ở đây cả nửa ngày rồi, có tâm sự gì chăng?

Giang Hải Phong ngược nhìn nàng và lạnh lùng nói:

- Tiểu đảo này sắp có đại nạn giáng lâm, cô nương mau tìm cách rời xa đi thôi.

Chàng ngừng một lát rồi chau mày nói tiếp:

- Tại hạ sợ đến lúc đó thì không thể chiếu cố cho cô nương được nữa.

Tịch Ti Ti mở to mắt, nàng hỏi lại:

- Ngươi nói gì thế? Đại nạn gì?

Giang Hải Phong lắc đầu, nói:

- Không thể nói rõ với cô nương được, nhưng tại hạ thật lòng nói với cô nương rằng, tốt nhất là mau rời khỏi nơi này.

Tịch Ti Ti ngẩn người, nàng mỉm cười, nói:

- Giang tướng công, người cho rằng ta là kẻ tham sinh úy tử chẳng? Đó là một đại sai lầm đấy.

Giang Hải Phong lại chau mày, chàng nói:

- Nhưng cô nương hà tất phải ở lại đây chờ chết!

Tịch Ti Ti mỉm cười, nói:

- Có người trên tiểu đảo này thì ta không thể chết.

Giang Hải Phong ngẩn người, thần thái xuất hiện vẻ phần nộ và thương hại, chàng cười nhạt rồi nói:

- Cô nương không nghe lời khuyên thật lòng của tại hạ thì đến lúc đó tất sẽ hối hận.

Nói đoạn chàng quay người đi thẳng về thạch động. Tịch Ti Ti đã quen thấy thái độ của chàng như vậy nên chẳng lấy làm kỳ quái. Chỉ có điều tình hình hôm nay khiến nàng hơi ngạc nhiên, vì Giang Hải Phong tuy lạnh lùng nhưng lại là người chính trực, xưa nay chàng chưa từng nói dối với nàng.

Bất giác nàng trầm nghĩ:

- “Hắn nói như thế là ngầm ám chỉ điều gì?” Nàng hơi chột dạ, vốn muốn tìm Giang Hải Phong hỏi cho rõ nhưng lại cảm thấy không ổn nên trầm nghĩ tiếp:

- “Đợi đến lúc ăn cơm trưa, ta hỏi cũng không muộn.” Nào ngờ đã qua giờ cơm trưa, rồi cơm tối mà Giang Hải Phong vẫn không ra khỏi thạch động.

Tịch Ti Ti không nhẫn nại được nên lén đến trước cửa thạch động nhìn vào.

Nàng thấy Giang Hải Phong đang sắp xếp lại đống thư tịch cao như núi, những cuốn cũ kỹ và không cần dùng thì bị chàng quăng đầy mặt đất.

Chàng thấy Tịch Ti Ti xuất hiện thì tạm thời ngưng tay và tỏ vẻ tức giận hỏi:

- Sao cô nương còn chưa đi?

Tịch Ti Ti bước vào, hỏi:

- Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra? Đã nguy hiểm như thế thì tại sao người không đi?

Giang Hải Phong nhìn nàng và nghiêm túc nói:

- Ai nói là ta không đi? Chỉ có điều ta chưa đi ngay bây giờ thôi.

Tịch Ti Ti lại hỏi:

- Khi nào người đi?

Giang Hải Phong cười nhạt, nói:

- Ta phải ở lại đây ứng phó kiếp nạn, vì có khả năng kiếp nạn này vì ta mà phát sinh.

Tịch Ti Ti đã có chủ ý trong lòng, nàng mỉm cười, nói:

- Người sắp xếp thư tịch làm gì vậy? Không lẽ định mang đi chẳng?

Giang Hải Phong bật cười, mỗi khi nói đến thư tịch thì chàng đều bật cười.

Chàng nói:

- Đây là tài sản duy nhất của tại hạ, tự nhiên là tại hạ phải mang nó đi.
Tịch Ti Ti gật đầu, nàng nhặt lấy một cuốn sách và mỉm cười, nói:
- Vậy thì giao việc này cho ta, có thể người còn có việc quan trọng cần phải đi làm.

Giang Hải Phong ngó người, chàng chau mày nói:

- Tại sao cô nương phải theo tại hạ?

Tịch Ti Ti lại mỉm cười, nàng nói:

- Vì ta vẫn chưa học hết công phu của người.

Giang Hải Phong phá lên cười, chàng lắc đầu và nói:

- Sau này tại hạ vào Trung Nguyên thì đi đến đâu cũng có cơm ăn, tại hạ sẽ không dạy công phu cho cô nương nữa.

Tịch Ti Ti vừa sắp xếp chồng thư tịch vừa nói:

- Chuyện sau này thì hãy để sau này hãy nói, việc trước mắt là quan trọng.

Nói đoạn nàng tập trung tinh thần vào công việc, đôi tay thoăn thoắt qua lại, chẳng mấy chốc đã sắp xếp xong đồng thư tịch bừa bộn. Cuối cùng nàng dùng dây vải buộc lại thành một gói gọn gàng.

Giang Hải Phong đứng bên cạnh nhìn nàng thao tác, bất giác chàng gật đầu tỏ ý khen ngợi, bỗng nhiên chàng cảm thấy cô nương này là một nữ nhân cẩn thận vô cùng.

Chàng chau mày nhìn Tịch Ti Ti và nói:

- Nói vậy là cô nương muốn đi cùng tại hạ?

Tịch Ti Ti mỉm cười, nói:

- Người yên tâm, ta sẽ không gây thêm phiền phức cho người đâu.

Giang Hải Phong trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Vậy thì cô nương nghe đây, chúng ta phải nhanh chóng làm một chiếc bè, rồi bỏ những thư tịch này lên.

Tịch Ti Ti mỉm cười, nói:

- Ta vốn có một chiếc thuyền nhỏ, nhưng e rằng nó quá nhỏ so với đồng sách vở này.

Giang Hải Phong tỏ ra vui mừng, chàng gật đầu, nói:

- Chỉ cần có thuyền là được, lớn nhỏ gì cũng không sao.

Tịch Ti Ti chỉ thanh kiếm dắt sau lưng và nói:

- Ta có thể dùng thanh kiếm này giúp người đối địch.

Giang Hải Phong cười nhạt, rồi lắc đầu nói:

- Tại hạ không cần cô nương giúp đỡ, chỉ cần cô nương thủ ở trong thuyền, chờ tại hạ đánh lui địch nhân thì sẽ tự lên thuyền.

Tịch Ti Ti gật đầu, nói:

- Nghe người nói cứ như là sự tình sẽ diễn ra đúng như vậy.

Giang Hải Phong gượng cười, nói:

- Nếu tại hạ phán đoán không sai thì rất có khả năng sự việc sẽ xảy ra trong

đêm nay.

Tịch Ti Ti nghe vậy thì ngẩn người, nàng nói:

- Thật... thật thế sao?

Giang Hải Phong lạnh lùng “hừ” một tiếng rồi nói:

- Cô nương, xin cho tại hạ mượn dùng thanh kiếm của cô nương, được không?

Tịch Ti Ti lại ngẩn người, nhưng nàng lập tức lấy trường kiếm đưa cho chàng.

Giang Hải Phong nhận kiếm rồi tuốt ra, kiếm quang vụt sáng, soi chiếu khuôn mặt anh tú nhưng đầy phần nộ của chàng. Kế đó chàng nhặt lấy một cành tùng rồi dùng kiếm khẽ chuốt cành tùng, một lát sau thì cành tùng đã trở thành một thanh kiếm gỗ. Chàng ngắm nghía thanh kiếm gỗ một lát rồi mỉm cười.

Lúc này thì Tịch Ti Ti đã hiểu ra, nàng nói:

- Người muốn dùng thanh kiếm gỗ này để đối địch chăng?

Giang Hải Phong không trả lời, chàng trả trường kiếm cho Tịch Ti Ti và nói:

- Nàng có muốn xem sự sắc bén của thanh kiếm gỗ này không?

Tịch Ti Ti ngẩng đầu nhìn chàng và nói:

- Người định dùng vật gì để thử?

Giang Hải Phong phá lên cười một tràng sang sảng, đây là lần đầu tiên Tịch Ti Ti thấy chàng cười lớn nên lòng vô cùng ngạc nhiên. Giang Hải Phong từ từ ra ngoài thạch động.

Tịch Ti Ti cũng đi theo, nàng ngạc nhiên hỏi:

- Người định làm gì thế?

Lời chưa dứt thì chợt thấy Giang Hải Phong vung thanh kiếm gỗ lên, “vù” một tiếng, tiếp theo là hai tiếng “bịch, bịch”, hai bóng đen cùng rơi xuống. Tịch Ti Ti kinh ngạc lướt tới trước, thì ra đó là hai con dơi, hình như vẫn chưa tắt thở nên còn lăn lộn dưới đất.

Giang Hải Phong xạ hai đạo tinh quang nhìn ra bóng đêm và nói:

- Xem bên cánh trái của chúng, phải chăng là đã gãy rồi?

Tịch Ti Ti lại nhìn kỹ một lần nữa, quả nhiên bên cánh trái của hai con dơi đều thọt thưng, máu tươi thấm đẫm đầy mình. Nàng thật sự kinh ngạc trước công phu thần kỳ này, nàng ngẩn người một hồi lâu rồi mới nói:

- Kiếm thuật của người thật là cao minh!

Giang Hải Phong nói:

- Khi nội công đạt đến một trình độ nhất định thì binh khí chẳng qua là thứ đồ chơi mượn để dùng lực mà thôi. Một chiếc lá, một cánh hoa cũng có thể đả thương người.

Chàng ngừng một lúc rồi lẩm bẩm tự nói:

- Người không có ý đả thương hổ, hổ lại muốn hại người, sự thật buộc ta

không thể không đa thương người, đây cũng là chuyện bất đắc dĩ mà thôi. Tịch Ti Ti cảm thấy kỳ quái, vì sự tình làm sao nhất định như chàng liệu đoán?

Nhưng thái độ của Giang Hải Phong lại khiến nàng không thể không tin, do đó nàng vội giúp chàng khiêng mấy chồng sách vở ra bờ biển. Nàng đến sau phiến đá lớn, kéo chiếc thuyền nhỏ ra.

Giang Hải Phong ngắm chiếc thuyền một lúc rồi nói:

- Buồm quá nhỏ, e rằng không chịu nổi gió lớn trên đại hải.

Tịch Ti Ti bật cười rồi nói:

- Người quá lo lắng rồi.

Giang Hải Phong cười nhạt một tiếng rồi nói:

- Nhưng nếu muốn thay cột buồm thì e rằng không đủ thời gian, chiếc thuyền này tất sẽ bị hủy, âu cũng đành nghe theo mệnh trời vậy thôi.

Nói đoạn chàng lập tức quay lại thạch động, rồi tiếp tục đưa những chồng thư tịch lên thuyền.

Lúc này gió ngoài biển thổi vào rất mạnh, chiếc thuyền nhỏ bồng bềnh chao đảo trên mặt nước. Chờ đến lúc sắp xếp xong thư tịch thì Giang Hải Phong nói:

- Bây giờ cô nương hãy chèo thuyền ra sau mỏm đá kia, nơi đó có một cốc động bí mật, đủ để neo thuyền mà không sợ phong ba, qua giờ Tý thì cô nương nhớ thắp lên một ngọn đèn lồng, còn mọi chuyện khác thì để tại hạ lo.

Tịch Ti Ti vội gật đầu lia lịa, Giang Hải Phong lại cười nhạt rồi nói:

- Tục ngữ nói rằng:

kẻ đến tất chẳng có thiên ý gì, địch nhân đã đến thì tuyệt không phải là hạng tầm thường. Đến lúc đó, ngàn vạn lần cô nương không được xuất hiện trên tiểu đảo, bằng không thì e rằng tại hạ cũng chẳng cứu được cô nương.

Nói đoạn chàng quay người bỏ đi. Thời gian Tịch Ti Ti gần gũi chàng đã hơn một tháng, tuy giữa hai người chưa có sự thân mật nhưng chẳng biết thế nào mà hình ảnh khôi ngô tuấn tú của chàng càng ngày càng khắc sâu trong tâm nàng.

Đã hơn một lần nàng muốn bỏ chàng mà đi nhưng cuối cùng vẫn không đủ dũng khí, chỉ cần trông thấy dung diện chàng thì tất cả bi thương trong lòng nàng đều tiêu tan, mặc dù sau khi chàng đi thì nỗi u oán vẫn trở lại. Hiện tại, sau một hồi si mê nhìn theo bóng chàng dần khuất thì hai mắt Tịch Ti Ti bắt gặp đỏ lên. Hai giọt lệ chợt len lén rơi xuống từ hai khóe mắt.

Nàng ngẩng đầu nhìn trời và trầm nghĩ:

- “Ta làm thế này có đáng hay không? Tại sao ta phải làm thế?” Tuy nghĩ thế nhưng nàng vẫn quyết tâm gạt lệ, thu xếp y phục của mình bỏ lên thuyền rồi theo sự chỉ dẫn của Giang Hải Phong mà chèo thuyền vào cốc động sau mỏm đá.

Qua giờ Tý không bao lâu thì hình như trên mặt biển có động tĩnh. Một chiếc thuyền buồm có hai màu đen trắng đang tiến vào tiểu đảo với tốc độ cực nhanh...

o O o Liêu Đông nhị lão Chu Kỳ và Nam Hoài Nhân cùng kẹp tay sau lưng và đứng trước mũi thuyền, ánh trăng sáng chiếu lấp lánh lên đầu tóc bạc của bọn họ. Hai lão đều mặc một kiểu y phục, đó là trường bào màu đen rộng thùng thình. Trong khoang thuyền còn có ba người khác, nhưng cũng đều là lão nhân trên dưới lục tuần. Trong đó có một lão nhân khá quen thuộc, người này chính là Kiều Côn, hai lão kia là đạo tặc nổi tiếng vùng Tương Ngạc, giang hồ thường gọi là Tương Tây Nhị Quỷ. Một lão đầu nhọn như đầu heo, dưới cằm để một chòm râu dê, người giang hồ gọi là Hắc Vô Thường Thượng Hòa Âm. Lão còn lại có vết sẹo dài trên má trái, mày vàng râu vàng, người giang hồ gọi là Bạch Vô Thường Sa Thiên Cừ.

Hai lão này đứng như ngoại hiêu của bọn họ, Hắc Vô Thường mặc hắc y, Bạch Vô thường mặc bạch y. Trong tay hai lão đều cầm tẩu thuốc, chốc chốc lại đưa lên miệng phì phèo, dường như không quan tâm đến chuyến đi này.

Thương hải khách Kiều Côn bước ra khỏi khoang thuyền, hướng mặt về phía tiểu đảo rồi bất giác cười nhạt một tiếng, đồng thời trong lòng cũng khẩn trương vô cùng.

Bỗng nhiên lão nói với người chèo thuyền:

- Hạ đèn xuống, sắp đến rồi.

Hán tử chèo thuyền lập tức hạ hai chiếc đèn xuống, trên thuyền lập tức tối om om. Cũng may là trời có trăng sáng nên không ảnh hưởng đến hướng đi của con thuyền.

Chu Kỳ trong Liêu Đông nhị lão, chợt mỉm cười và nói:

- Chúng ta đông người như thế này mà lại đi đối phó với một hải tử, nếu tin này truyền ra giang hồ thì mất mặt quá.

Thương hải khách gượng cười, nói:

- Chu đại ca, không phải để làm tăng uy khí của đối phương và làm giảm uy phong của mình, nhưng quả thật là thiếu niên này không đơn giản.

Nói đến đây thì giọng của lão chợt run run.

Chu Kỳ cười ha hả rồi nói:

- Ghê gớm đến thế sao?

Lúc này Bạch Vô Thường Sa Thiên Cừ cũng phì phèo tẩu thuốc và bước ra ngoài khoang thuyền, lão cười một tràng quái gở rồi cất giọng khàn khàn, nói:

- Kiều lão đại, người đã sợ tiểu tử đó như vậy thì lát nữa cứ bằng quan tự thủ ở trên thuyền mà xem bọn ta giết hắn và trút uất khí thay ngươi.

Thương hải khách chợt đỏ mặt, lão gượng cười, nói:

- Nhị vị chớ cười tại hạ, chung quy nếu đuổi được tiểu tử đó thì tiểu đảo này sẽ thuộc về chúng ta.

Lúc này Hắc Vô Thường Thượng Hòa Âm trong Tương Tây Nhị Quỷ cũng khệnh khạng bước ra. Dáng đi của lão cứ như một thi thể cương cứng, thân hình gầy còm trong bộ hắc y rộng thùng thình, khiến bộ dạng của lão càng giống u hồn dã quỷ. Lão cười nhạt một tiếng rồi nói:

- Mọi người chớ khinh địch, Kiều lão đại không phải là người khinh xuất, lão ta đã hình dung tiểu tử kia lợi hại như vậy thì nhất định phải có cơ sở, tốt nhất là chúng ta nên cẩn thận.

Lời này được Nam Hoài Nhân trong Liêu Đông nhị lão đồng ý, lão ta gật đầu, nói:

- Thượng Hòa huynh nói không sai, tiểu tử này đã dám dùng cảnh tùng đối phó bảo kiếm của Kiều huynh thì đủ thấy nội công của hắn thật kinh người, ngàn vạn lần không nên khinh thị.

Thương hải khách Kiều Côn khẽ thở dài một hơi, lão sợ mất mặt nên không dám nói chuyện bảo kiếm của mình bị mẻ một miếng, nếu không thì mấy lão này tất sẽ thêm kinh hãi.

Thuyền buồm từ từ tiếp cận hoang đảo.

Sa Thiên Cừ quan sát tiểu đảo rồi nói:

- Nhãn lực của Kiều huynh quả nhiên không tệ, nếu chúng ta tìm được một nơi như thế này để an thân thì bọn chúng muôn đời cũng không tìm được. Kiều Côn bất giác giật thót người, nhưng mỗi khi nghĩ đến có bốn lão này bên cạnh thì hùng tâm tráng chí của lão lại trỗi dậy. Nghĩ đến ba lần bại dưới tay Giang Hải Phong thì nhục và hận khiến cho huyết khí trong người lão cuộn cuộn dâng lên, các mạch máu giãn nở ra. Lão trầm nghĩ:

- “Lẽ nào năm người bọn ta hợp lực mà không đánh lại hắn?” Nghĩ đoạn lão cười nhạt một tiếng rồi thủ thế, chuẩn bị nhảy lên bờ.

Tương Tây Nhị Quỷ cùng đặt tàu thuốc lên một chiếc bàn nhỏ trên thuyền.

Nam Hoài Nhân khoác hoàng bào vào người, mắt xạ tinh quang, lão nói:

- Chúng ta đông người thế này thì không thể lên bờ một lượt, thế này...

Lão vuốt chòm râu dê rồi nói tiếp:

- Huynh đệ bọn ta đánh trận đầu, nếu không xong thì các vị tiếp ứng.

Tương Tây Nhị Quỷ đều gật đầu, Sa Thiên Cừ nói:

- Nam huynh đã xuất thủ thì cần gì đến bọn tại hạ.

Nam Hoài Nhân lớn tiếng nói:

- Sa lão huynh chớ tăng bốc tại hạ, Kiều huynh đã ném mùi lợi hại của tiểu tử đó thì Nam Hoài Nhân ta cũng chưa chắc mạnh hơn hắn.

Lão chớp chớp song mục rồi nói tiếp:

- Chung quy là thế này, bọn ta không phải nhàn rồi mà đến đây vẫn cảnh, dù tiểu tử kia có là thiết nhân thì bọn ta cũng phải thu thập hắn cho bằng được.

Thương hải khách Kiều Côn thấy hai lão này tranh cường đoạt thắng như vậy thì trong lòng ngầm đoán võ công của bọn họ không tầm thường nhưng lại hẹp lượng, lão sợ vì thế mà thương tổn đến hòa khí nên vội mỉm cười, nói:

- Nam lão ca nói rất đúng, hôm nay bọn ta đã đến đây thì không thể để cho tiểu tử họ Giang đó tiếp tục sống ở đây nữa. Bọn ta cùng lên thì tình thế tất sẽ đánh cỏ động rắn. Nam lão ca đánh trận đầu, bọn tại hạ đứng ngoài quan chiến, đó là chuyện không gì hay bằng.

Nói đoạn lão kéo Sa Thiên Cừ qua một bên, đồng thời nháy mắt ra hiệu, ý muốn Sa Thiên Cừ không cần nói nữa. Nhưng tính khí của Tương Tây Nhị Quỷ lâu nay là âm độc hẹp lượng, đặc biệt là Sa Thiên Cừ này không bao giờ chịu thua thiệt.

Thoạt tiên, khi nghe Kiều Côn nói chuyện này thì lão đã có ý khinh thị thiếu niên vô danh trên tiểu đảo. Vì thế, lão đã lập chủ ý, muốn dựa vào đôi binh khí kỳ hình Nhật Nguyệt Song Luân của mình, đơn đả độc đấu với Giang Hải Phong để tỏ uy phong.

Nhưng không ngờ Nam Hoài Nhân trong Liêu Đông nhị lão cũng có ý định như lão.

Lão chưa dứt lời thì Nam Hoài Nhân đã xen vào, điều này khiến cho lão vô cùng bất mãn.

Bây giờ nghe Kiều Côn nói có ý thiên vị Nam Hoài Nhân thì lão càng thêm tức khí. Hai đôi mày rậm của lão nhướng lên cao, lão buột miệng nói:

- Nói thế nghĩa là sao? Nếu Kiều lão tam người chẳng xem bọn ta ra gì thì đừng lôi kéo huynh đệ bọn ta đến đây. Huynh đệ bọn ta đã đến thì không thể làm nhân vật phụ.

Kiều Côn không ngờ Bạch Vô Thường Sa Thiên Cừ lại là nhân vật khó đối phó như vậy. Mấy lời của Sa Thiên Cừ khiến lão bất giác đỏ mặt, lão gượng cười, nói:

- Sa lão ca chớ nói thế, Kiều mỗ có gan trời cũng không dám xem thường bằng hữu. Chẳng phải tứ vị lão ca đến đây là để giúp tiểu đệ đó sao? Xin hãy bỏ qua cho nhau đi thôi.

Nam Hoài Nhân bị mấy lời của Sa Thiên Cừ làm cho biến sắc. Cũng may, sư huynh kết nghĩa Chu Kỳ của lão là người thông tình đạt lý. Lão cười hì hì rồi nói với Nam Hoài Nhân:

- Nhị đệ, người hà tất phải làm thế. Uy lực dưới Nhật Nguyệt Song Luân của Sa lão ca nhất định sẽ thu thập được tiểu tử kia, bọn ta tạm thời đứng ngoài quan chiến, người tranh giành làm gì?

Lão ngừng một lát rồi lại cười hì hì, nói:

- Sa lão ca, các hạ cứ lên trước, bọn tại hạ sẽ tiếp ứng ở phía sau.

Nam Hoài Nhân nghe sư huynh của mình nói vậy thì tự nhiên là không tiện

nói gì nữa, lão cười nhạt một tiếng rồi lui bước qua một bên.

Bạch Vô Thường Sa Thiên Cừ là nhân vật tôn thờ chủ nghĩa anh hùng, tuy cảm thấy lời nói của Chu Kỳ hơi chói tai nhưng lão tự tin đôi Nhật Nguyệt Song Luân của mình xưa nay chưa từng gặp địch thủ, lão không tin thiếu niên vô danh trên hoang đảo này có thể thoát khỏi tay lão.

Từ lâu lão đã biết huynh đệ Liêu Đông nhị lão đều có tuyệt kỹ kỳ công, căn bản bọn họ không xem huynh đệ lão ra gì. chính vì thế nên lão càng muốn thi triển chút thân thủ để thị uy đối với Liêu Đông nhị lão. Bây giờ, sau khi nghe Chu Kỳ nói xong thì chẳng những lão không phẫn nộ mà còn cười hi hi, nói:

- Chu lão huynh chớ đề cao tại hạ, tuy nhiên tại hạ cũng nguyện đi tiên phong, nếu không xong thì Chu lão huynh và Nam lão nhị tiếp ứng cũng không muộn.

Lão ngừng một lát rồi quay sang nói với Nam Hoài Nhân:

- Nam lão nhị, xin hãy mở lượng bao hàm nhé, huynh đệ tại hạ đã không động thủ mấy ngày rồi nên cũng ngứa chân ngứa tay. Bọn ta đã cùng đến, nếu không phải huynh đệ thì cũng là đồng bọn, Nam lão nhị chớ tức giận nhé.

Nam Hoài Nhân cười nhạt một tiếng rồi nói:

- Sa huynh quá khách khí rồi, kỳ thực nếu tại hạ biết Sa huynh muốn động thủ thì tại hạ cũng chẳng tranh giành làm gì. Bắn vào đôi Nhật Nguyệt Song Luân của Sa huynh thì việc gì chẳng giải quyết được, đừng nói là một kẻ hậu bối, chẳng biết sống chết là gì.

Bạch Vô Thường Sa Thiên Cừ “hừ” một tiếng rồi nói:

- Sa mỗ muốn chúng ta bớt châm chọc nhau, cứ hạ thủ là sẽ rõ mọi chuyện. Đi!

Nói đoạn lão phát bạch y rồi tung người lên bờ cát tựa như bóng bạch vân.

Lão đại Chu Kỳ trong Liêu Đông nhị lão cũng phóng theo, thân thủ chao lượn như một con hải âu. Tiếp theo là Hắc Vô Thường Thương Hòa Âm, Nam Hoài Nhân, Thương hải khách Kiều Côn cũng lần lượt tung người lên bờ. Thân thủ của bọn họ đều khinh linh ảo diệu, trong năm lão thì Kiều Côn xem ra là nhân vật yếu hơn cả.

Sau khi lên bờ thì Kiều Côn khẽ nói:

- Tại hạ thấy chúng ta nên tản ra thôi, tại hạ cùng Sa lão ca đi trước, thế nào?

Chu Kỳ gật đầu, nói:

- Có lý, chúng ta đi thôi!

Lời vừa dứt thì song thủ của lão phân ra, thân hình như một con thương ưng bốc lên hạ xuống, thoáng chốc thì đã khuất dạng vào bóng tối.

Hắc Vô Thường Thương Hòa Âm nhìn qua sư huynh kết nghĩa Sa Thiên Cừ rồi cất giọng thâm trầm nói:

- Huynh đệ chúng ta cùng đi nhé.

Sa Thiên Cừ đảo mắt nhìn quanh rồi nói:

- Không cần, người cũng không tin ta sao?

Thượng Hòa Âm lạnh lùng nói:

- Sư huynh phải cẩn thận mới được. Theo đệ thấy, nếu thiếu niên đó không có võ công kinh thế hải tục thì làm sao có thể sống cô độc trên hoang đảo này?

Sa Thiên Cừ biết vị sư đệ của mình tuy cũng có thủ đoạn âm độc không kém mình, nhưng bình sinh hành sự lại cẩn thận và hiệu quả hơn mình nhiều, vì vậy, lão do dự một lát rồi cười nhạt, nói:

- Ta hận là Liêu Đông nhị lão đã xem huynh đệ bọn ta không ra gì nên mới phải tranh khẩu khí như vậy, người đã không yên tâm thì tốt nhất là hãy ngầm theo sau ta.

Thượng Hòa Âm khẽ gật đầu, lão chỉ lắc người một cái thì thân hình đã ở ngoài xa hơn trượng. Nam Hoài Nhân cũng đã ẩn thân vào bóng tối.

Lúc này trên bờ cát chỉ còn lại Thương hải khách Kiều Côn và Bạch Vô Thường Sa Thiên Cừ. Chẳng biết thế nào mà trong lòng Kiều Côn cảm thấy vô cùng khân trọng, lão ngập ngừng một lát rồi nói:

- Sa lão ca, không phải tại hạ nói chơi, nhưng đích thực là tiểu tử này không dễ đối phó, lão ca chớ khinh xuất.

Sa Thiên Cừ phá lên cười một tràng, Kiều Côn lo sợ nên chụp lão ta kéo qua một bên. Sa Thiên Cừ ngạc nhiên hỏi:

- Làm gì thế?

Kiều Côn nhìn trái nhìn phải rồi nói:

- Cẩn thận! Tại hạ không sợ gì khác mà chỉ sợ hấn nghe thấy thôi. Tiểu tử này vô cùng tinh minh, hấn lại quen thuộc địa hình xung quanh đây hơn chúng ta, nếu hấn tìm một nơi ẩn nấp thì chúng ta tìm một đời cũng tìm không ra.

Mấy lời này quả nhiên là hù được Sa Thiên Cừ, lão trầm giọng nói:

- Hấn ở gần đây à?

Kiều Côn đưa tay chỉ tới trước rồi nói:

- Có nhìn thấy không? Qua tảng đá lớn kia là đến nơi rồi.

Bạch Vô Thường Sa Thiên Cừ gật gật đầu, dưới ánh trăng soi chiếu phần thịt lồi nơi vết sẹo trên mặt trông thật rùng rợn, chòm râu dê của lão khẽ phất phơ trong gió.

Lão quét mục quang nhìn tứ phía một lúc rồi lại gật đầu, nói:

- Đi!

Lời chưa dứt thì thân hình đã vút đi như một mũi tên, chớp mắt đã vượt qua tảng đá lớn. Kiều Côn tuy cũng lập tức theo sau nhưng thân thủ chậm hơn nhiều. Sau khi vượt qua tảng đá thì đã có thể thấy một cửa thạch động hiện

ra rõ ràng.

Đi tới trước một đoạn nữa thì thấy gốc liễu sum xuê tỏa bóng. Kiều Côn chỉ tay vào và nói:

- Ngay phía sau hai gốc liễu đấy.

Nói đoạn lão cắn chặt môi, tựa như đang nghĩ tới tình hình chịu nhục ba lần trước, hồi lâu sau lão mới nói tiếp:

- Tại hạ đi trước dụ hấn ra, Sa lão ca phải lập tức tiếp ứng tại hạ nhé, nếu chậm trễ thì e rằng tại hạ không cầm cự được lâu.

Sa Thiên Cừ “hừ” một tiếng rồi nói:

- Kiều huynh đi đi, nếu tiểu tử đó không bại dưới hai mươi chiêu Nhật

Nguyệt Song Luân của tại hạ thì xem như tại hạ thua hấn.

Kiều Côn ngẩn người, lời của Sa Thiên Cừ vừa nói khiến cho lão vô cùng lo lắng, lão trầm nghĩ:

- “Người cũng quá ngông cuồng rồi!” Tuy nghĩ thế nhưng một ý nghĩ khác chợt hiện ra trong đầu lão, lão cảm thấy tuy mình quen biết Sa Thiên Cừ đã lâu nhưng cũng chưa rõ trình độ võ công của lão cao thấp thế nào. Có thể trình độ võ công của lão ta đích thực là kinh thế hãi tục, nếu không thì làm sao lão ta lại dám khinh địch như vậy?

Nghĩ thế nên lòng lão bất giác cao hứng vô cùng, hơn nữa dù Sa Thiên Cừ không phải là địch thủ của Giang Hải Phong thì phía sau cũng còn có Liêu Đông nhị lão và Hắc Vô Thường Thượng Hòa Âm tiếp ứng nữa. Mấy người này đều là cao thủ nhất đẳng, thành danh trên giang hồ nhiều năm. Giang Hải Phong dù lợi hại đến cỡ nào nhưng đơn thân độc mã thì cũng nan địch tứ hùng. Càng nghĩ Kiều Côn càng thêm can đảm, lão gật đầu chào Sa Thiên Cừ rồi tung người phóng đi về phía thạch động.

Khi còn cách thạch động hai trượng thì lão dừng bước, Kiều Côn định lên tiếng gọi, nhưng ngay lúc đó có một giọng lạnh lùng từ trong thạch động truyền ra:

- Kiều Côn, quả nhiên là lão, tại hạ đợi bạn lão đã lâu rồi.

Thương hải khách Kiều Côn vừa nghe thì chợt cảm thấy có một luồng khí lạnh từ đốt tận cùng của xương sống chạy ngược lên, nhất thời toàn thân toát mồ hôi lạnh. Lão vừa lui ra sau hai bước thì đã thấy Giang Hải Phong như mãnh long xuất động, thân hình chàng lướt ra như tên bay. Chàng dừng bước trước mặt Kiều Côn và mỉm cười, vẻ mặt cực kỳ đáng sợ, tuyệt không giống những lần trước.

Chàng hướng mục quang nhìn lên tảng đá lớn và từ từ nói:

- Vị bằng hữu nào ở trên đó, xin mời xuống đây luôn, không cần phải trốn nấp như vậy.

Kiều Côn gượng cười, nói:

- Người đã nhìn thấy thì càng tốt. Giang Hải Phong, hôm nay chính là lúc

bọn ta tranh sinh tử tồn vong với ngươi đây.

Giang Hải Phong cười sang sảng rồi nói:

- Lão cũng xứng ư?

Kiều Côn đỏ mặt, lão nói:

- Cố nhiên ta không phải là đối thủ của ngươi, nhưng...

Nói đến đây thì Sa Thiên Cừ đã cất tiếng hú dài, liền theo đó là một bóng bạch y vút lên không trung. Chớp mắt, lão ta đã hạ người xuống bên cạnh Kiêu Côn, nơi hạ thân vừa vịn ngang hàng với Kiêu Côn, tuyệt không chồm tới trước hoặc lùi ra sau. Lão cung thủ chào Giang Hải Phong và cười nhạt, nói:

- Ngưỡng mộ võ công cái thể của các hạ đã lâu. Hôm nay Sa Thiên Cừ này đến bái phỏng và thỉnh giáo vài cao chiêu của các hạ.

Giang Hải Phong cũng hơi kinh ngạc trước kỳ hình quái trạng của đối phương, chàng thần nhiên mỉm cười và nói:

- Tại hạ chẳng qua là một hàn sĩ mượn nơi này tu thân, tại sao anh hùng tứ phương lại không dung cho tại hạ, chẳng hay các vị có ý gì?

Từ lúc Giang Hải Phong xuất hiện thì Sa Thiên Cừ đã tập trung tinh thần chú ý đến thân thủ của chàng, lão thấy thái độ ung dung và tinh hoa ẩn hiện của chàng thì biết thiếu niên này quả nhiên là nhân vật không tầm thường.

Lúc này lão cũng cười nhạt một tiếng rồi nói:

- Sa mỗ đến đây chỉ thuần túy thỉnh giáo võ công, thắng bại cũng chẳng có ý nghĩa gì, tỉ thí xong thì tại hạ lập tức ra đi. Lẽ nào các hạ cho rằng Sa mỗ không đủ tư cách thỉnh giáo?

Giang Hải Phong quét mục quang nhìn qua dung diện của Sa Thiên Cừ rồi cười nhạt, nói:

- E rằng không đơn giản như vậy.

Bạch Vô Thường Sa Thiên Cừ khẽ chau mày, hai tròng mắt quái dị không ngừng chao động, lão cười hì hì rồi nói:

- Thời gian không còn sớm, nếu các hạ biết điều thì tốt nhất là chúng ta nhanh chóng xuất thủ phân cao thấp thôi.

Giang Hải Phong gật gật đầu, chàng nhìn qua Kiêu Côn rồi nói:

- Thế nào, lão cũng hứng thú tham gia trò chơi này sao?

Kiều Côn gượng cười, nói:

- Một mình Sa lão ca cũng đủ phát lạc ngươi rồi, tiểu tử, ngươi đã chết đến nơi mà còn ngông cuồng như vậy sao? Thật là thứ không biết sống chết.

Nói đoạn lão tung người ra sau hơn trượng rồi lớn tiếng nói tiếp:

- Sa lão ca, nơi này rộng rãi hơn, lão ca hãy đến đây để phát lạc hần.

Bạch Vô Thường Sa Thiên Cừ nhìn Giang Hải Phong cười nhạt một tiếng rồi nói:

- Mời!

Lời chưa dứt thì lão ngã ngựa người búng một cái thân hình đã lui ra sau hơn trượng. Lão vừa quay người lại định xuất chiêu thì đột nhiên nghe sau lưng có tiếng cười nhạt, tiếp theo là giọng nói lạnh lùng:

- Nơi này quả nhiên là không tệ.

Sa Thiên Cừ quay người lại thì đã thấy Giang Hải Phong đứng trước mặt từ lúc nào rồi, thần thái ung dung nhưng không kém uy phong. Tốc độ thân pháp nhanh như vậy khiến cho một nhân vật cuồng ngạo như Sa Thiên Cừ cũng bất giác toát mồ hôi lạnh. Bởi lẽ, với trình độ nhãn lực như lão mà cũng không phát hiện được đối phương dịch chuyển như thế nào, nếu xuất chiêu động thủ thì xem như lão thua là cái chắc.

Vậy thì bảo làm sao lão ta không kinh ngạc? Nhất thời dường như lão ngẩn người như pho tượng.

Cũng may, bình thời thì hình dáng như thi thể cương cứng của lão đã giống như người phát ngẩn rồi, sau một hồi phát ngẩn thì lão phá lên cười một tràng rồi nói:

- Họ Giang kia, người không cần đe dọa, cứ tận lực thi triển tuyệt kỹ của người đi, xem thử có làm gì được Sa Thiên Cừ ta không!

Tuy miệng nói nhưng song mục của lão luôn chú ý đến động tĩnh của đối phương.

Nhưng Giang Hải Phong lại thản nhiên mỉm cười, nói:

- Xưa nay tại hạ không quen phát chiêu trước, nếu lão sợ thì xin tự nhiên, tại hạ quyết không ngăn cản.

Vừa nói chàng vừa xoay xoay thanh kiếm gỗ, tựa hồ như không quan tâm đến đại địch trước mắt.

Lúc này, thân hình cương cứng của Sa Thiên Cừ chợt run lên, lão trấn định tinh thần rồi quát lớn một tiếng:

- Được!

Lời chưa dứt thì thân hình đã tung lên lơ lửng trên không, đôi quái trảo phát ra hai đạo mãnh lực đánh thẳng vào người Giang Hải Phong.

Giang Hải Phong vẫn ung dung không chút vội vàng, chàng chỉ khẽ bước qua trái nửa bước, thân hình hơi rùn xuống, thanh kiếm gỗ từ dưới hướng lên trên rồi khẽ bạt qua phải.

Nói ra cũng kỳ quái, thể công của Sa Thiên Cừ nhanh như vậy nhưng bỗng chốc lại loạn tay loạn chân trước thế thủ bình thường của Giang Hải Phong. Lão không chờ song chiêu xuất hết kinh lực mà đã vội vàng lặn người trên không rồi hạ xuống ngoài xa bảy thước.

Thân hình vừa trụ vững thì sắc diện đã nhăn nhoeo như một thi thể chết ba ngày, lão rung giọng nói:

- Hảo tiểu tử, thuật chưởng nhãn của ngươi không qua mắt lão phu đâu, để lão phu lộ vài môn công phu lợi hại cho ngươi xem nhé.

Trong lúc lão nói thì Giang Hải Phong vẫn xoay xoay thanh kiếm gỗ trong tay, thần thái ung dung mỉm cười. Sự lãnh ngộ trong tĩnh lặng nhiều năm qua đã giúp chàng thể hiện được sự diệu dụng của bốn chữ: dĩ tĩnh chế động.

Còn Sa Thiên Cừ tuy ngoài miệng nói như vậy nhưng lòng không khỏi kinh ngạc, vì thế vung kiếm gỗ của Giang Hải Phong vừa rồi đã chỉ đúng vào chỗ yếu nhất trong chiêu thức của lão. Nếu lão không kịp thời thoái lui thì e rằng đã đại bại rồi.

Lão bước vào giang hồ đã mấy mươi năm, thân kinh bách chiến, nhưng thái độ ung dung trầm tĩnh trong lúc đối địch như thế này thì lão mới gặp lần đầu. Lúc này lão chợt hối hận là mình đã tranh giành xuất thủ trận đầu, nếu bại dưới tay thiếu niên vô danh này thì từ nay về sau lão còn mặt mũi nào mà bôn tẩu giang hồ? Nhưng việc đã đến nước này thì còn nói gì được nữa? Thế là lão tung người lên lần thứ hai, khoảng cách giữa lão và Giang Hải Phong chừng sáu bảy thước, bỗng nhiên thân hình lão xoay qua phải rồi liên tiếp xuất chiêu đánh vào mạn sườn trái của đối phương.

Không chờ chiêu lực xuất ra thì lão lại chuyển qua bên trái, thủ pháp dương đông kích tây này được lão thi triển vô cùng nhuần nhuyễn, tựa như một cơn gió lốc.

Thân hình vừa xoay chuyển qua trái thì hữu chiêu lập tức mãnh xuất một chiêu Bạch Vân Thám Thủ. Ngũ chỉ trương ra, nội lực theo các đầu ngón tay mà xuất.

Nếu để lão đánh trúng chiêu này thì đừng nói là thân thể huyết nhục của Giang Hải Phong không chịu nổi, mà ngay cả một tảng đá xanh rắn chắc cũng lập tức vỡ vụn.

Nhưng sự thực lại ngoài tiên liệu của con người, trong mắt Giang Hải Phong thì thủ pháp lợi hại kia dường như cũng chỉ là một chiêu bình thường. Chàng hoành ngang kiếm gỗ trước ngực rồi khẽ xuất ra, mũi kiếm vạch nửa vòng cực kỳ ảo diệu, phong bế toàn bộ thể công của đối phương.

Sa Thiên Cừ rất tin tưởng ở chiêu Bạch Vân Thám Thủ của mình nhưng chiêu lực chưa chạm được vào người đối phương thì đã bị đẩy bật ra. Vì thế kiếm do kiếm gỗ của Giang Hải Phong vạch ra có mang theo một đạo kinh lực uy mãnh cực kỳ, đồng thời mũi kiếm còn nhằm vào yếu huyệt trên người Sa Thiên Cừ, đó là Tang Môn Huyệt, cách mạng sườn bên phải của lão chừng ba phân.

Lúc này Bạch Vô Thường Sa Thiên Cừ mới thật sự nếm mùi lợi hại của đối phương, lão kêu thét lên một tiếng, thân hình lộn trên không rồi hạ xuống bên kia tảng đá. Lão phát ra một tràng cười quái gở rồi nói:

- Hảo tiểu tử, đây là do ngươi tự tìm cái chết đấy thôi!

Nói đoạn, lão lùi ra sau một bước, thân hình hơi rùn xuống, song thủ cùng

mò vào thắt lưng. Đột nhiên nghe “choang” một tiếng, trong tay Sa Thiên Cừ đã có thêm một đôi binh khí hình tròn kỳ hình quái trạng, màu sắc đen bóng. Hai binh khí hình tròn này một lớn một nhỏ, tuy màu sắc đen tuyền nhưng khi vung lên lại lấp lánh ngân quang.

Sa Thiên Cừ nắm chặt Nhật Nguyệt Song Luân trong tay rồi tung người tới trước, đôi binh khí chập vào nhau phát ra tiếng kêu chói tai, trong chốc lát khuôn mặt vốn quái dị của lão ta cũng xuất hiện đầy nếp nhăn. Lão ta cười ha hả một tràng rồi nói:

- Tiểu tử, ngươi dám tiếp vài chiêu đôi binh khí này của lão phu không?

Giang Hải Phong cười nhạt, chàng giơ thanh kiếm gỗ lên và nói:

- Lão không dùng binh khí thì còn có thể sống thêm được vài canh giờ, nhưng đã xuất binh khí thì lão đến lúc chết rồi!

Lời vừa dứt thì song mục của chàng chợt hiện tinh quang, ánh mắt đầy từ khí xạ lên người Sa Thiên Cừ.

Bạch Vô Thường Sa Thiên Cừ chợt rung mình, lão cười nhạt rồi nói:

- Chúng ta thử xem, ai là kẻ đến lúc chết.

Nói đoạn, thân hình lão đột nhiên bốc lên, lão chỉ dùng mũi chân phải điểm xuống mặt cát, Nhật Nguyệt Song Luân chợt bắn tới trước, thế công nhằm vào giữa ngực Giang Hải Phong.

Võ công của lão nhân này quả nhiên là bất phàm, lúc động thủ vô cùng linh hoạt.

Giang Hải Phong không dịch động mà chỉ ngửa người ra sau, thế nhưng Sa Thiên Cừ biết là chiêu của mình đã đánh hụt. Lão vận sức vào song thủ rồi thân hình xoay chuyển nửa vòng, đứng vào bên trái của Giang Hải Phong.

Kế đó, nghe lão quát lớn một tiếng:

- Tiếp chiêu!

Nhật Nguyệt Song Luân một trước một sau cùng phát hai vòng hào quang, kèm theo đó là hai đạo kinh lực uy mãnh đánh vào mạn sườn Giang Hải Phong.

Giang Hải Phong chống kiếm gỗ xuống đất, thân hình đột nhiên tung lên không.

Nhật Nguyệt Song Luân mang theo kinh phong lướt qua “vù vù”, tình thế cực kỳ nguy hiểm. Sa Thiên Cừ không ngờ thủ pháp nhanh như vậy mà vẫn đánh hụt, phản ứng của đối phương quả thật là tuyệt nhanh. Sa Thiên Cừ dịch chân trái tới trước một bước, song luân lại xuất ra một chiêu Cử Hỏa Thiêu Thiên, hai đạo kinh phong nhằm đánh vào song cước của Giang Hải Phong.

Chợt nghe “choang” một tiếng, kiếm gỗ của Giang Hải Phong va chạm vào song luân của đối phương. Chàng mượn lực va chạm để tung người lên cao rồi lướt ra ngoài xa hơn trượng. Mũi chân vừa chạm xuống mặt cát thì thân

hình lập tức xoay chuyển như một con quái xà, kiếm gỗ trong tay mang theo một đạo kinh phong từ trên đánh xuống. Tốc độ xuất kiếm nhanh như chớp, thế công nhằm vào trước ngực Sa Thiên Cừ mà bỏ tới. Thời gian, phương vị đều rất thích hợp, tựa như sau lưng chàng cũng có mắt.

Bạch Vô Thường Sa Thiên Cừ kinh hãi không thôi, cũng may lão là nhân vật từng trải giang hồ, kinh nghiệm đối địch phong phú nên song luân liền chấp lại rồi vung tới trước phong bế thế công của đối phương. Thế nhưng song luân của lão chẳng những không thể đánh gãy kiếm gỗ của Giang Hải Phong mà ngược lại hai vai của lão bị chấn lực làm cho tê điếng, đôi bình khí trong tay cũng phát nóng như bị lửa thiêu.

Đến lúc này Sa Thiên Cừ mới biết võ công của thiếu niên trước mặt quả nhiên là kinh thế hãi tục, chẳng trách Thương hải khách Kiều Côn nhắc đến chàng thì kinh tâm khiếp đảm.

Nhưng từ lúc ra khỏi thạch động thì Giang Hải Phong đã hạ quyết tâm là không để cho một kẻ xâm phạm nào còn sống trở về. Thanh kiếm gỗ của chàng lại vung lên một lần nữa như hoàng hạc tung cánh.

Lúc này Sa Thiên Cừ thấy thân hình đối phương bốc lên thì đâu dám chậm trễ, hai chân lão lập tức trực trên mặt cát, dùng thân pháp Hàm Đan Học Bộ lướt qua phải bảy bước. Lão ta cho rằng cơ hội không đến lần thứ hai nên cười nhạt một tiếng, song luân chấp vào nhau rồi một trước một sau xuất chiêu Xảo Đả Thiên Tinh, đánh thẳng vào nơi Giang Hải Phong vừa hạ thân xuống.

Chiêu thức nhanh như chớp, song luân một trên một dưới đánh vào thượng và hạ bàn, nguyệt luân phát hàn quang lấp lánh dưới ánh trăng.

Giang Hải Phong chau mày rồi chột rùn người xuống, kiếm gỗ đẩy ra, thế kiếm đi được nửa đường thì bỗng hóa thành hai bóng kiếm ảnh. Chiêu thức của Sa Thiên Cừ nhanh như vậy nhưng vẫn bị kiếm gỗ của Giang Hải Phong đánh văng ra, nhất thời toàn thân lão để hở trống không.

Đến lúc này thì Bạch Vô Thường Sa Thiên Cừ, một nhân vật tung hoành mấy mươi năm trên giang hồ đã kinh khiếp mà biến sắc, miệng kêu thất thanh một tiếng.

Lão liền mạng bước trên cát, dùng thân pháp Kim Lý Đảo Xuyên ngã người ra phía sau.

Thế nhưng Giang Hải Phong đã không để cho lão ta thoát thân. Thân hình Sa Thiên Cừ vừa xuyên ra ngoài hơn trượng thì đã thấy một bóng đen lấp lánh trước mắt, cùng lúc đó thanh kiếm gỗ cũng điểm thẳng tới.

Sa Thiên Cừ chưa kịp đứng vững thì đã cảm thấy một đạo hàn khí như lãnh tiễn bắn tới. Lão ta chỉ kịp kêu “hự” một tiếng rồi ngã ra cát.

Ngay lúc đó, đột nhiên trong bóng tối bên cạnh có một tiếng quát lớn:

- Tiểu tử, ngươi dám à?

Tiếng quát chưa dứt thì “rẹt” một tiếng, một mũi Tang Môn Đinh bắn thẳng về phía Giang Hải Phong.

Giang Hải Phong cười nhạt một tiếng rồi đột nhiên xuất tả thủ, chàng dùng hai ngón tay vung lên không, thoảng cái đã bắt gọn mũi ám khí.

Nói thì chậm nhưng diễn biến tại đương trường xảy ra cực nhanh, khi mũi ám khí vừa phát ra thì trong bóng tối cũng có hai bóng người cùng phóng ra. Đó chính là Hắc Vô Thường Thượng Hòa Âm và Thương hải khách Kiều Côn.

Hai lão này từ hai hướng khác nhau, nhưng thấy Sa Thiên Cừ ngộ hiểm thì cùng xuất hiện một lúc.

Thượng Hòa Âm vì thủ túc tình thâm nên lập tức phát Tang Môn Đinh, nhưng không ngờ vị nghĩa huynh đồng sinh cộng tử, một bước không rời của lão, đã hồn quy địa phủ, vĩnh viễn không thể đứng lên được nữa.

Thượng Hòa Âm đã ngầm nhận ra thiếu niên này quả nhiên là một nhân vật cực kỳ lợi hại, và lão cũng sớm lo lắng cho sư huynh mình, đang lúc chờ thời cơ xuất thủ trợ chiến, nhưng không ngờ đã muộn một bước.

Bạch Vô Thường Sa Thiên Cừ bị luồng hàn khí từ kiếm gỗ của Giang Hải Phong đâm trúng vào tâm, hiện tại đã trở thành người thiên cổ.

Thượng Hòa Âm sử dụng một thanh kiếm có hình dạng giống trường xà, khi ám khí vừa xuất thủ thì thanh kiếm của lão cũng đã nằm trong tay.

Lão ta quát lớn:

- Tiểu tử, ngươi tìm cái chết rồi!

Lời chưa dứt thì kiếm đã vung tới trước, thế kiếm nhằm vai phải của Giang Hải Phong mà bổ tới. Ngay lúc đó chợt nghe Thương hải khách Kiều Côn hét hoảng kêu lên:

- Không xong rồi, Sa lão ca đã tắt thở.

Thượng Hòa Âm đã xuất kiếm nhưng nghe vậy thì chẳng khác gì sét đánh bên tai.

Lão vội thu kiếm, tung người ra sau rồi lướt đến chỗ Kiều Côn và Sa Thiên Cừ. Lão run giọng hỏi:

- Sư... huynh của ta thế nào?

Kiều Côn cũng ngăn người, lão áp úng nói:

- Sa lão ca đã... đã chết rồi.

Thượng Hòa Âm chao đảo thân người, suýt ngã nhào ra đất. Ngay lúc đó lại có một bóng người bay lướt qua đầu lão. Người này mặc hắc bào rộng thùng thình, từ trên cao hạ xuống nhưng không nghe một tiếng động nhỏ. Sau khi hạ thân thì người này vội khoát tay và nói:

- Ngừng tay! Ngừng tay!

Thượng Hòa Âm giật thót người, lão ngược mặt nhìn lên, thấy người xuất hiện là Nam Hoài Nhân thì liền nói bằng giọng bi phẫn:

- Nam lão ca tránh ra đi, nghĩa huynh của ta đã chết rồi.
 Nam Hoài Nhân nghe vậy thì kinh ngạc đến độ phải ngăn người, lão lắp bắp hỏi:

- Chết... chết rồi sao? Không thể được.
 Lúc này Kiều Côn đã mất hết can đảm, lão lẩm bẩm nói:

- Kỳ quái là toàn thân Sa lão ca không thương tích, không biết đối phương điểm trúng nơi nào?

Thượng Hòa Âm cười một tiếng thê lương rồi nói:

- Việc đã đến nước này thì còn việc gì hay ho để nói nữa.
 Lão trừng mắt nhìn Giang Hải Phong ở ngoài xa hơn trượng và chỉ thanh kiếm hình trường xà tới trước rồi nói:

- Tiểu tử... Người thật là tàn độc. Rốt cuộc nghĩa huynh của ta có thâm thù đại hận gì với người mà người hạ độc thủ như vậy?

Lời vừa dứt thì thân hình lão cũng tung tới trước, trường kiếm vung ra, nhằm thẳng vào yết hầu của Giang Hải Phong mà xuất chiêu.

Giang Hải Phong cười nhạt một tiếng, mục quang lạnh lùng quét nhìn qua đương trường rồi vung thanh kiếm gõ lên “soạt” một tiếng, thân hình Thượng Hòa Âm lập tức loạng choạng lui ra sau ba bốn bước.

Nam Hoài Nhân vội kêu lớn:

- Thượng huynh hãy khoan hạ thủ.

Thượng Hòa Âm quay người lại cười nhạt, nói:

- Lễ nào người muốn giảng hòa với hắn?

Nam Hoài Nhân bước lên trước mấy bước rồi khẽ nói:

- Thượng huynh, võ công của tiểu tử này cao thâm khôn lường, không phải tại hạ làm giảm uy phong của bọn ta, nhưng quả thực trong mấy người bọn ta, chẳng có ai là đối thủ của hắn.

Thượng Hòa Âm lại cười nhạt rồi nói:

- Như vậy, đại ca của ta...

Nam Hoài Nhân hạ thấp giọng nói:

- Thượng huynh chớ vội, theo tại hạ thấy thì chuyện này chỉ có thể đấu trí chứ không thể đấu lực.

Thượng Hòa Âm liền hỏi:

- Ý của các hạ là...

Nam Hoài Nhân cười nhạt, nói:

- Trước tiên tại hạ sẽ dụ hắn, Thượng huynh thừa cơ trong lúc hắn không đề phòng...

Thượng Hòa Âm nghe vậy thì ngó người, Nam Hoài Nhân nói tiếp:

- Việc đã đến nước này, cũng chẳng cần suy nghĩ hay kiêng kỵ gì nữa, nếu không thì e rằng mối thù của lệnh huynh...

Thượng Hòa Âm cắn chặt răng và gật đầu. Nam Hoài Nhân liền nhìn Giang

Hải Phong thì thấy chàng vẫn đứng ở ngoài xa hơn ba trượng, thanh kiếm gỗ trong tay, mũi kiếm cắm xuống mặt cát, thần thái không vui không giận, tuy nhiên song mục vẫn chú ý nhìn về phía trước không chớp mắt.

Nam Hoài Nhân trong Liêu Đông nhị lão còn có trác hiệu là Hắc Yêu Hồ, tính tình cực kỳ âm hiểm, đặc biệt là Độc Sa Chương của lão đã luyện được tám thành hỏa hầu. Nhưng đêm nay, sau khi lên xem võ công của Giang Hải Phong thì lão đã kinh tâm động phách. Tâm cơ của lão chớp động nên lão mới nghĩ ra độc kế đánh lén, tuy nhiên lão thừa biết dù đánh lén cũng là chuyện khá mạo hiểm. Do đó, lão mới bảo Hắc Vô Thường Thượng Hòa Âm làm chuyện mạo hiểm này, bản thân lão sẽ tùy cơ mà hành sự.

Lão hắng giọng rồi bước lên trước, cung thủ và nói:

- Công lực của các hạ quả nhiên là bất phàm, lão phu vô cùng khâm phục, chẳng hay lệnh sư của các hạ là vị cao nhân nào, có thể cho bọn lão phu biết không?

Giang Hải Phong cười nhạt, nói:

- Lão là ai?

Nam Hoài Nhân lại tiến lên trước hai bước, thân hình lão vừa đủ che tầm nhìn của đôi phương, cùng lúc đó Thượng Hòa Âm cũng nhanh chóng ẩn thân vào bóng tối.

Nam Hoài Nhân cười hì hì, nói:

- Tiểu huynh đệ, người cũng không cần hỏi lão phu là ai, chung quy là chúng ta chẳng có hận thù gì, dù có thì cũng chẳng phải là không thể hóa giải, đúng không?

Lão ngừng một lát rồi chỉ tay qua Kiều Côn và tiếp lời:

- Chẳng qua là vì Kiều Côn đại ca này thôi, bây giờ lão phu muốn điều giải cho hai người, từ nay về sau...

Lão hắng giọng một tiếng rồi nói tiếp:

- Chúng ta đã không phải là kẻ thù của nhau thì tại sao không thể kết thành bằng hữu? Ý của tiểu huynh đệ người thế nào?

Nhất thời Giang Hải Phong cũng không đoán được lão nhân này định giở trò gì, chàng cảm thấy vừa rồi mình hạ thủ quá nặng, khiến một người tử vong nên trong lòng rất hối hận. Vì thế, sau khi nghe Nam Hoài Nhân nói thì trong lòng chàng tuy có chút nghi ngờ, song không tránh khỏi bị xao động.

Chàng mỉm cười, nói:

- Chuyện này do các vị tự chuốc lấy, còn trách ai được nữa? Việc tại hạ tính tu trên hoang đảo này vốn chẳng liên quan gì đến các vị, bây giờ lão đã nói thế thì tại hạ đồng ý.

Chàng hạ thanh kiếm gỗ xuống và nói tiếp:

- Các vị hãy lập tức rời khỏi nơi này, tuyệt đối không được quay trở lại lần thứ hai.

Nói đến đây thì đôi mày kiếm của chàng chột nhướn lên, song mục lấp lánh tinh quang.

Nam Hoài Nhân bất giác giật thót người, tuy có chút khiếp sợ nhưng lão này cũng là một nhân vật chưa đến Hoàng Hà chưa chịu thôi. Để đạt mục đích nào đó, lão ta thường bất chấp mọi thủ đoạn. Lão hắng giọng, tiến tới trước một bước nữa rồi nói:

- Tiểu huynh đệ, người nói thế là quá khách khí rồi, lão phu thực sự có hảo ý...

Giang Hải Phong bỗng nhiên trừng mắt, chàng lạnh lùng nói:

- Không cần phải đa ngôn, tại hạ không muốn kết giao bằng hữu với các vị. Chàng vung thanh kiếm gỗ và cười nhạt nói:

- Mau đi thôi!

Nam Hoài Nhân liếc mắt nhìn quanh rồi cười hì hì, nói:

- Tiểu huynh đệ, người quá nóng tính rồi.

Giang Hải Phong cảm thấy không thể nhẫn nại được nữa, đang lúc định xuất ngón hù dọa đối phương thì bỗng nhiên cảm thấy sau lưng có một luồng kiếm phong ập tới. Nhất thời chàng hiểu ngay đó là chuyện gì, thân người chàng đột nhiên trượt tới trước, kiếm gỗ cắm xuống mặt cát, thân hình xoay chuyển qua phải nhanh như chớp.

Thân pháp này nhanh đến độ Nam Hoài Nhân cũng không kịp thấy rõ chàng xoay người như thế nào.

Chỉ đáng thương cho Hắc Vô Thường Thượng Hòa Âm, vì ám kích bất thần nên lão ta bị rơi vào hiểm cảnh. Thanh kiếm hình trường xà của lão vốn đã xuất thủ đánh thẳng vào giữa lưng Giang Hải Phong, thân hình tất phải mất thế trụ. Mắt thấy diệu kế sắp thành công nên lòng lão vui mừng khôn tả, nào ngờ đối phương chỉ xoay người xuất kiếm nhanh như chớp. Thời gian, bộ vị tuyệt không sai mấy phân. Thượng Hòa Âm cảm thấy bóng người thấp thoáng trước mắt thì kiếm gỗ của đối phương đã sắp điểm tới tâm khảm huyệt trước ngực rồi.

Lão bất giác kinh hãi kêu thất thanh và vội vàng vận khí vào đan điền để xoay người, phản ứng và thân pháp của lão đích thực là nhanh vô cùng.

Nhưng đáng tiếc đối thủ của lão có võ công quá cao, không thể nào lường được. Thân hình Thượng Hòa Âm vừa xoay nửa vòng thì kiếm gỗ của đối phương đã bức tới như sao xẹt, mũi kiếm điểm ngay vào tâm khảm huyệt của lão.

Thân hình Hắc Vô Thường Thượng Hòa Âm lơ lửng trên không, đột nhiên lão cảm thấy một luồng khí lạnh từ đốt tận cùng của xương sống chạy ngược lên, kể đó là toàn thân rơi bịch xuống đất. Ngay cả một tiếng kêu cũng không kịp phát ra. Thanh kiếm hình trường xà cũng văng ra xa rồi cắm phập xuống cát.

Nam Hoài Nhân và Kiều Côn đứng bên cạnh thấy vậy thì hồn bay phách tán. Bởi lẽ bọn họ đều biết Thượng Hòa Âm đã luyện công phu Kim Chung Trảo Thiết Bô Sam, vậy mà đối phương chỉ điểm nhẹ thanh kiếm gỗ thì đã vong mạng. Từ đó mà suy thì võ công của thiếu niên kêu bằng Giang Hải Phong này đích thực là siêu phàm nhập hóa, kinh thể hải tặc.

Cả hai đều không phải là kẻ ngu đần, sau một thoáng kinh hoàng thì phản ứng đầu tiên của bọn họ là:

chạy. Cả hai cùng tung người lên một lúc, một trái một phải chạy về hai hướng khác nhau.

Giang Hải Phong cười nhạt một tiếng, rồi cũng tung người phóng đi, thân hình chàng nhô lên thụp xuống thì đã ngoài xa hơn trượng. Nơi hạ chân đúng vào chỗ sau lưng Kiều Côn, lão này cũng phát hiện có người sau lưng mình nên nhất thời mặt không còn một giọt máu.

Con người đã đến giữa sinh tử tồn vong thì dũng khí không thể không trỗi dậy, tựa như con dã thú bị dồn vào đường cùng. Tình thế của Kiều Côn lúc này cũng như vậy, lão quát lớn:

- Hảo tiểu tử!

Lời vừa phát ra thì người cũng quay lại, trường kiếm trong tay phát ra đánh “vù” một tiếng, một đạo bạch quang nhắm thân người Giang Hải Phong mà đánh tới.

Khoảng cách giữa song phương không đầy một thước. Kiều Côn thấy rõ trong đôi mắt lạnh lùng của Giang Hải Phong hình như đang chứa đầy nộ khí. Tuy nhiên lão cũng bất chấp tất cả, thành bại lúc này chỉ trong một chiêu, trường kiếm vừa phát ra thì tả chưởng của lão cũng vận đủ nội lực đánh ra một chiêu Tiểu Thiên Tinh.

Giang Hải Phong phá lên cười sang sảng, thân thủ của chàng đích thực là quỷ thần khôn lường. Trong lúc nguy cấp như vậy mà chàng vẫn ung dung tự nhiên như không. Trước tiên, chàng vung tả thủ lên, thế vung xảo diệu, nhanh và chuẩn xác vô cùng.

Hướng phản công của chàng nhằm vào mạch môn trên hữu thủ của Kiều Côn.

Tuy Kiều Côn đã vận đủ nội lực nhưng vẫn không thể dịch động một phần. Cùng lúc đó thì mũi kiếm gỗ của Giang Hải Phong đã điểm vào yết hầu của đối phương.

Thương hải khách Kiều Côn kêu lên thất thanh một tiếng, thân hình xoay nửa vòng rồi ngã lăn ra đất. Lão ta cũng giống như Trương Tây Nhị Quỷ Hắc Bạch Vô Thường, nhất thời khí huyết ngưng tụ Ở yết hầu làm bết đường hô hấp mà dẫn đến vong mạng.

Nam Hoài Nhân tuy đã chạy đi xa nhưng không lúc nào lão lại không chú ý theo dõi tình hình ở sau lưng mình. Tất nhiên là lão nghe thấy tiếng kêu thất

thanh của Kiều Côn, thậm chí lão còn thấy Kiều Côn ngã xuống. Trong đời lão, thân kinh bách chiến, giết người vô số nhưng lúc này cũng nghĩ mỗi chữ:

sợ! Càng kinh sợ thì bước chân của lão càng tăng nhanh, lão chạy như ma đuổi, quỷ rượt ở phía sau. Khi đến gần bờ đá thì tung người bổ nhào tới. Vì lão biết thuyền buồm neo bên cạnh bờ đá này, chỉ cần lên được thuyền thì xem như đã thoát thân. Lão thầm nghĩ:

- “Có thể Phiến Thiên Chương Chu Kỳ đang chờ mình trên đó, dù hai huynh đệ không địch lại hấn thì cũng có nhiều hy vọng thoát thân hơn.” Đang lúc lão phi thân qua bờ đá thì chợt nghe một tiếng hú dài. Thanh âm từ trên bờ đá giáng xuống cùng một bóng người. Hắc Hồ Ly Nam Hoài Nhân kinh tâm táng đờm, lão vận người lại và quát lớn:

- Xem đây!

Lời chưa dứt thì một loạt chấm đen phóng ra như bay, kinh phong vù vù đánh thẳng vào bóng người kia.

Thủ pháp này là một loại tuyệt kỹ võ lâm, tên gọi là Xảo Đả Mãn Thiên Tinh, đặc biệt trong lúc kinh hãi nên Nam Hoài Nhân vận đủ mười thành công lực mà xuất thủ.

Mỗi mũi ám khí đều hàm chứa đầy kinh lực, kinh phong hợp lại thành một thanh âm chói tai.

Nam Hoài Nhân vừa phát ám khí thì thân hình cũng lập tức phóng lên thuyền buồm, tuyệt không dám chậm trễ. Nhưng đáng tiếc là lão vừa tới mép nước thì đột nhiên nghe tiếng cười nhạt ngay sau lưng, kẻ đó là giọng nói của Giang Hải Phong:

- Ám khí quả nhiên là lợi hại. Nhưng các hạ không thoát được đâu!

Nam Hoài Nhân là nhân vật kinh nghiệm phong phú và lão luyện, trong lúc khẩn trương như vậy nhưng vẫn có thể giữ được phản ứng căn bản. Chân phải của lão soạt tới trước, toàn thân như vút bay qua phải, sau đó lão lặn mấy vòng dưới mặt cát. Cùng lúc, thuận tay lão bốc một nắm cát, quăng về phía Giang Hải Phong.

Giang Hải Phong không ngờ lão ta lại giở thủ đoạn hạ lưu như vậy, chàng khẽ diễm mũi chân xuống đất và tung người lui ra sau hơn trượng.

Trong thế ngàn cân treo sợi tóc này, Nam Hoài Nhân tựa như con hồ ly bị thợ săn truy đến đường cùng, lão tung người lên mũi thuyền và lớn tiếng quát:

- Mau, nhổ neo!

Tên chèo thuyền nghe quát thì giật thót người, hấn vốn là một tên tiểu tặc thuộc hạ của Trương Tây Nhị Quý, bình sinh phụ trách việc thăm dò mua bán trên sông nước nên tính tình rất linh hoạt. Vừa rồi hấn thấy Nam Hoài Nhân từ trong bờ nhảy lên thuyền, nhưng lúc này lại thấy có thêm một bóng người

lạ như từ trên trời giáng hạ xuống thuyền, người này cầm thanh kiếm gỗ trong tay và chỉ nói một tiếng:

- Dám!

Tên chèo thuyền kinh hãi vô cùng, hấn vội vung sào đánh xuống đầu Giang Hải Phong, nhưng đối phương chỉ vung kiếm gỗ thì chiếc sào lập tức gãy đôi.

Tên chèo thuyền vội chạy ra đuôi thuyền và lớn tiếng gọi:

- Nam đại gia, cứu mạng...

Chữ “mạng” vừa phát ra thì Giang Hải Phong đã lướt đến sau lưng hắn, chàng dùng mũi kiếm điểm huyệt rồi đẩy tên này vào chân cột buồm.

Nam Hoài Nhân chạy ra sau đuôi thuyền, lão vừa nhặt chiếc sào định dùng lực đẩy thuyền đi thì chợt cảm thấy tình thế bất ổn. Lão nắm chặt chiếc sào trong tay và cười nhạt nói:

- Tiểu tử, ngươi bức bách người thái quá rồi.

Lão thò tay vào thắt lưng giật mạnh một cái, tức thì trong tay đã có một chiếc Lăng Tử Thương lấp lánh ngân sắc. Thân thương được hình thành từ mười hai đốt ngân kim liên kết lại, mỗi đốt đều có hình dạng như đầu độc xà, chỉ khẽ động là phát ra tiếng kêu chói tai.

Sau khi lấy Lăng Tử Thương ra thì hình như Hắc Hồ Ly Nam Hoài Nhân đã biết là không còn khả năng thoát mạng nữa. Vì thế lão rất yên tâm liềm một phen sinh tử với đối phương, thân hình lão hơi chồm tới trước, dùng tuyệt kỹ khinh công Hải Yến Lược Ba từ đuôi thuyền xông thẳng đến trước mũi.

Đồng thời lão quát lớn:

- Nạp mạng đi thôi, tiểu tử!

Lời đến, người đến. Người đến thì thương cũng đến. Lăng Tử Thương mười hai đốt với chiêu Bạt Phong Bản Đả mãnh công từ trên không xuống đầu Giang Hải Phong.

Giang Hải Phong chờ binh khí của đối phương còn cách đỉnh đầu chừng một thước thì mới vung kiếm gỗ bên hữu thủ lên, nhằm vào đốt thứ nhất của Lăng Tử Thương mà nhả kinh lực. Tâm trạng của Nam Hoài Nhân lúc này đã như kinh cung chi điều, lão đâu dám để Lăng Tử Thương va chạm vào kiếm gỗ. Do đó lão vội giật mạnh hữu thủ.

“Soạt” một tiếng, Lăng Tử Thương lập tức được thu hồi. Liền theo đó là chiêu thứ hai xuất ra, đó là chiêu Lăng Đả Kim Châu, trên dưới thân Lăng Tử Thương đều phát ra tiếng gió “vèo, vèo”, thế thương đánh thẳng vào thắt lưng của Giang Hải Phong.

Chiêu này cực kỳ nhanh và uy mãnh. Nhưng núi cao còn có núi cao, cao nhân tặc hữu cao nhân trị, xem như hôm nay Nam Hoài Nhân đã gặp phải cao thủ cực kỳ lợi hại. Lăng Tử Thương của lão vừa xuất ra thì thân người của Giang Hải Phong xoay chuyển, trong lúc xoay chuyển, chàng búng tay

một cái kêu “rắc” trúng vào đốt thứ ba của Lăng Tử Thương.

Cùng lúc đó, kiếm gỗ bên hữu thủ của chàng cũng áp chặt vào thân Lăng Tử Thương rồi gạt mạnh ra ngoài, miệng chàng quát lớn:

- Buông tay!

Nếu Nam Hoài Nhân không buông tay thì hữu thủ tất sẽ khó bảo toàn, nhưng một nhân vật lão luyện như lão thì cũng không cam tâm chịu thua dưới tay một thiếu niên.

Đột nhiên lão đẩy tả thủ ra ngoài và vận nội lực tích tụ mấy mươi năm vào tâm chưởng đang trong thế Tiểu Thiên Đả Hỏa, năm ngón tay hướng ra ngoài, miệng lão hét lên:

- Đánh!

Một luồng khí công nóng như lửa đang cuộn cuộn xông ra và ập về phía Giang Hải Phong.

Ngung Sương Kiếm

Hồi 3

Hắc Bạch Sơn Thủy

Nam Hoài Nhân đáng ra một chưởng trong lúc phản nộ nên chưởng thế vô cùng uy mãnh, lão cho rằng nếu đối phương dám không triệt chiêu thì nhất định sẽ thọ thương dưới chưởng của lão. Nhưng đáng tiếc là lão đã đoán sai. Trong chớp mắt chưởng lực vừa nhả ra thì toàn thân người Giang Hải Phong đột nhiên bốc lên cao, tuy nhiên song thủ của chàng vẫn giữ nguyên thế bất biến.

Thế chưởng của Nam Hoài Nhân đánh vào hư không, chẳng những vậy mà thân hình của lão vì xuất chưởng quá mãnh liệt nên bất giác nhào tới trước. Chờ đến lúc lão trụ vững lại thì kiếm gỗ của Giang Hải Phong đã không chế Lăng Tử Thương và áp chặt vào hữu thủ của lão. Nam Hoài Nhân kêu thảm một tiếng, xương của năm ngón tay đã hoàn toàn nát vụn. Tất nhiên là Lăng Tử Thương cũng bị chàng đoạt được một cách dễ dàng.

Tuy nhiên Nam Hoài Nhân trong Liêu Đông nhị lão vẫn không muốn thúc thủ tại đây. Lão vận lực và tung người tới trước một cách liều mạng.

Nhưng ngay lúc đó song mục của Giang Hải Phong chợt hiện sát cơ, trông cứ như một con hổ đói nhìn con mồi.

Chàng cười nhạt một tiếng rồi nói:

- Hảo bằng hữu, lão nằm xuống đi thôi!

Miệng nói nhưng người chàng đã tung lên, song thủ vung ra tựa như thương ưng xòe cánh. Lăng Tử Thương vừa đoạt được trong tay trái không ngừng phát ra thanh âm “vèo vèo”, thế thương vừa đánh vào chí dương huyết của Nam Hoài Nhân.

Nam Hoài Nhân vội lật người lại, song mục trợn trừng, miệng quát lớn:

- Người dám...

Lời chưa dứt thì đã nghe “bịch” một tiếng, thân người của Nam Hoài Nhân như một bị thịt rơi xuống sàn thuyền. Trước mãnh lực của Giang Hải Phong thì chiếc thuyền buồm chao đảo như gặp phong ba bão táp. Cũng lúc đó Giang Hải Phong cũng thở phào một hơi.

Kế đó chàng cất tiếng hú một tràng và vung tả thủ quăng chiếc Lăng Tử Thương xuống biển.

Giang Hải Phong trầm ngâm nhìn đại hải một lúc rồi bất chợt trầm nghĩ:

- “Rốt cuộc ta đã giết mấy người rồi?” Bỗng nhiên chàng rung mình và nghĩ tiếp:

- “Hồng bát! Nếu sư phụ biết....” Nghĩ đến đây thì sắc diện vốn nhợt nhạt

của chàng càng thêm tái nhợt, thân người chàng cũng bắt giắc run run.

Chàng cắn môi một hồi lâu rồi tự nói:

- Bọn người này đều đáng chết, nếu ta không giết bọn họ thì nhất định bọn họ cũng giết ta. Ta giết bọn họ chẳng qua là để bảo vệ mình mà thôi. Sự phụ không cho phép ta giết người nhưng có lý nào không cho phép ta tự bảo vệ? Chỉ cần ta nói cho người biết tình hình thực tại thì có lẽ...

Gió biển thổi qua người làm cho chàng càng lúc càng thanh tĩnh, sự thực vẫn là sự thực, có hối hận cũng vô ích. Chàng từ từ bước đến mạn thuyền, trong lúc vô ý lại nhìn hai thi thể đang nằm ở đuôi thuyền. Bọn họ đều nằm một cách yên tĩnh, không thấy thương thế và cũng không thấy vết máu. Chàng trầm nghĩ:

- “Bất kỳ người nào cũng không thể phát hiện bọn họ đã chết như thế nào, chuyện này cứ để người trong thiên hạ tha hồ đoán định.” Nghĩ đoạn chàng tung người phóng lên bờ cát, nghĩ đến ba thi thể trên bờ thì lòng chàng càng thêm trầm trọng, chàng muốn đi tìm một nơi nào đó để chôn bọn họ. Thế nhưng, hiện tại đã có một chuyện kinh dị phát sinh. Thì ra ba thi thể nằm trên cát đã không cánh mà bay.

Giang Hải Phong kinh ngạc đến toát mồ hôi lạnh. Vì trên tiểu đảo này, ngoài những kẻ vừa bị giết, sư phụ và sư đệ Tàn Đồng của chàng ở trên đỉnh núi thì còn ai nữa? Lẽ nào còn có địch nhân khác? Sát khí đã qua, chàng không muốn giết người nữa, bây giờ dù có địch nhân khiêu chiến thì chàng cũng không muốn giết người.

Giang Hải Phong lại chạy ra bờ biển, bỗng nhiên chàng thấy chiếc thuyền buồm tự động dịch chuyển ra giữa biển. Thoạt tiên, tình hình này khiến chàng kinh ngạc, chờ đến lúc cảm thấy tình hình có vẻ không đúng thì chiếc thuyền đã ra khơi hơn mười trượng rồi. Giang Hải Phong hốt hoảng bỏ nhào xuống mép nước, lúc này người trên thuyền không đợi chàng lên tiếng mà tự khai khẩu trước bằng một giọng cười vừa thê lương vừa cuồng ngạo. Tràng cười vừa dứt thì một giọng khàn khàn già lão cất lên:

- Tiểu tử họ Giang kia, người hành sự khá lắm... Ngày sau bọn ta sẽ đến thanh toán món nợ này. Rồi cũng có ngày lão phu sẽ trở lại san bằng tiểu đảo này thành bình địa.

Giang Hải Phong cười thầm, chàng lẩm bẩm tự nói:

- Ta sơ suất quá, thì ra đối phương còn có một người nữa.

Chàng ngừng một lát rồi cười lớn và cao giọng nói:

- Lão tiên bối hãy báo danh tánh đi.

Người trên thuyền nói với giọng bi thương:

- Tiểu tử, lão phu họ Chu... tên Kỳ... Người nhớ đấy.

Thuyền càng lúc càng xa bờ, Giang Hải Phong vận nội lực vào đan điền để đẩy thanh âm ra xa, chàng nói:

- Chu Kỳ, sau này chúng ta sẽ gặp lại trên giang hồ, tại hạ cũng phải rời nơi này, lão không cản trở lại nữa.

Chu Kỳ phá lên cười rồi nói:

- Dù người ở chân trời góc biển thì lão phu cũng phải tìm người, tạm thời để cho người ngông cuồng vài ngày đây.

Lúc này chiếc thuyền buồm đã rời rất xa tiểu đảo, trong mắt Giang Hải Phong thì nó chỉ còn là một chấm đen trên mặt biển. Kết quả này hoàn toàn ngoài tiên liệu của chàng, chàng đứng ngẩn người một lúc rồi mỉm cười, tự nói:

- Chuyện sau này hãy để sau này tính tiếp.

Nói đoạn chàng quay người cất bước, nơi này hiện đã không khiến chàng lưu luyến nữa.

Trong cốc động phía bên kia mỏm đá, Tịch Ti Ti đang nóng lòng chờ Giang Hải Phong trên chiếc thuyền nhỏ, trên mũi thuyền có thắp một ngọn đèn lồng. Sóng biển từ ngoài khơi cuộn vào, làm cho chiếc thuyền không ngừng bênh bồng. Tịch Ti Ti phải dùng hai mái chèo để giữ thanh bằng, song mục không ngừng ngóng đông ngóng tây với vẻ khẩn trương vô cùng.

Còn như Giang Hải Phong thì sao? Sau khi Chu Kỳ trốn đi thì chàng thì triển khinh công phóng lên một vách núi cao vừa tròn vừa dốc. Chàng muốn đi gặp Ngân Hà lão nhân lần cuối, chàng định thừa nhận sai lầm của mình trước mặt sư phụ và xin người tha thứ.

Sau mười lần tung lên hạ xuống thì chàng đã đến đỉnh núi cao nhất trên tiểu đảo.

Chàng đến trước tảng đá lớn với sắc diện nhợt nhạt và tâm tình cực kỳ đau xót. Chàng định đẩy cửa đá thì bỗng nhiên nghe “cách” một tiếng, cửa đá lập tức mở ra.

Tần Đồng từ bên trong bước ra ngoài, sắc diện của Tần Đồng rất thâm trầm, khi nhìn thấy Giang Hải Phong thì dường như hơi ngạc nhiên.

Giang Hải Phong mỉm cười, nói:

- Sư đệ, sư phụ ngủ rồi chăng?

Tần Đồng quay lại nhìn rồi bước đến gần Giang Hải Phong, chàng nói với vẻ thần bí:

- Đi, qua bên kia nói chuyện.

Trong lòng Giang Hải Phong chợt động, chàng theo Tần Đồng đến cạnh một gốc cây rồi không nhin được nên cất tiếng hỏi:

- Có chuyện gì vậy?

Tần Đồng nhìn thẳng lên mặt sư huynh và nói:

- Sư ca, chuyện sư ca làm tốt quá nhỉ?

Giang Hải Phong bắt giắc chau mày, chàng nói:

- Ta đang muốn đến nói rõ với sư phụ, lẽ nào người đã biết cả rồi?

Tần Đồng cười nhạt, nói:

- Có chuyện gì có thể qua mắt được sư phụ? Sư ca, thủ đoạn của sư ca quá tàn nhẫn đấy.

Giang Hải Phong càng chau mày, chàng nói:

- Nói vậy là người cũng thất tất cả à?

Tần Đồng gật đầu.

Giang Hải Phong thở dài một hơi, rồi nói tiếp:

- Đã vậy thì tại sao đương thời người không ngăn cản ta?

Câu này khiến Tần Đồng đỏ mặt, nhưng vì trời tối nên Giang Hải Phong cũng không nhìn thấy. Tần Đồng hắng giọng và nói:

- Tiêu đệ chỉ phát hiện sau khi sự việc đã xảy ra.

Giang Hải Phong gượng cười, nói:

- Như vậy là người đã bảo đảm với sư phụ phải không?

Tần Đồng càng đỏ mặt, chàng vội nói:

- Sư phụ lệnh cho đệ đi thăm dò động tĩnh, sư ca biết đấy, tiêu đệ không dám giấu sư phụ điều gì.

Giang Hải Phong trừng mắt, chàng “hừ” một tiếng rồi nói:

- Nên người đã nói toàn bộ sự thật, phải không?

Tần Đồng gật đầu, nói:

- Sư ca phải tha lỗi cho đệ thôi.

Giang Hải Phong cười nhạt, chàng nói:

- Nhưng người có biết là bọn họ chủ động đến xâm phạm ta không? Nếu ta không làm thế thì bọn họ sẽ giết ta mất.

Tần Đồng ngẩng đầu lên, chàng ấp úng nói:

- Chuyện này... chuyện này thì đệ không rõ.

Giang Hải Phong nghiêng răng, bỗng nhiên chàng quay người và nói:

- Ta đi gặp sư phụ đây, ta muốn gặp người để giải thích...

Tần Đồng vội kéo Giang Hải Phong lại và nói:

- Sư ca không nên đi, sư phụ đang tức giận...

Giang Hải Phong ngăn người, chàng nói:

- Ta phải giải thích rõ ràng với sư phụ mới được.

Tần Đồng càng giữ chặt sư huynh, chàng nói:

- Sư ca đừng đi. Theo đệ thấy thì tốt hơn hết là sư ca nên quay về.

Chàng ngừng một lát rồi nhìn Giang Hải Phong với ánh mắt rất quan tâm và xúc động, Tần Đồng nói tiếp:

- Cũng may là công phu của sư ca đã học xong, sư phụ chẳng còn gì để dạy cho sư ca nữa, sư ca nghĩ xem có đúng hay không?

Giang Hải Phong sững sờ trong nhất thời, vì chàng thật không ngờ Tần Đồng lại nói những lời như thế, đây là một câu vong ân bội nghĩa, khiến người nghe phải rùng mình.

Tần Đồng nhìn lên mặt Giang Hải Phong rồi nói tiếp:

- Sư ca thử nghĩ xem, sư phụ đã là một người tàn phế, sư ca hà tất phải cầu xin sư phụ tha thứ. Sư phụ sẽ không thể cho sư ca tha thứ gì nữa đâu.

Giang Hải Phong cười nhạt một tiếng, chàng giật tay ra và nói:

- Không sai, ta phải rời khỏi nơi này.

Tần Đồng lộ vẻ vui mừng, nhưng Giang Hải Phong lại nói tiếp:

- Nhưng ta không thể quên hồng ân của sư phụ đối với ta trong mười năm qua, ta không thể vong ân bội nghĩa.

Chàng lại cười nhạt một tiếng rồi nói tiếp:

- Sư đệ, đa tạ người quan tâm đến ta!

Tần Đồng nói:

- Đây chỉ là ý kiến của đệ theo lập trường của sư ca mà thôi, sư ca thừa biết là đệ rất tốt với sư ca mà.

Hình như Giang Hải Phong hơi phần nộ, chàng cười ha hả một tràng rồi nói:

- Đa tạ người!

Tần Đồng bị tràng cười làm cho kinh ngạc, chàng quay đầu nhìn lại rồi khẽ nói:

- Nói khẽ thôi... Sư phụ nghe được đấy.

Quả nhiên là Ngân Hà lão nhân đã nghe thấy, từ trong thạch thất, lão lớn tiếng hỏi:

- Kẻ nào đến đó? Tần Đồng! Tần Đồng!

Tần Đồng lập tức trả lời rồi ra hiệu cho Giang Hải Phong vừa nói:

- Mau đi thôi! Mau đi thôi!

Giang Hải Phong cười nhạt rồi đứng thẳng người lên, lớn tiếng nói:

- Sư phụ, là đệ tử đến. Đệ tử là Hải Phong!

- Thế à?

Giọng nói của Ngân Hà lão nhân có vẻ kỳ quái. Nhưng trong chốc lát thì giọng nói trở nên phần nộ cực kỳ, lão nói:

- Người... người còn đến đây làm gì?

Giang Hải Phong cơ hồ như muốn quỳ xuống, hai mắt rơi lệ, chàng nói:

- Sư phụ, đệ tử sai rồi. Nhưng xin sư phụ cho đồ nhi nói nguyên do, xin sư phụ tha thứ cho đồ nhi.

Ngân Hà lão nhân thở dài, rồi nói:

- Hải tử! Người đi đi, từ nay về sau người đã không còn là đệ tử của Ngân Hà lão nhân, vĩnh viễn ta không thừa nhận người nữa.

Từ trong thạch thất truyền ra một tiếng ho sù sù.

Giang Hải Phong không nhin được nên tiến lên trước mấy bước, chàng định đẩy cửa đá thì chợt nghe Ngân Hà lão nhân nói:

- Không được vào!

Tiếp theo là tiếng gọi lớn:

- Tần Đồng! Tần Đồng! Người chớ để hấn vào, người vào lấy tiền đưa cho hấn rồi bảo hấn đi đi.

Tần Đồng vội đáp:

- Hải nhi tuân mệnh.

Chàng nhìn qua Giang Hải Phong rồi khẽ nói:

- Sư ca... Sư ca đi đi thôi!

Giang Hải Phong ngơ ngẩn, chàng cúi đầu và hỏi:

- Sư phụ, đồ nhi có thể đi, nhưng xin sư phụ cho đồ nhi gặp mặt người lần cuối, đồ... đồ nhi vẫn là đệ tử của người mà.

Ngân Hà lão nhân cười nhạt rồi nói:

- Hải tử, người đã không còn là đệ tử của ta nữa, đệ tử của ta chỉ có một người, là Tần Đồng, trước đây ta... ta đã nhìn lầm người rồi.

Giang Hải Phong lại rơi lệ, chàng nói:

- Nhưng sư phụ đã nói, đồ nhi là truyền nhân y bát của người mà?

Ngân Hà lão nhân nói:

- Hiện tại đã không phải như vậy, truyền nhân y bát của ta là Tần Đồng.

Tần Đồng chợt lộ vẻ hoan hỉ nhưng chàng lập tức làm ra vẻ ngây ngô và nói:

- Sư phụ, xin tha thứ cho sư ca một lần này đi.

Ngân Hà lão nhân cười nhạt, nói:

- Người không cần nói giúp hấn, cả đời ta hành sự đều như chém đinh chặt sắt, lời đã nói ra thì quyết không thay đổi.

Tần Đồng vội cúi người, nói:

- Vâng, thưa sư phụ.

Nói đoạn chàng quay sang Giang Hải Phong và gượng cười, nói:

- Làm thế nào bây giờ?

Giang Hải Phong cũng quay sang cười nhạt với Tần Đồng rồi nói với Ngân Hà lão nhân trong thạch thất:

- Sư phụ, có thể đệ tử không đủ tư cách tiếp nhận y bát của người, nhưng xin niệm tình mười năm theo sư phụ, đệ tử chưa từng sai phạm việc gì, lẽ nào vì việc đệ tử giết mấy tên ác tặc mà sư phụ nhẫn tâm...

Ngân Hà lão nhân cắt lời, nói:

- Hải Phong, người không cần nói nhiều. Tần Đồng đã nói với ta chuyện này, hấn là một hảo hải tử không biết nói dối, ta tin tưởng hấn.

Lúc này Tần Đồng có vẻ không được tự nhiên, chàng nói:

- Sư phụ còn mệt, xin người nên nói ít lại một chút.

Ngân Hà lão nhân thở dài, nói:

- Đúng vậy! Ta chẳng còn gì để nói nữa.

Lão ngừng một lát rồi hỏi Hải Phong:

- Trên người người có tiền không? Ta có thể cho người chút tiền làm lộ phí, người mau đi đi thôi.

Lão lại gọi lớn:

- Tần Đồng, mau vào lấy cho hẩn.

Tần Đồng vội đáp một tiếng rồi bước vào thạch thất.

Giang Hải Phong vội kêu lên:

- Tần Đồng, người đứng lại.

Tần Đồng dừng bước, quay lại hỏi:

- Có chuyện gì?

Giang Hải Phong nói:

- Ta đã hiểu rõ mọi chuyện, ta hỏi người nhé, người đã nói những gì trước mặt sư phụ?

Tần Đồng so vai rồi nói:

- Tiểu đệ có nói gì đâu? Chẳng qua là nói theo sự thật, mắt thấy tai nghe mà thôi.

Giang Hải Phong rất phần nộ, nhưng chàng cố nhẫn nhịn, chàng rung giọng nói:

- Đã là sự thật, tại sao người không nói ra?

Tần Đồng định khai khẩu thì Ngân Hà lão nhân đã lên tiếng:

- Tần Đồng, không cần nói nhiều, vào lấy tiền cho hẩn đi.

Tần Đồng cười nhạt với Giang Hải Phong và nói:

- Mọi chuyện tiểu đệ phải nghe lời sư phụ thôi.

Nói đoạn, chàng cất bước đi vào thạch thất. Lúc này Giang Hải Phong đã rõ mọi chuyện, chàng căm hận nói:

- Tần Đồng, người quá vong ân bội nghĩa rồi, người quên hai năm qua ta đã giúp người như thế nào rồi.

Tần Đồng chưa kịp khai khẩu thì Ngân Hà lão nhân đã nói:

- Người cho rằng không có người thì ta chẳng còn cách nào truyền công phu cho hẩn sao?

Dường như lão nhân cố chấp, quật cường này đang rất phần nộ, lão cười một tràng rồi nói tiếp:

- Ta nói cho người biết, từ nay về sau ta sẽ đem toàn lực truyền thụ tất cả công phu cho hẩn, hẩn quyết sẽ không thua kém người.

Giang Hải Phong thở dài, nói:

- Sư phụ, người đã không tha thứ cho đệ tử thì đệ tử cũng không miễn cưỡng, chỉ có điều đệ tử muốn nói với sư phụ một câu cuối cùng là:

xin người hãy tin tưởng đệ tử, bằng không...

Chàng lại thở dài rồi nói tiếp:

- Cả đời sư phụ đã tiếp xúc với vô số người, không ngờ về già lại u ám như vậy...

Ôi!

Ngân Hà lão nhân run giọng nói:

- Người... nói xằng nói bậy gì thế? Người chọc cho ta tức chết chẳng?

Giang Hải Phong rơm rớm mắt lệ, chàng nói:

- Sư phụ, đệ tử chẳng ra gì nhưng tự tin là vẫn thành tâm chính ý đối với sư phụ, thị phi hay hắc bạch, ngày sau sư phụ sẽ tự biết, bây giờ nói nhiều cũng vô ích. Chỉ có điều, sư phụ phải nhớ, Tần Đồng không phải là kẻ có thể tin cậy, nếu sư phụ truyền hết công phu cho hắn thì e rằng ngày sau...

Nói đến đây thì chàng vô cùng đau lòng, hai tay phải ôm chặt lấy ngực. Lúc này chàng nghe Tần Đồng và sư phụ thăm thì mấy câu gì đó, nhưng vì thanh âm quá nhỏ nên nghe không rõ ràng.

Không lâu sau thì thạch môn lại mở, Tần Đồng đứng ngay cửa với bộ mặt đầy vẻ phẫn nộ, tay cầm một túi vải, chàng nói:

- Bây giờ sư ca có nói gì thì sư phụ cũng không tin, chúng ta là sư huynh đệ nên tiểu đệ cũng không nhẫn tâm thấy sư huynh đói rét mà chết ở đầu đường xó chợ.

Đương nhiên...

Chàng cười nhạt rồi nói tiếp:

- Sư ca có võ công hơn người nên có thể cướp của ở bất cứ nơi nào, gói tiền này...

Giang Hải Phong không kiên nhẫn chịu đựng được nên tung người đến trước. Tần Đồng kinh hãi, vội vàng dùng bọc tiền làm ám khí mà đánh ra.

Bọc tiền xuất thủ mang theo một đạo kinh lực uy mãnh, thế công nhằm đánh thẳng vào mặt Giang Hải Phong.

Tuy trong lúc xuất kỳ bất ý nhưng làm sao bọc tiền có thể đả thương được Giang Hải Phong? Chàng chỉ vung hữu thủ lên thì bọc tiền đã nằm gọn trong tay rồi. Chàng cười nhạt, nói:

- Ta không tiện trừng trị người trước mặt sư phụ.

Ngân Hà lão nhân cắt lời, nói:

- Hải Phong, trước mặt ta mà người dám hung dữ như thế sao? Người... người phản rồi... phản rồi...

Nhất thời Giang Hải Phong đứng trơ người ra như pho tượng, lệ không ngừng rơi, chàng vừa dậm chân vừa nói:

- Được rồi! Sư phụ... không cần tức giận, đồ nhi đi ngay đây.

Giọng của chàng trở nên thê lương, chàng nói tiếp:

- Sư phụ... Đệ tử đi rồi thì người phải khá bảo trọng.

Bỗng nhiên chàng quét mục quang lạnh lùng nhìn qua Tần Đồng và nói:

- Chẳng biết sư phụ nghe lời quý gì của người mà nhẫn tâm đoạn tuyệt cảm tình mười năm. Người là kẻ cực kỳ âm hiểm. Ta... ta nhìn lầm người rồi.

Tần Đồng chỉ cười nhạt mà không nói gì.

Giang Hải Phong trầm ngâm một lúc rồi thở dài, nói:

- Tuy ta đi, nhưng nếu sư phụ có mệnh hệ gì thì... Tần Đồng người phải cẩn

thận đấy...

Nói đến đây thì song mục của chàng chớp xạ hàn quang, chàng lạnh lùng nói tiếp:

- Người đừng mơ hồ thoát khỏi song thủ của ta.

Nói đoạn chàng lui bước rồi khom người hành lễ với Ngân Hà lão nhân trong thạch thất và nói:

- Sư phụ, đồ nhi đi đây, người chớ quên những lời đồ nhi nói, bằng không thì ngày sư phụ truyền thụ hết võ công cũng là ngày họa đến thân... Còn thanh bảo kiếm sư truyền, bất luận thế nào sư phụ cũng chớ truyền cho hấn. Không phải là đệ tử có lòng tham, nhưng sư phụ phải suy nghĩ cho kỹ rồi hãy hành sự.

Ngân Hà lão nhân không nói gì mà liên tục cười nhạt.

Giang Hải Phong thấy sư phụ cố chấp như vậy thì bất giác càng đau lòng, dường như chàng đã đoán được kết cuộc vị lai của sư phụ. Mười năm ân tình, bây giờ đoạn tuyệt, tự nhiên là bất nhẫn, chỉ có điều Giang Hải Phong hiểu rất rõ tính khí của Ngân Hà lão nhân, nên nói nhiều cũng vô ích. Vả lại, chàng vốn cũng đã có kế hoạch rời khỏi tiểu đảo này. Bởi lẽ, nếu chàng không rời khỏi nơi này thì sẽ có không ít người tìm chàng phục thù, như vậy há chẳng làm bại lộ nơi ẩn thân của Ngân Hà lão nhân sao?

Đã hơn một lần Ngân Hà lão nhân nói với chàng là sát nghiệp của lão quá nặng, kẻ thù vô số, một khi bại lộ tung tích thì hậu quả thật khôn lường.

Hiện tại, Giang Hải Phong đã nói hết lời, chàng thở dài rồi quay người phóng đi như bay.

Đi được một đoạn thì chàng chợt nhớ bọc tiền trong tay nên bất giác cười nhạt rồi tự nói:

- Sư phụ quá xem thường ta rồi, bằng vào mười năm đọc sách và khổ luyện võ công, Giang Hải Phong này há có thể bị chết đói sao?

Chàng lại nghĩ đến những lời nói mỉa mai của Tần Đồng nên muốn đem bọc tiền trả lại. Đang lúc do dự bất quyết thì đột nhiên nghe “vù” một tiếng, một chấm đen bay đến như tia chớp. Giang Hải Phong vừa thấy hình dạng ám khí thì biết ngay đó là Ngũ Mang Châu, loại ám khí mà bình sinh sư đệ của chàng thường thi triển.

Ám khí này cực kỳ độc, bản thân ám khí có hình dạng như một quả hạnh đào, nhưng trên mặt có nhiều gai tua tủa như lông bò. Giang Hải Phong chẳng biết trên ám khí có độc dược hay không nên không dám dùng tay bắt. Chàng ngoái đầu qua một bên, ám khí lướt qua sát bên tai.

Giang Hải Phong nộ khí quất:

- Giỏi cho Tần Đồng, người dám hành hung đối với ta ư? Để xem người có thể chạy đi đâu?

Lời chưa dứt thì thân hình chàng đã bốc lên cao rồi bỏ nhào đến chỗ phát ra

ám khí. Thế nhưng Tần Đồng cũng không tầm thường, ám khí vừa đánh hụt thì thân hình đã lướt đi như gió.

Chàng phóng lên một tảng đá cao rồi cười nhạt, nói:

- Phụng mệnh sư phụ, nếu phản đồ trở lại thì phải giết bằng mọi thủ đoạn. Giang Hải Phong nghe vậy thì bất giác rung mình. Chàng không dám tin lời này xuất ra từ miệng sư phụ, vì thế mà nhất thời đứng ngẩn người như tượng gỗ.

Tần Đồng vừa nói xong thì lại tung người lên, hữu thủ vung ra kèm theo tiếng quát:

- Xem đây!

Lần này Tần Đồng dùng đầu pháp Nhất Chương Tam Tinh mà chàng từng nghiên cứu với Giang Hải Phong. Ba viên Ngũ Mang Châu hợp thành hình chữ phẩm đánh vào ba đại huyệt trên mặt và ngực của đối phương.

Do nhất thời thất thần nên ám khí gần đến trước mặt thì Giang Hải Phong mới phát hiện, chàng cười nhạt, nói:

- Người mà xứng à!

Lời vừa phát ra thì người chàng lách qua trái, hữu chương vận nội công thi triển Nhị Phục Thủ đánh ra ngoài. “Vù” một tiếng, ba viên Ngũ Mang Châu đều bị đánh văng qua bên kia tảng đá.

Tần Đồng thấy đối phương có thể dùng chương đánh rơi ám khí thì kinh hãi vô cùng. Chàng ngẩn người giây lát rồi tung người phóng đi và cười nhạt, nói:

- Cho người sống thêm vài canh giờ nữa rồi hãy tính.

Giang Hải Phong lạnh lùng nói:

- Đi như thế là dễ dàng cho người quá rồi.

Lời vừa phát thì người cũng tung lên, chớp mắt đã đến sau lưng Tần Đồng. Chàng không muốn đả thương sư đệ của mình nhưng lại muốn trừng trị đôi chút để hả cơn giận trong lòng. Miệng quát “đánh” một tiếng, hữu chương lập tức vung ra với bốn thành chương lực.

Trong thâm tâm chàng chỉ muốn đánh ngã Tần Đồng mà thôi, nhưng chàng lại quá xem thường Tần Đồng. Trong bốn năm qua Tần Đồng luôn khổ luyện nên thành tựu cũng không tầm thường.

Chương lực của Giang Hải Phong vừa xuất thì Tần Đồng đã thi triển thế Hoàng Long Chuyển Vĩ xoay người lại, hữu thủ xòe ra nhắm mạch môn của Giang Hải Phong mà chụp tới. Chiêu này xem ra tuy bình thường, không có gì kỳ lạ nhưng Giang Hải Phong không muốn để đối phương chạm vào mình nên vội soạt chân phải qua một bên và thu chương lực lại.

Tần Đồng thừa biết công lực của mình còn kém xa Giang Hải Phong nên cũng không dám luyến chiến. Chàng vội thu chiêu và tung người phóng đi, đồng thời miệng phát ra một tràng cười nhạt, rồi nói:

- Hiện tại xem như ta sợ ngươi là được rồi.

Tuy không muốn đả thương hẳn, nhưng Giang Hải Phong đã quyết tâm phải trừng trị Tần Đồng một trận, chàng lạnh lùng “hừ” một tiếng rồi nói:

- Tần Đồng, ngươi đừng hòng chạy thoát.

Người theo tiếng mà tung lên, thân pháp nhanh như sao xẹt, một lên một xuống thì chàng đã đến sau lưng Tần Đồng rồi.

Lần này Tần Đồng thật sự kinh khiếp, chàng xoay người và vung hữu thủ ra, “soạt” một tiếng, theo đó là một quả Ngũ Mang Châu bay thẳng vào mặt Giang Hải Phong.

Giang Hải Phong vận chưởng lực đẩy ra, quả Ngũ Mang Châu bị đánh qua một bên rồi rơi xuống đất. Cùng lúc đó, thân hình của Giang Hải Phong lại phóng lên như thân vượn, chàng dùng Đại Lực Kim Cương Chưởng chụp xuống hai đầu vai của Tần Đồng.

Tần Đồng muốn quay người nhưng đã muộn, chàng vận lực đẩy thoát ra và kinh ngạc kêu lên:

- Ngươi... ngươi muốn làm gì thế?

Giang Hải Phong cười nhạt, nói:

- Đồ vô sỉ, cút đi!

Lời vừa phát ra thì song thủ đẩy mạnh tới trước, Tần Đồng đã vận đủ công lực xuống hai chân nhưng vẫn phải chạy tới trước mấy bước rồi ngã nhào ra đất. Tuy nhiên phản ứng của chàng cũng khá bén nhạy, hai tay vừa tiếp đất thì thân người lại phóng lên, nhưng bất luận thế nào thì đầu gối của chàng cũng bị đá sỏi trên mặt đất làm cho trầy trụa nhiều chỗ.

Tần Đồng chẳng dám nói thêm một câu gì nữa. Chàng tung người lướt đi như bị ma rượt sau lưng, thoáng chốc đã mất hút tung tích.

Giang Hải Phong cười ha hả một tràng rồi nói với theo:

- Tần Đồng, lần này ta tha cho ngươi đó, ngươi phải khá mà giữ mình.

Chàng đứng trên đỉnh một tảng đá lớn, mắt nhìn tứ phương bát hướng nhưng trên mặt chẳng có biểu cảm gì. Dường như những bi phẫn, thất vọng và thương tâm tích tụ trong lòng đã bị gió biển thổi đi.

Chàng nghĩ:

- “Tất cả mọi chuyện đều quá bất ngờ, sự phụ tuyệt tình như thế, còn Tần Đồng thì...” Nhưng những chuyện này không thể ảnh hưởng đến sự tồn tại của chàng. Giang Hải Phong lại nghĩ tiếp:

- “Ta nhất định phải làm những chuyện tốt, ta muốn bọn họ phải lác mắt mà nhìn. Rồi một ngày nào đó sự phụ sẽ hiểu ra...” Nghĩ đoạn, chàng nụ cười, rồi tự nói:

- Ta nhất định phải đi, nơi này đã không còn lưu luyến và cũng không thể tiếp tục ở lại được.

Thế là chàng từ từ cất bước đi xuống triền núi rồi tiến về phía mỏm đá nhô

ra biển. Đêm tối mờ mịt, chàng thấy một ngọn đèn nhỏ đang chao động trên sóng biển nên cất tiếng hú dài rồi lao người phóng đến.

o O o Lúc này Tịch Ti Ti đang sốt ruột chờ đợi, nàng nhìn trái nhìn phải rồi trầm nghĩ:

- “Hay là hắn đã quên? Tại sao giờ này vẫn chưa đến?” Ý nghĩ chưa dứt thì chiếc thuyền bỗng nhiên chao đảo rất mạnh, tựa như bị một con sóng lớn đánh vào. Tịch Ti Ti vội dùng mái chèo giữ cho thuyền thăng bằng.

Nàng chưa kịp ngẩng đầu nhìn lên thì đã nghe một giọng nói lạnh lùng:

- Cô nương, có thể đi rồi đây!

Tịch Ti Ti kinh ngạc, nàng quay lại thì thấy Giang Hải Phong đã ngồi trên thuyền từ lúc nào rồi. Nàng đỏ mặt và buột miệng hỏi:

- Đây, người đến từ lúc nào vậy?

Tuy tâm sự nặng nề nhưng vẻ mặt của Giang Hải Phong vẫn lạnh lùng bình thản như trước, chàng nói:

- Mới đến không lâu. Chúng ta đi thôi!

Tịch Ti Ti thấy vẻ mặt lạnh lùng của chàng thì đoán ra, nhất định là chàng đã gặp phải chuyện gì không như ý. Nàng vừa chèo thuyền vừa hỏi:

- Địch nhân có đến không?

Giang Hải Phong chỉ gật đầu, không đáp.

Tịch Ti Ti lại hỏi:

- Người đã làm gì bọn chúng?

Giang Hải Phong ngược nhìn nàng với vẻ khó chịu, chàng nói:

- Cô nương không cần hỏi nhiều, chuyện này chẳng hề liên quan gì đến cô nương.

Tịch Ti Ti trầm ngâm một lát rồi hỏi tiếp:

- Chúng ta đi đâu?

Giang Hải Phong ngược nhìn trời rồi cười nhạt, nói:

- Tại hạ cũng chẳng có một nơi nhất định nào để đi tới.

Tịch Ti Ti nghe vậy thì bất giác ngó người.

Giang Hải Phong nhìn nàng rồi nói tiếp:

- Tại hạ đã sống trên tiểu đảo này mười năm rồi. Mười năm trước tại hạ ở tại cố hương Tương Dương.

Tịch Ti Ti gật đầu, nói:

- Ta biết, Tương Dương là ở Tứ Xuyên, phải không?

Giang Hải Phong mỉm cười, nói:

- Sai rồi, là ở Hồ Bắc. Nhưng cách Tứ Xuyên cũng không xa mấy.

Tịch Ti Ti lại đỏ mặt, nàng gượng cười, nói:

- Ta không thông thạo địa lý, người đừng cười ta nhé.

Giang Hải Phong lại mỉm cười rồi đổi mục quang nhìn ra biển.

Qua hai lần mỉm cười của chàng thì Tịch Ti Ti càng tin tưởng rằng chàng

vốn không phải là người quá lạnh lùng. Nàng biết rằng, một kỳ nhân như chàng thì tất phải có tính cách đặc biệt, bất giác nàng mong ước, nếu tính cách của chàng ôn hòa hơn một chút thì hay biết mấy.

Giang Hải Phong nhìn mặt biển một lúc rồi chợt phát hiện Tịch Ti Ti đang nhìn mình, chàng chau mày hỏi:

- Sao cô nương lại nhìn tại hạ như vậy?

Tịch Ti Ti mỉm cười, nói:

- Ta thấy ngươi là một người rất kỳ quái, đầu tóc của ngươi luôn để dài như thế à?

Giang Hải Phong đưa tay vén tóc ra sau rồi lắc đầu, nói:

- Trước đây không phải vậy.

Tịch Ti Ti nói:

- Hiện nay nam nhân đều để tóc dài rồi kết bím, tóc ngươi như thế cũng...

Vừa nói đến đây thì Giang Hải Phong đã cắt lời:

- Đó là bọn vương tôn công tử, một đại hán chân chính không thể như vậy.

Tịch Ti Ti nói:

- Nhưng hiện nay mọi người đều như thế, nếu một mình ngươi ngoại lệ thì e rằng sẽ có phiền phức.

Giang Hải Phong lạnh lùng lắc đầu.

Tịch Ti Ti biết cá tính quật cường của chàng, nếu mình nói thêm nữa tất sẽ khiến chàng nổi giận, vì vậy nàng chuyển qua đề tài khác:

- Bây giờ chúng ta đi Tương Dương chăng?

Giang Hải Phong lắc đầu rồi lại gật đầu, chàng nhìn cô nương ngây thơ trước mặt một lúc lâu rồi từ từ nói:

- Lần này tại hạ không đến một nơi nào nhất định cả, tại hạ chỉ muốn hành tẩu trên giang hồ. Cô nương biết đấy, tại hạ đã tĩnh tu trên hoang đảo này mười năm rồi, bây giờ cần phải động thôi.

Nói đến đây thì song mục của chàng xạ kỳ quang, trông thân hình khôi ngô tuấn tú của chàng càng giống một vị anh hùng cái thế.

Tịch Ti Ti mãi nhìn chàng, chẳng biết thế nào mà nàng cảm thấy sự kính trọng chợt trỗi dậy trong lòng. Nàng vừa chèo thuyền vừa mỉm cười, nói:

- Ta đã thấy qua bản lĩnh của ngươi, sau khi đến Trung Nguyên thì e rằng chẳng có ai đánh lại ngươi.

Giang Hải Phong thần nhiên nói:

- Cô nương sai rồi, nên biết núi cao còn có núi cao hơn, trên giang hồ còn có nhiều cao thủ mạnh hơn tại hạ.

Tịch Ti Ti tròn xoe song mục, nàng ngạc nhiên kêu lên:

- Trời đất, bản lĩnh cao cường hơn ngươi thì há chẳng phải là thần tiên hay sao?

Giang Hải Phong mỉm cười, chàng cảm thấy cô nương ngây thơ vô tà này

cũng khá thú vị, chàng gật đầu rồi nói:

- Tại hạ vào Trung Nguyên lần này có thể nói là lạ người lạ đất, cô nương có muốn bồi tiếp tại hạ một đoạn đường không?

Tịch Ti Ti vội nói:

- Đương nhiên là muốn. Ta còn phải theo người học công phu nữa chứ.

Giang Hải Phong mỉm cười nhưng hơi chau mày, chàng nói:

- Học công phu là một chuyện khác, chỉ có điều tại hạ phải nói cho cô nương biết, cô nương đã là một đại cô nương rồi đây.

Tịch Ti Ti ngó người, nàng hỏi:

- Đại cô nương thì sao chứ?

Giang Hải Phong quét mục quang nhìn qua mặt nàng và nói:

- Cùng hành tẩu với một đại cô nương thì rất bất tiện, do vậy cô nương cần phải hóa trang một chút, thế nào?

Tịch Ti Ti vui vẻ bật cười, nàng nói:

- Đây là một ý kiến hay, ta sẽ hóa trang thành một thư đồng, được chứ?

Giang Hải Phong gật đầu, nói:

- Rất tốt! Nhưng như vậy thì vất vả cho cô nương quá...

Tịch Ti Ti lắc đầu, nói:

- Có đáng là gì, đệ tử theo hầu sư phụ là chuyện thường, miễn sao người dạy công phu cho ta là được rồi.

Giang Hải Phong cười nhạt, nói:

- Công phu của tại hạ vốn không truyền cho ngoại nhân, đối với cô nương là ngoại lệ đây, cô nương chớ đòi hỏi quá nhiều. Bằng không thì sau khi lên bờ, đường ai nấy đi.

Nói đoạn chàng đổi mắt nhìn ra biển.

Tịch Ti Ti bất giác ngó người, nhưng do gần gũi chàng nhiều ngày nên ít nhiều nàng cũng quen với tính cách lạnh lùng của chàng.

Nàng háng giọng rồi mỉm cười, nói:

- Được, xem như ta phục người.

Lúc này phương đông đã ứng hồng, mặt biển ít sóng nên thuyền lướt đi như bay.

Giang Hải Phong đứng trước mũi thuyền nhìn vào đại lục, chàng đã thấy bóng đen thấp thoáng ẩn hiện trong tầm mắt. Bất giác chàng chau mày, nói:

- Cô nương, chèo thuyền chậm quá. Nào, đưa cho tại hạ, chúng ta cần phải vào bờ trước khi mặt trời mọc.

Tịch Ti Ti “hứ” một tiếng rồi nói:

- Đừng nói mò, thuyền đi thế này mà còn kêu chậm!

Tuy nói thế nhưng nàng vẫn đứng lên nhường vị trí cho Giang Hải Phong.

Giang Hải Phong ngồi xuống ngay ngắn rồi nắm chặt hai mái chèo khuấy mạnh một cái, chiếc thuyền nhỏ lập tức lướt đi như mũi tên.

Tịch Ti Ti vô cùng thán phục, nàng buột miệng kêu lên:

- Tuyệt lắm!

Giang Hải Phong nói:

- Cô nương luôn miệng nói là theo tại hạ học công phu nhưng lại bỏ qua cơ hội, cô nương cần phải nhớ, từ nay về sau tại hạ sẽ truyền công phu cho cô nương không theo một thời gian nhất định nào và cũng không nói trước với cô nương.

Chàng ngừng một lúc rồi nói tiếp:

- Cô nương phải dựa vào cơ trí, từng nơi từng lúc đều chú ý lĩnh hội, nên biết cơ hội không đến lần thứ hai. Bất luận là môn công phu nào, tại hạ cũng không diễn luyện lần thứ hai.

Tịch Ti Ti chợt hiểu ra, nhất thời nàng ngẩn người nhìn chàng mà không nói một lời.

Giang Hải Phong lại mỉm cười, nói:

- Vừa rồi cô nương cho rằng tại hạ chơi trò đánh cá chẳng? Thế thì cô nương sai rồi, công phu đó kêu bằng Nhận Điểm Thu Loan.

Tịch Ti Ti có vẻ thất vọng, nàng gượng cười, nói:

- Tại sao người không thể cảnh tỉnh ta trước một chút?

Giang Hải Phong phá lên cười ha ha rồi nói:

- Thật là một cô nương ngốc nghếch!

Khẩu khí này thật giống một lão nhân.

Tịch Ti Ti bất giác đỏ mặt nhưng trong lòng nàng lại vui mừng khôn tả, bởi lẽ ít khi nàng thấy Giang Hải Phong cao hứng như vậy.

Giang Hải Phong vừa chèo thuyền vừa nói:

- Sắp đến đất liền rồi, cô nương mau cải trang đi thôi!

Tịch Ti Ti vội bới cao tóc rồi mượn một bộ y phục của Giang Hải Phong khoát bên ngoài.

Bộ dạng của nàng lúc này trông rất hoạt kê, khiến Giang Hải Phong cũng bất giác phì cười.

Lúc này có một chiếc thuyền đánh cá tiến gần về phía thuyền của bọn Giang Hải Phong, trên thuyền là một hán tử cường tráng, làn da cháy sạm nắng gió. Hán tử nhìn bọn Giang Hải Phong một lúc rồi lớn tiếng hỏi:

- Các người từ ngoài hải đảo đến, phải không?

Tịch Ti Ti liền gật đầu rồi giả giọng nói:

- Không sai, xin hỏi đây là nơi nào, làm sao lên bờ được?

Hán tử cười hì hì, nói:

- Đây là địa giới Sơn Đông, lên bờ là Lai Châu Phủ. Đi về phía trái chừng ba dặm là có bến thuyền, đi mau thôi, bọn ta còn phải thả lưới!

Lúc này mặt trời đã mọc, ánh hồng lấp lánh trên mặt biển tựa như hàng vạn con hồng xà đang giỡn sóng. Lúc này có hơn trăm ngư thuyền từ xung

quanh đang dần dần tiến lại.

Giang Hải Phong vừa chèo thuyền đi được hơn trượng thì đột nhiên có một chiếc thuyền chài lướt tới như bay. Hắc y đại hán trên thuyền lớn tiếng nói:

- Con bà nó, không nhìn thấy hay sao mà còn xông vào nơi này? Nếu cá kinh động bỏ đi thì tiểu tử ngươi đừng mong sống với ông.

Giang Hải Phong chỉ chau mày, còn Tịch Ti Ti nghe chửi thì bất giác nổi đại nộ, nàng quang người lại định xuất thủ nhưng Giang Hải Phong đã kịp dùng mái chèo ngăn cản. Chàng nói khẽ:

- Không cần hơn thua với người lạ, chúng ta tạm rút lui, để bọn họ thả lưới là xong.

Tịch Ti Ti nói:

- Ngươi quá độ lượng rồi, theo ta thì cứ tiếp tục đi tới, thử xem bọn chúng dám làm gì?

Lúc này chiếc thuyền chài đã đến gần, hắc y đại hán buộc một dải lụa đỏ giữa thắt lưng, hai mắt mở to trừng trừng nhìn bọn Giang Hải Phong. Hắn liên tục phát tay và nói:

- Lui mau! Lui mau! Con bà ngươi, các ngươi từ đâu đến, mắt bị mù rồi chăng?

Giang Hải Phong quay đầu lại nhìn đại hán và cười nhạt nói:

- Mắt tại hạ bị mù nên nhìn không rõ. Xin các hạ cho biết phải đi như thế nào?

Hắc y đại hán quát lớn:

- Con bà ngươi!

Lời vừa phát thì hắn vung chiếc sào dài đánh thẳng về phía Giang Hải Phong.

Tịch Ti Ti kinh hãi kêu thất thanh:

- Cần thận!

Nhưng nàng quên rằng, với thân thủ như Giang Hải Phong thì một dân chài há có thể đả thương được chàng sao?

Chiếc sào dài có bịt đầu bằng sắt sắp điềm tới trước mặt Giang Hải Phong thì bỗng thấy chàng vung hữu thủ lên chụp gọn đầu sào.

Hắc y đại hán không ngờ thiếu niên có vẻ thư sinh kia lại có thân thủ nhanh và chuẩn như vậy, hắn vội dùng lực lắc mạnh hai cái nhưng chiếc sào vẫn bất động như thiết sắt đóng vào đá. Hắc y đại hán chột đồ mặt, hắn lại lớn tiếng chửi:

- Tiều tạp chủng!

Cùng lúc hắn vận lực đẩy sào tới trước, chiếc sào đã cong thành hình cung nhưng thân hình Giang Hải Phong vẫn không chút biến động.

Đại hán vội quay lại gọi đồng bọn:

- Các ngươi mau đến đây!

Tiếng gọi vừa phát ra thì Giang Hải Phong vặn mạnh đầu sào, toàn thân cao to của hắc y đại hán bay lên không rồi rơi tùm xuống nước.

Hiện tại có gần trăm thuyền chài từ tứ phương bát hướng vây lại, có người lớn tiếng quát:

- Vây lấy hắc, đừng để hắc chạy thoát!

Lại có kẻ quát lên đầy sát khí:

- Giết tiểu tử đó đi, con bà nó!

Gần trăm chiếc thuyền ào ạt tiến đến, nhất thời làm láo loạn của một vùng biển, chẳng ai nghĩ đến việc đánh cá nữa. Ba chiếc thuyền lớn đi đầu chợt tách ra rồi phóng thẳng về phía thuyền của Giang Hải Phong. Trên ba thuyền lớn đều có ba đại hán khí thế hung tợn, tay lăm lăm cây xiên cá.

Lúc này Giang Hải Phong mới chậm rãi đứng lên, chàng cười nhạt một tiếng rồi nói:

- Cô nương chớ động, chờ xem tại hạ trừng trị bọn họ một trận.

Chàng vừa dứt lời thì ba chiếc thuyền lớn đã đến gần, đại hán trên thuyền bên trái để một chòm râu dê rất chướng mắt, áo không cài nút để lộ bộ ngực rắn chắc và vạm vỡ, thuyền chưa đến thì hắc đã lớn tiếng nói:

- Tiểu tử, đến nơi này mà ngươi dám giở thói hung đồ à?

Lời vừa dứt thì chiếc xiên cá trong tay chợt lay động rồi bay thẳng về phía Giang Hải Phong. Sau khi đối phương xuất thủ, Giang Hải Phong mới phát hiện trên cán xiên có buộc một sợi dây. Bọn người này bình nhật quen nghề đánh cá bằng xiên nên xuất thủ cực nhanh, cực chuẩn, dù là cá bơi trong nước cũng khó thoát, huống hồ là Giang Hải Phong đứng trơ trơ trên thuyền. Nào ngờ Giang Hải Phong phá lên cười một tràng sang sảng, rồi lắc mạnh chiếc sào. Rắc một tiếng vang lên, chiếc xiên cá bị đánh văng ra ngoài xa mấy trượng, ngay cả sợi dây dài cũng bị đứt. Chiếc thuyền của đối phương cũng bị chao động mạnh, nếu đại hán không kịp kềm chân xuống mạn thuyền thì e rằng đã lộn đầu xuống nước rồi.

Tình cảnh này khiến những chiếc thuyền đã đến gần đều kinh hãi và loạn cả lên.

Vừa thấy đồng bọn thất thủ thì hai đại hán trên hai chiếc thuyền lớn khác lập tức đưa mắt ra hiệu rồi cùng phóng xiên cá tấn công Giang Hải Phong.

Đã đánh thì phải đánh cho đẹp, Giang Hải Phong nghĩ thế nên bất ngờ hú lên một tiếng, rồi tung người lên không trung chừng hai trượng. Thân hình chàng nhẹ nhàng uyển chuyển như chim nhạn, bọn dân chài thấy vậy thì kinh tâm động phách, nhất thời ngẩn cả người ra.

Giang Hải Phong tung người lên nhanh như chớp nhưng hạ xuống càng nhanh hơn. Thân hình vừa hạ xuống thì song cước phân ra, hai mũi chân điểm ngay vào hai chiếc xiên cá đang bay tới. Hai chiếc xiên cá lập tức đổi hướng, bay ra xa mười mấy trượng rồi rơi xuống biển.

Không những sợi dây trên cán xiên bị đứt mà hai đại hán bị thất thế, suýt chút nữa thì lộn đầu xuống nước. Cả hai kinh khiếp vô cùng, nên vội vàng chèo thuyền lui ra sau.

“Ầm ầm,” hai chiếc thuyền tông vào những chiếc thuyền giăng hàng ở phía sau và lập tức vỡ ra từng mảnh, hai đại hán cũng rơi tõm xuống nước.

Giang Hải Phong tung người hạ thân, xuất cước, toàn bộ những động tác này chỉ diễn ra trong chớp mắt. Nhưng sau khi hạ chân xuống thuyền của mình thì bỗng nhiên chàng phát hiện có một chiếc thuyền rất lớn từ trong bờ lướt ra.

Đứng trước mũi thuyền này là một đại hán mập lùn, thân mặc hoàng bào, sắc diện đỏ bừng bừng. Bốn tên chèo thuyền chỉ đóng khố và thắt đai lụa đỏ ngang lưng, mình trần trụi trọc, trông rất trắng kiết.

Lúc này chợt nghe có người cao giọng nói:

- Tốt rồi, đảo chủ đến rồi, tiểu tử kia đừng mong chạy thoát.

Những kẻ vừa bị kinh khiếp trước đó đã lấy lại thần khí, có kẻ chửi lớn:

- Con bà nó, đến nơi này mà còn lộ uy phong à! Mọi người hãy vây hãm lại, chờ đảo chủ đến đối phó hần!

Người đông thế mạnh, một gọi mười, mười gọi trăm, thoáng chốc, bọn dân chài đã vây cả lại. Tuy nhiên, bọn họ vẫn giữ khoảng cách khá xa với thuyền của Giang Hải Phong. Lúc này chiếc thuyền lớn từ từ tiến vào vòng vây, đảo chủ mập lùn đứng trước mũi thuyền rất khí khái, thuyền chưa đến gần thì lão đã phát tay và lớn tiếng nói:

- Các ngươi ngừng tay và lui ra sau, việc này để ta xử lý, hần chạy không thoát đâu.

Lời vừa dứt thì chiếc thuyền lớn đột ngột dừng lại, khoảng cách giữa hai thuyền không đầy một trượng. Vị đảo chủ mập lùn trừng mắt nhìn Giang Hải Phong, sắc diện vừa có vẻ kinh kỳ vừa pha chút phẫn nộ. Lão cất giọng lạnh lùng hỏi:

- Các hạ từ đâu đến? Tại sao lại đến eo biển này của ta mà náo loạn, lẽ nào ngươi chưa nghe nói về sự lợi hại của Náo Hải Thần Long Kim Giao?

Sống trên hoang đảo mười năm nên Giang Hải Phong đã dường được tính cách lạnh lùng trầm tĩnh, chàng không muốn nói chuyện với người lạ, trừ phi là bất đắc dĩ.

Lúc này nghe đối phương nói xong thì chàng chỉ cười lạt một tiếng mà không nói gì.

Vị đảo chủ thấy đối phương không trả lời câu hỏi của mình thì cảm thấy đó là một sự sỉ nhục, lão cười nhạt rồi nói:

- Bằng hữu, ngươi chớ giả vờ hồ đồ. Hủy thuyền, đả thương người, há có thể bỏ qua chuyện này sao? Nào, nào, mời ngươi qua thuyền của ta để chúng ta tiện nói chuyện!

Giang Hải Phong vẫn làm như không nghe thấy gì, nhưng Tịch Ti Ti thì không nhẫn nại được nữa, nằng lớn tiếng nói:

- Lão mập kia, lão nói hưu nói vượn gì thế? Rõ ràng là người của lão ra tay hành hung người ta trước nên tướng công của ta mới trừng trị bọn họ, bây giờ lão lại trách bọn ta, há có lý như thế sao?

Nàng cười nhạt rồi nói tiếp:

- Ta khuyên lão hãy bớt gây phiền phức, mau đưa bọn ta lên bờ, bằng không thì ta thấy Náo Hải Thần Long lão phải xuống biển náo động một chuyến đấy.

Mấy lời này khiến cho vị đảo chủ giận đến phát run, nhưng lão biết đối phương chẳng qua là một tiểu thư đồng mà thôi, với thân phận của lão, nếu tranh cãi với một tiểu hài tử trước mặt thuộc hạ thì sau này há chẳng bị mọi người lấy làm chuyện cười sao? Vì thế lão cố nén nộ khí, lão cười nhạt rồi nói:

- Ai nói với tiểu cậu người, chỉ cần chủ nhân người trả công đạo cho ta thôi. Nói đoạn, lão quay đầu lại nói với một thanh y thiếu niên đứng phía sau:

- Châu Minh, người qua mời vị bằng hữu đó lên thuyền lớn của ta, chúng ta chiêu đãi chủ bộc họ đi chơi đảo một chuyến.

Thiếu niên kêu bằng Châu Minh này, vốn là nội đệ (cháu vợ) của Kim Giao, ngày thường giúp việc tạp vụ trên đảo và cũng theo Kim Giao luyện công phu mấy năm rồi. Lần này hắn theo Kim Giao đến đây, vốn cho rằng đối phương tất phải người đông thế mạnh, nào ngờ chỉ có hai người chủ bộc. Sau khi thấy bộ dạng nho nhã thư sinh của Giang Hải Phong thì Châu Minh càng có ý khinh thường. Nhưng hắn vẫn kỳ quái là hai người thế này mà cũng dám đến đây gây náo loạn, há chẳng phải tự tìm cái chết sao?

Hiện tại hắn đáp lời Kim Giao rồi cười nhạt, nói:

- Đối phó với hạng tiểu tử này mà cũng là đại sự sao?

Lời vừa dứt thì thân hình chợt tung lên không rồi nhằm mũi thuyền của Giang Hải Phong mà hạ xuống. Lá gan của Châu Minh quả thật là không nhỏ, chiếc thuyền của Giang Hải Phong vốn chẳng to lớn, lại chất đầy thư tịch và vì vậy nên chẳng còn chỗ trống, thế mà Châu Minh vẫn dám tung người phóng qua.

Lần này Giang Hải Phong không cần động thủ nữa, vì đã có người xuất thủ thay cho chàng.

Thân hình Châu Minh vừa hạ xuống thì chiếc thuyền nhỏ lắc mạnh một cái, cùng lúc đó, hắn sải bước tới trước và đột nhiên xuất hữu thủ với thế Thần Long Thám Trảo chụp thẳng vào lưng Giang Hải Phong. Nhưng chiêu thức của Châu Minh chưa chạm vào y phục của Giang Hải Phong thì hắn cảm thấy bên người thiếu niên này dường như có một đạo tiềm lực vô hình khiến cho thế chiêu của hắn không thể nào bức đến gần.

Châu Minh ngằm kinh hãi và cảm thấy bất ổn. Ngay lúc đó thì Tịch Ti Ti từ phía sau bổ nhào tới. Nàng quát lớn:

- Cút đi cho ta!

Lời phát, chuông phát. Ngọc chuông kèm theo một đạo kinh phong ào ào xông tới. Châu Minh kêu thất thanh một tiếng rồi vội thu thế chuông, xoay người tránh né.

Nhưng chuông lực của Tịch Ti Ti đã xuất, dù Châu Minh muốn tránh né cũng không kịp.

Chợt nghe đảo chủ Kim Giao lớn tiếng gọi:

- Mau nằm xuống phía trước!

Sự chỉ giáo của Kim Giao quả nhiên rất cao minh, nhưng Châu Minh vẫn không kịp thi triển. Chỉ nghe “bình” một tiếng, ngọc chuông của Tịch Ti Ti đánh trúng ngay giữa lưng đối phương. Tuy nhiên không có ý hạ độc thủ nhưng đang lúc tức giận nên chuông lực không nhẹ tí nào. Toàn thân Châu Minh như cánh diều đứt dây, bay bổng lên không rồi rơi ầm xuống nước. Mấy chục dân chài vội nhảy xuống cứu vớt, nhất thời mặt biển biến thành một trường đại loạn.

Náo Hải Thần Long Kim Giao trên thuyền cũng bất giác ngẩn người. Lão không ngờ một tiểu thư đồng lại có thân thủ lợi hại như vậy, từ đó mà suy đoán thì thân thủ của vị chủ nhân kia ghê gớm đến độ nào rồi.

Giang Hải Phong vẫn đứng bất động trên thuyền, chàng nhìn Tịch Ti Ti và mỉm cười nói:

- Đánh rất hay!

Tịch Ti Ti cũng đắc ý, nàng cười lớn rồi nói:

- Chúng ta đừng để ý đến bọn chúng, đi thôi!

Giang Hải Phong gật gù đầu, Tịch Ti Ti ngồi xuống dùng hai tay chèo thuyền, chiếc thuyền nhỏ từ từ hướng mũi vào bờ.

Náo Hải Thần Long Kim Giao trừng mắt nhìn đồng bọn rồi đột nhiên dậm chân, quát lớn:

- Mau truy theo!

Mấy chiếc thuyền chài lập tức lướt sóng truy theo như bay.

Kim Giao lại lớn tiếng nói:

- Những thuyền vây phía trước không được để cho bọn chúng chạy thoát!

Nói đoạn lão vào trong thuyền lấy ra một chiếc cung, lắp lên một mũi tên có chiếc lông chim trắng rồi nhắm lưng Giang Hải Phong mà xạ tiễn.

Nhưng dường như sau lưng Giang Hải Phong cũng có mắt, mũi tên bay gần tới thì hữu thủ của chàng bất ngờ vung ra sau, mũi tên bị kẹp gọn giữa hai ngón tay. Chàng quay đầu lại nhìn Kim Giao và mỉm cười, tay phải đưa lên cao, hai ngón tay kẹp mạnh lại, “rắc” một tiếng, mũi tên lập tức gãy đôi.

Kim Giao lại tiếp tục xạ tiễn, mũi tên thứ hai nhắm vào yết hầu, mũi thứ ba

nhắm vào mạn sườn trái của Giang Hải Phong. Song tiễn kèm theo kinh lực bay vù vù, thể bay khó có thể ngăn cản nổi. Nhưng dường như chẳng có chuyện gì có thể khiến cho vị thiếu niên kỳ hiệp này kinh tâm. Chàng xuất thủ ra chiêu với thái độ ung dung tự tại.

Khi hai mũi tên bay gần tới thì song thủ của chàng chợt vươn ra ngoài, một cao một thấp bắt gọn hai mũi tên một cách dễ dàng. Cũng giống như lần trước, chàng dùng hai ngón tay kẹp mạnh, hai mũi tên lập tức gãy thành bốn đoạn và rơi xuống nước.

Sau khi bắn ba mũi tên mà không đả thương được đối phương thì sắc diện của Kim Giao đã trở nên nhợt nhạt. Hiện tại lão mới biết, hôm nay mình gặp phải kỳ nhân thật sự rồi. Lão kêu thốt thanh một tiếng rồi không dám xạ tiễn nữa.

Giang Hải Phong xạ hàn quang nhìn bọn dân chài cản đường phía trước, chàng phá lên cười một tràng sang sảng rồi nói:

- Dân chài tứ phía nghe đây, kẻ nào nhường đường cho ta đi thì sống, kẻ nào ngăn cản ta tất phải chết!

Bọn dân chài thấy đảo chủ đang đứng ngăn người trước mũi thuyền, không có mệnh lệnh gì nên lập tức cho thuyền tản ra, nhường đường cho bọn Giang Hải Phong đi. Hàng trăm cặp mắt nhìn theo thuyền của Giang Hải Phong vào bờ, nhưng không một ai dám lên tiếng hoặc có thái độ gì để ngăn cản. Thế là Giang Hải Phong và thư đồng Tịch Ti Ti của chàng tiến vào Trung Nguyên, bắt đầu một chuyến hành tẩu với những chuyện không tầm thường của bọn họ.

o O o Một chiếc thuyền buồm lớn cập vào bờ khi mặt trời lặn, địa điểm là một vùng biển thuộc eo biển Lao Sơn. Trước mũi thuyền có năm chiếc hình nộm bằng giấy, hai bên có đuốc sáng rực với cờ rủ không ngừng lay động trong gió. Nhìn vào trong thuyền thì bất kỳ người nào cũng kinh tâm động phách.

Thì ra trong thuyền có năm cổ quan tài đen ngòm được sắp thành hàng ngay ngắn.

Chu Kỳ trong Liêu Đông nhị lão đứng bên cạnh năm cổ quan tài, thân mặc đồ trắng, sắc diện vàng vọt thảm não.

Thuyền cập bến đã lâu nhưng lão vẫn chưa nhận ra. Đôi mày của lão chau khít lại, thân thái nặng nề. Đại đệ tử, Tả Tỷ Song Dao Khuru Nhất Minh và tứ đệ tử Độc Chương Khai Sơn Tả Kim Bằng của lão, đang đứng hai bên cửa khoang thuyền, tất cả đều mặc tang phục, sắc diện vô cùng trầm trọng. Hai người này đưa mắt nhìn nhau rồi Tả Tỷ Song Dao Khuru Nhất Minh quay người, cung thủ bấm báo:

- Khởi bấm sư phụ, đã đến eo biển Lao Sơn rồi, mời sư phụ xuống thuyền trước để bọn đệ tử tiện việc đưa linh quan của các vị sư thúc lên bờ.

Lúc này Chu Kỳ mới sức tỉnh, lão chớp chớp song mục và gật đầu rồi thờ dài, nói:

- Đến rồi à? Nhất Minh, ngươi lên bờ trước xem thử vị bằng hữu cũ của ta có đến không?

Khuru Nhất Minh cúi người đáp:

- Đệ tử tuân mệnh!

Nói đoạn, hần quay người phóng bước lên bờ, đi được mấy bước thì bỗng nhiên thấy một vị thiếu niên mặc thanh y lao tới, người này cung thủ hỏi:

- Xin hỏi lão huynh, đây có phải là thuyền của Chu lão tiên bối không?

Khuru Nhất Minh quan sát đối phương một lúc rồi trầm giọng nói:

- Túc hạ là ai? Sao lại tùy tiện cản đường tại hạ?

Thanh y nhân hơi đỏ mặt, hần gượng cười và nói:

- Xin huynh đài yên tâm, tại hạ họ Yến tên Kiếm Phi, gia tổ là Yến Cửu Công, vốn là chỗ bang giao cố cựu với Chu, Nam nhị vị tiên bối. Vì Chu lão tiên bối đến hơi muộn nên gia tổ lệnh cho tiểu đệ ra nghênh đón, xin huynh đài chiếu cố cho!

Nói đoạn, hần lui ra sau một bước, đứng theo bộ thế hình chữ đinh, phong độ cốt cách khá phi phàm.

Tả Tỳ Song Dao Khuru Nhất Minh nghe vậy thì liền thay đổi thái độ, hần cung thủ đáp lễ và nói:

- Hóa ra là Yến thiếu hiệp, tại hạ thất lễ rồi. Tại hạ là Khuru Nhất Minh, gia sư là Chu Kỳ, hiện đang ở trong thuyền kính chờ đại giá của Yến lão tiên bối. Yến thiếu hiệp chờ tại hạ vào thuyền bẩm báo một tiếng.

Yến Kiếm Phi cung thủ, nói:

- Tự nhiên! Tự nhiên!

Miệng nói nhưng mục quang của hần quan sát những đồ tang trên thuyền với thái độ kinh ngạc, nhất thời hần nghĩ không thấu vì nguyên nhân gì mà Khuru Nhất Minh mặc tang phục.

Một lát sau thì Khuru Nhất Minh quay ra, hần nghiêm túc nói:

- Gia sư có lời mời, xin Yến thiếu hiệp mau lên thuyền!

Yến Kiếm Phi cúi người, nói:

- Tại hạ cũng đang muốn bái kiến!

Nói đoạn hần cất bước đi lên thuyền, đến cửa khoang thuyền, Yến Kiếm Phi lại hành lễ với Độc Chương Khai Sơn Tả Kim Bằng rồi mới vào trong.

Chu Kỳ đã đứng chờ bên trong, lão gượng cười nói:

- Là Yến thiếu hiệp chăng? Lão phu Chu Kỳ thất nghinh rồi.

Yến Kiếm Phi đã ngưỡng mộ đại danh của Liêu Đông nhị lão từ lâu, nhưng đây là lần đầu tiên gặp mặt. Tuy nhiên, vừa thấy Chu Kỳ thì hần bất giác kinh hãi, bởi lẽ sắc diện của nhân vật uy chấn võ lâm Liêu Đông này tựa như người vừa sống lại sau một trận bạo bệnh. Giọng nói cũng chẳng có chút khí

lực, thần thái tiều tụy, trông cứ như người sống trên một thân thể chết vậy. Nhưng bất luận thế nào thì Yến Kiếm Phi cũng không dám chậm trễ, hấn vội quỳ gối hành đại lễ.

Chu Kỳ vội vàng đỡ hấn dậy và nói:

- Yến thiếu hiệp không cần đa lễ!

Yến Kiếm Phi cúi người, nói:

- Yến Kiếm Phi tham kiến lão tiên bối, hai tháng nay vì có bệnh nên gia tổ không ra khỏi cửa, do vậy cũng không tiện xuất diện nghênh tiếp, vẫn bối vâng mệnh đến đây cung nghênh.

Chu Kỳ đưa tay vuốt chòm râu bạc và buồn bã nói:

- Cửu Công còn nhớ tình cũ là quý lắm rồi, mọi chuyện xin để gặp mặt rồi hãy nói.

Lão ngừng lại thở rồi nói tiếp:

- Lão phu cần dùng năm cỗ xe mã, chẳng hay thiếu hiệp có đưa đến không?

Yến Kiếm Phi cúi người, nói:

- Đã tuân mệnh đưa đến, hiện đang chờ sẵn trên bờ. Lão tiên bối cần vận chuyển vật gì, cứ chỉ bảo cho vẫn bối là được.

Chu Kỳ gượng cười, nói:

- Được rồi!

Lão quay ra cửa khoang gọi Tả Kim Bằng:

- Kim Bằng, người kéo màn phía sau thuyền ra rồi giúp Yến thiếu hiệp xuống khoang nhé!

Tả Kim Bằng đáp một tiếng rồi bước đến kéo bức màn trắng ra.

Yến Kiếm Phi vừa quét mục quang nhìn vào thì bất giác biến sắc. Hấn lui lại một bước và kêu thất thanh:

- Lão tiên bối... Những quan tài này là...

Chu Kỳ cười thâm nảo, lão nói:

- Đây là linh quan của Nam Hoài Nhân, nghĩa đệ của lão phu và mấy vị bằng hữu, hiện đang muốn nhờ một góc trong quý trang viện để đặt mấy cỗ linh quan này.

Yến Kiếm Phi rùng mình, hấn nói:

- Nam lão tiên bối qui tiên khi nào? Sao không nghe gia tổ nói đến? Chuyện này...

Chu Kỳ liên tục lắc đầu và cười gượng, hai khóm mắt già lão chột long lanh ngấn lệ, lão bi phẫn nói:

- Yến thiếu hiệp, đây không phải là nơi để nói chuyện, chờ đến lúc gặp lệnh tổ thì lão phu sẽ nói rõ mọi chuyện.

Yến Kiếm Phi không dám hỏi nhiều, hấn vội vàng hành lễ rồi quay người lui bước ra ngoài và gọi thêm mấy hấn tử vào. Dưới sự giúp đỡ của hai đệ tử của Chu Kỳ thì chẳng mấy chốc năm cỗ quan tài đã được đưa lên bờ và xếp

vào xe.

Chu Kỳ và Yên Kiếm Phi ngồi chung một cỗ xe, Tả Tử Song Dao Khưu Nhất Minh và Độc Chương Khai Sơn Tả Kim Bằng cỡi ngựa hộ tống phía sau năm cỗ linh xa. Đoàn xa mã nhằm hướng nam Lao Sơn mà trực chỉ. Yên gia ở Lao Sơn là một đại trang viện, chủ nhân Yên Cửu Công thường hành thiện bố thí nên khá có ảnh hưởng trong vùng. Ngoài một số ít người ra thì không ai biết vị lão nhân này là một nhân vật võ lâm có nhiều tuyệt kỹ. Mấy mươi năm trước, khi còn ở Sơn Tây, với một thanh Hồ Hình Kiếm trong tay, Yên Cửu Công đã từng làm những chuyện kinh thiên động địa. Do lão thích mặc bạch y nên cổ nhân thường gọi là Bạch Y Tẩu. Đó là những chuyện của nhiều năm về trước.

Nhưng từ khi đến Lao Sơn này, nhi tử của lão vừa cần cù vừa tiết kiệm nên đã sớm lập được một đại trang viện dưới chân núi Lao Sơn, gia thế giàu có thuộc loại nhất nhì trong vùng. Yên Cửu Công cũng không nhắc đến chuyện đao kiếm nữa nên người vùng này dường như không ai biết lão là một quái kiệt võ lâm.

Đoàn linh xa của Chu Kỳ chưa đến thì Yên gia đã có tin tức. Yên Cửu Công lập tức sai người mở cửa trang viện nghênh đón. Còn bản thân lão thì ngồi trên một chiếc ghế bông, chờ gặp vị bằng hữu cũ đã mấy mươi năm không gặp.

Cuối cùng thì đoàn xa mã cũng đến trước trang viện, năm cỗ linh xa và hai kỵ mã dừng lại trong bụi đất mịt mù.

Chu Kỳ sợ chủ nhân kiêng kỵ nên cho dừng linh xa ngoài cổng rồi cũng Yên Kiếm Phi vào trang viện trước.

Sau khi gặp mặt thì Chu Kỳ mới phát hiện vị lão hữu Bạch Y Tẩu Yên Cửu Công này già hơn trước khá nhiều. Nhưng nhìn qua song mục lấp lánh của lão nhân này thì có thể biết, tuy y vật sung túc, no ấm, hưởng cảnh an nhàn nhưng lão ta vẫn không quên luyện công phu. Ngược lại, nội công càng thâm hậu hơn trước rất nhiều.

Chu Kỳ vô cùng khâm phục, thấy người mà nghĩ đến mình, sự thương tâm khiến lão bất giác rơi lệ. Lão run run bước tới, nắm chặt hai tay Yên Cửu Công và kêu lên:

- Lão ca ca...

Yên Cửu Công thấy Nam Hoài Nhân không cùng đến và thái độ của Chu Kỳ như vậy thì biết ngay là có chuyện bất ổn. Lão liền hỏi:

- Nam lão nhị đâu?

Chu Kỳ hắng giọng rồi nói:

- Đã... đã chết rồi! Lão ca ca, chuyện này nhất thời không thể nói hết...

Yên Cửu Công ra hiệu cho gia nhân lui ra ngoài rồi nói:

- Nào, Chu huynh đệ có thể nói rồi đây. Thân thể của Nam lão nhị chẳng

phải luôn cường tráng đó sao?

Chu Kỳ nói:

- Linh xa hiện dừng bên ngoài, nếu lão ca không kiêng kỵ gì thì hãy cho người đưa vào trước rồi tiểu đệ sẽ nói rõ mọi chuyện.

Yến Cửu Công rất ngạc nhiên nhưng lão cũng gật đầu ngay, sau đó lại ra lệnh cho Yến Kiếm Phi phụ trách việc vận chuyển linh xa vào trang viện.

Tại đại sảnh, hai lão nhân tóc bạc nói chuyện mãi đến nửa đêm. Sau khi nghe Chu Kỳ thuật lại toàn bộ sự việc, Bạch Y Tẩu Yến Cửu Công trầm mặc trong thời gian nửa tuần trà mà không nói gì.

Chu Kỳ gượng cười, nói:

- Lão ca ca, theo hiểu biết của lão ca thì thiếu niên đó là đệ tử của ai, làm thế nào hấn có thân thủ như vậy?

Yến Cửu Công chậm rãi lắc đầu, lão hắng giọng rồi nói:

- Chuyện này... Yến mỗ cũng không được rõ.

Lão ngừng một lát rồi cười nhạt, nói:

- Lão bằng hữu, không phải ta bênh vực cho đối phương, nhưng với hành vi của các ngươi thì đó cũng là chuyện tự chuốc nhục vào thân mà thôi.

Chu Kỳ ngăn người, Yến Cửu Công lại nói:

- Hắc Bạch Vô Thường, ta đã sớm biết hai lão quỷ này, không chuyện ác gì mà bọn chúng không làm. Chu huynh đệ... Ôi! Sao các ngươi lại đi chung với bọn chúng?

Quả thực là các ngươi đã làm chuyện hoang đường rồi.

Chu Kỳ cười nhạt, nói:

- Chuyện đến nước này thì còn nói những điều đó làm gì?

Bỗng nhiên lão đứng lên và nói tiếp:

- Lão ca ca đã nói như vậy thì tại hạ cũng không dám làm phiền.

Nói đoạn, lão định quay người đi ra nhưng Yến Cửu Công liền giữ lại và nói:

- Ngươi vẫn nóng tính như xưa, nếu ta không niệm tình cũ thì há để cho ngươi vào cửa? Chu huynh đệ, ngươi hãy bình tĩnh ngồi xuống đã!

Lúc này Chu Kỳ mới yên tâm ngồi xuống, sắc diện đây vẻ buồn phiền.

Yến Cửu Công nhấp một ngụm trà rồi nói:

- Nếu thật như ngươi nói thì thiếu niên họ Giang kia quả là một nhân vật đáng sợ, chỉ có điều ta lại nghĩ không ra...

Chu Kỳ cắt lời, nói:

- Sở dĩ tại hạ vận chuyển linh quan đến đây là vì biết lão ca lịch duyệt hơn người, kiến văn quảng bác, hoặc giả từ vết thương của người chết mà tìm ra chút manh mối...

Yến Cửu Công nghe vậy thì liền đứng lên, lão gượng cười nói:

- Vậy thì chúng ta cùng đi xem linh quan trước rồi hãy nói.

Chu Kỳ gật đầu nhưng lại hỏi:

- Nghe nói lão huynh đang có bệnh phải không?

Yến Cửu Công mỉm cười, nói:

- Chỉ là bệnh già mà thôi, vì muốn tránh những chuyện phiền phức nên đành phải làm thế. Bọn ta đều là người dày dặn phong trần, những bệnh xoàng há có thể làm khó được bọn ta?

Nói đoạn, lão khẽ điếm chân xuống mặt đất thì đã nghe “soạt” một tiếng, toàn thân lão xuyên qua cửa sổ như một bóng chim. Yến Cửu Công quay đầu lại và vỗ tay nói:

- Nào, đi theo ta. Việc này không tiện để cho người ngoài trông thấy và cũng để tránh những nghi ngờ nên chúng ta tự đi thôi.

Chu Kỳ gật đầu rồi tung người phóng theo. Hai lão thì triển thân pháp lướt đi về phía đề quan tài. Chẳng mấy chốc thì Yến Cửu Công và Chu Kỳ đã vào phòng đặt năm cỗ quan tài.

Bạch Y Tẩu Yến Cửu Công nhìn mấy cỗ quan tài và thở dài rồi nói:

- Không ngờ một đời tunh hoành của Nam lão nhị lại kết thúc trong tay một thiếu niên, đây là chủ định trong thiên mệnh sao?

Lão bước đến cạnh áo quan của Nam Hoài Nhân rồi đột nhiên xuất thủ mở nắp quan tài. Chu Kỳ cảm được bước tới, ánh đuốc soi rõ khuôn mặt vô thần của Nam Hoài Nhân, cả hai lão bất giác cùng thở dài và rơi lệ.

Ngung Sương Kiếm

Hồi 4

Châu Sinh Bách Mị

Chu Kỳ và Nam Hoài Nhân cùng tông sư từ nhỏ, lớn lên lại cùng hành tẩu giang hồ, kết nghĩa kim lan, tình như cốt nhục, lúc này thấy nghĩa đệ mấy mươi năm như hình với bóng không rời của mình nằm dài trong quan tài thì lão vô cùng bi thương. Tuy nước mắt không ngừng nhỏ xuống nhưng lúc này song mục của lão chợt xạ hung quang.

Bạch Y Tẩu thở dài một hơi rồi nói:

- Quả thật là Nam lão nhị chết không nhắm mắt rồi, hân thọ thương ở chỗ nào?

Chu Kỳ gạt lệ nói:

- Tại hạ đang muốn thỉnh giáo lão ca, sao lão ca lại hỏi tại hạ?

Yến Cửu Công chau mày nhìn Chu Kỳ và nói:

- Vậy thì phiền Chu huynh đệ tạm thời mở khăn liệm ra để xem thử.

Chu Kỳ ngăn người giầy lát rồi nói:

- Được!

Lão bước lại mở khăn liệm trên thi thể Nam Hoài Nhân.

Yến Cửu Công đưa tay sờ từ trên xuống dưới một lượt, động tác cực kỳ nhanh.

Sau đó lão cau mày nói:

- Lật thi thể lại!

Chu Kỳ theo lời lật thi thể Nam Hoài Nhân lại.

Yến Cửu Công cũng sờ từ trên xuống dưới một lượt nữa. Chu Kỳ thấy ngón tay của Yến Cửu Công ấn qua các huyết đạo và mạch môn của Nam Hoài Nhân, ngay cả một khớp xương cũng không bỏ sót, bất giác lão ngẫm tán dương vị Bạch Y Tẩu này hành sự quả nhiên rất chu đáo cẩn mật. Chu Kỳ liền hỏi:

- Lão ca ca, thương thế ở chỗ nào?

Yến Cửu Công lắc đầu rồi đưa hai tay sờ lên đầu và tai của Nam Hoài Nhân, sau đó lão buông tiếng thở dài và nói:

- Quái lạ! Sao trên thi thể không có thương tích gì cả?

Chu Kỳ tiếp lời:

- Quái là quái ở chỗ đó, không lẽ tiểu tử kia dùng công phu nội chấn?

Yến Cửu Công chau mày nói:

- Chu huynh đệ, người soi đuốc gần lại một chút xem!

Chu Kỳ y theo lời, đưa ngọn đuốc vào trong quan tài, ánh đuốc lấp lánh soi chiếu khuôn mặt vàng vọt vô thần của Nam Hoài Nhân, cảnh tượng thật thê thảm.

Yến Cửu Công nâng đầu Nam Hoài Nhân lên, lão chú ý nhìn một lúc rồi vạch hai mắt tử thi ra xem, sau đó lão cười nhạt, nói:

- Lão đệ, cái chết của Nam lão nhị không liên quan gì đến nội tạng, chuyện này thật khó hiểu quá!

Chu Kỳ hỏi:

- Lão ca đã nhìn thấy không phải thương thể trong nội tạng chẳng?

Yến Cửu Công đứng thẳng người lên và nói:

- Lễ nào lão đệ ngươi không biết thuyết ngũ tạng thông mục?

Chu Kỳ hoang mang lắc đầu, Yến Cửu Công liền nói:

- Lúc vừa thụ thai trong bụng mẹ, khi thiên nhất sinh thủy thì đồng nhân (con người) thông thận, địa nhị sinh hỏa thì hai mắt trước sau của thân thể thông tâm, thiên tam sinh mộc thì hắc châu (tròng đen) thông can (gan), địa tứ sinh kim thì bạch châu (tròng trắng) thông phế (phổi), thiên ngũ sinh thổ thì trên dưới bào thai thông với tỳ (lá lách), do vậy mà tinh hoa của ngũ tạng đều tập trung ở mắt.

Lão chỉ Nam Hoài Nhân trong quan tài rồi nói tiếp:

- Mục quang của Nam lão nhị tuy ngưng trệ nhưng ngũ tạng không thọ thương, từ đó có thể khẳng định rằng, thủ pháp của đối phương quả thật là cao minh vô cùng.

Nói đến đây thì lão quay sang một quan tài khác, nắp áo quan vừa mở ra thì thấy người nằm bên trong là Thương hải khách Kiều Côn.

Sắc diện của Yến Cửu Công chợt lộ bi phần, lão cười nhạt nói:

- Thiếu niên này thật quá tàn độc, y thâm thù đại hận gì mà hấn không bỏ qua cho mấy lão nhân như thế này...

Lão ho một tiếng rồi nói tiếp:

- Nếu có cơ hội, ta phải gặp hấn mới được.

Chu Kỳ thở dài, nói:

- Lão ca ca, e rằng lão ca ca cũng chưa chắc là đối thủ của hấn.

Yến Cửu Công nói:

- Dù không phải là đối thủ của hấn nhưng cũng không đến nỗi rơi vào cảnh như huynh đệ các ngươi.

Chu Kỳ bất giác ngó người, lão vốn có ý khích tướng nhưng không ngờ lại bị đối phương khích lại khiến lão đỏ mặt và chỉ biết lắc đầu thở dài.

Lúc này Yến Cửu Công đã thò hai tay vào quan tài, lão sờ sẫm kiểm tra trên thi thể Kiều Côn một hồi nhưng vẫn không tìm ra được manh mối gì. Ba cỗ quan tài tiếp theo cũng được kiểm tra nhưng cũng không tìm thấy thương tích, bất giác Yến Cửu Công hoài nghi hỏi:

- Thiếu niên họ Giang đó dùng binh khí gì?

Chu Kỳ gương cười, nói:

- Nào có binh khí gì? Chẳng qua chỉ là một thanh kiếm gỗ mà thôi.

Yến Cửu Công nghe vậy thì kinh tâm, vì lão nghĩ đến một môn võ công cao minh, mượn vật để dùng nội lực đả thương đối phương, chuyện này vốn chẳng có gì kỳ lạ, nhưng thiếu niên kia dùng một thanh kiếm gỗ đối phó với những cao thủ thành danh trong võ lâm thì quả là chuyện quá kinh người. Tuy trong lòng không ngừng kinh động nhưng Yến Cửu Công không để lộ ra ngoài mặt, lão cười nhạt, nói:

- Trong võ lâm không ít người có thể dùng kiếm gỗ đả thương đối phương nên chuyện này chẳng có gì kỳ lạ. Chu huynh đệ ngươi đã đi cùng bọn họ mà không thấy rõ thiếu niên kia hạ thủ như thế nào sao?

Chu Kỳ thở dài rồi lắc đầu, nói:

- Thủ pháp quá nhanh, tại hạ không thể nhìn rõ được, thật là xấu hổ!

Yến Cửu Công đẩy nắp các quan tài lại rồi nhìn qua Chu Kỳ, nói:

- Thủ pháp đả thương của thiếu niên đó vô cùng cao minh, ta cũng không đủ năng lực, hắn đã vào Trung Nguyên thì xem ra thiên hạ sắp đại loạn rồi, ngươi và ta không thể không đề phòng.

Nhất thời Chu Kỳ nghĩ đến bộ dạng tung người bạt kiếm của Giang Hải Phong thì bất giác rợn tóc gáy. Lão vừa theo Yến Cửu Công ra khỏi phòng đặt quan tài, vừa nói:

- Vì thế nên tại hạ mới đến đây thỉnh giáo lão ca, nếu chúng ta hợp lực thì cũng có thể...

Bỗng nhiên Yến Cửu Công dừng bước, lão từ từ quay người lại, mỉm cười và nói:

- Lão đệ, không phải ta nói lời tự khinh mình, nhưng chuyện này ngươi không thể dựa vào ta, ta...

Lời chưa dứt thì Chu Kỳ đã cắt lời:

- Lẽ nào lão huynh cũng sợ hắn?

Bạch Y Tẩu cười nhạt, nói:

- Ta và hắn chưa gặp nhau thì sao gọi là sợ hắn?

Chu Kỳ càng ngạc nhiên, lão nói:

- Nói vậy là lão huynh không muốn quán vào chuyện này của tại hạ phải không?

Việc này cũng chẳng có gì, chỉ trách Chu Kỳ ta nhìn lầm lão huynh ngươi thôi.

Nói đoạn lão quay người định bỏ đi, nhưng Yến Cửu Công vội bước theo giữ lại.

Chu Kỳ giật tay ra và nói:

- Đủ rồi, còn giữ tại hạ làm gì?

Yến Cửu Công cười hì hì, nói:

- Hà tất phải như thế! Chúng ta cũng không phải là trẻ con, đừng có làm bộ làm tịch nữa. Người còn có điều gì không thể nói với ta phải không?

Chu Kỳ gượng cười, nói:

- Thật lòng mà nói, tại hạ đến đây là muốn thỉnh cầu lão huynh...

Vừa nói đến đây thì Yến Cửu Công gật đầu, cắt lời:

- Nói ra xem là chuyện gì? Không chuyện gì mà lão huynh ta không thể tận lực vì người.

Chu Kỳ cúi đầu, nói:

- Không nói thì hay hơn.

Yến Cửu Công mỉm cười, nói:

- Phải chăng muốn ta báo thù cho người?

Chu Kỳ chậm rãi nói:

- Tại hạ đến đây vốn có ý như vậy.

Yến Cửu Công phá lên cười ha ha rồi nói:

- Chu huynh đệ, ta rất cảm kích việc người coi trọng ta như thế, nhất định ta sẽ tận lực giúp người chuyện này...

Chu Kỳ vội cúi người hành lễ và nói:

- Đa tạ Yến huynh!

Yến Cửu Công trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Chu huynh đệ, nhưng có một điều người cần phải làm rõ.

Chu Kỳ ngược nhìn Yến Cửu Công với vẻ hoang mang. Yến Cửu Công nói tiếp:

- Chúng ta vào đại sảnh rồi hãy nói.

Nói đoạn lão sai bước đi rất nhanh, Chu Kỳ vội vàng theo sau. Hai người vừa an tọa thì Yến Cửu Công cười nhạt, nói:

- Người đánh giá thiếu niên đó quá đơn giản rồi.

Chu Kỳ ngạc nhiên, nói:

- Nếu tại hạ khinh thị hắn thì đã không đến tìm lão huynh.

Yến Cửu Công lại mỉm cười, nói:

- Vậy thì người đánh giá hắn quá cao rồi.

Chu Kỳ bất giác tức khí, bởi lẽ nhất thời lão không hiểu Bạch Y Tẩu định giở trò gì, lão chau mày hỏi:

- Lão huynh nói vậy là có ý gì?

Yến Cửu Công cười ha ha rồi nói:

- Huynh đệ, dù võ công của Liêu Đông nhị lão các người không bằng ta, nhưng thực ra có hơn kém bao nhiêu? Huống hồ còn có Tương Tây Nhị Quỷ và Thương hải khách Kiều Côn. Các người đều là những đại nhân vật như thế mà cũng không phải là đối thủ của thiếu niên họ Giang. Ngoài người ra thì tất cả đều vong mạng, người...

Lão thở dài một hơi rồi nói tiếp:

- Người hà tất phải có thêm hành động, người định đem mạng già của ta nạp cho đôi phương chăng? Võ công của ta có cao cường hơn người bao nhiêu đâu?

Trước đó Chu Kỳ chưa từng nghĩ đến điều này, bây giờ nghe xong thì bất giác chau mày và thâm phát sâu trong lòng.

Yến Cửu Công mỉm cười, nói tiếp:

- Vì thế, vấn đề hiện tại không ở chỗ ta muốn giúp người hay không, mà ở chỗ ta có thể giúp cho người được gì?

Chu Kỳ hơi phẫn nộ, lão lớn tiếng nói:

- Nói vậy có nghĩa là mỗi thù này không thể báo chăng?

Yến Cửu Công buông tiếng thở dài rồi nói:

- Không thể nói vậy, Chu huynh đệ, người hãy bình tĩnh đã!

Chu Kỳ lạnh lùng nói:

- Tại hạ luôn luôn rất bình tĩnh!

Yến Cửu Công nhìn lên mặt Chu Kỳ và nói:

- Được! Vậy thì người hãy nghe ta nói đây! Năm người kia đã chết như thế nào?

Ngay cả thương thế mà chúng ta cũng không tìm ra thì báo thù nổi gì? Bằng vào điểm này, đủ thấy võ công của đôi phương quả thực cao cường hơn chúng ta gấp trăm lần!

Chu Kỳ nghe vậy thì biến sắc, một luồng khí lạnh từ đáy lòng bất giác dâng lên.

Yến Cửu Công lại nói tiếp:

- Nhưng người cũng chớ nhụt chí, chuyện này cũng chưa chắc là hết hy vọng.

Chu Kỳ gượng cười, nói:

- Theo lão huynh thì còn có hy vọng gì?

Yến Cửu Công mỉm cười, nói:

- Huynh đệ, người nhầm rồi, tuy Yến Cửu Công ta không làm được nhưng ta có thể đề xuất một người khác.

Chu Kỳ lộ vẻ vui mừng, lão ngẩng đầu lên hỏi ngay:

- Là ai?

Yến Cửu Công nhấp một ngụm trà rồi chậm rãi nói:

- Có thể người này sẽ không đồng ý, nhưng đó là một nhân vật rất có nghĩa khí, chỉ cần có thể đánh động người này là được...

Chu Kỳ không nhẫn nại được nên vội hỏi:

- Nhưng rốt cuộc người đó là ai?

Bạch Y Tảo trầm ngâm một lát rồi nói:

- Vừa nghe Chu huynh đệ người nói đến hình tướng thiếu niên họ Giang là

trong đầu ta đã nghĩ ngay đến người này, nhân vật này cũng là một quái nhân.

Chu Kỳ lại hỏi:

- Nhưng rốt cuộc là nhân vật nào?

Yến Cửu Công nói:

- Trước tiên người chớ hỏi, ta hỏi người nhé, người đến đây còn có chuyện gì khác không?

Chu Kỳ gượng cười, nói:

- Chỉ một chuyện này cũng đã quá sức chịu đựng rồi.

Yến Cửu Công nói:

- Rất tốt, vậy thì ngày mai ta sẽ đưa người đến tham kiến vị kỳ nhân đó.

Chu Kỳ chớp mắt và hỏi:

- Long trọng như vậy sao? Phải cần đến hai người đích thân tới bái phỏng sao?

Yến Cửu Công mỉm cười, nói:

- Đương nhiên! Bằng vào hai lão giang hồ chúng ta thì may ra mới đánh động được vị kỳ nhân đó.

Chu Kỳ thở dài, nói:

- Xin lão huynh hãy nói cho tại hạ biết, rốt cuộc đại danh của vị kỳ nhân đó là gì?

Yến Cửu Công cười nhạt, nói:

- Chẳng phải ta không muốn nói nhưng thực ra ta cũng không rõ về người này, chỉ biết người đó họ Tả, đến từ Thiên Sơn. Ngoài ra ta chẳng còn biết gì nữa.

Chu Kỳ ngạc nhiên, hỏi:

- Người này đã cao niên rồi phải không?

Yến Cửu Công phá ra cười rồi nói:

- Người cho rằng bản lĩnh cao cường thì tất phải là một lão nhân chăng? Vậy thiếu niên họ Giang kia bao nhiêu tuổi?

Chu Kỳ há hốc miệng, tròn xoe mắt, lão nói:

- Nói thế có nghĩa là vị kỳ nhân họ Tả kia cũng là người trẻ tuổi à?

Yến Cửu Công gật đầu, nói:

- Một chút cũng không sai, ta nghĩ tuổi tác của người này không lớn hơn Giang Hải Phong bao nhiêu.

Chu Kỳ hơi thất vọng, lão nói:

- Lão huynh, không phải tại hạ xem thường người đó, nhưng quả thực tại hạ chưa nghe nói một nhân vật trẻ tuổi lợi hại nào có họ Tả cả.

Yến Cửu Công mỉm cười, nói:

- Thế trước kia Chu huynh đệ người gặp Giang Hải Phong, người có nghe nói về một thiếu niên như Giang Hải Phong không? Vậy mà công phu của

hắn như thế nào?

Điều này có lẽ người còn biết rõ hơn ta.

Chu Kỳ ngó người, nhất thời chẳng biết phải nói gì.

Yến Cửu Công buông tiếng thở dài rồi nói tiếp:

- Trước khi người đến, ta cho rằng họ Tả kia là kỳ nhân duy nhất trong thiên hạ, nhưng hiện tại ta lại biết có thêm Giang Hải Phong. Anh hùng xuất thiếu niên, xem ra câu này chẳng sai chút nào.

Chu Kỳ không nhìn được nên hỏi:

- Lão huynh, chúng ta nói thêm về chuyện họ Tả nhé! Thân thủ của người đó thế nào, lão huynh đã thấy chưa?

Bạch Y Tẩu lắc đầu. Chu Kỳ có vẻ thất vọng, lão nói:

- Vậy làm sao lão huynh biết công phu của hắn?

Yến Cửu Công thân nhiên mỉm cười và nói:

- Cần gì phải tận mắt trông thấy? Chỉ cần ta nói ra một chuyện thì người có thể biết người đó là một kỳ nhân rồi.

Lão nhấp ngụm trà rồi nói tiếp:

- Có một hôm, khi ta trở về sau khi chơi cờ ở Bạch Hạc Đạo Quán thì thấy một tú sĩ đứng hóng mát dưới gốc cây. Một tay cầm quạt lông, tay kia xòe ngang trước ngực, trong lòng bàn tay có một con hoàng oanh. Con hoàng oanh đó xòe cánh cố gắng bay lên nhưng vẫn không thể rời khỏi bàn tay của tú sĩ đó...

Nghe đến đây thì Chu Kỳ càng thất vọng, lão xen vào:

- Chuyện này có gì khó? Huynh đệ chúng ta ai lại không làm được?

Yến Cửu Công mỉm cười, nói:

- Người đừng vội, nghe ta nói hết thì người sẽ biết.

Lão tựa người vào thành ghế và nói tiếp:

- Bỗng nhiên tú sĩ đó phát hiện ta đang chú ý nhìn hắn nên vội trở tay cho con hoàng oanh bay đi rồi hắn cũng quay người cất bước.

Chu Kỳ định lên tiếng hỏi thì Yến Cửu Công đã khoát tay và nói tiếp:

- Người nghe ta nói đã. Đương thời vì hiếu kỳ nên ta vội truy theo, không ngờ tú sĩ trẻ tuổi đó rẽ qua một đỉnh núi khác mà đi.

Lão ngừng lại nhấp ngụm trà rồi chậm rãi nói tiếp:

- Khi đó ta cười thầm trong lòng và cho rằng, bằng vào người mà cũng muốn tỉ thí cước trình với ta chăng? Ôi! Nào ngờ sự việc lại hoàn toàn ngoài tiên liệu của ta.

Chu Kỳ tròn xoe song mục, lão hỏi:

- Thế nào? Lão huynh không đuổi kịp hắn à?

Yến Cửu Công hơi đỏ mặt, lão khẽ thở dài rồi nói:

- Lão đệ, chúng ta là lão bằng hữu nên ta cũng không sợ người chê cười, chuyện này quả thật là quá mất mặt. Người thử phán đoán xem thế nào?

Chu Kỳ không phán đoán mà hỏi lại:

- Kết quả thế nào?

Yến Cửu Công lắc đầu, nói:

- Đương thời tuy ta thi triển khinh công tối thượng thừa Lục Địa Phong nhưng cước trình của vị Bạch Y Tú Sĩ kia quyết không thua kém, vĩnh viễn luôn ở trước ta chừng năm trượng... Nhất thời vì quá phần nộ nên ta quyết tâm tranh thắng phụ với hắn, nhưng chạy gần hết dãy Lao Sơn mà ta vẫn không rút ngắn khoảng cách được một bước, mãi đến tà dương tịch bóng thì tú sĩ đó quay đầu lại mỉm cười rồi phóng đi như bay.

Song mục của Yến Cửu Công lộ vẻ khâm phục, lão ngừng một lát rồi nói tiếp:

- Ta còn nhớ, người này đạp trên lau lách cao quá người mà đi, thân pháp tuyệt đẹp, bước chân đến đâu thì lau lách đều cong rạp xuống, thân hình nhẹ như người giấy bay trong cuồng phong, chỉ chớp mắt đã mất bóng.

Nghe đến đây thì Chu Kỳ buột miệng nói:

- Đó là công phu Nhất Vĩ Độ Giang của Đạt Ma tổ sư, người này quả nhiên là một kỳ nhân rồi.

Yến Cửu Công lim dim song mục, dường như lão đang hồi tưởng lại tình cảnh lúc đó, lão nói:

- Đó là tuyệt kỹ mà lần đầu tiên ta thấy được trong tám mươi ba năm sống trên thế gian này, thật là kinh thế hãi tục!

Chu Kỳ cao hứng tiếp lời:

- Tại hạ nghĩ người này nhất định địch lại Giang Hải Phong, sau đó lão ca quen biết người đó như thế nào?

Yến Cửu Công mỉm cười tựa như người mới tỉnh mộng, lão nói:

- Từ đó về sau, ta bắt đầu để ý đến hắn, ngày ngày đều cất công đi tìm nhưng cuối cùng vẫn không thể như nguyện. Mãi đến một hôm, vô tình ta gặp lại hắn trong Bạch Hạc Đạo Quán.

Chu Kỳ liền hỏi:

- Hắn đối với lão huynh như thế nào?

Bạch Y Tẩu Yến Cửu Công mỉm cười, nói:

- Hắn cũng đi tìm đạo nhân trong đạo quán để đánh cờ, sau khi phát hiện ra ta thì hắn vội quay người bỏ đi.

Chu Kỳ lại hỏi:

- Lão huynh có truy theo không?

Yến Cửu Công nói:

- Đương nhiên! Nhưng lần này truy theo không xa thì đã thấy hắn đứng đợi dưới một gốc cây, hai bên gặp nhau, ta thật vô cùng ngỡ ngàng.

Nói đến đây thì song mục của Yến Cửu Công hơi khép lại, lão hồi tưởng:

- Hắn hỏi ta có việc gì? Tại sao phải truy đuổi hắn? Nhất thời ta không trả

lời được nên chỉ đành mỉm cười, nói với hắn là ta muốn kết giao bằng hữu với hắn mà thôi.

Không ngờ tú sĩ đó lại biến sắc, hắn vung hữu chưởng lên nhưng dường như không nhẫn tâm hạ độc thủ.

Chu Kỳ ngạc nhiên hỏi:

- Hắn muốn đả thương lão huynh chăng?

Yến Cửu Công cúi đầu, lão thở dài rồi nói:

- Đương thời ta chưa cảm thấy có gì kỳ lạ, mãi đến tối ta mới phát hiện trước ngực bạch y của ta có một vết ố vàng in hình một bàn tay.

Chu Kỳ nghe mấy câu này thì lập tức cả kinh thất sắc, lão buột miệng kêu lên:

- Chuyện này...

Yến Cửu Công gượng cười, nói:

- Nếu không thay y phục thì có lẽ ta không thể phát hiện, y phục vừa thay ra thì dấu chưởng trên ngực áo lập tức rơi xuống đất, chiếc áo trở thành phế vật.

Lão ngừng một lát rồi nói tiếp:

- Chuyện này đích thực khiến ta kinh tâm động phách, quan sát kỹ thì phát hiện trước buồng ngực của ta cũng có dấu ấn đỏ, lúc này ta mới biết là mình đã trúng chưởng lực của tú sĩ kia mà không nhận ra.

Chu Kỳ chau mày, hỏi:

- Sau đó thì sao?

Yến Cửu Công cười nhạt, nói:

- Chuyện này chỉ trách ta không biết tự lượng sức mình mà thôi, do đó ta quyết tâm không đi tìm hắn nữa. Nào ngờ ngày thứ ba, ta vừa nằm ngủ thì toàn thân phát nóng, trong người chẳng còn có chút lực khí...

Nói đến đây thì lão mỉm cười rồi nói tiếp:

- Nhưng trời cũng không làm tuyệt đường đối với con người, ngay lúc đó thì tôn nhi Kiếp Phi của ta vào bẩm báo, nói rằng có một lang trung đến cầu kiến. Đương thời vì bệnh phát nên ta lập tức lệnh người nhà đưa vị lang trung đó vào. Chu huynh đệ thử đoán xem vị lang trung đó là ai?

Chu Kỳ tròn xoe mắt và lắc đầu.

Yến Cửu Công mỉm cười, nói:

- Vị lang trung đó chính là bạch y tú sĩ kia cải trang thành.

Lão nhấp ngụm trà rồi lại nói tiếp:

- Khi đó, vị tú sĩ ra hiệu cho ta không cần khai khẩu, hắn cho ta uống một viên dược hoàn màu hồng. Rồi sau đó lại ấn song chưởng vào sau lưng ta một lúc rồi nói cho ta biết, đêm nay tất sẽ thổ ra một búng huyết, sau đó sẽ vô sự.

Chu Kỳ nói:

- Lễ nào lão huynh cam tâm chịu như vậy?

Yến Cửu Công nói:

- Tuy ta không cam tâm, nhưng thái độ của vị tú sĩ đó đã thay đổi, hắn thành khẩn xin lỗi ta, nói rằng ngộ nhận ta là cừu nhân của hắn nên mới hạ độc thủ như vậy.

Nhưng sau khi nghe đạo trưởng trong đạo quán cho biết mọi chuyện về ta thì hắn hối hận vô cùng, vì thế mới lập tức tìm đến chữa trị cho ta và xin ta đừng ghi hận trong lòng.

Nói đến đây, lão buông tiếng thở dài rồi nói tiếp:

- Thương thế đã lành thì còn hận hắn làm gì nữa? Ta liền nói cho hắn biết, tuyệt đối ta không hận hắn. Vị tú sĩ nghe vậy thì vui mừng, nói cho ta biết hắn họ Tả, là người từ Thiên Sơn xa xôi đến đây, hiện đang trú tại Lạc Tinh Nhai thuộc dãy Lao Sơn.

Hắn còn nói, nếu ta có nhã hứng thì có thể tìm đến chỗ hắn chơi. Nói xong những điều đó thì hắn cáo biệt ra đi.

Chu Kỳ nói:

- Chuyện này thật là...

Yến Cửu Công ngắt lời, nói:

- Ta há có thể nói dối với người sao? Quả nhiên theo lời hắn nói, tối hôm đó ta thổ ra một búng huyết bầm đen, trong vòng ba ngày sau thì nội thương hoàn toàn bình phục. Lão đệ, người nói xem chuyện này có quái lạ hay không?

Chu Kỳ nói:

- Nếu người này chịu xuất diện thì tiểu tử Giang Hải Phong đó tất sẽ chết không nơi chôn thân.

Yến Cửu Công lắc đầu, nói:

- Tuy nói thế nhưng vị tú sĩ này tựa như thần long, chỉ thấy đầu mà không thấy đuôi, kể từ hôm đó thì ta không gặp lại hắn lần nào nữa. Đạo sĩ trong Bạch Hạc Đạo Quán cũng không gặp lại hắn luôn.

Chu Kỳ liền hỏi:

- Thế lão huynh có đi Lạc Tinh Nhai tìm hắn không?

Yến Cửu Công gật đầu, nói:

- Ta đi tổng cộng ba lần nhưng chẳng lần nào tìm được hắn, sau đó ta cũng nản chí không đi nữa.

Chu Kỳ bất giác thất vọng:

- Nói vậy thì chuyến đi ngày mai cũng uổng công thôi.

Bạch Y Tẩu lạnh lùng nói:

- Chuyện này cũng không nhất định, còn phải xem vận may của chúng ta nữa, thủy chung ta luôn cho rằng hắn là một kỳ nhân, nhất định không thể nói dối.

Chu Kỳ chau mày, nói:

- Nhưng nếu hấn nhất định không muốn xuất diện thì cũng chẳng có biện pháp nào.

Yến Cửu Công trầm ngâm suy nghĩ rồi nói:

- Ta có một kế, nếu y theo kế này mà làm thì chẳng lo việc hấn không chịu xuất diện, chỉ cần hấn xuất diện, chúng ta phí thêm vài lời khích tướng thì chẳng lo việc hấn không chịu trợ giúp.

o O o Một người đã rắp tâm mưu hạ một người thì đối phương rất dễ bị trúng kế, bởi một kẻ vô tâm, một kẻ hữu tâm, một kẻ ngoài sáng, một kẻ trong tối. Nếu kẻ mưu hại suy nghĩ chu đáo, sắp xếp ổn thỏa thì rất ít người có thể thoát được.

Bạch y tú sĩ ở Lạc Tinh Nhai thuộc dãy Lao Sơn cũng sắp lâm vào hoàn cảnh như vậy. Bình nhật, vị tú sĩ trẻ tuổi này không thích xen vào chuyện người khác, tuy chàng không tiếm tâm tu hành, cổ tĩnh vô ba như Giang Hải Phong nhưng tính khí cũng khá trầm tĩnh. Trước đây chàng thường đến Bạch Hạc Đạo Quán chơi cờ, nhưng kỳ nghệ của những đạo sĩ ở đây không phải là đối thủ của chàng. Và lại những đạo nhân này khiến chàng không thuận mắt nên chàng cũng sinh ghét bọn họ.

Còn đối với lão nhân Yến Cửu Công, người mà chàng quen biết cách đây không lâu thì chàng cũng xử sự một cách thản nhiên. Vì từ ánh mắt của lão nhân này, chàng nhận thấy lão ta là nhân vật khá có tâm kế, mà trong đời chàng, điều khiến chàng sợ nhất là đấu tâm cơ với người khác.

Vì vậy, tuy Yến Cửu Công để lại ấn tượng không tồi đối với chàng nhưng chàng vẫn không muốn giao du với lão ta. Ba lần Yến Cửu Công lên Lạc Tinh Nhai, chàng đều biết, nhưng thứ nhất là chàng muốn kiểm tra sự thành tâm và tính cách của lão ta, thứ hai là chàng cũng lười giao du nên không xuất diện tương kiến.

Sáng hôm nay, sau khi mặt trời mọc thì vị tú sĩ họ Tả này nhân du đến tản bộ trước Lạc Tinh Nhai. Ánh bình minh soi chiếu lên bạch y càng làm tăng thêm vẻ tuấn tú bất phàm của chàng. Từ dung diện mà đoán thì niên kỷ của chàng vào độ hai mươi, thân hình cao ráo mảnh khảnh, mũi cao trán rộng, đặc biệt là hàm bạch thể hiện một cá tính quật cường. Hiện tại chàng đang thả bộ xuống gốc cổ tùng nơi cửa cốc. Nhưng đi chưa được bao xa thì có một chuyện khiến chàng kinh ngạc đến ngẩn người.

Thì ra trên một tảng đá lớn trước đỉnh núi có đặt một cỗ quan tài đen ngòm. Tú sĩ họ Tả bất giác chau mày và cảm thấy nhả hứng bị quét sạch. Chàng do dự một lát rồi nghĩ - “Có lẽ người bản địa muốn mai táng thân nhân ở đây, hà tất phải tra hỏi.” Nghĩ thế nhưng chàng tiếp tục cất bước đi tiếp. Nào ngờ lúc này lại có tiếng khóc cất lên, chàng quay lại nhìn thì thấy một lão nhân đang gục đầu bên quan tài mà nhỏ lệ. Lão nhân này chí ít cũng trên thất tuần,

toàn thân mặc tang phục, bộ dạng vô cùng bi thương tiều tụy. Tú sĩ họ Tả thở dài một hơi biểu lộ sự đồng cảm rồi tiếp tục bước đi.

Nhưng lần này chàng đi được năm bước thì bất giác kinh hãi đứng lại, sắc diện chợt biến. Chàng nghe lão nhân kia vừa khóc vừa kể:

- Yên Cửu Công ơi là Yên Cửu Công! Lão chết sao mà thảm thế này? Yên Cửu Công? Tú sĩ họ Tả lẩm nhẩm trong miệng với vẻ hoài nghi, chàng tự nói:

- Lam sao lão ta có thể chết?

Nói đoạn chàng quay người lại, lúc này lão nhân kia lại khóc và kể tiếp:

- Lão không nên tin những lời của họ Tả đó, hắn đã đánh lão trọng thương thì làm sao có thể cứu lão? Thật là đáng thương, cái chết của lão thật là thảm quá!

Ngừng một lát, lão nhân lại kể tiếp:

- Bây giờ đã xong, lão đã chết nhưng hắn cũng không đến nhìn lão một lần, ôi, lão huynh đáng thương của ta...

Tú sĩ họ Tả tỏ ra khá trầm tĩnh, chàng chậm rãi bước đến sau lưng lão nhân nhưng dường như lão nhân đó không phát giác. Chàng nhìn thấy năm chữ “Yên Cửu Công chi linh” trên nắp quan tài thì sắc diện liên tục biến đổi.

Chàng háng giọng rồi nói:

- Nay, lão trọng! Lão đừng khóc nữa, cho tại hạ hỏi vài câu đã!

Lão nhân quay lại nhìn tú sĩ họ Tả với bộ mặt đưa ma, lão ấp úng hỏi:

- Người... người là ai?

Tú sĩ họ Tả nói:

- Tại hạ họ Tả, xin hỏi lão trọng, người nằm trong quan tài có phải là lão Yên tiên bối ở dưới chân núi không?

Lão nhân bi thương nói:

- Một chút cũng không sai.

Tả tú sĩ trầm mắt, nói:

- Vì sao lão ta chết?

Lão nhân thở dài rồi nói:

- Trước đây mấy tháng, lão huynh của ta bị một thiếu niên họ Tả dùng chưởng đánh trọng thương nên mới dẫn đến cái chết hôm nay.

Tả tú sĩ trừng mắt, nói:

- Hoang đường!

Lão nhân kinh ngạc, nói:

- Không lẽ ngươi là...

Tả tú sĩ cười nhạt, nói:

- Lão không cần hỏi nhiều, chờ tại hạ xem qua thi thể rồi chúng ta hãy nói, nhưng lão ta tuyệt đối không thể chết dưới chưởng của tại hạ.

Nói đoạn chàng bước tới dùng đơn chưởng đẩy nắp quan tài qua một bên,

quả nhiên thấy Yến Cửu Công nằm thẳng đơ bên trong. Chàng định cúi người quan sát thì Yến Cửu Công trong quan tài bỗng nhiên ngồi bật dậy.

Lão cười ha ha một tràng rồi nói:

- Tiểu huynh đệ, ngươi bị lừa rồi.

Tả tú sĩ kinh ngạc, chàng lui một bước và nói:

- Chuyện này là thế nào? Lão...

Yến Cửu Công ra khỏi quan tài, lão cung thủ hành lễ và nói:

- Tả thiếu hiệp chớ trách, quả thực vì lão phu muốn gặp thiếu hiệp nên bất đắc dĩ phải dùng hạ sách này.

Tả tú sĩ làm mặt lạnh, chàng nói:

- Há có lý này sao?

Nói đoạn chàng quay người bỏ đi.

Yến Cửu Công vội lớn tiếng nói:

- Xin thiếu hiệp đừng bước!

Tả tú sĩ quay lại nói:

- Lần này lão bày kế văt vả như vậy, rốt cuộc là có dụng ý gì?

Yến Cửu Công bắt giắc đỏ mặt, lão gượng cười, nói:

- Tả thiếu hiệp, là ngươi hẹn lão phu đến mà.

Tả tú sĩ nghiêm giọng nói:

- Nhưng rốt cuộc lão đến đây có chuyện gì?

Yến Cửu Công chỉ qua lão nhân đứng bên cạnh và nói:

- Đây là vị bằng hữu thâm giao của lão phu, cũng là một trong Liêu Đông nhị lão, họ Chu tên Kỳ, có lẽ thiếu hiệp cũng đã nghe nói.

Tả tú sĩ dịch mục quang nhìn sang Chu Kỳ nhưng thần thái không có biểu hiện gì.

chàng quay sang nói với Yến Cửu Công:

- Lão có chuyện gì, xin nói mau đi!

Yến Cửu Công thở dài một hơi rồi nói:

- Thiếu hiệp, lão phu đang gánh vác đại thù trên người, hôm nay muốn...

Tả tú sĩ liền ngắt lời, chàng lạnh lùng nói:

- Không cần nói nhiều, thâm thù đại hận của lão là chuyện của lão, thiên hạ nào có lý đi mời người khác báo thù cho mình, lão đi đi thôi!

Yến Cửu Công ngẩng đầu cười lớn một tràng rồi nói:

- Thiếp hiệp chớ vội cự tuyệt thái quá, thực ra nói là thâm thù của lão phu vẫn không bằng công thù của võ lâm thiên hạ, lẽ ra phải nói chúng ta cùng chung mối thù thì mới đúng.

Tả tú sĩ chớp chớp song mục, chàng cười nhạt rồi nói:

- Cái gì là cùng chung mối thù? Chuyện này chẳng quan hệ gì đến tại hạ!

Chàng chỉ qua Chu Kỳ và nói tiếp:

- Tại sao lại đưa lão này đến đây? Chẳng phải tại hạ đã nói với lão là không

được nói cho người thứ hai biết chuyện của tại hạ đó sao?

Yến Cửu Công gượng cười, nói:

- Tả thiếu hiệp hà tất phải nóng nảy như thế. Sở dĩ bọn ta đến đây là vì luôn cho rằng ngươi là một thiếu niên chính nghĩa nên mới đến tương kiến để thêm chút giao tình, cho rằng ngươi tất có thể trọng nghĩa dũng vi, nào ngờ...

Lão buông tiếng thở dài, đưa tay kéo áo Chu Kỳ và gượng cười nói tiếp:

- Đi thôi, chuyện này xem ra uổng công rồi!

Chu Kỳ cũng thở dài rồi quay người cất bước.

Tả tú sĩ ngẩn người nhìn hai lão đi một đoạn khá xa rồi bỗng nhiên chàng lớn tiếng gọi:

- Hai lão dừng bước đã!

Yến Cửu Công nháy mắt Chu Kỳ rồi cả hai dừng bước quay người. Yến Cửu Công nói:

- Thế nào, Tả thiếu hiệp?

Tả tú sĩ bước xuống triền núi, đến trước mặt hai lão nhân rồi chậm rãi nói:

- Hai lão dừng khinh tại hạ trẻ tuổi. Tại hạ không dễ bị hai lão lừa đâu.

Yến Cửu Công mỉm cười, nói:

- Tả thiếu hiệp, ngươi coi bọn ta là hạng người thế nào vậy?

Tả tú sĩ chau mày, nói:

- Nhưng rốt cuộc là có chuyện gì?

Yến Cửu Công lại thở dài, lão nói:

- Thiếu hiệp không thường hạ sơn nên không biết, giờ đây trên giang hồ xuất hiện một ma đầu sát nhân, mang đến một trường sát kiếp không tiền khoáng hậu trên giang hồ...

Chu Kỳ cũng phụ họa:

- Đây là chuyện thiên chân vạn xác, nếu Tả thiếu hiệp không tin thì bọn lão phu có sự thực để chứng minh.

Vị tú sĩ họ Tả này nghe xong thì đôi mày kiếm bắt giắc chau lại, chàng nhìn Chu Kỳ một lúc rồi cười nhạt, nói:

- Có sự thực gì chứng minh?

Chu Kỳ nhìn qua Yến Cửu Công rồi chậm rãi nói:

- Bọn lão phu có thu liệm mấy thi thể, có thể mời thiếu hiệp xem qua để biết thủ đoạn tàn độc của người đó.

Yến Cửu Công tiếp lời:

- Chu huynh đệ, ngươi mau đi gọi người khiêng lên!

Tả tú sĩ khoát tay, nói:

- Khoan đã!

Yến Cửu Công sững người, lão gượng cười và nói:

- Thế nào, ngươi...

Tả tú sĩ cười nhạt, nói:

- Không cần phải phí sức như vậy, những thi thể đó đang ở đâu?

Chu Kỳ vội nói:

- Đang đặt dưới chân núi, thiếu hiệp muốn hạ sơn để xem chẳng?

Tả tú sĩ gật đầu, nói:

- Tại hạ cùng các vị xuống núi, nếu quả thật như vậy thì tại hạ tự biết xử lý, nhưng tại hạ cần phải điều tra sự việc cho rõ ràng trước khi hành động.

Yến Cửu Công cười ha ha, nói:

- Đương nhiên! Đương nhiên! Chúng ta không thể tùy tiện lừa người khác.

Tả tú sĩ phát tay, nói:

- Chúng ta đi thôi!

Thế là ba người lập tức cất bước hạ sơn. Yến Cửu Công đi trước, Tả tú sĩ đi giữa, Chu Kỳ đi sau cùng. Chu Kỳ ở phía sau chuyên tâm để ý thân pháp của thiếu niên họ Tả này nhưng không thấy điểm nào kỳ lạ.

Ba người chưa xuống tới chân núi thì đã thấy năm cỗ quan tài bày thành hàng trước mắt. Chu Kỳ nói:

- Tả thiếu hiệp, bọn lão phu đâu có lừa ngươi.

Tả tú sĩ cau mày rồi tung người phóng đi, thân hình nhẹ nhàng như chiếc lá trong gió thu, chớp mắt đã đến trước năm cỗ quan tài. Thân pháp cực nhanh, cực chuẩn, đây là người thứ nhất mà Chu Kỳ được gặp sau khi gặp Giang Hải Phong trên hoang đảo. Lão vừa kinh ngạc vừa mừng thầm, lòng nghĩ:

- “Nếu thuyết phục được người này thì đại thù có hy vọng báo rồi.” Nghĩ đoạn lão và Yến Cửu Công cũng lập tức tung người phi xuống, thiếu niên họ Tả ngấm nhìn các cỗ quan tài một lúc rồi đột nhiên xuất thủ mở nắp áo quan, quả nhiên thấy bên trong có thi thể. Nhưng chàng lập tức đập nắp quan tài, lùi bước ra sau và nói:

- Người chết trong quan tài có quan hệ ra sao với nhị vị?

Yến Cửu Công cười nhạt, nói:

- Chỉ là võ lâm đồng đạo ngưỡng mộ danh tính với nhau, tuyệt không có thâm giao.

Lão trả lời rất linh lợi. Tả tú sĩ mỉm cười, nói:

- Yến lão đầu, mấy câu lão nói rất hay, đã là người không quen biết thì mỗi người nên tự quét tuyết trước cửa nhà mình, hà tất phải quan tâm đến giọt sương trên nóc nhà người khác? Nhị vị hà tất phải đa sự, báo thù cho người khác làm gì?

Chu Kỳ sợ hồng việc nên bước tới định khai khẩu, nhưng Yến Cửu Công đã cướp lời, nói:

- Tả thiếu hiệp, ngươi sai rồi, chúng ta là người luyện võ nên coi trọng hai chữ đạo nghĩa, đã là võ lâm đồng đạo thì sao có thể tự thủ bàng quan, đối với ác nhân, sao có thể không hợp lực trừ diệt?

Tả tú sĩ trầm mặc một lát rồi chậm rãi nói:

- Nếu thật như vậy thì nhị vị đã khiến người ta khâm phục rồi, chỉ có điều...

Chàng mỉm cười, nói tiếp:

- Tại hạ từ Thiên Sơn đến đây chỉ vì muốn truy tầm một vị bằng hữu, tuyệt không muốn gây ra thù hận ở Trung Nguyên, vì thế...

Yến Cửu Công liền hỏi:

- Ý của thiếu hiệp thế nào?

Tả tú sĩ nói:

- Tục ngữ có câu:

oan gia nên giải, không nên kết. Tại hạ khuyên các vị nên bỏ qua chuyện này đi thôi!

Nói đoạn chàng cung thủ chào rồi quay người định đi. Yến - Chu hai lão bất giác ngăn người. Yến Cửu Công vội bước theo và lớn tiếng nói:

- Xin thiếu hiệp đừng bước giầy lát!

Tả tú sĩ dừng bước, quay người lại.

Yến Cửu Công mỉm cười và nói:

- Tả thiếu hiệp không cần như thế, chuyện này bọn lão phu tuyệt không miễn cưỡng, nhưng có một việc thỉnh cầu.

Tả tú sĩ liền hỏi:

- Việc gì?

Yến Cửu Công buông tiếng thở dài rồi nói:

- Nói ra thật hồ thẹn, rõ ràng mấy vị bằng hữu này chết dưới tay quái nhân, nhưng trên thân thể bọn họ chẳng có một chút thương tích, lão phu xin thỉnh giáo cao kiến của thiếu hiệp!

Tả tú sĩ thần nhiên mỉm cười, chàng nói:

- Chuyện này đâu có gì kỳ quái, nếu bọn họ đều bị nội thương mà chết thì tự nhiên là không thể nhìn thấy thương tích bên ngoài.

Yến Cửu Công nói:

- Sự tình không đơn giản như thiếu hiệp nghĩ, lão phu đã xem kỹ kỳ kinh bát mạch của bọn họ, thậm chí còn không bỏ sót mỗi huyết đạo, mỗi khớp xương nào, nhưng vẫn không tìm ra chỗ trúng thương.

Tả tú sĩ chau mày, nói:

- Có thể vì trúng độc mà chết.

Yến Cửu Công lắc đầu, nói:

- Lão phu cũng đã xem qua mắt của bọn họ...

Tả tú sĩ nghe vậy thì trầm mặc suy nghĩ, hồi lâu chàng gật đầu, nói:

- Tại hạ có thể giúp các vị chuyện này, xin đưa thi thể ra đây!

Chu Kỳ liền chạy tới mở quan tài của nghĩa đệ Nam Hoài Nhân rồi ôm thi thể ra, đặt xuống thảm cỏ.

Tả tú sĩ bước đến gần quan sát thi thể một lúc rồi quay sang nói với Chu Kỳ:

- Tại hạ không muốn chạm tay vào thi thể, phiền lão vạch mắt người này ra xem!

Chu Kỳ y theo lời mà làm.

Tả tú sĩ cúi xuống quan sát song mục người chết rồi gật đầu, nói:

- Không sai, nội tạng không thương tích.

Chàng nhặt một cành cây khô, rà khắp thi thể một lượt, cuối cùng thần sắc trên mặt lộ vẻ kinh dị, chàng nói:

- Võ công của lão nhân này không tầm thường, sao lại ngộ độc thủ thể này? Nguyên nhân dẫn đến cái chết của lão ta, thật khiến người ta khó hiểu vô cùng.

Yến Cửu Công và Chu Kỳ nghe vậy thì bất giác lộ vẻ thất vọng.

Tả tú sĩ ra hiệu cho Chu Kỳ đến gần và hỏi:

- Nào, Chu lão hãy đỡ thi thể ngồi dậy!

Chu Kỳ vẫn y theo lời mà làm. Tả tú sĩ vén tay áo lên và thở dài, nói:

- Không động thủ thì không được rồi.

Nói đoạn chàng đưa tâm chưởng án lên lưng người chết, hữu thủ của chàng hơi rung động, mục quang nhìn vào một điểm, một lát sau chàng thu chưởng, lùi bước và cúi đầu suy nghĩ.

Yến Cửu Công liền hỏi:

- Thế nào, có phát hiện gì không?

Thiếu niên họ Tả ngẩng đầu lên hỏi lại:

- Các vị nói quái nhân đó có hình dạng như thế nào?

Chu Kỳ vội nói:

- Tuổi tác xấp xỉ với thiếu hiệp, tướng mạo nho nhã như thư sinh nhưng trong lòng cực kỳ hiểm độc.

Tả tú sĩ cười nhạt, nói:

- Người này quả nhiên rất tàn độc, đây là nhân vật lợi hại nhất mà tại hạ phát hiện được, kể từ khi vào Trung Nguyên.

Yến Cửu Công càng kinh ngạc, lão vội hỏi:

- Thế nào, thiếu hiệp có tìm ra nguyên nhân cái chết không?

Tả tú sĩ gật đầu, nói:

- Người này bị điểm đứt Lục Âm Ma Mạch mà dẫn đến chết, người hạ thủ là một nhân vật có võ công cao tuyệt.

Yến Cửu Công và Chu Kỳ kinh hãi đến ngẩn người, vì Lục Âm Ma Mạch là kinh mạch nhỏ nhất trong các mạch, kinh mạch này nhỏ đến độ mắt thường không thể nhìn thấy, vị trí thay đổi theo nhịp đập của tim nên rất khó nắm bắt, vậy mà cũng bị người ta điểm trúng.

Phát hiện kỳ lạ này dường như đã gây cho thiếu niên họ Tả một sự hấp dẫn rất lớn, đồng thời cũng tạo cho chàng một niềm hứng thú. Chàng chau mày tự nói:

- Kỳ quái là thứ lực ngoại lai này từ đâu mà truyền vào thân thể...

Lời chưa dứt thì chàng quay sang hỏi Chu Kỳ:

- Lão có biết kẻ hạ thủ dùng binh khí gì không?

Chu Kỳ gật đầu, nói:

- Chỉ là một thanh kiếm gỗ.

Tả tú sĩ hơi biến sắc, chàng gật đầu rồi cười nhạt, nói:

- Như vậy thì nội công của người này đã đạt đến trình độ siêu phàm nhập hóa rồi.

Không ngờ Trung Nguyên còn có một vị kỳ nhân ẩn tàng như vậy.

Nói đến đây thì song mục của chàng xạ kỳ quang, chàng lẩm bẩm tự nói tiếp:

- Tả Nhân Long ta đã đến Trung Nguyên thì không thể không gặp người này.

Chàng tự nói rất khế nhưng vì đứng quá gần nên những lời này đều lọt vào tai Yên Cửu Công và Chu Kỳ. Hai lão liền đưa mắt nhìn nhau, thần sắc lộ vẻ vui mừng.

Tả Nhân Long tự nói rồi quét mục quang nhìn chăm chú lên mặt tử thi, cuối cùng chàng gật đầu, nói:

- Đúng rồi! Nhị vị hãy xem, ngũ quan của nạn nhân đều mở, duy có ấn đường (điểm giữa hai đầu lông mày) là chau lại, theo tại hạ phán đoán thì nhất định mũi kiếm đâm vào ấn đường. Không tin thì nhị vị...

Lời chưa dứt thì chàng dùng hai ngón tay vạch ấn đường của Nam Hoài Nhân ra, quả nhiên thấy có một vết hồng nhạt, bằng đầu ngón tay út. Vết hồng nhạt này ẩn trong nếp nhăn, nếu không vạch làn da lên thì muôn vạn lần không thể thấy được.

Yên Cửu Công và Chu Kỳ tai nghe mắt thấy như vậy thì bất giác khâm phục Tả Nhân Long sát đất.

Chu Kỳ cung thủ, nói:

- Tả thiếu hiệp quả nhiên duyệt lịch hơn người, lão phu vạn lần khâm phục!

Yên Cửu Công cũng phụ họa:

- Nếu không có thiếu hiệp chỉ giáo thì cả đời bọn lão phu cũng không thể thấy, kiến văn của thiếu hiệp thật cao minh vô cùng.

Tả Nhân Long phát tay áo đứng lên rồi lạnh lùng nói:

- Các vị chớ đề cao tại hạ, võ công của vị quái nhân dùng kiếm gỗ này có khả năng còn cao hơn tại hạ.

Chu Kỳ nghe vậy thì ngó người ra, lão áp ứng nói:

- Không... không thể... Tả thiếu hiệp quá khiêm tốn rồi.

Tả Nhân Long lắc đầu, nói:

- Chưa gặp người này thì tại hạ chưa thể đoán định thân thủ của đối phương rốt cuộc như thế nào, nhưng chỉ dựa vào trình độ hạ thủ trên thi thể nạn nhân

này thì quả thực thân thủ của người đó vô cùng lợi hại, tối đa tại hạ chỉ có miễn cưỡng đối phó...

Tâm tình của chàng lúc này khá trầm trọng, chàng hỏi:

- Danh tự của người này là gì?

Chu Kỳ liền đáp:

- Giang Hải Phong!

Tả Nhân Long trầm mặc một lát rồi hỏi tiếp:

- Hắn có ở gần đây không?

Chu Kỳ lắc đầu, nói:

- Tuy không ở gần nhưng lão phu đoán định là hắn đã vào địa giới tỉnh Sơn Đông, rất có khả năng hắn đang ở Lai Châu hoặc Đăng Xuyên...

Tả Nhân Long chỉ bốn cổ quan tài còn lại và hỏi:

- Những người đó cũng đều chết trong tay hắn?

Yên Cửu Công gật đầu, nói:

- Không sai!

Tả Nhân Long lại hỏi:

- Tại hạ có thể xem qua không?

Chu Kỳ vội nói:

- Đương nhiên là có thể.

Nói đoạn lão nhanh chóng đi mở nắp bốn quan tài. Tả Nhân Long dừng bước trước mỗi quan tài quan sát một lúc, sau cùng chàng cười nhạt, nói:

- Tất cả đều như nhau! Lục Âm Ma Mạch! Thủ pháp thật tàn độc!

Yên Cửu Công tiếp lời:

- Tả thiếu hiệp, đây chỉ là một số ít mới ngộ nạn trong tay hắn, ngoài ra còn nhiều nạn nhân nữa.

Tả Nhân Long biến sắc, giọng hơi nộ khí:

- Tại hạ tất phải gặp người này một lần. Không cần biết những chuyện khác, chỉ với việc hắn dùng thủ pháp cực kỳ tàn độc để giết người này cũng đã phạm vào đại kỵ của võ đạo rồi.

Chu Kỳ thầm vui mừng, lão vội nói:

- Nếu Tả thiếu hiệp có tâm ý như vậy thì lão phu nguyện đi theo để công hiến chút lực tàn.

Tả Nhân Long mỉm cười, nói:

- Chuyện đó không cần thiết.

Ngừng một lát, chàng nói tiếp:

- Xưa nay tại hạ không thích có người trợ giúp khi đối địch, vả lại tại hạ hành tung bất định, có lẽ bên cạnh sẽ thêm nhiều điều bất tiện.

Đáng cười cho một đời ngông cuồng ngạo thị của Chu Kỳ, lão được người khác tôn kính đã quen, bây giờ lại bị một thiếu niên xem như một người bình thường vô dụng.

Sắc diện của lão bất giác ửng đỏ, lão chửi thầm trong bụng:

- “Khá khen cho một tiểu tử, người dám khinh thị lão phu như thế à? Chu Kỳ ta há là nhân vật dễ bị xem thường như vậy, nếu không lợi dụng người thì lão phu đã hỏi tội người rồi! Hãy chờ đấy, sau này người sẽ biết sự lợi hại của Chu Kỳ ta!” Tuy nghĩ thế nhưng ngoài mặt lão vẫn tươi cười, lão nói:

- Nói vậy thì mọi chuyện đành trông cậy vào Tả thiếu hiệp thôi.

Tả Nhân Long nhìn qua Chu Kỳ và nói:

- Trông cậy? Đây là chuyện tại hạ hứng thú lắm, không phải vì các vị đâu! Nói đến đây, chàng cười cười rồi tiếp:

- Ngoài việc này ra, các vị đến đây còn chuyện gì khác không?

Yến Cửu Công cung thủ nói:

- Ngưỡng mộ thiếu hiệp nhân kiệt nên muốn kết giao bằng hữu vong niên, chẳng hay ý thiếu hiệp như thế nào?

Tả Nhân Long cười ha ha một tràng rồi nói:

- Quả thực không dám nhận, chuyện này cũng không vội, thời gian còn dài mà.

Chu Kỳ tiếp lời:

- Lúc tại hạ và Yến lão huynh đến đây, có dặn người nhà chuẩn bị một bàn tiệc rượu, mời thiếu hiệp quá bộ đến uống vài chén.

Yến Cửu Công liên tục gật đầu, nói:

- Đúng thế! Đúng thế!

Nhưng Tả Nhân Long chau mày nói:

- Các vị chờ câu nệ lễ tục như vậy, tạm biệt!

Nói đoạn chàng quay người cất bước.

Yến - Chu hai lão ngẩn người đứng nhìn theo, khi Tả Nhân Long khuất dạng thì Yến Cửu Công lạnh lùng “hừ” một tiếng rồi nói:

- Người thấy không, thật là quá ngông cuồng!

Chu Kỳ gật đầu, nói:

- Tiểu tử này cũng có chỗ đáng để hấn ngông cuồng. Nhưng bất luận thế nào thì mục đích của chúng ta cũng đã đạt rồi.

Yến Cửu Công ngược nhìn trời rồi thở dài, nói:

- Nếu Tả Nhân Long gặp phải thiếu niên kêu bằng Giang Hải Phong kia thì tất sẽ xảy ra một trường náo nhiệt...

o O o Tại Tàn Quang huyện có một nơi kêu bằng Dương Giác Câu, gần Dương Giác Câu có một hồ lớn tên là Thanh Thủy Hồ, cạnh hồ có một đạo quán kêu bằng Thanh Đạo Quán, quy mô to lớn.

Từ lúc lão Dương chân nhân mở đạo quán đến nay đã hơn trăm năm, Thanh Đạo Quán luôn có quan hệ mật thiết đối với võ lâm.

Trần quán hiện nay là ba vị đạo nhân Bạch Dương, Hắc Dương và Hoàng

Dương.

Niên kỷ của ba vị đạo nhân này đều đã trên lục tuần, năm nay Bạch Dương đạo nhân đã ngoài tuổi cổ lai hy, Hắc Dương đạo nhân chừng sáu mươi bảy, sáu mươi tám, nhỏ nhất là Hoàng Dương đạo nhân, lão này cũng sáu mươi ba rồi.

Ba đạo nhân này không an phận thủ thường như những đạo sĩ khác, bọn họ định cư ở eo biển Lai Châu đã mấy mươi năm rồi. Ai ai cũng đều biết võ nghệ siêu quần của ba lão đạo nhân trong đạo quán, vì thế chẳng một ai dám đến sinh sự với bọn họ.

Ba lão đạo nhân trùng tu Thanh Đạo Quán và đổi lại thành Tam Dương đạo quán.

Đạo quán bây giờ biến thành một nơi đường hoàng phủ lệ, trông cứ như lâu đài cung điện. Khi đến gần, người ta có thể nghe thấy tiếng cười khúc khích của nữ nhân, nhưng mọi người đều biện minh đó là tiếng oanh ca yến hát.

Ba lão đạo nhân sống trong đạo quán như ba vị tiểu hoàng đế, bọn họ có thuyền tại eo biển Lai Châu, mỗi năm đều có nhiều toán đệ tử đi đi về về. Nghe nói bọn họ có phân quán tại Định Hải và Trấn Hải, thuộc tỉnh Chiết Giang, vì vậy mà thế lực vô cùng to lớn.

Bạch Dương đạo trưởng có tuế số lớn nhất và võ công cũng cao cường nhất, mười năm trước lão đã tuyên bố phong kiếm hưởng nhàn. Mọi việc lớn nhỏ trong đạo quán này đều do hai vị Hắc Dương và Hoàng Dương đảm đương, do uy danh của bọn họ càng lớn trong mấy năm gần đây nên người trên giang hồ càng không dám đụng vào.

Tuy có mấy kẻ không biết tự lượng, cả gan dám đến vuốt râu hùm nhưng tất cả đều bại và chết dưới chưởng và kiếm của Hắc Dương và Hoàng Dương đạo nhân.

Mấy năm qua, Tam Dương đạo quán cũng thu nhận khá nhiều đệ tử, trong đám đệ tử cũng phân biệt rõ ràng, phàm là đệ tử của Bạch Dương đạo trưởng thì mặc bạch y, đệ tử của Hắc Dương đạo trưởng thì mặc hắc y, đệ tử của Hoàng Dương đạo trưởng thì mặc hoàng y.

Ngoài Bạch Dương đạo trưởng vì tọa thiền luyện công nên đã ngưng thu nhận đệ tử, đệ tử của hai vị đạo trưởng Hắc và Hoàng Dương hiện đã vượt quá trăm người.

Những đạo sĩ này tạo thành một thế lực khá mạnh ở Sơn Đông, dù là quan phủ cũng kiêng dè bọn họ.

Vì vậy, vừa vào địa giới Sơn Đông thì đến đâu cũng có thể thấy đạo nhân mặc hắc y và hoàng y. Tàn Quang huyện đường như đã trở thành thế giới riêng của bọn họ.

Nhưng cây cao gió lớn, danh cao thường gặp sự đổ ury, có lẽ do Tam Dương đạo quán đã làm quá nhiều chuyện ác nhân nên bây giờ gặp phải ác báo.

Một hôm, có hai kỵ mã cùng đến Thanh Thủy Hồ, ngồi trên ngựa là hai thiếu niên, một thư sinh mặc bạch y và một thư đồng mặc lam y. Từ hình dáng bên ngoài của hai người này thì có thể bọn họ là một chủ một tớ. Ngoài ra, trên lưng ngựa còn buộc khá nhiều bọc vải, có lẽ đó là thư tịch.

Hai ngựa một trước một sau, bỗng nhiên thư sinh quay lại hỏi:

- Đến nơi chưa?

Thư đồng cười hì hì và chỉ tay về phía trước, nói:

- Chẳng phải đã đến đó sao? Tam Dương đạo quán đây.

Thư sinh ngẩng đầu nhìn tòa kiến trúc ở phía trước rồi cười nhạt, nói:

- Quả nhiên rất khí khái!

Thư đồng tiếp lời:

- Đương nhiên là khí khái không nhỏ.

Bỗng nhiên thư sinh buông tiếng thở dài rồi dừng ngựa, chàng chau mày nói:

- Tại hạ đã nói rồi, đánh xong lần này thì về sau sẽ không đánh nữa đâu đây.

Thư đồng mỉm cười, hỏi:

- Thế nào? Người chê bản lĩnh của bọn họ tầm thường chăng?

Thư sinh lắc đầu, nói:

- Không phải vậy, người nghĩ xem, ta vừa vào Trung Nguyên thì làm sao có thể đến đâu kết thù đến đó, gặp ai tùy tiện đánh nấy?

Thư đồng phá lên cười khanh khách rồi nói:

- Như vậy người mới có thể dương danh, đừng lo, ta bảo đảm là ba lão đạo sĩ trong đạo quán này nhất định đủ để người đối phó.

Thư sinh cười nhạt, nói:

- Ta thấy bọn họ cũng vậy thôi, nhất định sẽ không chịu nổi một chiêu.

Chàng ngừng một lát rồi nói tiếp:

- Trước khi vào Trung Nguyên, ta đánh giá người ở đây quá cao, thực ra đại đa số bọn họ có thể nói là căn bản không hiểu hai chữ võ công.

Thư đồng mỉm cười, nói:

- Như vậy thì càng tốt cho người chứ sao.

Thư sinh cau mày, nói:

- Nếu sớm biết người chuyên đưa ta đi sinh sự đánh nhau thì ta đã không đi chung với người.

Thư đồng lại cười và nói:

- Một kỳ nhân có võ công cao cường như người, nếu không thể làm chuyện trừ hại an dân thì học võ công có ích gì? Hà tất phải ích kỷ như vậy! Nếu ta có công phu như người thì ta sẽ...

Vừa nói đến đây thì chợt nghe có tiếng vó ngựa lộc cộc phía trước, mấy kỵ mã đang phóng tới như bay, trên ngựa đều là đạo nhân, sắc diện đều hung ác. Đoàn nhân mã lướt đi như một trận cuồng phong, vượt qua trước mặt thư sinh và thư đồng, nhất thời cát bụi tung mù mịt.

Thư sinh phủ bụi trên người rồi hỏi:

- Những đạo nhân này ở đâu vậy?

Thư đồng trả lời với giọng phẫn nộ:

- Là đạo nhân trong Tam Dương đạo quán. Nào, chúng ta đi thôi!

Chủ bộc hai người này chẳng phải ai xa lạ, người trong bộ dạng thư sinh chính là Giang Hải Phong, còn tiểu thư đồng xinh đẹp kia là do Tịch Ti Ti cải trang. Giang Hải Phong mới bước vào giang hồ nên còn lạ người lạ cảnh, may cho chàng là gặp phải Tịch Ti Ti, một cô nương linh lợi, xưa nay chỉ lo sợ thiên hạ không loạn. Vì thế, tuy chỉ trong một thời gian ngắn mười mấy ngày, nhưng đại danh Giang Hải Phong đã gây chấn động các huyện thành trong tỉnh Sơn Đông.

Tam Dương đạo quán là nơi mà bọn họ chọn để thử thân thử, tuy Giang Hải Phong không muốn sinh chuyện thị phi nhưng chàng lại là người giàu lòng hiệp nghĩa, sau khi nghe Tịch Ti Ti công bố tội trạng của đối phương thì chàng bất giác nộ khí bất bình.

Hiện tại chàng và Tịch Ti Ti đã dừng ngựa trước cửa Tam Dương đạo quán. Từ sắc diện ôn hòa của chàng, không ai nghĩ rằng chàng đến đây là để gây sự.

Chàng ngẩng nhìn tòa đạo quán nguy nga hùng vĩ một lúc rồi quay sang nói với Tịch Ti Ti:

- Cô nương vào đưa danh thiếp, mời quán sự của bọn họ ra ngoài này tương kiến!

Tịch Ti Ti đã chờ sẵn, nàng vội vàng xuống ngựa, lấy một tấm danh thiếp từ bên người, trên thiếp viết sẵn năm chữ:

Giang Hải Phong bái kiến.

Nàng cầm danh thiếp tiến đến cửa đạo quán, đang lúc định bước vào thì bỗng nhiên có một đạo sĩ bước ra chặn đường. Đạo sĩ này trên dưới tam tuần, thân mặc đạo bào màu vàng, hấn trừng mắt nhìn Tịch Ti Ti và quát hỏi:

- Có chuyện gì?

Tịch Ti Ti chỉ tấm danh thiếp trong tay và lạnh lùng nói:

- Mắt chó của ngươi đui rồi hả? Không có chuyện thì ta đến đây làm gì? Đạo sĩ nghe vậy thì phát đại nộ, miệng quát lớn một tiếng, đồng thời hữu chưởng đánh thẳng vào vai Tịch Ti Ti.

Tịch Ti Ti vội lách người tránh né và trở tay chụp vào mạch môn của đối phương.

Đạo sĩ tung người qua một bên và quát:

- Tiểu tử ngươi từ đâu đến mà to gan dám làm chuyện càn rỡ thế? Thực ra ngươi đến đây có việc gì?

Tịch Ti Ti giơ tấm danh thiếp lên cao và nói:

- Ta đến đưa danh thiếp bái kiến.

Đạo nhân ngạc nhiên hỏi:

- Ai bái kiến?

Tịch Ti Ti không trả lời mà bất ngờ quăng tám danh thiếp về phía đạo nhân, đạo nhân giật thót người và vội vàng lui ra sau. Chờ tám danh thiếp rơi xuống đất thì hần mới cười nhạt một tiếng rồi nhặt lên xem.

Sau khi đọc qua danh tự trên danh thiếp thì đạo nhân sững người, một lát sau hần mới cười nhạt, nói:

- Giang Hải Phong à? Ta có nghe nói về nhân vật này. Hần ở đâu?

Tịch Ti Ti chậm rãi nói:

- Ta và tướng công của ta chờ trước Thanh Thủy Hồ. Trong thời gian một tuần trà, nếu không có người ra tương kiến thì chớ trách bọn ta không khách khí.

Đạo nhân hơi biến sắc, hần lùi ra sau một bước và nói:

- Ôi! Tiểu tử ngươi thật quá ngông cuồng rồi!

Nói đoạn hần quét mục quang nhìn ra Thanh Thủy Hồ thì quả nhiên thấy có một người đang ngồi trên ngựa và ngắm nhìn mặt hồ.

Tuy Giang Hải Phong đặt chân vào Trung Nguyên chưa lâu nhưng mấy ngày qua có rất nhiều truyền thuyết về chàng. Vì vậy, đạo nhân vừa nhìn thì biết ngay người trên ngựa quả nhiên là Giang Hải Phong. Điều này cũng khiến hần bất giác rung mình.

Hần trừng mắt nhìn qua Tịch Ti Ti và nói:

- Ngươi chờ ở đó, người của Tam Dương đạo quán nhất định sẽ cho các ngươi thấy sự lợi hại!

Lúc này có mấy đạo nhân đang đi tới, hoàng y đạo nhân liền lớn tiếng gọi:

- Đây, các ngươi hãy trông chừng tiểu tử này nhé, đừng để hần chạy loạn vào trong, ta đi gặp nhị vị chân nhân đây!

Mấy đạo nhân kia lập tức dừng bước và quan sát Tịch Ti Ti, còn Tịch Ti Ti thì thản nhiên như không có chuyện gì, chốc chốc nâng liếc mắt nhìn mà thôi. Bọn đạo nhân thấy đây là một thư đồng nên cũng chẳng mấy quan tâm. Thời gian chừng nửa tuần trà trôi qua, bỗng nhiên có bảy, tám đạo nhân từ trong đạo quán vội vàng đi ra. Đi đầu là một lão đạo nhân mặc đạo bào màu vàng, niên kỷ trên dưới lục tuần, râu dài tới ngực, sắc diện vàng vọt như người mắc trọng bệnh.

Sáu đạo nhân theo sau đều khoảng tứ tuần, tất cả đều mặc đạo bào màu vàng, lưng đeo trường kiếm, tua kiếm cũng màu vàng trông rất bắt mắt.

Ngoài ra, đi bên cạnh lão đạo trưởng còn có một tiểu đạo nhân chừng mười bảy, mười tám tuổi.

Đoàn người bước thẳng ra cửa đạo quán, mấy đạo nhân đứng canh chừng Tịch Ti Ti liền cúi người hành lễ với đạo trưởng đi đầu, thái độ rất cung

kính.

Hoàng y lão đạo phát tay, nói:

- Không phải chuyện của các người, các người lui vào trong đi!

Nói đoạn lão dừng bước quan sát Tịch Ti Ti một lúc rồi nói:

- Thí chủ đưa danh thiếp muốn gặp bản đạo phải không?

Qua thần thái và khí khái của lão đạo này thì Tịch Ti Ti đã đoán biết lão ta nhất định là Hoàng Dương đạo trưởng trong Tam Dương đạo quán, vì thế nàng liền gật đầu và nói:

- Lão là Hoàng Dương đạo nhân chăng? Tướng công của ta đã đợi nhiều giờ ngoài kia, lão hãy đi theo ta!

Khẩu khí của nàng khá ngạo mạn, nhưng vì Hoàng Dương đạo trưởng đã xem qua danh thiếp của Giang Hải Phong và nghe đạo nhân canh cửa bẩm báo nên nhất thời tạm nén lộ khí. Nhiều năm qua, Hoàng Dương đạo trưởng cũng ít động thủ, thân phận của lão ngày một cao nên càng ít người được gặp. Chính vì vậy mà lão quyết tâm muốn gặp mặt kẻ vô lễ vừa đến, đồng thời cũng muốn giáo huấn kẻ vô lễ một bài học trước mặt đệ tử của mình. Chủ ý đã quyết nên mấy lời ngạo mạn của Tịch Ti Ti không làm cho lão phần nộ, ngược lại lão còn tỏ ra khá thản nhiên tự tại. Lão chậm rãi nói:

- Tiểu thí chủ không biết trời cao đất dày, bản đạo không có thời gian đầu khí với người. Chủ nhân của người đâu?

Tịch Ti Ti cười nhạt, nói:

- Lão đạo, ngày thường bọn lão đa đoan làm chuyện ác, không ai dám hỏi đến, nhưng hôm nay ta thấy bọn lão gặp phải đối thủ lợi hại rồi, cái chết ở trước mắt mà còn dám xuất cuồng ngôn thật là...

Vừa nói đến đây thì một tên đệ tử sau lưng Hoàng Dương đạo nhân đã phóng tới trước, quát lớn:

- Tiểu cậu người từ đâu đến mà nói năng vô lễ như thế?

Hoàng Dương đạo nhân liền khoát tay, ngăn tên đệ tử lại và nói:

- Người không cần tranh chấp với hắn!

Đoạn lão mỉm cười với Tịch Ti Ti và nói:

- Chờ bọn bản đạo gặp chủ nhân của người rồi sẽ cho người nếm mùi lợi hại. Chúng ta đi thôi!

Tịch Ti Ti sợ kéo dài thời gian thì Giang Hải Phong không nhẫn nại được nên nàng lập tức xoay người ra khỏi cửa đạo quán.

Vừa ra khỏi đạo quán thì Hoàng Dương đạo nhân thấy ngay một thiếu niên thư sinh đang ngồi trên lưng ngựa cạnh Thanh Thủy Hồ. Lão cười nhạt, hỏi:

- Là người này muốn gặp ta phải không?

Lúc này Tịch Ti Ti đã lướt tới cạnh Giang Hải Phong, thế nhưng Giang Hải Phong vẫn bế mục ngồi bất động trên yên ngựa. Nàng vội lay chàng và nói:

- Này, người ta tìm cho người đã đến rồi đây!

Giang Hải Phong hé mắt nhìn mấy đạo nhân rồi lập tức nhắm mắt ngay, tựa như chẳng nhìn thấy gì.

Tịch Ti Ti bất giác ngẩn người, nàng thầm nghĩ:

- “Hồng bát! Sao bỗng nhiên hấn lại trở chứng thế này?” Nghĩ đoạn nàng lại lay Giang Hải Phong và nói:

- Người làm sao thế?

Giang Hải Phong vẫn không có phản ứng.

Lúc này mấy đạo nhân đã đến gần và dừng bước cách Giang Hải Phong chừng hơn trượng. Hoàng Dương đạo nhân cười nhạt, nói:

- Các hạ là Giang Hải Phong phải không? Chẳng hay muốn gặp bản đạo có điều chi chỉ giáo?

Giang Hải Phong vẫn không hé mắt.

Hoàng Dương đạo nhân hơi ngạc nhiên, lão mỉm cười, nói:

- Đã có gan hèn gặp bản đạo thì tại sao lại giả vờ câm điếc, không thể nói cười được chẳng?

Nói đoạn lão lui ra sau hai bước, vì lão cho rằng nhất định đối phương sẽ có phản ứng. Nào ngờ Giang Hải Phong vẫn thản nhiên như không, chàng hé mắt nhìn tứ phía rồi lập tức nhắm lại.

Trên mặt Hoàng Dương đạo nhân và bọn đệ tử của lão đã xuất hiện vẻ kỳ quái.

Lão đạo trầm giọng nói:

- Họ Giang kia, vô duyên vô cớ người đến bốn quán náo nhiệt, bây giờ bốn tọa xuất diện thì người giả vờ câm điếc như vậy, lẽ nào bốn tọa không đủ tư cách nói chuyện với người?

Giang Hải Phong mở mắt, mỉm cười, rồi từ từ nhắm mắt lại.

Hoàng Dương đạo nhân đã nộ khí xung thiên nhưng không tiện tự mình xuất thủ nên lập tức lui ra sau và ra hiệu cho một tên đệ tử. Tên đệ tử này vốn đã không nhẫn nại được nữa, bây giờ được sư phụ ra hiệu thì lập tức cười nhạt một tiếng rồi tung người phóng tới trước như tên bắn. Hấn vung thủ nhằm chụp vào thắt lưng của Giang Hải Phong, đồng thời trong bụng bất giác cười thầm:

- “Bằng vào thân thủ của người mà cũng dám đến đây sinh sự sao?” Trảo thủ của hấn sắp chụp vào thắt lưng của Giang Hải Phong thì chợt nghe “bịch” một tiếng, tên đạo sĩ văng ra xa hơn trượng rồi lộn đầu xuống đất. Giang Hải Phong vẫn ngồi bất động trên ngựa, chẳng ai biết chàng xuất thủ như thế nào.

Hoàng Dương đạo nhân thấy vậy thì kinh ngạc không ít, lão cười ha ha rồi nói:

- Khá lắm! Tiểu tử người đã có thân thủ như vậy thì bản đạo phải đích thân giáo huấn người thôi!

Lão vén đạo bào rồi nói với các đệ tử:

- Các người tránh ra, chờ xem ta thu thập hấn!

Bỗng nhiên Giang Hải Phong mở mắt ra, chàng thần nhiên mỉm cười và nói:

- Không lẽ lão là Hoàng Dương đạo nhân?

Hoàng Dương đạo nhân vuốt chòm râu bạc trước ngực và cười nhạt, nói:

- Không sai! Tiểu tử ngươi từ đâu đến, hãy trần trời đi rồi nạp mạng!

Nói đoạn, lão nhìn qua tên đệ tử vừa bị lộn đầu xuống đất rồi nói tiếp:

- Ngươi đừng tưởng vài chiêu mèo cào của ngươi là ghê gớm, chẳng qua chỉ hù dọa bọn đồ tôn của ta mà thôi, trong mắt bản đạo, ngươi không đáng để cười một tiếng.

Giang Hải Phong lại thần nhiên, nói:

- Hình như trong đạo quán của bọn lão còn hai lão đạo nữa phải không?

Hoàng Dương nghe đối phương vô cớ nói câu này thì cho rằng đối phương xem mình chẳng ra gì, vì thế mà nộ khí bất giác xung thiên. Lão rung giọng nói:

- Không sai... Ngươi muốn thế nào?

Giang Hải Phong liếc nhìn qua Tịch Ti Ti rồi chau mày, nói:

- Tại sao ngươi không mời hai vị đạo nhân kia cùng ra? Nên biết, ta đối địch tất phải đối phó nhân vật đứng đầu trước.

Tịch Ti Ti liền nói:

- Được, thế thì ta sẽ đi chuyển nữa vậy.

Nói đoạn nàng định cất bước nhưng Hoàng Dương đạo nhân nộ khí quát lớn:

- Đứng lại!

Lão lại chỉ tay về phía Giang Hải Phong và nói tiếp:

- Khẩu khí của tiểu tử ngươi thật ngông cuồng, nếu không cho ngươi nếm chút lợi hại thì ngươi sẽ không biết Hoàng Dương đạo nhân là ai!

Lão lại ra hiệu cho tên tiểu đạo nhân và nói:

- Nào, đưa binh khí cho ta!

Tiểu đạo nhân liền cung kính đưa tới một loại binh khí kỳ hình quái trạng.

Thân binh khí cong như hình trăng non, hai bên có hai vòng sắt, khi Hoàng

Dương đạo nhân giơ lên thì hai vòng sắt phát ra những thanh âm chói tai.

Dường như loại binh khí kỳ hình này càng làm tăng thêm mấy phần dũng khí của Hoàng Dương đạo nhân, lão xoay người một vòng rồi tung thân mình lên không như một đám mây vàng. Thân pháp nhẹ nhàng uyển chuyển, khinh linh cực kỳ.

Lúc này lại có một toán đạo nhân lục tục kéo ra, kẻ mặc hắc bào, kẻ mặc hoàng bào, bọn chúng chen nhau vây thành một vòng tròn khá rộng. Bọn chúng thấy Hoàng Dương đạo nhân động đại nộ, phải dùng tới binh khí mà ít khi lão đụng tới thì tất cả đều vô cùng phấn khởi.

Hoàng Dương đạo nhân hạ thân xuống trước ngựa Giang Hải Phong chừng

ba thước, lão vẫy vẫy tay và nói:

- Tiểu tử không biết trời cao đất dày kia, ngươi đến đây cho tổ sư gia dạy ngươi vài chiêu công phu...

Lời chưa dứt thì bỗng nhiên lão há hốc miệng và ngẩn người. Hóa ra, chẳng biết từ lúc nào mà thiếu niên trên ngựa kia đã mỉm cười đứng bên cạnh lão.

Hoàng Dương đạo nhân hoàn toàn không hay biết đối phương đã thi triển thân pháp như thế nào, bọn đạo nhân đệ tử lại càng mờ mịt không hiểu.

Giang Hải Phong lạnh lùng nói:

- Lão đạo, đây là do lão tự tìm cái chết đây nhé. Hai lão đạo kia đã không muốn xuất hiện thì tại hạ đành phải xem công phu của lão trước thôi.

Trong lúc chàng nói thì song thủ đã nắm chặt thanh kiếm gỗ, mũi kiếm cắm xuống đất.

Hoàng Dương đạo nhân cười nhạt, nói:

- Ngươi xuất chiêu đi!

Giang Hải Phong phá lên cười một tràng rồi nói:

- Lão cũng xứng à?

Hoàng Dương đạo nhân không nhẫn nại được nữa, lão trầm nhanh người xuống rồi đột nhiên tung lên như đại điều bay về phía Giang Hải Phong.

Bình khí kỳ hình trong tay vạch lên một đạo ngân quang đâm thẳng vào trước ngực đối phương.

Chỉ nghe “vù” một tiếng, bình khí kỳ hình đánh vào hư không, nhưng trong chớp mắt thì thân hình Giang Hải Phong lại xuất hiện ở nơi bình khí kỳ hình vừa quét qua.

Trong đời Hoàng Dương đạo nhân, đây là lần đầu tiên lão thấy thân thủ như thế này. Một nỗi kinh hãi bất giác xâm chiếm thần trí, toàn thân lão toát mồ hôi lạnh.

Lúc này lão mới biết sự tình không đơn giản, nhưng đã ở vào thế cười hổ nên lão cũng không thể rút lui.

Thanh kỳ đao hình trăng non lại xuất chiêu công thứ hai, đây là chiêu Đảo Đả Kim Chung, uy thế cực kỳ mãnh liệt, chiêu thế nhằm đỉnh đầu Giang Hải Phong mà đánh xuống.

Tốc độ chiêu thức rất nhanh nhưng dưới mắt Giang Hải Phong thì hình như vẫn quá chậm.

Chàng khẽ đưa thanh kiếm gỗ lên, “choang” một tiếng, kỳ đao lập tức bị chấn động vắng ra.

Trong giây phút kinh hãi hoang mang thì kiếm gỗ của Giang Hải Phong đã còn cách yết hầu của Hoàng Dương đạo nhân không đầy một tấc.

Ngung Sương Kiếm

Hồi 5

Dương Liễu Thiên Ty

Sau hai lần thất thủ thì Hoàng Dương đạo nhân vừa kinh khiếp vừa phẫn nộ, đặc biệt là trước mặt đệ tử môn hạ, đây quả là một chuyện mất mặt. Kỳ đao trong tay lão cũng lập tức xoay vòng trên không, hai vòng sắt phát ra thanh âm leng keng chói tai. Lão đạo nhân thừa thế xoay người tránh né mũi kiếm của đối phương và chỉ trong chớp mắt thì chiêu thứ ba của lão lại công tới. Lần này tả thủ của lão trầm xuống, kỳ đao bên hữu thủ mang theo kinh phong xoay tít trên đầu rồi xuyên qua đầu vai trái của Giang Hải Phong mà đánh vào yết hầu chàng. Chiêu này thi triển vừa nhanh vừa hiểm, nhưng đáng tiếc là đối thủ của lão quá lợi hại. Thế đao đã gần đến trước yết hầu của Giang Hải Phong nhưng chàng vẫn bình thản như không, chờ đến giây phút ngàn cân treo sợi tóc, chàng mới thi triển công phu siêu phẩm của mình. Chỉ thấy đôi mày kiếm của chàng phân ra, thân hình đột nhiên rùn xuống, kiếm gỗ trong tay lập tức bật lên. Một tiếng “choang” chói tai vang lên, trong chớp mắt bọn đạo nhân xung quanh vừa hoa mắt thì kỳ đao của Hoàng Dương đạo nhân đã rời khỏi tay bay lên không. Kỳ quái là Giang Hải Phong không thừa cơ hội không chế đối phương, chàng vẫn bất động dừng tại đương địa, khóe miệng hơi lộ nụ cười đắc thắng.

Bọn đạo nhân xung quanh đều buột miệng kêu thất thanh một tiếng.

Hoàng Dương đạo nhân loạng choạng lui bước, nhìn kỹ thì năm ngón tay phải của lão đã dập nát, máu tươi chảy ròng ròng. Lão đạo nhân này nghĩ đến uy danh một đời của mình bị hủy trong phút chốc thì suýt chút nữa hôn mê tại đương trường. Lão cố trấn định tinh thần, ngửa mặt cười thảm một tràng rồi nói:

- Bần đạo quyết sinh tử với tiểu bối ngươi!

Lời vừa dứt thì lão tung người đến trước, ngũ trảo bên tả thủ xòe ra như vuốt thương ưng chụp vào mạn sườn Giang Hải Phong. Nhưng ngay lúc đó, kiếm gỗ của Giang Hải Phong cũng bật lên, mũi kiếm chỉ đúng vào buồng tim của Hoàng Dương đạo nhân.

Khoảng cách giữa mũi kiếm và ngực lão đạo có đến hơn thước nhưng bỗng nhiên Hoàng Dương đạo nhân đứng bất động như pho tượng, song thủ vẫn trong tư thế vung trảo, chòm râu bạc bị gió thổi qua một bên, chỉ có điều hai chân không dịch động được một phân.

Bọn đạo sĩ đệ tử thấy vậy thì hồn phi phách tán, tất cả đều vội vàng chen

chân mà chạy. Giang Hải Phong cười ha ha một tràng rồi tung người lên, kiếm gỗ liên tục điễm ra, chớp mắt thì bọn đạo sĩ đều đứng khựng lại như tượng đá. Tư thế của bọn chúng rất đa dạng, có kẻ ngồi, có kẻ nằm sấp, hoặc có kẻ đang trong tư thế chạy, cảnh tượng cực kỳ hoạt kê.

Tịch Ti Ti thấy tình cảnh này thì bất giác phá lên cười ngặt nghẽo. Giang Hải Phong từ từ thu kiếm gỗ lại và cười nhạt, nói:

- Ta tưởng Hoàng Dương đạo nhân có bản lĩnh ghê gớm, hóa ra cũng chỉ như thế mà thôi!

Tịch Ti Ti vừa cười vừa bước đến quan sát kỹ bọn đạo nhân, nàng thấy bọn chúng đều tròn trĩnh song mục, sắc diện vàng như nghệ. Nàng đưa tay sờ lên mũi bọn chúng và bất giác kinh hãi kêu lên:

- Bọn họ chết cả rồi!

Giang Hải Phong nói:

- Cô nương yên tâm, bọn họ không chết đâu, chỉ có điều thủ pháp phong bế huyết đạo độc môn của ta sẽ khiến bọn họ chịu đau đớn nhất thời mà thôi.

Nói đoạn chàng quay người, cười nhạt một tiếng rồi nói tiếp:

- Ta nghĩ qua sự trừng trị này thì hai lão đạo sĩ còn lại cũng nên có tỉnh ngộ rồi, chúng ta cũng không cần bức người thái quá, đi thôi!

Tịch Ti Ti vốn muốn mượn võ công của Giang Hải Phong để trừ diệt Tam Dương đạo quán, tránh hậu họa cho giang hồ. Nhưng dù sao thì lòng dạ của nữ nhân cũng nhu nhược, nàng thấy bọn đạo nhân đau đớn như vậy thì cũng không nỡ bảo Giang Hải Phong nào động tiếp. Nhất thời nàng lạnh lùng “hừ” một tiếng rồi nói:

- Thế này thì dễ dãi với bọn chúng quá!

Nói đoạn nàng cũng quay người, đang lúc định phóng lên ngựa thì chợt nghe một tiếng quát:

- Đứng lại, hai tiểu tử!

Giang Hải Phong và Tịch Ti Ti quay lại thì một toán đạo nhân từ trong đạo quán kéo ra. Đi đầu là một lão đạo nhân mặc hắc bào, tóc bạc trắng xỏa dài tới hai vai.

Đạo nhân này có thân hình cao to, mày dài và rậm, mũi tẹt miệng rộng, sắc diện đen sì sì. Chung qui, ấn tượng đầu tiên mà đạo nhân này để lại trong tâm trí người khác là một thứ uy mãnh hung ác.

Tay lão giờ cao một thiết bảng đen bóng, hình như đó là binh khí của lão, chẳng biết nó được chế từ vật gì nhưng xem ra rất có phân lượng.

Giang Hải Phong thấy tình thế này thì biết dù muốn rút lui cũng không được rồi.

Thế là chàng cười nhạt rồi quay người lại. Tịch Ti Ti kinh hãi nói:

- Hồng bát, có lẽ đây là Hoàng Dương đạo trưởng. Giang đại ca, người phải cẩn thận một chút. Nghe nói Hồn Nguyên Thiết Bảng của lão ta rất lợi hại

đẩy.

Giang Hải Phong chau mày, chàng nói:

- Xem ra ta lại phải giết người rồi!

Lời chưa dứt thì đã nghe hắc bào đạo nhân cất giọng nói oang oang:

- Hai tiểu tử kia đừng chạy, đạo gia đến gặp các ngươi đây!

Bọn đạo nhân phía sau nhào tới như long như hổ, miệng không ngừng quát:

- Đánh! Đánh!

- Đánh chết bọn chúng. Thật là to gan.

Trong chớp mắt, toán đạo nhân đã ào tới nơi, hắc bào đạo nhân dừng bước, quét mục quang nhìn bọn hoàng y đạo nhân đứng bất động bên bờ Thanh Thủy Hồ. Một lúc sau, lão chỉ Hồn Nguyên Thiết Bảng về phía Giang Hải Phong và nói:

- Tiểu tử, bằng vào chút công phu điểm huyệt của ngươi mà cũng dám đến nơi này làm loạn à, thật là không biết tự lượng rồi! Nói cho ngươi biết nhé, ngay cả đệ tử đời thứ ba trong Tam Dương đạo quán cũng biết thủ thuật này. Giang Hải Phong vẫn đứng yên bất động nhìn đối phương, chàng thấy mục quang sắc bén của hắc bào đạo nhân hừng hực như có ánh lửa bên trong. Lão ta giao Hồn Nguyên Thiết Bảng cho một tên đệ tử bên cạnh rồi cười nhạt, nói:

- Trước tiên ta cứu tính bọn chúng rồi sẽ quyết thắng bại với ngươi!

Nói đoạn, lão tung người đến cạnh Hoàng Dương đạo nhân rồi thi triển thủ pháp giải huyệt Muộn Chưởng, điểm vào lưng lão này. Lão ta cho rằng, Hoàng Dương đạo nhân tất sẽ tỉnh lại trong tức khắc, nào ngờ thủ pháp điểm huyệt của Giang Hải Phong hoàn toàn khác thường. Phàm kẻ nào bị điểm huyệt bằng thủ pháp của chàng, ngoài việc đến giờ tự giải ra thì bất kỳ người nào cũng không thể tự giải cứu được.

Hắc bào đạo nhân này chính là nhân vật ngồi ghế thứ hai trong Tam Dương đạo quán tức Hắc Dương đạo nhân. Lão vốn cho rằng, bằng vào trình độ võ công của mình thì giải huyệt có gì là khó? Lão vận kinh lực, xuất thủ điểm ra, ngón tay vừa chạm vào lưng Hoàng Dương đạo nhân thì lão này “hự” một tiếng rồi ngã nhào ra đất.

Hắc Dương đạo nhân nói:

- Còn không tỉnh lại à? Đồ vô dụng!

Lời chưa dứt thì thấy Hoàng Dương đạo nhân lăn dưới đất mấy vòng rồi nằm yên bất động.

Điều khiến người ta càng kinh ngạc là miệng của lão đạo này thở ra một búng huyết tươi. Hắc Dương đạo nhân vô cùng kinh ngạc và bất giác rung mình.

Lúc này Giang Hải Phong mới hắng giọng rồi chậm rãi nói:

- Lão đạo kia, lão cậy vào võ công của mình mà khiến cho đồng đạo thọ

thương, chuyện này đừng trách tại hạ đấy nhé.

Hắc Dương đạo nhân nghe vậy thì đỏ mặt.

Giang Hải Phong cười nhạt, nói tiếp:

- Thủ pháp của lão chỉ có thể giải những thủ pháp điểm huyết bình thường mà thôi, ngàn vạn lần không thể giải được thủ pháp của tại hạ.

Hắc Dương đạo nhân bước tới trước, song thủ chụp vào hai vai của một đệ tử khác. Thủ pháp giải huyết của lão là có hai luồng nội lực từ tâm chưởng phát ra rồi hợp lại làm một, thủ pháp này có tên gọi là Song Tràng Kim Châm. Hắc Dương đạo nhân tự tin là lần này sẽ thành công, nhưng kết quả lại càng thảm hại hơn trước. Tên đệ tử ngã nhào ra đất, không những chân tay bất động mà song mục còn trợn trừng, tâm mạch ngừng đập ngay tức khắc. Hắc Dương đạo nhân vội thu song chưởng lại, sắc diện đầy vẻ hổ thẹn.

Giang Hải Phong mỉm cười, nói:

- Lão lại hại chết một sinh mạng rồi. Nay lão đạo, nếu lão không tin lời tại hạ thì cứ việc tiếp tục đi!

Lúc này Hắc Dương đạo nhân không dám khinh thị lời nói của thiếu niên kia nữa, lão ngăn người một lát rồi nói:

- Tiểu tử ngươi hãy báo danh tính đi, rốt cuộc ngươi và Tam Dương đạo quán có thù hận gì? Nói mau!

Giang Hải Phong nói:

- Tại hạ là Giang Hải Phong, vì thấy những hành vi của bọn đạo nhân ở đây không thuận mắt nên đến để giáo huấn một phen.

Chàng lại chỉ những đạo nhân đứng bất động và nói tiếp:

- Bọn họ đều bị thủ pháp độc môn của tại hạ phong bế huyết mạch, sáng sớm ngày mai sẽ tự động tỉnh lại thôi.

Hắc Dương đạo nhân cười nhạt, nói:

- Hóa ra Giang Hải Phong mà bên ngoài đồn đại là người, ta biết rồi, người đã đại náo ở cảng cá Lai Châu, hành tung thị uy ở nhiều nơi khác, hôm nay đến gây sự với Tam Dương đạo quán bọn ta phải không?

Càng nói thì giọng của lão càng cao, cuối cùng lão nộ khí quát lớn:

- Tiểu tử, hôm nay nhị tổ sư gia của ngươi phải giáo huấn ngươi một trận thôi, để cho ngươi biết trong Tam Dương đạo quán cũng có nhân tài.

Giang Hải Phong mỉm cười, nói:

- Nói vậy lão chính là Hắc Dương đạo nhân à?

Đôi mày rậm của Hắc Dương đạo nhân chột dưng cả lên, huyết mạch trương ra, lão hét lớn:

- Đạo gia đánh chết tiểu tử ngươi đây!

Lời chưa dứt thì thân hình lão đã tung lên, thuận tay lấy khí giới từ trong tay tên đệ tử rồi vung Hồn Nguyên Thiết Bảng kèm theo kinh lực bổ thẳng vào người Giang Hải Phong.

Nói ra cũng thật là một quái sự, Hồn Nguyên Thiết Bảng của lão bỏ xuống thì thấy thân hình của đối phương từ mặt đất tung lên. Tình thế tựa như có ý nghênh tiếp chiêu thức. Hắc Dương đạo nhân mừng thầm trong lòng, lão vận đủ mười hai thành công lực vào hai cánh tay rồi bỏ mạnh xuống.

Một tiếng “ầm” chưa dứt thì Giang Hải Phong đã nhẹ nhàng hạ thân xuống phía sau Hắc Dương đạo nhân rồi. Lão đạo nhân kinh hãi, vội vàng thu Hồn Nguyên Thiết Bảng lại và dùng thân pháp Quái Mãng Phản Thân để xoay chuyển, nhưng thủy chung Giang Hải Phong vẫn cách lão ta không đầy một thước. Chàng cười khe khẽ và nói:

- Hắc Dương đạo nhân, lão còn chưa chịu thua sao?

Tuy trong lòng kinh tâm khiếp đảm nhưng làm sao Hắc Dương đạo nhân chịu mở miệng nhận thua? Kỳ thực, tình hình đã quá rõ ràng, vì vừa rồi Giang Hải Phong có đủ thời gian lấy mạng đối phương, nhưng chàng lại không làm thế. Chẳng ngờ tấm lòng nhân hậu của chàng lại kích cho Hắc Dương đạo nhân thêm phần nộ, song mục lão đỏ lên như huyết. Hồn Nguyên Thiết Bảng thu lại rồi quét ra một chiêu Bồng Đả Song Cầu, thế đánh uy hiếp hai mạn sườn của Giang Hải Phong.

Giang Hải Phong liền xoay người tránh né, hữu thủ chụp lấy kiếm gỗ định điểm ra thì chợt nghe có người lớn tiếng nói:

- Đạo nhân mau nằm về phía trước!

Giang Hải Phong định thi triển tuyệt chiêu Diêm Thiên Tinh, kiếm gỗ sắp điểm vào Trì Đường huyết ở sau lưng Hắc Dương đạo nhân, nhưng lời cảnh tỉnh của người kia đã phá hỏng tiên cơ. Giang Hải Phong liền thu kiếm gỗ và ngẩng đầu nhìn lên thì thấy một thiếu niên tuần tú ngồi trên bạch mã cạnh gốc liễu. Hình như thiếu niên này là người tình cờ qua đường, thấy cảnh náo nhiệt mà thuận miệng nói ra một câu như vậy.

Nhưng điều đó lại khiến Giang Hải Phong bất giác kinh ngạc.

Chàng quan sát thiếu niên kia một lúc rồi cảm thấy bồn chồn trong lòng, vì nhìn bề ngoài thì thiếu niên kia không giống người trong võ lâm, nếu không muốn nói là có mấy phần giống bản thân chàng, do vậy, nếu người này không phải là kỳ nhân đầy tuyệt kỹ thì nhất định phải là kẻ độc sách không tầm thường.

Giang Hải Phong định khai khẩu hỏi một câu nhưng Hắc Dương đạo nhân đã hùng hổ xông lại. Thế công của lão đạo nhân này cực kỳ uy mãnh, Hồn Nguyên Thiết Bảng vận tập đủ kinh lực, quét vào thất lưng Giang Hải Phong. Giang Hải Phong chờ cho binh khí của đối phương đến gần rồi mới tung người ra sau tránh né.

Hắc Dương đạo nhân thất thủ liên tiếp nên đã sớm phát đại nộ, đặc biệt là chiêu vừa rồi, những tưởng là sẽ thành công, nào ngờ cũng lại đánh hụt.

Nhất thời nộ khí xung thiên, lão đạo thét lớn một tiếng rồi đột nhiên vung tả

thủ chụp vào vai trái của Giang Hải Phong, thế chụp nhanh như sao xẹt. Xem đến đây thì thiếu niên bên gốc liễu lại buộc miệng, nói:

- Mau hạ vai xuống!

Giang Hải Phong càng kinh ngạc, vì kỳ sĩ này nói đúng như biện pháp chàng nghĩ. Động thủ qua chiêu vốn là chuyện ngàn cân treo sợi tóc, nào có thời gian để chàng suy nghĩ thêm? Nhưng tính cách của Giang Hải Phong rất kỳ quái, nếu chiêu thức chàng muốn thi triển mà bị người ta nói ra thì chàng nhất quyết không muốn thi triển chiêu đó nữa.

Hiện tại chàng cười nhạt một tiếng, rõ ràng là phải trầm vai xuống rồi mới xoay người, nhưng chàng vẫn đứng thẳng mà xoay người, kiếm gõ nhanh chóng chuyển giao qua tả thủ. Đồng thời chàng sử xuất một chiêu Kim Phong Hí Thiềm (ong vàng giỡn cóc), hữu thủ vung ra ngoài một cách ngẫu nhiên, nhưng chẳng hiểu thế nào lại chụp trúng cổ tay phải của Hắc Dương đạo nhân. Chiêu này vừa xảo diệu, vừa nhanh và chuẩn xác cực kỳ.

Nhưng Hắc Dương đạo nhân đã luyện công phu Hồn Nguyên vận khí thì làm sao lão cam tâm để cho người khác khống chế? Do vậy, lão quát lớn một tiếng rồi đẩy mạnh hữu chưởng ra, lực đạo theo cánh tay mà bắn tới trước.

Nào ngờ không giã thoát thì còn may cho lão, một khi giã thoát thì tự chuốt họa vào thân. Chỉ nghe “rắc” một tiếng, cánh tay phải của Hắc Dương đạo nhân lập tức gãy lìa, phần xương gãy xuyên qua da thịt mà lòi ra ngoài, máu tươi tuôn ra như suối.

Cùng lúc đó, Giang Hải Phong đẩy mạnh hữu thủ tới trước và quát:

- Đi!

Hắc Dương đạo nhân loạng choạng lui ra sau mấy bước rồi ngã ngựa ra đất, nhất thời hôn mê bất tỉnh. Tình cảnh này không những khiến cho bọn đạo nhân hồn kinh phách tán mà ngay cả thiếu niên trên ngựa cũng kinh ngạc đến độ biến sắc. Giang Hải Phong nghĩ đến chỗ đặc biệt của người này thì định xuất ngôn tương vấn, nhưng thấy đối phương đã thúc ngựa phóng đi. Dường như trường ác đấu này vẫn chưa làm cho thiếu niên trên ngựa cảm thấy kinh khiếp hoặc bất an.

Tính tình của Giang Hải Phong cô độc và cao ngạo, chàng không thích lên tiếng bắt chuyện trước, bây giờ thấy đối phương bỏ đi nên chàng cũng nén lời vào lòng.

Riêng Tịch Ti Ti, nàng thấy Giang Hải Phong chỉ xuất mấy chiêu mà đã hạ được Hắc Dương đạo nhân thì lòng cực kỳ vui mừng, nàng vừa nhảy vừa hét toáng cả lên.

Giang Hải Phong nói:

- Còn một lão Bạch Dương nữa, có lẽ lão ta cũng không cam lòng chịu thua, để ta tự đi tìm lão vậy.

Tịch Ti Ti tiếp lời:

- Ta cũng đi!

Giang Hải Phong quét mục quang nhìn thiếu niên đang gò cương ngựa thả nước kiệu ven hồ rồi chậm rãi nói:

- Cô nương hãy để ý hẩn, tại tã sẽ trở lại ngay thôi!

Vì Thanh Thủy Hồ ở gần Tam Dương đạo quán nên lâu nay dường như đã thành của riêng của những đạo sĩ, do đó ngày thường không một ai dám bén mảng đến. Hôm nay Giang Hải Phong và Tịch Ti Ti là kẻ to gan dám tiếp cận, nhưng sự xuất hiện của lam y thiếu niên kia cũng là chuyện đột ngột. Tịch Ti Ti vốn không chú ý đến người này, bây giờ nghe Giang Hải Phong nhắc nhở thì nàng mới đổi ánh mắt kỳ quái nhìn theo, nhưng chỉ nhìn thấy sau lưng mà thôi.

Bất giác nàng buột miệng hỏi khẽ:

- Hẩn là ai vậy?

Giang Hải Phong cười nhạt, nói:

- Người này bất phàm, cô nương ở đây để ý hẩn, xem thử hẩn muốn làm gì. Tại hạ sẽ nhanh chóng quay lại thôi.

Nói đoạn, chàng tung người lướt đi về phía cổng Tam Dương đạo quán. Lúc này có hai đạo nhân đang vội vàng đóng cổng lại, nhưng Giang Hải Phong tung cước đập mạnh thì hai cánh cổng liền mở toang. Hai đạo nhân ngã nhào ra đất rồi lồm cồm bò dậy và bỏ chạy. Giang Hải Phong cũng chẳng để ý đến bọn chúng, chàng cầm kiếm gỗ trong tay và sải bước đi vào đại điện.

Trước mặt chàng là một đoạn đường rải đá nhỏ, hoa cỏ hai bên rất xinh đẹp.

Vừa đi Giang Hải Phong vừa nghĩ:

- “Nơi tu hành của đạo sĩ sao lại bày trí xinh đẹp thế này? Trông cứ như một tòa cung điện. Điều này cho biết bọn đạo nhân ở đây quả nhiên là một loại chẳng ra gì?” Nghĩ đoạn, chàng lại phóng bước đi nhanh hơn. Nào ngờ chưa đi được mấy bước thì đã thấy bốn đạo nhân cầm phát trần, đang từ đại điện bước ra. Bốn đạo nhân này đều trên dưới lúc tuần, râu tóc đều bạc trắng, vừa ra khỏi đại điện thì bọn họ liền giăng hàng ngang, cản đường đi của Giang Hải Phong.

Một lão ở giữa trầm giọng nói:

- Đây là nơi tu hành của bọn bản đạo, thí chủ là phàm nhân, không được tự tiện ra vào. Mời thí chủ mau lui bước ra ngoài!

Một đạo nhân khác nhìn Giang Hải Phong từ đầu đến chân rồi hỏi:

- Nghe nói kẻ vừa đá thương hai vị chân nhân và đệ tử ở bồn quán ở bên ngoài là một thiếu niên, kẻ đó là người phải không?

Giang Hải Phong gật đầu, nói:

- Chính là tại hạ, tại hạ vào đây là tìm Bạch Dương đạo nhân.

Bốn đạo nhân nghe vậy thì đều bất giác giật mình, sắc diện chột biến. Đạo nhân đứng giữa miễn cưỡng lên tiếng:

- Người là một thiếu niên, nghe lời ai mà đến đây náo loạn như vậy? Sư phụ người là ai?

Một đạo nhân khác tiếp lời:

- Đúng đây, người nói ra danh tánh của sư phụ người rồi có thể đi, bọn ta không hơn thua với tiểu tử người mà sẽ tìm sư phụ người để nói chuyện.

Giang Hải Phong vẫn không phần nộ, chàng thần nhiên nói:

- Tại hạ đến đây là tìm Bạch Dương đạo nhân, cho tại hạ biết lão ta đang ở đâu?

Nếu không thì chớ trách tại hạ đắc tội!

Chàng từ từ đưa kiếm gỗ lên và lạnh lùng nói tiếp:

- Lúc đó thì các vị có hối hận cũng không kịp đây.

Bốn đạo nhân nghe vậy thì không hện mà cũng lùi ra sau một bước, hai lão đứng giữa vung phát trần lên, tỏ ý muốn ngăn cản. Một lão đứng giữa chau mày, nói:

- Tiểu tử người thật vô lý, Bạch Dương chân nhân đã không xen vào chuyện ngoài giang hồ suốt hai mươi năm qua, người luôn khổ tâm tu luyện ở hậu viện. Người muốn sinh sự thì cũng không nên tìm Bạch Dương chân nhân. Lão ta là một người tốt.

Giang Hải Phong bắt bẻ:

- Lão ta là chủ nhân của đạo quán này, bình thường sao không khá quản thúc môn hạ, để bọn chúng ra ngoài làm chuyện xằng bậy? Hôm nay tại hạ muốn hỏi lão ta một câu, nếu lão ta có lý thì chẳng những tại hạ không làm khó lão mà còn xin lỗi lão, bằng không...

Nói đến đây thì song mục của chàng đột nhiên xạ ra hai đạo kỳ quang, thật là bất nộ tự nhiên uy.

Một lão đạo nhân kinh hãi biến sắc, lão ta rung giọng nói:

- Người... người không cần động võ!

Giang Hải Phong nhìn bốn lão đạo này với ánh mắt kỳ quái, vì cả bốn người này đều có dáng vẻ nho nhã, tuyệt không giống bọn hắc và hoàng bào đạo nhân trước đó.

Chàng buột miệng hỏi:

- Các vị giữ chức vị gì trong đạo quán này?

Một đạo nhân thở dài, nói:

- Những lời thí chủ vừa nói cũng không sai, nhưng nói với Bạch Dương chân nhân cũng chẳng có ích gì, thí chủ nên đi tìm hai vị Hắc và Hoàng Dương chân nhân mà nói, vì Bạch Dương chân nhân đã không hỏi quán đến chuyện trong đạo quán từ lâu rồi.

Giang Hải Phong cười nhạt, nói:

- Lão ta không thể không quán, Hắc và Hoàng Dương lão đạo đã bị tại hạ khống chế rồi, bây giờ tại hạ muốn tìm Bạch Dương chân nhân của các vị.

Câu này của chàng khiến bốn lão đạo lập tức động nộ khí. Một đạo nhân hơi lùn đứng giữa quát lớn:

- Hồn lão, Bạch Dương chân nhân há là người mà ngươi muốn gặp là gặp sao?

Tiểu tử ngươi không biết phải trái, lẽ nào bốn bọn ta sợ ngươi chẳng?

Giang Hải Phong cười nhạt, nói:

- Tại hạ đang muốn thỉnh giáo đây!

Nói đoạn chàng giắt kiếm gỗ vào thắt lưng, song thủ chập lại rồi vung ra, nhằm đánh vào trước ngực hai lão đạo nhân đứng giữa. Thế chiêu này chẳng qua là thăm dò thực hư của đối phương.

Quả nhiên, bốn lão đạo này đều là đệ tử đắc lực của Bạch Dương đạo nhân, bọn họ theo Bạch Dương đạo nhân đã lâu và đã học được phép hàm dưỡng nên khiến người ta không thể đoán được thực hư. Nhưng song chiêu của Giang Hải Phong vừa phân ra thì hai lão đạo đứng giữa liền tung người lướt qua hai bên, thân pháp nhanh như chim én. Bốn lão đạo này có đạo hiệu là Thông Hải, Thông Huyền, Thông Đạo và Thông Bích, bọn họ vốn là đệ tử hộ pháp của Bạch Dương đạo nhân. Bình sinh bọn họ rất ít khi ra ngoài và cũng ít lai vãng với hai lão đạo Hắc Dương và Hoàng Dương, căn bản bọn họ không quán vào chuyện trong đạo quán. Hôm nay vì Giang Hải Phong thâm nhập vào cấm địa nên bọn họ mới xuất diện ngăn cản.

Thông Hải, Thông Huyền vừa lướt qua hai bên tránh né thì Thông Đạo lập tức lướt tới sườn bên phải của Giang Hải Phong. Giang Hải Phong cười nhạt và thâm nghĩ:

- “Chẳng trách Bạch Dương đạo nhân cứ mãi tránh né không xuất diện như vậy, đệ tử của lão ta quả nhiên không tầm thường.” Nghĩ đoạn chàng xoay hữu thủ chụp vào đuôi phát trần của Thông Đạo. Thông Đạo cười nhạt một tiếng rồi lập tức trầm hữu thủ xuống, phát trần xoay chuyển một vòng, từng sợi tơ như ngân châm quét thẳng vào chính diện của Giang Hải Phong. Cùng lúc đó Thông Hải đạo nhân cũng bỏ nhào tới, phát trần xuất một chiêu Bạt Phong Bàn Đả, đánh phủ xuống đầu đối phương. Thân thủ của hai lão đạo này cực kỳ lợi hại nhưng trong mắt Giang Hải Phong vẫn không đáng để cười một tiếng.

Vị thiếu niên kỳ hiệp này vừa quát lên một tiếng “Khá lắm!” Thì trường bào của chàng đột nhiên lay động, thân hình chàng cũng như chiếc lá bị cuồng phong thổi qua một bên. Thần thái của chàng vẫn thản nhiên như không, chàng cũng không xuất thủ đánh trả.

Thông Huyền đạo nhân cũng nhảy vào vòng chiến, miệng quát lớn:

- Chúng ta hãy thu thập tiểu tử này thôi!

Khẩu khí của lão đạo này khá lớn, lão ta không sử dụng phát trần mà chỉ dùng song thủ chụp vào hai vai Giang Hải Phong. Đó là chiêu Vân Mị Thám

Thủ, thủ pháp cực kỳ lợi hại, khiến người ta không biết đâu mà lường. Nhưng song thủ vừa xuất lực thì Thông Huyền cảm thấy hai vai của đối phương mềm như bông, hai đạo kinh lực từ song thủ của lão như trút vào đại hải. Thông Huyền chợt phát giác ra sự bất ổn, đột nhiên lão nghĩ đến một thứ công lực vô cùng lợi hại của đối phương nên bất giác rung mình và vội thu chiêu lui bước. Nhưng song thủ đánh ra tựa như cắm vào một hồ bùn nhuyễn, bằng vào nội lực từ hai chân của lão ta thì đừng mong rút ra được một phân.

Lúc này, ba lão đạo còn lại cũng phát hiện sự bất thường nên vội liên thủ xông lên. Giang Hải Phong soạt chân qua trái một bước, hai vai chàng trầm xuống thì toàn thân hình Thông Huyền lập tức bị tung lên, rồi va vào Thông Đạo đang trên đà lướt tới.

Thông Đạo loạng choạng lui ra sau, miệng quát lớn:

- Tiểu tử to gan, còn không mau thả người xuống? Tam Dương đạo quán há là nơi để người làm loạn chăng?

Lời chưa dứt thì đã nghe Thông Huyền kêu lên một tiếng, thân hình lão đạo này bay thẳng ra ngoài rồi rơi xuống thảm cỏ, lão ta đau đớn lăn lộn không thôi.

Tình cảnh này khiến ba lão đạo còn lại bất giác ngẩn người. Thông Đạo thở dài một hơi rồi nói:

- Tiểu tử, ngươi đã gây đại họa rồi, vừa rồi tuy ngươi đã thương nhiều đệ tử của bốn quán ở bên ngoài, nhưng Bạch Dương lão tổ sư vẫn không hỏi đến, lần này ngươi đã thương Thông Huyền sư huynh của ta thì nhất định lão tổ sư không dễ bỏ qua cho ngươi.

Giang Hải Phong cười nhạt, nói:

- Như vậy càng tốt, lão mau mau đưa tại hạ đi gặp lão ta thì tại hạ tuyệt không đả thương các vị nữa, bằng không thì...

Chàng chỉ Thông Huyền đang lăn lộn dưới đất và lạnh lùng nói tiếp:

- Bằng không thì các vị cũng sẽ như lão ta mà thôi!

Thông Hải, Thông Đạo, Thông Bích tuy vô cùng phẫn nộ nhưng nhất thời chẳng biết phải làm thế nào. Ba lão chụm lại nhỏ to thảo luận một lúc rồi mới phân ra, Thông Hải đạo nhân nói:

- Đã vậy thì bọn ta đưa ngươi đi gặp Bạch Dương lão tổ sư, nhưng ngươi phải làm rõ một điều, là bọn ta không phải vì sợ ngươi mà để cho ngươi đi. Nghe vậy thì Giang Hải Phong suýt bật cười, nhưng chàng cũng tự kềm chế và nói:

- Không cần biết là các vị sợ hay nhường, bây giờ chỉ cần các vị đưa tại hạ đi gặp Bạch Dương đạo nhân là được.

Thông Hải nhăn mày nhăn mặt, lão nhìn qua vị sư đệ đang nằm dưới đất rồi nói:

- Vậy thì người phải cứu sư đệ của ta trước đã, nếu không thì bọn ta không thể đưa người đi gặp tổ sư gia.

Giang Hải Phong nói:

- Lão ta chỉ bị sai khớp ở hai cổ tay, tạm thời không tiện hành động, một chút thương thể như vậy mà các vị không thể tự lo liệu được sao?

Thông Hải vẫn còn chau mày. Giang Hải Phong trầm sắc diện và nói tiếp:

- Mau dẫn đường, nếu không thì tại hạ tự xông vào đây.

Ba lão đạo nhân đưa mắt nhìn nhau, Thông Đạo miễn cưỡng nói:

- Được rồi, người đi theo ta!

Nói đoạn lão xoay người cất bước, Giang Hải Phong lập tức theo sau, Thông Hải và Thông Bích đi sau cùng. Bốn người theo một hành lang đầy hoa mà đi thẳng vào một gian tĩnh thất thanh nhã. Hai bên cửa có hai đồng tử cầm phát trần đứng hầu, bọn chúng thấy Thông Đạo thì liền cúi người hành lễ và nói:

- Tam sư thúc, có chuyện gì chăng?

Thông Đạo dừng chân, nói:

- Tổ sư gia có trong này không?

Đồng tử bên phải gật đầu, nói:

- Lão nhân gia đang luyện đan trong đan phòng. Sư thúc muốn vào chăng?

Vừa nói hần vừa quét mục quang nhìn qua Giang Hải Phong, thần sắc lộ đầy vẻ kinh ngạc. Còn Giang Hải Phong thì không chú ý đến hai đạo đồng mà tập trung quan sát gian tĩnh thất, chẳng thấy nơi này quả nhiên rất u tĩnh, giữa phòng có treo một biển hiệu lớn, trên đó có bốn chữ đại tự:

Đạo phúc tề thiên.

Hai bên có đôi liễn:

Viện bệ thanh hà nhập, tùng cao lão hạc tầm.

Giang Hải Phong cười nhạt và thầm nghĩ, lão đạo sĩ này thật là tự phụ, đồng thời chàng cũng ngửi thấy mùi đan dược từ đan phòng bay ra. Giang Hải Phong biết chắc là Bạch Dương đạo nhân đang ở trong gian tĩnh thất này, chàng không muốn có thêm phiền phức nên lớn tiếng gọi:

- Bạch Dương đạo nhân, sao không xuất diện tương kiến?

Thanh âm như tiếng sét làm chấn động cả gian tĩnh thất quanh năm u tịch.

Giang Hải Phong vừa dứt lời thì sau lưng chàng có tiếng quát:

- Tiểu tử ngươi thật to gan!

Cùng với tiếng quát là một đôi thiết chương đánh tới với kinh phong ào ạt.

Giang Hải Phong vội thi triển công phu Lưu Vân Phi Tụ, hai ống tay áo phát mạnh ra sau.

Chương lực của hai lão đạo nhân Thông Hải và Thông Bích chưa kịp tới nơi thì đã bị kinh lực từ hai ống tay áo của Giang Hải Phong đẩy bật trở lại.

Trong chớp mắt, hai lão đạo này đã như hai quả cầu lăn lộn ra ngoài xa. Tuy

bị đánh ngã nhưng hai lão vẫn chưa bị thọ thương, do vậy cả hai cùng bật dậy rồi vung phát trần, một tả một hữu xông tới. Thông Đạo cũng bắt giắc động nội khí, lão khom người xuống và xuất một chiêu Bài Sơn Vận Chương, đánh vào giữa ngực Giang Hải Phong.

Giang Hải Phong phá lên cười ha ha, nhất thời chỉ thấy trường bào của chàng liên tục phi vũ, thân hình không ngừng xoay chuyển một cách linh hoạt, khiến ba lão đạo không ít lần va vào nhau. Điều này khiến bọn họ đã nội càng thêm nội, mỗi lão đều tự thi triển thân pháp và tuyệt chiêu tấn công liên miên bất tuyệt. Thế nhưng Giang Hải Phong vẫn như hồ điệp xuyên hoa, thân hình chàng tiến thoái nhịp nhàng giữa ba lão đạo mà tuyệt đối không để cho đối phương tiếp cận. Chiêu thức của ba lão đạo này khá lợi hại nhưng vẫn không đắc thủ, đây là nơi Bạch Dương đạo nhân tu hành nên ba lão không dám xuất ngôn chửi mắng. Vì thế cả ba đều hận đến độ trợn trừng song mục, mặt đỏ như gấc.

Bốn người đang động thủ đến hồi khẩn trương thì bỗng nhiên nghe một giọng lạnh lùng:

- Các ngươi mau dừng tay!

Giang Hải Phong tung người qua bên trái trước tiên, ba lão đạo cũng lập tức dừng bước thu chiêu. Giang Hải Phong quét mục quang nhìn vào đan phòng thì thấy một lão đạo nhân tóc bạc trắng, thân mặc bạch bào, tay cầm gậy trúc đang từ từ bước ra.

Người này có tướng mạo tiên phong đạo cốt, lông mày dài chau vào nhau, thần quang toát ra tứ phía khá uy nghiêm.

Giang Hải Phong không ngờ Bạch Dương đạo nhân lại có tướng mạo như vậy, vì thế nhất thời chàng cảm thấy hơi hồi hộp. Lão đạo nhân nhìn qua ba đệ tử rồi trầm giọng nói:

- Các ngươi lui qua một bên!

Thông Hải, Thông Đạo, Thông Bích vội vàng lui ra sau mấy bước rồi buông tay đứng một cách nghiêm túc. Lúc này Bạch Dương đạo nhân mới nhìn qua Giang Hải Phong và nói:

- Tiểu thí chủ đến đây có việc gì? Người vừa gọi bản đạo là thí chủ phải không?

Giang Hải Phong cười nhạt, nói:

- Chính là tại hạ, người vừa đã thương hai lão Hắc - Hoàng đạo nhân ở bên ngoài cũng chính là tại hạ.

Bạch Dương đạo nhân hơi ngạc nhiên nhưng thần thái vẫn không lộ nội khí, lão bình thản nói:

- Thí chủ đánh người là vì nguyên nhân gì?

Giang Hải Phong trầm nghĩ:

- “Thì ra lão này hoàn toàn không biết gì cả.” Nghĩ đoạn chàng lạnh lùng

nói:

- Lão đạo, nhiều năm qua đệ tử môn hạ của lão tác yêu tác quái ở bên ngoài, tiếng oán hờn kêu khắp nơi. Bọn lão cậy vào chút võ nghệ mà hành xử vô pháp vô thiên, hôm nay tại hạ tìm đến đây là để trừng trị bọn lão.

Bạch Dương đạo nhân nghe xong thì nhoeo miệng cười hì hì. Đồng thời lão cũng ngẩng nhìn thiếu niên trước mặt với ánh mắt đầy vẻ hiếu kỳ, bởi lẽ từ kiểu tóc đến y phục của Giang Hải Phong đều khác với người đương thời. Hơn nữa, song mục của Giang Hải Phong cũng lấp lánh thần quang nên lão đạo kinh ngạc không ít. Hồi lâu sau, lão gật gật đầu và nói:

- Tiểu thí chủ quá khích động rồi, trong Tam Dương đạo quán của bản đạo đều là người tuân thủ bốn phận, tuyệt không có chuyện như thí chủ vừa nói. Thí chủ còn trẻ người non dạ nên bản đạo cũng không chấp nhất, mời thí chủ lui bước.

Lão quay sang bọn Thông Hải và nói tiếp:

- Các ngươi tiền khách, bảo với đệ tử ở tiền viện là không được làm khó dễ hấn.

Giang Hải Phong chưa có phản ứng thì Bạch Dương đạo nhân lại nói tiếp:

- Đây là lần đầu tiên, sau này là không được đâu đấy. Người có biết là ta đã không quản đến chuyện bên ngoài từ nhiều năm rồi và cũng không nói chuyện với bất kỳ người nào... Người mau đi đi thôi!

Lời vừa dứt thì lão cũng quay người, Giang Hải Phong rất khâm phục công phu hàm dưỡng của Bạch Dương đạo nhân, nhưng làm sao chàng chấp nhận việc không đánh mà tự lui? Nếu việc này truyền ra ngoài thì chàng còn mặt mũi nào nhìn thiên hạ nữa? Vì vậy chàng đành phải làm tới, chàng lạnh lùng nói:

- Lão đạo, xin chớ vội đi!

Bạch Dương đạo nhân quay lại, đôi mày bạc trắng như tuyết như dính liền vào nhau, lão hắng giọng rồi hỏi:

- Tiểu thí chủ còn việc gì nữa?

Giang Hải Phong nói:

- Những lời của lão nói dễ nghe hơn hai vị sư đệ của lão rất nhiều, chỉ có điều lão cũng quá cố chấp rồi. Tại hạ dùng lời hay khuyên ngăn nhưng lão lại không có ý tiếp thụ, tại hạ đã đến thì một vài lời của lão không dễ gì khiến tại hạ đi được.

Bạch Dương đạo nhân hơi tức giận, lão nói:

- Người còn muốn thế nào?

Giang Hải Phong mỉm cười, nói:

- Nghe nói công phu của lão cao cường nhất trong đạo quán, tại hạ muốn thỉnh giáo vài chiêu.

Bạch Dương đạo nhân cười nhạt, nói:

- Bần đạo không động võ đã hơn mười năm rồi, vả lại cả đời bần đạo tuyệt đối không động thủ với hàng tiểu tử hậu sinh. Ngươi đừng sinh sự nữa, hãy mau ra ngoài đi!

Giang Hải Phong rút kiếm gỗ ra và nói:

- Lão đạo hãy xem thanh kiếm gỗ của tại hạ đây, hai vị sư đệ của lão đã không chịu nổi trước uy lực của nó, hôm nay tại hạ muốn dùng nó để phân cao thấp với lão, lão dám không?

Bạch Dương đạo nhân ngẩng nhìn thanh kiếm gỗ một lúc, lòng bất giác cảm thấy kỳ quái. Vì lão không tin hai vị sư đệ, Hắc Dương và Hoàng Dương lại thọ thương dưới thanh kiếm gỗ của thiếu niên này. Lão quét mục quang nhìn qua ba đại đệ tử bên cạnh như có ý dò hỏi thực hư.

Thông Hải liền cúi người và nói:

- Bẩm sư phụ, quả thật người này đã đả thương Hắc - Hoàng nhị vị sư thúc ở ngoài đạo quan. Thông Huyền sư đệ cũng bị hấn đánh gãy hai tay, hiện tại còn hôn mê bất tỉnh. Người này vô cớ đến đây náo loạn, xin sư phụ chớ tha cho hắn một cách dễ dàng.

Nghe vậy thì đôi mày bạc của Bạch Dương đạo nhân càng chau lại nhiều hơn.

Lão khẽ gật đầu rồi lắc mình một cái, trong chớp mắt đã đến trước mặt Giang Hải Phong, tay trái của lão ấn lên mu bàn tay phải, cả hai tay cùng chụp thẳng về phía thanh kiếm gỗ của Giang Hải Phong. Giang Hải Phong không ngờ đối phương lại xuất thủ nhanh như vậy, nhưng chàng biết công phu đạo nhân này thì triển có tên gọi là Song Cầm Thuật, là một loại chiêu thức lợi hại nhất trong Cầm Nã Thủ. Đang thời, chàng liền trầm hữ thủ xuống, kiếm gỗ khẽ bật lên, mũi kiếm hướng vào lòng bàn tay của Bạch Dương đạo nhân. Thân thủ của Bạch Dương đạo nhân nhanh như vậy, nhưng chẳng ngờ cũng vẫn chụp vào hư không, lão vội soạt chân qua phải, cùng lúc tay trái chụp ra một chiêu Hải Đê Lô Thủ, năm ngón móng tay tựa như năm thanh đoản kiếm đâm vào thắt lưng Giang Hải Phong.

Chiêu này thì triển cực nhanh. Nhưng Giang Hải Phong cố ý thăm dò công phu của đối phương nên chàng lách kiếm gỗ qua phải, đồng thời tả chưởng mãnh xuất, nghênh tiếp chiêu của đối phương.

Bạch Dương đạo nhân tức khí quát lên một tiếng, năm móng tay như đoản kiếm của lão chợt trở ngược lại rồi vung ra, đây chính là thủ pháp Đăng Ấn Tử, tức là có ý phát nội lực.

“Bình” một tiếng, song phương đều lui ra sau nhưng cước pháp lại hoàn toàn khác nhau. Giang Hải Phong thì triển Đảo Thái Liên Hoa Bộ, xem ra rất đẹp mắt, còn Bạch Dương đạo nhân thì có vẻ loạng choạng như muốn ngã. Lão phải lui ra ngoài xa hơn năm thước rồi mới miễn cưỡng trụ thân lại được.

Trong chớp mắt, sắc diện của lão cũng biến thành màu đỏ như huyết, sau đó

thì dần dần tái nhợt.

Lão cười nhạt một tiếng rồi nói:

- Chưởng lực của tiểu thí chủ không tầm thường. Bần đạo tu hành ở đây, không tranh chấp với thế nhân, vô oán vô thù với giang hồ. Hôm nay ngươi đã tìm đến cửa gây sự thì bần đạo đành phải phá lệ đả thương ngươi thôi. Tuy trong lúc thịnh nộ nhưng giọng của lão rất trầm, tuyệt không có một chút kích động.

Giang Hải Phong cũng không dám khinh thị lão đạo này, chàng mỉm cười, nói:

- Lão đạo yên tâm, tại hạ đến đây tỉ võ với lão thì có chết cũng cam tâm tình nguyện.

Bạch Dương đạo nhân cười ha ha rồi quay sang nói với hai đạo đồng:

- Hai người canh cửa cho nghiêm, không cho bất kỳ người nào vào trong!

Hai đạo đồng cùng nói:

“Tuân mệnh!” Rồi lướt ra ngoài cửa.

Bạch Dương đạo nhân lại cười hì hì rồi nói:

- Ngươi đã dùng kiếm gỗ thì nhất định là trình độ trên kiếm rất cao minh, trước đây bần đạo cũng dùng kiếm, bây giờ ta dùng kiếm tiếp ngươi mấy chiêu nhé?

Giang Hải Phong mỉm cười, nói:

- Như thế thì rất hay!

Bạch Dương đạo nhân lập tức ra lệnh:

- Thông Hải, ngươi vào đan phòng lấy kiếm cho ta!

Thông Hải gật đầu nhưng hỏi lại:

- Là thanh kiếm nào?

Bạch Dương đạo nhân nói:

- Lấy thanh kiếm có bao kiếm làm bằng da giao long ra đây!

Thông Hải bất giác sửng người, vì lão biết sư phụ mình có tổng cộng hai thanh kiếm. Một là Bạch Mang, một là Ngung Sương, tất cả đều có thể trăm thiết đoạn kim, nhưng lâu nay Bạch Dương đạo nhân không sử dụng một cách khinh suất. Bình thường lão chỉ dùng kiếm gỗ luyện tập, còn Bạch Mang Kiếm và Ngung Sương Kiếm thì chỉ treo trên tường để ngắm. Không ngờ hôm nay lão lại dùng bảo kiếm để đối phó với một thiếu niên vô danh tiểu tốt như vậy. Thông Hải do dự một lúc rồi mới miễn cưỡng đi vào đan phòng.

Bạch Dương đạo nhân nhìn qua Giang Hải Phong rồi mỉm cười, hỏi:

- Tiểu thí chủ, lệnh sư là ai vậy? Ngươi đã học kiếm mấy năm rồi?

Giang Hải Phong cũng mỉm cười, đáp:

- Tại hạ ở ngoài hải đảo, tự tập luyện mà thông hiểu kiếm pháp, không có sư phụ.

Còn lão, lão đã học kiếm mấy năm rồi?

Bạch Dương đạo nhân nghe vậy thì trầm sắc diện, nhưng lão không nói thêm gì nữa. Thông Đạo, Thông Bích đứng bên cạnh thấy Giang Hải Phong vô lễ với sư phụ thì phần nộ hiện ra mặt nhưng lại không dám phát tác. Lúc này Thông Hải đã từ trong nội thất bước ra, hai tay nâng một thanh kiếm có bao đen sì, lão trình trọng đưa tới trước mặt Bạch Dương đạo nhân.

Bạch Dương đạo nhân liền phần chấn tinh thần, lão cười nhạt một tiếng rồi tiếp nhận thanh trường kiếm. Tuy chưa từng có bảo kiếm nhưng thoát nhìn thì Giang Hải Phong đã đoán định đây là một thanh bảo kiếm hy hữu trên thế gian. Chàng thầm nhủ trong lòng:

- “Ồ đâu mà lão đạo này lại có thanh kiếm tốt như thế?” Bạch Dương đạo nhân quét mục quang nhìn qua Giang Hải Phong và hỏi:

- Tiểu thí chủ thấy thanh kiếm của ta thế nào?

Giang Hải Phong tán thưởng:

- Bảo kiếm! Quả nhiên là một thanh bảo kiếm!

Chàng cười cười rồi nói tiếp:

- Xưa nay bảo kiếm chỉ xứng với anh hùng, nếu bảo kiếm rơi vào tay kẻ phàm phu tục tử thì quả thật là đáng tiếc.

Bạch Dương đạo nhân đã cao niên như vậy thì làm sao không hiểu thâm ý trong lời nói của Giang Hải Phong? Lão cười nhạt rồi nói:

- Lời ngươi nói không sai, nhưng từ khi thanh kiếm này rơi vào tay bản đạo thì chưa có kẻ nào khuất phục được nó. Có thể nói rằng, mãi cho đến hiện tại, nó vẫn chưa gặp được địch thủ.

Vừa nói lão vừa đưa tay sờ lên thân kiếm, trong vẻ đắc ý còn có mấy phần kiêu ngạo. Giang Hải Phong cũng đưa thanh kiếm gỗ lên và chậm rãi nói:

- Không chừng hôm nay thanh kiếm gỗ của tại hạ sẽ là địch thủ của nó đấy.

Bạch Dương đạo nhân nói:

- Tiểu thí chủ quá ngông cuồng rồi, ta biết là ngươi có mấy phần thực học trên giường nhưng ta tự tin là dư sức đối phó ngươi.

Giang Hải Phong chỉ mỉm cười mà không nói gì. Bạch Dương đạo nhân đưa trường kiếm lên và nói:

- Trong vòng ba mươi chiêu, nếu bản đạo không thắng được ngươi thì xem như bản đạo thua dưới tay ngươi.

Giang Hải Phong buột miệng hỏi:

- Bại rồi thì sao?

Bạch Dương đạo nhân nghiêm giọng nói:

- Nếu bản đạo bại thì sẽ tặng kiếm này cho ngươi, ngược lại nếu ngươi bại thì ngươi phải nghe theo sự phân xử của bản đạo bằng quy định trong đạo quán này. Ý ngươi thế nào?

Giang Hải Phong xạ kỳ quang nhìn thanh kiếm trong tay lão đạo và nói:

- Được, nhất ngôn cửu đỉnh!

Chàng hoàng ngang kiếm gỗ trước ngực rồi nói tiếp:

- Tại hạ sẽ dùng thanh kiếm gỗ này để lãnh giáo cao chiêu của lão vậy.

Bạch Dương đạo nhân mỉm cười, nói:

- Người yên tâm, tuy trong tay bản đạo là bảo kiếm nhưng quyết không làm tổn hại kiếm gỗ của người một phân, mỗi bên cần nhớ là chỉ điểm tới rồi thôi.

Nói đoạn lão dịch người qua trái, hữu thủ triển khai trường kiếm theo thế Đại Bàng Đơn Triển Vũ. Bảo kiếm xuất vô kèm theo thanh âm như long ngâm. Giang Hải Phong ngắm thanh kiếm trong tay Bạch Dương đạo nhân thì thấy thân kiếm dài chừng hai thước sáu, trên thân kiếm có nhiều ánh bạch quang lấp lánh khiến người đối diện phải bất giác lạnh người.

Chàng không nhìn được nên lại buột miệng nói:

- Hảo kiếm!

Bạch Dương đạo nhân cười ha ha rồi nói:

- Nếu tiểu thí chủ thắng bản đạo thì kiếm này sẽ thuộc về người, bằng không thì những lời tán tụng suông há có ích gì?

Trong lúc nói thì Bạch Dương đạo nhân đã dắt bao kiếm ra sau lưng. Kế đó, lão bước lên trước và cười nhạt nói:

- Thí chủ cẩn thận, bản đạo xuất chiêu đây!

Giang Hải Phong thấy cước bộ của đối phương tuy dao động không vững nhưng bộ thế tựa như đi trên hoa sen. Điều này khiến chàng nhớ tới sự phụ chàng từng nói về Thái Hư Áo Bộ trong tăng và đạo môn. Do đó chàng không dám tỏ ý khinh suất mà tập trung toàn bộ tinh thần theo dõi thế công của đối phương.

Sau khi khai triển mấy thế sơ khởi thì Bạch Dương đạo nhân liền xuất kiếm điểm tới. Thế kiếm cực nhanh, cực chuẩn và cũng vô cùng hiểm, có thể nói thân thủ của lão đạo này đã đạt đến cảnh giới lô hỏa thuần thanh.

Giang Hải Phong cũng mãnh xuất kiếm gỗ nhưng với một chiêu thức tầm thường Bạt Thảo Tầm Xà nhằm quét vào song cước của đối phương.

Bạch Dương đạo nhân liền thu kiếm thế, thân hình lão xoay chuyển nửa vòng, trường kiếm ôm trước ngực, khí thế như sơn nhưng lại không phát chiêu công kích.

Giang Hải Phong cũng đã sớm thu hồi kiếm gỗ, thấy tình thế như vậy thì chàng nâng kiếm ngang mày và ung dung mỉm cười. Bạch Dương đạo nhân thấy đối phương đã khám phá được ý của mình nên đôi mày bạc chợt phân ra, sắc diện đột biến.

Lão cười nhạt một tiếng rồi nói:

- Trình độ kiếm thuật của tiểu thí chủ quả nhiên là bất phàm, bây giờ bản đạo phải lãnh giáo mấy chiêu mới được.

Giang Hải Phong mỉm cười, nói:

- Lão đạo quá khách khí rồi, chẳng phải tại hạ đã lãnh giáo ba chiêu rồi đó sao?

Bạch Dương đạo nhân quát lớn:

- Xằng bậy!

Tiếng quát chưa dứt thì Ngưng Sương Kiếm chợt lay động, từ mũi kiếm phát ra một luồng kiếm hoa, kiếm như lưu tinh đuổi nguyệt, điểm thẳng về phía yết hầu của Giang Hải Phong.

Trong lúc đối địch, Giang Hải Phong luôn sử dụng khẩu quyết chữ “tĩnh” dù đối phương lợi hại đến cỡ nào thì chàng cũng vĩnh viễn trầm tĩnh, tuyệt không vội vàng khấn trương. Lúc này mũi kiếm của Bạch Dương đạo nhân như đã sắp đến yết hầu của chàng nhưng chàng vẫn bất động như tảng đá. Điều này khiến Bạch Dương đạo nhân không khỏi kinh ngạc và hận đến tím mặt, tuy nhiên lão thừa biết đối phương tất sẽ có kỳ chiêu. Do vậy lão không chờ chiêu thức cũ phát huy tác dụng mà lập tức lắc mạnh thân kiếm biến chiêu, theo đó là hai đạo kiếm quang đánh vào hai vai của Giang Hải Phong. Giang Hải Phong cũng lập tức vung kiếm gõ lên. “Choang” một tiếng, kiếm gõ gạt mạnh Ngưng Sương Kiếm sang một bên, hai đạo kiếm quang bị đánh vỡ vụn thành muôn ngàn ánh tinh quang tỏa bay đầy trời. Sau lần va chạm này thì thân hình của song phương liên tục xoay chuyển, lúc cao, lúc thấp, lúc trái, lúc phải khiến người quan chiến không thể phân biệt được đâu là Bạch Dương đạo nhân, đâu là Giang Hải Phong.

Một đạo nhân đã ngoài tuổi cổ lai hy, tóc râu bạc trắng, một thiếu niên anh khí đang thịnh. Cả hai đều có một tuyệt kỹ kinh người nên một khi động thủ thì tình thế tất kinh thiên động địa. Bọn Thông Hải, Thông Đạo, Thông Bích đứng bên ngoài quan chiến, đều trợn mắt há mồm.

Trước khi động thủ, Bạch Dương đạo nhân vốn tự tin là nắm chắc được phần thắng nhưng không ngờ thiếu niên kém lão cả hoa giáp (sáu mươi tuổi) này lại có thân thủ lợi hại như thế. Điều khiến lão kinh ngạc nhất là đường như trên kiếm gỗ của đối phương có hấp lực vô cùng mạnh mẽ, tuy Ngưng Sương Kiếm của lão chưa bị hấp lực không chế nhưng buộc lão phải khá thận trọng. Lão đạo này cũng ngầm quan sát lộ số trên kiếm pháp của Giang Hải Phong nhưng lão xác tín là cả đời lão chưa từng thấy kỳ chiêu dị thức này bao giờ. Vì thế, Bạch Dương đạo nhân càng không dám khinh xuất, nhất thời lão tận lực thi triển bộ Lôi Âm Bát Hợp độc môn để nhằm chiếm thế thượng phong.

Bộ Lôi Âm Bát Hợp này vốn là ở đây. Bộ kiếm pháp do Bách Thảo đạo nhân, sư phụ của Bạch Dương đạo nhân, vì nghe tiếng sấm mà sáng chế ra. Xưa nay Bạch Dương đạo nhân chưa một lần thi triển để đối địch, hôm nay là lần đầu tiên lão sử dụng để đối phó Giang Hải Phong. Nhưng lão không

ngờ chiêu kiếm thần kỳ như vậy mà vẫn không công phá được thế thủ của Giang Hải Phong.

Chớp mắt đã qua ba mươi chiêu, theo ước định thì Bạch Dương đạo nhân nên lập tức chịu thua mới phải nhưng danh tiếng một đời của lão há có thể phó mặc cho dòng nước cuốn trôi? Lúc này sắc diện của lão đỏ như huyết, hơi thở dồn dập và càng nặng dần lên. Bỗng chốc sát cơ đột hiện trong mục quang của Bạch Dương đạo nhân, lão quát lớn một tiếng rồi bất ngờ tung người lên không trung. Thân hình xoay chuyển nhanh như gió, bảo kiếm cũng điểm xuống nhanh như chớp.

Đây chính là Kiếm Phát Tam Hoàn, tuyệt kỹ cuối cùng của Bạch Dương đạo nhân, cả đời lão chỉ thi triển tuyệt chiêu này năm lần và năm đối thủ kia đều vong mạng dưới tuyệt chiêu này. Có thể nói rằng, thanh danh một đời của Bạch Dương đạo nhân hoàn toàn nằm ở chiêu này. Nhưng đáng tiếc là Giang Hải Phong sống ở hoang đảo hơn mười năm, nhất tâm luyện kiếm và được kiếm thần Ngân Hà lão nhân chuyên tâm truyền thụ nên võ công của chàng không tầm thường chút nào. Điểm đặc biệt của chàng là kiếm chiêu xuất ra thì đối phương không thể nào lường được, nếu xưng là kiếm thánh cũng chẳng quá đáng.

Trong chớp mắt Bạch Dương đạo nhân thi triển tuyệt chiêu cuối cùng thì chợt nghe Giang Hải Phong quát lớn:

- Lãnh giáo đủ rồi, lão đạo!

Cùng lúc đó, thân pháp và bộ pháp của chàng phối hợp với nhau rất xảo diệu, hai vai thu lại, hai gối quỳ xuống, hữu thủ nâng kiếm đưa lên khỏi đỉnh đầu. “Cách” một tiếng, mũi kiếm gỗ của Giang Hải Phong điểm trúng vào mũi Ngưng Sương Kiếm của Bạch Dương đạo nhân.

Kiểm thế của lão đạo đang từ trên đâm xuống, những tưởng là kiếm gỗ của Giang Hải Phong sẽ bị bảo kiếm chẻ dọc từ đầu tới đuôi, nào ngờ trong chớp mắt đó, trên trán lão đạo đã xuất mồ hôi hột. Thì ra Giang Hải Phong đã vận nội lực vào kiếm gỗ, chẳng những kiếm của chàng không bị tổn hại mà còn vững như trụ đồng.

Bạch Dương đạo nhân cũng lập tức vận nội lực vào Ngưng Sương Kiếm và đẩy xuống, bảo kiếm của lão không ngừng lay động và phát ra những luồng bạch quang nhưng thủy chung vẫn không thể đẩy xuống được một phân nào. Sắc diện của lão đạo càng trở nên nhợt nhạt, thân hình run bần bật, mồ hôi lạnh chảy xuống ròng ròng, và trong chớp mắt đó thì Giang Hải Phong đã vận nội lực được đại cuộc. Chàng xuất tả thủ ấn vào bên dưới đốc kiếm, lực đạo từ song thủ hợp lại làm gia tăng kinh lực trên kiếm gỗ, đồng thời chàng quát lớn:

- Buông tay!

Bạch Dương đạo nhân đã sớm cạn tinh lực nhưng lão cũng thật bất khuất,

thà chết chứ không chịu buông tay. Nhất thời bảo kiếm và thân hình Bạch Dương đạo nhân bị đẩy ngược ra sau, thân thể khô gầy của lão loạng choạng rồi ngã ngối ra đất.

Tuy nhiên, trong tay lão vẫn nắm chặt Ngưng Sương Kiếm.

Giang Hải Phong thu kiếm, tung người ra sau rồi cười nhạt, nói:

- Bạch Dương lão đạo, lão cao niên như vậy mà lại không giữ lời, đã thua rồi sao còn bắt phục?

Bạch Dương đạo nhân nhìn chàng hồi lâu rồi mới thở dài, nói:

- Hết rồi! Tất cả đã hết rồi!

Nói đoạn lão lồm cồm ngồi dậy, dùng tay áo phủ bụi đất trên người rồi gượng cười nói tiếp:

- Tiểu thí chủ, kiếm thuật của ngươi quả nhiên tinh thâm. Bần đạo phục rồi!

Giang Hải Phong cười nhạt, nói:

- Võ công của lão cũng không tầm thường, ngoài lão và một số ít người khác thì e rằng trong Tam Dương đạo quán chẳng còn người nào tu hành chân chính, lão phải khá chinh đồn lại mới được. Không thể suốt ngày chỉ có lấy sự yên tĩnh cho mình mà bỏ mặc đệ tử môn hạ muốn làm gì thì làm.

Bạch Dương đạo nhân tỏ ra rất hổ thẹn nhưng chẳng nói được một lời, hồi lâu sau lão mới thở dài rồi nói:

- Bần đạo đã thua ngươi thì tự nhiên chẳng còn gì để nói. Ngươi hãy lưu lại đại danh để bần đạo ghi nhớ chút tình tương ngộ này.

Giang Hải Phong mỉm cười, nói:

- Tại hạ là Giang Hải Phong, lão đạo hãy nhớ lấy. Tại hạ đến đây làm phiền lão đã nhiều rồi, bây giờ xin cáo biệt!

Nói xong chàng cung thủ vái chào rồi quay người cất bước.

Bạch Dương đạo nhân liền lớn tiếng nói:

- Khoan đã!

Giang Hải Phong quay lưng, hỏi:

- Còn chuyện gì nữa?

Lúc này Bạch Dương đạo nhân đã tra Ngưng Sương Kiếm vào vỏ, lão trầm giọng nói:

- Ngươi hãy mang thanh kiếm này đi, bần đạo nhất ngôn ký xuất thì tứ mã nan truy. Nhưng sau này có thể bần đạo sẽ thu hồi lại từ trong tay ngươi.

Giang Hải Phong vốn không muốn nhận nhưng nghe lão nói vậy thì hùng khí bất giác trời dậy. Chàng mỉm cười, nói:

- Đã vậy thì tại hạ đành bái lãnh thôi!

Bạch Dương đạo nhân quăng kiếm ra và nói:

- Nhận lấy!

“Vù” một tiếng, thanh kiếm như một mũi tên bay thẳng đến trước mặt Giang Hải Phong. Giang Hải Phong mỉm cười và xuất thủ chụp lấy, nhưng tay vừa

chạm vào kiếm thì chàng cảm thấy trên thân kiếm có một luồng nội lực rất lớn. Chàng biết lão đạo này muốn làm khổ mình nên lập tức vận mấy thành công lực để giữ chặt thanh kiếm, thần thái vẫn thản nhiên như không có chuyện gì. Tình hình này khiến Bạch Dương đạo nhân càng cảm thấy hổ thẹn.

Giang Hải Phong tiếp nhận bảo kiếm rồi cung thủ, nói:

- Mong rằng ngày sau chúng ta có cơ hội tái ngộ, còn kiếm này đã ở trong tay tại hạ thì tại hạ quyết sẽ không phụ nó, xin lão đạo hãy yên tâm.

Nói đoạn chàng quay người sải bước đi ra ngoài.

Bọn Thông Hải, Thông Đạo, Thông Bích đều tròn xoe song mục mà nhìn, không ai dám bước ra ngăn cản.

Bạch Dương đạo nhân đã giận đến cực điểm. Lão vừa giậm chân vừa nói:

- Đợi lát nữa, các ngươi hãy gọi nhị vị sư thúc đến đây cho ta!

(mắt hai trang) địch nhân thì biết kết cuộc sẽ như thế nào? Nghĩ vậy nên Giang Hải Phong bất giác rung mình. Chàng thấy ngựa của mình vẫn còn dưới gốc liễu nên vội vàng lướt tới và tung người lên ngựa. Ngay lúc đó, bỗng nhiên chàng thấy một đạo sĩ từ sau tảng đá thò đầu ra nhìn, thế là Giang Hải Phong lại phi xuống đất. Đạo sĩ thấy vậy thì kêu thất thanh rồi quay người bỏ chạy. Nhưng hắn chạy mấy bước thì Giang Hải Phong đã hạ người xuống phía trước, chàng quát lớn:

- Đứng lại cho ta!

Hoàng y đạo sĩ này có lẽ là một trong những đạo nhân bị Giang Hải Phong điểm huyết, hắn đã sớm kinh khiếp thần uy của chàng nên vừa nghe quát thì thân hình đã run bần bật, muốn chạy cũng không thể cất bước.

Giang Hải Phong nhìn hắn một lúc rồi nói:

- Thư đồng của ta đi đâu rồi?

Đạo nhân này thấy Giang Hải Phong không hạ thủ ngay thì bạo gan nói:

- Họ Giang kia, ngươi đừng có bức hiếp bọn ta, nếu ngươi có bản lĩnh thì hãy đấu với Tả tướng công một trận, như thế mới gọi là anh hùng.

Giang Hải Phong lạnh lùng nói:

- Họ Tả nào? Ta không quen biết hắn. Nếu ngươi không thành thật thuật lại mọi chuyện thì ta sẽ cho ngươi dờ sống dờ chết ở nơi này đây.

Đạo nhân lui ra sau một bước rồi nói:

- Được! Ta sẽ nói cho ngươi biết.

Giang Hải Phong nộ khí quát hỏi:

- Họ Tả là ai? Là người trong đạo quán của các ngươi phải không?

Đạo nhân lắc đầu, nói:

- Không phải! Không phải! Người đó không phải là đạo nhân, đó cũng là một thiếu niên giống như ngươi, chính là người xuất hiện bên cạnh Thanh Thủy Hồ khi ngươi động thủ với Hắc Dương sư bá của ta đấy. Người đó tên

là Tả Nhân Long!

Giang Hải Phong nhớ lại thiếu niên ngồi trên ngựa và bắt giặc ngân người. Chàng hồi hận bằng một tiếng thở dài rồi nói:

- Quả nhiên ta đã đoán trúng.

Nhưng điều khiến chàng kỳ quái là thiếu niên cưỡi ngựa kia vốn chẳng quen biết với chàng, thế tại sao hắn lại làm khó chàng? Đạo nhân thấy Giang Hải Phong chau mày im lặng thì cho rằng chàng bị họ Tả làm cho khiếp sợ. Vì thế nên hắn đặc ý nói:

- Công phu của vị Tả tướng công đó thật siêu phàm, chẳng phải người đã điểm huyết bọn ta rồi sao? Thế nhưng Tả tướng công chỉ cần động vài ngón tay là tất cả huyết đạo đều được giải. Hi hi.

Giang Hải Phong ngậm kinh hãi, chàng nghĩ vị Tả Nhân Long này quả nhiên là một kinh địch đáng sợ. Bởi lẽ công phu điểm huyết mà chàng thi triển là thủ pháp độc môn, không ngờ Tả Nhân Long vẫn có cách giải cứu. Chỉ bằng điểm này cũng đủ thấy hắn là nhân vật bất phàm rồi.

Hoàng y đạo nhân lại nói:

- Còn tên thư đồng của người à? Hắn thật là một gã chẳng ra gì, vừa mới động thủ đã bị người ta không chế rồi.

Giang Hải Phong liền truy vấn:

- Thư đồng của ta vốn chẳng biết võ công gì, sau khi điểm huyết thì Tả Nhân Long làm gì nữa?

Hoàng y đạo nhân cười nhạt, nói:

- Tả tướng công quăng hắn lên ngựa rồi đưa đi, còn làm gì sau đó thì ta không biết.

Giang Hải Phong cười nhạt, nói:

- Ta cho rằng Tả Nhân Long là một trang hảo hán, nhưng xem ra hắn khiến người ta thất vọng rồi, hắn chẳng qua cũng chỉ là hạng trộm gà bắt chó mà thôi!

Hoàng y đạo nhân lớn tiếng nói:

- Trộm gà bắt chó? Kẻ trộm gà bắt chó mà có bản lĩnh cao cường như thế sao?

Tả tướng công còn nói cho bọn ta biết, người là một tên cuồng sát, là quái nhân, không chuyện độc ác nào mà người không làm, người chết dưới tay người đã không thể đếm xuể.

Giang Hải Phong nghe vậy thì bật cười, chàng không lên tiếng mà có ý chỉ xem đạo nhân này nói những gì.

Hoàng y đạo nhân lại thao thao bất tuyệt:

- Tả tướng công còn bảo bọn ta mau trốn thoát, không chừng người sẽ quay lại giết sạch. Sư phụ, Hắc Dương sư bá và các vị sư huynh của ta nghe vậy nên bỏ đi cả rồi.

Giang Hải Phong “hừ” một tiếng rồi nói:

- Thế tại sao ngươi không trốn?

Đạo nhân lui ra sau một bước, mặt biến sắc, hần nói:

- Vì ta muốn lấy một vài vật dụng mà bị chậm chân. Tả tướng công còn nói là nhất định sẽ không bỏ qua cho ngươi. Hiện tại vì có chuyện phải đi Giang Nam, Tả tướng công sợ không gặp được ngươi nên mới đưa thư đồng của ngươi đi theo. Nếu ngươi thật sự có bản lĩnh thì hãy đến Giang Nam tìm Tả tướng công.

Hần ngừng lại nhìn Giang Hải Phong từ đầu đến chân rồi nói tiếp:

- Ta đã nói hết lời. Tất cả đều là sự thật. Ngươi đi mau thôi, nếu còn chậm trễ thì thư đồng của ngươi sẽ không toàn mạng đây.

Giang Hải Phong xạ hai đạo mục quang lạnh lùng nhìn hoàng y đạo nhân. Tên này cho rằng đối phương sắp muốn hạ thủ với mình nên toàn thân bất giác run bần bật.

Hần gượng cười, nói:

- Ta biết sau khi nghe những điều này thì nhất định ngươi sẽ không tha cho ta, nhưng dù ngươi có đánh chết ta cũng chẳng có ích lợi gì.

Tâm khí của Giang Hải Phong lúc này rất bình ổn, xưa nay xử lý bất kỳ chuyện gì chàng cũng không bị xúc động chi phối. Chàng nhìn đạo sĩ và cười cười, nói:

- Được rồi, ngươi đi đi, giết ngươi chỉ thêm bẩn tay ta thôi.

Nói đoạn chàng tung người phóng đi.

Hoàng y đạo nhân trợn mắt há miệng nhìn theo, khi Giang Hải Phong khuất bóng hần mới vội vàng quay về Tam Dương đạo quán.

Trên đường đi Giang Nam, Giang Hải Phong luôn cố nhớ lại dung diện của Tả Nhân Long, lòng chàng thì luôn tự hỏi rốt cuộc thì nhân vật này có lai lịch như thế nào, hần và ta có thâm thù huyết hận gì?

Bỗng nhiên chàng cười nhạt rồi tự nói:

- Nếu gặp được tên Tả Nhân Long thì tuyệt đối ta không thể bỏ qua cho hần một cách dễ dàng, chỉ có điều hần dụ ta đến Giang Nam có ý gì?

Càng nghĩ chàng càng cảm thấy hoang mang, nhất thời tâm trí cũng bất an. Đi một đoạn không xa thì đến một hương thôn, hai bên đường có nhiều cây liễu xum xuê tỏa bóng. Dưới một gốc liễu lớn có trải mấy chiếc chiếu, hiện có mấy lão nhân mặc nông phục, tay phe phẩy quạt ba tiêu vừa hóng mát vừa tán gẫu.

Giang Hải Phong cho ngựa dừng lại ở một gốc liễu để nghỉ ngơi, có lẽ vì trời quá nóng nên con tuấn mã cũng không muốn đi. Chàng tựa người vào gốc liễu định nghỉ ngơi nhưng hàng loạt ý nghĩ cứ hiện ra trong đầu. Chàng nhớ đến thanh bảo kiếm nên lấy ra xem, kiếm quang lấp lánh, kiếm khí lạnh người, quả nhiên là một thanh bảo kiếm hy hữu. Chỉ đáng tiếc là chàng

không biết lai lịch của nó, sư phụ chàng cũng có một thanh bảo kiếm kêu bằng Cự Khuyết Kiếm nhưng không biết so với thanh kiếm này thì như thế nào.

Chàng từ từ tra kiếm vào bao rồi dắt ra sau lưng, kể đó chàng hồi tưởng lại những lời hoàng y đạo nhân vừa nói. Tả Nhân Long cho rằng chàng là một tên cuồng sát, điều đó khiến chàng bất giác phẫn nộ. Nhưng Giang Hải Phong hồi tưởng lại, trước đây không lâu, trong một đêm mình đã giết mấy người trong bọn Thương hải khách trên hoang đảo, thủ đoạn này đích thực cũng quá tàn độc. Nghĩ vậy nên sự tức giận cũng có phần lắng xuống. Chàng tự nhủ lòng:

- “Từ nay về sau, tuyệt đối ta không thể giết người một cách bừa bãi nữa. Chỉ có điều Tả Nhân Long là ngoại lệ, người này mất phong độ quân tử quá.” Chàng lại nghĩ đến Tịch Ti Ti, một nữ nhân yếu đuối, tuy có chút công phu nhưng hiện tại đã rơi vào tay người khác, nếu Tả Nhân Long có mưu đồ bất chính thì...

Giang Hải Phong bất giác ngẩn người, nhưng chàng lại lắc đầu như có ý phủ nhận ý nghĩ vừa rồi. Vì từ tướng mạo bên ngoài của Tả Nhân Long thì trông hẳn không giống một kẻ tà tâm.

- Lê đây... Lê giòn lê ngọt đây!

Một lão nhân từ xa đang đi tới với thùng lê trên tay, tiếng rao của lão làm đứt mạch suy nghĩ của Giang Hải Phong. Đang lúc vừa đói vừa khát nên Giang Hải Phong đưa tay ngoắc lão nhân lại và nói:

- Này, bán cho tại hạ một quả.

Lão nhân khệ nệ bước lại, vừa đưa lê cho Giang Hải Phong, lão vừa nói:

- Lê giòn lê ngọt, tướng công ăn vào tất biết.

Giang Hải Phong cắn thử một miếng thì cảm thấy rất ngon, lão bán lê ngăm nhìn chàng một lúc rồi nói:

- Tướng công không phải là người bản địa?

Giang Hải Phong gạt đầu rồi tiếc tục ăn, lão bán lê định nói tiếp nhưng lại nghe bên gốc liễu trước mặt có khẩu âm của một người Sơn Tây:

- Này, ta cũng mua một quả.

Giọng nói ở phía trước, cách chỗ Giang Hải Phong không xa, chàng quét mục quang nhìn qua và bất giác giật mình. Thì ra, dưới một gốc liễu cách chỗ chàng không đầy hai trượng, có một lão nhân khô gầy đang nửa nằm nửa ngồi. Lão nhân này mặc hắc y, ngực không cài nút nên để lộ một hàng xương sườn, trên vai lão ta còn có một con thương ung. Sự xuất hiện đột ngột của hắc y lão nhân này khiến Giang Hải Phong ngăm cảm thấy sự tình không đơn giản.

Ngung Sương Kiếm

Hồi 6

Phụng Hoàng Tê Phi

Lúc này hắc y lão nhân có bộ mặt xương xẩu đã chống tay ngồi bật dậy, con thương ung trên vai lão vỗ cánh phành phạch và kêu liên tục. Hắc y lão nhân cười ha ha rồi nói:

- Người thấy không, con súc sinh của ta đã đói lắm rồi, ta bảo người mau đưa cho ta một quả.

Giang Hải Phong chợt hiểu ra, hắc y lão nhân này mua lê là để cho chim ăn. Bất giác chàng chợt nổi lên sự hiếu kỳ, chàng dịch mục quang nhìn qua, xem thử lão ta cho con thương ung ăn như thế nào.

Lão nhân bán lê nhanh chóng đưa tới một quả, hắc y lão nhân chưa kịp nhận thì con thương ung đã vươn cổ mổ lấy quả lê. Một chân đứng trên vai lão nhân mặc hắc y, một chân nó kẹp giữ quả lê, còn miệng thì mổ ăn, thoáng chốc đã hết sạch.

Hắc y lão nhân cười ha ha rồi nói:

- Được! Con bà người, đã hết đói chưa?

Con thương ung dường như hiểu được tiếng người, nó kêu mấy tiếng rồi lập tức vỗ cánh bay vù đến thùng lê. Lão nhân bán lê hoảng hốt lui bước ra sau và ngã kênh xuống đất, lê trong thùng văng ra đầy đất. Con thương ung ra sức mổ lia lịa, nhưng khôn nổi nó không chịu ăn hết từng trái mà mỗi trái chỉ mổ một hai miếng. Thành ra lê vẫn còn, song tất cả đều bị bầm dập và đầy vết bẩn.

Lão nhân bán lê thấy vậy thì dờ khóc dờ mếu, lão kêu lên:

- Con bà nó! Người không muốn sống nữa à? Này, này... Người mau giữ con súc sinh của người lại.

Hắc y lão nhân cười ha ha rồi nói:

- Đúng! Đúng! Con bà nó, ăn như thế đã no chưa? Ha ha...

Lão nhân bán lê vừa dậm chân vừa kêu gào như khóc:

- Người đền lê cho ta.

Hắc y lão nhân thấy lão bán lê khóc gào làm nhiều người chú ý nên bất giác ngừng cười và nghiêm túc nói:

- Người kêu gào làm gì chứ? Chim của ta ăn bao nhiêu lê, người tính tiền rồi ta trả là được. Có gì mà người phải kêu gào?

Lão bán lê nói:

- Thế những trái bị dập nát và dơ bẩn thì sao?

Hắc y lão nhân lạnh lùng nói:

- Ai bảo ngươi để cho nó làm đập? Ngươi tự nhận là mình xúi quẩy thôi!

Lão bán lê nghe vậy thì nộ khí xung thiên, lão bỏ nhào tới chụp vào cổ hắc y lão nhân và nói:

- Đi! Chúng ta đi tìm quan phủ phân xử.

Thân hình hắc y lão nhân vẫn bất động, vẻ mặt vẫn tươi cười, nhưng dù lão bán lê đã vận hết sức, song vẫn không thể lay động đối phương được một phần. Hắc y lão nhân phá lên cười rồi nói:

- Đồ phế vật, như thế mà cũng muốn đánh nhau với lão phu à?

Lúc này có nhiều người vây lại xem náo nhiệt, một vài kẻ nóng tính, thích quàn vào chuyện bất bình nên xông tới trước và quát:

- Đánh! Đánh! Con bà nó! Đánh chết hắc đi!

Theo tiếng quát là thất quyền bát chưởng vung tới tấp đánh vào đầu hắc y lão nhân. Thế nhưng lão ta vẫn thản nhiên cười ha ha, dường như quyền chưởng của bọn người kia chẳng làm cho lão đau đớn. Con thương ung thấy chủ nhân bị đánh thì đã sớm phát nộ khí, lúc này nó kêu lên mấy tiếng rồi vỗ cánh bỏ nhào đến.

Bọn người kia vốn chỉ là một đám ô hợp, nghĩa khí nhất thời, bọn họ thấy vẻ quái dị của hắc y lão nhân thì đã lo sợ, bây giờ thấy con thương ung tấn công một cách dũng mãnh thì vội vàng bỏ chạy tứ tán. Tuy nhiên, chỉ sau mấy vòng chao lượn thì nó đã đuổi kịp bọn người kia và đánh cho bọn họ thất điên bát đảo. Kẻ u đầu kẻ sứt trán, nhất thời kêu khóc rầm lên.

Hắc y lão nhân lớn tiếng nói:

- Được rồi! Được rồi... lão đệ. Đây không phải là chuyện của ngươi, bọn chúng chỉ đùa với ta thôi, ngươi chớ nổi giận như thế. Trở lại nào! Trở lại nào!

Con thương ung tỏ ra cũng biết nghe lời, chủ nhân gọi như vậy thì nó lập tức đảo mình trên không trung rồi bay trở lại, đậu dưới chân hắc y lão nhân.

Hắc y lão nhân đưa tay vuốt vuốt lưng nó rồi cười ha ha, nói:

- Sao ngươi lại nóng nảy như thế? Ăn lê của người ta rồi còn phá hỏng những quả khác, hại ta phải bồi thường cho người ta.

Trong lúc nói thì lão cúi đầu xuống sát mình con thương ung, tựa như nói chuyện với bằng hữu vậy.

Mọi người xung quanh đều ngăn người ra nhìn rồi xôn xao bàn luận, bởi lẽ đây là lần đầu tiên bọn họ trông thấy quái nhân xuất hiện ở nơi này và cũng chẳng hiểu hắc y lão nhân muốn làm gì.

Lão nhân bán lê lại vừa khóc vừa nói:

- Nhất định ngươi là thổ phỉ, là cường đạo, ngươi nuôi chim đả thương người khác thì tuyệt không phải là người tốt. Hôm nay ngươi phải bồi thường lê cho ta, bằng không thì ta chẳng để cho ngươi yên thân.

Có người còn thêm vào:

- Đi! Chúng ta đi gọi quan nhân.

Chẳng ngờ câu này lại khiến hắc y lão nhân phần nộ, lão trợn mắt quát lớn:

- Hồn láo! Kẻ nào muốn đi báo quan? Là kẻ nào? Các người đem quan nhân ra hù dọa ta chẳng?

Mấy lời thịnh nộ này khiến cho bọn người kia hồn phi phách tán.

Hắc y lão nhân đứng lên, phúi bụi đất trên người rồi nói với thương ung:

- Nào, lão đệ, chúng ta đi thôi!

Con thương ung lập tức bay đậu trên vai lão ta, hắc y lão nhân cười nhạt, nói:

- Ta vốn muốn bồi thường cho người hai quan tiền nhưng người đã muốn báo quan thì ta cũng không bồi thường nữa.

Nói xong lão quay người bỏ đi. Lão bán lê thấy vậy thì khóc rống lên và ngay lúc này thì Giang Hải Phong cũng vừa ăn xong quả lê. Chàng nhìn qua lão bán lê và nói với giọng thông cảm:

- Lão trượng, xin đừng khản trương. Khoản tiền đó cứ tính cho tại hạ, nhất định tại hạ sẽ bồi thường cho lão.

Lão bán lê ngạc nhiên nói:

- Đại gia, người... người muốn bồi thường cho ta chẳng?

Giang Hải Phong mỉm cười và bước lại, chàng đã xem rõ toàn bộ vở kịch này, chàng vốn muốn yên thân không quán vào chuyện người khác, nhưng một kẻ hành hiệp giang hồ thì không thể không quán vào những chuyện bất bình như thế này.

Chàng mỉm cười, nói:

- Tại sao tại hạ phải bồi thường cho lão? Nhưng lão ta sẽ bồi thường cho lão. Chàng chỉ tay về phía hắc y lão nhân phía trước và lớn tiếng nói tiếp:

- Này! Này! Lão kia quay lại đã!

Hắc y lão nhân nghe gọi vậy thì lập tức quay lại, lão nhìn Giang Hải Phong bằng ánh mắt kỳ quái rồi cười nhạt, nói:

- Tiểu tử, người gọi ta chẳng?

Giang Hải Phong nói:

- Đúng vậy, mời lão quay trở lại một lát!

Hắc y lão nhân chau mày, cười nhạt một tiếng rồi nói:

- Có chuyện gì người cứ nói ra đi, hai ngày qua ta đã đi mỗi chân lấm rồi.

Giang Hải Phong nghiêm sắc diện, nói:

- Cũng được, chuyện tại hạ muốn nói cũng chẳng có gì khác, chim của lão đã làm hỏng lê của người ta nên lão phải bồi thường, bằng không thì lão sẽ chẳng đi đâu được.

Hắc y lão nhân ngẩn người, lão xạ hai đạo mục mang lạnh lùng nhìn thanh trường kiếm của Giang Hải Phong rồi hơi biến sắc. Hồi lâu sau lão mới mỉm

cười và quay bước trở lại, nói:

- Được! Muốn ta bồi thường cũng dễ thôi! Hà hà! Các hạ đeo bảo kiếm trên người, trông khí phái cũng bất phàm, chẳng cần nói cũng biết là người luyện võ. Lão phu ta từ lúc đến Sơn Đông, luôn cho rằng nơi này rất nhiều anh hùng hào kiệt, nhưng mấy ngày qua chỉ gặp toàn thứ vô dụng.

Lão ngừng một lát rồi nói tiếp:

- Lão phu ta ngựa chân ngựa tay lắm rồi mà chẳng tìm được người nào. Tiểu tử ngươi xuất hiện thật đúng lúc. Được lắm! Được lắm!

Lão đưa tay đẩy con thương ưng ra ngoài và nói:

- Đi! Đi qua chỗ khác nghỉ ngơi, ở đây chẳng phải chuyện của ngươi.

Con thương ưng liền vỗ cánh bay đậu lên một cành liễu rồi rút đầu vào cánh, dường như nó muốn tranh thủ ngủ một giấc.

Giang Hải Phong chẳng biết lão quái này muốn giở trò gì nhưng chàng vẫn mỉm cười, nói:

- Tại hạ chỉ là kẻ qua đường, vốn không muốn xen vào chuyện người khác, nhưng theo tại hạ thấy, việc vô cớ để chim làm hại người là không đúng. Lão nên bồi thường cho người ta mấy quan tiền là được rồi, hà tất phải như thế.

Hắc y lão nhân cười hì hì, nói:

- Tiền thì có nhưng lão phu cũng lười động thủ lấy ra, ngươi nói phải làm thế nào bây giờ?

Giang Hải Phong mỉm cười, nói:

- Nếu tại hạ đánh bại lão thì lão có chịu lấy tiền ra không?

Hắc y lão nhân ngạc nhiên giây lát rồi bật cười, nói:

- Được! Khi đó đương nhiên lão phu phải lấy tiền ra thôi.

Lời vừa dứt thì lão vung quyền đánh thẳng vào mặt Giang Hải Phong. Giang Hải Phong không cần dịch chuyển thân hình nhưng quyền của đối phương đã đánh vào hư không.

Hắc y lão nhân lui bước rồi cười nhạt, nói:

- A! Ngươi cũng khá lắm!

Theo đó là tả chưởng, hữu chưởng vù vù đánh tới. Giang Hải Phong vội vàng vận nội công và xuất chưởng nghênh tiếp. Bây giờ thì hắc y lão nhân mới biết là mình nhất thời khinh địch, lão vội triệt thoái tả chưởng và xuất cước quét một đường vào hạ bàn của Giang Hải Phong. Thế cước của lão khá uy mãnh, nhưng Giang Hải Phong như đã đoán được ý đồ của đối phương, chàng ung dung dịch bước qua trái một cách nhẹ nhàng tự nhiên, vừa đủ để tránh né.

Hắc y lão nhân cười ha ha rồi gật đầu, nói:

- Tuyệt lắm, không ngờ hôm nay Thiết Chưởng Hắc Ưng Lâu Vân Bàng ta gặp phải cao nhân rồi. Được! Chúng ta tỉ thí vài hiệp nhé.

Giang Hải Phong mỉm cười, nói:

- Nói vậy lão họ Lâu à? Thiết Chương của lão quả nhiên có mấy phần công lực, chỉ có điều, lão bằng hữu à, lão không dịch lại tại hạ đâu.

Thiết Chương Hắc Ưng Lâu Vân Bàng trợn mắt nhìn Giang Hải Phong rồi chậm rãi nói:

- Khẩu khí của ngươi cũng khá giống một đại nhân vật. Thiết Chương Hắc Ưng ta hành Nam tẩu Bắc mấy chục năm qua, muốn giao du với loại nhân vật như thế, chỉ có điều...

Giang Hải Phong chẳng hiểu lão ta muốn nói gì, nhưng dường như chàng cũng phát hiện được điều gì đó trong cách nói của đối phương nên bất giác nghi hoặc trong lòng.

Thiết Chương Hắc Ưng Lâu Vân Bàng quan sát chàng một hồi lâu rồi đột nhiên quát lớn:

- Tiểu tử, xem chương đây!

Lần này lão muốn thăm dò công lực của đối phương nên vận mười thành công lực, thế chương như thổi sơn đảo hải, kinh lực từ song chương hướng tới hai huyệt Kiên Tinh của Giang Hải Phong. Mọi người xung quanh đều lo lắng cho Giang Hải Phong, bọn họ chỉ thấy thân hình chàng thấp thoáng uốn lượn như một con trườn xà. Song chương của Thiết Chương Hắc Ưng lướt qua hai bên vai chàng mà đi ra sau. Nếu Giang Hải Phong thừa cơ phản kích thì có lẽ Lâu Vân Bàng khó lòng tránh thoát. Nhưng chẳng hiểu tại sao, chàng cảm thấy Lâu Vân Bàng này không phải là người xấu nên không ráp tâm hạ thủ đả thương lão ta.

Lâu Vân Bàng xuất chương không trúng đích thì bất giác toát mồ hôi lạnh, lão vội vàng lui ba bước và gượng cười nhìn đối phương, sắc diện cũng ửng đỏ lên. Nhưng liền sau đó thì lão tung người lên không, song chương từ trên đánh xuống với chiêu Thương Ưng Bố Thố. Chương theo người mà xuống, chương đến lực đến nhưng chẳng biết Giang Hải Phong xoay chuyển thân hình thế nào ở bên dưới mà khiến Lâu Vân Bàng lại đánh hụt một lần nữa. Thiết Chương Hắc Ưng là một nhân vật lão luyện giang hồ, lão từng gặp không ít kỳ nhân dị sĩ trong nhiều năm qua, nhưng thân thủ lợi hại không lường như thiếu niên trước mặt thì đích thực là cả đời lão chưa từng gặp. Thân hình vừa tiếp đất thì lão quát lớn một tiếng quái dị rồi thì triển thân pháp Quái Xà Phản Thân quay ngoắt người lại. Ngay lúc đó, lão cảm thấy có người vỗ nhẹ vào vai mình, chờ khi lão quay hẳn người lại thì Giang Hải Phong đã đứng ở ngoài xa hai trượng rồi.

Chàng cười hì hì rồi nói:

- Lão bằng hữu, lão còn không chịu thua à?

Thiết Chương Hắc Ưng Lâu Vân Bàng ngăn người, trán toát mồ hôi hột, miệng ấp úng nói:

- Bằng... bằng hữu ngươi họ gì? Đại danh xưng hô thế nào?

Giang Hải Phong mỉm cười, nói:

- Tại hạ là Giang Hải Phong, chỉ là kẻ vô danh tiểu tốt mà thôi.

Lâu Vân Bàng lập tức trấn định tinh thần, lão nói:

- A! Người là Giang Hải Phong à? Được! Khá lắm, Giang huynh đệ, ta phục người rồi.

Nói đoạn lão cung thủ hành lễ, thái độ tỏ ra rất hưng phấn, dường như sự hổ thẹn vì thất bại trước đó không còn nữa.

Lão nhân bán lê lại kêu lên:

- Đại gia, người có muốn bảo lão ta bồi thường cho ta không?

Thiết Chương Hắc Ứng cười ha ha rồi nói:

- Người bớt lải nhải có được không, nếu chẳng nể mặt Giang tướng công thì lão phu ta một hào cũng chẳng bồi thường cho người.

Nói đoạn lão lấy ra một nén bạc chừng hai lạng, tự tay đưa cho lão bán lê và nói:

- Cầm lấy, nhiều hơn người mong chờ đấy.

Lão bán lê không ngờ một lão nhân rách rưới có vẻ cùng đồ mà lại xuất thủ hào phóng như vậy, nhất thời lão nhận tiền rồi ngẩn cả người ra. Hồi lâu sau lão mới cho nén bạc vào hâu bao rồi hành lễ với Giang Hải Phong và nói:

- Đa tạ đại gia!

Lâu Vân Bàng phá lên cười ha ha rồi nói:

- Là tiền của ta đưa cho người, sao người lại đa tạ hấn?

Lão bán lê nói:

- Nếu không có Giang tướng công gọi người lại thì chẳng phải là ta đã trắng tay rồi sao?

Nói đoạn lão đi nhặt những quả lê vung vãi khắp mặt đất, tạm thời không để ý đến bọn Lâu Vân Bàng nữa.

Giang Hải Phong chợt phá lên cười ha ha một tràng, tuy hành tẩu giang hồ không lâu nhưng chàng đã học được nhiều chuyện thể thái nhân tình. Bấy giờ chàng sợ Lâu Vân Bàng mất mặt nên vội nói:

- Lâu lão tiên bối thật khăng khải khiến người ta khâm phục vô cùng.

Thiết Chương Hắc Ứng cười lớn, nói:

- Được rồi! Huynh đệ, người nói thế còn lợi hại hơn là mắng lão phu!

Giang Hải Phong mỉm cười, nói:

- Tại hạ bước vào giang hồ chưa lâu, chỉ biết thành tâm đối đãi với người khác, mỗi lời đều xuất phát từ đáy lòng, tuyệt không có ý gì khác. Lâu lão tiên bối chớ đa nghi.

Lâu Vân Bàng lại ngẩn người, bỗng nhiên lão phát hiện thiếu niên trước mặt quả thật như lời chàng vừa nói, là một thiếu niên thuần chân bộc trực, chưa từng trải trên giang hồ, do đó bất giác lão càng thêm ngưỡng mộ.

Lão gượng cười rồi lắc đầu, nói:

- Giang thiếu hiệp, mấy lời của ngươi khiến lão phu thật xấu hổ. Được rồi, xem như lão phu ta thật sự phục ngươi rồi đây.

Lão chớp chớp song mục rồi nói tiếp:

- Xem ra Giang thiếu hiệp không phải là bản địa.

Lúc này Giang Hải Phong cũng cảm thấy có phần tâm đầu ý hợp với Thiết Chương Hắc Ứng Lâu Vân Bàng này. Chàng không dám nhìn bề ngoài mà đánh giá người khác nữa, vả lại lúc này chàng đang ở vào thế lạ người lạ đất, đang rất cần một bằng hữu trên giang hồ. Lâu Vân Bàng tuy bại nhưng tuyệt không có chút thái độ bất phục ghi thù, bằng vào khí khái này thì có thể tìm được mấy người trong giang hồ?

Nghĩ vậy nên chàng thành thật nói:

- Lão đoán sai rồi, tại hạ vốn là cư dân Sơn Tây nhưng từ nhỏ lớn lên ở phương Nam, đã lâu chưa về lại cố hương mà thôi.

Lâu Vân Bàng cười ha ha, nói:

- Những lời ta vừa nói trước đây phải thu hồi lại rồi. Sơn Đông quả nhiên có kỳ nhân dị sĩ, chuyến đi này thật không uổng công.

Lời chưa dứt thì lão lại phá lên cười một tràng thật dài.

Vở hí kịch đã kết thúc, những kẻ xem náo nhiệt cũng lần lượt giải tán. Hiện tại tuy trời còn nắng như thiêu nhưng hai người vẫn đứng dưới ánh nắng chói chang, dường như đã quên cả cái nóng.

Lâu Vân Bàng mỉm cười, nói:

- Trời cũng không còn sớm, ta nghĩ lão đệ ngươi vẫn chưa ăn uống gì, nếu ngươi không ngại thì cách đây không xa là Châu phủ, có tửu quán đường hoàng, ta mời ngươi đến đó đánh chén một bữa, ý ngươi thế nào?

Giang Hải Phong chau mày, trong lòng chàng đang phát sầu về tung tích của Tịch Ti Ti, nhưng đây không phải là chuyện phát sầu mà giải quyết được, huống hồ chàng cũng đã đói thật sự.

Do vậy, chàng liền nói:

- Được! Chúng ta đi!

Lâu Vân Bàng thấy chàng đồng ý nhanh và dứt khoát như vậy thì lão càng cao hứng, lão cười lớn rồi nói:

- Tốt! Như thế mới là bằng hữu của họ Lâu ta.

Nói đoạn lão cất tiếng hú thật dài, con thương ưng mình đen cổ trắng lập tức bay đến đậu vào vai của lão. Xem ra lão đang cao hứng thật sự, lão bước tới dắt con ngựa của Giang Hải Phong lại, sau một lúc sờ sẫm bên hông ngựa thì lão lắc đầu, nói:

- Tiểu huynh đệ ngươi sao lại cười con ngựa gầy thế này? Con ngựa này thật quá tệ.

Giang Hải Phong mỉm cười, nói:

- Tại hạ không rành về ngựa, phải thỉnh giáo Lâu tiên bối thôi!

Lâu Vân Bàng cười cười, nói:

- Thỉnh giáo thì không dám nhận, nhưng lão phu ta cũng biết ít nhiều về ngựa.

Lão chỉ qua con ngựa của Giang Hải Phong rồi nói tiếp:

- Con ngựa này, tai và đuôi không thẳng, vành mũi không bạnh ra, tuy chạy nhanh nhưng chẳng qua cũng là loại trung bình mà thôi.

Lão lại mỉm cười và nói tiếp:

- Ngựa tốt nhất là loại sinh ra ở Mông Cổ, thứ đến là danh câu ở Đại Mạc, về sau nếu có cơ hội thì lão đệ ngươi cứ đến hai nơi đó chọn ngựa, nên nhớ ngựa hay thường là ngựa xấu, bên ngoài trông tầm thường.

Giang Hải Phong cung thủ, nói:

- Khâm phục! Khâm phục!

Thiết Chương Hắc Ứng cười ha ha rồi nói:

- Như thế có gì đáng gọi là khâm phục với chẳng khâm phục? Thực lòng mà nói, lão phu ta khâm phục sát đất đối với mấy chiêu công phu của ngươi.

Giang Hải Phong chỉ mỉm cười mà không nói gì, hai người vừa đi vừa đàm đạo, bất giác đã đi được một đoạn khá xa. Giang Hải Phong luôn chú ý đến con thương ung trên vai Lâu Vân Bàng, lúc này chàng ngắm nhìn kỹ thì cảm thấy thần dũng của nó rất dị thường. Chàng buột miệng tán tụng:

- Con thương ung của lão thật tuyệt đẹp, là do lão tự nuôi dưỡng chăng?

Lâu Vân Bàng nghe chàng nhắc đến con đại ung của mình thì càng cao hứng, lão đưa tay vuốt lưng chim và nói:

- Đúng vậy, ta phải mất ròng rã năm năm mới thuần phục được nó. Bây giờ bảo nó đi nó cũng không đi nữa.

Lão cười ha ha rồi hất mạnh tay một cái, con thương ung lập tức vỗ cánh bay lên.

Hai cánh của nó xòe rộng như hai cánh cửa lớn, đặc biệt là hai khớp xương cánh, trông cứ như hai thanh đoản đao, nếu để nó va phải thì chẳng biết hậu quả sẽ như thế nào.

Lâu Vân Bàng ngược nhìn thương ung và mỉm cười, nói:

- Con vật yêu quý của ta có khả năng địch hổ báo, người thường làm sao địch lại?

Vừa rồi ngươi thấy nó chỉ vỗ cánh mà bọn người kia đã thất điên bát đảo, thực ra nó chỉ hí lộng bọn họ mà thôi, nếu nó muốn đánh người thật thì cách đánh không phải như thế, mà là như thế này...

Nói đoạn lão vung hai tay, ra điều như đại bàng xòe cánh vỗ môi. Giang Hải Phong đang hứng thú lắng nghe thì chợt thấy con thương ung từ trên trời cao, bỗng nhiên xếp cánh rồi chúi thẳng xuống như một mũi tên, miệng phát ra những thanh âm quái dị.

Thiết Chương Hắc Ứng cười ha ha rồi nói:

- Đó! Có lẽ nó phát hiện ra vật gì rồi, rất tốt, xem ra phúc phận của tiểu lão đệ ngươi không nhỏ.

Hai người dõi mắt nhìn theo, nơi con thương ung chúi xuống là một rừng trúc, cách đó không xa. Lâu Vân Bàng nói:

- Đi! Chúng ta đến đó xem thử.

Giang Hải Phong cũng đang đầy bụng hiếu kỳ, chàng không cần suy nghĩ mà lập tức theo Lâu Vân Bàng phóng về phía rừng trúc. Hiện tại bọn họ đều nhìn thấy rõ ràng, cách nơi con thương ung vừa chúi xuống không xa, có một con chim ung khác nhỏ hơn, bỗng nhiên vỗ cánh bay lên. Hướng bay nhằm vào con thương ung đang chúi xuống, nhất thời tiếng chim náo nhiệt cả một vùng, lưỡng ung quần đả trên không, lông chim rơi xuống là bay theo gió.

Lâu Vân Bàng tỏ vẻ khẩn trương, lão chau mày nói:

- A, thì ra là chuyện thế này! Kỳ quái, ở đâu lại xuất hiện một cho chim ung như thế?

Giang Hải Phong nhìn cảnh tượng kỳ quái trước mắt đến ngẩn người, chàng thấy con chim ung nhỏ hơn có lông màu xanh đậm, thân hình rất rắn chắc, tuy nhỏ hơn con đại ung của Lâu Vân Bàng rất nhiều nhưng thần dũng không hề thua kém.

Lâu Vân Bàng buột miệng nói:

- Thật là lợi hại, đại ung của ta xưa nay chưa từng bại trận, nhưng xem ra hôm nay nó gặp phải đối thủ rồi.

Giang Hải Phong chưa kịp khai khẩu thì lão đã nói tiếp:

- Không được, ta phải gọi nó lại thôi!

Nói đoạn lão hú một tiếng thật dài.

Con đại ung đang hăng máu quần đả nghe tiếng hú thì nó quay đầu lại nhìn nhưng con tiểu ung vẫn bám theo không thôi. Con đại ung chẳng biết làm thế nào nên đành quay lại đánh tiếp.

Thiết Chương Hắc Ưng thấy vậy thì liên tục dậm chân và nói:

- Hồng bát! Đây là bọn tiểu vương điều, nhưng sao lại hung dữ như thế?

Nói đoạn lão lại hú tiếp mấy tiếng nữa, nhưng con đại ung không thể thoát ra khỏi vòng chiến thì làm sao bay trở lại được?

Lâu Vân Bàng vô cùng khẩn trương. Giang Hải Phong thấy vậy thì mỉm cười, nói:

- Lão tiên bối đừng lo, tại hạ thấy con đại ung của lão không đến nỗi bại trận đâu.

Lâu Vân Bàng nói:

- Bại thì không thể bại nhưng ta sợ nó bị tổn thương đôi cánh, sau này không thể vỗ mạnh được. Kỳ quái, tiểu vương điều này là giống sinh trưởng ở Bắc Thiên Sơn sao lại xuất hiện ở nơi này? Quái... quái...

Giang Hải Phong vốn muốn xem cho đến lúc phân thắng bại, nhưng thấy lão ta vì thương chim mà nóng lòng như vậy thì chàng bất giác mỉm cười, nói:

- Đã vậy thì tại hạ sẽ giúp nó một tay.

Chàng cúi nhặt hai viên đá, mỗi viên to đều bằng đầu ngón tay cái, Lâu Vân Bàng kinh hãi nói:

- Tiểu lão đệ, người có thủ nghệ này thật à? Khoảng cách có đến sáu mươi trượng đấy.

Giang Hải Phong nói:

- Không sao!

Lúc này con đại ưng đang thu cánh đảo mình rồi dùng cánh phải công kích vào cánh trái của con tiểu vương điều. Tiểu vương điều cũng sớm đề phòng nên lập tức vỗ mạnh hai cánh bay lên, để lộ phần bụng với lông vũ trắng như tuyết. Giang Hải Phong thấy cơ hội đã đến nên lập tức xuất thủ, chàng vận lực vào ngón tay cái rồi bật mạnh ra, viên đá bay vù vù lên không trung như mũi tên.

Nhưng con tiểu vương điều này, đúng như lời Lâu Vân Bàng nói, quả thật là một giống chim hy hữu ở Bắc Thiên Sơn, là vương trong các loài chim. Và cũng chỉ có giống đại ưng của Lâu Vân Bàng mới là đối thủ của nó, song thắng bại cũng không thể phân định trong nhất thời. Ngoài ra, mục quang của loại tiểu vương điều này cũng cực kỳ bén nhạy. Giang Hải Phong xuất thủ nhanh như vậy, viên đá vừa bay ra là đến ngay, thế nhưng con tiểu vương điều vẫn kịp thời phát hiện, nó lập tức xếp cánh lộn trên không và tránh thoát trong gang tấc.

Giang Hải Phong hơi bất ngờ, còn Thiết Chương Hắc Ứng Lâu Vân Bàng thì tỏ vẻ không bằng lòng. Trong lúc lão ta chưa kịp có phản ứng thì viên đá thứ hai đã từ tay Giang Hải Phong bay lên.

Lúc này chàng có dự đoán trước nên dùng cách đánh chặn đầu, đánh vào nơi con tiểu vương điều sẽ tránh né. Viên đá vừa bay ra thì Lâu Vân Bàng cũng buột miệng kêu lên:

- Quá thấp rồi!

Nhưng lời của lão chưa dứt thì bỗng nhiên viên đá bật thẳng lên trên, tốc độ nhanh như sao xẹt. “Bốp” một tiếng, viên đá đánh trúng vào cánh phải của tiểu vương điều.

Lâu Vân Bàng vui mừng kêu lên:

- Thủ pháp tuyệt diệu! Khâm phục! Khâm phục!

Con tiểu vương điều bị đánh trúng nên chao đảo rồi rơi xuống, con đại ưng thừa cơ truy theo rất sát.

Lâu Vân Bàng vỗ tay kêu lên:

- Phải! Đánh mạnh vào! Đánh mạnh vào!

Chợt nghe Giang Hải Phong buột miệng kêu lên:

- Không xong rồi!

Lời chưa dứt thì chàng đã khom người nhặt mấy viên đá nữa rồi đánh ra tứ thì.

Dưới ánh nắng chói chang, viên đá như một đạo bạch quang phá không trung mà bay lên. Lâu Vân Bàng vốn chẳng biết là chuyện gì, lúc này lão định thần nhìn kỹ thì mới phát hiện một đạo bạch quang khác từ một hướng khác bay lên.

Hai viên đá nhỏ va vào nhau giữa không trung, chỉ nghe một tiếng “cách” phát ra, hai viên đá vỡ nát rồi rơi xuống. Cùng lúc đó, bọn Giang Hải Phong chợt nghe một tiếng sáo phát ra ở bên phải rừng trúc, con tiểu vương điều tuy đã thọ thương nhưng vẫn cố gắng cầm cự, chờ đến lúc nghe tiếng sáo thì nó mới chao cánh bay về bên phải rừng trúc.

Con đại ung của Lâu Vân Bàng lập tức thừa thắng truy theo. Giang Hải Phong chau mày nói:

- Lâu tiên bối, mau gọi chim của lão lại, chúng ta vương họa rồi.

Bấy giờ Lâu Vân Bàng mới thấy rõ, thì ra con tiểu vương điều kia cũng là thần ung do con người nuôi dưỡng. Lão biết, một khi giống vật yêu quý bị đả thương thì chủ nhân của nó tất sẽ không dễ bỏ qua. Đồng thời, vừa rồi lão cũng nhìn thấy, đối phương cũng mưu đồ dùng ám khí đả thương con đại ung của lão, may là Giang Hải Phong kịp thời xuất thủ ngăn cản. Bây giờ nếu không nhanh chóng gọi con đại ung lại thì khó tránh khỏi bị đối phương đả thương.

Do vậy, lão vội hú liền mấy tiếng, con đại ung nghe chủ nhân gọi thì lập tức quay đầu lại, sau khi đảo một vòng trên không, cuối cùng nó cũng hạ cánh xuống trước chân Lâu Vân Bàng. Trên cánh con đại ung đầy vết máu, dưới mắt trái cũng bị trầy xước, hiện tại trông nó đã mất đi thần dũng lúc trước.

Lâu Vân Bàng cúi xuống vỗ về con vật và nói:

- Thương thế quả nhiên không nhẹ.

Giang Hải Phong dự đoán là đối phương tất sẽ tìm đến làm phiền, mà chàng thì không muốn vương thêm chuyện trong lúc này, do đó chàng vội hỏi thúc:

- Lâu tiên bối, chúng ta đi thôi. Vào thành rồi tìm được vật trị thương cho nó.

Chẳng có gì để lo sợ lắm đâu.

Thiết Chương Hắc Ứng vì quá yêu chin nên tự nhiên rất đau lòng, lão cười nhạt, nói:

- Chẳng biết là chim của kẻ nào? Ta không thể không giết nó.

Giang Hải Phong cười thâm và nghĩ:

- “Chim của lão tấn công chim của người ta trước, lão còn trách ai được nữa?” Nghĩ đoạn chàng vội kéo Lâu Vân Bàng đi, nhưng vừa đi được mấy bước thì bỗng nhiên nghe bên phải rừng trúc có tiếng vó ngựa phi tới, theo

đó là tiếng quát:

- Kẻ phía trước, đứng lại!

Giang - Lâu nghe vậy thì dừng bước và cùng quay lại nhìn, bọn họ vừa cảm thấy trước mắt lóe sáng thì con bạch mã đã phi đến nơi rồi. Giang Hải Phong nghe thanh âm lạnh lẽo thì đoán biết đối phương là một nữ nhân, nào ngờ khi đối mặt thì thấy người vừa đến là một nam nhân.

Người đến có môi hồng răng trắng, ngọc diện như hoa, mày cong như trăng non, đôi mắt long lanh như làn thu thủy, hắc bạch phân minh, không phần nô nhưng vẫn tỏ được uy lực. Người này toàn thân mặc bạch y, tóc bện thành một khối thả dài sau lưng.

Quả thật, một đại cô nương cũng khó có được tư chất dung quang như vậy, do đó Giang Hải Phong và Lâu Vân Bàng bất giác ngẩn cả người.

Con bạch mã của bạch y thiếu niên này cũng hấp dẫn như chủ nhân của nó, toàn thân trắng như tuyết, không pha một sợi lông tạp. Thiết Chương Hắc Ứng vừa nhìn là biết ngay đây chính là loại Hãn Thuyết Mã trăm năm khó gặp, vì thế nên lão kinh ngạc không ít.

Bạch y thiếu niên nô khí xông đến trước mặt bọn Giang Hải Phong rồi dừng ngựa, sau khi quét mục quang nhìn con đại ưng trên vai Lâu Vân Bàng thì bạch y thiếu niên nói:

- Quả nhiên không sai, chính là con súc sinh này.

Trong lúc người này nói thì Giang Hải Phong và Lâu Vân Bàng cùng phát hiện phía sau yên ngựa còn có một túi da, con tiểu vương điều đang nằm trong đó và thò đầu ra ngoài. Trông nó như vừa qua một cơn bạo bệnh, hai mắt lim dim, cánh buồng lỏng, thân hình bất động.

Bạch y thiếu niên nói xong mới dịch mục quang nhìn qua hai người trước mắt, khi nhìn đến Giang Hải Phong thì sắc diện tỏ ra rất kinh ngạc, đồng thời hai má cũng hơi ửng hồng. Thiếu niên lạnh lùng nói:

- Con đại ưng là do các người nuôi dưỡng phải không?

Lâu Vân Bàng cười hì hì, nói:

- Là do lão phu nuôi dưỡng, tiểu tử định thế nào đây?

Bạch y thiếu niên chớp chớp đôi mắt hạnh rất đẹp và như vô ý liếc nhìn qua Giang Hải Phong. Về phần nô vẫn chưa hết, thiếu niên lạnh lùng hỏi:

- Chim của lão vô cớ tấn công chim của người khác là nghĩa lý gì?

Lâu Vân Bàng thần nhiên nói:

- Tiểu tử người nói không đúng rồi, chim của người tấn công chim của lão phu trước mà.

Bạch y thiếu niên liếc nhìn Giang Hải Phong rồi nói:

- Lão này thật vô lý, trước tiên ta không nói chuyện đó, ta hỏi lão, tại sao lão dùng ám khí đả thương chim của ta? Lão cho rằng lão là nhân vật lợi hại chăng?

Thiết Chương Hắc Ứng nghe giọng nói của thiếu niên này vừa lạnh lùng vừa giống giọng trẻ con, dưới cằm chẳng có một sợi râu thì trong lòng lão bất giác cảm thấy kỳ quái, lão phá lên cười lớn.

Bạch y thiếu niên thấy vậy thì càng phần nộ và lập tức tung người phi xuống.

Giang Hải Phong kinh ngạc, chàng thầm nghĩ:

- “Người này tuy còn trẻ tuổi nhưng võ công chẳng tầm thường, không ngờ đây là nơi tiềm long ngọa hổ.” Kỳ thực chàng đâu biết rằng, đối phương cũng giống như chàng, tức là từ một phương xa đến đây mà thôi.

Bạch y thiếu niên hạ thân xuống đất mà không có tiếng động, thân hình uyển chuyển như liễu, tướng bộ nhẹ nhàng, xem ra càng giống một tiểu cô nương. Điều này càng khiến bọn Giang Hải Phong thêm kỳ quái hơn.

Lâu Vân Bàng cười nhạt, nói:

- Tiểu tử, ngươi muốn thế nào? Muốn đánh nhau chẳng?

Bạch y thiếu niên nộ khí quất:

- Hôm nay bốn cô nương...

Bỗng nhiên ngọc diện đỏ bừng, người này vội nói lại:

- Hôm nay bốn thiếu gia không thể không giáo huấn các ngươi.

Lâu Vân Bàng nhìn qua Giang Hải Phong, cả hai cùng cười.

Bạch y thiếu niên thấy vậy thì càng nộ khí xung thiên, ngọc diện càng thêm đỏ, nhưng miệng vẫn lạnh lùng quát:

- Các ngươi chớ vội cười, hôm nay nếu bốn thiếu gia không buộc các ngươi quỳ khấu đầu thì không thôi.

Lâu Vân Bàng nhìn qua Giang Hải Phong, lão cười hì hì, nói:

- Nghe thấy không, tính luôn cả lão đệ ngươi nữa đấy!

Đến lúc này thì Giang Hải Phong đã nhận ra, đối phương là một nữ nhân, chàng vốn không muốn tranh chấp với nữ nhân nên nhất thời chỉ mỉm cười mà không nói gì.

Bạch y thiếu niên nhìn Giang Hải Phong một lúc rồi quay sang nói với Lâu Vân Bàng:

- Lão đã lớn tuổi như vậy mà nói năng chẳng có chút quy củ, y phục chẳng chỉnh tề, xem ra để lão sống cũng bằng thừa.

Lâu Vân Bàng lại cười hì hì, rồi nói:

- Thế à? Vậy cũng tốt, ngươi muốn giáo huấn lão phu chẳng? Ta nói ngươi là một đại cô nương, với dáng vẻ bất nam bất nữ của ngươi như thế thì có quy củ gì?

Bạch y thiếu niên càng đỏ mặt, sau khi lui một bước thì người này thét lên:

- Con người lão thật là chỉ biết nói xằng nói bậy, xem ta đánh đây.

Một lời vừa xuất thì thân hình đã như gió lướt tới, ngọc chương nhắm vào chính diện của Lâu Vân Bàng mà đánh tới.

Lâu Vân Bàng cười ha ha, lão hất con đại ung ra ngoài, hai chân thi triển thế Đảo Thái Cổ Tinh Bộ mà lui ra xa hơn trượng rồi nói:

- Thiết Chương Hắc Ung ta hành tẩu giang hồ cả đời nhưng chưa từng động thủ với nữ nhân, xem ra hôm nay phải phá lệ thôi.

Bạch y thiếu niên mặt đỏ như gấc, nhưng vẫn lập tức tung người đến lần nữa, chân phải soạt tới trước, song thủ nhắm vào hai mạn sườn của Lâu Vân Bàng mà công kích. Lần này Lâu Vân Bàng bất giác kinh ngạc, lão không ngờ đối phương có thân thủ lợi hại như thế. Nhất thời lão chẳng dám khinh thị nữa, đang lúc định tung người lên không thì lão giật mình kinh ngạc khi thấy đối phương tự thu chiêu và lui bước.

Thiết Chương Hắc Ung đang ngạc nhiên thì bạch y thiếu niên chau mày, nói:

- Trông lão bản thủ quá, ta sợ dơ cả tay của ta mất.

Nói đoạn thiếu niên lấy ra một đôi găng tay màu đen được dệt bằng lụa, sau khi đeo vào tay xong thì mỉm cười, nói:

- Chúng ta đánh tiếp!

Lâu Vân Bàng thấy đối phương làm nhục mình như thế thì bất giác tức khí, lão cười nhạt, nói:

- Miệng lưỡi của đại cô nương người thật điêu ngoa. Hôm nay ta muốn xem người có công phu ghê gớm gì mà dám náo loạn như vậy.

Lão cảm thấy trước mặt Giang Hải Phong, nếu ngay cả một nữ nhân mình cũng đánh không lại thì mất mặt quá. Nghĩ thế nên lão liền gật đầu và nói tiếp:

- Trước khi động thủ, lão phu có mấy điều cần phải nói rõ.

Bạch y thiếu niên nói:

- Còn phải nói chuyện gì nữa?

Lâu Vân Bàng nói:

- Người là một nữ hài tử, ta là một lão nhân, để tránh chuyện cật lớn hiếp nhỏ, nên chúng ta phải có giao ước trước là chỉ điểm tới rồi thôi, ý người thế nào?

Bạch y thiếu niên mỉm cười, nói:

- Ta rõ ràng là một nam nhân, lão chớ...

Lâu Vân Bàng cười hì hì, nói:

- Được! Được! Tạm thời không nói đến vấn đề này, nhưng chúng ta phải giao ước trước, người có đồng ý với cách đánh của lão phu không?

Bạch y thiếu niên cười nhạt, nói:

- Ai sợ lão chứ? Nhưng điểm tới rồi dừng thì quá tiện nghi của lão, ta muốn lão phải khầu đầu tạ tội cơ.

Lâu Vân Bàng lại cười hì hì, lão nói:

- Được! Như vậy cũng được, nếu lão phu bại thì sẽ khầu đầu tạ tội với

ngươi, nhưng nếu ngươi bại thì sao?

Trên mặt cô nương giả nam nhân chợt xuất hiện nụ cười, lời nói cũng thêm lạnh lùng:

- Tự nhiên là cũng như vậy, nhưng lão đừng có nằm mơ.

Lâu Vân Bàng phá lên cười ha ha, lão nói:

- Nếu là giấc mơ đẹp thì cũng đáng nằm mơ. Nào, chúng ta động thủ thôi! Miệng nói nhưng mũi chân đã điểm xuống đất, thân hình lướt tới trước nhanh như chớp, thủ chỉ điểm vào thắt lưng của đối phương.

Bạch y nữ cho rằng đối phương có ý khinh bạc nên bất giác thịnh nộ, quát lớn:

- Lão quỷ, lão muốn tìm cái chết chăng?

Tiếng quát chưa dứt thì thân hình khom tới trước, tay phải xoay chuyển nhằm chụp vào mạch môn của Lâu Vân Bàng. Thiết Chương Hắc Ưng kinh hãi, tả thủ vội thi triển thế Vân Ma Thám Thủ đánh vào tay phải của đối phương. Trong chốc lát song phương đã cuộn vào vòng chiến, chiêu chiêu thức thức xảy ra liên miên bất tuyệt.

Giang Hải Phong tuy đứng dựa gốc cây không lên tiếng, nhưng mục quang của chàng thủy chung không rời hai người, chàng xem tới đây thì bất giác chau mày và từ từ bước lại. Điều khiến chàng kinh ngạc là thân pháp tuyệt diệu của thiếu nữ, lên xuống tới lui nhẹ nhàng như mây, chỉ một điểm này cũng đủ chứng minh thiếu nữ kia tất phải có minh sư chỉ giáo về khinh công, nội công và khí công. Đồng thời chàng cũng thầm lo lắng cho vị bằng hữu vong niên vừa mới kết giao. Đôi khi chỉ cần vài chiêu đầu tiên là có thể phân thắng bại rồi, điều đó cũng chứng minh là võ công giữa đôi bên quá chênh lệch. Tình hình tại đương trường lúc này cũng cho thấy rõ điều đó.

Tuy chưa đầy mười hiệp nhưng Giang Hải Phong đã nhận thấy Thiết Chương Hắc Ưng Lâu Vân Bàng chắc chắn sẽ là bại tướng.

Hiện tại Lâu Vân Bàng đang thi triển chiêu Song Hải Đệ Châm đánh thẳng vào hai mạn sườn của thiếu nữ. Nhưng đối phương ngửa người ra sau tránh né một cách dễ dàng. Lâu Vân Bàng liền bước tới một bước, hữu thủ vung nhanh như chớp, đánh thẳng vào chính diện của đối phương. Nhưng lão ta phạm vào sự khinh xuất, bởi lẽ chiêu tránh né của thiếu nữ là dụ địch, Lâu Vân Bàng chưa kịp vận kinh lực thì đã nghe một tiếng quát lạnh lạnh:

- Lão còn chưa chịu thua à?

Lời chưa dứt thì bạch y nhân khẽ điểm hai chân xuống đất, thân hình xoay chuyển trở lại nhanh như sao xẹt.

Giang Hải Phong buột miệng kêu lên:

- Lâu tiên bối cẩn thận sau lưng!

Một lời chưa dứt thì chiêu thức của bạch y nhân đã ập tới, hóa ra là dương đông kích tây. Thoạt tiên, thế chưởng của nàng đánh vào đỉnh đầu của Lâu

Vân Bàng. Lâu Vân Bàng dùng thức Đơn Chương Thác Thiên, hữu thủ vung mạnh ra sau, nhưng bạch y nhân lập tức phân song thủ ra, đôi ngọc thủ đánh vào hai bên người Lâu Vân Bàng, động tác biến chiêu cực kỳ nhanh và uyển chuyển như chim én.

Thiết Chương Hắc Ứng nghe Giang Hải Phong cảnh báo thì cả kinh, lão vội tung người tới trước, thi triển chiêu Hàm Dao Học Bộ nhưng đã quá muộn rồi.

Trong chớp mắt, khi mũi chân lão cửu điểm xuống đất thì lão cảm thấy trên hai nơi Kiên Tĩnh huyết bỗng nhiên tê buốt.

Lâu Vân Bàng kêu lên một tiếng, thân hình loạng choạng bước tới trước.

Trên hai nơi Kiên Tĩnh huyết chỉ tê buốt rồi lập tức bình thường trở lại, nhưng đợi đến lúc lão xoay chuyển thân hình thì bạch y nhân đã đứng ở ngoài xa hơn trước rồi.

Thần thái của bạch y nhân lạnh như băng, nàng cười nhạt rồi nói:

- Lão chịu thua chưa?

Bất giác Thiết Chương Hắc Ứng mới cảm nhận được chuyện gì vừa xảy ra, khuôn mặt đen bóng của lão chợt biến sắc và khó coi vô cùng.

Lão gượng cười, nói:

- Thân thủ của cô nương người quả nhiên rất lợi hại, không ngờ Thiết Chương Hắc Ứng Lâu Vân Bàng ta hành tẩu giang hồ một đời mà lại mất mặt ở đất Sơn Đông này.

Bạch y nhân trầm sắc diện nói:

- Nói những lời đó có ích gì, họ Lâu lão phải quỳ gối tạ tội với ta mới được.

Lâu Vân Bàng ngửa mặt cười lớn một tràng rồi nói:

- Cô nương đừng nằm mơ, hai chân của Lâu Vân Bàng ta chỉ quỳ dưới trời xanh và phụ mẫu thôi, há có thể quỳ gối trước hạng nữ lưu người sao? Người thật quả không biết tự lượng sức mình rồi.

Bạch y nhân chau mày liễu, ngọc diện càng thêm đỏ, đôi mắt hạnh không ngừng xoay chuyển, nàng nói:

- Khá lắm! Nói mà không giữ lời, nhưng ta có biện pháp buộc lão phải quỳ gối rồi.

Nói đoạn nàng tung người lướt tới, đang định bổ nhào vào người Lâu Vân Bàng thì bỗng nhiên nghe một tiếng cười nhạt, theo đó là một giọng nói thâm trầm:

- Xin cô nương dừng tay!

Bạch y nhân nghe vậy thì lập tức lướt người qua một bên như chim én, nàng chậm rãi quay nhìn về phía Giang Hải Phong và nói:

- Thế nào, người cũng muốn xen vào chuyện này à?

Giang Hải Phong vẫn thản nhiên với bộ mặt vô tình như tượng gỗ, chàng nói:

- Thế nào là xen vào, chuyện này vốn chẳng liên quan đến lão ta.

Bạch y thiếu nữ ngạc nhiên nói:

- Nói vậy, con đại ung kia không phải của lão ta à?

Giang Hải Phong nói:

- Chim là của lão ta nhưng kẻ dùng đá đả thương chim của cô nương lại là tại hạ, không phải là lão.

Bạch y thiếu nữ lại chau mày liễu, nàng buột miệng đáp:

- Thế tại sao ngươi không nói sớm?

Giang Hải Phong mỉm cười và chậm rãi nói:

- Cô nương xông đến một cách hung hăng, và có cho ai thời gian để nói đâu?

Nhưng bây giờ nói cũng không muộn.

Thiếu nữ đảo mắt hạnh nhìn khắp người Giang Hải Phong một lượt, nàng cảm thấy người này anh hoa tiềm ẩn, khí thái an nhiên, tất phải là nhân vật không tầm thường. Nhưng nàng cậy vào tuyệt kỹ trên người và uy thế của kẻ vừa chiến thắng nên vẫn chẳng coi đối phương ra gì. Nàng quét mục quang nhìn xéo qua Giang Hải Phong và lạnh lùng nói:

- Thấy bây giờ ngươi muốn gì?

Giang Hải Phong thản nhiên nói:

- Vị lão bằng hữu này của tại hạ cảm thấy cô nương là một nữ tử nên không tiện hạ thủ, do đó mới để thua cô nương.

Chàng vừa nói đến đây thì thiếu nữ đã lạnh lùng cắt lời:

- Ngươi nói dễ nghe quá nhỉ? Nhưng ta không quản những điều đó, ta chỉ hỏi là tại sao lão nói mà không giữ lời, lão đã thua ta thì phải quỳ gối khấu đầu tạ tội, bằng không thì ta phải cho lão biết thế nào là lợi hại.

Giang Hải Phong vẫn chưa thấy sự lợi hại của cô nương này như thế nào nên nhất thời cũng giật mình.

Chợt nghe Thiết Chương Hắc Ung Lâu Vân Bàng cười nhạt rồi nói:

- Giang lão đệ, ngươi không cần quán chuyện này, để cô nương thử Thiết Chương của ta cho biết.

Bạch y thiếu nữ lạnh lùng nói:

- Thiết Chương của lão có gì là ghê gớm? Ta đã sớm biết rồi, xem ra nên gọi là Đậu Hủ Chương thì đúng hơn đây.

Lâu Vân Bàng hận thấu xương nhưng vì mình không phải là đối thủ của cô ta nên chỉ phân nộ nói:

- Ngươi chớ hung dữ, nếu ngươi thắng Giang lão đệ của ta thì ta mới thật sự phục ngươi, khi đó ta nhất định sẽ quỳ gối khấu đầu gọi ngươi là bà ngoại cũng được.

Bạch y thiếu nữ trừng mắt, nói:

- Không được nói năng lung tung.

Nàng quét mục quang nhìn qua Giang Hải Phong và lạnh lùng nói tiếp:

- Lời của lão ta có thật không?

Giang Hải Phong gật đầu, nói:

- Nếu cô nương có nhã hứng thì tại hạ đồng ý thỉnh giáo vài cao chiêu, còn chuyện cô nương muốn tại hạ quỳ gối khấu đầu thì e rằng ngàn lần không thể.

Thiếu nữ sững người, nhưng chẳng biết thế nào, nàng lại mỉm cười, và nói:

- Con người người thật buồn cười, nhưng điều đó cũng chẳng sao, nếu ta bại dưới tay người thì ta sẽ cam tâm tình nguyện quỳ gối khấu đầu.

Lâu Vân Bằng lại lên tiếng:

- Cô nương người nói chắc đấy chứ?

Thiếu nữ trừng mắt nhìn lão và nói:

- Ta còn phải lên đường, hai người đã vô cớ làm cản trở không ít thời gian của ta, ai nhàn rồi mà nói nhiều với các người.

Giang Hải Phong bình thản nói:

- Bản thân cô nương còn nói chưa xong, thì ai có thể nói nhiều với cô nương được?

Thiếu nữ bất giác đỏ mặt, nàng cười nhạt rồi nói:

- Chúng ta giao ước như vậy, nếu người bại thì sao?

Giang Hải Phong mỉm cười, nói:

- Tại hạ không thể bại!

Thiếu nữ lạnh lùng nói:

- Người đừng quá tự tin. Thực lòng mà nói, nếu ta không có bảnh lãnh thắng được hai người thì ta đã không mạo hiểm xuất diện ở nơi này.

Giang Hải Phong tiến tới trước hai bước rồi lạnh lùng nói:

- Vậy thì cô nương cứ thử xem.

Chàng cung thủ rồi nói tiếp:

- Cô nương, xin mời ban chiêu.

Bạch y thiếu nữ lại liếc nhìn đối phương, nàng cảm thấy người này thần khí bất phàm, lời nói cẩn trọng thì bất giác động tâm. Nàng thầm nghĩ:

- “Lẽ nào người này có tuyệt nghệ siêu phàm thật? Nếu không thì tại sao lại trầm tĩnh như thế? Ta phải cẩn thận mới được!” Nghĩ đoạn nàng lui ra sau một bước rồi cười nhạt, nói:

- Mời!

Giang Hải Phong khẽ điểm chân xuống đất, sau hai lần tung người liên tiếp thì đã đến trước mặt thiếu nữ, hai vai chàng bình yên như mặt nước, tuyệt không có chút động tĩnh. Nếu không có công phu hạ bàn cực kỳ thâm hậu thì tuyệt đối không thể làm được như vậy.

Bạch y thiếu nữ cười nhạt một tiếng, song thủ chập lại rồi tức thì phân ra thành thế Vân Ma Thám Thủ, nếu đối phương cả gan dám không triệt thoái thì rất dễ thọ thương. Nhưng Giang Hải Phong cũng nhanh không kém, chân

vừa chạm đất thì hữu thủ đã xuất ra, điểm vào vai đối phương.

Bạch y thiếu nữ chưa kịp có phản ứng thì chỉ đã biến thành chuông, năm đầu ngón tay hướng lên trên, tâm chuông lộ ra ngoài, năm thành công lực theo đó mà nhả ra.

Bạch y thiếu nữ lập tức biến sắc. Nàng vốn không phải là nhi nữ trên giang hồ, tuy được cao nhân truyền thụ võ công, nhưng lần này nàng từ xa đến Trung Nguyên là chỉ để tránh chuyện đau lòng. Chuyện nàng cải trang thành nam nhân cũng để tránh tai mắt thế nhân mà thôi. Không ngờ lại gặp phải Giang Hải Phong ở nơi đất khách Sơn Đông này và càng không ngờ từ nay về sau nàng và thiếu niên anh tuấn kia lại kết mối lương duyên không thể gỡ được, đây chẳng phải tạo hóa trêu ngươi thì là gì?

Chưởng lực của Giang Hải Phong vừa nhả ra thì thấy bạch y thiếu nữ chau mày, ngọc thủ của nàng chợt lách ngang qua trái, vừa đúng nơi thế chuông của Giang Hải Phong cuộn tới. Nàng quát lớn:

- Tránh ra!

Cùng với tiếng quát là một đạo kinh lực đẩy mạnh tới trước, song chuông tương tiếp, “âm” một tiếng vang lên, nhất thời song phương đều hơi lay động.

Giang Hải Phong cả kinh, không ngờ đối phương là một thiếu nữ yếu điệu mà có thể tiếp được một chưởng khá uy mãnh của mình như vậy. Tuy mình chỉ xuất năm thành công lực nhưng dường như đối phương cũng chưa vận dụng hết khả năng. Vì quá ngạc nhiên nên nhất thời chàng đứng thộn người ra nhìn thiếu nữ.

Còn thiếu nữ thấy mình xuất chưởng lực uy mãnh như vậy mà không đánh lui được đối phương thì kinh hãi cũng không ít, nàng kêu một tiếng rồi thì triển thế Đảo Thái Liên Hoa Bộ, thu chuông lui bước. Tả thủ của nàng liền xuất ra, hai ngón tay giữa điểm vào cổ tay Giang Hải Phong, còn Giang Hải Phong chẳng những kinh ngạc trước thân thủ của đối phương mà còn không nhẫn tâm đả thương nàng. Lúc này thấy ngọc chỉ của nàng điểm tới thì chàng mỉm cười, hữu thủ trầm xuống, ngũ trảo hướng lên trên, bạch y thiếu nữ buột phải thu chiêu lui bước.

Lần này nàng lui bốn năm bước mới trụ lại được, sắc diện ửng hồng, đôi mày liễu chau lại tựa như vừa kinh hãi vừa phẫn nộ. Nàng nói:

- Người cho rằng người có thể thắng được ta chăng?

Giang Hải Phong chỉ cười cười mà không nói gì, bạch y thiếu nữ liếc nhìn Thiết Chuông Hắc Ứng Lâu Vân Bàng đứng bên cạnh, thần thái của nàng chợt lộ vẻ hồ thẹn, thực ra thì lúc này nàng đã ở vào thế không thể hạ đài rồi. Bởi lẽ, trước đó nàng đã xuất đại ngôn, bây giờ chẳng có lý nào chưa thắng mà rút lui. Do vậy, nàng nghiêng răng quát lớn:

- Tiếp chuông!

Thân hình nàng tung lên không trung cùng lúc với tiếng quát, thân pháp uyển chuyển như thiên hạc, đợi đến lúc gần tiếp cận với đỉnh đầu của Giang Hải Phong thì tả chưởng bỗng nhiên đẩy mạnh ra.

Giang Hải Phong cảm thấy một luồng kinh lực uy mãnh chụp xuống đầu, chàng biết thiếu nữ này vì nóng lòng tranh thắng nên vận hết nội lực xuất ra, do đó trong lòng chàng cũng thâm kinh động.

Tuy nhiên, chàng cười nhạt và thầm nghĩ:

- “Cô nương này thật to gan, nếu ta làm cho cô ta té ngã xuống đất thì e rằng cô ta sẽ lập tức xuất một chưởng liều mạng nữa.” Nghĩ thế, nhưng chàng và bạch y thiếu nữ vốn vô oán vô thù, làm sao chàng có thể hạ độc thủ.

Chàng quát lớn:

- Nha đầu không biết lợi hại.

Theo tiếng quát thì nửa thân người chàng cũng ngửa ra sau, song chưởng án giữa ngực mà đẩy lên. Đây chính là công phu Lương Cực Thần Công mà chàng đã ngày đêm khổ luyện suốt mười năm trên hoang đảo.

Song chưởng xuất ra với một cương một nhu theo thế Vi Đà Bổng Chử (đuôi lạc đà nâng cái chày), chưởng lực của bạch y thiếu nữ chưa xuống tới đích thì đã bị một đạo kinh khí từ dưới đẩy lên. Lực đạo của luồng kinh khí này uy mãnh đến độ có thể làm ngưng huyết mạch và khiến cho lực phủ ngũ tạng hoàn toàn vỡ nát. Bạch y thiếu nữ cậy thân võ công hơn người, hành tẩu giang hồ khinh thị thiên hạ nhưng đây là lần đầu tiên nàng lãnh giáo thủ công phu huyền nguyên nội khí của Giang Hải Phong. Do vậy mà nhất thời hồn xiêu phách tán, kinh hãi không thôi.

Chợt nghe Giang Hải Phong khẽ quát:

- Đi!

Thân hình của bạch y thiếu nữ lập tức bay lên như một quả cầu.

Giang Hải Phong bất giác kinh ngạc, chàng buộc miệng nói:

- Không xong rồi!

Lời chưa dứt thì chàng tiến bước lên trước, song thủ giật mạnh ra sau nhằm kiềm chế hai đạo Lương Cực Thần Công lại. Nhờ thế mà bạch y thiếu nữ lộn người lên trên không trung một vòng rồi nhẹ nhàng hạ thân xuống đất. Tuy nhiên, nàng phải lui ra sau bảy tám bước rồi mới trụ thân lại được.

Nhất thời đôi mắt hạnh của nàng tròn xoe, hoa dung thất sắc, chiếc khăn lụa cột tóc cũng bung ra và rơi xuống đất.

Nàng ngẩn người nhìn Giang Hải Phong, ngực thở phập phồng, một lời cũng không nói ra được.

Giang Hải Phong cung thủ, cúi người nói:

- Công phu của cô nương khiến người ta bá phục, nhưng xin cô nương chớ trách tại hạ nhất thời lỡ tay.

Thiết Chưởng Hắc Ứng bên cạnh quan chiến nhưng dường như cũng hoa cả

mắt.

Lão đã sống đến chừng này tuổi nhưng chưa từng trông thấy thứ công phu ảo diệu như của Giang Hải Phong. Xem đến đây thì lão không kềm chế được nên vỗ tay reo lên:

- Tuyệt... tuyệt lắm...

Lão quét mục quang nhìn qua bạch y thiếu nữ và nói tiếp:

- Thế nào? Cô nương người có chịu quỳ gối khấu đầu chưa?

Giang Hải Phong gượng cười, nói:

- Lâu tiền bối chớ ép người thái quá, chúng ta đi thôi!

Chàng nhìn qua thiếu nữ, cung thủ chào và nói:

- Tái kiến!

Nói đoạn chàng dắt ngựa bỏ đi. Lâu Vân Bàng liếc nhìn bạch y thiếu nữ đang đứng như trời trồng, lão cười hì hì rồi cũng cất bước.

Nhưng chưa đi được mấy bước thì bỗng nhiên nghe thiếu nữ bắt khóc, nàng nói:

- Người... người quay lại đã!

Lâu Vân Bàng quay lại và chau mày hỏi:

- Người còn có chuyện gì nữa?

Ngọc diện của bạch y thiếu nữ đã đầm lệ, nàng liên tục dậm chân và nói:

- Lão nhân không biết xấu mặt. Ai gọi lão?

Lâu Vân Bàng cười hì hì, nói:

- Phải! Phải! Không gọi ta thì thôi. Nhưng cô nương người khóc rồi đấy, không gọi ta thì bọn ta đi vậy.

Bạch y thiếu nữ trừng mắt nhìn lão và lớn tiếng nói:

- Lão bớ nói lại có được không? Nói cho lão biết, mười người như lão cũng không phải là đối thủ của bọn cô nương. Lão còn lên mặt nữa à?

Vừa nói vừa nhỏ lệ, lệ mới nổi lệ cũ, cứ thế mà thành dòng rơi xuống. Giang Hải Phong thấy vậy thì bất giác ngớ người. Xưa nay chàng ít giao du với nữ nhân, đặc biệt là đối với tình huống một thiếu nữ đang khóc trước mặt thì quả thật là chàng chẳng có biện pháp gì để ứng phó. Vì thế, đương thời chàng chỉ lấy mắt mà nhìn, tuyệt không có cử động hoặc lời nói nào. Lúc thiếu nữ và Lâu Vân Bàng đối đáp thì chàng vội quay mặt nhìn qua nơi khác. Bạch y thiếu nữ liền nói lớn:

- Ta gọi người đấy, người có nghe thấy không?

Giang Hải Phong chẳng biết làm thế nào nên đành quay lại, chàng gượng cười, nói:

- Thắng bại vốn là chuyện bình thường của con nhà võ, huống hồ cô nương còn chưa thọ thương gì...

Thiếu nữ xen vào nói:

- Đương nhiên là chưa thọ thương! Người cho rằng đánh được người là xong

chăng? Đâu dễ dàng như thế!

Giang Hải Phong ngó người, chàng liếc nhìn Lâu Vân Bàng đứng bên cạnh rồi ập ứng nói:

- Kỳ quái! Thế này nghĩa là sao?

Bạch y thiếu nữ bước tới trước và nói:

- Kỳ quái cái con khi!

Lời vừa dứt thì bỗng nhiên ngọc diện của nàng đỏ bừng lên, câu nói của nàng cũng khiến Lâu Vân Bàng phá lên cười ha ha.

Giang Hải Phong đưa tay ra hiệu cho Lâu Vân Bàng im lặng rồi nói:

- Cô nương có điều gì, xin cứ từ từ nói, không cần khẩn trương!

Bạch y thiếu nữ ngược nhìn Giang Hải Phong một lúc rồi nói:

- Ngươi hãy nói cho ta biết danh tánh và nơi cư trú, ta sẽ đi tìm ngươi. Đừng tưởng như thế là xong.

Giang Hải Phong mỉm cười, nói:

- Cô nương và tại hạ vô thù vô oán, việc gì phải làm thế?

Bạch y thiếu nữ trừng mắt hạnh, nàng cố nén tức giận và cười nhạt, nói:

- Ai nói vô thù vô hận? Giữa chúng ta là đại thù đại hận.

Giang Hải Phong vẫn tỏ ra thản nhiên, chàng nói:

- Tại hạ là Giang Hải Phong, quanh năm lang bạc kỳ hồ sông biển, không có nơi ở nhất định, vì thế cô nương cũng không tìm ra tại hạ đâu.

Bạch y thiếu nữ liền hỏi:

- Bây giờ ngươi định đi đâu?

Giang Hải Phong suy nghĩ một lát rồi mỉm cười, nói:

- Tại hạ thấy hình như cô nương rất không cam tâm chịu thua. Thế này nhé, nếu cô nương nhất định muốn báo thù thì một tháng sau hãy đến Giang Nam tìm tại hạ.

Nhất định tại hạ sẽ ở đó chờ cô nương.

Thiếu nữ mặc nhiên nhìn chàng một hồi lâu rồi mới gật đầu, nói:

- Ta nhất định sẽ đi, ta cũng định đi Giang Nam đây.

Giang Hải Phong lấy làm kỳ quái, chàng nói:

- Cô nương cũng định đi Giang Nam à? Chuyện này sao lại khéo thế.

Thiết Chương Hắc Ưng cười ha ha rồi xen vào:

- Đại cô nương, lão phu thấy đủ rồi đây. Tục ngữ nói không đánh không biết nhau, ngươi đánh lão phu cũng xem như đã mất mặt, còn vị lão đệ này tuy đánh bại ngươi nhưng ngươi cũng chưa đến nỗi mất mặt, hà tất phải như thế.

Lão cười ha ha một tràng rồi nói tiếp:

- Được rồi! Chúng ta kết giao bằng hữu nhé.

Thiếu nữ liền nói:

- Ai kết giao bằng hữu với lão? Lão hãy bớt khai khẩu chút đi.

Lâu Vân Bàng cười hì hì, lão nói:

- Không kết giao với lão phu thì hãy kết giao với Giang lão đệ vậy, ta nói cho đại cô nương biết, người ta là thiếu niên kỳ hiệp, đại anh hùng đỉnh thiên lập địa đấy.

Bạch y thiếu nữ nghe vậy thì bất giác liếc nhìn Giang Hải Phong.

Giang Hải Phong liền nói:

- Lão tiên bối, lão nói đùa quá nhiều rồi, chúng ta đi thôi.

Lâu Vân Bàng nghiêm túc nói:

- Cô nương, bọn lão phu phải đi đây, theo lão phu thấy thì cũng nên bỏ qua chuyện này. Kỳ thực, tất cả đều do lão phu mà ra...

Lão ngừng lại hắng giọng rồi nói tiếp:

- Nếu cô nương nhất định muốn báo thù thì có thể đến Sơn Tây tìm lão phu, phần lớn thời gian lão phu đều ở đó. Người chỉ cần hỏi Thiết Chương Hắc Ưng Lâu Vân Bàng thì nhất định sẽ tìm được lão phu.

Dường như bạch y thiếu nữ không để ý đến những lời của lão, đôi mắt thơ ngây của nàng vừa u buồn vừa ai oán, nàng nhìn Giang Hải Phong cũng với thần thái vừa bi thương vừa phẫn nộ. Lâu Vân Bàng nói xong nhưng nàng không có chút phản ứng, dưới mắt một nhân vật lão luyện giang hồ thì tình cảnh này khiến lão hiểu ra ngay. Lão thầm nghĩ:

- “A! Thì ra là chuyện này. Cô nương này trông thanh tú như vậy, nếu thay đổi trang phục thì nhất định sẽ là nguyệt thẹn hoa nhường, đủ để làm say đắm vị Giang lão đệ của ta. Nhưng nếu ta có thể thành toàn cho bọn họ...”

Nghĩ đến đây thì trong lòng lão bất giác vui mừng khôn tả, lão gật đầu và nói:

- Cô nương, lão phu nói đã nửa ngày rồi, cô nương có nghe thấy gì không?

Bạch y thiếu nữ ngẩn người, nàng ấp úng nói:

- Ai... Ai thèm nói chuyện với lão... Nhưng dù sao thì bọn cô nương cũng sẽ không bỏ qua cho hai người đâu.

Miệng nói nhưng mắt vẫn nhìn như dán vào Giang Hải Phong, hồi lâu sau nàng mới quay người đi về phía con bạch mã của mình.

Lâu Vân Bàng hắng giọng nói:

- Cô nương nhớ đấy nhé, vị lão đệ của ta sẽ đợi cô nương ở Giang Nam, hắc kê bằng Giang Hải Phong, thanh danh sẽ nhanh chóng lan truyền khắp giang hồ, cô nương chỉ cần hỏi là biết ngay.

Bạch y thiếu nữ vẫn không quay đầu lại, nàng cười nhạt rồi nói:

- Bọn cô nương không quan tâm đến chuyện đó.

Lâu Vân Bàng lại lớn tiếng nói:

- Này! Cô nương người hỏi danh tánh của bọn ta, bọn ta cũng phải hỏi danh tánh của cô nương người, đến khi đó có thể bọn ta sẽ đi tìm cô nương người đấy.

Giang Hải Phong bất giác chau mày, chàng định ngăn Lâu Vân Bàng, nhưng

lại thấy bạch y thiếu nữ vốn đã chuẩn bị lên ngựa, song nghe nói thế thì nàng lập tức quay người. Về mặt không còn giận dữ mà rạng rỡ hẳn lên, đôi mắt hồ thu nhìn Giang Hải Phong không rời.

Lâu Vân Bàng cười thầm và nghĩ:

- “Khá khen cho tiểu nha đầu nguoi. Ta hỏi nguoi mà nguoi lại nhìn hăn. Được rồi, phen này thì người làm mai nhất định phải là ta rồi.” Nghĩ đoạn lão giả vờ cười nhạt rồi nói:

- Cô nương nguoi có dám nói tên họ cho bọn ta biết không?

Bạch y thiếu nữ vẫn không nhìn qua lão, nàng nhìn Giang Hải Phong với ánh mắt đầy tình ý, hồi lâu sau mới khẽ cười và cất giọng đọc:

Ngọc Thụ Nguyên Bản Thực Thiên Sơn Xuân Hoa Thu Nguyệt Cảnh Độc
Lân Chi Vì Tự Phụ Chi Diệp Mậu Hà Kham Tục Mộc Cộng Thu Thiên?

Nàng thuận miệng đọc bốn câu rồi tung người lên ngựa, phóng đi như bay trên con đường nhỏ xuyên qua rừng trúc.

Giang Hải Phong và Lâu Vân Bàng còn đang ngó người thì bạch y thiếu nữ đã quay ngựa lại, nàng cười nhạt rồi nói:

- Giang Hải Phong, nguoi đừng tự cho là ghê gớm, hãy xem ám khí của ta đây.

Miệng nói tay vung, chỉ nghe một tiếng “vù” xuyên qua không trung, theo đó là một mũi tên nhỏ bay về phía Giang Hải Phong. Giang Hải Phong vốn đang phán đoán hàm ý trong bốn câu thơ của cô ta, bỗng nhiên thấy đối phương quay lại và phát ám khí về phía mình thì bất giác cả kinh. Chàng cười nhạt một tiếng và xuất hữu thủ, dùng hai ngón tay trở và giữa kẹp bắt mũi tên một cách nhẹ nhàng.

Bạch y thiếu nữ không chờ đối phương có phản ứng, nàng thấy Giang Hải Phong bắt được mũi tên của mình rồi thì lập tức giục ngựa phóng đi, lần này là đi thật.

Lâu Vân Bàng nhìn theo một lúc rồi vò đầu bứt tai, nói:

- Cô nương này thật là kỳ quái. Ta hỏi danh tánh cô ta là gì thì cô ta lại đọc bốn câu thơ. Trước khi đi lại còn bắn nguoi một mũi tên.

Giang Hải Phong mỉm cười, nói:

- Lão hà tất phải thắc mắc nhiều như thế.

Nói đoạn chàng đưa mũi tên lên xem, đây là loại tên được chế bằng đồng thuần chất, phần đuôi có gắn hai chiếc lông chim, trông rất tinh xảo và cũng khá có phân lượng. Nhìn kỹ thì thấy thân tên có ba chữ triện rất nhỏ, nếu không tinh mắt thì e rằng khó nhận ra được, đó là ba chữ:

Tần Tử Linh!

Giang Hải Phong chợt kinh động, chàng vội lật qua mặt bên kia của mũi tên thì thấy có bốn chữ:

Tái Ngoại Phi Hồng!

Xem đến đây thì Giang Hải Phong đã hiểu rõ, không cần hỏi cũng biết, danh tánh của cô ta là Tần Tử Linh, còn bốn chữ Tái Ngoại Phi Hồng rất có thể là ngoại hiệu của cô ta.

Thiết Chương Hắc Ứng Lâu Vân Bàng thấy Giang Hải Phong ngắm nhìn mũi tên đến phát ngẩn người ra thì bất giác lão cũng động lòng hiếu kỳ, thế là lão bước lại và mỉm cười, nói:

- Âm khí gì vậy?

Giang Hải Phong hơi đỏ mặt, chàng vội cất mũi tên vào người. Chàng không muốn để Lâu Vân Bàng thấy mũi tên này, bởi lẽ chàng sợ lão lại nói đùa.

Đồng thời chàng cười cười và nói:

- Chỉ là một mũi tên bình thường mà thôi.

Lâu Vân Bàng nheo mắt, cười hì hì, lão thừa biết tất có danh tự trên mũi tên, tuy nhiên lão không muốn nói toạc ra. Lão nhìn Giang Hải Phong rồi cười cười một cách ngây ngô, sau đó mới hỏi:

- Tiểu huynh đệ, ngươi có nghe đoạn thơ cô ta vừa đọc không?

Giang Hải Phong gật đầu.

Lâu Vân Bàng buột miệng đọc lại:

Ngọc Thụ Nguyên Bản Thực Thiên Sơn Xuân Hoa Thu Nguyệt Cảnh Độc
Lân Chỉ Vì Tự Phụ Chi Diệp Mậu Hà Kham Tục Mộc Cộng Thu Thiên?

Đọc xong thì lão phá lên cười ha ha rồi nói:

- Thế nào, phải mấy câu này không?

Giang Hải Phong ngậm kinh ngạc, không ngờ lão ta lại nhớ rõ ràng như vậy, chàng mỉm cười, nói:

- Một chút cũng không sai. Chúng ta đi thôi!

Nói đoạn chàng dắt ngựa đi vào con đường mòn trong rừng trúc.

Lâu Vân Bàng vội gọi con đại ung của lão rồi vừa đi lão vừa nói:

- Giang lão đệ, lão phu là người thô tục, đọc sách không nhiều, ngươi lại là người có học, ngươi thử nói xem, trong bốn câu thơ của cô ta muốn nói gì vậy?

Giang Hải Phong đã sớm hiểu hàm ý trong bốn câu thơ này, bây giờ nghe hỏi thì bất giác cười nhạt, nói:

- Bài thơ này chẳng qua là tự thuật lai lịch và nguyện vọng của cô ta mà thôi.

Lâu Vân Bàng ngạc nhiên, lão nói:

- Sao ngươi biết như thế?

Giang Hải Phong cười và nói:

- Rất đơn giản, giải thích cho lão nghe cũng không sao.

Chàng ngừng một lát rồi nói tiếp:

- Câu “Ngọc Thụ Nguyên Bản Thực Thiên Sơn” là ý nói cô ta xuất thân ở Thiên Sơn, rất có thể là cô ta học võ công từ nhỏ ở Thiên Sơn.

Lâu Vân Bàng vỗ tay, nói:

- Đúng, một chút cũng không sai, lão đệ ngươi khá lắm.

Giang Hải Phong mỉm cười, nói tiếp:

- Câu thứ hai là nói lên cảnh cô đơn buồn tẻ của cô ta ở Thiên Sơn.

Thiết Chương Hắc Ưng nghe Giang Hải Phong nói thì cười hì hì và nói:

- Có lẽ là cô nương này muốn xuất giá rồi. Lão đệ, ngươi giải thích tiếp hai câu sau thử xem.

Giang Hải Phong nói:

- Câu thứ ba và thứ tư càng dễ hiểu, “Chỉ Vì Tự Phụ Chi Diệp Mậu, Hà Kham Tục Mộc Cộng Thu Thiên”. Chẳng qua là nói nàng luôn tự phụ, không thể cam tâm chịu an bày như những nữ nhân bình thường, do đó mới rời Thiên Sơn đến Trung Nguyên.

Thiết Chương Hắc Ưng lắc đầu, mỉm cười, nói:

- Ta thấy hai câu cuối hình như có chút ý chờ đợi một lang quân, chỉ có điều tầm mắt của cô nương này rất cao mà thôi.

Bấy giờ Giang Hải Phong mới vỡ lẽ, thì ra Lâu Vân Bàng này đã hiểu tất cả, chẳng qua là lão giả vờ hồ đồ trước mặt mình mà thôi. Chàng gượng cười, nói:

- Có thể là như vậy, nhưng chuyện đã qua rồi, chúng ta không cần bàn thêm nữa, chúng ta mau lên đường thôi.

Lâu Vân Bàng cười hì hì nói:

- Lão đệ ngươi chớ vội, nơi cần đến đã ở ngay trước mắt rồi.

Lão chỉ tay về phía trước và nói tiếp:

- Đây, ngươi không nhìn thấy gì sao? Ba chữ đại tự Thanh Châu Phủ đấy.

Giang Hải Phong ngẩng đầu nhìn lên, chàng thấy xa xa có bức tường thành mờ nhạt nhưng chẳng thấy ba chữ Thanh Châu Phủ nào cả.

Bỗng nhiên nghĩ đến nhiệm vụ của chuyến đi này nên chàng chau mày nói:

- Lâu tiên bối, tiên bối là tay lão luyện trong chốn giang hồ, lão có biết trên giang hồ có nhân vật nào kêu bằng Tả Nhân Long không?

Lâu Vân Bàng buột miệng hỏi lại một lần nữa, sau đó lão suy nghĩ một lát rồi lắc đầu, nói:

- Không biết! Nhân vật đó là người ở phương nào?

Giang Hải Phong lắc đầu, nói:

- Tại hạ cũng không rõ, rất có thể là người ở Giang Nam.

Lâu Vân Bàng trầm ngâm suy nghĩ rồi nói:

- Lão phu cũng không rõ lắm, nhưng chẳng phải lão đệ ngươi định đi Giang Nam đó sao? Ta phải nói cho ngươi biết, Giang Nam là nơi nhân tài xuất hiện, kỳ nhân dị sĩ rất nhiều.

Lão cười cười rồi nói tiếp:

- Nhưng lão đệ ngươi có một thân công phu như vậy thì đến bất kỳ nơi nào cũng không lo sợ.

Giang Hải Phong thản nhiên, nói:

- Cũng chưa chắc như vậy, nên biết trong võ lâm còn có nhiều kỳ nhân ẩn sĩ, anh hùng còn có anh hùng, với chút bản lãnh của tại hạ thì có đáng gọi là gì trong mắt những vị dị nhân ẩn sĩ?

Lâu Vân Bàng thầm tán thưởng, lão thật sự khâm phục sự khiêm tốn của thiếu niên trước mặt, lão cười ha ha rồi nói:

- Lão đệ, người quá khách khí rồi, những người có được khí lượng như vậy thì tiền đồ của người từ nay về sau sẽ mở ra vô hạn.

Giang Hải Phong chỉ mỉm cười, chàng không quen với những lời tăng bốc của người khác đối với mình, do vậy mà nhất thời chàng cảm thấy Lâu Vân Bàng này hơi lẩm chuyen.

Hai người đi một đoạn nữa thì đã thấy có người đứng trên lầu của cửa thành, cạnh đó quả nhiên có ba chữ lớn:

Thanh Châu Phủ. Dưới cửa thành có nhiều du khách ra ra vào vào, bước nổi bước liền miên bất tuyệt.

Giang Hải Phong từ nhỏ sống cô độc trên hoang đảo, bình thời chỉ biết gió núi sóng biển, chưa từng tiếp xúc với nơi thị thành náo nhiệt, do vậy mà từ khi vào Trung Nguyên, tai nghe mắt thấy sự náo nhiệt với nhiều trò đời của con người thì trong lòng đã sớm có ý chán ghét. Lúc này thấy trước mắt là nơi đông người thì chàng chau mày, tỏ vẻ khó chịu.

Lâu Vân Bàng mỉm cười, nói:

- Vì nha môn mất những vật gì đó nên nơi này ngay cả ban ngày cũng có quan nhân tra xét rất gắt, nếu bình thường thì ra ra vào vào thì thường không ai hỏi tới.

Giang Hải Phong ngẩn người, chàng nói:

- Nói vậy há chẳng phiền phức lắm sao? Trên người tại hạ còn mang theo binh khí.

Lâu Vân Bàng nói:

- Người và ta cứ yên tâm, nghe nói tặc nhân là một kẻ thấp lùn, trên đầu có bướu, bọn quan nhân chỉ muốn bắt người như thế mà thôi.

Nghe vậy thì Giang Hải Phong cũng yên tâm. Hai người vừa đi vừa nói, chẳng mấy chốc đã đến cổng thành, nơi này có nhiều hành nhân xếp hàng để qua từng người một. Hai bên thành có bảy tám tên quan binh, quan sát rất kỹ từng hành nhân một.

Giang Hải Phong và Lâu Vân Bàng đành phải xếp hàng để vào thành, bộ dạng kỳ quái của Giang Hải Phong bất giác khiến bọn quan binh để ý. Bởi lẽ mọi người đều bện tóc hoặc búi tóc lên cao, chỉ một mình chàng là xõa tóc, sau đó bọn chúng tưởng chàng là đạo sĩ nên để cho đi qua.

Cả hai đều đói khát nên vội tìm đến tửu quán.

Vì luôn nghĩ đến sự an nguy của Tịch Ti Ti nên Giang Hải Phong định bụng

là tạm lưu lại Thanh Châu phủ một ngày để thăm dò tung tích Tả Nhân Long. Tất nhiên là Lâu Vân Bàng không chút dị nghị, thế là hai người tìm đến trọ tại khách điểm kê bằng Lão Phúc An ở phía đông thành. Đây là khách điểm lớn nhất trong thành, phòng rộng và được bài trí rất thanh nhã. Sau bữa cơm tối thì Giang Hải Phong vào phòng chải tóc, vì để tránh phiền phức không đáng nên chàng nghe theo lời đề nghị của Lâu Vân Bàng, bện tóc giống như mọi người.

Đợi đến lúc bện tóc xong, nhìn mình trong gương đồng thì cơ hồ Giang Hải Phong không còn nhận ra mình. Lâu Vân Bàng lại cười hì hì và tán tụng:

- Như thế trông lão đệ người càng anh tuấn hơn trước.

Giang Hải Phong cảm thấy chuyện bện tóc tuy là bất đắc dĩ nhưng quả thực cũng chẳng có ảnh hưởng gì. Thế là chàng lên giường ngồi vận công điều khí.

Lâu Vân Bàng không dám làm kinh động nên đưa con đại ung đi ra ngoài. Đối với lão mà nói, việc kết giao với một thiếu niên có võ nghệ cao cường như Giang Hải Phong là một chuyện đại khoái. Do đó, lão đã quyết tâm theo Giang Hải Phong đi Giang Nam một chuyến. Còn Giang Hải Phong, chàng cũng không có lý do gì cự tuyệt lòng nhiệt tình của vị bằng hữu vong niên chân thành trực tính này. Và lại Thiết Chương Hắc Ưng là người từng trải nhân tình thế thái nên tất sẽ là người đồng hành tốt đối với Giang Hải Phong trên đường đi.

Thiết Chương Hắc Ưng Lâu Vân Bàng đưa con đại ung ra khỏi khách điểm rồi hòa vào dòng người qua lại trên đường đạo quan. Bộ dạng của lão rất kỳ quái nhưng lão chẳng để ý tới, áo banh ngực để lộ làn da đen bóng, bím tóc quấn vào cổ, trên đỉnh đầu mồ hôi và cát bụi, đôi giày vải rách toạc trước mũi, để lộ mấy ngón chân đầy cát bẩn.

Lão đi trong đám đông mà miệng luôn quát:

- Này! Mọi người tránh ra, cẩn thận một chút, chim của ta có thể mổ người đấy.

Ai thấy lão cũng đều vội vàng tránh xa, thứ nhất là sợ con đại ung trên vai lão, thứ đến là sợ thân hình dơ bẩn của lão, không may chạm vào thì thật là xúi quẩy.

Nhưng Lâu Vân Bàng vẫn an nhiên tự đắc, nơi nào có náo nhiệt thì lão đến nơi đó, trước mặt có một nơi bán bánh bao, người vây quanh không ít, lão cũng đi tới và lớn tiếng nói:

- Này! Tiểu nhị, hãy chào chim của ta một tiếng.

Nói đoạn lão chen vào trong và tiếp:

- Bán cho ta một cái bánh bao nóng, dứt cho chim của ta ăn.

Tên bán bánh bao giật thót người, đây là lần đầu tiên hắn thấy một con chim ung lớn như thế. Hắn vội vội vàng vàng gói bánh đưa cho Lâu Vân Bàng

trước. Lâu Vân Bàng lấy bánh bao cho con đại ung ăn, vừa định quay trở ra thì bỗng nhiên lão thấy một tiểu tử đội mũ rộng vành, đứng bên cạnh nhìn lão chăm chăm. Trước ngực tiểu tử này có dán một miếng cao, thân hình ốm yếu, sắc diện xanh xao, giày vải dưới chân cũng rách toác. Toàn thân hắn cũng dơ bẩn chẳng khác gì Lâu Vân Bàng.

Đồng bệnh tương lân, anh hùng mộ anh hùng, Lâu Vân Bàng thấy dáng vẻ của tiểu tử kia như vậy thì bất giác chú ý đến hắn.

Hồi 7

Trương Đăng Thiết Tĩnh

Thế nhưng tiểu tử kia cũng khá tinh ranh, hắn thấy Lâu Vân Bàng nhìn mình thì vội quay đầu qua hướng khác. Sau đó hắn len lén quay lại nhìn vài lần rồi kéo chiếc mũ thấp xuống và lặng lẽ bỏ đi.

Lâu Vân Bàng cảm thấy kỳ quái, lão thầm nghĩ:

- “Tiểu tử! Người chạy không thoát đâu, con bà nó! Còn có kẻ dám theo dõi lão phu à? Ta há sợ người chắc!” Nghĩ đoạn lão móc tiền ra trả cho tên bán bánh bao rồi đưa con đại ung vượt ra khỏi đám đông. Nơi này đông người chen chúc nên đợi đến lúc lão vượt ra ngoài thì tiểu tử kia đã lủi qua đường rồi, chốc chốc hắn còn ngoái lại nhìn, thái độ lăm lăm lét lét đầy vẻ thần bí. Lâu Vân Bàng cười thầm và nghĩ:

- “Tiểu tử, người có chạy lên trời thì lão phu cũng theo đến cùng. Thật là to gan, người cũng muốn biết Lâu Vân Bàng ta là nhân vật thế nào à?” Nghĩ đoạn lão giả vờ như không chú ý đến tiểu tử kia nữa mà thản nhiên đi theo phía sau hắn như một sự tình cờ. Khoảng cách càng lúc càng được rút ngắn, cuối cùng thì chỉ còn khoảng hơn trượng. Nhưng ngay lúc này thì tiểu tử phía trước đột nhiên gia tăng cước lực, chớp mắt đã mất hút vào bóng tối. Lâu Vân Bàng kinh ngạc thầm nghĩ:

- “Nhanh thật!” Lão cũng vội vàng phóng bước truy theo, sau khi vòng qua một góc đường thì mới thấy tiểu tử kia đang rẽ vào một ngõ hẻm. Lâu Vân Bàng không muốn để hắn trông thấy nên vội nép người vào tường và nói thầm trong bụng:

- “Hôm nay ta phải xem thử, rốt cuộc là tiểu tử người định giở trò quỷ gì!” Nghĩ đoạn lão cúi đầu nhìn xuống đất và đi tiếp. Đi một đoạn không xa thì lão bất giác giật thót người và lập tức dừng bước. Thì ra tên tiểu tử kia không bỏ chạy nữa mà đứng lại bên đường, hai mắt nhìn lão chằm chằm. Lâu Vân Bàng giả vờ đưa tay vuốt ve con đại ung, miệng huýt vài tiếng sáo rồi sải bước đi tiếp một cách thản nhiên. Sau khi vượt qua tên tiểu tử thì lão mới giật mình thầm nghĩ:

- “Hồng bát, ta không thể đi nữa, nếu ta đi trước thì chẳng phải sẽ bị hắn theo dõi sao?” Nghĩ vậy nên lão vội dừng bước, lão đưa tay giả vờ như chột nhớ ra chuyện gì rồi bất ngờ quay người lại. Nhưng trước mắt lão lúc này chỉ là một ngõ hẻm trống không, tên tiểu tử đã mất hút tung tích. Lâu Vân Bàng vội tung người truy theo, truy mãi ra đầu ngõ hẻm mới thấy tiểu tử kia

đang rẽ bước qua trái.

“Giỏi cho tên tiểu tử!” Lâu Vân Bàng thâm mắng trong bụng rồi tăng cước lực phóng theo. Chạy chừng hai mươi trượng thì tên tiểu tử lại rẽ vào một con hẻm khác, Lâu Vân Bàng thấy ngõ hẻm này vắng lặng không người thì bạo gan quát lớn:

- Tiểu tử, dừng lại cho ta, ta có chuyện muốn hỏi ngươi.

Tên tiểu tử liền dừng bước và quay lại nhìn Lâu Vân Bàng, hấn đưa tay áo lau mồ hôi rồi bỗng nhiên bỏ chạy tiếp. Lâu Vân Bàng truy theo và quát:

- Này, ta bảo ngươi đứng lại, nếu ngươi chạy nữa ta sẽ thả chim mổ đui mắt ngươi đấy.

Tiểu tử nghe vậy thì chạy càng nhanh hơn. Lâu Vân Bàng định thả chim thật nhưng nơi này không phải là chốn hoang dã, một khi thả con đại ưng ra thì không thể bảo đảm là nó không đả thương người khác, vì thế cuối cùng lão đành tự kiềm chế.

Tuy nhiên nộ khí vẫn xung thiên, lão quát lớn:

- Tiểu tử! Ngươi đừng mong chạy thoát, dù ngươi chạy lên trời thì lão phu cũng theo ngươi.

Miệng quát chân phóng bước truy theo vào ngõ hẻm, sau một hồi quanh quẹo thì tiểu tử kia đã mất bóng. Lâu Vân Bàng dừng bước và quét mục quang lung sục tứ phía.

Bỗng nhiên lão thấy một cánh cửa nhỏ màu hồng chợt mở ra, tên tiểu tử kia thò đầu ra nhìn về phía lão rồi lập tức thụt đầu vào.

Thiết Chương Hắc Ưng Lâu Vân Bàng cười nhạt, nói:

- Giỏi cho tiểu tử ngươi. Thì ra ngươi đang ở trong đó.

Lời vừa dứt thì lão tung người phóng đến trước cánh cửa mà không một chút kiêng kỵ. Nhưng khi lão đến nơi thì trong lòng lão bất giác lo lắng, lão thâm nghĩ:

- “Ta có thể mở cửa nhà người ta sao?” Vừa nghĩ đến đây thì bỗng nhiên thấy tiểu tử kia thò đầu qua cửa sổ. Lâu Vân Bàng liền tung người tới xuất thủ chụp trúng chiếc mũ của hắn. Tiểu tử vội thụt đầu vào và mắng:

- Con bà lão, lão dám đánh người hả?

Lâu Vân Bàng cười ha ha, nói:

- Ngươi còn muốn chạy nữa chăng? Hôm nay lão gia nhất định phải bắt ngươi.

Lời vừa dứt thì lão tung người tông mạnh cửa sổ mà vào, trước mắt lão không phải là ngôi nhà bình thường mà là sân viện rộng lớn đầy hoa cỏ, tựa như trang viện của một phú gia. Lâu Vân Bàng đưa tay thò đầu vào, con đại ưng chợt đập cánh và kêu lên mấy tiếng.

Lâu Vân Bàng ngăn người đứng đó, lão cảm thấy tiến thoái lưỡng nan nên thở dài và nói thầm:

- “Ta thật quá mạo phạm rồi, nếu chủ nhân ra hỏi thì ta làm sao ăn nói với người ta đây?” Nhưng lão lại nghiêng răng và nghĩ:

- “Mặc xác hắn, ta đã vào thì không thể ra thế này được, nếu có người hỏi thì ta sẽ hỏi lại là tại sao dung túng tặc nhân ở nơi này?” Lão cảm thấy ý nghĩ này cũng có lý nên mạnh dạn tiến vào, xuyên qua hành lang dài thì đến một đình bóng mát, trong đình đang có người hóng gió với chiếc quạt ba tiêu trên tay. Lâu Vân Bàng vội quay đầu định đi ra, nhưng ánh mắt vô tình lại thấy tiểu tử kia cũng ở trong đình.

Lúc này tiểu tử đang nói chuyện với người trong đình nhưng hắn luôn liếc mắt nhìn về phía Lâu Vân Bàng.

Lâu Vân Bàng cười nhạt, nói:

- Giỏi lắm! Tiểu tử ngươi hết đường chạy rồi. Ta phải hỏi chủ nhân ngươi, rốt cuộc là các ngươi có mưu đồ gì?

Vừa nói lão vừa vận mục lực quan sát người trong đình, đó là hai lão nhân râu tóc bạc phơ. Xem ra niên kỷ của hai lão nhân này đều cao hơn Lâu Vân Bàng. Một lão mặt vàng, để râu cằm, toàn thân mặc lam y, lão kia mặt đỏ, mày rậm, thân hình lùn hơn lão mặt vàng nhưng xem ra khí khái rất lớn, trên tay lão này còn cầm một chiếc tẩu thuốc.

Tên tiểu tử đang hoa tay múa chân nói năng gì đó, một lúc sau thì lão nhân mặt vàng từ từ đứng lên rồi bước ra khỏi đình. Lão ta nhìn Lâu Vân Bàng từ đầu đến chân rồi hỏi:

- Xin hỏi quý tánh của bằng hữu?

Lâu Vân Bàng nói:

- Không dám, tại hạ họ Lâu. Tại hạ muốn hỏi các vị...

Lão chỉ tay về phía tiểu tử rồi nói tiếp:

- Hắn là người thế nào của các vị?

Lão nhân mặt vàng cười nhạt, nói:

- Bằng hữu hãy khoan hỏi về hắn, bây giờ lão phu hỏi ngươi trước, thiếu niên cùng đi với ngươi đang ở đâu?

Lâu Vân Bàng kinh ngạc, lão vội hỏi lại:

- Làm sao các hạ biết được?

Lão nhân mặt vàng lạnh lùng “hừ” một tiếng rồi trầm giọng hỏi:

- Ta hỏi ngươi là hắn đang ở đâu?

Lâu Vân Bàng phá lên cười ha ha, lão liếc nhìn tiểu tử trong đình và nói:

- Hóa ra tiểu tử này quả nhiên là gian tế, chỉ có điều các vị đùa nhảm người rồi, nếu các vị muốn đánh nhau với bọn tại hạ thì đúng là tự chuốc họa vào thân.

Lão nhân mặt vàng trầm sắc diện, lão nghiêm giọng nói:

- Hồn láo! Ta hỏi ngươi tại sao ngươi không trả lời? Nếu ngươi không thành thật trả lời thì hôm nay đừng mong rời khỏi đây một bước.

Lâu Vân Bàng lui ra sau một bước và nói:

- Vậy sao? Còn có người dám ngăn cản ta sao?

Lão đứng thẳng người, hai tay chống nạnh và cười nhạt, nói tiếp:

- Nhị vị hãy nghe đây, Thiết Chương Hắc Ứng Lâu Vân Bàng ta không phải là hạng dễ đùa đâu... Còn người đồng hành với ta ư? Không sai, đó chính là một thiếu niên. Chỉ có điều, nếu các vị có ý định đánh nhau với hắn thì xem như là các vị là người mù rồi.

Lão cười ha ha rồi nói tiếp:

- Hôm nay các vị phải thành thật mà nói cho ta biết, hà có gì các vị lại sai người theo dõi bọn ta? Là vì chuyện gì? Nếu nói dối một lời... thì... hì hì...

Lão chỉ con đại ung trên vai và nói:

- Lâu Vân Bàng ta còn biết nói năng nhưng con đại ung của ta thì không biết thương lượng đâu.

Lâu Vân Bàng cho rằng sau khi mình nói ra danh hiệu, nếu đối phương cũng là nhân vật lặn lội trên giang hồ thì chẳng có lý nào lại không biết, và có thể những lời đó sẽ khiến đối phương kinh hồn khiếp vía.

Nào ngờ hai lão nhân nhìn nhau một lúc rồi phá lên cười ha ha. Lão nhân mặt đỏ đặt tẩu thuốc xuống ghế đá rồi chậm rãi đứng lên, nói:

- Họ Lâu kia, không sai, trên giang hồ bọn ta có nghe nói đến danh hiệu của ngươi, chỉ có điều đại danh của ngươi cũng chưa đủ hù dọa bọn ta đâu.

Lão nhân mặt vàng hắng giọng rồi nói:

- Ta khuyên ngươi hãy biết điều một chút, nói cho bọn ta biết lai lịch của thiếu niên kia và mục đích chuyến đi này của hắn.

Lão nhân mặt đỏ tiếp lời:

- Lâu bằng hữu, bọn ta chỉ có thù với thiếu niên kia thôi, còn với ngươi thì vô thù vô oán. Chỉ cần ngươi đồng ý hợp tác thì bọn ta tuyệt không làm khó dễ ngươi, bằng không...

Lão ta ngừng một lát rồi tiếp lời:

- Nếu ngươi nhất định muốn đánh thì ta bảo đảm trong vòng hai mươi chiêu sẽ thu phục ngươi ngay.

Vừa nói lão ta vừa để lộ đôi tay khô gầy, song mục lấp lánh tinh quang, trông thật khủng khiếp.

Thiết Chương Hắc Ứng đã quen thói mềm nắn rắn buông, không ngờ hôm nay lại bị hai lão nhân kia đe dọa, khiến lão nhất thời dở khóc dở cười. Hồi lâu sau, Lâu Vân Bàng mới gượng cười, nói:

- Nói vậy hai vị cũng là người trên giang hồ à, xin cho biết quý danh hiệu?

Lão nhân mặt vàng gật đầu rồi chỉ qua lão nhân mặt đỏ, nói:

- Vị này là Bạch Y...

Lão nhân mặt đỏ vội cắt lời:

- Hiền đệ không cần nói rõ.

Lão nhân mặt vàng đành bẻ khẩu, lão nhân mặt đỏ nhìn qua Lâu Vân Bàng và nói:

- Người cũng không cần hỏi kỹ danh hiệu của bọn ta, miễn sao biết bọn ta cũng có danh có tánh là được rồi. Lâu bằng hữu, vừa rồi lão phu đã nói rõ, muốn thế nào là tùy người.

Lâu Vân Bàng trầm ngâm suy nghĩ:

- “Con bà nó, cái này kêu bằng đi thuyền vào sông hẹp rồi. Chẳng ngờ hai ngày nay Lâu Vân Bàng ta gặp toàn những chuyện xúi quẩy.” Nghĩ đoạn lão quét mục quang nhìn kỹ đối phương, từ y phục, khí độ nhân thần và lời nói mà phán đoán thì nhất định hai lão kia không phải là hạng tầm thường.

Nhưng Lâu Vân Bàng là người cương cường trực tính, nêu bảo lão bán rẻ bằng hữu thì quả thật là chuyện lão không thể làm được.

Hình như lão nhân mặt đỏ đã nhìn thấu tâm ý của Lâu Vân Bàng. Lão vẫy tay gọi Lâu Vân Bàng và nói:

- Đến đây! Đến đây! Lâu bằng hữu, lão phu lộ chút công phu cho người xem nhé.

Lời vừa phát thì lão nhân mặt đỏ bỗng xuống tấn, song thủ bình thế đẩy ra ngoài, toàn thân liên tục lắc lư, bộ thế chẳng có điểm nào là kỳ lạ. Nhưng trong chớp mắt đã nghe hai tiếng ầm ầm ngoài xa hơn trượng, nhất thời đá chạy cát bay, khói bụi mù mịt khiến Lâu Vân Bàng giật thót người. Lão trấn định thần hồn, dõi mắt nhìn ra thì thấy hòn giả sơn cao hơn hai thân người đã biến thành đá vụn rơi vãi khắp nơi. Tuy đây là thứ Trục Lực trong nội công nhưng Thiết Chương Hắc Ứng Lâu Vân Bàng cũng bất giác kinh tâm động phách.

Lâu Vân Bàng không ngờ đối phương lại có trình độ công phu như thế, lão thầm nghĩ mình quyết không phải là đối thủ của lão này, nên nhất thời không dám lên mặt nữa.

Lão nhân mặt đỏ cười hì hì nói:

- Lâu bằng hữu, nếu người có công phu như vậy thì mới xứng động thủ với lão phu, bằng không thì hãy suy nghĩ cho kỹ rồi quyết định.

Lâu Vân Bàng chợt nảy ra một kế sách, lão vội cung thủ và mỉm cười, nói:

- Khâm phục! Khâm phục!

Lúc này lão mặt vàng cũng bước lại, lão ta định đưa tay vỗ vai Lâu Vân Bàng nhưng con đại ưng liền vươn cổ ra khiến lão ta giật mình mà rút tay lại.

Lâu Vân Bàng cười hì hì, nói:

- Các hạ đừng chạm vào nó.

Lão nhân mặt vàng mỉm cười, nói:

- Lâu bằng hữu, nếu người đồng ý hợp tác thì từ nay về sau, chẳng những không phải là địch nhân của bọn ta mà còn là bằng hữu, chỉ cần bọn ta bắt

được thiếu niên kia thì nhất định bọn ta sẽ có hậu tạ.

Lâu Vân Bàng gượng cười, nói:

- Thực ra tại hạ và thiếu niên đó cũng chẳng phải là bằng hữu gì, chẳng qua chỉ quen biết ngẫu nhiên trên đường mà thôi.

Hai lão nhân lộ vẻ vui mừng, lão nhân mặt vàng nói:

- Như thế càng tốt, nào! Lão đệ, chúng ta vào trong đình ngồi nói chuyện.

Lão quay sang nói với tiểu tử dẫn dụ Lâu Vân Bàng đến đây:

- Này! Mau đi pha một bình trà.

Lâu Vân Bàng cười cười, nói:

- Không cần khách khí, tại hạ đứng đây nghe được rồi, nhị vị có chuyện gì xin cứ nói thẳng đi. Chỉ cần Lâu mỗ có thể làm được thì nhất định sẽ giúp.

Lão nhân mặt vàng cao hứng, lão phá lên cười một tràng sáng khoái rồi nói:

- Không vội, không vội! Chúng ta ngồi xuống rồi hãy nói. Mời ngồi! Mời ngồi!

Ôi! Nếu biết trước lão đệ ngươi là anh hùng biết thức thời thì tại hạ đâu dám mạo phạm.

Lâu Vân Bàng không để lộ một chút thần sắc trên mặt, lão thầm nghĩ:

- “Lão tiểu tử ngươi đừng đưa ta vào tròng, Thiết Chương Hắc Ưng ta đâu phải là đứa trẻ lên ba.” Tuy trong lòng nghĩ thế nhưng lão vẫn cười hì hì nói:

- Có chuyện gì lão huynh hãy nói mau đi. Vị tiểu huynh đệ đó đang chờ tại hạ đây.

Lão nhân mặt vàng đón bình trà từ tay tiểu tử rồi rót cho Lâu Vân Bàng một chén, sau đó lão mỉm cười, nói:

- Vừa rồi ít nhiều có đắc tội với lão đệ, xin hãy uống chén trà đã.

Lâu Vân Bàng cũng chẳng khách khí, lão nhận chén trà rồi nhấp liền một ngụm!

Lão nhân mặt vàng cất giọng nhỏ nhẹ hỏi:

- Lão đệ, bọn ta xem ngươi như bằng hữu thật sự. Nếu ngươi chỉ nói xuông với bọn ta thì không phải đạo rồi.

Lâu Vân Bàng gật đầu, nói:

- Đúng! Đúng! Phải! Phải!

Lão nhân mặt vàng tỏ ra rất cao hứng, lão nói:

- Lão đệ, ngươi và tiểu tử họ Giang kia quen biết bao lâu rồi?

Lâu Vân Bàng cười hì hì nói:

- Bất quá chỉ mới một ngày mà thôi.

Lão nhân mặt vàng nói:

- Thế thì tốt! Hẳn là một ma vương giết người không chớp mắt mà lão đệ ngươi không biết đấy thôi, tình cảnh của lão đệ ngươi thật quá nguy hiểm.

Lâu Vân Bàng rồn tóc gáy, lão vội hỏi:

- Thế có nghĩa là sao? Lão huynh chớ đánh lừa tại hạ đây nhé.

Lão nhân mặt vàng cười nhạt một tiếng rồi nhìn qua lão mặt đỏ, sau đó mới chậm rãi nói:

- Nói thật với lão đệ nhé, tiểu tử đó chính là kẻ giết Hắc Bạch Vô Thường Sa Thiên Cừu và Thượng Hòa Âm ở một hoang đảo ngoài biển Bột Hải. Ngoài ra hắn còn giết Nam Hoài Nhân trong Liêu Đông nhị lão và Thương hải khách Kiều Côn... Kế đó hắn đại náo ngư cảng hải khẩu. Đả thương ba vị đạo trưởng của Tam Dương đạo quán tại Tần Quang huyện.

Vừa nói thân hình lão vừa phát run vì tức, hồi lâu sau lão mới tiếp lời:

- Ngày nay, tiểu tử đó đã khiến võ lâm công phẫn, mọi người đều hạ quyết tâm phải đối phó hắn. Xem ra tiểu tử đó đã cùng đường mặt vận và phải chịu báo ứng rồi.

Thế lão đệ ngươi sao lại kết giao với hắn vào lúc này, định làm ma cho hồ chẳng?

Lâu Vân Bàng ngăn người ra nghe, lão thâm kêu trời và nghĩ:

- “Những chuyện như vậy, tại sao ta chẳng nghe nói gì cả? Nếu đúng như lão ta nói thì Giang Hải Phong thật không hổ là một đại anh hùng đội trời đạp đất.” Nghĩ đến đây thì bất giác Lâu Vân Bàng sinh lòng kính trọng Giang Hải Phong hơn trước. Lão chớp chớp song mục và nói:

- Chuyện này có thật không?

Lão nhân mặt vàng buông một tiếng thở dài rồi nói:

- Đến lúc này mà còn ai lừa ngươi chứ?

Lão nhân mặt đỏ hắng giọng rồi xen vào:

- Nếu ngươi cam tâm kết bằng hữu với hắn thì cũng chẳng sao, chỉ cần ngươi không sợ làm kẻ thù của võ lâm thiên hạ là được.

Lâu Vân Bàng cười thâm và nghĩ:

- “Ta sợ cái gì chứ? Thiết Chương Hắc Ưng há để các ngươi hù dọa sao?”

Nghĩ đoạn lão cười cười, nói:

- Kẻ không biết không có tội, mọi chuyện chỉ trách tại hạ không biết rõ, xin nhị vị lão huynh bỏ qua cho. Nếu sớm biết thì dù đánh chết tại hạ, tại hạ cũng quyết không đi theo hắn.

Lão nhân mặt đỏ nói tiếp:

- Như thế là tốt rồi, sở dĩ bọn ta tìm ngươi đến đây cũng vì muốn nói cho ngươi biết chuyện này thôi.

Lâu Vân Bàng kinh ngạc nói:

- Tìm tại hạ đến? Chẳng phải là tại hạ tự đến sao?

Lão nhân mặt đỏ chỉ qua tên tiểu tử và nói:

- Hắn là người phụ trách dò la tin tức cho bọn ta và cố ý dẫn dụ ngươi đến đây.

Vừa rồi hắn cũng hạ thủ lưu tình với ngươi đấy, nếu không thì độc châm cực kỳ lợi hại của hắn có thể giết ngươi bất cứ lúc nào.

Lâu Vân Bàng thăm kinh ngạc, lão chủ thăm trong bụng:

- “Con bà nó, Lâu Vân Bàng ta một đời hành tẩu giang hồ, không ngờ lại mất mặt ở nơi này, ngay cả một tên tiểu tử cũng đâu không lại.” Lão nhân mặt đỏ mím cười, nói tiếp:

- Lâu lão đệ cũng không cần chấp nhất chuyện nhỏ đó, bây giờ Giang Hải Phong đã thành công địch của võ lâm thiên hạ. Người đã không muốn chết chung với hắn thì huynh đệ ta cũng không nhẫn tâm nhìn người bị liên lụy, do vậy mới đặc biệt quan tâm như thế. Còn như người có tiếp nhận ân tình này hay không, huynh đệ bọn ta cũng không ép. Dù sao thì bọn ta cũng đã tận tâm tận ý, đến khi đó nếu người vẫn không biết tốt xấu thì phi thì cũng chẳng trách bọn ta được.

Lâu Vân Bàng rung mình, lão gượng cười, nói:

- Hảo ý của nhị vị lão huynh khiến tại hạ rất cảm động. Hiện giờ tại hạ đã nghĩ kỹ rồi, tại hạ đồng ý hợp tác với nhị vị.

Lão nhân mặt vàng vui mừng nói:

- Như vậy thì đã quá tốt rồi.

Lão nhân mặt đỏ cười nhạt, nói:

- Ta vẫn chưa yên tâm, ta hỏi người nhé, người định ở lại Thanh Châu phủ này mấy ngày?

Lâu Vân Bàng đáp ngay:

- Ngày mai là đi rồi.

Lão nhân mặt đỏ lại hỏi:

- Các người trọ Ở khách điểm nào?

Lâu Vân Bàng biết là không thể qua mặt hai lão quái này nên đành nói thật:

- Lão Phúc An!

Tên tiểu tử gật đầu như xác nhận với hai lão nhân, lão nhân mặt đỏ cười hi hi nói:

- Xem ra người rất thành thực, người nên biết, không chuyện gì qua được mắt bọn ta đâu.

Lâu Vân Bàng cả kinh thầm nghĩ:

- “Khá lắm, thì ra việc gì các người cũng đều biết!” Nghĩ đoạn lão mím cười, nói:

- Sao lại nói thế, bây giờ tại hạ đồng ý làm bất kỳ việc gì cho các vị.

Lão nhân mặt đỏ vuốt râu, mím cười rồi nói:

- Rất tốt! Vậy thì chuyện thứ nhất là người hãy giữ tiểu tử Giang Hải Phong lại hai ngày cho bọn ta.

Lão nhân mặt vàng tiếp lời:

- Thế nào, không có vấn đề chứ?

Lâu Vân Bàng suy nghĩ rồi gật đầu, nói:

- Được thôi! Chút việc nhỏ này không có vấn đề gì, chỉ có điều tại sao phải

làm thế?

Lão nhân mặt đỏ nói:

- Chuyện này người không cần lo, giờ này ngày mai, người đến đây nghe tin tức, bây giờ thì người có thể đi rồi.

Lâu Vân Bàng đứng dậy và nói:

- Được! Tại hạ đi đây!

Lão nhân mặt đỏ cười nhạt, nói tiếp:

- Lâu huynh đệ, người không được nói cho Giang Hải Phong biết chuyện hôm nay và nơi ở của bọn ta đây nhé, song phương trở mặt thì chớ trách bọn ta hạ thủ vô tình.

Thiết Chương Hắc Ứng Lâu Vân Bàng đã đi được mấy bước, nghe vậy thì lão cười lớn và quay lại nói:

- Yên tâm! Tại hạ vẫn chưa muốn chết mà. Giờ này ngày mai tại hạ nhất định sẽ đến.

Lão nhân mặt đỏ mỉm cười, nói:

- Tối mai tiểu tử này sẽ đi đón người.

Lâu Vân Bàng nói:

- Không cần thế, tại hạ tự đến cũng được.

Lão nhân mặt đỏ cười nhạt một tiếng rồi nói:

- Ta sợ người sẽ không biết chỗ, vì ngày mai bọn ta sẽ không còn ở nơi này nữa.

Lâu Vân Bàng ngẩn người giây lát rồi gượng cười, nói:

- Cũng được! Ngày mai gặp lại nhé.

Nói đoạn lão cất bước đi ra khỏi trang viện, lòng đầy âu lo và hồi hộp.

Ngày thứ hai là một ngày mưa dầm, tuy mưa không lớn nhưng lại kéo dài từ sáng đến tối. Thiết Chương Hắc Ứng Lâu Vân Bàng đang từ bên ngoài trở về khách điểm.

Tên tiểu tử cũng đang đứng ở góc đường bên kia chờ hồi âm của lão, chốc chốc hẩn ngẩn nhìn về phía khách điểm.

Tại khách phòng, Giang Hải Phong thấy Lâu Vân Bàng bước vào thì mỉm cười hỏi:

- Tình hình hôm nay thế nào?

Lâu Vân Bàng đưa ngón tay lên miệng và “suyt” một tiếng, kế đó lão bước đến trước cửa sổ và nhìn ra ngoài. Lão thả rèm cửa xuống rồi cuộn lên, Giang Hải Phong lấy làm kỳ quái, định hỏi thì Lâu Vân Bàng lại khoát tay ra hiệu cho chàng im lặng.

Lão buông rèm trúc và cuộn lên ba lần như vậy thì thấy tên tiểu tử ở bên kia đường khẽ gật gật đầu, sau đó hẩn quay người và bỏ đi.

Giang Hải Phong khẽ hỏi:

- Lâu tiên bối, làm thế nghĩa là sao?

Lâu Vân Bàng buông rèm và quay lại nói:

- Lão đệ, người không biết đó thôi, đây là ám hiệu mà hai lão quái kia quy định cho ta, ta làm thế là biểu thị mọi chuyện y theo kế hoạch mà hành sự.

Giang Hải Phong hỏi:

- Kế hoạch gì?

Lâu Vân Bàng mỉm cười, nói:

- Lão đệ người chờ hỏi làm gì, dù sao thì Lâu Vân Bàng ta cũng không phải là hạng bán rẻ bằng hữu.

Lão bước đến cửa sổ nhìn ra ngoài rồi vội quay lại nói:

- Lão đệ, bây giờ chúng ta đi thôi, tên tiểu tử kia đã đi báo tin, chỉ ít thì trong thời gian một tuần trà cũng chẳng có ai theo dõi chúng ta.

Giang Hải Phong vẫn ngồi tọa thiền trên giường, chàng bật cười và nói:

- Lâu tiên bối hãy yên tâm, mọi chuyện cứ theo kế hoạch của bọn họ mà làm.

Bọn họ bảo lão đưa tại hạ đến đâu thì lão cứ đưa tại hạ đến đó. Tại hạ muốn xem thử đám chuột nhắt này định giở trò quỷ gì.

Thiết Chương Hắc Ứng biến sắc, lão vội nói:

- Giang lão đệ, ngàn vạn lần người không được khinh xuất. Bây giờ chúng ta nên đi thôi!

Lão thở dài một hơi rồi nói tiếp:

- Giang lão đệ người có biết bọn chúng có bao nhiêu người không?

Giang Hải Phong cười nhạt, nói:

- Trước đây, tại hạ dùng kiếm gỗ mà còn giết được mấy tên trên hoang đảo, bây giờ tại hạ đã có bảo kiếm thì việc gì phải sợ bọn chúng?

Lâu Vân Bàng vội khoát tay, nói:

- Lão đệ, tình hình bây giờ khác rồi, người của bọn chúng đông lắm.

Giang Hải Phong lạnh lùng hỏi:

- Đông là bao nhiêu?

Lâu Vân Bàng ngó người một lúc rồi nói:

- Theo lão phu mục kiến thì ước chừng trên ngàn tên.

Giang Hải Phong bước xuống đất, chàng cười nhạt rồi nói:

- Nếu bọn chúng kéo đến đây thật thì không chừng tại hạ buộc bọn chúng từng tên một chết dưới thanh bảo kiếm này.

Chàng quét mục quang nhìn qua Lâu Vân Bàng rồi lạnh lùng nói tiếp:

- Nếu lão sợ thì có thể rời khỏi nơi này, tại hạ tuyệt đối không miễn cưỡng.

Thiết Chương Hắc Ứng thở dài một hơi rồi nói:

- Đã vậy thì chúng ta cùng chết ở nơi này thôi.

Giang Hải Phong lắc đầu, nói:

- Chúng ta không thể chết!

Lâu Vân Bàng dậm chân, nói:

- Giang lão đệ, xin hãy tin ta. Lâu Vân Bàng ta không phải là kẻ sợ chết nhưng lát nữa đây thì ngươi sẽ biết thôi. Chỉ có điều lão đệ ngươi là một đại anh hùng, một đại hiệp khách, nếu phải chết trong tay bọn chúng thì chẳng đáng tí nào.

Giang Hải Phong thấy lão ta nói khẩn thiết như vậy thì bất giác ngăn người. Lúc này Lâu Vân Bàng đã thu xếp hành lý chỉnh tề nên vội vàng thúc giục:

- Đi! Đi! Đi thôi!

Giang Hải Phong thở dài, nói:

- Thật sự nghiêm trọng như thế sao?

Lâu Vân Bàng gượng cười, nói:

- Lão đệ, ngươi không lẫn lộn trong võ lâm hắc đạo nên không biết đó thôi. Xưa kia lão phu cũng là người trong hắc đạo, tuy ta không biết danh tánh và tính cách của hai lão nhân kia nhưng lại rất rõ về Tuyết Sơn Tứ Ma. Ám khí của bốn huynh đệ bọn họ cực kỳ tàn độc, chạm vào là mất mạng ngay. Lão đệ ngươi là người đường hoàng, chớ phạm vào bọn chúng làm gì, đi mau thôi.

Giang Hải Phong vẫn nhếch mép cười nhạt nhưng trong lòng hơi kinh động, chàng nói:

- Bọn chúng đã có thanh thế như vậy thì e rằng chúng ta khó lòng chạy thoát được.

Lâu Vân Bàng gượng cười, nói:

- Việc đã đến nước này thì chúng ta cũng phải thử một chuyến thôi.

Nói đoạn lão lấy một bộ y phục bằng vải gai thô và một chiếc mũ cỏ, đưa cho Giang Hải Phong và nói:

- Đây, lão đệ thay cái này đi. Chúng ta không thể để cho bất kỳ người nào chú ý, ngựa cũng không cần.

Giang Hải Phong hơi phần nộ, nhưng thấy Lâu Vân Bàng lo lắng cho mình như vậy thì bất giác thở dài một hơi rồi nhận bộ y phục mặc vào, bộ dạng của chàng lập tức khác trước rất nhiều.

Lâu Vân Bàng ngắm nhìn chàng rồi gật gật đầu, nói:

- Đúng, như thế là được rồi!

Nói đoạn lão bước đến cạnh cửa sổ, từ từ vén rèm nhìn ra ngoài, tên tiểu tử vẫn chưa trở lại nhưng hai bên đường trước khách điếm, dường như có nhiều hành nhân hơn trước. Lâu Vân Bàng ngăn người một lát rồi nói:

- Hồng bát! Xem ra toán nhân mã thứ nhất của bọn chúng đã đến rồi.

Giang Hải Phong cười nhạt, hỏi:

- Thế nào, bây giờ còn có thể đi chăng?

Lâu Vân Bàng gật đầu, nói:

- Được! Bây giờ là tốt nhất!

Giang Hải Phong với tay lấy thanh kiếm, chàng định mở cửa nhưng Lâu Vân

Bàng ngăn lại, nói:

- Để làm gì? Người còn muốn biết bọn chúng là ai chẳng? Nơi này đều có người của bọn chúng, chúng ta phải đi lên phòng trên mới được.

Lão lấy một nén bạc để lên bàn, đang lúc định đi mở cửa sổ khác thì bỗng nhiên nhớ ra điều gì nên vội nói:

- Suýt chút nữa thì ta quên mất.

Thế là lão vội vàng thắp một ngọn đèn, sau đó đặt ngọn đèn ở bên dưới cửa sổ.

Hiện tại màn đêm đã dần buông, Lâu Vân Bàng nhìn ra ngoài một lúc rồi khẽ nói:

- Lão đệ, chuyện này đều vì ta mà liên lụy đến người, khi không vô cớ làm cản trở người một ngày.

Giang Hải Phong nói:

- Để biết được mưu đồ của bọn chúng thì chậm một vài ngày cũng đáng.

Lâu Vân Bàng vẫn không quên con đại ưng, lão đặt chim lên vai rồi đi mở một cửa sổ khác. Giang Hải Phong đi trước, Lâu Vân Bàng đi sau, cả hai đều tung người mà đi. Nơi bọn họ hạ chân là một thảm cỏ xanh tươi, lúc này mưa càng lúc càng to, sắc trời tối đen như mực.

Lâu Vân Bàng đi trước dẫn đường, chốc chốc lão quay lại nhìn Giang Hải Phong và ra hiệu cho chàng khom người xuống.

Đi chừng mấy trượng thì bỗng nhiên Lâu Vân Bàng nằm mọp xuống, Giang Hải Phong cũng dừng bước, chàng ngạc nhiên hỏi:

- Sao không đi nữa?

Lâu Vân Bàng vuốt nước mưa trên mặt và nói:

- Con đại ưng này vương tay chân quá, ta phải thả cho nó đi trước thôi.

Nói đoạn lão đưa tay vuốt ve con chim, cử chỉ đầy lưu luyến.

Giang Hải Phong quen nhìn cảnh vật trong bóng đêm nên thấy rất rõ vẻ bi thương trên mặt lão. Bất giác chàng tức cười và thầm nghĩ:

- “Lâu Vân Bàng này quá nhát gan rồi. Vì ta không muốn tạo thêm sát nghiệp, bằng không thì mấy chục tên tặc nhân kia có đáng gọi là gì?” Lúc này Lâu Vân Bàng đã thả con đại ưng, lão ngẩng đầu nhìn đến lúc không còn thấy tung tích của nó rồi mới từ từ cúi đầu xuống. Trong mắt lão long lanh ngấn lệ, nhưng vì hòa lẫn vào nước mưa nên không biết đâu là nước mưa, đâu là nước mắt.

Sau một lúc trầm ngâm, lão thở dài rồi nói:

- Chúng ta đi thôi!

Giang Hải Phong ngạc nhiên hỏi:

- Chim của lão bay quá xa như vậy, liệu nó có thể tìm lại chúng ta được không?

Lâu Vân Bàng lắc đầu, nói:

- Ta cũng không biết! Chúng ta phải đi mau một chút.

Giang Hải Phong vẫn cảm thấy kỳ quái, chàng định lên tiếng hỏi thì đột nhiên nghe “vù” một tiếng, theo đó là một mũi tên bay lướt qua đầu.

- Kẻ nào?

Một tiếng quát lạnh lùng từ xa truyền lại.

Giang Hải Phong cười nhạt, chàng định trả lời thì bị Lâu Vân Bàng lập tức kéo chàng nằm xuống, lão vội nói:

- Lão đệ, ngàn vạn lần không được lên tiếng, khi làm kinh động bọn chúng thì chúng ta chạy không thoát đâu.

Giang Hải Phong cười nhạt, nói:

- Trôn trôn nấp nấp thế này, chi bằng cùng bọn chúng quyết sinh tử một trận. Lâu tiên bối hãy tránh ra đi, để tại hạ đối phó với bọn chúng.

Lâu Vân Bàng vội nài nỉ:

- Giang lão đệ, ta đã bảo là không thể được.

Vừa nói đến đây thì thấy bên kia đường có bóng người vọt lên. Người này mặc trường bào, tay cầm cự nha đao (đao có răng cưa), vừa hạ thân xuống cách bọn Lâu Vân Bàng chừng hai trượng thì quát hỏi:

- Kẻ nào? Hãy mau báo danh tánh, nếu không thì Trương nhị gia chẳng khách khí đâu đấy.

Thiết Chương Hắc Ứng Lâu Vân Bàng vội cười cười, nói:

- Trương huynh đệ, là người nhà với nhau mà.

Vừa nói lão vừa đứng lên, người tự xưng là Trương nhị gia kia vốn họ Trương tên là Chí Thanh, ngoại hiệu là Đoạn Hồn Đao. Xuất thân từ một tên đạo tặc ở Tứ Xuyên, thời gian gần đây hấn lại bắt đầu thâm nhập vào vùng Sơn Đông.

Bạch Y Tẩu Yến Cửu Công vì nhận lời khẩn cầu của thế hữu Chu Kỳ nên không thể không xuất diện trợ giúp, ngoài việc kích động Tả Nhân Long đối địch với Giang Hải Phong, bọn họ còn phát thiệp ra khắp võ lâm, hiệu triệu nhân vật từ các lộ anh hùng, lấy số đông vây bắt Giang Hải Phong đang cô thân độc mã.

Đại binh của bọn họ tập kết tại Thanh Châu, tai mắt bày bố khắp nơi và quả nhiên Giang Hải Phong không thoát khỏi sự truy lùng của bọn họ. Tối nay cũng là đêm bọn họ quyết định hành động, vì thế nên huy động tất cả lực lượng.

Chu Kỳ và Yến Cửu Công thừa biết Giang Hải Phong là nhân vật phi phàm nên tuyệt không dám khinh xuất, một mặt dùng kế mua đứt nhân vật bên cạnh Giang Hải Phong là Lâu Vân Bàng, một mặt triệu tập toàn bộ thực lực, phân ra thành nhiều khu vực, thiết đặt cạm bẫy, quyết tâm nhất cử là trừ diệt Giang Hải Phong. Nào ngờ người tính không bằng trời tính, bọn họ đâu ngờ rằng Thiết Chương Hắc Ứng Lâu Vân Bàng thà chết chứ tuyệt không bán

đứng bằng hữu dù cho bằng hữu vừa kết giao không lâu.

Khi Lâu Vân Bàng đưa Giang Hải Phong đào thoát đúng vào thời điểm mà bọn Chu Kỳ chuẩn bị hưng binh xuất kích, do vậy mà thời cơ rất khẩn trương. Lúc này vì trời mưa quá lớn nên những nhân vật phụ trách giám sát khách điểm Lão Phúc An đều trú mưa trong các tửu quán lân cận, chỉ có ba tên trong toán thứ nhất là canh chừng ở bên kia đường.

Bọn chúng là Đoạn Hồn Dao Trương Chí Thanh, Thần Phiêu Hứa Đông và tên phi tặc nổi tiếng ở Sơn Tây - Nhất Cổ Thanh Yên Kiều Mạo. Ba tên này phụ trách canh phòng ở cửa chính khách điểm, ngoài ra còn có mười ba tên khác do tiểu tử Thường Trung dẫn đầu, do đó lực lượng của bọn chúng lúc này không phải là yếu.

Thiết Chương Hắc Ưng Lâu Vân Bàng đều biết những sự bày bố này, lão cũng thừa biết với công lực của Giang Hải Phong thì đối phó với những nhân vật này thật dễ như trở bàn tay. Nhưng làm như vậy tất sẽ kinh động thực lực phía sau của bọn chúng, nếu để đối phương hạ thủ trước thì chuyện sẽ rất phiền phức.

Vì thế, khi Trương Chí Thanh vừa tung người tới thì Lâu Vân Bàng vội đứng lên chào hỏi hẩn rồi bước đến.

Đoạn Hồn Dao Trương Chí Thanh nghe Lâu Vân Bàng lên tiếng thì bất giác sống người, hẩn quét mục quang nhìn quanh rồi nói:

- Thì ra là Lâu lão huynh, có chuyện gì không?

Lâu Vân Bàng bước lại gần rồi nói nhỏ:

- Trương huynh đệ đến thật đúng lúc, ta đang có lời muốn truyền đi đây.

Trương Chí Thanh nói:

- Bọn họ cũng sắp đến rồi, nhưng hôm nay mưa lại lớn quá.

Nói đoạn lão nheo mắt nhìn trời.

Lâu Vân Bàng thở dài, nói:

- Tiểu tử họ Giang kia quá tinh ranh, Yên lão ca có hẹn với ta là không được hạ thủ trong vòng một canh giờ nữa, vì thế ta muốn nhờ Trương huynh đệ thông báo với các lộ nhân mã, bảo bọn họ phải chậm lại một chút.

Đoạn Hồn Dao Trương Chí Thanh ngó người, hẩn nói:

- Thế à? Bây giờ mới thông báo thì đã quá muộn, bọn họ đều xuất động cả rồi.

Lâu Vân Bàng nhìn tứ phía rồi nói:

- Gần đây ngoài các hạ ra còn có ai khác không?

Trương Chí Thanh đưa tay vuốt nước mưa trên mặt rồi gật đầu, nói:

- Có! Hứa Đông và Kiều Mạo.

Lâu Vân Bàng thâm kinh hãi, nhưng lão vội gật đầu, nói:

- Sao không thấy bóng dáng bọn họ?

Trương Chí Thanh cười ha ha nói:

- Lâu lão huynh cũng là nhân vật lão luyện giang hồ mà, người của chúng ta bày bố, há để cho kẻ khác trông thấy được sao?

Hắn ngừng một lát rồi cười nhạt, nói tiếp:

- Tại hạ thấy Giang Hải Phong chẳng qua chỉ là một tiểu tử miệng còn hôi sữa, cũng không thể có công phụ gì ghê gớm, tại hạ mong cho hắn xuất hiện ngay bây giờ để hắn nếm mùi Đoạn Hồn Dao của tại hạ.

Lâu Vân Bằng cười cười, nói:

- Chuyện đó cũng dễ thôi, chờ lát nữa rồi ngươi sẽ thấy ngay.

Trương Chí Thanh “hừ” một tiếng rồi nói:

- Nhiều người thế này thì đừng nói là đánh, chỉ cần hù dọa là hắn đã sợ đến chết rồi. Được, không làm mất thời gian của lão nữa, tại hạ đi đây.

Nói xong hắn quay người ngay, nhưng bất giác rung mình kinh hãi, suýt chút nữa kêu thất thanh. Thì ra trước mặt hắn là một thiếu niên khôi ngô anh tuấn, tuy mặc y phục hương thôn cũ kỹ nhưng vẫn toát lên hùng khí凛冽.

Đoạn Hồn Dao lui bước và quát hỏi:

- Ngươi là ai?

Lúc này Lâu Vân Bằng cũng nhìn thấy nên bất giác kinh tâm động phách, lão thở dài nói:

- Không lẽ lão đệ ngươi...

Thiếu niên kia không phải ai khác mà chính là Giang Hải Phong, chàng mỉm cười, nói với Đoạn Hồn Dao Trương Chí Thanh:

- Bằng hữu, chẳng phải ngươi rất muốn gặp tại hạ sao?

Trương Chí Thanh rung mình, toát mồ hôi lạnh, hắn quay đầu lại trừng mắt nhìn Lâu Vân Bằng và nói:

- Họ Lâu kia, chuyện này nghĩa là sao?

Lâu Vân Bằng thấy Giang Hải Phong đã hiện thân thì biết cục diện trước mắt khó có thể vận hồi và cũng không thể ngăn cản chàng xuất thủ, tình thế buộc phải hạ Trương Chí Thanh trước rồi mới tính.

Nghĩ đoạn lão cười nhạt, nói:

- Bằng hữu, chuyện này chỉ trách ngươi quá hồ đồ thôi.

Nói xong lão cúi người định lướt tới, nhưng Giang Hải Phong đã hạ thủ trước lão.

Thân hình chàng như một luồng gió cuốn tới. Đoạn Hồn Dao Trương Chí Thanh chưa kịp xuất đao thì đã bị một luồng kinh lực di sơn đảo hải đánh văng đi. Thân hình Trương Chí Thanh còn chưa rơi xuống thì Lâu Vân Bằng đã kéo tay Giang Hải Phong và nói:

- Đi mau, không thể ở lại nơi này.

Tuy không muốn đi nhưng Giang Hải Phong cũng đành miễn cưỡng cất bước.

Chàng không cam tâm chạy trốn thế này, vì chàng tự tin là mình có thừa sức

thể đối phó với bọn người hung ác kia, chỉ có điều chàng không quên lời giáo huấn của sư phụ nên cố gắng tránh tạo nhiều sát nghiệp.

Mưa như khuy nh bồn trút nước, hai người luồn qua mấy ngõ hẻm rồi ra một đường quan đạo khác. Trời tối đen như mực, mưa giăng giăng khắp chốn, Lâu Vân Bàng cơ hồ chẳng thấy gì nữa. Nhưng Giang Hải Phong lại thấy được tất cả, chàng đưa Lâu Vân Bàng đi men theo bờ cỏ bên đường quan đạo.

Bỗng nhiên phía trước có ánh đèn lồng chiếu lại, một người quát hỏi:

- Kẻ nào đi đêm? Mau tránh ra một bên, nơi này không cho bất kỳ người nào đi qua cả.

Lâu Vân Bàng vội nói:

- Hồng rồi, bọn chúng đã bày bố khắp nơi. Giang lão đệ, e rằng chúng ta chạy không thoát rồi.

Giang Hải Phong cười sang sảng rồi nói:

- Tại hạ muốn xem kẻ nào dám cản đường chúng ta.

Nói đoạn chàng phóng bước đi đến trước, chợt nghe phía đối diện có tiếng quát:

- Bắn!

Liên tiếp có bốn mũi tên bay thẳng về phía Giang Hải Phong.

Lúc này Giang Hải Phong đã phần nộ đến cực điểm, chàng lạnh lùng “hừ” một tiếng và phát tả thủ lên, bốn mũi tên chưa kịp tới đích thì đã rơi xuống đất. Nhưng chỉ trong chớp mắt đó, tứ bề đã vang dậy tiếng tiêu tiếng sáo, rõ ràng nơi này đã được bày bố khá nghiêm mật. Giang Hải Phong tung người lướt đến chỗ có ánh đèn hắt ra.

Chàng thấy hai đại hán đội mũ và mặc y phục kiểu quan binh, đang giơ cao chiếc đèn lồng, bên cạnh hai đại hán còn có bốn quan binh giương cung tên về phía Giang Hải Phong.

Giang Hải Phong thấy vậy thì bất giác ngó người, chàng nộ khí quát:

- Các ngươi là quan binh, sao lại cấu kết với bọn đạo tặc giang hồ, đả thương hành nhân?

Tên quan binh cầm đèn bên trái liền rút đao và cười nhạt, nói:

- Họ Giang kia, ngươi vào trông rồi, đất Thanh Châu này bị ngươi làm điên đảo liên tiếp mấy ngày, ngươi gây án rồi muốn thoát hả, đâu có dễ như vậy. Hôm nay bọn ta đã an bày rất nghiêm mật, xem ngươi chạy đường nào cho biết.

Nói đoạn hán phát đao lên và hạ lệnh:

- Bắn!

Vù vù...

Lại bốn mũi tên nữa bay ra, Giang Hải Phong liền phát tay áo, theo đó bốn mũi tên đều rơi xuống đất mà chưa kịp tới đích. Mấy tên quan binh mục kiến

thần dũng của chàng như vậy thì kinh khiếp đến độ thộn cả người ra.

Giang Hải Phong lạnh lùng nói:

- Các người nói cái gì? Là kẻ nào gây án ở bản địa? Các người ở công môn mà sao lại ngậm máu phun người như thế?

Hai bên quan binh cầm đèn vội lui bước ra sau, tên bên trái nói:

- Nói bậy! Người còn định giở trò vô lại hả? Nói cho người biết, người vừa vào thành là bọn ta đã chú ý đến người rồi, huống hồ còn có người mật báo... Hì hì, hôm nay người có mọc cánh cũng khó bay thoát. Nói cho người biết, phía trước còn bằng hữu trên giang hồ của các người chờ đợi người đây, hãy quy phục đi thôi.

Nói xong hắn lại phát đao hạ lệnh:

- Bắn! Bắn! Ta đi gọi viện binh đây!

Nói đoạn hắn quay người bỏ chạy, nhưng sau khi nghe mấy lời này thì Giang Hải Phong đã nộ khí công tâm. Chàng cười ha ha rồi tung người lên không, thân pháp tuyệt nhanh, tựa như thiên binh từ trên trời rơi xuống và đứng trước mặt tên quan binh.

Tên này vừa kinh vừa sợ, hắn quát lớn:

- Ta giết người đây!

Theo tiếng quát là một đường đao chém ngang, Giang Hải Phong lách người, chừa đao của đối phương lướt qua thì cười nhạt và xuất thủ chụp vào cổ tay phải của hắn.

Chàng quát khê:

- Cút con bà người đi!

Chỉ thấy hữu thủ của chàng hất mạnh ra ngoài, thân hình to lớn của tên quan binh lập tức như quả cầu bay ra xa hai trượng, hắn ngã ụch xuống đất rồi bất tỉnh nhân sự.

Mấy tên khác thấy vậy thì hồn kinh phách tán, quăng đèn quăng cung tên mà bỏ chạy tứ tán.

Giang Hải Phong định truy theo nhưng Lâu Vân Bàng vội giữ lại, lão nói:

- Lão đệ, không được đả thương chúng. Thật là bọn độc ác, thì ra bọn chúng đã ngầm cấu kết với quan binh. Chuyện này ngay cả ta cũng bị bọn chúng qua mặt. Lão đệ, chúng ta đi thôi.

Giang Hải Phong cười nhạt, hữu thủ vung ra sau lưng. “Soạt” một tiếng, trường kiếm đã nằm gọn trong tay. Chàng lay động thanh kiếm và nói:

- Lão tiên bối, khổ tâm của lão uống phí rồi, hôm nay tại hạ phải giáo huấn bọn chúng một trận, cho chúng biết bọn ta không phải là người dễ bị ức hiếp.

Lâu Vân Bàng cả kinh, lão vội nói:

- Lão đệ, ngàn vạn lần không được làm thế, người của bọn chúng đông lắm.

Giang Hải Phong cười ha ha rồi nói:

- Lão đừng sợ, dù bọn chúng có thiên binh vạn mã thì tại hạ cũng xem bọn chúng chẳng ra gì. Nào! Lão theo tại hạ tiến lên thôi.

Lúc này Lâu Vân Bàng đã đắm bùn đất trên người, bộ dạng vừa khấn trương vừa nhếch nhác, câu nói của Giang Hải Phong mang lại cho lão sự cổ vũ rất lớn. Lão không do dự nữa mà lập tức cười sang sảng, nói:

- Được! Lão đệ, chúng ta đi thôi!

Nói đoạn lão thò tay vào thắt lưng rút ra một chiếc Xà Đầu Bổng (gậy đầu rắn).

Đây là một thứ binh khí rất tầm thường, nhưng khác ở chỗ là có đến hai đầu xà, ngân quang lấp lánh trông rất lợi hại.

Thiết Chương Hắc Ứng Lâu Vân Bàng vừa vung Xà Đầu Bổng lên thì đột nhiên thấy có hai bóng người từ bên trái bổ nhào tới. Hai người này mặc áo đi mưa và dường như trùm kín diện mục, một gã vừa hạ thân xuống là quát ngay:

- Giới cho Lâu Vân Bàng, không ngờ ngươi là kẻ ăn cháo đái bát...

Gã vừa nói đến đây thì Lâu Vân Bàng đã lướt tới, Xà Đầu Bổng trong tay phát ngang ra một đường. Gã mới đến kinh hãi kêu thất thanh và vội tung người lên không trung, đồng thời trường kiếm cũng xuất ra nhanh như chớp. “Choang” một tiếng, song phương đều lui bước.

Bấy giờ Lâu Vân Bàng mới nhận ra người mới đến chính là Thần Phiêu Hứa Đông.

Lâu Vân Bàng cười nhạt, nói:

- Hứa Đông, ngươi biết điều thì hãy mau tránh ra, bằng không thì sinh mạng của ngươi khó bảo toàn đấy.

Thần Phiêu Hứa Đông cười một tràng cuồng ngạo rồi nói:

- Các ngươi sắp chết đến nơi rồi mà còn dám dùng đại ngôn hù dọa ta chăng?

Hứa Đông ta há dễ bị ngươi hù dọa à?

Lời chưa dứt thì gã cảm thấy có đạo kinh phong từ bên phải cuộn tới, Thần Phiêu Hứa Đông cả kinh, vội thi triển thế Quái Mãng Phản Thân lách người qua một bên. Gã thấy trước mắt mình là một thiếu niên tuấn tú trong bộ y phục hương thôn, không cần phán đoán thì Hứa Đông cũng biết đối phương là ai. Do vậy, gã lập tức quát lớn:

- Cút con bà ngươi đi!

Theo tiếng quát là một đường kiếm đâm thẳng về phía Giang Hải Phong với chiêu Bạch Xà Thổ Tín. Kiếm đã xuất thì Hứa Đông mới phát hiện thần thái an nhiên tự tại nhưng đầy uy dũng của thiếu niên, gã bất giác rung mình, song có muốn thu chiêu lui bước cũng đã không kịp nữa rồi.

Một đạo kiếm quang như ánh chớp lóe lên, theo đó là một tiếng kêu thảm thiết vang lên. Thiết Chương Hắc Ứng cũng không thấy rõ Giang Hải Phong

xuất thủ như thế nào, lão chỉ thấy trong chớp mắt là Thần Phiêu Hứa Đông phơi thây tại đương trường.

Lâu Vân Bàng buột miệng nói:

- Kiếm pháp thật tuyệt diệu.

Ngẫu nhiên lão thấy có một người ngồi trên cây ở ngoài xa hơn trượng, tay cầm một thanh thiết đao. Lâu Vân Bàng giật thót người, lão kêu lên:

- Lão đệ, cẩn thận sau lưng!

Giang Hải Phong quay lại và cười ha ha, chàng nói:

- Lão tiên bối đừng lo, hắn đã chết rồi.

Nói đoạn chàng vung tả chưởng phát ra, người ngồi trên cây lập tức ngã nhào xuống đất.

Lâu Vân Bàng bước lại xem thì thấy đây là một tên vô danh tiểu tốt, diện mạo rất lạ.

Hiện tại mưa đã ngưng, trời cũng sáng ra, tứ bề yên tĩnh không một bóng người.

Giang Hải Phong vẫn chống kiếm đứng tại đương trường, chàng chau mày, nói:

- Kỳ quái! Bọn chúng đâu cả rồi?

Thiết Chương Hắc Ưng Lâu Vân Bàng quét mục quang nhìn xung quanh rồi cũng buột miệng nói:

- Quái lạ? Không lẽ bị thần uy của lão đệ người làm cho kinh tâm khiếp đảm mà bỏ chạy cả rồi sao? Chúng ta đi thôi!

Thế là hai người phóng bước lướt đi. Chẳng mấy chốc thì trước mắt xuất hiện một vườn rau, nước mưa còn đọng nhiều vũng, năm sáu chú gà núp mưa dưới bờ rào, mình mẩy ướt sũng và đang run rẩy trong gió nhẹ.

Giang Hải Phong và Lâu Vân Bàng lướt qua bờ rào mà đi, trời không còn tối đen như mực nên song phương có thể nhìn rõ diện mục của nhau. Anh khí của Thiết Chương Hắc Ưng vẫn không suy giảm, tuy lão đã giắt chiếc Xà Đầu Bổng vào thắt lưng nhưng tùy nơi tùy lúc đều để ý đến động tĩnh tứ phía.

Hai người vượt qua một nông trang, vượt qua một con suối nhỏ thì đến một cánh rừng dâu trước mặt. Lâu Vân Bàng chau mày nói:

- Chúng ta cần phải vượt qua rừng dâu này, nhưng nếu có địch nhân mai phục trong rừng thì nguy hiểm quá.

Giang Hải Phong dừng bước quan sát một lúc, trong rừng dâu im im không chút động tĩnh, chàng cười nhạt, nói:

- Không sao, chúng ta cứ xông vào.

Nói đoạn chàng bạt kiếm hoành trước ngực rồi tiến bước, Lâu Vân Bàng cũng xuất Xà Đầu Bổng cầm tay. Hai người một trước một sau xông vào rừng dâu. Trong rừng tối đen như mực, có thể nói là ngựa bần tay không

thấy ngón. Đi chừng mười trượng thì trước mặt đột nhiên xuất hiện ánh kỳ quang, có người quát lớn:

- Tiểu tử Giang Hải Phong, ngươi còn muốn toàn mạng tâu thoát chăng? Tiếp theo là “vù vù”, hai mũi ám khí bay về phía Lâu Vân Bàng. Thiết Chương Hắc Ứng vội vung Xà Đầu Bổng gạt phắt ám khí bay qua một bên. Lúc này đột nhiên ánh kỳ quang tắt ngấm, ba bóng người từ bên phải bổ nhào tới.

Người đi đầu có thân hình thấp lùn, hai tay cầm một đôi kim luân, trên kim luân còn có những vòng tròn, khi lay động thì phát ra tiếng kêu leng keng. Thân pháp người này tựa như phi yến xuyên vân, chỉ sau hai lần tung lên hạ xuống thì đã đến trước mặt bọn Giang Hải Phong. Kim luân bên hữu thủ vung ra, thì triển chiêu Bại Phong Bàn Đả, nhằm đỉnh đầu Thiết Chương Hắc Ứng mà đánh thẳng xuống.

Cùng lúc đó, hai người phía sau đều sử dụng thiết quả tấn công Giang Hải Phong, một tả một hữu, khí thế nhất thời rất uy mãnh. Tuy trong đêm tối nhưng Giang Hải Phong vẫn có thể nhận ra hình mạo đối phương một cách rõ ràng. Trên mặt hai người này không một chút huyết sắc, cả hai đều có đôi mày hình chữ bát, mặt dài như mặt ngựa, diện mạo tàn khốc, xem ra chẳng giống người.

Lâu Vân Bàng thấy hai người này mặc bạch bào và có thân pháp như bay thì đã đoán ra đối phương là Hà Giang Nhị Lang, nổi danh trong giới tặc đạo.

Lão kinh hãi kêu lên:

- Giang lão đệ, cẩn thận với ám khí của bọn chúng.

Quả nhiên Hà Giang Nhị Lang Đào Băng, Đào Sương này là những nhân vật rất khó đối phó. Bọn chúng là một đôi huynh đệ song sinh, thuở nhỏ được Tư Không đạo nhân của phái Thanh Thành thu nhận làm môn đồ nên võ nghệ không tầm thường.

Tính tình cả hai đều hung tàn hiếu sát, về sau vì gây ra đại họa nên bị Tư Không đạo nhân trục xuất khỏi sư môn. Thoát khỏi sự kiềm chế câu thúc thì huynh đệ bọn chúng càng rảnh tay lộng hành, chưa đầy mười năm lẫn lộn trong võ lâm hắc đạo mà ác danh của bọn chúng nổi như cồn.

Đào Băng, Đào Sương không những có công phu kinh người trên thiết quả mà còn có môn ám khí cực kỳ lợi hại do Tư Không đạo nhân truyền thụ khi bọn chúng còn ở Thanh Thành. Môn ám khí này có tên gọi là Ngũ Vân Bổng Nhật Tảo Hồn Điếu, dùng hàn thiết trong suối sâu nghiền lẫn với cát, sau đó tẩm độc dịch vào rồi luyện thành. Nghe nói huynh đệ bọn chúng dựa vào môn ám khí này mà hành Nam tẩu Bắc, đi khắp võ lâm nhưng chưa từng gặp qua đối thủ nào.

Lần này Chu Kỳ và Yến Cửu Công vốn cũng không mời được huynh đệ bọn chúng, nhưng có kẻ hiền kế đem lợi ra dụ, trước tiên Chu Kỳ xuất ra một

khoảng kim ngân, sau đó Yên Cửu Công ra mặt hứa nhường phạm vi thế lực ở mặt nam Sơn Đông, nhờ vậy mới đánh động được huynh đệ bọn chúng. Hà Giang Nhị Lang vốn chẳng biết Giang Hải Phong là nhân vật nào, mãi đến lúc tới Thanh Châu thì huynh đệ bọn chúng mới biết, ngoài ước hẹn với huynh đệ bọn chúng ra thì Chu Kỳ còn hẹn ước với nhiều nhân vật khác nữa. Vì vậy huynh đệ bọn chúng tỏ ra không vui, vì cho rằng đối phó với một tiểu tử như Giang Hải Phong thì huynh đệ bọn chúng cũng đã thừa sức rồi. Thế là huynh đệ bọn chúng định bỏ đi ngay. Yên Cửu Công phải dùng miệng lưỡi khuyên giải điều hay lẽ thiệt và hứa cho chúng đánh trận đầu, nhờ đó mới lưu giữ được hai huynh đệ họ Đào.

Bọn chúng được an trí ở đây đã khá lâu, ngoài ra còn có gã thấp lùn sử dụng song luân họ Lâm tên Ngao, biệt hiệu Ái Sơn Thần được phái tới trợ thủ cho huynh đệ họ Đào.

Khi ba nhân vật này bất ngờ xuất hiện thì Giang Hải Phong và Lâu Vân Bằng đều ngậm kinh hãi. Thân pháp của Hà Giang Nhị Lang Đào Bằng, Đào Sương nhanh như gió, một tả một hữu bổ nhào tới trước mặt Giang Hải Phong tựa như hai con vượn người.

Đào Bằng quát lớn:

- Tiểu tử, tiếp chiêu!

Thiết quả mang theo một đạo kinh cực lớn bổ thẳng xuống đầu Giang Hải Phong.

Giang Hải Phong liền phát ra một đường kiếm, dùng sóng kiếm gạt quả trọng của đối phương. Cùng lúc đó thì Đào Sương lạng lẽ lướt tới, hấn dùng đầu quả trọng điểm vào mạng sườn của Giang Hải Phong. Giang Hải Phong xoay mạnh thân hình, đầu quả trọng vừa điểm tới thì chàng lạnh lùng quát:

- Cút đi!

Tả thủ vung ra theo thế Vân Long Thám Trảo chụp ngay vào đầu quả trọng của đối phương. Chàng vận lực đẩy mạnh một cái, Đào Sương cảm thấy hồ khẩu tay nóng ran, hấn phải lui ra sau ba bước mới trụ thân lại được. Đào Bằng nhướng đôi mày chữ bát, cười hì hì và nói:

- Tiểu tử họ Giang, người quả nhiên là có ngón nghề độc đáo!

Hà Giang Nhị Lang ngạo thị võ lâm đã lâu, nhiều năm qua bọn chúng chưa từng gặp đối thủ. Bọn chúng vốn cho rằng đối phương là một thiếu niên thì có được thủ đoạn xuất sắc gì. Nhưng hiện tại thì cả hai đều bất giác kinh tâm động phách. Đào Bằng hoành thiết quả trước ngực và lạnh lùng nói:

- Giang Hải Phong, rừng dâu này là nơi vui thân của người, người còn định tẩu thoát chăng?

Giang Hải Phong lạnh lùng quan sát vẻ kỳ quái của huynh đệ họ Đào, chàng thấy thân thể bọn chúng ốm trơ xương, mắt sâu hoắm, trông cứ như một bộ

xương cách trí.

Hơn nữa, vừa rồi chàng vận công lực gát và đẩy nhưng vẫn chưa thể đánh rơi binh khí bọn chúng nên bất giác cũng hơi kinh dị trong lòng. Chàng cười nhạt rồi nói:

- Tại hạ và nhị vị bình sinh không quen biết, hà cớ gì các vị lại cản đường tại hạ?

Tại hạ khuyên huynh đệ nhị vị chớ quẩn vào chuyện của người khác, biết điều thì mau tránh ra, bằng không thanh kiếm của tại hạ chẳng khách khí đâu.

Hà Giang Nhị Lang mỗi tên chiếm một phương, bất tiến bất thoái, cả hai đều trừng mắt như cú mèo nhìn thiếu niên trước mặt, thần sắc trên mặt chúng toát lên một vẻ vô cùng khủng khiếp.

Đào Băng lạnh lùng nói:

- Vừa rồi ta thấy thủ pháp xuất kiếm của ngươi giống lộ số của một lão bằng hữu, họ Giang ngươi học kiếm ở người nào vậy?

Giang Hải Phong thấy dưới mí mắt của Hà Giang Nhị Lang có nhiều nếp nhăn thì biết niên kỷ của đối phương có lẽ không nhỏ. Chàng liếc nhìn qua Lô Vân Bằng thì thấy lão đang kịch chiến với đối phương, tuy chưa thể thủ thắng nhưng bổng pháp không rối loạn và ít nhiều chiếm thế thượng phong, do đó chàng cũng rất yên tâm.

Đào Băng thấy đối phương không trả lời thì bước tới một bước và cười nhạt, nói:

- Có phải sư phụ ngươi là Ngân Hà lão nhân, năm xưa từng tung hoành giang hồ với một thanh Lôi Âm Kiếm?

Giang Hải Phong chấn động tâm thần, chàng ngẩng cao đầu và nói:

- Không sai, Ngân Hà lão nhân chính là gia sư. Nếu nhị vị là chỗ quen biết trước đây của gia sư thì tại hạ cũng mở cho một lối thoát, các vị hãy đi đi! Hà Giang Nhị Lang nghe vậy thì đưa mắt nhìn nhau, nhất thời cả hai đều đứng trơ người như pho tượng.

Đào Băng nghiêng răng trạo trạo rồi nói như rít:

- Quả nhiên không sai, lão ta vẫn chưa chết!

Lời chưa dứt thì hắn lui ra sau mấy bước, thần thái đầy vẻ khản trương, hắn quát hỏi:

- Hiện giờ lão ta có ở gần đây không?

Giang Hải Phong thần nhiên, nói:

- Xin lỗi, tại hạ không thể tiết lộ hành tung của gia sư, nhưng các hạ hỏi để làm gì?

Đào Băng gượng cười, mặt đầy vẻ bi phẫn, hắn nói:

- Năm xưa huynh đệ bọn ta từng có duyên gặp lệnh sư mấy lần, chỉ đáng tiếc sau lần chia tay ở Lan Thương Giản, đến nay đã hai mươi năm vẫn biệt âm

vô tín, hôm nay khó khăn lắm mới gặp được đệ tử của lão.

Nói đến đây thì hắn phá lên cười một tràng sang sảng. Tiếng cười như dùi nhọn đâm vào tai người nghe, tiếng cười vừa dứt thì hắn quay sang nói với Đào Sương:

- Chuyến này chúng ta không uổng công rồi, được gặp đệ tử đặc ý của Ngân Hà lão nhân thì thật đáng giá.

Đào Sương hai tay nắm chặt quả trượng, hắn cười hì hì mấy tiếng rồi tung người như phi ưng, miệng hú một tiếng dài, chớp mắt đã hạ thân xuống trước mặt Giang Hải Phong. Hắn quay lại nói với Đào Băng:

- Lão ca đứng qua một bên, chờ tiểu đệ thử tài cao đồ của Ngân Hà lão nhân. Lờn vừa dứt thì thiết quả đã nhằm đỉnh đầu Giang Hải Phong mà bổ xuống. Giang Hải Phong cũng đẩy trường kiếm ra ngoài, rõ ràng là chàng muốn phong bế thế quả trượng của đối phương, nhưng thực ra là nhằm uy hiếp mạn sườn phải của Đào Sương. Ngay lúc đó Đào Băng cũng cắp thiết quả phi tới như cuồng phong.

Giang Hải Phong cảm thấy có hàn quang phơ phất trên đầu thì biết Đào Băng đã sắp đánh xuống nên bất giác kinh tâm. Bởi lẽ thân pháp của Hà Giang Nhị Lang quả nhiên có nhiều quái dị. Đối diện với hai đại địch như vậy thì Giang Hải Phong không dám tỏ ra khinh xuất nữa.

Đồng thời chàng soạt chân trái tới trước, hàn kiếm đẩy ra trước chừng nửa thước rồi bất ngờ xoay chuyển quét lên trên. Đây là tuyệt chiêu do Ngân Hà lão nhân truyền thụ cho chàng, tên gọi là Thượng Diễm Thiên Đãng.

“Choang” một tiếng, ánh lửa lóe chớp trong màn đêm, Đào Băng cảm thấy hồn phi phách tán. Hắn lộn người trên không, thiết quả bật ra ngoài, thân hình cũng thừa thế lướt ra xa rồi hạ xuống. Sau đó hắn dùng tay vượt qua thiết quả thì thấy thân quả bị kiếm của đối phương chém sâu vào hai phân. Cũng may là lực từ một bên đánh vào, nếu là lực thẳng trực tiếp thì e rằng thiết quả của hắn đã bị đoạn làm hai khúc rồi.

Bấy giờ Đào Sương mới biết binh khí của đối phương là một thanh bảo kiếm, bất giác hắn càng thêm kinh tâm động phách.

Giang Hải Phong lạnh lùng quát:

- Khá lắm, ngươi đừng chạy nhé!

Đào Sương vừa định tung người lướt đi thì Giang Hải Phong đã bước tới. Bảo kiếm trong hữu thủ phát ra thanh âm như long ngâm, theo đó là một đạo bạch quang lạnh buốt đâm thẳng vào giữa lưng Đào Sương. Đào Sương vội nhào người qua trái, quả trượng từ dưới vượt lên theo thế Đào Thác Thiên thư. Tuy chiêu này thì triển cực nhanh nhưng Giang Hải Phong đã sớm dự phòng. Chàng ép trường kiếm xuống, tả thủ bắt kiếm quyết, miệng quát lớn:

- Cút đi!

Một đạo bạch quang lóe lên, Đào Sương kêu “hự” một tiếng, thân thể gãy

guộc của hắn loạng choạng lui ra ngoài xa, hắn phải dùng thiết quả chống giữ mới trụ thân lại được.

Nhưng thấy trên bạch y trắng như tuyết của hắn đã có huyết tươi xuất hiện sau vai trái, hắn định thần giây lát rồi lập tức tung người phóng đi.

Giang Hải Phong khom người và quát lớn:

- Người ở lại thêm một lúc nữa đã.

Thân người vừa bốc lên thì đột nhiên chàng nghe mấy luồng gió khẽ rít lên và bay thẳng về phía mình. Trong lúc khẩn trương, Giang Hải Phong không ngờ đối phương lại giở thủ đoạn như thế, chàng quát lớn và vung tả thủ, năm ngón tay xòe ra, nội lực theo đó mà bắn ra ngoài.

Những luồng như gió rít kia lập tức bị quét sạch, đồng thời trường kiếm bên hữu thủ của chàng cũng vung ra theo hình vòng cung, phong bế đường đi của ám khí.

Lúc này Thiết Chương Hắc Ứng Lâu Vân Bàng bỗng nhiên tung người phóng tới, thì ra lão ta đã hạ được Ải Sơn Thần Lâm Ngao nên vội đến tiếp ứng Giang Hải Phong.

Lâu Vân Bàng vừa thấy tình thế như vậy thì liền hỏi:

- Giang lão đệ, không sao chứ?

Giang Hải Phong lắc đầu và thở phào một hơi, nói:

- Không sao, chúng ta truy theo nhé.

Vừa nói đến đây thì chợt nghe “vù” một tiếng, lần này thanh âm phát ra từ bên phải, theo đó là một luồng ngân tinh bay tới, bao phủ toàn thân Giang Hải Phong và Lâu Vân Bàng.

Lần này Giang Hải Phong đã có đề phòng thì làm sao bị mắc lừa nữa? Chỉ thấy chàng khom người xuống, song chương bình thế đẩy ra hai đạo kinh lực di sơn đảo hải.

Song chương vừa đẩy ra thì nội lực kết thành một bức tường lực trầm vững, có thể nói là sóng biển cũng không vượt qua được.

Luồng ngân tinh bay đến với thế mạnh như cuồng phong nhưng khi tiếp xúc với bức tường lực đạo thì lập tức bị triệt hạ hoàn toàn. Chớp thời cơ, Giang Hải Phong hú một tiếng dài rồi phi thân bay lên như một con đại ưng. Chàng đã thấy rõ nơi phát ra ám khí nên thân hình hạ xuống ngay nơi đó, lòng căm hận lên đến cực điểm, chàng quát lớn:

- Đồ vô si, còn không mau chui ra?

Chợt nghe “rắc rắc” mấy tiếng vang lên, kinh phong của chương lực đã bật gãy đám râu trước mặt. Nhất thời làm râu rơi rụng như lá mùa thu, hai bóng bạch y, một tả một hữu liền tung người vút lên như chim én.

Giang Hải Phong cười nhạt, nói:

- Các ngươi nạp mạng đi thôi!

Lời chưa dứt thì chàng cũng lướt đi như sao xẹt, truy theo hai bóng bạch y.

Đến lúc này thì Lâu Vân Bàng cũng chẳng còn do dự gì nữa, tuy nhiên lão biết Hà Giang Nhị Lang là những nhân vật nổi tiếng tàn nhẫn trong giới hắc đạo, bản thân lão tuyệt không phải là đối thủ của chúng. Nhưng tình thế trước mắt không còn đất để cho lão tự thủ bàng quan. Do vậy, Giang Hải Phong vừa tung người lên thì lão cũng quát lớn:

- Đánh!

Hữu thủ lấy ra một đôi Thấu Phong Tiêu và vận lực đánh mạnh ra. Âm khí của lão vừa xuất thủ thì thấy hai bóng bạch y chột xoay người đi, song tiêu bị đối phương dùng tay bắt gọn.

Lâu Vân Bàng nhanh chóng lướt tới, Xà Đầu Bổng kèm theo kinh phong đánh ngay vào thắt lưng của đối phương.

Đào Sương cười nhạt, nói:

- Họ Lâu kia, người cũng dám động thủ với ta à?

Đào Sương mặt mũi trắng nhợt, trước bạch y đã nhuộm máu hồng nhưng trong đêm tối trông như một mảng bùn đen. Lâu Vân Bàng vốn còn khiêu đảm nhưng lúc này thấy đối phương đã thọ thương thì can đảm lập tức trỗi dậy. Xà Đầu Bổng liên tục phát ra khiến Đào Sương phải không ngừng lách người tránh né. Nhưng Đào Sương né đến đâu thì Lâu Vân Bàng truy đến đó, lão quát lớn:

- Khá lắm, chúng ta gặp gỡ đêm nay thì không chết không thôi.

Lời chưa dứt thì Xà Đầu Bổng từ trên bổ xuống, lão thi triển chiêu thức đặc ý nhất là Hận Đả Lê Hoa, hai tay nắm chặt binh khí rồi quật xuống với lòng căm hận cực độ.

Chiêu này cực chuẩn. Đào Sương không ngờ đối phương dám hạ thủ với mình như vậy nên nhất thời không khỏi kinh tâm động phách. Hắn vội tung người lên và xoay chuyển trên không, thiết quả hoành ngang rồi đẩy ra ngoài.

“Choang” một tiếng, song phương đều chấn động tâm can và buột miệng kêu thất thanh. Suýt chút nữa thì Xà Đầu Bổng của Lâu Vân Bàng giật ngược lại đả thương chính lão, lão phải lui năm sáu bước mới trụ thế lại được.

Đào Sương lộn người trên không trung rồi hạ xuống đất, thiết quả nóng ran, suýt vượt khỏi tay.

Cũng may là hắn khá thông minh nên vội chuyển thiết quả qua tả thủ, lòng căm hận Lâu Vân Bàng thấu xương thấu cốt, hắn thét lớn:

- Họ Lâu kia, người tìm cái chết thật chẳng?

Người cũng theo tiếng thét mà bật lên, cả người lẫn thiết quả như một bóng quái vật bổ xuống đầu Lâu Vân Bàng.

Thiết Chương Hắc Ưng vội soạt chân phải đến trước, Xà Đầu Bổng nâng lên theo thế Cử Hỏa Thiêu Thiên. Nhưng huynh đệ Hà Giang Nhị Lang không

phải là hạng tầm thường, cả hai đều có trình độ khinh công kinh người, tuy thân hình đang lơ lửng trên không nhưng Đào Sương vẫn có thể dễ khí xoay chuyển một cách dễ dàng.

Thân hình Đào Sương lướt qua nơi Xà Đầu Bồng của Lâu Vân Bàng vùng tới, trông cứ như là hắn đã bị Xà Đầu Bồng đánh trúng. Bản thân Lâu Vân Bàng cũng cho rằng mình đắc thủ, nhưng sau đó lão mới phát hiện Xà Đầu Bồng đã bị đối phương nắm giữ.

Lâu Vân Bàng kinh hãi không ít, lão vội vàng vận kinh lực vào thân bồng nhằm đánh bật ngũ trảo của đối phương ra ngoài. Nào ngờ Đào Sương phá lên cười ha ha rồi nói:

- Họ Lâu kia, nạp mạng đi thôi!

Lời vừa dứt thì thiết quả bên tả thủ của Đào Sương cũng thuận theo thân bồng mà đánh trượt dài xuống. Nếu Lâu Vân Bàng dám không buông tay thì đừng mong bảo toàn được song thủ. Tình thế ngàn cân treo sợi tóc, Lâu Vân Bàng chẳng biết làm thế nào khác nên vội lộn người ra sau, hai tay cũng buông khỏi Xà Đầu Bồng.

Đào Sương cười khẩy một tiếng rồi hạ thân xuống, thiết quả trượng thuận thế điểm tới trước ngực Lâu Vân Bàng. Lâu Vân Bàng tay không tắt sắt, dù muốn tiếp đỡ thiết quả của đối phương thì cũng lực bất tòng tâm. Lão vội lách người qua trái, hữu thủ vùng ra nhằm chụp vào đầu thiết quả, nhưng thân thủ lợi hại của Đào Sương há đâu chỉ như thế?

Hắn cười nhạt một tiếng rồi giật thiết quả sang một bên, đồng thời hữu thủ phát ra một đạo kinh lực uy mãnh. Chưởng này nhằm công vào mạng sườn trái của Lâu Vân Bàng. Chỉ nghe “bình” một tiếng, toàn thân người Lâu Vân Bàng tựa như quả cầu bị đánh văng ra ngoài xa hai trượng.

Đào Sương rùn người xuống rồi phóng theo ngay, hắn cười nhạt, nói:

- Đây là chuyện người tự chuốc lấy thì còn trách ai được nữa!

Thiết quả với thế tan bìa phá thạch ập xuống, giữa lúc ngàn cân treo sợi tóc đó, bỗng nhiên có một luồng kinh lực như sóng trào cuộn tới sau lưng Đào Sương. Đồng thời cũng có tiếng quát như sấm sét của Giang Hải Phong vang lên. Đào Sương cảm thấy hai mắt tối sầm, hắn kêu “hự” một tiếng rồi thổ huyết tươi. Thân hình hắn loạng choạng bước tới trước, nhưng trong tình thế như vậy, hắn vẫn không quên chiêu cứu mạng. Hắn vừa ngã xuống vũng bùn thì lập tức có một đám ngân tinh như mưa bắn ra, bao trùm toàn thân của Giang Hải Phong.

Giang Hải Phong điểm hai mũi chân xuống đất, trong thời khắc này mà chàng vẫn dám thi triển tuyệt kỹ Kim Lý Đảo Xuyên Ba, toàn thân tựa như một mũi tên bay ra ngoài. Trong rừng dâu rậm rạp này, trông chàng cứ như một con mãnh xà luôn lách ra ngoài xa hơn trượng, sau đó chàng dùng tay chống xuống đất để trở người, toàn bộ ám khí của Đào Sương đều lướt đi

trên không. Chờ đến lúc chàng đứng lên thì Đào Sương đã tẩu thoát và mất hút tung tích.

Giang Hải Phong không lo chuyện truy kích nữa, chàng chỉ lo đến thương thế của Lâu Vân Bàng nên vội chạy lại ôm xốc lão ta lên. Thiết Chương Hắc Ứng Lâu Vân Bàng nói:

- Giang lão đệ... thả ta xuống... Người còn có thể chạy...

Giang Hải Phong đưa tay bịt miệng lão lại và nói:

- Lão không nên nói nhiều, tại hạ đưa lão đi, nhất định chúng ta phải xông ra được.

Lâu Vân Bàng gượng cười, nói:

- Lão đệ, thả ta xuống, ta có thể tự đi được mà.

Giang Hải Phong vẫn ôm chặt Lâu Vân Bàng, chàng cười nhạt, nói:

- Lão tiên bối đừng bận tâm, nhất định là chúng ta có thể xông ra được.

Vừa nói chàng vừa ôm chặt Lâu Vân Bàng và bước đi. Đi được một đoạn thì chàng lại nói:

- Lão yên tâm, huynh đệ Hà Giang Nhị Lang đều đã thọ thương, bọn chúng không thể quay lại đâu.

Lâu Vân Bàng nói:

- Lão đệ, người khá lắm!

Bỗng nhiên Giang Hải Phong dừng bước, chàng đặt Lâu Vân Bàng xuống, quan sát kỹ lưỡng thân hình lão và nói:

- Lão... lão cảm thấy thế nào?

Nói đoạn chàng thử sờ tay lão thì cảm thấy lạnh như băng, Giang Hải Phong bất giác cả kinh, chàng buột miệng nói:

- Thế này nghĩa là sao?

Một lời vừa thốt ra thì Lâu Vân Bàng chột sùi bọt trắng nơi miệng, lão cố mở mắt và gượng cười, nói:

- Lão đệ! Ta đã giấu người. Bọn chúng cho ta uống độc dược. Bây giờ có lẽ là dược tính phát tác. Ta không xong rồi.

Giang Hải Phong ngớ người, song thủ nắm chặt mạch môn của Lâu Vân Bàng, chàng nói như thét:

- Tại sao lão phải làm thế? Tại sao?

Thiết Chương Hắc Ứng Lâu Vân Bàng ấp úng nói:

- Không... không sao. Lão đệ, ta chỉ muốn cứu người. Bọn chúng bảo sau khi bắt được người mới trao thuốc giải cho ta. Ôi! Lâu Vân Bàng ta há là kẻ tham sinh úy tử sao? Bây giờ...

Lão thở dài một hơi rồi nói tiếp:

- Lão đệ! Ta sợ vẫn quá muộn rồi, chúng ta phải đi sớm hơn một canh giờ mới phải.

Giang Hải Phong chẳng biết làm thế nào, chàng cảm thấy hai mắt nóng ran

rồi hai giọt lệ bất giác rơi xuống. Chàng nắm chặt tay Lâu Vân Bàng và nói:

- Lâu tiên bối, lão hà tất phải làm như vậy... Lão...

Bỗng nhiên chàng cười nhạt rồi lớn tiếng nói tiếp:

- Giang Hải Phong này xin thề với trời đất, nếu không thể cứu lão hoàn sinh thì quyết không làm người. Lâu tiên bối, chúng ta đi tiếp thôi!

Lâu Vân Bàng lại sùi bọt mép, lão gượng cười, nói:

- Lão đệ tốt bụng, đừng ngốc như thế... Ta không xong rồi...

Giang Hải Phong nghiêng răng, trầm giọng nói:

- Lão không cần lo lắng, tại hạ tự có biện pháp.

Nói đoạn chàng xuất thủ điểm vào Khí Hải huyệt của Lâu Vân Bàng. Thiết Chương Hắc Ưng Lâu Vân Bàng kêu “hự” một tiếng rồi hôn mê bất tỉnh.

Ngung Sương Kiếm

Hồi 8

Tang Lâm Nhất Kiếm

Mưa đã tạnh nhưng bầu trời vẫn còn mây đen vần vũ, từng lớp mây tích nước bay là là như sắp đổ xuống khiến con người thở muốn không ra hơi. Nghịch phong từ trong rừng dâu thổi lại, thổi qua thân hình sùng nước của con người khiến ai nấy đều phát run. Giang Hải Phong ôm chặt lão bằng hữu trong tay, mắt chàng rung rung ngấn lệ, nghĩa khí tâm trường của Lâu Vân Bàng khiến Giang Hải Phong vô cùng cảm động.

Trước đây chàng luôn cho rằng cái gọi là nhân tâm, chẳng qua chỉ là nơi tàng chứa sự ham muốn riêng tư và tội ác, trong nhân tính cố nhiên có sự tồn tại của lương tri nhưng rất ít khi vượt qua lòng ham muốn riêng tư để biểu đạt ra ngoài. Ngẫu nhiên có người phát hiện cũng chẳng qua là ánh chớp vụt lóe lên rồi tắt, khiến con người cảm thấy không biết đâu mà lần. Bây giờ Lâu Vân Bàng xả thân bảo toàn cho bằng hữu tâm giao, giữa hai người chẳng qua là “bình thủy tương phùng” nhưng tình cảm sao mà sâu nặng đến thế. Chính giây phút này, Giang Hải Phong bắt đầu ngộ ra ý nghĩa chân thực của cái gọi là “tình nghĩa” mà con người thường hiểu lầm hai chữ này. Chàng dùng nguyên khí chân dương của bản thân, đẩy qua ngón tay để tạm thời phong bế các huyết Khí Hải, Du Huyệt, khiến khí cơ không lên không xuống. Như vậy thì độc khí không thể công tâm, sinh mạng của Lâu Vân Bàng tạm thời được bảo toàn.

Giang Hải Phong ôm chặt thân hình buốt lạnh của Lâu Vân Bàng, ngoài ngấn lệ ra thì dường như trong mắt chàng chỉ toàn là sự phần nộ. Sắc diện vốn trắng nhợt của chàng, có lẽ vì thấm đẫm nước mưa nên trông ra càng thêm tái nhợt. Chàng nghiêng răng, dần bước mà đi...

Giang Hải Phong không còn kiêng kỵ cái gọi là sát nghiệt nữa, chàng cho rằng nợ máu tất phải dùng máu hoàn trả.

Đi một đoạn đường hai mươi trượng thì rừng dâu có vẻ thưa dần, nhưng trước mắt không xa lại xuất hiện một rừng dâu rộng lớn hơn, chắn ngang trước lối đi. Lá dâu thấm nước mưa tạo nên từng lớp óng ánh, nhưng trong rừng dâu cũng đầy sát cơ rình rập.

Giang Hải Phong quan sát hai bên tả hữu rồi thầm nghĩ:

- “Sau khi thọ thương thì có thể là Hà Giang Nhị Lang sẽ mai danh ẩn tích, không thể tái xuất hiện nữa, vậy thì còn những nhân vật nào muốn đối địch với ta?” Nghĩ đoạn, tinh thần của chàng chợt phần chấn, chàng lớn tiếng nói

với khoảng không đen ngòm trước mặt:

- Giang Hải Phong muốn vượt qua rừng dâu này, kẻ tránh ta thì sống, cản ta thì chết, tuyệt không phải là lời hù dọa, các vị bằng hữu hãy suy nghĩ kỹ mà hành sự!

Lời vừa dứt thì bảo kiếm cũng bật ra “soạt” một tiếng, kiếm khí lăm liệt, kiếm quang lấp lánh. Chàng cười nhạt rồi sải bước đi tiếp.

Đột nhiên nghe một tràng cười cuồng ngạo cất lên, tiếp theo là một giọng khàn khàn:

- Tiểu bằng hữu, ngươi cũng quá ngông cuồng đấy!

Giang Hải Phong dừng bước, nộ khí quát hỏi:

- Các hạ là ai?

Giọng khàn khàn tiếp tục cười rồi nói:

- Giang Hải Phong, ngươi đừng hỏi ta là ai, trước tiên ta hỏi ngươi, ngươi ôm người nào trên tay đó?

Giang Hải Phong lạnh giọng nói:

- Là vị bằng hữu vì nghĩa quên mình, nhưng Giang Hải Phong ta còn thì vị bằng hữu này không thể chết.

Người kia cười kha kha rồi nói:

- Tiểu bằng hữu, ngươi sai rồi.

Giang Hải Phong vừa nghe đối phương nói vừa dõi mắt tứ phía để tìm nơi ẩn thân của đối phương.

Nhưng kỳ quái là dường như âm thanh được phát ra từ tứ phương bát hướng và cũng tựa như phát ra từ không trung. Điều này khiến chàng bất giác cảm thấy nghi hoặc vô cùng, nhất thời chàng cố nén phần nộ và im lặng.

Người kia lạnh lùng nói tiếp:

- Ngươi không nói thì ta cũng biết người đó kêu bằng Thiết Chương Hắc Ứng Lâu Vân Bàng, đúng không?

Giang Hải Phong trầm giọng, nói:

- Phải thì sao nào?

Người kia cười hì hì mấy tiếng rồi chậm rãi nói:

- Giang Hải Phong, ta không nói ra thì ngươi không biết. Lâu Vân Bàng này đã uống Thiên Tầm Thần Sa, là kỳ độc của Tuyết Sơn, không đầy một canh giờ thì lão ta sẽ vong mạng, đây cũng là kết cuộc phải chịu cho sự phản bội của lão đối với bọn ta.

Giang Hải Phong bất giác kinh hãi, trước đây chàng từng nghe sư phụ nói về thất độc, một trong đó là Thiên Tầm Thần Sa, loại độc dược này do Bạch Đạo Nhân Mã Huyền Tử ở Thiên Sơn luyện chế thành. Nghe nói, một khi trúng phải loại độc sa này thì chẳng những không có thuốc giải mà bất kỳ cao nhân dị sĩ nào cũng đành bó tay.

Chàng vốn cho rằng bằng vào tuyệt kỹ khai khiếu của mình, nhiều lắm cũng

chỉ hao tổn chút tinh lực nhưng sẽ không khó chữa lành thương thế cho Lâu Vân Bàng.

Nhưng hiện tại thì chàng đã mất hết hy vọng rồi. Chàng biết, nếu đúng như lời đối phương nói thì tối đa cũng chỉ có thể kéo dài sự sống cho Lâu Vân Bàng thêm một ngày mà thôi.

Chàng là người rất có khí phách hiệp nghĩa, sau khi nghĩ đến kết cục của Lâu Vân Bàng thì bất giác ngẩn ngơ như pho tượng.

Người trong bóng tối cười đắc ý, dường như đối phương nhìn thấy rõ thái độ của Giang Hải Phong nên liền đổi giọng nói:

- Giang Hải Phong, ta khuyên ngươi nên buông kiếm đi thôi, chỉ cần ngươi thúc thủ chịu trời thì ta sẽ lo việc cứu sống bằng hữu của ngươi, thế nào?

Trong mắt Giang Hải Phong lấp lánh nộ quang, chàng lạnh lùng nói:

- Ngươi đừng nằm mơ!

Người kia cười ha ha rồi nói:

- Vậy là ngươi nhẫn tâm nhìn bằng hữu của ngươi vì ngươi mà chết rồi! Tiểu bằng hữu, ngươi nên biết, Lâu Vân Bàng hoàn toàn vì ngươi mà ra nông nổi này đấy.

Giang Hải Phong cảm thấy tê tái cõi lòng, nhưng sự căm hận thủ đoạn bỉ ổi của đối phương khiến chàng không thể cam tâm khuất phục. Chàng nói với giọng căm phẫn:

- Nói vậy có nghĩa các hạ là Bạch Đạo Nhân Mã Huyền Tử rồi, có giỏi thì mời ra ngoài nói chuyện, hà tất phải ẩn ẩn nấp nấp như con rùa đen!

Người kia cười nhạt, nói:

- Ngươi còn biết Mã lão tiên bối thì khá lắm, nhưng ngươi quá đề cao ta rồi.

Giang Hải Phong “hừ” một tiếng rồi nói:

- Vậy ngươi là một trong Tuyệt Sơn Tứ Ma chăng?

Người kia im lặng một lúc rồi mới lạnh lùng nói:

- Ngươi không cần biết ta là ai. Giang Hải Phong, thật sự là ta muốn điều tốt cho ngươi. Võ công của ngươi đích thực là không tệ, hiện tại không nói nhưng về sau có lẽ bọn ta phải mượn tuyệt nghệ của lão đệ ngươi.

Giang Hải Phong cười nhạt rồi cắt lời, nói:

- Ngươi đừng nói lung tung, ta chỉ muốn hỏi ngươi, có phải các ngươi được Chu Kỳ mời đến làm khó ta không?

Ngừng một lát rồi chàng nói tiếp:

- Nếu quả là lão ta thì các ngươi có thể hỏi lão ta, mấy tháng trước Giang Hải Phong ta với thanh kiếm gỗ mà vẫn giết được năm tên ác ma, hôm nay nếu phải khai sơn phá thạch...

Người kia tiếp lời:

- Được rồi! Lão đệ, tình thế hôm nay đã khác rồi, bọn ta không quen biết Chu Kỳ mà ngươi nói đâu.

Giang Hải Phong ngó người, chàng thầm nghĩ lúc này mà nói với bọn chúng thì chẳng ăn nhập vào đâu, chi bằng cứ xông lên trước mà đi. Thế là chàng kẹp Lâu Vân Bằng bên hông, hữu thủ nắm chặt kiếm rồi sải bước đi về phía rừng dâu trước mặt.

Vừa đi được ba bốn bước thì chợt nghe người kia lớn tiếng gọi:

- Giang Hải Phong! Giang Hải Phong!

Giang Hải Phong trừng mắt nhìn ra tứ phía, người kia cười hì hì, nói:

- Ta khuyên ngươi nên thức thòi một chút, bọn ta không thể hạ thủ lưu tình nhưng bọn ta cũng rất tiếc thân công phu của ngươi.

Giang Hải Phong cười nhạt, nói:

- Ta cũng muốn xem thử ai trong bọn ngươi có thể ngăn cản được ta.

Nói đoạn chàng phóng bước đi tiếp.

Đột nhiên nghe một tiếng quát lớn:

- Đánh!

Giang Hải Phong vội nhoài người tới trước, mũi chân bám xuống mặt đất theo thế Tề Ngưu Vọng Nguyệt, thân hình chàng vừa nằm sấp xuống thì ba mũi phi đao lập tức bay qua “vèo vèo”.

Người kia cười nhạt, nói:

- Khá lắm! Còn nữa đây!

“Vù” một tiếng, theo đó là một làn ngân quang như quần xà bay về phía Giang Hải Phong. Nghe âm thanh thì Giang Hải Phong đã biết ám khí này rất lợi hại nên vội thủ sẵn một nắm bạc vụn trong tay, lần này chàng không cần quay đầu lại mà dùng thủ pháp Đảo Tử Ngân Sa vung toàn bộ số bạc vụn ra ngoài.

Trên không trung phát ra một loạt tiếng “leng keng”, mấy chục mũi phi đao lập tức bị số bạc vụn đánh rơi xuống đất.

Ngoài ra còn phân nửa số bạc vụn thoát đi bay thẳng vào rừng dâu trước mặt.

Quả nhiên có người ẩn thân trong đó, thế bay của những nén bạc chẳng khác gì phi tiêu, buộc kẻ ẩn thân phải xuất hiện. Một bóng người tựa như đã hạc xuyên vân phóng thẳng lên không trung.

Giang Hải Phong quát lớn:

- Bằng hữu! Ngươi còn muốn chạy chằng?

Tuy cấp một người bên hông nhưng sự tiến thoái của chàng vẫn nhanh như chớp, chỉ hai lần tung lên hạ xuống là chàng đã truy đến sau lưng đối phương. Trong bóng đêm chỉ thấy đối phương là người cao gầy, thân mặc trường bào màu lam nhạt.

Giang Hải Phong khẽ quát:

- Đánh!

Trường kiếm trong hữu thủ xuất ra một chiêu Bạch Xà Thổ Tín, đâm thẳng

vào lưng đối phương.

Lam bào nhân “hừ” một tiếng và lập tức vọt người tới trước rồi nhanh chóng trở mình xuất kiếm.

Công phu của người này cũng khá phi phàm, hình như hắn đã nhận ra thanh kiếm của Giang Hải Phong không phải là phàm vật nên không dám cho kiếm mình va chạm vào kiếm đối phương, mà chỉ điểm lệch sang một bên nhằm vào khuỷu tay phải của Giang Hải Phong.

Trong chớp mắt, toàn thân hắn đã bật dậy, tả thủ phát trường bào kêu “vù” một tiếng rồi tung người phóng vào bên trái rừng dâu. Khó khăn lắm Giang Hải Phong mới bức đối phương hiện hình nên tự nhiên là chàng không thể để hắn thoát đi một cách dễ dàng.

Chàng đưa bảo kiếm lên miệng ngậm chặt rồi dùng tay phải móc ra một nén bạc bắn về phía lam bào nhân.

Lam bào nhân cười nhạt một tiếng, hắn vung trường kiếm lên không, một tiếng “keng” vang lên, nén bạc bị đánh văng ra ngoài xa.

Nhưng lúc này Giang Hải Phong đã lướt tới như hải yến lướt sóng, chàng cười nhạt, nói:

- Bằng hữu, ngươi cũng khá lắm!

Lời chưa dứt thì trường kiếm đã phát ra, lần này chàng thi triển chiêu Lưu Tinh Hàn Nguyệt, mũi kiếm hướng vào hai chân lam bào nhân. Lam bào nhân vội vàng tung người lên ba thước nhưng dường như Giang Hải Phong đã sớm đoán được nên trường kiếm cũng bật lên, thế kiếm nhanh như sao xẹt.

“Soạt” một tiếng, một chiếc giày trắng của lam bào nhân bị tiện đứt một mảng khiến hắn hồn phi phách tán. Thân hình lam bào nhân vừa chạm đất thì vai trái của hắn cũng lập tức trầm xuống, nhưng Giang Hải Phong đã bước tới nơi, đối phương chưa kịp quay người xuất kiếm thì trường kiếm của chàng đã phát ra, “keng keng” hai tiếng vang lên gãy gọn, theo đó là hai mũi phi đao rơi xuống đất.

Hai mũi phi đao này vừa phát ra từ tả thủ của lam bào nhân và lập tức bị Giang Hải Phong đánh rơi. Bảo kiếm của chàng lại tiếp tục phát ra, lam bào nhân định tung người lên nhưng kiếm của Giang Hải Phong lại ép xuống khiến hắn phải lách người tránh qua một bên. Hai chiêu này xem ra vô cùng tuyệt diệu và nhẹ nhàng nhưng chứa đầy nội khí của Giang Hải Phong.

Lam bào nhân vừa lách người thì trường kiếm liền xuất ra với chiêu Thu Phong Tảo Lạc Diệp chém ngay vào thắt lưng của Giang Hải Phong.

Giang Hải Phong vẫn tỏ ra khinh thị, chàng cười nhạt rồi đứng yên như thái sơn.

Khi trường kiếm của đối phương gần đến nơi thì chàng mới chợt phát hiện ra sự bất thường nên vội thi triển thế Đảo Thái Liên Hoa Bộ mà lui ra sau.

Đối với Giang Hải Phong mà nói, chiêu này của đối phương tuy lợi hại nhưng vẫn còn quá chậm, chàng lui bước tránh né rồi trùng mắt quát lớn:

- Xem kiếm đây!

Một đạo bạch quang lóe lên trong bóng đêm tựa như sao băng trong đêm lạnh, loáng một cái đã nghe lam bào nhân phát ra tiếng kêu thảm.

Giang Hải Phong tiếp tục trầm hữu thủ, một luồng hàn quang từ bảo kiếm bắn ra tứ phía rồi bay vào không trung. Chàng vung chân phải đá ra một cước và khẽ quát:

- Đi!

Lam bào nhân bị đá văng ra hơn trượng, đầu va vào những gốc dâu kêu “bộp bộp”, nhất thời hôn mê bất tỉnh. Giang Hải Phong đang phần nộ tốt đỉnh thì làm sao có thể hạ thủ lưu tình? Chàng vừa cấp Lâu Vân Bàng vừa tung người lướt tới bên cạnh lam bào nhân, chàng vận mục lực nhìn kỹ thì thấy đối phương là một trung niên đại hán, dung mạo cực kỳ quái đản. Trán vồ mũi tẹt, miệng móm gò má nhô cao, trông cứ như một nhân vật nửa người nửa quỷ.

Giang Hải Phong đã giơ kiếm lên nhưng chàng không nhẫn tâm hạ thủ.

Ngay lúc đó bỗng nhiên có tiếng quát vang lên từ sau lưng chàng:

- Tiểu tử, ngươi dám à?

Cùng với tiếng quát là một đạo kinh phong nhằm vào Não Bộ huyết phía sau đầu của Giang Hải Phong mà cuộn đến.

Não Hộ huyết nằm trên xương Ngọc Chẩm, là đại huyết quan trọng nhất trên thân thể con người, một khi thọ thương, bất luận nặng nhẹ cũng đều đe dọa sinh mạng con người.

Giang Hải Phong tuy có võ nghệ cao cường và can đảm hơn người nhưng tuyệt đối không dám khinh xuất đối với chuyện này. Chàng vội nhào người tới trước, trường kiếm bên hữu thủ phát ra một đạo hàn quang đâm về phía sau.

Thân thủ của kẻ ám kích cũng không tầm thường, vừa xuất kích là lập tức thối lui, mục đích chỉ cố cứu người mà thôi. Khi Giang Hải Phong quay người lại thì đối phương đã lui hơn ba thước.

Người này thân thể thấp bé, mặt đầy râu quai nón, toàn thân mặc hắc y, song thủ cầm một đôi đoản quan bút đen bóng.

Giang Hải Phong phá lên cười một tràng sang sảng rồi nói:

- Được! Tối nay ta muốn xem các ngươi có tổng cộng bao nhiêu người và có những công phu ghê gớm gì?

Hắc y đại hán cười nhạt bằng một giọng khàn khàn rồi nói:

- Giang Hải Phong, lời tốt đẹp đã nói hết mà ngươi vẫn chấp mê bất ngộ, chuyện này không thể trách bọn ta được nữa, kiếm của ngươi đã làm tổn thương nghĩa đệ Không Lượng của ta, tức là đã kết một mối thù không thể

giải với Tuyết Sơn Tứ Hiệp bọn ta. Tiểu tử, ngươi chạy không thoát đâu. Giang Hải Phong nghe khẩu âm người này thì biết đây chính là kẻ trong rừng dâu đối đáp với chàng lúc nãy, chẳng trách hắn tự thừa nhận là Tuyết Sơn Tứ Ma, cái gọi là tứ hiệp chẳng qua là hắn tự dát vàng lên mặt mình mà thôi.

Chàng liền gật đầu và nói:

- Rất tốt, tại hạ ngưỡng mộ công phu bắt phạm của bốn huynh đệ các vị từ lâu, đêm nay hạnh ngộ tất phải thử cho biết mới được.

Vừa nói đến đây thì chợt nghe sau lưng có tiếng sột soạt. Khi Giang Hải Phong quay lại nhìn thì đã không còn thấy tung tích của lam bào nhân vừa bị chàng đả thương.

Lập tức chàng hiểu ra rằng, địch nhân mai phục không ít ở xung quanh.

Nhưng với thân thủ và can đảm của mình, Giang Hải Phong không chút khẩn trương lo lắng, lòng vô cùng trầm tĩnh. Chàng mỉm cười và nói:

- Nào! Nào! Tất cả hãy xuất hiện cho tại hạ xem thử!

Nói đoạn chàng cúi người đặt Lâu Vân Bàng xuống cạnh gốc dâu rồi chống kiếm mà đứng, thần sắc không chút úy kỵ.

Hắc y đại hán quan sát chàng một lúc rồi cười nhạt, nói:

- Vừa rồi ngươi đả thương Hà Giang Nhị Lang cũng đủ để dẫn đến cái chết của ngươi rồi, bây giờ ngươi lại đả thương nghĩa đệ Khổng Lượng của ta tức là kết oán thù không thể hóa giải với phái Tuyết Sơn, dù đêm nay ngươi có thoát được thì ngày sau giang hồ cũng không có chỗ cho ngươi đứng. Tiểu tử, ngươi là nghề non không sợ hổ, chờ đến lúc sợ thật thì đã quá muộn rồi. Giang Hải Phong hoành kiếm mà đứng, nghe vậy thì chỉ cười nhạt. Chàng không dám rời chỗ đang đứng, vì Lâu Vân Bàng đang nằm bên cạnh. Thế nhưng thái độ của hắc y đại hán thấp lùn, mặt đầy râu quai nón kia thì quá đáng ghét, hắn chấp song bút vào nhau, phát ra tiếng kêu “keng keng”, hắn nói bằng giọng trịnh trọng:

- Tiểu tử, còn không buông kiếm chịu trói sao?

Giang Hải Phong vẫn đứng bất động không nói gì. Hắc y đại hán chau mày rồi bỗng nhiên vung phán quan bút lên, thân hình cũng như bóng quạ lao về phía Giang Hải Phong. Song bút một trên một dưới điểm vào yết hầu và Khí Hải huyệt của Giang Hải Phong.

Giang Hải Phong không chờ đối phương đến gần, chàng vội ép thân kiếm xuống, thi triển chiêu Nhất Bổng Song Lang đánh vào đôi phán quan bút của đối phương.

Dường như hắc y đại hán biết sự lợi hại của bảo kiếm nên vội biến thế Đại Bàng Triển Vũ, song bút phân ra rồi nhẹ nhàng điểm chân xuống đất, lui bước ra sau. Hắn lui ra ngoài hơn trượng, nhưng thấy Giang Hải Phong vẫn đứng nguyên tại chỗ mà không truy theo.

Hắc y đại hán bắt giắc đỏ mặt, hắc nô khí nói:

- Người không tiến không thoái như vậy thì làm sao động thủ?

Giang Hải Phong cười cười, nói:

- Người tự lui ra sau khiến ta cũng lười truy theo.

Hắc y đại hán lạnh lùng “hừ” một tiếng rồi tung người lướt tới, lần này song bút của hắc chap lại với nhau và bổ xuống dưới. Giang Hải Phong liền đẩy tả chưởng ra, dùng chưởng lực phong bế thể công của song bút. Hắc y đại hán lại phân song bút ra, chiêu thức biến hóa nhằm đâm vào hai mạn sườn của Giang Hải Phong.

Giang Hải Phong cười nhạt một tiếng, chàng vốn không muốn tiếp tục đả thương người nhưng chiêu thức của hắc y đại hán không tầm thường, nếu chàng không đả thương đối phương thì khó tránh bị đối phương đả thương mình. Trường kiếm trong tay chàng từ dưới đâm lên, thi triển tuyệt học mà chàng từng khổ luyện trên hải đảo, đó là chiêu Phong Vũ Nhất Tàn Chi.

Kiếm quang lấp lóe, hắc y đại hán liền biến sắc, miệng kêu thất thanh, nhưng trong chớp mắt đó lại có tiếng quát lớn như sấm rền:

- Ngừng tay! Người dám hả?

Một chiếc Tử Kim Kỳ mang theo kinh phong chụp xuống đầu Giang Hải Phong.

Giang Hải Phong cười sang sảng rồi thuận theo thế kiếm đang xuyên lên mà biến thành chiêu Cử Hỏa Thiêu Thiên, sau đó thừa thế vọt ra ngoài vòng chiến.

Chỉ nghe “soạt” một tiếng, Tử Kim Kỳ của đối phương bị trường kiếm vạch thủng một mảng lớn.

Nhân vật vừa xuất thủ ám kích chính là nhị ma lợi hại nhất trong Tuyết Sơn Tứ Ma, giang hồ thường gọi là Huyết Kỳ Phạm Tiểu Cương. Ngoài ra tam ma còn lại theo thứ tự là lão đại Hoa Nhiệm Lệ Chiêu, lão tam Hải Diễn Ngô Khâu và lão tứ đã thọ thương Lam Y Quỷ Khổng Lượng.

Huyết Kỳ Phạm Tiểu Cương này dựa vào chiếc Tử Kim Kỳ mà giết người vô số, máu nhuộm lá cờ nên mới có trác hiệu là Huyết Kỳ. Tính tình người này cực kỳ tàn khốc, xem sinh mạng của con người như cỏ rác, thích giết người như thích uống rượu.

Lần này sở dĩ huynh đệ bọn chúng đến đây là vì nể mặt huynh đệ Hà Giang Nhị Lang.

Tuyết Sơn Tứ Ma và Hà Giang Nhị Lang vốn có giao tình thâm sâu nên bọn chúng mới lôi kéo nhau cùng đến.

Chẳng ngờ đối thủ tuy là một thiếu niên nhưng võ nghệ cao cường, vừa xung trận đã liên tiếp hao binh tổn tướng, ngay cả Hà Giang Nhị Lang cũng thoát chết trong đường tơ kẽ tóc. Theo ý của lão đại Hoa Nhiệm Lệ Chiêu, bốn huynh đệ Tuyết Sơn Tứ Ma vốn đã chuẩn bị phủ tay mà đi, không vương

vào vũng nước đen này nữa nhưng không ngờ ngay lúc đó Lam Y Quý Không Lượng lại thọ thương. Chuyện này đã đưa bọn chúng vào thế cười hổ, Tuyết Sơn Tứ Ma xưa nay không quen cam tâm khuất phục nên đành quyết sinh tử với đôi phương một phen.

Lâu nay huynh đệ bọn chúng đối địch thường xuất thủ riêng lẻ, trừ phi một trong số bốn huynh đệ chiến bại thì hai người khác mới liên thủ tiếp chiến. Tử Kim Kỳ của Huyết Kỳ Phạm Tiểu Cương bị Giang Hải Phong rạch thủng một mảng khiến hắn bất giác kinh hãi, toát mồ hôi lạnh. Hắn cảm thấy vô cùng đau đớn, vì Tử Kim Kỳ này do hắn hợp chế từ chín loại kim tợ, bình sinh luôn mang bên người, quý trọng như thân thể, không ngờ vừa xuất chiêu đầu đã bị hủy trong tay đôi phương.

Tuy vẫn có thể dùng để đối địch nhưng uy lực của Tử Kim Kỳ lúc này đã giảm đi rất nhiều.

Giang Hải Phong chuyển trường kiếm, hướng mũi kiếm về phía Hoa Nhiệm Lệ Chiêu ở bên trái, chân điểm nhẹ xuống đất, thoáng cái chàng đã đến trước mặt người này. Tinh thần của chàng lúc này vô cùng phấn chấn, tuy đối diện với lưỡng địch nhưng vẫn trấn định phi thường.

Lệ Chiêu lật song bút vào nhau, song mục xạ hung quang ra tứ phía, khi Giang Hải Phong tiến đến thì song bút của hắn từ hai bên mãnh công vào giữa.

Giang Hải Phong ngửa người ra sau, “choang” một tiếng, đôi thiết bút của Lệ Chiêu như va vào chảo lửa khiến hai tay hắn tê buốt, hồ khẩu phát nóng, suýt chút nữa thì song bút vượt khỏi tay.

Hoa Nhiệm Lệ Chiêu thầm biết không ổn nên cố sức ngửa người ra sau, đồng thời hắn thi triển chiêu Thiết Bản Kiêu, nhưng trong chớp mắt muốn trở người đứng lên thì một lưỡi kiếm sắc lạnh đã chỉ vào trước ngực hắn. Nếu Lệ Chiêu dám nâng người lên một phân thì đừng mong bảo toàn sinh mạng.

Giang Hải Phong mục xạ tinh quang, chàng nói:

- Các hạ còn chưa chịu thua sao?

Lệ Chiêu bất giác lạnh người, thân thể chợt mềm nhũn và nằm “bịch” xuống đất.

Toàn thân hắn run bần bật, hắn lắp bắp nói:

- Huynh đệ, nếu... nếu ngươi đã thương ta thì bằng hữu của ngươi tất sẽ không cứu được, ta... ta có thuốc giải.

Giang Hải Phong động lòng, chàng nâng mũi kiếm lên khoảng nửa thước rồi cười nhạt, nói:

- Thuốc giải ở đâu? Còn không mau đưa ra?

Lệ Chiêu thấy mũi kiếm rời xa mình thì nhất thời can đảm trở dậy, hắn cười ha ha, nói:

- Tiểu huynh đệ, Lệ Chiêu ta nói có là nhất định có, người lui một bước là ta lấy cho người ngay.

Giang Hải Phong y lời lui một bước nhưng trong lòng chàng cũng đã có tính toán, chỉ cần đối phương to gan dám nuốt lời thì kiếm của chàng tuyệt không tha mạng cho hắn.

Huyết Kỳ Phạm Tiểu Cương đứng phía sau bên kia ngăn người một lúc rồi nói:

- Đại ca, người định làm gì thế?

Lệ Chiêu ngồi dậy và thở dài, nói:

- Chúng ta bại rồi, lão nhị, còn gì để nói nữa? Đưa cho hắn thôi!

Huyết Kỳ Phạm Tiểu Cương biến sắc nhưng hắn thừa hiểu tính cách vị nghĩa huynh này của hắn, tuyệt đối không dễ dàng chịu thua như vậy. Do đó, hắn đoán bên trong tất có nguyên nhân và nhất thời hắn cũng bất động.

Hoa Nhiệm Lệ Chiêu mò trên người lấy ra một tiểu hồ lô màu đen và nói:

- Tiểu huynh đệ, người cần bao nhiêu?

Nói đoạn hắn ngược nhìn Giang Hải Phong và mỉm cười.

Giang Hải Phong trừng mắt nhìn đối phương rồi nói:

- Khoan đã!

Chàng tiến tới trước một bước, trường kiếm hích lên, Lệ Chiêu vội rút tay lại và hỏi:

- Người muốn làm gì?

Giang Hải Phong cười nhạt, nói:

- Để ta tự lấy.

Lệ Chiêu từ từ đưa tiểu hồ lô ra trước và mỉm cười, nói:

- Huynh đệ, lấy ít ít nhé, lần sau bọn ta dùng nó để cứu người khác đấy.

Giang Hải Phong dùng mũi kiếm khéo lấy hồ lô, Lệ Chiêu lui ra sau ba bốn bước, rồi cười hì hì, nói:

- Không cần dùng nhiều, ba bốn viên là đủ rồi.

Giang Hải Phong cầm lấy hồ lô và cảm thấy nhẹ tênh như chẳng có vật gì, lòng bất giác lấy làm kỳ quái, chàng cúi nhìn thì thấy miệng hồ lô bị niêm kín. Chàng dùng bảo kiếm tiện đứt miệng hồ lô và dốc ngược xuống, quả nhiên chỉ là một hồ lô trống không.

Ngay lúc đó Huyết Kỳ Phạm Tiểu Cương và Hoa Nhiệm Lệ Chiêu bỗng nhiên cùng lui ra sau mấy bước.

Giang Hải Phong chợt dạ, chàng cười nhạt một tiếng và quăng hồ lô xuống đất, trường kiếm bên hữu thủ lập tức hướng ra ngoài. Hàn quang lấp lánh, lưỡi kiếm vút theo chiếc hồ lô đang lơ lửng trên không. “Cách” một tiếng, thế kiếm vừa hạ thì bình hồ lô đã hóa thành ngàn mảnh bay tứ tán.

Giang Hải Phong lộ khí quát lớn:

- Lão tặc, người dám gian trá à?

Chàng điểm mũi chân xuống đất, toàn thân như mũi tên bay về phía Lê Chiêu, chàng cười nhạt, nói:

- Lão tặc vô sĩ, ta xem lão chạy đường trời nào cho thoát?

Lê Chiêu cũng cười ha ha rồi nói:

- Ta cũng muốn xem làm sao ngươi chạy thoát?

Lời chưa dứt thì song chương của hắn cùng đẩy ra, một luồng khói đen từ lòng bàn tay hắn cuộn tới trước, bao trùm toàn thân Giang Hải Phong.

Nhất thời Giang Hải Phong đành phải tung người lui ra sau, chàng biết Tuyết Sơn Tứ Ma đều là nhân vật quen thi triển độc dược và ám khí nên không dám khinh xuất.

Thân hình chàng vừa thoát khỏi làn khói đen thì Huyết Kỳ Phạm Tiểu Cương từ phía bên kia lặng lẽ công tới. Tử Kim Kỳ trong tay hắn quật từ trên xuống với kinh phong ào ạt, đặc biệt là trên cán cờ có lưỡi đao sắc lạnh, lấp lánh bạch quang, nhằm giữa lưng Giang Hải Phong mà đâm thẳng tới. Giang Hải Phong chưa kịp thi triển Quái Mãng Phản Thân thì huyết kỳ của đối phương đã ập tới, chàng khẽ quát:

- Ngươi muốn tìm cái chết chăng?

Lời vừa phát thì tả thủ phát ra ngoài, ngũ trảo xòe ra chụp lấy cán huyết kỳ, Huyết Kỳ Phạm Tiểu Cương vội ngửa người ra sau. Nhưng Giang Hải Phong đã quyết không để đối phương tẩu thoát, chàng sải chân tới trước, trường kiếm theo thế Trường Hồng Quán Nhật, tả thủ bắt kiếm quyết rồi phát mạnh ra ngoài. Thân thủ của danh gia quả nhiên là bất phạm, thức kiếm này của chàng thật sự đã đạt đến bốn chữ Kiếm Tẩu Khinh Linh.

Xem ra chỉ là một đạo bạch quang lấp lánh, chớp mắt lưỡi kiếm đã đến cạnh bụng dưới của Phạm Tiểu Cương. Nhưng Phạm Tiểu Cương cũng không phải tay vừa, nhân vật quán tuyệt trong Tuyết Sơn Tứ Ma này cười khẩy một tiếng rồi quét huyết kỳ từ trên xuống dưới. “Soạt” một tiếng, kiếm của Giang Hải Phong đã bị đánh bật sang một bên.

Cùng lúc đó, Hoa Nhiệm Lê Chiêu lại phi tới lần nữa, đôi phán quan bút thi triển một thức Bạt Phong Bàn Đả mãnh công vào dưới mạng sườn của Giang Hải Phong.

Thế nhưng Giang Hải Phong vẫn điềm nhiên bình thản, chàng cười khẽ một tiếng và bật người phóng vút lên không.

Phạm Tiểu Cương cũng lập tức tung lên theo, huyết kỳ cuộn gió ập đến, kinh phong cực kỳ uy mãnh, vút thẳng vào hai chân Giang Hải Phong.

Hoa Nhiệm Lê Chiêu cũng chớp thời cơ thi triển thế Như Ý Thổ Nạp, song bút một trước một sau điểm loạn xạ vào những đại huyết trên người Giang Hải Phong.

Hai nhân vật này xuất thủ cực nhanh, thoáng cái là đến. Nhưng thân công phu của Giang Hải Phong dường như đã đạt đến cảnh giới quỷ thần khôn

lượng, trong bất cứ tình huống nguy hiểm nào, chàng cũng đều có thể ứng dụng tiên thoái.

Trong chớp mắt, khi hai huynh đệ đối phương xuất chiêu thì Giang Hải Phong đã lảng không mà dịch xéo qua và hạ thân xuống đất.

Song ma thấy vậy thì buột miệng kêu thất thanh:

- Không xong rồi!

Cả hai vội vận khí vào đan điền rồi trụ người hạ xuống. Nhưng thần thủ của đối phương làm sao có thể so sánh với Giang Hải Phong, khi Giang Hải Phong tiếp đất thì Lê Chiêu và Phạm Tiểu Cương vẫn còn cách mặt đất mấy thước. Chỉ nghe chàng cười lớn rồi quát:

- Đi!

Tả thủ cũng theo tiếng quát mà đẩy ra một đạo kinh lực di sơn đảo hải. Phạm Tiểu Cương bị trúng chưởng trước tiên, thân người hắn bị chấn động rồi lộn trên không mấy vòng, huyết kỳ cũng tuột khỏi tay, bay ra xa hơn trượng. Lê Chiêu tuy chưa bị kinh khí đả thương nhưng cũng hồn phi phách tán, hắn thấy nghĩa đệ thọ thương bay đi thì vội đạp chân phải vào chân trái, mượn lực mà liêu mạng bổ nhào về phía Giang Hải Phong. Đồng thời hữu thủ cũng vùng mạnh ra, hắn không tiếc dùng một chiếc phán quan bút làm ám khí, phóng thẳng vào chính diện Giang Hải Phong.

Giang Hải Phong liền bật trường kiếm lên, “choang” một tiếng, thiết bút bị đánh bay đi, nhưng nhìn lại thì thấy Lê Chiêu đã bỗng nghĩa đệ Huyết Kỳ Phạm Tiểu Cương và hắn đang chạy vào rừng dâu rậm rạp.

Sát cơ đột khởi trong lòng Giang Hải Phong, chàng quát lớn:

- Hai người đừng mong thoát, hãy để sinh mạng lại!

Hai chân thì triển thức Xá Châu Hãn Phong, thân hình liên tục nhô lên thụp xuống rất đẹp, trông cứ như cánh cò giữa đồng hoang, nhanh cực kỳ.

Lê Chiêu kinh tâm táng đờm, bất giác hô kêu lớn:

- Các người mau đến! Mau đến!

Giang Hải Phong phát thân kiếm ra ngoài, Lê Chiêu vừa lách qua trái thì đường kiếm cũng vừa vạch một đường từ ngực xuống mạng sườn của hắn, lưỡi kiếm lạnh như băng, róc đi một mảng thịt của hắn.

Lê Chiêu bất giác rung mình, hắn kêu thất thanh rồi ngã nhào qua trái, đồng thời Huyết Kỳ Phạm Tiểu Cương cũng bị hất văng đến trước. Hắn lại lớn tiếng kêu:

- Người đâu đến mau... đến mau...

Giang Hải Phong dần tới trước một bước, mũi kiếm đã hướng vào giữa lưng Hoa Nhiệm Lê Chiêu. Nhưng lão ma đầu này làm sao có thể chịu chết như vậy? Hắn mãnh xông tới trước, phán quan bút trở ngược lại quét vào thân kiếm của Giang Hải Phong.

Trường kiếm bị chấn động, vạch dài một đường từ lưng lên vai Lê Chiêu, để

lại một vết máu khá sâu.

Lệ Chiêu lại kêu thảm một tiếng, nhất thời hấn vừa bò vừa chạy vào rừng dâu.

Giang Hải Phong cười ha ha, chàng nói:

- Khá lắm, ngươi còn muốn chạy sao?

Lời vừa dứt thì đột nhiên có một loạt tên bay về phía chàng, tiếp theo là có ba bóng người lao ra từ trong bóng tối. Một người trong bọn quát lớn:

- Lão đệ mau lui bước, để bọn ta đối phó với hấn.

Người này vừa dứt lời thì một thanh thiết đao như độc long xuất động chém tới, ánh hàn quang trên đao lấp lánh nhằm vào giữa ngực Giang Hải Phong. Giang Hải Phong không ngờ lúc này còn có một toán người nữa xuất hiện, điều này cũng khiến hỏa nộ trong người chàng càng dâng lên cao. Hiện tại chàng chẳng còn kiêng kỵ gì nữa, trường kiếm quét ra, đánh gạt thiết đao của người mới đến qua một bên. Cùng lúc, chàng nhào người tới trước, tả thủ thi triển thế Thiết Tì Bà Thủ điểm vào giữa ngực đối phương.

“Bình” một tiếng, người này đến cũng nhanh mà đi cũng nhanh, thân hình lộn nhào và bay thẳng ra sau. Ba ngón tay của Giang Hải Phong đã điểm nát nội tạng của hấn, hiện tại hấn lăn lộn dưới đất và luôn miệng kêu cứu mạng. Ngay cả diện mạo của đối phương như thế nào, hấn cũng chưa kịp thấy rõ mà đã thọ thương, điều này khiến cho hai tên còn lại kinh tâm khiếp đảm. Cả hai đưa mắt nhìn nhau rồi đột nhiên quay người bỏ chạy. Giang Hải Phong liền tung người truy theo, chàng ngậm kiếm lên miệng, song thủ cùng xuất ra, hai luồng chỉ phong như gió lướt tới điểm ngay vào đại huyệt sau lưng của hai gã. Ba người này thế đến như gió nhưng tổng cộng chưa được mấy chiêu đã hoàn toàn bị khống chế.

Giang Hải Phong vẫn chưa nguôi phần nộ, chàng quét mục quang nhìn tứ phía như con hổ đói nhưng chẳng thấy một bóng người nào nữa. Có lẽ đối phương kinh tâm khiếp đảm nên lẫn trốn vào rừng dâu, không dám xuất diện nữa.

Giang Hải Phong trở lại gốc dâu, ôm vị lão bằng hữu của chàng lên. Lão nhân Lô Vân Bằng trông thật đáng thương, miệng sưng đầy bọt trắng, hơi thở rất yếu ớt.

Giang Hải Phong vội vàng giải huyệt cho lão, chàng sợ do bế khí lâu quá khiến lão ta không chịu đựng nổi.

Thiết Chương Hắc Ưng Lô Vân Bằng được giải huyệt thì ngửa mặt thở dài, nói:

- Lão đệ... đây là nơi nào?

Giang Hải Phong gượng cười, nói:

- Chúng ta sắp vượt khỏi vòng vây rồi. Lão yên tâm!

Lô Vân Bằng dịu mắt, nhìn ra tứ phía một lúc rồi nhắm mắt lại, hô hấp của

lão càng lúc càng yếu dần. Giang Hải Phong nóng lòng như bị lửa đốt, chàng ôm chặt Lâu Vân Bàng nhưng thân hình cũng bất giác phát run. Trong đời này, chàng chưa từng phụ bất kỳ người nào, nếu nói có thì Lâu Vân Bàng này là người đầu tiên. Rừng dâu lạnh lẽo thê lương, ánh trăng mờ mờ bàng bạc không gian, mây đen đã bay đi tứ tán.

Gió đêm thổi qua từng cơn khiến con người càng cảm thấy buốt giá.

Tâm tình của Giang Hải Phong rất trầm trọng, lúc này chàng đang nóng lòng lo cho sinh tử của Lâu Vân Bàng. Chàng nghĩ:

- “Nếu lão ta chết thật thì làm sao ta có thể an tâm?” Bỗng nhiên Lâu Vân Bàng khẽ động dậy, lão gượng cười, nói:

- Thả ta xuống, lão đệ!

Giang Hải Phong cảm thấy thân nhiệt của lão chợt nóng như lửa, chàng không dám do dự nên vội đặt lão xuống thảm cỏ, mặt cỏ đầy nước mưa nhưng chàng cũng không ngại. Chàng nói:

- Lão tiên bối, xin hãy yên tâm. Nhất định tại hạ sẽ tận lực để cứu lão.

Lâu Vân Bàng buột miệng nói:

- Không xong rồi!

Nói đoạn lão mở mắt ra, hai mắt đã hiện một màng đen, đây là hiện tượng cho biết độc tố đã công tâm, sinh mạng của Lâu Vân Bàng đã đến hồi nguy kịch. Giang Hải Phong đưa hai tay run run áp vào lưng lão ta rồi vận lực đẩy chân nguyên của mình sang người Lâu Vân Bàng. Nhưng thân người Lâu Vân Bàng càng run mạnh hơn, lão ta không chịu nổi lực đạo của Giang Hải Phong, song mục lúc nhắm lúc mở, dường như vô cùng đau đớn.

Giang Hải Phong không kiềm chế được nên rơi lệ, chàng nói:

- Lão tiên bối... Chỉ cần cứu được mạng sống của lão thì bất cứ chuyện gì tại hạ cũng làm. Hãy mau nói cho tại hạ biết, làm thế nào mới cứu lão được?

Mau...

Hai mắt Lâu Vân Bàng đã vô thần, đôi môi khô khề động, như muốn nói điều gì nhưng không thể phát ra thành tiếng. Lúc này chợt nghe có người cười sang sảng trong rừng dâu, tiếp theo là một giọng lạnh lùng:

- Giang Hải Phong, lão phu đến cứu bằng hữu ngươi đây.

Giang Hải Phong cả kinh, chàng vừa quay lại thì nghe người kia lớn tiếng nói tiếp:

- Thắp đèn lên!

Ánh lửa chớp lóe, bảy tám ngọn đèn lồng lập tức được thắp sáng. Dưới ánh đèn, người đầu tiên mà Giang Hải Phong nhìn thấy là một bạch y lão nhân gầy guộc. Lão nhân này đầu tóc trắng như tuyết, song mục rất nhỏ, thân hình vừa ốm vừa cao, lão ngồi trên một chiếc ghế có bánh xe, hai bên có sáu thanh y thiếu niên cầm đèn.

Giang Hải Phong quan sát lão nhân này một lúc rồi bất giác ngẩn người,

chàng hỏi:

- Các hạ là ai? Giang mỗ chưa từng quen biết.

Bạch y lão nhân cười ha ha rồi nói:

- Trước tiên người không cần quán lão phu là ai, tóm lại cứu người là chuyện quan trọng.

Nói đoạn lão lấy ra một ống trúc rồi tiếp lời:

- Giang Hải Phong, lệnh hữu đã bị độc tố công tâm, nếu không có Tuyết Sơn Thần Tán này thì e rằng sinh mạng của lệnh hữu chỉ còn tính từng khắc thôi.

Lão cười hì hì rồi nhướn mày nói tiếp:

- Lão phu biết người là một thiếu niên đầy nhiệt huyết nên không thể thấy chết mà không cứu, đúng không?

Giang Hải Phong cười nhạt, nói:

- Nếu lão cũng là địch nhân của tại hạ thì việc này chẳng khác gì uy hiếp tại hạ.

Bạch y lão nhân cười ha ha rồi nói:

- Thiếu hiệp, người sai rồi, đây không phải là uy hiếp, mà ngược lại là một cuộc giao dịch công bằng. Người thử nghĩ xem, Lâu Vân Bằng đã bán rẻ bọn ta, vậy thì tại sao bọn ta phải cứu hắn chứ?

Giang Hải Phong nộ khí quát:

- Các người có điều kiện gì?

Bạch y lão nhân cười hì hì, nói:

- Rất đơn giản, chỉ cần người thúc thủ chịu trời thì lão phu lập tức động thủ cứu người, thế nào?

Nói đến đây thì lão ngẩng cao đầu và hát hàm hỏi:

- Thế nào? Chỉ cần người gạt đầu là được rồi. Lão phu tuyệt đối tin tưởng người.

Đôi mày kiếm của Giang Hải Phong chợt dựng thẳng lên, chàng cười nhạt và nói:

- Nếu tại hạ cần thuốc giải thì dễ như trở bàn tay, lão cho rằng tại hạ không thể thoát từ tay lão chăng?

Nói đoạn chàng định tung người phóng tới.

Nhưng bỗng nhiên lão phu kia phá lên cười to hơn. Lão nói:

- Khoan đã! Khoan đã! Người ta nói Giang Hải Phong là một thiếu niên nghĩa dũng kiêm toàn, lão phu vốn rất tin điều đó, nhưng bây giờ xem ra, lão phu đã nhìn lầm người rồi, nực cười...

Bạch y lão nhân này vừa nói vừa không ngừng cười, lão chỉ tay vào hai chân và nói tiếp:

- Người xem này, lão phu mang trọng bệnh chẳng khác gì phế nhân, sở dĩ dám đến đây là vốn cho rằng người là người có nghĩa. Nào ngờ... Ha ha...

Lão cười sang sảng một tràng rồi nói tiếp:

- Người muốn đối phó với một lão nhân tàn phế thế này thì đương nhiên là quá dễ, nhưng e rằng sẽ có tổn hại đến thanh danh của người chăng?

Lão đưa ống trúc lên không lắc lắc rồi tiếp lời:

- Nào! Nào! Người giết ta rồi đoạt cái này đi!

Giang Hải Phong bị mấy lời châm biếm đầy khiêu khích của lão làm cho đỏ mặt tía tai, nhất thời chàng ngẩn người đứng giữa đường trường mà không biết phải nói gì, làm gì.

Lão nhân lại cười hì hì, nói:

- Thế nào? Thiếu hiệp khách, người là người phóng khoáng, lão phu chỉ nghe người một câu thôi, gật đầu hay lắc đầu?

Giang Hải Phong quay lại nhìn Lâu Vân Bàng thì thấy hai mắt lão đang cố gắng mở ra, tựa như đang cố giãy giữa lần cuối cùng. Tình hình này khiến chàng không còn do dự nữa, chàng thăm nghĩ:

- “Lâu tiên bối vì cứu ta mà cam nguyện hy sinh thân mình, bây giờ ta há chẳng dám hy sinh vì lão sao?” Nghĩ đoạn chàng cười nhạt, nói:

- Được! Các người hãy cứu người trước rồi tính.

Bạch y lão nhân cười ha ha, lão nói:

- Vậy thì được, nhưng người phải nói rõ, đến lúc đó người không được trở mặt đấy.

Giang Hải Phong lạnh lùng nói:

- Đại trượng phu nhất ngôn ký xuất tứ mã nan truy.

Lão nhân vỗ tay một cái rồi nói:

- Được! Nhất ngôn cửu đỉnh nhé.

Lão quay đầu, vẫy tay và nói tiếp:

- Nào! Đẩy ghế ta tới, chúng ta cứu người là việc quan trọng.

Đột nhiên Giang Hải Phong khẽ quát:

- Khoan đã!

Bạch y lão nhân khoát tay, chiếc ghế có bánh xe lập tức dừng lại, lão nhìn qua Giang Hải Phong và nói:

- Thế nào? Còn chuyện gì nữa?

Giang Hải Phong cười nhạt, nói:

- Chỉ cần các người cứu được lão ta thì tự nhiên tại hạ thúc thủ chịu trói, tùy các người xử lý, nhưng về sau các người không được làm khó dễ lão ta.

Bạch y lão nhân cười nhạt, nói:

- Nhất ngôn cửu đỉnh, nể mặt người nên bọn ta sẽ thả hẩn đi, tuyệt đối không làm khó dễ hẩn. Người có thể yên tâm rồi chứ?

Giang Hải Phong lui một bước rồi nói:

- Được rồi! Tại hạ tin các người một lần này.

Lão nhân mỉm cười, nói:

- Chẳng có gì không thể tin cả.

Nói xong thì chiếc ghế đã được đẩy đến cạnh người Lâu Vân Bàng. Bạch y lão nhân cúi đầu quan sát Lâu Vân Bàng một lúc rồi quay lại dặn dò:

- Nào! Đỡ lão ta dậy!

Hai thiếu niên phía sau lập tức đỡ Lâu Vân Bàng dậy, Giang Hải Phong cũng vội bước đến, bạch y lão nhân nhìn chàng và nói:

- Người cứ yên tâm, ta nói cứu hắn là nhất định cứu hắn, tuyệt không nuốt lời.

Nói đoạn lão mở nắp ống trúc rồi dốc ra bàn tay mấy viên dược hoàn màu xanh lục, kể đó lão mỉm cười với Giang Hải Phong và nói:

- Thế nào? Người có cần xem qua không?

Giang Hải Phong lạnh lùng nói:

- Không cần, các hạ hãy mau mau cho lão ta uống đi!

Bạch y lão nhân mỉm cười, nói:

- Được! Bảo đảm là hữu hiệu.

Nói đoạn lão bỏ mấy viên dược hoàn vào miệng Lâu Vân Bàng rồi nói với thuộc hạ phía sau:

- Mau đỡ lão ta dậy!

Lão án song thủ vào hai vai Lâu Vân Bàng, song thủ của lão không ngừng rung động khiến thân hình Lâu Vân Bàng cũng rung động theo.

Giang Hải Phong bất giác cười nhạt, nói:

- Khá lắm! Chưởng lực của lão cũng không tệ.

Bạch y lão nhân cười hì hì, nói:

- Không tệ lắm...

Vừa nói đến đây thì Lâu Vân Bàng đang nhắm mắt sắp chết bỗng nhiên mở to mắt ra, trước ngực lão ta phập phồng liên tục rồi thổ ra một ngụm nước đen, nhất thời mùi xú uế bốc lên mũi khiến ai nấy đều muốn nôn ọe.

Bạch y lão nhân cười nhạt, nói:

- Tốt rồi! Sinh mạng này có thể cứu được rồi!

Nói đoạn lão vỗ vào lưng Lâu Vân Bàng hai cái. Lâu Vân Bàng liên tục thổ ra nước đen, trong miệng phát ra thanh âm khò khè kéo dài.

Bạch y lão nhân phát tay hạ lệnh đưa Lâu Vân Bàng qua một bên, đồng thời lão quay sang mỉm cười với Giang Hải Phong và nói:

- Giang Hải Phong, lão phu đã y theo lời mà làm. Bây giờ đến lượt người đó.

Lão phu tin tưởng người là một quân tử tín nghĩa, thế nào?

Giang Hải Phong bước đến cạnh Lâu Vân Bàng, chàng án tay vào mạch môn của lão thì cảm thấy quả nhiên mạch đạo đã thông, huyết dịch lưu hành, độc thương đã hoàn toàn được trị lành.

Chàng lui một bước rồi nghiêm sắc diện nói:

- Vị lão bằng hữu này của tại hạ là người rất có nghĩa khí, sau khi tỉnh lại, nếu lão ta thấy tại hạ chịu trời thì nhất định sẽ bắt phục. Chi bằng các người

hãy đưa lão ta rời khỏi nơi này, khi lão tỉnh lại mà không thấy tại hạ thì cũng là chuyện đã rồi.

Bạch y lão nhân gật đầu, lòng bất giác khâm phục tính cách của Giang Hải Phong nên liền nói:

- Chuyện này không khó, lão phu sẽ thực hiện ngay.

Nói đoạn lão quay sang dặn dò mấy thanh y thiếu niên:

- Các người đưa hấn đến Thanh Châu khách điểm, bảo bọn tiểu nhị hãy khá phục vụ tốt cho hấn, đến khi nào thân thể hấn tráng kiện trở lại mới thôi.

Hai thanh y thiếu niên lập tức nhận lệnh và bước lên trước khiêng Lâu Vân Bàng lên. Chợt nghe Giang Hải Phong nói:

- Xin các hạ cho biết đại danh, Giang Hải Phong sẽ không quên lòng tốt của các hạ.

Bạch y lão nhân cười ha ha rồi nói:

- Giang Hải Phong, lão phu biết tâm ý của ngươi, phải chăng ngươi không yên tâm về ta, sợ ta ngấm gia hại vị bằng hữu của ngươi?

Giang Hải Phong không phủ nhận. Lão phu cười nhạt, nói:

- Việc đã đến nước này, lão phu cũng không ngại cho ngươi biết, lão phu họ Yên tên là Cửu Công, giang hồ bằng hữu thường gọi là Bạch Y Tẩu. Ta đã nói là bảo đảm an toàn cho lệnh hữu thì quyết không nuốt lời, bằng không há chẳng bị thiên hạ chê cười sao? Thế nào, thiếu niên hiệp khách, ngươi có tin được không?

Giang Hải Phong cười nhạt, nói:

- Vậy thì tại hạ chẳng còn gì bận tâm nữa.

Chàng phát tay rồi nói tiếp:

- Các người hãy đưa lão ta đi thôi!

Bạch y lão nhân ngăn người, lão nói:

- Vừa rồi ngươi đồng ý với lão phu là thúc thủ chịu trời mà?

Giang Hải Phong cười nhạt và đưa hai tay ra, nói:

- Các người cứ đến trời tại hạ.

Bạch Y Tẩu Yên Cửu Công phá lên cười ha ha rồi nói:

- Giang Hải Phong quả nhiên là một trang hảo hán, ngươi yên tâm, bọn ta tuyệt không làm khó dễ ngươi. Kết cuộc của ngươi sẽ do công nghị của võ lâm đồng đạo quyết định, trước khi phát lạc ngươi, lão phu nguyện phụ trách vấn đề an toàn cho ngươi.

Lão quay sang thiếu niên bên cạnh và nói tiếp:

- Kiếm Phi! Các người muốn lập chí thì nên lấy vị Giang Hải Phong này làm gương, tuy hấn là địch nhân của chúng ta nhưng gia gia rất khâm phục hấn.

Thiếu niên kêu bằng Kiếm Phi liền cúi người, nói:

- Tôn nhi cũng cho rằng như thế.

Bạch Y Tẩu khẽ quát:

- Đi trói hắn lại!

Yến Kiếm Phi chau mày, hắn lấy trên người ra một sợi dây thừng rồi từ từ bước về phía Giang Hải Phong và nói:

- Giang huynh! Xin lượng thứ cho tiểu đệ mạo phạm.

Giang Hải Phong cười sang sảng nói:

- Người cứ việc trói, chỉ sợ sợi dây này không trói nổi ta thôi.

Yến Kiếm Phi ngậm kinh hãi, hắn cúi nhìn sợi dây trên tay rồi bất giác do dự không bước tới nữa.

Yến Cửu Công mỉm cười, nói:

- Trói quân tử không trói tiểu nhân. Giang Hải Phong, người nói thế là hơi tự hạ thấp mình đấy.

Song mục Giang Hải Phong bất giác xạ tinh quang, chàng không ngờ lão nhân này lại có khí khái của một anh hùng như thế, đủ thấy trong giới hắc đạo cũng không ít kẻ nghĩa dũng. Chàng mỉm cười và gật đầu, nói:

- Đã vậy thì các người mau trói ta đi!

Yến Kiếm Phi lập tức bước lên, hắn dùng dây thừng quấn quanh người Giang Hải Phong năm sáu vòng rồi thắt lại mười mấy gút, có thể nói là khá chắc chắn. Trói xong thì hắn lặng lẽ lui bước qua một bên.

Bạch Y Tẩu quan sát kỹ Giang Hải Phong một lượt rồi gật đầu, nói:

- Thiếu niên hiệp khách, bây giờ lão phu không ngại nói cho người biết, người vừa bước vào giang hồ mà đã tạo ra nhiều sát nghiệt như vậy, khiến ai ai cũng đều muốn trừ diệt người. Phen này, theo lão phu phán đoán thì sẽ hung đa cát thiểu chờ người, đây cũng là kết quả do người tự tạo ra, không thể oán trách ai được.

Lão phá lên cười ha ha rồi chợt hỏi:

- Người không sợ gì à?

Giang Hải Phong nói:

- Bây giờ nói sợ thì đã muộn. Nói nhiều vô ích, chúng ta đi thôi!

Yến Cửu Công hơi biến sắc, lão nói:

- Yến Kiếm Phi, hãy thu giữ trường kiếm sau lưng hắn!

Yến Kiếm Phi bước lên, hắn định giơ tay lấy kiếm thì đôi mày của Giang Hải Phong chợt dựng lên, chàng khẽ quát:

- Không được động vào!

Yến Cửu Công chau mày hỏi:

- Vì sao?

Giang Hải Phong thản nhiên nói:

- Kiếm này là do Bạch Dương đạo trưởng tặng cho tại hạ, ngày sau có thể lão ta cần lấy lại từ tay tại hạ, vì thế sống chết gì nó cũng phải theo tại hạ, các vị không được động đến.

Yến Cửu Công thâm kinh ngạc, lão vốn ngưỡng mộ công phu kinh người

của Bạch Dương đạo trưởng từ lâu và từng nghe nói Bạch Dương đạo trưởng phong kiếm ở Tam Dương đạo quán mấy mươi năm rồi, không ngờ lão đạo trưởng cũng bại trong tay thiếu niên này. Sau đó còn tặng kiếm cho Giang Hải Phong, từ đây có thể đoán, võ công của Giang Hải Phong quả nhiên cao thâm khôn lường.

Bạch Y Tẩu Yên Cửu Công nghe vậy thì mỉm cười gật đầu, nói:

- Đã vậy thì bọn lão phu tuyệt đối không miễn cưỡng.

Lão cười nhạt một tiếng rồi nói tiếp:

- Nhưng ngươi phải theo lão phu đến một nơi, đến đó bọn ta mới có thể chiếu cố cho ngươi.

Đến lúc này thì Giang Hải Phong đã không quan tâm đến chuyện sinh tử, chàng gật đầu, nói:

- Đi thì đi thôi!

Yên Cửu Công lộ vẻ vui mừng, lão phát tay nói:

- Đi! Bọn tiểu tử hãy cầm đèn đi trước!

Thế là đoàn người tiền hô hậu ủng đưa Giang Hải Phong đi vào nơi thâm sâu của rừng dâu.

Giang Hải Phong chẳng nói một lời, trong đầu chàng bắt giác thâm nghĩ:

Chẳng biết Lâu Vân Bàng có bình an thật hay không?

Kể đó chàng lại nghĩ đến mình, không ngờ mình lại rơi vào kết cuộc như thế này, trước khi vào Trung Nguyên, bản ý của mình là muốn tạo dựng một sự nghiệp, nhưng bây giờ xem ra hùng tâm tráng chí đó đã thành hư không rồi. Nghĩ đến đây, bất giác chàng buông tiếng thở dài rồi cúi đầu, ngay cả người bên cạnh cũng lười nhìn.

Diện tích rừng dâu này khá lớn, càng đi càng vào sâu, tựa như vĩnh viễn không đến bìa rừng. Thế nhưng bọn người kia như khinh xa quen đường, bọn họ xuyên qua những ngõ ngách trong rừng dâu mà đi rất tự nhiên. Dần dần rừng dâu cũng thưa dần, trước mắt đã có ánh đèn ẩn hiện.

Đột nhiên có một ngọn đèn lồng lóe sáng, trước mắt xuất hiện một toán người, đi đầu là một quan nhân đội mũ hồng, người này cười lớn rồi nói:

- Ái chà! Thật không dễ chút nào, Yên lão thái gia đã bắt được đại tặc rồi chẳng?

Công lao này không phải là nhỏ!

Yên Cửu Công bất giác đỏ mặt, lão quay lại nhìn Giang Hải Phong rồi lớn tiếng nói:

- Từ quan nhân chớ nói thế!

Quan nhân họ Từ lộ vẻ ngạc nhiên, hần hỏi:

- Thế nào? Không nói thế thì còn nói cách nào khác?

Yên Cửu Công hạ giọng nói:

- Xin Từ đại nhân hãy đưa người trở về, người này tạm thời do lão phu trông

giữ, hấn không chạy được đâu.

Từ đại nhân càng ngạc nhiên, hấn cười nhạt, nói:

- Lão thái gia, lão chớ nói đùa. Bọn tại hạ vất vả cả đêm, người này lại là tội phạm bị truy nã, không đưa về phủ làm sao được?

Giang Hải Phong nghe người này nói thì dùng dùng phần nộ, chàng cười nhạt rồi nói:

- Giang Hải Phong ta là nam tử hán đầu đội trời chân đạp đất, tên cầu quan người sao lại vu oan cho ta là đạo tặc? Há có lý như thế sao?

Chàng phần nộ như vậy khiến Yến Cửu Công vô cùng lo lắng, khó khăn lắm lão mới dụ cho chàng mắc lừa chịu tội, nếu khích tên quan nhân này nổi nóng lên thì mọi việc há chẳng hỏng bét hết sao?

Thế là lão khoát tay, nói:

- Đừng cãi! Đừng cãi... Chuyện này...

Lão quay sang cung thủ nói với Từ quan nhân:

- Từ đại nhân xin nể mặt lão phu mà chớ chấp nhất. Người này có hiềm khích quá lớn với bọn lão phu, khó khăn lắm bọn lão phu mới bắt được hấn thì làm sao có thể đưa về quan phủ xử lý? Đại nhân nên hiểu trên giang hồ có qui luật của giang hồ, xin hãy để cho bọn lão phu tự xử!

Từ quan nhân bị Giang Hải Phong mắng trước mặt thuộc hạ thì đã vì xấu hổ mà phần nộ. Nhưng thấy Yến Cửu Công dùng ngoa ngôn xảo ngữ thuyết phục và không muốn giao phạm nhân thì cho rằng lão ta có ý làm khó dễ với mình nên càng thêm phần nộ. Hấn cười nhạt, nói:

- Yến lão gia, lão nói thế là sai rồi, trên giang hồ có qui luật của giang hồ, nhưng quan phủ cũng có phép của quan phủ, người này là đại phạm gây án vô số, bọn đại nhân có lệnh bắt hấn thì tự nhiên phải đưa hấn về phủ. Còn như vụ vất vả trợ giúp của chư vị, tại hạ sẽ báo với cấp trên tưởng thưởng, đâu có lý để các vị vất vả không công.

Yến lão gia thử nghĩ xem, huynh đệ tại hạ đã vất vả cả đêm, nếu không đưa được phạm nhân về phủ thì còn gì là mặt mũi...

Bạch Y Tẩu vừa khấn trương vừa tức, lão ngầm hận Chu Kỳ không biết suy tính mới đem chuyện này nhờ quan binh và vu cho Giang Hải Phong là đạo tặc, bây giờ bị rơi vào thế “mời thần thì dễ nhưng tiễn thần thì khó”. Nếu bây giờ giao Giang Hải Phong cho bọn chúng thì chẳng những Giang Hải Phong không chịu mà sợ rằng Hà Giang Nhị Lang, Tuyết Sơn Tứ Ma cũng không đồng ý. Vả lại, nếu chuyện này truyền ra ngoài giang hồ thì khó tránh bị võ lâm đồng đạo chê cười.

Nghĩ đoạn lão trầm sắc diện và lạnh lùng nói:

- Từ đại nhân, lẽ nào đại nhân thật sự không nể mặt lão phu?

Quan nhân họ Từ bất giác chau mày, hấn cũng biết vị Yến lão gia này là nhân vật không tầm thường, bản thân hấn tuyet không dám đắc tội. Nhưng

một khi đã khoác áo quan nhân thì có những chuyện không thể xử lý theo tình riêng, nghĩ đoạn hần thở dài, nói:

- Yên lão gia, chẳng phải huynh đệ tại hạ không muốn nể mặt, nhưng chuyện này quả thực...

Lời chưa dứt thì hần đã buông một tiếng thở dài rồi ngược nhìn Bạch Y Tẩu Yên Cửu Công.

Bạch Y Tẩu mỉm cười, nói:

- Vậy cứ để lão phu tạm thời quản thúc hần là được!

Từ quan nhân gượng cười, nói:

- Điều này cố nhiên là có thể, nhưng trước tiên cần phải đi Thanh Châu để quan phủ quyết định, tại hạ không có quyền này.

Bạch Y Tẩu nghe vậy thì phát tay áo, phần nộ nói:

- Đã vậy thì lão phu chẳng còn biện pháp nào khác! Đi!

Nói đoạn lão quay lại vẫy tay ra hiệu cho người áp giải Giang Hải Phong.

Ngay lúc đó, bỗng nhiên Từ quan nhân cười lớn rồi nói:

- Khoan đã!

Hần bật đao đánh “soạt” một tiếng rồi nói tiếp:

- Giỏi cho Yên Cửu Công, lẽ nào lão dám bao che cho tội phạm?

Hần cười nhạt mấy tiếng rồi quay sang nói với bọn đại hán phía sau:

- Các ngươi nghe cho rõ đây, nếu kẻ nào dám vọng động thì bọn quan sẽ khép vào tội làm phản, tội danh này bị xử như thế nào, có lẽ các ngươi đều đã biết.

Bạch Y Tẩu nghe vậy thì tức đến độ toàn thân phát run.

Tôn nhi Yên Kiếm Phi bên cạnh lão càng nộ khí ra mặt, hần nói:

- Gia gia! Chúng ta cứ đi, xem hần làm được gì?

Yên Cửu Công nhìn qua Từ quan nhân và cười nhạt, nói:

- Từ đại nhân, ngươi bức ép lão phu như vậy thì lão phu cũng muốn xem thử kẻ nào có thể cản được lão phu? Đi!

Đoàn người phía trước vừa bước được mấy bước thì đám quan binh đột nhiên tản ra tứ phía, Từ đại nhân đứng từ xa lớn tiếng nói:

- Yên lão gia nên nhớ, nơi này có hỏa khí của bọn ta mai phục, nếu các ngươi dám xông lên thì đừng trách huynh đệ bọn ta hạ thủ không khách khí. Yên lão gia là người thông minh, đừng hành sự một cách hồ đồ như thế!

Yên Cửu Công thầm kinh động nhưng lão phá lên cười một tràng sang sảng, song thủ ấn vào hai bánh xe, thân người chột đứng thẳng dậy. Lão lớn tiếng nói:

- Từ đại nhân, hỏa khí của ngươi không hù dọa được lão phu đâu. Lão phu chẳng phải là kẻ tàn phế, nếu ngươi không sợ giết người vô số thì cứ thử khai hỏa đi!

Giang Hải Phong im lặng và nhắm mắt trước sự tranh cãi giữa song phương,

trong lòng chàng chỉ cảm thấy nực cười vô cùng. Lúc này nghe Yên Cửu Công nói vậy thì chàng vội mở mắt ra, quả nhiên Yên Cửu Công chẳng phải là người tàn phế, khí hận chột dâng lên trong lòng chàng. Bấy giờ chàng mới biết, sở dĩ lão ta ngồi xe đẩy là lừa mình để tìm sự cảm thông, lão này quả nhiên là hạng cực kỳ gian xảo.

Chàng hồi hận việc bị mắc lừa và càng căm phẫn hành động của bọn Yên Cửu Công. Ngay lúc đó, bỗng nhiên Yên Cửu Công quay sang mỉm cười với chàng và nói:

- Giang Hải Phong, ta cũng không ngờ sự tình diễn biến đến nước này, người thử nghĩ xem, người muốn theo bọn chúng về quan phủ hay muốn đi với lão phu? Tự bản thân người quyết định lấy, ta không miễn cưỡng!

Giang Hải Phong cười nhạt, nói:

- Một khi tại hạ phát hiện ra kẻ vu cáo tại hạ thì nhất định hẳn phải trả lại công bằng cho tại hạ. Trận thế còn con trước mắt thì làm sao ngăn cản được lão và tại hạ, chúng ta tiếp tục đi thôi!

Yên Cửu Công gật đầu, nói:

- Người đã có dũng khí như vậy thì lão phu còn sợ gì nữa?

Nói đoạn lão cất cao giọng hạ lệnh:

- Tiến lên!

Lời chưa dứt thì thân bạch y của lão đã lướt tới trước. Từ quan nhân thấy vậy càng thêm phẫn nộ, hấn liền vung đao chém mạnh ra, đồng thời quát lớn:

- Phóng hỏa!

Một tiếng nổ “ầm” vang trời, ánh lửa sáng rực, một luồng thiết sa bay thẳng về phía thuộc hạ của Yên Cửu Công. Ngoài Giang Hải Phong, Yên Cửu Công, Yên Kiếm Phi và hai đệ tử của Chu Kỳ có thân pháp nhanh nhẹn kịp thời tránh né, kỳ dư bọn người còn lại, ít nhiều đều bị thiết sa đánh trúng, nhất thời kêu thét kinh hoàng.

Từ quan nhân lớn tiếng nói:

- Mau mau giao phạm nhân ra, các người không muốn chết đấy chứ?

Yên Cửu Công tức đỏ cả mắt, lão cười sang sảng rồi nói:

- Thật là oan gia, lão phu cũng muốn xem, người và ta kẻ nào chết trước!

Lời chưa dứt thì thân hình lão đã như cánh nhận từ dưới đất vút lên không trung, sau đó bổ nhào về phía Từ quan nhân. Từ quan nhân thấy vậy thì cả kinh, hấn phát đại đao và thét lớn:

- Phóng thương! Mau phóng thương!

Ầm...

Lại một tiếng nổ lớn vang lên, nhưng Bạch Y Tẩu đã lảng không lách người qua một bên. Tuy nhiên, hai chân của lão cũng bị thiết sa đâm thương ba bốn chỗ, thiết sa khảm sâu vào da thịt, đau đến độ suýt chút nữa lão buột miệng

kêu thành tiếng.

Kính qua hiểm nguy, Yên Cửu Công càng thêm phần nộ. Lão quát lớn:

- Cầu quan, có giỏi thì đừng chạy!

Thân hình lão bốc lên lần nữa, lúc này có ba tên dũng binh đang lom khom soi đèn đốt dây dẫn hỏa.

Yên Cửu Công thấy vậy lập tức đẩy song cửa ra, “bình bình” hai tiếng, hai tên dũng binh bay ra như hai quả cầu, tên còn lại vội vàng bỏ chạy.

Từ quan nhân đứng ngoài xa thấy vậy thì lớn tiếng nói:

- Phản rồi! Phản rồi! Mau đưa thương đến!

Lúc này Yên Kiếm Phi đã phi thân đến trước mặt hắn và vung chưởng đánh ra.

Từ quan nhân vừa quét tới một đao thì Yên Kiếm Phi đã vung cước đá rơi đao của hắn. Yên Kiếm Phi sải bước tới trước, song thủ chụp lấy Từ quan nhân nhấc bổng lên, đang lúc định vận lực quăng ra thì bỗng nghe sau lưng có tiếng quát:

- Không được đả thương hắn!

Yên Kiếm Phi quay lại, thấy người vừa nói là Giang Hải Phong, chân tay chàng đều bị trói nhưng chẳng biết thế nào vẫn có thể đến được sau lưng hắn.

Giang Hải Phong cười nhạt, nói:

- Không nên làm thế, thả cho hắn đi, chuyện này không thể trách hắn!

Yên Cửu Công bên cạnh cũng nói:

- Kiếm Phi! Thả hắn ra, chúng ta đi đường của chúng ta, không được giết hắn!

Bấy giờ Yên Kiếm Phi mới hằm hằm thả Từ quan nhân xuống, tên quan nhân này khiếp sợ xanh xám cả mặt mày. Hắn trừng mắt nhìn Giang Hải Phong rồi nói:

- Họ Giang kia, người quả nhiên là một hán tử, nể một câu nói của người, tạm thời ta thả người đi đây!

Nói đoạn hắn xạ ánh mắt căm phẫn nhìn qua Yên Kiếm Phi và cười nhạt, nói tiếp:

- Tổ tôn nhà người hãy ở Lao Sơn chờ ta, hiện tại ta cũng chẳng thêm động vào các người.

Hắn lạnh lùng “hừ” một tiếng rồi quay sang quát bọn thủ hạ:

- Khiêng các huynh đệ thọ thương đi thôi!

Bọn dũng binh mặt mày méo xệch, dờ khóc dờ cười, chúng lập tức tuân lệnh khiêng đồng bọn thọ thương trở về phủ.

Bạch Y Tẩu Yên Cửu Công nhìn bọn chúng và cười nhạt một tiếng, sau đó lão quay sang nói với Giang Hải Phong:

- Tiểu huynh đệ người thấy đấy, vì người mà tổ tôn lão phu đã kết oán với

quan gia. Nhưng lão phu cũng chẳng sợ, nếu hấn không biết điều thì lão phu tất có biện pháp đối phó.

Giang Hải Phong chỉ cười nhạt mà không nói gì, lúc này hai đệ tử của Chu Kỳ là Tả Tỉ Song Dao Khuru Nhất Minh, Độc Chương Khai Sơn Tả Kim Bằng và Yến Kiếm Phi lo việc băng bó trị thương cho những đồng bọn bị hỏa khí đã thương. Nhất thời hiện trường đầy tiếng rên rĩ và kêu la. Trong số này có hai đại hán thọ thương nặng nhất, xem ra khó lòng bảo toàn được tính mạng.

Hai đệ tử của Chu Kỳ vẫn luôn giám sát Giang Hải Phong bằng ánh mắt đầy phần nộ, thủy chung bọn chúng không nói với Giang Hải Phong một câu. Bởi sự thúc Nam Hoài Nhân của chúng thọ mệnh trong tay Giang Hải Phong nên bọn chúng đã sớm coi chàng là đại thù bất cộng đái thiên, và chỉ hận là không thể vung đao kết liễu sinh mạng chàng cho hả dạ.

Tuy nhiên cả hai đều biết Giang Hải Phong có quan hệ trọng đại đối với võ lâm, ngay cả Yến Cửu Công cũng không dám độc đoán xử lý, huống hồ là bọn chúng. Do đó, dù trong lòng vô cùng phần nộ nhưng chúng vẫn không dám vọng động. Chúng thương lượng riêng với nhau, chỉ cần Giang Hải Phong có ý đào thoát thì lập tức hạ thủ, tuyệt không chút do dự.

Còn Giang Hải Phong thì sao? Đích thực là vị thiếu niên này đã không còn tiếc sinh mạng của mình nữa, chàng không còn hy vọng tồn tại trên thế gian này. Chàng không kỳ vọng vì chuyện này là chàng tự cam tâm tình nguyện, tuy nhiên chàng vẫn có đôi chút di hận, bởi lẽ hùng tâm tráng chí của chàng vẫn chưa được thực hiện.

Đoàn người lại tiếp tục tiến lên trước, đi chừng hơn dặm thì trước mặt xuất hiện một đường quan đạo. Trên đường quan đạo có ba cỗ xa mã đứng chờ, ngoài một cỗ xe trống không ra, kỳ dư hai cỗ xe còn lại đều có người ngồi chật kín. Dưới lớp sương mờ, thỉnh thoảng có ánh đao quang lấp lánh.

Bọn Giang Hải Phong vừa đến thì lập tức có mười mấy người từ trên xe ào xuống, bọn người này mỗi người một vẻ, chẳng ai giống ai, nhưng đều là nhân vật thành danh trong giới lục lâm của mấy tỉnh phía bắc Trường Giang. Trong bọn họ có kẻ chỉ mới nghe danh Giang Hải Phong mà chưa từng thấy mặt, có kẻ chỉ vừa mới động thủ với chàng và đều bị bại thủ. Bất luận thế nào thì trong thâm tâm bọn họ cũng đều rất úy kỵ Giang Hải Phong.

Nhưng thấy tình thế hiện tại thì bọn họ kinh ngạc không ít, tất cả đều reo lên mừng rỡ, có kẻ cười ha ha rồi nói:

- Giỏi cho tiểu tử, ngươi cũng có ngày hôm nay à!

Thậm chí còn có kẻ đòi kết liễu Giang Hải Phong ngay tức khắc, thế nhưng Giang Hải Phong chẳng buồn nhìn bọn người này, dù chỉ một lần. Chàng sống cô độc mười năm trên hoang đảo và tu dưỡng tâm tính thanh tĩnh như giếng sâu, bất kỳ chuyện gì cũng không thể làm chàng xao động.

Lúc này có một hắc y lão nhân bước lên trước cung thủ chào Yến Cửu Công và mỉm cười, nói:

- Lão huynh, vất vả quá!

Yến Cửu Công cười nhạt, nói:

- Huynh đệ, Giang Hải Phong là một trang hảo hán, nếu dựa vào công phu của ta thì đừng nói là bắt trói hắn, ngay cả việc xách giày cho hắn cũng không đủ tư cách.

Hắc y lão nhân quét đôi mục quang đầy phần nộ nhìn qua Giang Hải Phong rồi nói:

- Nhưng hắn đã bị lão huynh bắt giữ!

Yến Cửu Công cười ha ha rồi nói:

- Đó là người ta nể mặt lão phu...

Lão ngừng một lát rồi hỏi:

- Thương thế của huynh đệ Hà Giang Nhị Lang ra sao?

Hắc y lão nhân cười nhạt, nói:

- Còn sao nữa? Cũng may là chưa chết mà thôi!

Yến Cửu Công chau mày rồi hỏi tiếp:

- Tứ vị bằng hữu Tuyết Sơn thì sao?

Hắc y lão nhân “hừ” một tiếng rồi nói:

- Chờ một lát nữa rồi lão huynh tự đi thăm bọn họ.

Chợt nghe quần hào phần nộ thét lên:

- Yến lão huynh quá khách khí rồi, mau kết liễu hắn đi thôi!

- Mau giết hắn để báo thù cho Hà Giang Nhị Lang!

- Đúng! Ngàn vạn lần không được tha hắn, tiểu tử này quá lợi hại!

Lão nhân mặc hắc y chính là Chu Kỳ, một trong Liêu Đông nhị lão, thù hận của lão đối với Giang Hải Phong là bất cộng đái thiên, nhưng khó nói một điều là lão nhận ra Giang Hải Phong, song Giang Hải Phong không nhận ra lão. Lúc này Chu Kỳ thấy quần hào kích động thì cũng muốn xử Giang Hải Phong ngay lập tức, lão cười hì hì, nói:

- Các vị bằng hữu không cần phải khẩn trương nhất thời. Giang Hải Phong đã lọt vào tay chúng ta thì hắn mọc cách cũng không thoát được. Cố nhiên tiểu tử này có thù với Hà Giang Nhị Lang và Tuyết Sơn Tứ vị bằng hữu nhưng nợ máu của hắn với huynh đệ tại hạ còn cao hơn núi, sâu hơn bể, một đao giết chết hắn thì quá dễ dàng cho hắn rồi. Chúng ta hãy áp giải hắn về trước rồi thương nghị tìm biện pháp xử lý hắn.

Mấy lời của lão quả nhiên được đa số tán đồng, tuy nhiên cũng có mấy nhân vật phản đối. Trong lúc mọi người tranh luận thì Yến Cửu Công luôn giám sát Giang Hải Phong. Lão sợ chàng đột nhiên phát tác, bứt dây trói hỗn chiến với quần hào. Nhưng Giang Hải Phong vẫn nhắm mắt và không nói gì, thái độ an nhiên tự tại, thật là một đại trượng phu đỉnh thiên lập địa.

Khí khái ung dung trước cái chết của chàng khiến cho Yến Cửu Công càng thêm cảm động, lão không nhịn được nên cười nhạt rồi nói với quần hào:

- Giang Hải Phong do lão phu thu thập thì phải do lão phu xử lý, lúc này các vị không được động đến hắn, bằng không thì chớ trách lão phu vô tình trở mặt.

Mấy lời nói của lão khiến vẻ mặt của quần hào đều tỏ ra rất khó coi. Ngay cả Chu Kỳ cũng vô cùng ngạc nhiên, lão chau mày hỏi:

- Vậy lão huynh định xử lý hắn như thế nào?

Yến Cửu Công chậm rãi nói:

- Vừa rồi ngu huynh đã nói với Giang Hải Phong rằng: trước khi xử lý hắn thì nhất định phải dùng lễ đối đãi hắn tử tế.

Chu Kỳ cười nhạt, nói:

- Lão huynh cũng quá khách khí rồi, lẽ nào lão huynh quên cái chết của Nam nhi đệ dưới cửu tuyền?

Yến Cửu Công cười ha ha rồi nói:

- Huynh đệ, người sai rồi, Giang Hải Phong vốn không thân không thích với ta, huống hồ bây giờ hắn đã lọt vào tay chúng ta, có lý nào ngu huynh lại bao che cho hắn?

Chỉ có điều, hắn đã là một trang hảo hán thì chúng ta không thể lấy cách đối đãi của tiểu nhân mà đối đãi với hắn.

Nói đến đây thì sắc diện của lão chợt chậm xuống, lão quay sang nói với Kiếm Phi:

- Kiếm Phi, người mau đưa Giang Hải Phong lên xe trước, bọn ta sẽ hội diện tại ngõ hẻm số hai, trên đường đi cần phải cẩn thận.

Nói đến đây thì lão nháy mắt với Kiếm Phi rồi tiếp:

- Không được vô lễ với hắn đấy nhé!

Yến Kiếm Phi khom người đáp:

- Hải nhi tuân mệnh!

Chu Kỳ cũng nói:

- Nhất Minh, Kim Bằng, hai người cũng đi theo một chuyến!

Khưu Nhất Minh, Tả Kim Bằng đều biết ý sư phụ nên cùng đáp một tiếng rồi kẹp hai bên Giang Hải Phong mà đi.

Làm sao Yến Cửu Công lại không hiểu ý của Chu Kỳ, nhưng hiện thời lão chỉ mỉm cười mà không nói gì.

Bất giác lão cười thầm trong bụng và nghĩ:

- “Đừng nói là hai tên đồ đệ bảo bối của người, ngay cả bản thân người cũng không động được đầu ngón tay của Giang Hải Phong. Nếu người ta không nể mặt Yến Cửu Công ta thì các người dù đông đến mấy cũng há có ích gì?”

Bấy giờ Giang Hải Phong mới mở mắt ra, chàng nhìn qua Yến Cửu Công và gật đầu, nói:

- Yến lão trượng hà tất phải đa nghi như vậy, dù cho tại hạ ngồi xe một mình thì tại hạ cũng không thể bỏ trốn giữa đường.

Yến Cửu Công mỉm cười, nói:

- Tiểu lão đệ, ngươi có được khí phách như vậy thật khiến người ta phải khâm phục, ngươi yên tâm, bọn ta sẽ không làm khó ngươi đâu! Mời!

Nói đoạn lão cung thủ tổng tiền.

Giang Hải Phong cười nhạt một tiếng rồi bước đi. Tuy hai chân bị quán dây, chỉ có thể bước những bước ngắn nhưng điều đó vẫn không thể ngăn cản hành động của chàng. Người chàng rùn xuống, “phốc” một tiếng đã tung người lên, những kẻ không thấy rõ đều kinh hoàng và vội xuất binh khí chen nhau mà lướt tới.

Yến Cửu Công vội nói:

- Các vị chớ đa nghi, Giang Hải Phong không thể bỏ chạy, hấn chỉ lên xe mà thôi.

Mọi người nhìn lên xe thì quả nhiên thấy Giang Hải Phong đã bình thản ngồi trên xe, thần thái ung dung tự tại, nào có vẻ muốn chạy trốn gì đâu. Tình cảnh này khiến quần hào đều ngẩn người.

Chu Kỳ cũng kinh ngạc không ít, lão liếc nhìn Yến Cửu Công với ánh mắt đầy nghi hoặc. Nhưng Yến Cửu Công chỉ mỉm cười, lão phất tay và nói với Yến Kiếm Phi:

- Các ngươi lên xe mau đi thôi, thời gian không còn sớm nữa!

Yến Kiếm Phi và hai đệ tử của Chu Kỳ lập tức lên xe. Khưu Nhất Minh và Tả Kim Bằng đều cầm binh khí trong tay, hai người này ngồi một bên thành xe, mặt đầy sát khí, còn Yến Kiếm Phi và Giang Hải Phong ngồi ở hàng ghế đối diện. Cả ba đều phập phồng hồi hộp, lo sợ trên đường xảy ra chuyện bất trắc mà dẫn đến sự phẫn nộ của quần hào.

Cổ xe mã từ từ chuyển động. Chu Kỳ bước đến cổ xe phía sau và nói với Yến Cửu Công:

- Lão huynh, chuyện này là thế nào? Còn tên Lâu Vân Bằng ăn cháo đá bát kia đâu?

Yến Cửu Công lạnh lùng “hừ” một tiếng rồi nói:

- Ta đã thả hấn rồi. Đồng thời cũng đã trị lành độc thương cho hấn.

Chu Kỳ sửng người, lão hỏi:

- Tại sao?

Yến Cửu Công mỉm cười, nói:

- Nếu không thả hấn thì Giang Hải Phong há có thể thúc thủ chịu trời sao?

Chu Kỳ tròn xoe song mục, lão hỏi tiếp:

- Nói vậy, không phải Giang Hải Phong bị trúng hỏa khí rồi chịu trời à?

Yến Cửu Công nghe đến hai chữ “hỏa khí” thì tức sôi máu lên, lão cười nhạt, nói:

- Hỏa khí à? Người cho rằng hỏa khí đó lợi hại lắm chăng?

Chu Kỳ cau mày hỏi:

- Thế nào, không lẽ hỏa khí do Từ quan nhân mang tới không sử dụng được?

Hai mắt của Yên Cửu Công đỏ rực như lửa, lão cất giọng cười nhạt rồi nói:

- Lão đệ, không phải ta nói người, chứ quả thực chuyện này người đã hành động quá hàm hồ rồi...

Vừa nói lão vừa bước lên xe, Chu Kỳ cũng vội vàng lên theo, bọn người còn lại cũng không dám chậm trễ bước theo lên. Chớp mắt hai cỗ xa mã đã phóng theo sát cỗ xe trước. Yên Cửu Công ngồi trên xe mà không nói một lời, sắc diện đanh thép, lão lấy chiếc khăn tay lau vết máu trên chân.

Chu Kỳ kinh ngạc hỏi:

- Lão huynh thọ thương chăng?

Yên Cửu Công “hừ” một tiếng rồi nói:

- Đây là điều tốt lành từ hỏa khí mà người tìm đến đây!

Càng nghe Chu Kỳ càng không hiểu, lão cười nhạt, nói:

- Lão huynh, sao lại nói khác như thế, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Hỏa khí thì có gì không đúng?

Yên Cửu Công cười ha ha rồi nói:

- Đúng vậy, chẳng có gì là không đúng. Nhưng nó chẳng đánh địch nhân mà lại đánh người của mình. Lão đệ, người thử nghĩ xem, ta thật hối hận là không ngăn cản người từ lúc đầu!

Lão ngừng một lát rồi dường như không nén được tức giận nên nói tiếp:

- Tuy Giang Hải Phong là địch nhân của chúng ta nhưng hắn là một trang thiết hán đại trượng phu, sao người có thể vu cáo hắn là đạo tặc chứ? Càng không nên nhờ lực lượng quan binh, chuyện này truyền ra ngoài thì thật là trò cười cho thiên hạ, ngay cả Yên Cửu Công ta cũng mất mặt vì người.

Chu Kỳ bất giác đỏ mặt, nhất thời chẳng biết phải nói như thế nào. Thế là Yên Cửu Công đem chuyện bắt Giang Hải Phong và chuyện áp giải qua rừng dâu thuật lại tỉ mỉ một lượt, nhất thời những người trên xe chỉ lắng nghe mà không nói gì.

Sau cùng, Chu Kỳ mới buông tiếng thở dài và nói:

- Lão huynh không nói ra thì mọi người cũng không biết. Qua những lời lão huynh nói, tại hạ cũng cảm thấy chuyện này làm vậy là không đúng...

Lão ngừng giây lát rồi mỉm cười, nói tiếp:

- Được rồi, lão huynh đừng giận nữa, Từ quan nhân có chút giao tình với tại hạ, tại hạ sẽ đi tìm hắn nói chuyện, nhất định hắn sẽ không làm gì lão huynh đâu.

Yên Cửu Công lạnh giọng nói:

- Nếu hắn không biết điều thì Yên Cửu Công ta cũng chẳng tha cho hắn.

Ngồi ở thành xe bên kia là Nhất Cỗ Thanh Yên Kiều Mạo, lúc này hắn buột

miệng cười hì hì rồi nói:

- Nhị vị lão sư phụ đừng cãi nhau nữa, hiện tại đã thành công rồi, tuy không ít huynh đệ thọ thương, nhưng cũng không đến nỗi thua trắng tay. Chẳng cần biết Giang Hải Phong bị bắt như thế nào, chúng qui là hắc đã thúc thủ, bất luận thế nào chúng ta cũng không được để hắc thoát.

Chu - Yên nhị lão khẽ gật đầu. Kiều Mạo lại nói tiếp:

- Theo tại hạ thấy, hình như tiểu tử này rất chịu nghe lời Yên lão gia, vậy chuyện này do Yên lão gia sắp đặt, tốt nhất là tìm một nơi kha khá giam hắc lại.

Chu Kỳ gật đầu, nói:

- Kiều lão đệ nói không sai, chúng ta đã bắt được hắc thì tuyệt đối không để hắc thoát, bằng không thì hậu quả rất khó lường.

Nhất Cổ Thanh Yên Kiều Mạo hít mạnh một hơi rồi nói:

- Yên lão gia, phải tìm một nơi thế nào mới có thể giam được hắc?

Yên Cửu Công cười nhạt, nói:

- Chuyện này ta tự an bày được, ta thấy...

Vừa nói đến đây thì đột nhiên nghe một loạt tiếng ngựa hí từ phía sau, quần hào bất giác quay đầu lại nhìn, thì thấy một con bạch mã đang phi theo như bay. Trên ngựa là một thiếu niên toàn thân mặc tử y, đầu đội mũ rơm màu trắng. Do trời còn chưa tối mà đối phương lại thúc ngựa phi như bay nên không thấy rõ được diện mạo.

Nhưng có thể đoán định đây là một thiếu niên, đồng thời do thân hình yếu diệu nên rất có thể là một cô nương hóa trang thành nam nhân.

Người trên ngựa có đôi mắt sáng như sao sớm, tuy ngựa phi như bay nhưng đôi mục quang sắc lạnh vẫn không rời đoàn xa mã phía trước.

Ngung Sương Kiếm

Hồi 9

Phong Vũ Sứ Giả

Sự xuất hiện của tử y thiếu niên rất đột ngột và ly kỳ khiến Yến Cửu Công và Chu Kỳ cũng bất ngờ, tất cả mọi người đều thò đầu ra ngoài xe mà nhìn. Chu Kỳ chau mày khẽ nói:

- Kỳ quái!

Nhất Cổ Thanh Yên Kiều Mạo chớp chớp đôi mắt ti hí, hần hít thở mấy hơi thật sâu và nói:

- Ôi! Là một tiểu cô nương rồi! Tướng mạo cũng không tệ!

Yến Cửu Công trầm sắc diện và hơi nội khí, lão nói:

- Nhất Cổ Thanh Yên, cút ra ngoài đi, miệng của ngươi cần phải tẩy sạch một chút.

Nhất Cổ Thanh Yên Kiều Mạo cười hì hì, nói:

- Yến lão gia, tại hạ chỉ thuận miệng nói một câu thôi mà.

Yến Cửu Công buông tiếng thở dài rồi không nói gì nữa. Hiện tại lão hơi hối hận, hối hận là mình đã kết bạn với đám ác nhân. Thực ra Giang Hải Phong và mình có thù hận gì đâu? Nghĩ đến đây thì lão càng lười nói.

Chu Kỳ không hổ là một nhân vật lão luyện giang hồ, tâm cơ của lão ta rất linh hoạt trước mọi chuyện. Lão cười nhạt, nói:

- Tại hạ thấy chuyện này không ổn rồi, nữ tử vừa rồi tất phải có mục đích mới đến đây, chúng ta cần phải đề phòng.

Yến Cửu Công phản đối:

- Lão đệ! Chớ nghi thần nghi quỷ nữa, người ta không thể ngẫu nhiên đi qua đường này sao?

Lời vừa dứt thì tiếng ngựa đã hí vang bên thành xe, con bạch mã lướt qua nhanh như chớp. Nhất Cổ Thanh Yên Kiều Mạo khẽ nói:

- Con bà nó! Tại hạ thấy ả này nhất định là gian tế, không chừng là nhi tử của Giang Hải Phong cũng nên.

Chu Kỳ vỗ tay một cái, cỗ xa mã đột nhiên dừng lại, lão nói với Nhất Cổ Thanh Yên Kiều Mạo:

- Ngươi theo dõi cô ta thử xem!

Nhất Cổ Thanh Yên Kiều Mạo cười hì hì, nói:

- Được!

Lời vừa dứt thì hần cũng tung người xuống xe, cũng may sau mỗi cỗ xa mã đều có ngựa dự phòng nên Nhất Cổ Thanh Yên Kiều Mạo mở dây cương,

tung mình lên lưng ngựa rồi nói:

- Các vị cứ đi trước, cô nương này chạy không thoát đâu!

Chu Kỳ lạnh lùng nói:

- Nhưng không được để cô ta biết ý đồ của người đây!

Chu Kỳ vừa dứt lời thì Nhất Cổ Thanh Yên Kiều Mạo đã phóng ngựa ra ngoài hai trượng rồi, thoáng chốc hần đã theo con bạch mã rẽ vào một nhánh khác của đường quan đạo.

Đoàn xa mã lại tiếp tục hành trình.

Bạch Y Tẩu Yên Cửu Công cười nhạt, nói:

- Người không phải người nào khác mà lại phải hần, gã này thì có thể làm được chuyện gì?

Chu Kỳ chau mày nói:

- Vì hần rất nhạy bén, kinh công cũng không tệ, tại hạ thấy chuyện này chỉ có hần mới làm được.

Yên Cửu Công nhìn về phía trước và nói:

- Chúng ta cẩn thận trước mặt. Nếu có chuyện, tất phải liên quan đến Giang Hải Phong!

Chu Kỳ cũng nghĩ như vậy, lão quay lại ra hiệu cho cỗ xe sau tiến lên trước, hai cỗ xa mã một trước một sau bọc cỗ xe Giang Hải Phong vào giữa. Mỗi người đều đề cao cảnh giác, nhưng đoàn xa mã về đến nơi mà không xảy ra chuyện gì.

Còn Nhất Cổ Thanh Yên Kiều Mạo thì sao? Người này được phái đi như vậy nên rất cao hứng. Hần thầm nghĩ:

- “Con bà nó! Ta đối phó không lại Giang Hải Phong, lẽ nào ngay cả một tiểu cô nương cũng đối phó không lại? Ta cứ theo dõi ả, nếu quả thật ả là gian tế thì ta hạ thủ bắt ngay, bằng không thì ta... Hì hì...”.

Nghĩ đến đây thì lòng hần chợt rạo rực, hần thúc hai chân vào bụng ngựa và nói:

- Nào, mau! Mau lên!

Chẳng bao lâu thì hần đã nhìn thấy con bạch mã phía trước. Có lẽ cô nương trên ngựa cảm thấy không cần phải phi nhanh nên tự động cho ngựa chạy chậm lại.

Nhất Cổ Thanh Yên Kiều Mạo cũng vội vàng buông dây cương cho ngựa phi nước kiệu. Bất giác hần sờ vào chiếc thiết chùy dắt nơi thắt lưng, và thầm nghĩ:

- “Không được để cô ta thấy vật này, ta phải giả trang thành bộ dạng một thương nhân đi đường mới được!”.

Nghĩ đoạn hần mở thiết chùy giấu vào một bên ngựa, sau đó lại kéo chiếc mũ nhỏ che kín đầu hói rồi đắc ý vuốt râu mỉm cười. Hần thúc ngựa đi nhanh hơn một chút và luôn giữ khoảng cách với con bạch mã phía trước

chừng một tầm tên. Nhưng con bạch mã bỗng nhiên đi rất chậm, chậm hơn đi nước kiệu bình thường, thế là khoảng cách dần dần được rút ngắn còn chừng năm sáu trượng. Nhờ vậy, Kiều Mạo bắt đầu chớp động đôi mắt ti hí mà quan sát bộ dạng cô nương phía trước.

Một bóng người sao mà đẹp đến thế. Duy chỉ nhìn thấy phía sau nhưng Kiều Mạo tin rằng đây là một cô nương tuyệt sắc. Nhất Cổ Thanh Yên Kiều Mạo nhìn như dán mắt vào làn da nõn nà như ngọc ở sau gáy tử y cô nương, cơ hồ hẳn đã quên là mình đang làm gì.

Bỗng nhiên hần phát hiện sau yên cương của con bạch mã còn có một con đại ung, Kiều Mạo nói thầm:

- “Hồng bát! À, còn có thể thả chim ung, mong rằng đó không phải là con đại ung của Lô Vân Bằng, con kia lớn hơn con này nhiều, vả lại màu lông cũng không giống.”.

Chim ung của Lô Vân Bằng có lông màu đen còn chim ung này màu xanh lục.

Kiều Mạo bạo gan thầm nghĩ:

- “Nào phải là chim ung gì! Rõ ràng đây là một con anh vũ, nữ nhân chơi chim anh vũ thì có gì lạ?”.

Nghĩ thế nên hần đoán rằng đối phương chẳng biết võ công gì, can đảm trời dấy khiến hần không khỏi tỏ chút cuồng ngạo. Hần là người Hà Nam nên một điệu hát “sênh” của Hà Nam lập tức tuôn ra:

Cũng chẳng nhìn đầu, cũng chẳng nhìn mặt, chỉ nhìn một đôi mông lớn ở phía sau...

Hần còn muốn hát tiếp nhưng bỗng nhiên thấy con bạch mã dừng lại. Tử y cô nương quay đầu lại nhìn. Nhất Cổ Thanh Yên Kiều Mạo giật thót mình và lập tức dừng ngựa, sau khi thấy diện mạo tử y cô nương thì hần buột miệng tán thưởng:

- Tuyệt mỹ!

Nhưng hần bất chợt cảm nhận thần thái của mình không tự nhiên nên vội cúi đầu, thầm nói:

- “Con bà nó, ta làm sao thế này? Không dám gặp nữ nhân thì còn làm được chuyện gì nữa?”.

Nghĩ đoạn hần lại lên nhìn cô nương trước mặt, lần này tâm thần hần đã được trấn định rất nhiều. Thì ra cô nương kia chẳng làm gì hần, nàng chỉ quay lại nhìn rồi tiếp tục cho ngựa đi tới trước. Kiều Mạo lại càng thêm can đảm, hần định thúc ngựa lướt tới thì bỗng nhiên cô nương kia cho ngựa rẽ vào một đường mòn nhỏ mà đi.

Nhất Cổ Thanh Yên Kiều Mạo vội gò cương và thầm nói:

- “Khá lắm, thì ra ả đã biết ta theo dõi nên muốn chạy thoát. Hừ! Tiểu cô nương, ngươi nhầm rồi, ngươi cũng không thấy Nhất Cổ Thanh Yên Kiều

Mạo ta là nhân vật như thế nào sao? Trước mắt ta mà có thể thoát được à? Không cần nói nhiều, nhất định cô nương người là gian tế rồi.”.

Hắn còn đang do dự thì thấy cô nương phía trước quay lại nhìn lần nữa và khóe miệng hình như có mỉm cười. Kiều Mạo hoa cả mắt, hắn không nhìn được nên “ha ha”.

một tràng rồi thúc ngựa truy theo. Hắn thầm nghĩ:

- “Đây là cơ hội tốt, tứ bề không người, trước tiên ta thân mật với cô ta một phen rồi hãy đưa cô ta về cũng không muộn. Cô ta là nữ nhân thì dù sao cũng không thể nói ra chuyện đó...”.

Nghĩ thế nên ngựa càng phóng nhanh hơn, nhưng con bạch mã cũng không tầm thường, chót mắt nó đã phóng đi ra ngoài xa trăm trượng. Nhất Cổ Thanh Yên Kiều Mạo chớp đôi mắt ti hí, hắn lạnh lùng “hừ”. một tiếng rồi tự nói:

- Ngươi đừng chạy, nếu ta truy đuổi không kịp ngươi thì không kêu bằng Nhất Cổ Thanh Yên Kiều Mạo nữa, ngươi chạy không thoát đâu!

Vừa nghĩ đến đây thì bỗng thấy con bạch mã phía trước chạy chậm lại. Nơi này tứ bề hoang vắng, ngoài vầng trăng khuyết mờ mờ treo cuối chân trời ra, xung quanh thật là ngay một bóng quỷ cũng không có. Cô nương trên bạch mã đột nhiên tung người xuống đất, tựa như cô ta muốn sửa lại yên cương. Kiều Mạo như mở cờ trong bụng, hắn thầm nghĩ:

- “Đây quả thật là trời chiều theo ý người, lúc này không hạ thủ thì còn đợi khi nào nữa?”.

Nghĩ đoạn hắn cho ngựa lướt tới trước con bạch mã rồi gò dây cương, vừa ngồi trên ngựa hắn vừa bắt đầu ngắm nghía tử y cô nương với ánh mắt đầy ham muốn.

Nhưng cô nương kia đứng đối mặt với con bạch mã, phía sau là một chiếc mũ to tướng, Kiều Mạo tuy đứng gần có vài thước, song vẫn chẳng thấy được ngọc diện.

Hắn khẽ hắng giọng rồi đánh bạo lên tiếng:

- Ngựa của cô nương không đi nổi nữa chăng?

Tử y cô nương chẳng để ý đến hắn, thế là hắn đành nói tiếp:

- Yên cương bị hỏng rồi chăng? Nào! Tại hạ đã quen đi ngựa không yên cương rồi, cho cô nương mượn yên cương của tại hạ dùng tạm đây.

Nói đoạn, hắn cũng xuống ngựa, nhưng cô nàng kia vẫn không lên tiếng.

Kiều Mạo đã tâm mê thần mệt nên chẳng còn kiêng kỵ gì nữa. Hắn cười hi hi và bước lại, tử y cô nương đang vịn một tay vào yên cương, ống tay áo chảy ngược lên vai để lộ cánh tay ngọc nõn nà, làn da trắng như tuyết, đặc biệt là những ngón tay cứ như những búp sen non tơ. Bất kỳ người nào trông thấy cũng phải siêu hồn lạc phách.

Kiều Mạo cười hi hi, nói:

- Cô nương, tay cô nương thật là nỏn nà!

Miệng nói tay quờ quạng định chụp lấy cánh tay của tử y thiếu nữ, nào ngờ tay hần chưa chạm vào tay đối phương thì thiếu nữ chợt quay người lại, mặt của hai người suýt chạm vào nhau. Trong chớp nhoáng đó, Kiều Mạo đã thấy rõ dung diện của thiếu nữ, thật là diễm tuyệt như tiên, tuyệt sắc vô song, cả đời hần chưa từng thấy nữ nhân nào đẹp như thế này nên bất giác đứng thôn người ra như pho tượng.

“Bốp”. một tiếng, Kiều Mạo cảm thấy má trái nóng ran và đau thấu tâm can, xương hàm của hần cơ hồ muốn vỡ nát. Hần kêu “á”. một tiếng, hồn phách tức thì nhập thể trở lại, bấy giờ hần mới phát hiện mình bị gãy hai chiếc răng, nhất thời hần ôm miệng nhảy loạn lên, thân hình lảo đảo lui ra sau bảy tám bước. Trong thoáng chốc thiếu nữ tuyệt sắc trước mặt hần đã biến thành bà la sát, mày liễu trợn ngược, mắt hạnh trợn trừng nhìn hần và lạnh lùng nói:

- Mắt chó ngươi đui rồi hả? Ngươi nhìn lầm người rồi đó.

Kiều Mạo tuy chẳng phải là một lão giang hồ ghê gớm nhưng cũng là nhân vật có chút tiểu danh, miếng mồi đã đến miệng thì làm sao hần chịu buông ra? Nhất thời nộ khí xung thiên, hần miễn cưỡng trấn định tinh thần rồi cười nhạt, nói:

- Giỏi cho một nữ tặc, ngươi... ngươi dám đánh ta à? Kiểm tam gia nhà ngươi há chịu để người ta muốn đánh là đánh sao?

Nói đoạn hần tung người tới trước, song thủ cùng xuất ra, nhằm hai vai tử y thiếu nữ mà chụp mạnh xuống. Nào ngờ song thủ của hần chưa chạm vào vai đối phương thì thiếu nữ chẳng biết xoay chuyển thế nào mà Kiều Mạo chỉ chụp vào hư không, suýt chút nữa hần lộn đầu xuống đất. Kiều Mạo kinh hoàng, hần vội xoay người trụ thân và thầm nghĩ, đêm nay mình gặp phải đối tượng không tầm thường rồi. Hần quét mục quang nhìn qua thì thấy đối phương vẫn đứng cạnh chân bạch mã, căn bản không dịch động một bước. Kiều Mạo hít mạnh một hơi rồi lạnh giọng nói:

- Khá lắm! Quả nhiên ngươi là đồng bọn của Giang Hải Phong. Đêm nay Kiểm tam gia phải cho ngươi biết thế nào là lợi hại.

Nói đoạn hần tung người đến cạnh ngựa của hần và xuất thủ lấy đôi thiết chùy ra.

Chùy vừa đến tay thì va vào nhau “choang”. một tiếng. Kiều Mạo chậm rãi tiến lên, thiết chùy một tả một hữu công vào hai thái dương huyệt của tử y thiếu nữ.

Thiếu nữ cười nhạt và khom người xuống, song chùy của Kiều Mạo lại tự đánh vào nhau rồi bật mạnh ra, khiến hần giật thót người, vội vàng thu chiêu. Nhưng động tác của hần dường như hơi chậm, bởi lẽ ngọc thủ của thiếu nữ đã chụp trúng vào thiết chùy.

Kiều Mạo thầm nghĩ:

- “Tiểu cô nương người thì có bao nhiêu lực?”.

Nghĩ đoạn hấn vận lực kéo thiết chùy lại, nào ngờ không kéo còn tốt, một khi kéo thì hai chân hấn suýt va vào nhau, toàn thân người nhào tới trước.

Tử y thiếu nữ xuất tiếp hữu thủ, đôi thiết chùy của Kiều Mạo lập tức rơi vào tay nàng.

Nhất Cổ Thanh Yên Kiều Mạo rung mình toát mồ hôi lạnh, hấn quay người định chạy nhưng thiếu nữ tung người xuất cước cực nhanh, đá trúng ngay thất lưng hấn.

Kiều Mạo buột miệng kêu “ái chà”. một tiếng, toàn thân ngã sầm xuống đất. Hấn vội vàng trở người định ngồi dậy thì nghe “soạt”. một tiếng, trường kiếm của đối phương đã xuất vó, một lưỡi kiếm lạnh buốt chỉ vào giữa ngực hấn. Mũi kiếm chỉ cách ngực hấn không đầy một tấc, hàn quang tỏa ra tứ phía, kiếm khí buốt lạnh da thịt.

Nhất Cổ Thanh Yên Kiều Mạo lại kêu “ái chà”., nhất thời sắc diện xanh xám như đất. Tử y thiếu nữ nhướn đôi mày liễu và khẽ quát:

- Động đây là mất mạng người đây.. Kiều Mạo ấp úng nói:

- Phải... Phải... Tại hạ tuyệt đối không động đây.

Thiếu nữ cười nhạt, nói:

- Đồ vô sỉ, người tưởng rằng ta không biết người theo dõi ta sao?

Kiều Mạo gượng cười, nói:

- Ai theo cô nương chứ? Cô bà bà của ta, người đừng hiểu lầm, ta cũng là người đi đêm...

Hấn rướn cổ lên và gượng cười nói tiếp:

- Được rồi, xem như ta không biết, nhưng xin cô nương nhẹ tay, để cho ta đi nhé!

Thiếu nữ cười nhạt, nói:

- Người cho rằng ta không hiểu biết gì cả sao?

Kiều Mạo đang vô cùng khấn trương, vội nói:

- Biết cái gì? Bà bà của ta!

Thiếu nữ tỏ ra rất chậm rãi ung dung, nàng mỉm cười, nói:

- Người nói năng dàng hoàng một chút, bằng không đừng trách lưỡi kiếm của ta vô tình đây.

Hai chữ “vô tình”. vừa phát ra thì kiếm của nàng hơi ấn xuống, lưỡi kiếm lạnh băng đã chạm vào yết hầu Kiều Mạo. Hấn kinh hồn bạt vía, buột miệng kêu liên hồi:

- Phải! Phải! Phải!

Thiếu nữ nói tiếp:

- Người tưởng là ta không biết sao? Người là kẻ được phái tới từ mấy cổ xa mã kia, mục đích là theo dõi tung tích của ta, đúng không?

Kiều Mạo áp ứng nói:

- Không... Không có chuyện này, không có chuyện này.

Thiếu nữ cười nhạt rồi nói:

- Không có chuyện này à? Ngươi còn muốn chối à? Xem ra đêm nay không cho ngươi nếm chút đau khổ thì ngươi không chịu nói thật rồi.

Lời vừa dứt thì nàng ra điệu bộ như muốn ẩn kiếm xuống. Kiêu Mạo rùng mình vội kêu lên:

- Ta... ta nói theo sự thật.

Nhưng đã muộn một chút, vừa nói xong thì Kiêu Mạo cảm thấy mát lạnh bên tai trái, máu tươi lan ra, vành tai trái theo lưỡi kiếm mà rơi xuống. Và trong chớp mắt, lưỡi kiếm đã dịch chuyển sang tai phải.

Kiều Mạo hồn phi phách tán, hấn vội thét lên:

- Ta nói! Ta nói! Ngàn vạn lần chớ...

Thiếu nữ liền thu kiếm trở lại nhưng mũi vẫn chỉ vào ngực Kiêu Mạo, bất kỳ lúc nào nàng cũng có thể lấy mạng hắn. Nàng khế quát:

- Nói mau! Kẻ nào sai ngươi đến?

Kiều Mạo biết không thể không nói nên đành dờ khóc dờ mếu mà nói:

- Là Chu Kỳ, Chu đại gia...

Thiếu nữ vội hỏi:

- Ai là Chu Kỳ?

Kiều Mạo vừa đưa tay sờ vành tai thọ thương vừa kêu ối ối mấy tiếng rồi nói:

- Chu Kỳ là Chu Kỳ... Chuyện này bảo ta làm sao nói được? Đại cô nương hãy làm ơn ban cho ta chút thuốc cầm máu, kéo máu của ta sắp chảy ra hết rồi!

Thiếu nữ cười nhạt, nói:

- Yên tâm, ta không để ngươi chết đâu! Ta hỏi ngươi nhé, các ngươi định đưa họ Giang kia đi đâu?

Kiều Mạo áp ứng nói:

- Bọn ta áp giải hắn đến... đến ngõ... hẻm thứ hai trên đường quan đạo phủ Thanh Châu.

Thiếu nữ hỏi:

- Đến đó để làm gì?

Kiều Mạo áp ứng nói:

- Đến đó... Đại cô nương, cô nương muốn hỏi tỉ mỉ tình hình nhưng tại tạ lại không nắm rõ, thật lòng mà nói, chuyện này không phải do Nhất Cổ Thanh Yên Kiêu Mạo này đảm đương, mà do Chu lão gia trong Liêu Đông nhị lão và Bạch Y Tẩu Yên lão gia phụ trách.

Thiếu nữ lạnh lùng hỏi tiếp:

- Tại sao phải bắt hắn?

Kiều Mạo lại sờ tai trái rồi chau mày nói:

- Chuyện này... Hình như tiểu tử kêu bằng Giang Hải Phong đó...

Vừa nói đến đây thì thiếu nữ đẩy mũi kiếm tới trước, Kiêu Mạo vội nói lại:

- À... à... Không phải tiểu tử mà là đại gia, có lẽ vị Giang đại gia đó có quá nhiều oán thù trên giang hồ, đắc tội với nhiều bằng hữu giang hồ nên lần này nhệ vị Yên - Chu mới triệu tập bằng hữu báo thù.

Thiếu nữ khẽ gật đầu rồi hỏi tiếp:

- Các người dùng thủ đoạn gì để bắt hắn?

Kiều Mạo nói:

- Người bắt giữ hắn là Yếu lão gia, hắn là một thiếu niên, dù lợi hại đến mấy cũng không thể đánh lại nhiều người như vậy...

(mất hai trang) lý hắn như thế nào?

Kiều Mạo cười nhạt, nói:

- Hắn còn có thể sống được sao? Trừ phi cô nương thả tại hạ rồi tại hạ đi nói cho hắn biết sự tình, có thể...

Thiếu nữ trợn trừng mắt hạnh, Kiêu Mạo bắt giắc thở dài rồi nói:

- Tại hạ cũng đã nói hết, xem như tại hạ không biết, lẽ ra không nên theo tung tích cô nương, nhưng giữa chúng ta chẳng có thù oán gì, cô nương nên thả tại hạ ra mới phải...

Thiếu nữ cười nhạt, nói:

- Tất nhiên ta sẽ thả người, nhưng hiện tại thì chưa được.

Nhất Cổ Thanh Yên Kiêu Mạo liền hỏi:

- Cô nương còn muốn thế nào nữa?

Thiếu nữ lấy ra một túi da từ thắt lưng, sau đó lấy trong túi da ra một cây bút kẻ lông mày và một mảnh lụa trắng, nàng đưa tới trước mặt Kiêu Mạo và nói:

- Người hãy vẽ nơi mà Giang Hải Phong sẽ bị giải đến, vẽ thật kỹ và rõ ràng một chút, biết không?

Kiều Mạo chau mày, nói:

- Trời đất! Tại hạ chỉ biết đại khái, còn hình thể tỉ mỉ của nơi đó thì tại hạ cũng không rõ.

Thiếu nữ lạnh lùng, nói:

- Đại khái cũng được, vẽ mau đi!

Kiều Mạo liền tiếp nhận bút và mảnh lụa, hắn còn đang suy nghĩ cách vẽ thì nghe thiếu nữ cười nhạt, nói:

- Vẽ mau! Nói cho người biết, người đừng mong đánh lừa ta đấy nhé, nếu ta phát hiện không đúng thì lập tức lấy mạng chó người ngay.

Kiều Mạo chỉ mong vẽ cho xong để thoát mạng, hắn nào dám có ý giở trò gì. Hắn thở dài rồi hạ bút vẽ một đồ hình với mấy đường ngang ngổ dọc, vẽ xong hắn lắc đầu, nói:

- Được rồi đây, cũng chẳng còn gì khá hơn nữa đâu.

Thiếu nữ nhận đồ hình xem qua một lúc rồi vội cất vào người, đoạn nàng cũng tra kiếm vào bao. Kiều Mạo thở phào một hơi, hấn định đứng lên thì bỗng nhiên thấy ngọc thủ của đối phương điểm tới, toàn thân hấn lập tức tê buốt rồi hôn mê bất tỉnh.

Tử y thiếu nữ cười khanh khách một tràng rồi buộc Kiều Mạo lên ngựa của hấn, sau đó nàng lên ngựa của mình, con bạch mã chạy trước kéo theo con ngựa của Kiều Mạo. Chẳng mấy chốc đôi ngựa đã tiến vào một cánh rừng rậm, thiếu nữ xuống ngựa và cũng mở dây đưa Kiều Mạo xuống. Nàng tìm một gốc cây to, buộc chặt Kiều Mạo vào đó, nàng nghĩ nơi này hoang vắng, không thể có người lai vãng nên giải huyết đạo cho hấn và nói:

- Bây giờ ta đi giải cứu cho Giang Hải Phong, nếu những gì ngươi nói không sai thì tự nhiên ta sẽ thả ngươi, ngược lại ngươi đừng mong bảo toàn được tính mạng.

Nhất Cô Thanh Yên Kiều Mạo gượng cười, nói:

- Tại hạ còn dám lừa cô nương sao?

Tử y thiếu nữ không để ý đến hấn nữa, nàng đi sửa soạn lại yên cương chuẩn bị lên đường. Kiều Mạo buột miệng hỏi:

- Cô nương, quý tánh mỹ danh của cô nương là...

Thiếu nữ quay đầu lại, sắc diện lạnh như băng, nàng nói:

- Ta họ Tần tên là Tử Linh, mọi người thường gọi ta là Tái Ngoại Phi Hồng, ta đến từ Thiên Sơn, ngươi nhớ kỹ rồi chứ?

Kiều Mạo trầm nghĩ:

- “Chẳng trách cô ta có bản lĩnh cao cường như vậy, thì ra cô ta từ Thiên Sơn xuống, nghe nói Thiên Sơn cao ngất trời, hồ lang không lên được, quanh năm băng tuyết không tan, đêm ngày đều lạnh buốt. Người thường liều chết cũng không thể leo lên được, vậy mà tiểu cô nương này lại từ trên đó xuống đây.”.

Bất giác hấn lại nghĩ đến trác hiệu Tái Ngoại Phi Hồng của thiếu nữ, trác hiệu này sao mà uy phong đến thế. Nhất Cô Thanh Yên Kiều Mạo thấy nàng xinh đẹp như thần tiên thì dường như quên mất tình cảnh và thương thế hiện tại của mình.

Tần Tử Linh sửa soạn xong yên cương, đang lúc định tung mình lên ngựa thì bỗng nhiên nàng mỉm cười rồi bước đến cạnh Kiều Mạo, nói:

- Ta quên là ngươi còn có thể khai khẩu, phiền ngươi chịu khó một chút nhé. Lời vừa dứt thì ngọc thủ vung ra, một luồng chỉ phong điểm ngay vào á huyết Kiều Mạo. Tần Tử Linh phi thân lên ngựa rồi mỉm cười, giục ngựa phóng như bay đi ngược trở ra đường quan đạo.

Đêm chuyển dần về sáng, bầu trời lác đác sao thưa, Tần Tử Linh đã vào thành Thanh Châu, trước tiên nàng buộc ngựa vào chòi canh rồi lần tìm đến

ngõ hẻm thứ hai trên đường quan đạo. Nhất Cổ Thanh Yên Kiều Mạo vẽ đồ hình không sai, nằng án theo đồ hình mà tìm đến rất nhanh chóng, tìm đến nơi giam cầm Giang Hải Phong.

Đó là một trang viện hùng vĩ và cũng chính là cơ nghiệp tại Thanh Châu thành của Bạch Y Tẩu Yên Cửu Công, hiện tại do một người tên là Hồ Chương Yên Tam trông coi. Ngoài ra Yên Cửu Công còn có mấy chục nhà buôn bán lưa ở Thanh Châu và Lai Châu, tất cả đều do trưởng tử Hồ Chương Yên Tam của lão phụ trách kinh doanh.

Từ khi bước vào con đường kinh thương thì Hồ Chương Yên Tam không xen vào chuyện võ lâm nữa, mấy ngày trước bỗng nhiên phụ thân hắn đưa một toán giang hồ bằng hữu đến lưu trú tại đây, ngày kêu rượu, tối gọi trà thật vô cùng phiền phức.

Nhưng hắn là phận tiểu bối nên không thể nói được gì, chỉ có điều trong lòng ngậm oán hận và khó chịu vô cùng.

Sáng nay, Hồ Chương Yên Tam càng hoài nghi và bất an, vì hắn thấy phụ thân và một toán người vừa từ bên ngoài trở về, phần lớn bọn họ đều thọ thương.

Càng kỳ quái là bọn họ còn áp giải một thiếu niên trở về, từ bên ngoài mà đoán thì hình như thiếu niên này là địch nhân của bọn họ, thế nhưng bọn họ lại đối đãi với thiếu niên này rất lễ độ.

Đích thân Yên Cửu Công giam thiếu niên vào một gian thạch thất, gian phòng này tứ bề xây bằng đá xanh, kiên cố như địa lao bọc tường đồng vách sắt.

Giang Hải Phong dù có bản lĩnh cao cường đến mấy cũng khó lòng ra được. Hồ Chương Yên Tam phụng mệnh phụ thân, ngày ba bữa cơm tiếp đãi thiếu niên rất chu đáo.

Yên Cửu Công còn nói với Yên Tam rằng:

- Thiếu niên này là một trang anh hùng hảo hán, võ công cao thâm không lường, võ lâm đương thế không ai sánh kịp. Đồng thời hắn còn là một hảo hán đầy nghĩa khí, cần phải tiếp đãi hắn chu đáo.

Nói ra cũng kỳ quái, Hồ Chương Yên Tam trông đám bằng hữu của phụ thân chẳng thuận mắt tí nào, nhưng đối với Giang Hải Phong, vừa thấy lần đầu, hắn đã có thiện cảm với chàng. Bây giờ phụ thân đã dặn dò như vậy thì hắn càng tiếp đãi cẩn thận chu đáo.

Từ nhi tử của lão là Yên Kiếm Phi, Yên Tam lại biết đại khái tình hình của Giang Hải Phong, vì vậy trong thâm tâm hắn càng thêm khâm phục và kính trọng chàng.

Hiện tại hắn đang từ trong thạch thất bước ra, tay cầm hộp cơm không, bỗng thấy Chu Kỳ trong Liêu Đông nhị lão vẫy tay gọi hắn tới.

Hồ Chương Yên Tam vội bước lại và hỏi:

- Chu thúc thúc có gì dặn dò chăng?

Chu Kỳ mỉm cười, nói:

- Giang Hải Phong ở trong đó phải không?

Yến Tam gật đầu, nói:

- Tiểu diệt vừa đưa cơm cho hần, người này quả nhiên là một anh hùng, sức ăn của hần thật kinh người, tiểu diệt phải đi lấy thêm cho hần một ít nữa.

Chu Kỳ nhún vai cười nhạt, nói:

- Lão hiền diệt, sao ngươi cũng giở một thứ luận điệu như bọn họ vậy? Nên biết Giang Hải Phong là một kẻ không chuyện ác gì mà hần không làm, hần giết người như điên, nhị thúc Nam Hoài Nhân của ngươi cũng chết dưới kiếm của hần đây.

Yến Tam ngẩn người hồi lâu rồi mới nói:

- Chuyện này...

Chu Kỳ cắt lời, nói:

- Không những thế, hần còn giết Tương Tây Nhị Quỷ, Hắc Vô Thường Thượng Hòa Âm và Bạch Vô Thường Sa Thiên Cừ và Thương hải khách Kiều Côn. Tồi qua hần lại đả thương Hà Giang Nhị Lang, Tuyết Sơn Tứ Ma, hủy hoại Tam Dương đạo quán ở Tân Quang huyện, đại náo ngư cảnh và còn giết năm tên thủ hạ đắc lực của phụ thân ngươi.

Nói đến đây thì hai hàm răng của lão nghiền chặt lại như muốn ăn tươi nuốt sống Giang Hải Phong ngay lập tức. Hồi lâu sau, lão nói tiếp:

- Người này có thể nói là tội ác tày trời, nếu để hần tiếp tục tác ác trên giang hồ thì e rằng lão hiền diệt ngươi và ta khó lòng kiếm được miếng cơm giang hồ mà ăn.

Yến Tam nói thầm trong bụng:

- “Ta đã không ăn cơm giang hồ từ lâu rồi!”.

Nghĩ thế nhưng hần không dám tranh luận với vị thúc phụ này nên đành gật đầu, nói:

- Tiểu diệt chỉ nói hần không mất bản sắc anh hùng mà thôi.

Chu Kỳ mỉm cười, nói:

- Điều này tùy thuộc vào cách nhìn của mỗi người, theo ta thì ta không nghĩ như vậy. Ta thấy hần chỉ là một tiểu nhân không chuyện ác gì mà không làm.

Yến Tam lại gật đầu, nói:

- Tùy Chu thúc thúc vậy, tiểu diệt phải đi lấy thêm cơm cho hần đây.

Nói đoạn Hồ Chương Yến Tam quay người cất bước. Một lát sau hần mang hộp cơm quay lại thì thấy Chu Kỳ vẫn đứng nguyên chỗ cũ nên bất giác hỏi:

- Chu thúc thúc có chuyện gì chăng?

Chu Kỳ lắc đầu, nói:

- Ta muốn xem thử ngươi cho hần ăn những gì?

Yến Tam đặt hộp cơm xuống, Chu Kỳ liền bước tới mở ra xem, trong hộp có cơm trắng và thịt cá, ngoài ra còn có hai món canh rau khá thơm tất. Chu Kỳ bất giác phần nộ, lão thâm nghĩ:

- “Chiêu đãi hần thế này là quá khách khí rồi.”.

Nghĩ đoạn lão ngược nhìn Yến Tam và nói:

- Là người tự thân đưa cơm cho hần à?

Yến Tam gượng cười, nói:

- Chuyện này... gia phụ bảo như thế.

Chu Kỳ mỉm cười, nói:

- Xưa nay phụ thân người luôn đối đãi với người khác rất hậu...

Nói đến đây thì ngón tay lão khẽ mở hộp cơm ra và rắc vào một ít bột trắng.

Lão cười nhạt một tiếng rồi nói tiếp:

- Nếu là ta thì ta không đối đãi với hần như thế...

Lão đưa hộp cơm lên mũi ngửi ngửi và nói tiếp:

- Thơm quá! Được rồi, người đưa cơm vào cho hần đi!

Hồ Chương Yến Tam lấy làm kỳ quái, hần thâm nghĩ:

- “Lần này lão giờ trò quỷ gì thế?”.

Tuy nhiên Yến Tam đâu ngờ là Chu Kỳ đã bỏ độc dược vào cơm, do vậy hần thân nhiên chào Chu Kỳ rồi xách hộp cơm đi vào thạch thất. Chu Kỳ nhìn theo bóng Yến Tam dần khuất rồi mỉm cười một cách thần bí.

Hồ Chương Yến Tam mở cửa thạch thất rồi theo bậc cấp mà đi xuống.

Trong này tối đen như mực, chợt nghe Giang Hải Phong quát hỏi:

- Kẻ nào?

Yến Tam nói:

- Ta đem cơm cho người đây, lão đệ! Lần này đủ cho người ăn no đấy.

Nói đoạn hần đẩy hộp cơm qua khe hở bên dưới song sắt, Giang Hải Phong nhận lấy và nói:

- Phiền các hạ quá!

Yến Tam ngằm quan sát Giang Hải Phong qua ánh sáng lờ mờ từ ngoài hắt vào, hần cảm thấy nhân vật được truyền tụng trên giang hồ trong thời gian gần đây rất mực chính trực, giữa my mực toát lên hùng khí hùng hực, bất giác hần thâm tán thưởng:

- “Một nhân vật thế này, nếu chết trong tay bọn họ thì thật quá đáng tiếc!”.

Giang Hải Phong nhận hộp cơm rồi mở nắp bởi một bát, chàng mỉm cười, nói:

- Phần cơm này ngon quá...

Chàng cầm đũa, nhìn Yến Tam và nói với hần:

- Trước đây tại hạ có một thư đồng kêu bằng Tịch Ti... hần cũng biết nấu ăn rất ngon.

Yến Tam nói:

- Hấn ở đâu?

Giang Hải Phong cười nhạt, nói:

- Đừng nhắc đến nữa, đây là một chuyện oán hận lớn nhất trong đời tại hạ.

Yến Tam thở dài rồi nói:

- Lão đệ, con người trong lúc khó khăn không nên suy nghĩ nhiều, người và ta vô thù vô oán, thực ra trong thâm tâm ta rất đồng cảm với người...

Giang Hải Phong khoát tay và cắt ngang:

- Yến huynh tiếp đãi tại hạ như thế này, chỉ cần Giang Hải Phong không chết thì ngày sau tất có phen báo đáp.

Yến Tam lại thở dài, nói:

- Chỉ sợ rằng... Ôi, người mau ăn đi thôi!

Giang Hải Phong nâng bát cơm lên, đánh định và vào miệng thì bỗng nhiên chau mày, mười năm tĩnh tu trên hoang đảo đã giúp mỗi bộ phận của ngũ quan của chàng đạt đến trình độ nhạy cảm hơn người thường rất nhiều.

Chàng đã phát hiện trong bát cơm có dị vật nên mỉm cười, nói:

- Yến huynh nhìn tại hạ như vậy thì làm sao tại hạ ăn được?

Yến Tam cười ha ha rồi đứng lên, nói:

- Vậy thì ta không nhìn nữa, một lát sau sẽ có người đến thu dọn bát đĩa nhé.

Giang Hải Phong gật gật đầu, nhưng trong mắt chàng ẩn chứa đầy phần nộ, sau khi Yến Tam rời thạch thất thì chàng liền tháo chiếc nhẫn bạch ngọc từ ngón vô danh bên tay trái ra. Chàng ấn chiếc nhẫn bạch ngọc vào bát cơm, một lát sau trên chiếc nhẫn có màu đen xuất hiện.

Giang Hải Phong chợt biến sắc, chàng tự nói:

- Độc được thật là lợi hại!

Chàng bỏ đĩa và suy nghĩ:

- “Lẽ nào độc được này là do Yến Tam bỏ vào? Không đúng! Người này my mục rất chính khí, đối đãi với ta rất chân thành, không giống kẻ giả vờ, trong chuyện này tất có nguyên nhân khác.”

Nghĩ đến đây thì nộ khí bất giác dâng lên ngùn ngụt, bởi lẽ hành động này của đối phương thật quá bỉ ổi. Bỗng nhiên chàng cảm thấy không đáng và quá xuẩn ngốc mới giao sinh mạng mình cho bọn người tà ác kia. Nghĩ đoạn, ý niệm vốn kiên định của chàng đã bắt đầu dao động, chàng tự nói:

- “Thế này cũng tốt, ta phải nắm bắt cho bằng được kẻ ngấm hạ độc, nhân chứng vật chứng đã có thì cũng tiện mượn việc này để rời khỏi nơi đây. Khi đó bọn chúng sẽ chẳng nói được gì nữa.”

Trước đây chàng muốn giữ chữ tín nên không tiện rời khỏi nơi này, còn bây giờ đối phương đã tự hủy điều ước thì mình hà tất phải cố thủ nữa. Ý tưởng này khiến chàng vô cùng yên tâm. Thế là chàng cố ý làm cho diện mạo phờ phạc rồi ném bát đĩa vung vãi khắp phòng, sau cùng chàng đến nằm dài trên

chiếc giường đá.

Gian thạch thất này rộng chừng hai trượng vuông, ngoài một cửa sổ bằng song sắt để tù nhân có thể nhìn ra ngoài, kỳ dư những nơi khác đều kín như bưng. Giang Hải Phong nằm trên giường đá quan sát xung quanh thật kỹ, chàng thấy vách đá xanh rất dày, ngay cả nóc cũng được chèn một lớp đá. Bảo kiếm của chàng tuy có thể chém sắt đoạn kim nhưng muốn đánh thủng bức tường đá này thì thật không đơn giản, vả lại chàng cũng không muốn náo loạn như thế.

Tuy nhiên chàng tự tin nếu mình nhất định muốn ra thì không phải là chuyện quá khó. Đang miên man suy nghĩ, bỗng nhiên Giang Hải Phong nghe có tiếng động ngoài bậc cấp, hình như là tiếng mở cửa. Chàng cười thầm và nghĩ:

- “Tốt lắm! Người đến đây! Ta cũng muốn xem thử người là ai. Hôm nay người đến được mà sẽ đi không được rồi.”.

Vừa nghĩ đến đây thì đã có ánh đèn lóe lên rồi vụt tắt ngay. Một bóng người phóng đến cạnh cửa sổ nhanh như chớp. Tuy nằm ngửa trên giường đá nhưng song mục của Giang Hải Phong vẫn hé mở, nhất cử nhất động của người kia đều không lọt qua mắt chàng. Dáng người kia nhẹ nhàng dịch bước đến cạnh cửa sổ rồi ghé mắt nhìn vào. Bấy giờ Giang Hải Phong mới thấy rõ hình dạng người này và bất giác rung mình, vì kẻ đến là một hắc y lão nhân, song mục lấp lánh tinh quang. Đó chính là lão đại trong Liêu Đông nhị lão, người giang hồ thường gọi là Quỷ Kiến Sầu Chu Kỳ.

Sau lưng Chu Kỳ có dắt một thanh trường kiếm, lão tỏ ra rất khản trương nhưng hành động cực kỳ nhẹ nhàng. Lão đứng cách cửa sổ hơn thước, thủy chung vẫn không dám tiếp cận, bởi lẽ tuyệt kỹ kinh người của Giang Hải Phong đã sớm làm cho lão kinh tâm táng đờm. Sau một hồi vận mục lực nhìn vào trong thì trên mặt lão xuất hiện vẻ vui mừng đặc ý, bất giác lão cười nhạt, nói:

- Giang Hải Phong, cuối cùng thì người cũng không thoát khỏi tay Chu mỗ! Lời vừa dứt thì nghe “soạt”. một tiếng, trường kiếm sau lưng lão đã xuất khỏi vỏ, trong mục quang của lão cũng lấp lánh hung quang. Lão muốn cắt thủ cấp của cừu nhân rồi sau đó cao chạy xa bay, vì lão đã nhìn thấy ý thương tiếc của Yên Cửu Công, việc làm này của lão tất sẽ khiến đôi bên trở mặt với nhau, vì thế lão cần phải lén hành động một mình.

Đang lúc mò ổ khóa, định mở cửa vào trong thì sau lưng Chu Kỳ đột nhiên vang lên một tràng cười lạnh lạnh. Chu Kỳ giật thót người, lão quay lại nhìn thì bất giác rung mình toát mồ hôi hột. Lão thật không ngờ còn có một người khác đứng cách phía sau lão chừng hơn trượng.

Đó là một thiếu nữ tuyệt sắc, toàn thân mặt thanh y, sau lưng cũng dắt một thanh trường kiếm. Chu Kỳ soạt chân qua trái và khẽ quát hỏi:

- Người là ai?

Thanh y thiếu nữ mỉm cười, nói:

- Lão đưa chìa khóa cho ta, chờ ta cứu hần ra rồi sẽ nói rõ cho lão biết!

Chu Kỳ bất giác ngăn người nhưng lão chợt nhận ra đối phương chính là thiếu nữ mặc tử y mà lão từng thấy trên đường áp giải Giang Hải Phong. Lão trầm sắc diện và cười hì hì, nói:

- Người là một tiểu cô nương mà cũng dám thâm nhập vào hang hổ à? Can đảm thật không nhỏ, đêm nay Chu đại gia ta muốn xem thử người có bản lĩnh gì để thoát khỏi nơi đây.

Lời chưa dứt thì thanh y thiếu nữ đã tung người lướt tới nhanh như gió, thân hình nàng hơi khom xuống, ngọc chưởng đánh chếch từ dưới lên.

Chu Kỳ cười nhạt, nói:

- Giỏi cho một tiểu nha đầu!

Trường kiếm của lão cũng từ trên chém xuống, một đạo kiếm quang lóe sáng và bay vèo đến cổ thanh y thiếu nữ. Thiếu nữ vội lách người tránh né, thuận thế nàng đánh mạnh vào cửa sắt một chưởng và kêu lớn:

- Giang Hải Phong mau chuẩn bị, ta đến cứu người đây!

Giang Hải Phong vốn sắp bắt được Chu Kỳ thì không ngờ bị cô nương này đến gây náo loạn, khiến chàng mất hết hứng thú. Thoạt tiên chàng lấy làm kỳ quái vì thiếu nữ này chẳng quen biết gì với mình nhưng sau một hồi nhìn kỹ thì chàng bỗng nhận ra nàng là ai rồi.

Sau khi đánh vào cửa sắt một chưởng thì thanh y thiếu nữ lại lướt trở về vị trí cũ để tránh đường kiếm tiếp theo của Chu Kỳ. Nàng nhìn qua cửa sổ và khẽ nói:

- Ta là Tần Tử Linh, Giang công tử không cần đa nghi, người không đáng chết ở đây nên ta mới đến cứu người.

Giang Hải Phong ngồi bật dậy, chàng nhìn ra ngoài cửa sổ một lúc rồi từ từ nhắm mắt lại, khước miệng lộ một nụ cười. Tần Tử Linh vô cùng ngạc nhiên, nàng chẳng hiểu tại sao Giang Hải Phong lại làm như vậy? Nhưng lúc này nàng phải chuyên tâm đối phó Chu Kỳ, không được khinh xuất mảy may.

Kiểm của Chu Kỳ nhẹ nhàng và linh hoạt vô cùng, chiêu nối chiêu, thức tiếp thức ào ào tuôn ra, bức Tần Tử Linh phải lách tả né hữu không ngừng. Bỗng nhiên nghe nàng quát khẽ:

- Lão bất tử, đây là do lão bức ta dùng kiếm, có chết cũng đừng trách nhé!

Lời chưa dứt thì bảo kiếm đã như thần long bay ra, nàng chồm người tới trước, trường kiếm với chiêu Bạch Xà Thổ Tín điểm vào giữa ngực Chu Kỳ. Chu Kỳ vội tung người qua một bên nhưng lão cảm thấy kiếm phong của đối phương xé không khí ập tới, khí thế rất kinh hồn.

Lúc này lão mới biết đối phương có công phu bí truyền trên kiếm, do đó lão tuyệt nhiên không dám khinh thị, trường kiếm của lão thuận thế quét ra một

đường như cầu vòng, thân hình lão vừa nhoài qua trái thì nghe “choang”.
một tiếng, song kiếm đã chạm vào nhau.

Chu Kỳ mượn lực trên kiếm đối phương để tung người bay qua trái, đồng thời trường kiếm cũng thi triển một chiêu Túy Lý Phao Đăng, kiếm từ sau đâm tới nhằm vào yết hầu của Tần Tử Linh.

Nhưng kiếm thuật của Tần Tử Linh đặc truyền từ Lãnh Tuyết Tiên Tử ở Thiên Sơn, chiêu thức trên kiếm quái dị đến độ quỷ thần khôn lường. Đối với chiêu vừa rồi của Chu Kỳ, thật lòng mà nói, rất ít người có thể tránh né được, nhưng Tái Ngoại Phi Hồng Tần Tử Linh còn có thủ pháp kinh dị hơn, đủ để hóa hiểm thành an.

Nhất thời chỉ thấy thân hình nàng chột rùn xuống, mặt ngửa lên trời. Đường như lưỡi kiếm của Chu Kỳ lướt sát qua mặt nàng, khoảng cách không đầy một tấc. Trong chớp nhoáng ngàn cân treo sợi tóc đó, toàn thân Tần Tử Linh nhào tới trước, trường kiếm xuất thẳng ra với chiêu Ngọc Nữ Đầu Thoa, kiếm quang như trường xà xuất động.

Chu Kỳ buột miệng kêu thảm một tiếng, tiếp theo là một vòi huyết tươi bắn vọt qua đầu Tần Tử Linh. Đường kiếm xuyên từ ngực qua mạn sườn trái của Chu Kỳ, Tần Tử Linh vội thu kiếm và thi triển thế Đảo Thái Liên Hoa Bộ mà tung người ra sau. Trên mặt nàng đầy vẻ hoang mang ngơ ngẩn.

Chu Kỳ ngã nhào tới trước, huyết tươi chảy ra như suối. Lão ôm lấy ngực, song mục trợn trừng nhìn đối phương và cổ nói:

- Người... người... khá...

Lão vận nội lực tự phong bế huyết mạch nhưng vì quá đau đớn và mất quá nhiều máu nên lập tức hôn mê bất tỉnh.

Tần Tử Linh tra kiếm vào vỏ rồi lướt đến cửa sổ nhìn vào trong, nàng thấy Giang Hải Phong vẫn ngồi bất động trên giường đá, hai mắt nhắm nghiền, tựa như chẳng quan tâm đến trận ác chiến bên ngoài. Tần Tử Linh càng hoang mang không hiểu, nàng thầm nghĩ:

- “Kỳ quái, sao hắn lại trầm tĩnh đến thế?”

Đang ở chôn long đâm hổ huyết nên nàng đâu dám lãng phí thời gian, trường kiếm lập tức xuất ra, lần này không phải chém người mà chém vào song sắt chắn ngang cửa sổ. “Chong”. một tiếng cùng với ánh lửa lóe lên, trường kiếm dội ngược ra khiến tay nàng tê buốt, song sắt vẫn tro tro không hề hấn gì.

Tần Tử Linh càng khản trương, nàng buột miệng gọi:

- Đây! Đây! Giang Hải Phong, ngươi có đi không vậy?

Giang Hải Phong mở mắt nhìn ra ngoài, đôi mày hình lưỡi kiếm của chàng bất giác chau lại.

Tần Tử Linh vừa dậm chân vừa nói:

- Người... người... làm sao thế?

Nói đoạn nàng chạy đến chỗ Chu Kỳ, mò lấy chìa khóa trên người lão rồi vội vàng mở cửa sắt. “Cách”. một tiếng, cửa sắt quả nhiên được mở ra thật. Tần Tử Linh vô cùng cao hứng, nàng nhảy dựng lên và reo:

- Được rồi! Mở được rồi!

Nói đoạn nàng lách người vào trong, song mục nhìn thẳng Giang Hải Phong và nói:

- Đi mau thôi, bọn chúng sắp đến rồi!

Giang Hải Phong thản nhiên nói:

- Tần tiểu thư, cô nương hãy tự đi đi, đa tạ hảo ý của cô nương!

Tần Tử Linh ngớ người, nàng lui một bước và ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao vậy?

Giang Hải Phong lắc đầu và gượng cười, nói:

- Bình sinh tại hạ không chịu ân huệ của người khác, cô nương đi mau thôi!

Nói xong chàng lại nhắm mắt.

Tần Tử Linh cười nhạt, nói:

- Ôi! Bây giờ là lúc nào mà người còn có cách nghĩ như thế? Huống hồ...

Nói đến đây thì sắc diện của nàng bất giác ửng đỏ, nàng nói tiếp:

- Huống hồ đây là tâm ý của ta muốn báo đáp ân đức hạ thủ lưu tình của người ngày trước.

Nàng bước tới mở rộng cửa thêm một chút, thái độ đầy kỳ vọng, nàng nói tiếp:

- Nếu không, bọn họ đến thì e rằng ngay cả ta cũng không thoát được.

Giang Hải Phong vẫn bình thản nói:

- Tại hạ thật ra không cần cô nương đến cứu. Qua trận chiến vừa rồi đủ thấy kiếm pháp của cô nương không tầm thường, nơi này tuy đông người nhưng tại hạ thấy chẳng có ai là đối thủ của cô nương...

Tần Tử Linh vội nói:

- Trước tiên không cần nói những chuyện đó, mau đi thôi!

Nói đoạn nàng xuất thủ định kéo Giang Hải Phong đi, nhưng Giang Hải Phong tung người ra sau tránh né, đồng thời sắc diện của chàng cũng hơi biến. Nhất thời chàng chỉ cười nhạt mà không nói gì.

Tái Ngoại Phi Hồng bất giác nổi giận, nàng không ngờ hảo ý của mình lại rơi vào kết cục như vậy. Tính nàng vốn cao ngạo, đây là lần đầu nàng đem hảo tâm đối đãi người khác, thế mà phải nhận lấy sự đối đãi gần như sỉ nhục. Nàng vừa nóng lòng vừa trách oán nên nhất thời đứng trơ người ra giữa thạch thất.

Nàng tức đến run cả người, giọng nói cũng lạc đi:

- Con người của người thật chẳng thông tình đạt lý! Nên biết ta làm thế này vốn là bản sắc của kẻ nghĩa hiệp, ta không nỡ thấy người...

Nói đến đây thì chợt nghe Giang Hải Phong phá lên cười một tràng. Chàng

gật đầu, nói:

- Nói như vậy thì tại hạ càng không đi, đa tạ hảo ý của cô nương, cô nương hãy tự lo cho mình đi thôi!

Nói xong chàng lui vào một góc phòng, ngay cả nhìn cũng không nhìn nàng một lần nữa. Ngọc diện của Tái Ngoại Phi Hồng Tần Tử Linh lại ửng đỏ, song mục long lạnh suýt chút nữa thì rơi lệ. Nàng thật muốn bước tới vung một kiếm, nhưng đối với quái nhân này, trong lòng nàng lại có một thứ cảm giác không nói ra được. Từ khi gặp mặt lần đầu đến giờ, hình ảnh Giang Hải Phong luôn lờn vờn trong tâm trí nàng, một hình ảnh như ma ám không thể nào gạt bỏ được. Đây cũng giống như ái tình mà không thể nói ra, vì thực ra giữa bọn họ còn rất xa lạ.

Tần Tử Linh ngăn người nhìn chàng rồi cười nhạt, nói:

- Hóa ra ngươi là một kẻ không thông tình đạt lý như vậy...

Giang Hải Phong khoát tay, nói:

- Đi mau thôi! Nếu để liên lụy đến cô nương thì tội của tại hạ càng thêm lớn đấy.

Tần Tử Linh lạnh lùng hỏi:

- Vậy ngươi muốn chết ở đây à?

Giang Hải Phong lắc đầu, nói:

- Không thể nói trước được.

Tần Tử Linh lại ngó người, lòng tự trọng của nàng bị tổn thương, nàng cười khẩy một tiếng rồi nói:

- Vậy thì xem như ta là kẻ nhiều chuyện, ta đi đây.

Nói đoạn nàng phẫn nộ bước ra ngoài cửa sắt rồi thuận tay đóng sầm lại.

Giang Hải Phong cười nhạt, nói:

- Vừa rồi bảo cô nương đi nhưng cô nương không đi, bây giờ thôi lui e rằng đã muộn rồi.

Tần Tử Linh nói:

- Chuyện này không cần ngươi lo.

Tuy nói thế nhưng trong lòng nàng vẫn hơi kinh động, bất giác nàng quay lại nhìn vào cửa sổ, quả thực nàng không nhẫn tâm rời nơi này, nàng cố nén giận và hỏi:

- Giang Hải Phong, rốt cuộc ngươi có chịu đi hay không?

Giang Hải Phong cười lớn một tràng rồi nói:

- Giang mỗ đã nói thì tuyệt không thay đổi, cô nương đi mau thôi, bọn chúng đến đây.

Tần Tử Linh cười nhạt, nói:

- Được!

Nàng quay người và phi thân lên cửa bậc cấp, đang lúc định lướt ra ngoài thạch thất thì đột nhiên nghe một tràng cười phát ra ở phía trước, tiếp theo là

một giọng nói lạnh lùng:

- Nữ tặc to gan, đêm nay ngươi đến được mà không đi được rồi.

Lời vừa dứt thì nghe một tiếng hú chấn động màng nhĩ, mấy chục quả thiết chùy xé gió bay về phía Tần Tử Linh. Cùng lúc có bóng người thấp thoáng xuất hiện với tràng cười đắc ý, giọng cười của chính người vừa lên tiếng.

Tần Tử Linh đang nộ khí xung thiên và cũng muốn lộ chút công phu trừng trị bọn người này, đồng thời nàng cũng có dụng ý muốn để Giang Hải Phong thấy uy phong của mình. Thế bay tới của thiết chùy tuy mãnh liệt nhưng Tần Tử Linh chẳng xem ra gì, chỉ thấy nàng ngửa người ra sau, thi triển thế Thiết Bản Kiêu tránh né trong đường tơ kẽ tóc.

Ám khí như mưa bay qua khoảng không rồi va vào cửa sắt của gian thạch thất, cuối cùng rơi cả xuống đất. Người phi thân tới là một trung niên đại hán xấp xỉ tứ tuần, thân thể trung bình nhưng rất ốm. Hai vai nhô cao, song mục lồi ra ngoài, bím tóc quấn chặt vào cổ, toàn thân mặc lam y.

Người này chính là Hải Âu Ngô Khâu, nhân vật duy nhất trong Tuyết Sơn Tứ Ma chưa thọ thương. Hắn cười ha ha một tràng rồi nói:

- Tiểu cô nương khá lắm, nửa đêm canh ba đến thạch thất này thám thính gì chăng?

Tái Ngoại Phi Hồng thấy đối phương chặn lối ra thì bất giác nộ khí quất:

- Nếu các hạ không tránh đường thì chớ trách bản cô nương đắc tội đây!

Hải Âu Ngô Khâu cười lớn một tràng rồi nói:

- Ta thì thấy tiểu cô nương ngươi đến được mà đi không được rồi.

Nói đoạn hắn lại tung người tới trước, song thủ chụp thẳng vào hai mạn sườn của Tần Tử Linh. Tần Tử Linh soạt chân trái ra ngoài, đôi ngọc thủ vung ra thi triển thức Khai Sơn Triển Vũ.

Ngô Khâu nhất thời khinh xuất, hắn không ngờ thiếu nữ trước mặt lại có công lực thâm trầm vững vàng như vậy. Hắn vội lắc mạnh người lui một bước rồi cười cười, nói:

- Khá lắm! Tiểu cô nương hãy báo danh tánh rồi chết.

Tần Tử Linh cười nhạt, nói:

- Ngươi mà xứng à?

Người nàng cũng theo lời nói mà bốc lên, chờ đến khi cách mặt đất chừng hai thước thì thân liễu chột lách qua trái. Đồng thời song chưởng một chính một phản với chiêu Âm Dương Tán Thủ, ngầm kết hợp với Thiết Thai Công đã thất truyền trong võ lâm, kích thẳng vào bộ vị gan tỳ bên dưới mạn sườn phải của Ngô Khâu.

Hải Âu Ngô Khâu biết sự lợi hại của thứ công phu này nên bất giác thất kinh, hắn vội đảo bước lui ra sau. Cùng lúc, hữu chưởng của hắn phân ra, đơn chưởng với thế phục hổ đánh vào cổ tay đối phương. Thế nhưng Thái Ngoại Phi Hồng Tần Tử Linh đâu để cho hắn có thời gian thi triển. Nàng

cười nhạt một tiếng và thu hồi tả thủ, liền theo đó lại nhằm kích vào giữa ngực đối phương. Ngô Khâu phải lách người rồi lăn tròn dưới đất mới thoát hiểm. Tuy nhiên, dường như hắn còn thiếu kinh nghiệm đối địch trong bóng đêm, có vẻ hắn không thấy rõ chương của đối phương đánh vào nơi nào của thân thể mình.

Sau khi lăn ra xa thì hắn cảm thấy vai trái đau buốt tựa như bị lửa đốt, bất giác hắn nghiêng rặng và “hừ”. một tiếng. Chiêu Huyền Diệu Hoạch Sa của Tần Tử Linh quét từ ngực lên vai của đối phương, năm móng tay của nàng như năm đoản đao cắm sâu vào da thịt của hắn. Đùng thấy thế đánh tùy ý thế này mà xem thường, trên vai của Ngô Khâu đã xuất hiện năm vết máu, nhất thời máu tươi nhuộm hồng một mảng y phục của hắn.

Ngô Khâu đau đớn lui bước nép qua một bên bậc cấp và cười thảm, nói:

- Giỏi cho tiểu nha đầu ngươi!

Nói đoạn hắn rút từ thắt lưng ra hai lưỡi đao hình bán nguyệt, thân đao trắng như tuyết, trông rất sắc bén. Tần Tử Linh bất giác rung mình vì nàng biết đôi binh khí quái dị này là Ngũ Hành Luân thuộc một trong bảy loại binh khí kỳ hình ngoại gia.

Ngũ Hành Luân vừa đến tay thì dừng khí của Hải Âu Ngô Khâu chợt tăng lên rất nhiều. Hắn quát một tiếng rồi bình thể phi thân tới trước như bình sa lạc nhận. Ngũ Hành Luân bên tả thủ quét ngang ra, Ngũ Hành Luân bên hữu thì đẩy lên trên theo thế Cửu Hỏa Thiêu Thiên.

Tần Tử Linh tuy biết loại binh khí này của đối phương rất lợi hại nhưng nàng có tuyệt nghệ cao cường và can đảm hơn người nên vẫn tỏ ra bình thản như không. Bỗng nhiên nàng oằn người ra sau, chờ Ngũ Hành Luân lướt qua sát y phục thì lập tức xuất thủ chỉ như xà kích đâm vào thắt lưng của đối phương. Nhưng Ngô Khâu có đến hai Ngũ Hành Luân, chiếc này thất cơ thì tất có chiếc kia tiếp ứng.

Tần Tử Linh nhất thời khinh suất, nàng không nghĩ đến điều này. Trong chớp mắt nàng nghĩ rằng thủ chỉ của mình sẽ đâm trúng thắt lưng của đối phương thì đột nhiên phát hiện có một đạo kinh phong ập xuống đầu. Nàng ngược nhìn lên thì thấy một chiếc Ngũ Hành Luân khác đang vũ lộng trước mắt và sắp bổ xuống đầu mình.

Lúc này, dù nàng có khả năng thông thiên cũng khó lòng chống đỡ hoặc tránh né.

Tần Tử Linh kinh hồn bạt vía, ngọc diện thất sắc, nàng đâu dám nghĩ đến chuyện đã thương đối phương nữa. Thế là thân liễu lập tức trầm xuống, hai chân vận lực soạt ra và nhào người qua một bên. Trong bậc thang âm u chật hẹp này mà nàng vẫn dám thi triển công phu kinh thân Lý Ngư Đáo Xuyên Ba. Tuy nhiên nàng vẫn chậm một bước vì Ngũ Hành Luân của Ngô Khâu đã như ánh chớp ập xuống. Lúc này không ai chú ý đến Giang Hải Phong

trong gian thạch thất tối mò, bỗng nhiên hai mắt chàng mở to, đồng thời hữu thủ khê phát ra trước như một sự tình cờ.

Chỉ một cái phát khê nhưng Ngô Khâu cảm thấy có một luồng lãnh khí xuyên thấu qua thân thể, khiến hần bất giác rùng mình nổi da gà. Chính vì thế mà Ngũ Hành Luân của hần chợt dừng lại giữa không trung, chờ đến lúc tiếp tục hạ xuống thì thời gian và bộ vị đã thay đổi rồi. Chỉ trong chớp mắt đó, Tần Tử Linh đã đủ thời gian vượt ra khỏi phạm vi hung hiểm, Ngũ Hành Luân chỉ suýt qua y phục của nàng mà thôi.

Tuy thoát hiểm trong gang tấc nhưng Tần Tử Linh càng thêm phần nộ, nàng quát lớn:

- Hảo tặc tử, ta không giết ngươi thì không làm người!

Lời vừa dứt thì hữu thủ ngoặt ra sau, bảo kiếm lập tức xuất vỏ. Hải Âu Ngô Khâu ở phía bên kia đang ngơ ngẩn bàng hoàng, hần không hiểu tại sao mình lại đánh hụt như thế? Đặc biệt là luồng lãnh khí khiến hần rùng mình càng làm cho hần hoang mang đầy phần nộ nhìn vào trong thạch thất, chỉ thấy Giang Hải Phong vẫn ngồi trên giường đá như cao tăng nhập định. Đang lúc hoang mang thì bỗng thấy Tần Tử Linh lướt tới với một đạo kiếm quang sáng rực, Ngô Khâu nộ khí cười nhạt và phân song luân ra chuẩn bị nghênh tiếp...

Đột nhiên có tiếng người quát lớn cùng với ánh đuốc chiếu vào thạch thất, cùng lúc đó có một lão nhân tóc bạc như từ trên không trung hạ xuống.

Trong tay lão nhân này có ngọn đuốc sáng rực, sau khi tiếp đất thì lão khê quát:

- Ngô lão đệ lui bước, để lão phu thu thập ả cho!

Ngô Khâu nghe vậy thì mừng thầm, hần vội thu song luân lui bước và nói:

- Yên lão ca cẩn thận, tiểu nha đầu này không tầm thường đâu!

Người đến chính là Bạch Y Tẩu Yên Cửu Công, lão cười ha ha rồi nói:

- Quả nhiên là tiểu nha đầu người đã đến, người cũng to gan thật!

Nói đến đây thì lão đã thấy Chu Kỳ nằm trong vũng máu, đồng thời cũng thấy máu tươi nhuộm hồng y phục Hải Âu Ngô Khâu. Yên Cửu Công hơi kinh động, lão trừng mắt, nói:

- Người dám hành hung à? Đêm nay người mọc cách cũng khó thoát rồi!

Vừa nói đến đây thì có bảy tám người từ ngoài cửa phi thân vào những bậc cấp.

Bọn người này đều mang binh khí, đứng đầu là hai đệ tử của Chu Kỳ:

Tả Tỷ Song Dao Khuru Nhất Minh và Độc Chương Khai Sơn Tả Kim Bằng.

Hai tên này vừa thấy sư phụ nằm dưới đất thì đều kinh tâm động phách, bủn rủn tay chân. Khuru Nhất Minh vì bị thương mà phát nộ, hần thét lớn:

- Con tiện tỳ kia, hãy nạp mạng cho ta!

Vừa quát hần vừa liều mạng bổ nhào tới, đại đao với thế Hận Phúc Lai Trì

chém mạnh vào hạ bàn Tần Tử Linh.

Trước thế địch đông như vậy, Tần Tử Linh chẳng những không khiếp sợ mà ngược lại càng kích cho hào khí của nàng tăng lên. Đao của Khuru Nhất Minh vừa xuất thủ thì trường kiếm của nàng cũng quét ra một chiêu Bạt Thảo Tầm Xà. “Choang”. một tiếng, đao của Khuru Nhất Minh bị đánh dội ngược lại, thân hình Tần Tử Linh không ngừng di chuyển như du long, tả thủ bắt kiếm quyết, trường kiếm bên hữu thủ như một chiếc cầu vòng lóe lên.

Tả Tử Song Đao Khuru Nhất Minh không kịp thời lui nên bị đối phương đâm trúng một kiếm vào đùi trái. Hấn kêu “ái chà”. một tiếng rồi ngã ngổ xuống đất, đại đao trong tay cũng tự động văng ra ngoài. Hai bên đại hán vội vàng chạy đến xóc hấn lôi ra một bên.

Tần Tử Linh thừa thắng xông lên, trường kiếm phi vũ liên miên bất tuyệt, bước chân thoăn thoắt tiến lên từng bậc tam cấp. Nhưng lúc này có một người đang đứng ở giữa những bậc tam cấp. Người này họ Châu tên Sơn, giang hồ bằng hữu thường gọi là Hải Mã Châu Sơn. Lão vốn là một lão sư ở Sơn Đông, vì có giao tình với Liêu Đông nhị lão nên lần này nghĩa bất từ nan, theo Chu Kỳ đến đây để báo thù cho Nam Hoài Nhân.

Vì các lộ anh hùng quá đông nên từ khi lão đến đây, thủy chung chưa có cơ hội động thủ. Đêm nay nghe nói có một nữ tặc thân thủ lợi hại đột nhập, vì nhất thời hiếu kỳ nên lão cũng mang Cửu Nhĩ Bát Xỉ Đại Khảm Đao theo Yên Cửu Công mà đến.

Không ngờ sau khi thấy Tần Tử Linh xuất thủ thì lão bất giác kinh tâm táng đờm. Bởi lão biết mấy đường kiếm của đối phương là thuộc bộ Hồng Mã Thất Truy đã thất truyền trong võ lâm từ lâu.

Theo trí nhớ của lão thì năm xưa có một vị nữ hiệp tiên bối Lãnh Tuyết Tiên Tử từng uy trấn giang hồ trên mười năm, bộ kiếm pháp giúp bà ta thành danh chính là Hồng Mã Thất Truy. Sau đó, Lãnh Tuyết Tiên Tử vì tránh thù nên viễn tẩu ra ngoài biên ải, đến nay đã mấy mươi năm mà không nghe tin tức gì.

Giờ này khắc này, thiếu nữ trẻ tuổi kia lại có thể thi triển chiêu thức trong bộ kiếm pháp đó, làm sao không khiến lão kinh ngạc chứ? Điều khiến lão càng kinh ngạc hơn là thân pháp nhẹ nhàng, kiếm chiêu như thân của thiếu nữ, trình độ kiếm thuật dường như đã có thể sánh với Lãnh Tuyết Tiên Tử năm xưa.

Hơn hai mươi năm trước, Hải Mã Châu Sơn đã từng mục kiến thân pháp của Lãnh Tuyết Tiên Tử, hôm nay vừa thấy Tái Ngoại Phi Hồng Tần Tử Linh thì lão có cảm giác như được thấy lại hình ảnh của nữ hiệp Lãnh Tuyết Tiên Tử. Lão đang miên man suy nghĩ với nhiều điều kinh ngạc thì Tần Tử Linh đã bức tới, trường kiếm của nàng như hồ điệp xuyên hoa, nhẹ nhàng vạch một

đường rồi đâm thẳng tới.

Hải Mã Châu Sơn vội vung Đại Khảm Dao ra ngoài.

Choang... choang...

Dao kiếm liên tục va vào nhau hai lần. Châu Sơn vốn muốn dùng chiêu này để thử nội lực của đối phương như thế nào, nhưng Tần Tử Linh khá khôn ngoan, nàng đâu dễ bị đối phương lừa. Chỉ thấy toàn thân nàng hơi ngã ra sau, vừa đủ để thi triển chiêu Hồng Mã Cung Tích, Đại Khảm Dao của Châu Sơn chỉ khẽ chạm vào kiếm của nàng rồi chém mạnh vào không trung.

Lúc này còn có hai nhân vật khác là Hắc Đầu Tiên Xích Thanh và Yêu Mệnh Lão Bạch Xuyên cùng tham chiến. Hai nhân vật này đều động thủ lần đầu tiên, một người dùng song quả, một người dùng phân thủy nga my kích, một tả một hữu cùng phối hợp mà tiến tới. Đại Khảm Dao của Hải Mã Châu Sơn vừa chém hụt thì quả trượng của Tiên Xích Thanh đã từ sau đánh tới, nhằm vào đỉnh đầu của Tần Tử Linh mà bổ xuống.

Khá khen cho Tái Ngoại Phi Hồng Tần Tử Linh, trong tình thế như vậy mà nàng vẫn ung dung không chút hoảng loạn. Nàng không cần quay đầu lại mà chỉ vận thân hình qua trái, trường kiếm quét ra với chiêu Đảo Điều Kim Đăng, thế kiếm hướng thẳng vào tay cầm thiết quả của đối phương.

Tiên Xích Thanh vội giật thiết quả qua một bên để tránh mũi kiếm, vì thế mà thiết quả chỉ đánh vù vào hư không. Do dùng lực quá mạnh nên thiết quả vừa hạ xuống thì toàn thân Tiên Xích Thanh cũng nhào tới trước, đúng lúc đó thế kiếm của Tần Tử Linh cũng vừa quét qua.

Tiên Xích Thanh kêu thảm một tiếng rồi lộn đầu xuống chân bậc tam cấp. Hắc đầu biến thành huyết đầu, hấn giãy giữa một lúc rồi nằm yên bất động. Yêu Mệnh Lão Bạch Xuyên thấy vậy thì kinh khiếp đến thộn cả người. Nhất thời mọi người tại hiện trường đều bị thân thủ của Tái Ngoại Phi Hồng Tần Tử Linh làm cho hồn phi phách tán.

Đại Khảm Dao của Hải Mã Châu Sơn lần thứ hai xuất thủ với chiêu Thiết Tỏa Hoàn Giang, lực mãnh đao trầm, trong phạm vi một trượng vuông đều bị kinh lực bao phủ. Lúc này trên trán Tần Tử Linh đã xuất hiện mồ hôi nhưng nộ khí vẫn không suy giảm. Trông nàng giống như một cuồng tử, khí khái như thể tránh ta thì sống, cản ta thì chết.

Đại Khảm Dao của Châu Sơn vừa xuất thủ thì nàng đã tung người ra sau tựa vào vách đá của thạch thất.

Ngay lúc đó chợt nghe một tiếng quát như sấm:

- Nha đầu to gan, lão phu xem ngươi chạy đường nào!

Lời vừa phát thì bóng người cũng thấp thoáng, Yên Cửu Công tung người lướt tới, Ngư Lân đoản kiếm mà nhiều năm qua lão chưa động tới đã được xuất ra. Đoản kiếm vạch một đạo hàn quang rồi nhằm giữa ngực Tần Tử Linh mà đâm tới.

Hàn quang làm cho Tần Tử Linh hoa cả mắt, nàng là một nữ hài tử nên rất cuộc tinh lực cũng có hạn, độc chiến quần hào mà đối phương đều là cao thủ võ lâm nên lúc này mồ hôi đã thấm đầm thanh y của nàng. Đoàn kiến của Yên Cửu Công vừa đâm tới thì nàng vội thi triển chiêu thứ tư Tuyết Ngân Lượng Đề trong Hồng Mã Thất Truy, trường kiếm từ dưới vút lên, hàn quang tỏa ra tứ phía khiến Yên Cửu Công cũng hoa mắt. Cũng may là lão sớm đề phòng, nên kịp thời thu chiêu lui bước. Tần Tử Linh thừa thế quát lớn:

- Tránh ra!

Miệng quát, chân điểm xuống đất, toàn thân như thiên hạc xông tới trước. Nhưng bọn Hải Âu Ngô Khâu, Hải Mã Châu Sơn và năm bảy đại hán nữa đã chặn ngang giữa những bậc tam cấp. Tuy bị thương trên vai nhưng thân thủ của Ngô Khâu vẫn linh hoạt vô cùng, khi Tần Tử Linh xông tới thì hắn bắt ngờ xuất song luân, một trên một dưới mãnh kích vào trường kiếm của đối phương. Do đã quá mệt và bị tấn công bất ngờ nên Tần Tử Linh không kịp thu chiêu tránh né, “choang”. một tiếng, trường kiếm của nàng bị chấn động rồi vượt khỏi tay. Nhưng trong lúc lâm nguy nàng vẫn không quên thi triển tuyệt chiêu cứu mệnh. Thân hình nàng nhoài qua phải theo thế Dã Mã Phi Tung, hữu thủ đẩy mạnh ra một chưởng.

Trường kiếm của nàng còn lơ lửng trên không, gặp chưởng lực đẩy tới thì lập tức như mũi tên bay về phía Ngô Khâu. Kiếm quang lấp lánh, kiếm thế như chớp, song luân không thể nào ngăn cản được. Ngô Khâu kinh thần khiếp quỷ, hồn phách bay lạc ngoài chín tầng trời. Hắn vội lách qua phải né tránh nhưng đã quá muộn, huyết tươi bắn vọt ra, trường kiếm đâm trúng bên trái yết hầu của hắn, lưỡi kiếm xuyên ra phía sau đến nửa thước.

Ngô Khâu chẳng kịp kêu thảm, thân hình hắn như khối thịt ngã ngửa ra sau, Ngũ Hành Luân tự động rơi xuống đất.

Tần Tử Linh bất giác rung mình, nhưng nàng biết nếu không nhân cơ hội này mà thoát đi thì đừng mong bảo toàn sinh mạng. Thế là nàng lập tức sải bước đến cạnh thi thể Ngô Khâu, thu hồi lại bảo kiếm.

Bọn Yên Cửu Công còn đang bàng hoàng trước cái chết của Ngô Khâu thì Tần Tử Linh đã tung người thoát đi khỏi thạch thất.

Bên ngoài có cây đại thụ cành lá xum xuê, Tần Tử Linh liền vận tàn lực phi thân lên cây, mượn những cành lá rậm rạp để che đậy hình tích của mình. Từ trên nhìn xuống, nàng thấy bọn Yên Cửu Công đang lướt qua gốc đại thụ, vừa chạy bọn họ vừa kêu gọi í ới.

Bỗng nhiên nàng nghe có người cao giọng nói:

- Tiểu tử họ Giang thoát rồi, chẳng thấy bóng dáng hắn đâu cả.

- Mau truy theo! Giang Hải Phong đào tẩu rồi!

Tần Tử Linh ngạc nhiên thầm nghĩ:

- “Quái lạ, chẳng phải hắn đã nói là không đi đó sao? Tại sao bây giờ lại đi?”.

Không nghĩ đến thì thôi, một khi nghĩ thì nàng vừa hận vừa tức và càng xót xa vô cùng, nhất thời song mục nóng ran, hai giọt lệ bất giác lăn xuống má. Nàng cắn phần tự nói thầm:

- “Giang Hải Phong, lòng dạ người thật thâm độc, ta thật lòng muốn cứu người, người không lãnh nhận ân tình thì thôi, nhưng người lấy mắt nhìn bọn chúng đông người như vậy vây đánh một mình ta, để rồi cuối cùng...”. Nghĩ đến đây thì lệ đã tuôn thành dòng, Tái Ngoại Phi Hồng Tần Tử Linh ngày thường luôn cao ngạo, không ngờ hôm nay lại rơi vào tình cảnh đáng thương thế này.

Bất giác nàng lại nghĩ:

- “Giang Hải Phong, chuyện này đều do người hại ta, ta thề phải báo mối hận và sự sỉ nhục hôm nay!”.

Càng nghĩ càng hận, càng hận càng nghĩ, trong đầu nàng rối bời như tơ, nàng phải cố gắng lắm mới trấn định được tinh thần.

Lúc này trong sân viện cũng thưa dần người, chỉ còn mấy tên ở góc tường xa xa đang rọi đèn ra tứ phía.

Tần Tử Linh liền phi thân từ trên cây xuống, nàng ôm kiếm chạy một đoạn thì cảm thấy toàn thân tê nhức, gân cốt như muốn rã rời.

Đi thêm một đoạn nữa thì đã đến chân tường, đang lúc định tung người vượt qua, nàng bỗng nghe giọng của Bạch Y Tẩu Yến Cửu Công nói từ một nơi xa xa:

- Tiểu tử Giang Hải Phong không nhiều bằng hữu, ta phải tìm hắn tính sổ thôi!

Một người khác cười nhạt, nói:

- Lão huynh! Thôi đi... như thế này cũng quá đủ cho chúng ta rồi...

Nói đến đây chợt nghe người này quát lớn:

- Kẻ nào?

Một ánh đèn lóe sáng và một giọng người đáp:

- Là tại hạ, là tại hạ! Tại hạ là Châu Sơn!

Yến Cửu Công và lão nhân kia vội chạy lại, hai lão hiệp sức đỡ Châu Sơn từ trên bờ tường xuống.

Tần Tử Linh đang nấp sau một tảng đá, ngay cả thở cũng không dám thở mạnh, nàng biết mình không thể liều mạng như vừa rồi, lúc này chỉ cần hiện thân thì nhất định chỉ có một đường chết.

Nàng im lặng ẩn mình và nghe Hải Mã Châu Sơn nói:

- Yến lão huynh, chúng ta xong cả rồi, bản lĩnh của tiểu tử Giang Hải Phong quá cao, chúng ta không thể tiếp tục liều mạng với hắn. Tại hạ thấy mối thù này nên bỏ qua thôi.

Bạch Y Tẩu chau mày, thở dài rồi nói:

- Chu Kỳ thọ thương rất nặng, tính mạng bị đe dọa, đáng hận cho tiểu nha đầu kia, các vị có biết cô ta từ đâu đến không?

Hải Mã Châu Sơn vừa cúi người băng bó vết thương trên đùi, vừa lắc đầu, nói:

- Không rõ lắm, nhưng lộ số kiếm pháp của cô ta rất giống Hồng Mã Thất Truy của Lãnh Tuyết Tiên Tử trước đây.

Một câu này khiến cho Bạch Y Tẩu Yên Cửu Công và Tần Tử Linh nấp sau tảng đá đều vô cùng kinh hãi.

Ngung Sương Kiếm

Hồi 10

Minh Âm Vô Thường

Tái Ngoại Phi Hồng Tàn Tử Linh hiện trông rất tiêu tụy lờn thoi, thật không tiện gặp bất kỳ người nào. Tóc tai rối bời, y phục nhàu nát, toàn thân bê bết máu và mồ hôi, nàng nấp sau tảng đá mà lòng cảm khái vô hạn. Cũng may là nơi nàng ẩn nấp có thể lén nghe được những lời bàn luận của ba lão nhân kia.

Bạch Y Tẩu Yên Cửu Công nghe mấy lời của Châu Sơn thì ngạc nhiên nói:

- Lãnh Tuyết Tiên Tử à? Lão phu và bà ta cũng có duyên gặp mặt mấy lần, xưa nay bọn ta chưa từng đắc tội với bà ta, cứ sao bà ta lại can dự vào chuyện này?

Tàn Tử Linh thầm kêu hồng bét, nếu vì việc này mà liên lụy đến sư phụ thì thật là nguy tai.

Lại nghe Châu Sơn nói:

- Tại hạ nghĩ cũng không hẳn như vậy, nghe nói Lãnh Tuyết Tiên Tử ở xa tận Thiên Sơn, mấy mươi năm qua không xen vào chuyện giang hồ, hà tất bà ta phải quán vào chuyện này. Vả lại tiểu nha đầu kia cũng chưa chắc là độ đệ của bà ta.

Yên Cửu Công thở dài, nói:

- Bất luận thế nào thì chúng ta cũng không được bỏ qua cho tiểu nha đầu đó.

Vừa nói đến đây thì bỗng nghe từ xa có người gọi:

- Không xong rồi... Ngô tam gia bị giết rồi, thi thể nằm ở đây.

Nghe vậy thì ai nấy đều biến sắc, đặc biệt là lão trung niên cầm lá hồng kỳ trong tay. Vì người này chính là Huyết Kỳ Phạm Tiểu Cương, nhân vật thứ hai trong Tuyết Sơn Tứ Ma.

Phạm Tiểu Cương nghe vậy thì vội lớn tiếng hỏi:

- Ngô tam gia ở đâu?

Đại hán vừa chạy đến vội xách đèn đi trước dẫn đường, vừa đi hần vừa nói:

- Là Hải Âu Ngô tam gia, cổ bị đâm thủng, hiện đang nằm dưới bậc ta cấp dẫn xuống thạch thất.

Huyết Kỳ Phạm Tiểu Cương kêu lớn một tiếng rồi tung mình phóng đi như bay.

Yên Cửu Công và Châu Sơn cũng lần lượt theo sau. Thực ra hai lão này đã thấy Hải Âu Ngô Khâu trúng kiếm của Tàn Tử Linh, nhưng lúc đó vì khẩn trương truy theo nàng và Giang Hải Phong nên chưa biết Ngô Khâu sống

chết thế nào.

Sau khi bọn người này bỏ đi thì Tái Ngoại Phi Hồng Tần Tử Linh thở dài một hơi và tự nói:

- “Hồngбет! Ta đã gây ra đại họa rồi!”.

Nàng ngẩn người một lúc, càng nghĩ càng cảm thấy oan uổng, nàng tự vấn:

- “Ta làm như thế để làm gì chứ? Khi không sao lại gây ra thù hận thế này?”.

Nàng lại suy nghĩ:

- “Thì ra Hải Âu Ngô Khâu là nhân vật trong Tuyết Sơn Tứ Ma mà Tuyết Sơn Tứ Ma là những kẻ không dễ đụng vào, xem ra phiền phức của ta sau này quá nhiều rồi.”.

Nghĩ đến đây thì bất giác nàng oán hận Giang Hải Phong, nên tự nói:

- Giang Hải Phong, ta thề bất lưỡng lập với ngươi...

Nói xong lời này nàng cảm thấy hơi thái quá nên vội bẻ khẩu.

Hiện tại xung quanh không một tiếng động, xa xa có tiếng khóc và tiếng nguyên rửa theo gió truyền lại. Tần Tử Linh biết, đây nhất định là phản ứng của tam ma còn lại khi tìm thấy thi thể của Hải Âu Ngô Khâu. Nàng tự nhủ, bây giờ mình không đi thì còn đợi đến khi nào nữa?

Thế là nàng nghiêng răng chịu đau mà tung người lên tường rào, nàng quét mục quang nhìn xung quanh không thấy bóng người nào nên vội nhảy ra bên ngoài. Trước mặt có con đường nhỏ trải đá, Tần Tử Linh sợ có mai phục nên không dám đi vào, nàng đành men theo bờ tường mà đi.

Đi chừng mười trượng thì đến một chiếc cầu gỗ nhỏ, dưới cầu có nước chảy róc rách. Tần Tử Linh thầm vui mừng, bởi lẽ thân hình bê bết mồ hôi và vết máu của nàng đang rất cần được tẩy sạch. Nàng đứng trên cầu quan sát một lúc thì thấy dòng nước trong veo, hai bờ nhiều tranh cao quá đầu, đủ để che kín thân người.

Thế là nàng xuống dưới cầu, vừa chui vào bên trong bờ cỏ thì bỗng thấy lùm cỏ tranh khẽ động, trong lúc không phòng bị nên nàng chỉ kịp thấy thắt lưng đau buốt tựa như trúng ám khí. Tần Tử Linh giật thót người và vội vàng quay đầu bỏ chạy.

Chợt nghe có người cười ha ha ở phía sau rồi nói:

- Tiểu cô nương, tại hạ đợi ở đây đã nửa ngày rồi, tại hạ biết thế nào cô nương cũng sẽ đến đây mà.

Lời vừa dứt thì một người phi thân lướt tới, trên tay cầm một chiếc Lăng Tử Thương hươu vù vù trong không khí. Tuy Tần Tử Linh có tuyệt nghệ hơn người nhưng lúc này thân thể mệt mỏi, tinh lực cạn kiệt nên chẳng khác kinh cung chi liễu. Không ngờ người phía sau chẳng những đuổi theo rất gắt mà còn vung Lăng Tử Thương quất bừa vào thắt lưng nàng. Tần Tử Linh nghe tiếng gió sắp ập vào người thì bất ngờ dừng bước quay lại, ngọc thủ phân ra thì triển chiêu Bạch Hạc Phân Trảo chụp lấy Lăng Tử Thương của

đối phương.

Kẻ vừa xuất hiện vốn là một đại hán họ Chữ tên Thiên Bưu, một gia nhân nổi tiếng háo sắc của Hồ Chương Yên Tam. Trong lúc mọi người lo đánh nhau và truy tìm địch nhân thì hắn nén lấp ở nơi này, vì hắn đoán thế nào Tần Tử Linh cũng sợ mai phục ở chính đạo mà đi ngang qua đây, nhưng hắn không ngờ là nàng muốn xuống suối để tắm giặt.

Lúc này tuy bị đối phương chụp được binh khí nhưng hai mắt của hắn vẫn nhìn như dán vào thân thể Tần Tử Linh, mặt đầy vẻ phấn khích, hắn nói:

- Cô nương xinh đẹp lắm!

Tần Tử Linh xấu hổ đến độ muốn tìm đường chui xuống đất, cũng may là tứ phía không người, nhưng Chữ Thiên Bưu đã thấy bộ dạng xốc xếch của nàng thì làm sao nàng có thể tha cho hắn sống? Nàng bỗng nghiêng rặng và giật mạnh một cái, Chữ Thiên Bưu bị kinh lực kéo nhào tới trước. Thế nhưng hắn vẫn không buông tay khỏi Lăng Tử Thương. Tần Tử Linh lạnh lùng quát:

- Đi!

Tả thủ đẩy ra cùng với tiếng quát, tuy tinh lực cạn kiệt nhưng công lực của nàng vẫn khá uy mãnh.

“Bình”. một tiếng, Chữ Thiên Bưu buông tay khỏi Lăng Tử Thương, thân hình hắn như quả cầu bay ra xa rồi rơi bịch xuống đất. Miệng thổ huyết tươi, nhất thời nằm yên bất động.

Tần Tử Linh đoán là hắn không thể sống nổi nên mới thở phào một hơi. Qua biến cố này, nàng chẳng còn lòng dạ nghĩ đến chuyện tắm giặt nữa, vả lại trời cũng sắp sáng nên nàng vội tìm đường trở về ngôi chòi canh cũ kỹ. Ngôi chòi canh này tọa lạc trên một đồi cao ở phía nam thành Thanh Châu, do nhiều năm không được tu sửa nên không còn nguyên vẹn hình thù. Tường xiêu vẹo, ngói đổ nát, chỉ thiếu điều là chưa ngã xuống thôi.

Tuy nhiên, nhờ nơi này vắng vẻ không người lai vãng nên Tần Tử Linh cũng yên tâm nghĩ ngơi. Sau khi gặp lại con bạch mã và con thương ưng yêu quý của mình thì tinh thần của nàng phần chấn trở lại. Trước sân có chiếc chậu đá lớn, do mấy ngày qua có mưa nên trong chậu chứa đầy nước trong. Tần Tử Linh thả con thương ưng bay lên không để nó canh chừng người tới, sau đó nàng thay y phục và tắm gội thân thể.

Cuối cùng nàng tựa người vào đồng cỏ khô trong chòi canh mà nghĩ ngơi, bất tri bất giác ngủ thiếp đi lúc nào không hay. Khi nàng tỉnh lại thì trời đã sáng tỏ, ánh nắng chiếu qua kẽ ngói vỡ khiến nàng cảm thấy vô cùng nhức mắt. Tuy nhiên, sau một giấc ngủ vui thì tinh lực của nàng hồi phục rất nhiều, bất giác nàng nghĩ đến chuyện tối qua và tự hỏi:

- “Tại sao ta phải làm như thế? Suýt chút nữa mất mạng mà người ta chẳng lãnh nhận ân tình.”.

Nàng lại nhớ đến lời giáo huấn trước đây của sư phụ Lãnh Tuyết Tiên Tử:

- Phàm là nam nhân thì chẳng có kẻ nào tốt cả.

Nàng lẩm nhẩm tự nói:

- “Xem ra cũng có lý, đường ta ta không đi làm lại muốn quán vào chuyện của người khác, để bây giờ kết thù oán với bọn người kia thì thật là phiền phức.”

Nghĩ đoạn nàng bắt đầu cảm thấy lo lắng. Thế nhưng nàng lại nhanh chóng nghĩ đến Giang Hải Phong, đôi mắt sáng (mắt hai trang, tập trang -) Giang Hải Phong lại đột nhiên xuất hiện vào thời điểm này, chàng đánh động con tim vốn đã tĩnh lặng như cổ tĩnh vô ba của nàng.

Đến với Giang Hải Phong, nàng bắt đầu có một cảm giác hoàn toàn mới lạ. Thứ cảm giác đó gần giống như thuở nàng mới quen biết Tả Nhân Long, thậm chí còn nồng nhiệt hơn. Đúng như ai đó đã từng nói:

“Sau khi nhìn mặt trời lặn, quay đầu lại thấy mặt trăng mới mọc, điều này càng khiến con người mê mẩn hơn!”

Tình cảnh của Tái Ngoại Phi Hồng lúc này cũng giống như vậy. Vì ngày xưa nàng còn nhỏ, đối với chữ “tình”. còn chưa hiểu hết thì nói gì đến chuyện nhận thức được nó. Nhưng bây giờ nàng đã lớn, ít nhiều cũng nhận thức được đôi chút về cảm tình, vì vậy mà sự giao du của nàng với thiếu niên khác phái tự nhiên cũng thận trọng hơn. Vậy mà Giang Hải Phong lại khiến cho nàng quá thất vọng.

Cũng may là nàng không phải là một cô nương yếu đuối nhu nhược, điều này có thể đoán định từ trắc hiệu Tái Ngoại Phi Hồng của nàng. Đôi khi nàng cũng nhìn sự việc rất thoáng, bỏ qua nhiều tiểu tiết, song sức chịu đựng của con người dù sao cũng có hạn nên chẳng trách nàng oán hận Giang Hải Phong.

Thời gian vùn vụt trôi qua, suốt ngày Tần Tử Linh chỉ miên man suy nghĩ mà không rời chòi canh nửa bước, thế nhưng trong lòng nàng luôn bồn chồn như mong đợi một điều gì.

Màn đêm dần buông, chòi canh không đèn đuốc, chỉ có ánh trăng bàng bạc chiếu qua cửa sổ như một dải lụa.

Tần Tử Linh lại tựa người vào đồng cỏ khô rồi lại bất giác ngủ thiếp đi.

Chẳng biết thời gian trôi qua bao lâu, bỗng nhiên nghe như có tiếng ngựa hí nên choàng tỉnh dậy. Nàng mở mắt nhìn ra ngoài thì thấy ánh trăng vắng vặc, bầu trời lấp lánh ngàn sao. Lúc này dường như có bóng người như u hồn thấp thoáng bên ngoài cửa sổ, động tác nhanh cực kỳ.

Tần Tử Linh vô cùng kinh hãi nhưng nàng vẫn không lên tiếng, nàng thầm nghĩ:

- “Nhất định đây là địch nhân tìm tới cửa rồi!”

Ý nghĩ của nàng vừa dứt thì bóng người bên ngoài cửa sổ đã lên tiếng:

- Cô nương không cần đa nghi, tại hạ chỉ đến thăm cô nương mà thôi!

Tần Tử Linh tung người phóng ra ngoài, đồng thời trường kiếm của nàng cũng xuất khỏi vỏ kêu “soạt”. một tiếng.

Người bên ngoài cười nhạt, nói:

- Hà tất phải như vậy!

Bấy giờ Tần Tử Linh mới nhận ra người mới đến là ai, hai má nàng bất giác ửng hồng, nàng lui một bước rồi cười nhạt, nói:

- Giang Hải Phong, hóa ra là ngươi, ngươi đến đây làm gì?

Người vừa đến quả đúng là Giang Hải Phong, chàng bước tới hai bước và cười cười, nói:

- Cô nương chớ hoài nghi, Giang Hải Phong không phải gõ đá thì đâu có lý chẳng hiểu nhân tình thế sự, tối qua được cô nương thành tâm giải cứu nên hôm nay đến đa tạ.

Tần Tử Linh cười nhạt, nói:

- Chuyện đó ta không cần!

Lời vừa dứt thì nỗi oán hận chợt dâng trào lên cổ họng, suýt chút nữa nàng bật khóc thành tiếng, nhất thời song mục đỏ rực như huyết.

Giang Hải Phong thở dài, nói:

- Cô nương có thể trách tội tại hạ không thông tình đạt lý, nhưng kỳ thực cô nương còn có điều chưa biết.

Tần Tử Linh chống kiếm xuống đất, nàng nói với giọng bi phẫn:

- Ta trách tội ngươi làm gì chứ? Nơi này tứ bề hoang vắng, cô nam quả nữ không tiện gần nhau, ngươi hãy đi đi!

Giang Hải Phong nghe vậy thì ngớ người, chàng lui một bước và gật đầu, nói:

- Cô nương nói chí phải... Chỉ có điều...

Chàng nhìn thẳng vào mắt Tần Tử Linh và nói tiếp:

- Bình sinh tại hạ không muốn thọ ân người khác, chuyện tối qua tuy cô nương kiến nghĩa ra tay nhưng rốt cuộc cũng chỉ vì muốn cứu tại hạ.

Tần Tử Linh nghe chàng nói đến đây thì lặng lẽ quay đầu ra sau, bởi lẽ hai mắt nàng đã long lanh ngấn lệ mà nàng không muốn để Giang Hải Phong nhìn thấy.

Giang Hải Phong tiếp tục nói:

- Vì thế nên tại hạ nhất định phải báo đáp ân tình của cô nương.

Tần Tử Linh gượng cười, nói:

- Không lẽ vì muốn người báo đáp nên ta mới đi cứu người?

Giang Hải Phong chau mày, nói:

- Bất luận thế nào thì tại hạ cũng ghi nhớ chuyện này trong tâm khảm, từ hôm nay trở đi, tại hạ có hai mục đích...

Bất giác Tần Tử Linh quay lại nhìn chàng, trước vẻ khôi ngô anh tuấn của Giang Hải Phong, chẳng hiểu thế nào mà oán hận trong lòng nàng chợt tan

biến. Nàng buột miệng hỏi:

- Mục đích gì?

Hỏi xong nàng mới cảm thấy hối hận và thâm nghĩ:

- “Tại sao ta lại hỏi hần những điều đó?”.

Giang Hải Phong gật đầu, nói:

- Thứ nhất, tại hạ phải nói cho cô nương biết, cô nương đã kết đại thù với bọn họ rồi. Mà bọn họ lại có nhân số rất đông, thế lực rất lớn.

Tần Tử Linh cười nhạt, nói:

- Ta không sợ!

Giang Hải Phong mỉm cười, nói:

- Với bản lĩnh của cô nương thì tự nhiên dư sức đối phó, chỉ có điều bọn họ cũng toàn là cao thủ võ lâm, một khi đã hận cô nương thấu xương cốt thì cô nương không thể không đề phòng.

Tần Tử Linh thở dài một hơi rồi nói thâm:

- “Rốt cuộc người cũng thông được nhân tình!”.

Thế nhưng nàng không nói điều này ra, nàng chỉ cười nhạt rồi nói:

- Điều này ta biết rồi, chuyện thứ hai thì sao?

Giang Hải Phong chậm rãi nói:

- Như tại hạ đã từng nói, tại hạ phải lập tức lên đường đi Giang Nam, cô nương có ân trợ giúp tại hạ nên tại hạ phải đến cáo biệt.

Câu này khiến Tần Tử Linh bất giác sững người. Nàng cười nhạt rồi nói:

- Ta cũng muốn đi Giang Nam, có thể ngày mai là lên đường.

Giang Hải Phong gật đầu, nói:

- Rất tốt, vậy thì sau này chúng ta có thể gặp lại ở Giang Nam, xin cáo biệt tại đây!

Nói đoạn chàng định quay người cất bước nhưng Tần Tử Linh vội bước tới và nói:

- Người khoan đi đã!

Giang Hải Phong chau mày hỏi:

- Cô nương còn có chuyện gì chẳng?

Tần Tử Linh lạnh lùng hỏi:

- Người đến Giang Nam làm gì? Có chỗ ở nhất định không?

Giang Hải Phong ngó người một lúc rồi nói:

- Không có chỗ ở nhất định, tại hạ đi tìm một người họ Tả để giải quyết chút việc riêng.

Đến lượt Tần Tử Linh cũng ngẩn người, vẻ oán hận trên mặt nàng dường như bị sự kinh ngạc thay thế hoàn toàn. Nàng ấp úng nói:

- Người họ Tả? Tả...

Giang Hải Phong tiếp lời:

- Không sai, người này họ Tả tên là Nhân Long, hần hẹn gặp tại hạ Ở Giang

Nam, tại hạ nhất định phải đi tìm hấn.

Tần Tử Linh chợt cảm thấy toàn thân chấn động, đáng tiếc là Giang Hải Phong không chú ý đến thần sắc biến đổi trên ngọc diện của nàng. Nàng buột miệng hỏi lại:

- Tả Nhân Long à?

Giang Hải Phong ngẩng đầu nhìn nàng và nói:

- Không sai, lẽ nào cô nương cũng quen biết người này?

Tần Tử Linh vội lắc đầu, hai gò má chợt ửng hồng, nàng nói:

- Ta... không...

Giang Hải Phong tỏ vẻ thất vọng bằng một tiếng thở dài, chàng nói:

- Vậy thì tại hạ đi đây!

Chàng cung thủ chào Tần Tử Linh rồi tung người đi như đã hạc xuyên vân, thoáng chốc đã mất hút tung tích. Tần Tử Linh trầm mặc nhìn theo một lúc rồi quay vào chòi canh, tâm tình của nàng càng thêm bất ổn, nàng nghĩ:

- “Chuyện này thật kỳ quái, sao Tả Nhân Long lại quen biết Giang Hải Phong và hẹn chàng đến Giang Nam? Tình hình này xem ra hình như bọn họ có ân oán gì với nhau thì phải.”

Võ công của Giang Hải Phong thế nào thì nàng đã biết, đích thị là một thiếu niên kỳ hiệp khó gặp trong võ lâm thiên hạ, còn Tả Nhân Long thì nàng càng không lạ gì.

Vị Tả Nhân Long có ngoại hiệu là Thiên Sơn Chi Tinh kia là một nhân vật cứ như thần minh, rất được mọi người ở Nam - Bắc Thiên Sơn và Tây Bắc Đại Mạc kính trọng, võ công của chàng đã đạt đến cảnh giới cao thâm khôn lường.

Tần Tử Linh nhớ có lần nàng tỉ võ với chàng, không đầy vài mươi chiêu đầu thì nàng đã bại rồi. Bây giờ nghĩ lại, Tả Nhân Long và Giang Hải Phong đều là cao thủ hy hữu trong võ lâm, nếu hai người động thủ với nhau thì thật là một trận tỷ thí không thể tưởng tượng nổi. Nàng thật sự kinh động đến độ thộn người ra, bất giác nàng lại nghĩ:

- “Ta không thể để bọn họ tàn sát lẫn nhau, chuyện này ta không biết thì thôi, bây giờ đã biết thì há có thể ngoảnh mặt làm ngơ sao?”

Nhưng một ý nghĩ khác lại đến trong đầu nàng, sở dĩ mình vượt thiên lý đến Trung Nguyên là vì tránh Thiên Sơn Chi Tinh Tả Nhân Long, quả thực là mình không muốn gặp chàng nữa, vậy thì hà tất phải xen vào chuyện của người ta? Còn Giang Hải Phong và mình chẳng qua chỉ gặp mặt vài lần, có thể trong mắt người ta chắc là không có một người như mình, vậy thì hà cớ gì mình phải lưu luyến?

Hai ý nghĩ hoàn toàn trái ngược nhau, nhất thời khiến nàng vô cùng khó xử. Nhưng hình ảnh oai phong tuấn tú của Giang Hải Phong cứ lớn vồn trong tâm trí nàng, bất giác nàng mong cho trời mau sáng để lên đường đi Giang

Nam. Thực ra ngay cả bản thân nàng cũng nghĩ không thông là đi Giang Nam để làm gì? Nàng chỉ cảm thấy có điều gì đó cứ thôi thúc trong lòng, khiến nàng không thể không đi.

Sáng hôm sau, nàng lập tức cải trang thành nam nhân rồi cùng con thương ung lên ngựa nhằm hướng Giang Nam thẳng tiến.

o O o Lại nói đến Tả Nhân Long, sau khi giải huyết cứu bọn đạo sĩ của Tam Dương đạo quán và viết chữ lên đá hẹn Giang Hải Phong thì chàng không chế Tịch Ti Ti rồi đưa nàng đi Giang Nam. Vì thấy trên ngựa của Giang Hải Phong có hai túi sách nên bất giác chàng thăm nghĩ:

- “Giang Hải Phong cũng thích đọc sách à? Chuyến này ta có thể mượn sách của hắn để giải sầu rồi!”.

Nghĩ đoạn chàng kéo con ngựa cùng đi luôn thê.

Còn Tịch Ti Ti, nàng giầy giữa cả nửa ngày nhưng vẫn không sao thoát ra được.

Nhất thời nàng vừa phần nộ vừa khẩn trương, lòng thăm nghĩ:

- “Phải làm thế nào bây giờ? Không khéo ta bị lộ nguyên hình mất!”.

Chạy được năm sáu dặm thì trước mắt xuất hiện một rừng trúc, bên trái rừng trúc còn có một con sông nhỏ.

Tả Nhân Long cho ngựa dừng trước rừng trúc rồi chậm rãi thả Tịch Ti Ti xuống, chàng nói:

- Ngươi đừng bỏ chạy nhé, nếu chạy là tự chuốc lấy đau khổ đấy!

Vì bị Tả Nhân Long kẹp bên hông suốt hành trình nên Tịch Ti Ti cảm thấy xương cốt rã rời, trời lại nóng như đổ lửa khiến nàng tức đến độ muốn khóc.

Nhưng Tả Nhân Long không để ý đến nàng, chàng bước đến ngồi xuống cạnh bụi trúc rồi ngắm nhìn trời mây sông nước. Tịch Ti Ti vốn lo sợ đôi phương sẽ nhận ra mình là một cô nương, bây giờ thấy thái độ của Tả Nhân Long như vậy thì nàng cũng yên tâm.

Nàng cũng bước đến ngồi cạnh một bụi trúc khác rồi cười nhạt, nói:

- Công phu của ngươi tuy không tồi nhưng ta thấy còn kém Giang Hải Phong nhiều lắm, tốt nhất là ngươi mau thả ta ra đi!

Tả Nhân Long mỉm cười, nói:

- Dựa vào đâu mà ngươi cho rằng công phu của Giang Hải Phong lợi hại hơn ta?

Tịch Ti Ti hơi ngớ người nhưng nàng liền nói:

- Đương nhiên là lợi hại hơn ngươi, ngươi có biết là năm sáu nhân vật thành danh trên giang hồ đều bị chàng giết chết tại hoang đảo không?

Tả Nhân Long hơi biến sắc, chàng thăm nghĩ:

- “Xem ra những điều Yến Cửu Công và Chu Kỳ nói, quả nhiên đều là sự thật rồi!”.

Nghĩ đoạn chàng lạnh lùng nói:

- Nói như thế thì ta càng không thể tha cho hắn.

Tịch Ti Ti bĩu môi trợn mắt nhìn qua Tả Nhân Long và nói:

- Phải, ta biết ngươi là Tả Nhân Long mà.

Tả Nhân Long cảm thấy kỳ quái, chàng thầm nghĩ:

- “Quái lạ, gã thư đồng này sao có vẻ giống một tiểu cô nương thế?”.

Nghĩ thế nhưng chàng không truy cứu vấn đề đến cùng, chàng gật đầu và mỉm cười, nói:

- Không sai, ta kêu bằng Tả Nhân Long, đến từ Thiên Sơn, ngươi hãy nhớ cho kỹ... Nhưng bằng vào chút bản lĩnh của ngươi mà muốn báo thù thì e rằng không dễ.

Tịch Ti Ti cười nhạt rồi quay mặt ra chỗ khác. Nàng đang tìm cách đào thoát nhưng công phu của Tả Nhân Long cũng khiến nàng bất giác khâm phục.

Nàng thầm nghĩ:

- Nếu Giang Hải Phong và hắn đánh nhau thật thì chẳng biết ai lợi hại hơn ai?

Nhưng tại sao Tả Nhân Long này lại phải đối địch với chàng?”.

Càng nghĩ càng tức, nàng quay mặt lại và nói:

- Bọn ta và ngươi không thù không oán, tại sao ngươi lại làm thế?

Tả Nhân Long thần nhiên, nói:

- Những lời ngươi nói cũng không sai, nhưng hành vi và việc làm của Giang Hải Phong đã khiến võ lâm đồng đạo công phần, tại hạ có thể lấy mắt nhìn hắn làm chuyện càn quấy như thế sao?

Tịch Ti Ti phản bác:

- Hành vi và việc làm của Giang Hải Phong đều vì chính nghĩa, có gì là không đúng? Đơn cử chuyện vừa rồi, lẽ nào bọn đạo sĩ trong Tam Dương đạo quán không đáng trừng trị một phen?

Thiên Sơn Chi Tinh Tả Nhân Long ngó người một lát rồi cười nhạt, nói:

- Ngươi còn nhỏ thì biết cái gì? Tả Nhân Long ta bình sinh hành sự rất cẩn thận.

Giang Hải Phong giết người như một kẻ cuồng sát, xưa nay ít thấy trên giang hồ, thủ đoạn tàn độc càng khiến người ta ghê rợn, nếu ta không trừng trị hắn một phen thì ngày sau còn có ai tồn tại trên giang hồ?

Lời này thật vô cùng ngạo mạn, dường như có ý xem thiên hạ là của riêng mình.

Tịch Ti Ti thầm nghĩ, có lẽ tên này điên thật rồi, bây giờ mình rơi vào tay hắn, đánh cũng đánh không lại, chạy cũng chạy không thoát, thật là hổng bét.

Tả Nhân Long nói xong thì bước đến ngựa của mình và lấy ra hai quả lê từ túi da treo cạnh yên cương. Chàng mỉm cười, nói:

- Trời nóng quá, ăn một quả lê nhé!

Nói đoạn chàng thấy quả lê về phía Tịch Ti Ti, Tịch Ti Ti không thể không bắt lấy, nàng tức khí nói:

- Ai thêm ăn lê của người, trả lại người này!

Nàng vung tay quăng quả lê trở lại. Tả Nhân Long phá lên cười ha ha và đưa tả thủ chụp lấy. Chàng mỉm cười, nói:

- Không cần khách khí như thế.

Thuận tay chàng thấy quả lê đến gần nữa, Tịch Ti Ti bắt lấy và định quăng lại thì Tả Nhân Long đã trầm giọng nói:

- Người thật là quá quắt, nếu không xem người là một thư đồng nhỏ tuổi thì hôm nay ta nhất định phải giáo huấn người một trận rồi.

Hai gò má của Tịch Ti Ti bất giác ửng hồng, nàng khẽ nói:

- Nhưng ta không cần ăn quả lê thôi tha của người!

Nói đoạn nàng đặt quả lê xuống đất rồi quay mặt đi nơi khác. Tả Nhân Long mỉm cười, nói:

- Đây chính là lê Lai Dương, người ăn một quả là nguôi giận ngay, sau đó chúng ta sẽ tiếp tục hành trình.

Tịch Ti Ti nghe vậy thì thầm nghĩ:

- “Hành trình còn xa, trời lại nắng nóng, nếu ta không ăn tạm quả lê cầm hơi thì sợ rằng không chịu đựng nổi. Hơn nữa, bản thân quả lê đâu có thù oán gì với ta, cứ ăn rồi hãy tính sau vậy.”.

Nghĩ đoạn nàng nhặt quả lên ăn, quả nhiên là giống lê Lai Dương, ngọt và mát vô cùng.

Ăn xong lê thì Tả Nhân Long cười cười, nói:

- Chúng ta lên đường thôi! Thế nào, có cần ta cấp người đi nữa không?

Tịch Ti Ti nguyền chàng một cái và nói:

- Ta tự biết cưỡi ngựa, người yên tâm, nếu ta muốn chạy thì đã chạy từ lâu rồi!

Kỳ thực không lúc nào nàng bỏ qua ý nghĩ đào thoát, chỉ có điều là chưa có cơ hội tốt mà thôi.

Nói đoạn nàng tung người phóng lên ngựa của mình, Tả Nhân Long cũng lên ngựa của chàng rồi chỉ qua con ngựa của Giang Hải Phong, nói:

- Người đừng quên sách của chủ nhân người đây.

Tịch Ti Ti chỉ cười nhạt mà không nói gì. Nàng vừa thúc ngựa đi vừa kéo theo con ngựa của Giang Hải Phong.

Tả Nhân Long lặng lẽ theo sau, như thế chàng vừa giám sát được Tịch Ti Ti, vừa có thể thưởng thức cảnh quan hai bên đường.

Cứ thế, sau trọn ngày hành trình thì bọn họ đến huyện thành An Khâu thuộc tỉnh Giang Nam. Trong huyện thành An Khâu có một khách điểm kêu bằng Phúc An. Tả Nhân Long và Tịch Ti Ti đến được khách điểm này thì trời đã nhá nhem tối.

Tiểu nhị đón tiếp hai người rồi dẫn vào một phòng khá trang nhã. Tịch Ti Ti thấy vậy thì bất giác đỏ mặt, nàng nói:

- Ta không quen ở chung phòng với người khác, ta muốn ở riêng một phòng.

Tả Nhân Long ngạc nhiên, nói:

- Chúng ta tuy ở một phòng nhưng mỗi người một giường, có gì là không tiện?

Tịch Ti Ti nói:

- Ta muốn ở riêng một phòng, bằng không thì ta không ngủ.

Tả Nhân Long cười ha ha rồi nói:

- Chiều ý người vậy, nhưng ta nói trước, nếu người bỏ trốn thì đừng trách ta hạ thủ vô tình đây.

Nói đoạn chàng bảo tiểu nhị tìm một phòng đôi, Tịch Ti Ti ở gian trong, chàng ở gian ngoài. Tuy có chút kỳ quái nhưng Tả Nhân Long vẫn không truy cho ra lẽ, sau khi cùng ăn tối xong thì Tịch Ti Ti trở về phòng của mình rồi khép kín cửa lại, nàng không quên cài chốt cẩn thận.

Tả Nhân Long lên giường ngồi tọa thiền vận khí điều tức, hồi lâu sau chàng muốn tìm Tịch Ti Ti nói chuyện nhưng thấy nàng đóng chặt cửa nên chàng cũng không tiện gọi. Thế là chàng đành thắp đèn đọc sách, nhưng cũng chẳng đọc được gì vì nhiều ý nghĩ cứ cuộn cuộn dâng lên trong đầu chàng. Chàng nhớ đến những hình ảnh trước đây ở Thiên Sơn, tất nhiên trong đó cũng có những hồi ức ngọt ngào. Do đó, hình ảnh của Tái Ngoại Phi Hồng Tàn Tử Linh dần dần hiện ra trước mắt chàng.

Vì Tàn Tử Linh mà chàng không ngại thiên sơn vạn thủy để hành tẩu đến Trung Nguyên, sau đó lại đi từ Nam chí Bắc, dường như không nơi nào là không có bước chân chàng. Nhưng biển người mênh mông, muốn đi tìm một thiếu nữ có ý lẩn tránh mình thì quả thật là chuyện không dễ.

Bất giác chàng buông tiếng thở dài rồi trầm nghĩ:

- “Không biết nàng có đến Giang Nam không? Nếu tìm được nàng thì liệu nàng có còn nghĩ đến ta? Tất cả đều là những chuyện không thể biết trước được.”

Nghĩ đến đây thì đôi mày kiếm của chàng chột chau lại như có vẻ phẫn nộ, chàng ngồi một mình thở vắn than dài, thời gian lặng lẽ trôi qua, mãi đến lúc nghe trống điểm canh ba, chàng mới thôi đèn đi ngủ. Do phòng của Tịch Ti Ti ở phía trong nên chàng rất yên tâm, vì nếu muốn thoát thì Tịch Ti Ti tất phải đi ngang phòng chàng, như vậy nhất định sẽ khiến chàng tỉnh giấc. Cũng vì có cách nghĩ như vậy nên chàng mới yên tâm để Tịch Ti Ti ở riêng một phòng.

Sau khi lên giường không lâu thì Tả Nhân Long cũng chìm vào giấc ngủ nhưng một nhân vật có võ công siêu việt như chàng thì dù trong giấc ngủ cũng rất tinh nhạy.

Chẳng biết là vào lúc nào, bỗng nhiên chàng nghe có âm thanh kỳ lạ nên vội mở choàng mắt và ngồi bật dậy. Khi thấy cửa phòng Tịch Ti Ti hé mở thì Thiên Sơn Chi Tinh Tả Nhân Long Tả Nhân Long bất giác cười nhạt và nói:

- Tiểu tử, ngươi còn muốn trốn chẳng?

Chàng chống tay vào thành giường, tung người phóng ra ngoài hành lang thì thấy có một bóng người thấp thoáng phía cuối hành lang bên trái. Nhìn từ phía sau thì thấy thân hình người này rất uyển chuyển, trông cứ như một tiểu cô nương.

Tả Nhân Long chỉ cười nhạt một tiếng, chàng không dám quát lớn vì sợ làm kinh động khách nhân ở những phòng khác, hai mũi chân điểm xuống đất, thân hình chàng lập tức lướt đi như sao xẹt. Cùng lúc hữu thủ của chàng phát ra một mũi Tảo Hạch Tiêu đánh thẳng vào bóng người phía trước.

Người kia tỏ ra rất khản trương, ám khí của Tả Nhân Long vừa xuất thủ thì bóng đen lập tức thi triển thể Ly Miêu Hý Thiềm, thân hình đột nhiên lặn tròn xuống đất, tránh ra xa hơn trượng.

Tả Nhân Long khẽ quát:

- Ta khuyên ngươi hãy biết điều một chút, mau trở lại thôi!

Lời vừa phát thì đồng thời chàng cũng thi triển thân pháp Bát Bộ Hãn Thiên phóng tới, song thủ theo thể Bài Sơn Liên Chương nhằm hai vai đối phương mà đánh tới.

Chàng nghĩ rằng đối phương còn nhỏ không biết nên không nhẫn tâm hạ độc thủ, do đó chàng chỉ vận ba thành công lực lên chương. Chàng cho rằng với kinh lực trên song chương của mình thì tất phải thu phục được đối phương.

Nào ngờ đối phương cũng nhanh không kém, chương lực của Tả Nhân Long vừa phát thì bóng người đã như mũi tên vọt qua trái.

Tả Nhân Long cười nhạt, nói:

- Ngươi còn chưa chịu quay lại à?

Vừa nói chàng vừa thi triển thân pháp Hải Yến Lược Ba truy theo. Chỉ sau ba bước nhảy thì chàng đã đến sau lưng đối phương, trong bóng đêm mờ mờ chàng thấy hình dáng người phía trước có vẻ không giống gã thư đồng của Giang Hải Phong.

Tuy nhiên chàng vẫn cho rằng người này nhất định là gã thư đồng đó chứ không nghi ngờ gì nữa, bởi lẽ bóng người này đã từ trong phòng chàng thoát ra.

Tả Nhân Long khẽ quát:

- Ngươi muốn đánh nhau chẳng?

Lời phát chương xuất, song chương nhằm hai mạn sườn của đối phương mà kích vào.

Dường như người phía trước cũng biết là không thể thoát được nên đột nhiên trầm vai trái xuống, toàn thân quay thoát lại, song thủ cũng xuất ra với

thế Yến Mai Thủ nhằm đánh vào cổ tay phải của Tả Nhân Long.
Tả Nhân Long vội thu hữu chưởng lại, chàng cười nhạt một tiếng rồi lại bình thế đẩy ra tiếp một chưởng nhanh như chớp, chưởng này nhằm vào đùi đối phương.

Thế chưởng cực nhanh, chưởng xuất là kinh lực ập tới ngay.

Nhưng Tả Nhân Long bỗng nhiên biến sắc và vội vàng thu chiêu, lui bước ra sau.

Chàng quét song mục đầy ngạc nhiên nhìn đối phương và hỏi:

- Đây! Người... người là ai?

Dưới ánh chằng mờ mờ, chỉ thấy đối phương là một thiếu nữ xinh đẹp, tóc xõa ngang vai, dung diện tươi như hoa, thần thái đầy vẻ ngạo thị.

Tả Nhân Long vội cung thủ nói:

- Thất lễ! Thật là quá thất lễ! Tại hạ tưởng là gã thư đồng...

Thiếu nữ chớp chớp mắt hạnh và nói:

- Người thật là khéo tìm lý do, ai là thư đồng chứ?

Tả Nhân Long ngớ người, nhất thời chàng cảm thấy hối hận vô cùng, bất giác chàng lui ra sau một bước và nói:

- Nhưng cô nương vô cớ giá lâm như vậy, chẳng hay có điều gì chỉ giáo?

Thiếu nữ cười nhạt, nói:

- Ta vốn là khách lưu trú trong Phúc An khách điểm này, điều đó có can hệ gì đến người?

Tả Nhân Long “à”. một tiếng, nhất thời chẳng biết nói thế nào cho phải.

Thiếu nữ lại mỉm cười và nói:

- Nửa đêm người truy theo bốn cô nương nhà người ta, là có ý gì?

Tả Nhân Long bất giác rung mình, thần sắc chợt biến, chàng nói:

- Đây thật là một chuyện hiểu lầm, xin cô nương thứ lỗi cho!

Trong lúc đối thoại chàng phát hiện giọng nói của thiếu nữ này có vẻ quen quen, khi hai mắt chuyển động thì càng giống một người, chỉ có điều chàng không nhớ người đó là ai. Nói xong chàng cảm thấy không tiện ở lại lâu nên cung thủ nói:

- Vừa rồi mạo muội, mong nhận được lượng hải hà, Tả mạo xin cáo biệt.

Lời vừa dứt thì chàng quay người lại và bước đi như bay.

Thiếu nữ nhìn theo một lúc rồi tặc lưỡi, tự nói:

- Ngốc tiểu tử, lần này thì người bị lừa rồi!

Nàng chợt cảm thấy Tả Nhân Long này tuy ngốc nghếch buồn cười nhưng cũng rất đáng yêu.

Còn Tả Nhân Long, chàng cảm thấy thật sự hối hận nên vội vàng chạy về phòng, đối với chàng mà nói, chuyện này quả thực quá mất mặt. Chàng vào phòng, mở toang cửa gian bên trong thì quả nhiên chàng phát hiện trên giường có một bộ y phục nam nhân, sau khi nhìn kỹ thì chàng nhận ra, đây

chính là bộ y phục của gã thư đồng kia.

Tả Nhân Long buột miệng nói:

- Chuyện này thật quái lạ!

Đang hoang mang không hiểu thì đột nhiên chàng phát hiện trên bàn có một mảnh giấy, trong đó có mấy hàng chữ. Tả Nhân Long vội bước lại, cầm lên xem thì thấy trên giấy viết thế này:

“Tả Nhân Long! Đa tạ thịnh tình chiêu đãi của ngươi trong mấy ngày qua, hy vọng sẽ gặp lại tại thành Giang Nam. Bồn cô nương đi đây!”.

Bên dưới còn ký tên “Tịch Ti Ti”..

Tả Nhân Long xem xong thì bất giác giật thót mình, lập tức chàng hiểu ra đây là chuyện gì nên buột miệng tự nói:

- A! Thì ra là chuyện như thế...

Đôi mắt to tròn của cô nương kia chẳng giống đôi mắt gã thư đồng lắm sao?

Còn giọng nói nữa, chẳng phải là giọng của gã thư đồng sao?

Chàng thở dài một hơi rồi trầm nghĩ:

- “Tả Nhân Long ta thật là suốt ngày bầy nhận mà kết quả lại bị nhận mỗ vào mắt. Hóa ra gã thư đồng Tịch Xuân kia là hóa danh của một thiếu nữ kêu bằng Tịch Ti Ti.”.

Chàng mở cửa sổ nhìn ra ngoài, chỉ thấy màn đêm bao la sâu thẳm, nào biết hướng nào mà đuổi theo? Chàng cắn môi rồi thở dài và nghĩ tiếp:

- “Dù có đuổi kịp thì có thể làm được gì? Cô ta đã là một thiếu nữ thì ta há có thể cấp bên người mà đi như trước đây sao?”.

Nghĩ đến đây thì chàng cảm thấy thật là dở khóc dở cười, hai má bất giác nóng ran khi nhớ lại đoạn cấp nàng bên người. Lúc này Thiên Sơn Chi Tinh Tả Nhân Long chẳng còn một chút thần khí, chàng mong mặt đất nứt ra để mình chui quách xuống cho xong.

Ngung Sương Kiếm

Hồi 11

Giang Nam Nhị Kiều

Nói đến Giang Nam không thể không nhắc đến Hàng Châu, mà một khi đến Hàng Châu thì du khách khó quên ghé Tây Hồ thưởng lãm. Mỗi khi hoàng hôn buông xuống, trên Tây Hồ mờ mờ một màn sương trắng phiêu bồng, Tây Hồ Bát Lộ (tức tám cảnh đẹp) càng thu hút hàng vạn du khách đến thưởng ngoạn.

Hiện tại vãn thái dương cũng đã gác non Tây, trên Bắc Sơn Lộ (một trong

tám cảnh) có hai nhân vật, một lão một thiếu cũng đang du sơn ngoạn thủy. Các cảnh trên Bắc Sơn Lộ gồm có Bảo Thạch, Vạn Lĩnh, Thê Hà, Tiên Cô, Linh Ẩn, Phi Lai... Thê Hà Sơn có Thê Hà Động rất lạnh, chỉ thích hợp du lãm vào mùa hè, Tiên Cô Sơn có Ngọc Tuyền nước trong thấy đáy, có thể đếm được cá bơi trong nước, vì vậy xem cá ở Ngọc Tuyền là một lạc thú mà du khách không thể bỏ qua.

Sau khi xem xong Ngọc Tuyền thì vị thiếu niên và lão nhân kia chậm rãi bước ra, từng cơn gió mát lạnh thổi qua mặt, dù đang là ngày hè nhưng cũng khiến con người cảm thấy sảng khoái vô cùng.

Vị thiếu niên anh tuấn kia chẳng phải ai xa lạ mà chính là Giang Hải Phong. Còn vị lão nhân chính là hảo hữu của chàng, nhân vật tưởng như đã chết mà chưa chết:

Thiết Chương Hắc Ứng Lâu Vân Bàng.

Giang Hải Phong bước lên thêm đá rồi thở dài, nói:

- Chúng ta đến Hàng Châu đã không ít ngày rồi, suốt ngày chỉ du sơn ngoạn thủy mà chẳng tìm ra biện pháp nào, rốt cuộc Tả Nhân Long kia ở đâu, vẫn không có chút manh mối, lão xem phải làm thế nào bây giờ?

Thiết Chương Hắc Ứng Lâu Vân Bàng cười ha ha một tràng rồi nói:

- Tiểu lão đệ, sao ngươi lại mất bình tĩnh như thế? Đùng vội, việc gì chúng ta phải vội chứ?

Giang Hải Phong chau mày nói:

- Chỉ có điều tại hạ không biết tiểu thư đồng đó như thế nào rồi?

Lâu Vân Bàng cười hì hì, nói:

- Chuyện này ngươi cứ yên tâm, hần là một thư đồng thì Tả Nhân Long kia có thể làm gì được hần? Lão đệ ngươi nhẫn nại một chút, chúng ta cứ ôm càn đơi thả ở Tây Hồ này, không có lý gì Tả Nhân Long lại không đến đây. Giang Hải Phong không nghĩ như vậy nhưng chàng cũng chẳng có cách nào khác nên đành gật gật đầu. Chàng vẫn chưa nói chuyện thư đồng kia là nữ tử hóa trang, vì sợ Lâu Vân Bàng chế nhạo mình.

Hiện tại thương thế Lâu Vân Bàng đã hoàn toàn bình phục, lão thường nói:

- Lão đệ, có thể nói sinh mạng ta là do một tay ngươi cứu vớt, kiếp này lão phu xem ngươi như một vị bằng hữu không uống công giao hảo.

Còn Giang Hải Phong, chàng đã nhận ra Lâu Vân Bàng này là một hán tử đầy huyết tính qua chuyện ở Thanh Châu, vì thế lần này chàng quyết tâm đưa lão cùng đi Giang Nam, giao tình giữa hai người ngày càng sâu sắc hơn. Một lão một thiếu dùng thời gian hai tháng đi tìm khắp các nơi ở Giang Nam nhưng Tả Nhân Long vẫn như bóng chim tăm cá. Cuối cùng bọn họ trở lại Tây Hồ, vì nghĩ Tả Nhân Long đã đến Giang Nam thì tự nhiên là không thể không đến du lãm nơi này.

Lâu Vân Bàng vốn là một nhân vật thấy mặt tức thì làm quen, ở Tây Hồ

chưa được mười ngày nhưng lão đã quen gần hết bọn lưu manh tại đây. Giang Hải Phong mô tả hình dạng của Tả Nhân Long cho lão biết, sau đó lão đi nói lại với bọn người kia, và dặn chúng một khi có tin tức là đến báo ngay. Nhờ có những bằng hữu như vậy giúp đỡ nên lão và Giang Hải Phong mới có thể nhân du.

Trên Bắc Cao Phong có “Thao Quang Am”., lầu đá cao vạm vỡ, đối diện là một ngôi miếu kêu bằng “Thạch Cơ Tự”. hướng ra sông Tiền Đường. Từ xa nhìn ra cửa sông thấy sóng bạc nhấp nhô, trời nước tương tiếp, thế nhân gọi là Thao Quang Quan Hải.

Giang Hải Phong và Lâu Vân Bàng thuyết phục phương trượng của Thạch Cơ Tự để được lưu trú trong một gian thiền phòng nằm bên trái điện thờ.

Bọn họ tận dụng thời gian nhàn rỗi để đọc kinh thư, du ngoạn sơn thủy hoặc tìm các lão hòa thượng trong chùa đánh vài ván cờ. Đối với Lâu Vân Bàng mà nói, tuổi tác của lão đã như ngọn đèn trước gió, sống được ngày nào hay ngày đó, được thế nào hay thế ấy, do vậy mà tính khí rất nhẫn nại.

Nhưng Giang Hải Phong lại không thế như vậy, chàng là người có ý thức và trách nhiệm rất cao. Tuy Tịch Ti Ti tự nguyện theo chàng nhưng an nguy của nàng là do chàng phụ trách, bây giờ nàng bị Tả Nhân Long bắt đi cũng là một sỉ nhục đối với chàng. Do vậy mà tâm tình của chàng trong khoảng thời gian này rất tồi tệ.

Hiện tại hai người đang tiến đến trước Thạch Cơ Tự, vừa định bước vào trong thì bỗng thấy một tiểu tử thò thò thụt thụt phía sau cổng chùa. Nhãn lực của Lâu Vân Bàng khá nhạy bén, lão nhận ra ngay kẻ đến chính là tên vô lại hữu danh ở Tây Hồ. Tên hán là Tiểu Mã Trách - Tạ Ngũ, khắp vùng Tây Hồ không ai là không biết hán. Thiết Chương Hắc Ứng cho hán một ít tiền và bảo hán phụ trách việc thăm dò tin tức Tả Nhân Long.

Bây giờ thấy hán xuất hiện thì Lâu Vân Bàng bất giác vui mừng, lão vội vẫy tay gọi và nói:

- Ô! Là người à, mau đến đây! Mau đến đây!

Tiểu Mã Trách Tạ Ngũ liền vọt qua bức tường mà chạy đến chào Lâu Vân Bàng và nói:

- Lão gia vẫn khỏe chứ?

Nói đoạn hán liếc nhìn Giang Hải Phong với ánh mắt kinh dị.

Lâu Vân Bàng cười ha ha rồi nói:

- Đây là vị Giang đại gia mà lão phu đã nói với ngươi, ngươi mau đến hành lễ đi!

Tạ Ngũ biến sắc nhưng hán gượng cười và cung thủ chào Giang Hải Phong, đoạn nói:

- Tiểu Mã Trách Tạ Ngũ tham kiến Giang đại gia!

Giang Hải Phong liếc nhìn qua Lâu Vân Bàng, dường như có ý trách lão

không nên nói ra danh tính của mình, nhưng Lâu Vân Bàng giả vờ không thấy, lão cười hì hì, nói:

- Lão đệ, Tạ Ngũ này là người mà ta nhờ thăm dò tin tức Tả Nhân Long, có lẽ hẳn đến trả lời đây.

Lão quay sang hỏi Tạ Ngũ:

- Thế nào? Có tin tức gì không?

Tạ Ngũ nhìn xung quanh một lượt với vẻ thần bí rồi nói:

- Chúng ta vào trong chùa rồi nói!

Lâu Vân Bàng cười ha ha, lão nói:

- Không sao, nơi này tứ phía không người mà.

Tạ Ngũ liếc nhìn Giang Hải Phong rồi chậm rãi nói khẽ:

- Theo Hạt Tử Tiểu Thái nói cho tiểu nhân biết thì tối qua trên đại lộ Thiên Nam có một thiếu niên cười tuấn mã đi qua, bộ dạng rất giống Tả Nhân Long mà lão gia nói.

Lâu Vân Bàng “à”. một tiếng, Tạ Ngũ liền nói tiếp:

- Tiểu nhân đã bảo hắn bám theo đối tượng.

Lâu Vân Bàng gật gật đầu rồi lấy ra một nén bạc, đưa cho Tạ Ngũ.

Tạ Ngũ nhận lấy và mỉm cười, nói:

- Đa tạ lão gia!

Lâu Vân Bàng chau mày hỏi:

- Sự tình sau đó thế nào?

Tạ Ngũ mỉm cười, nói:

- Lão gia đừng vội, tiểu nhân vẫn còn tiếp tục điều tra thăm dò, lão gia và vị Giang đại gia này đều ở đây à? Tiểu nhân đến cho biết chỗ để sau này tiện việc báo tin.

Lâu Vân Bàng chỉ và Thạch Cơ Tự và nói:

- Bọn ta ở trong chùa này, khi nào có tin tức người cứ đến.

Tạ Ngũ cúi người nói:

- Được! Được!

Nói đoạn hắn chào hai người rồi quay bước.

Lâu Vân Bàng liền quát:

- Quay lại!

Tạ Ngũ quay lại hỏi:

- Còn chuyện gì nữa?

Lâu Vân Bàng nói:

- Không được cho người khác biết tin tức bọn ta đang ở đây, hiểu không?

Tạ Ngũ vừa gật đầu vừa đáp luôn miệng:

- Hiểu! Hiểu!

Lâu Vân Bàng phát tay, nói:

- Được rồi, người đi đi!

Nói đoạn lão cùng Giang Hải Phong đi vào chùa. Tà Ngũ nhìn theo một lúc đến khi hai người khuất bóng thì hắn mới nhanh chóng xuống núi. Kế đó hắn nhảy lên một chiếc thuyền nhỏ rồi chèo thuyền ra giữa Tây Hồ. Tà Ngũ nhìn tứ phía, thấy không có ai theo dõi mình thì hắn tiếp tục chèo thuyền đi vun vút.

Chừng nửa giờ sau thì thuyền đến một cánh rừng trúc, Tà Ngũ buộc thuyền rồi phóng thẳng lên bờ. Trong rừng trúc có một quán trà nhưng thường rất ít khách nhân, vòng qua quán trà thì có thể thấy một lầu trúc với tên gọi là “Thanh Trúc Thúy Quán”, đây là nơi chuyên chiêu đãi cao nhân nhĩ sĩ.

Tà Ngũ lúc lão nhìn quanh rồi sải bước đi về phía Thanh Trúc Thúy Quán, không ngờ vừa đi mấy bước thì bị một tiểu nhị bước ra ngăn chặn.

Tiểu nhị nhìn Tà Ngũ từ đầu tới chân rồi hỏi:

- Ngươi tìm ai?

Tà Ngũ nhếch mép cười nhạt rồi nói:

- Thế nào? Ngay cả Tiểu Mã Trách ta mà cũng không nhận ra à?

Có lẽ tiểu nhị này mới đến làm không lâu, hắn ngó người một lát rồi nói:

- Lão Mã Trách cũng không được, rốt cuộc là ngươi tìm ai?

Tà Ngũ nghe vậy thì nộ khí xung thiên, lớn tiếng mắng:

- Hồn xược, hôm nay ta lấy mạng tiểu tử ngươi mới được!

Nói đoạn hắn vung quyền định đánh tiểu nhị nhưng lại bị một người mới đến chụp lại và nói:

- Được rồi! Đừng gây sự làm náo loạn nơi yên tĩnh này!

Người vừa xuất hiện là một thiếu niên mặc lam bào, tướng mạo khôi ngô anh tuấn.

Tà Ngũ vội chào thiếu niên và nói:

- Ô, Tả đại gia sao đại gia lại ra ngoài này? Không sợ lộ chân tướng hay sao?

Thiếu niên cười nhạt, nói:

- Ta sợ gì chứ?

Tà Ngũ ngó người rồi cười hì hì, nói:

- Đúng thế! Tiểu nhân lại nói sai rồi, với công phu của Tả đại gia thì còn sợ ai nữa?

Thiếu niên họ Tả “hừ”. một tiếng, rồi nói:

- Ta ngồi bên trong nghe giọng nói là biết ngươi đến nên ra đón ngươi đây thôi.

Nào, chúng ta vào trong rồi hãy nói!

Lam y thiếu niên họ Tả này chính là Tả Nhân Long, nói đoạn chàng liền quay bước đi vào trong.

Tiểu Mã Trách Tà Ngũ cũng theo sau, vừa đến nơi thì hắn thở dài, nói:

- Hai ngày qua đôi chân của tiểu nhân đã chạy tới chạy lui muốn rã rời rồi, hết leo núi lại lội sông, rách toạt cả giày rồi nè.

Tả Nhân Long cười nhạt, nói:

- Ta cho ngươi không ít tiền mà.

Tạ Ngũ gượng cười, nói:

- Mười lượng kim ngân của đại gia chia ra chỉ còn hai lượng, làm việc cho đại gia há có thể nhịn ăn được sao?

Tả Nhân Long lấy ra một nén bạc chừng hai mươi lượng, chàng đưa cho Tạ Ngũ và lạnh lùng nói:

- Đây, ngươi cầm lấy đi! Không phải ta tiếc tiền, chỉ có điều ngươi phải hành sự cho tốt mới được. Thế nào, có điều tra được lai lịch của lão nhân họ Lô đó không?

Tạ Ngũ cầm nén bạc trong tay thì sắc diện rạng rỡ hẳn lên, hẳn thấy chỗ bạc này nặng hơn của Lô Vân Bằng nhiều nên hẳn quyết định sẽ nói nhiều hơn một chút. Hắn cất nén bạc vào người rồi cười hì hì, nói:

- Tiểu nhân đã điều tra được lai lịch của lão Lô Vân Bằng đó, lão ta vốn là người Sơn Tây, nghe nói cũng có chút tiểu danh trên giang hồ, ngoại hiệu là Thiết Chương Hắc Ưng, có thể thi triển Thiết Sa Chương. Lão ta còn nuôi dưỡng một con đại ưng, chỉ có điều lần này không thấy mang theo.

Tả Nhân Long suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Ta chưa từng nghe nói về người này.

Tạ Ngũ cười cười, nói:

- Vốn chỉ có chút tiểu danh thì đừng nói là Tả đại gia, ngay cả tiểu nhân cũng chưa từng nghe nói một lần, xem ra cũng chẳng có gì ghê gớm.

Thiên Sơn Chi Tinh Tả Nhân Long nghe đến đây thì sắc diện bất giác trầm xuống, chàng nói:

- Nói vậy thì tại sao lão ta lại quán vào chuyện này, ta và lão vốn chẳng có oán thù gì?

Tạ Ngũ cười hì hì, nói:

- Có thể là lão ta là bằng hữu của Giang Hải Phong cũng không chừng.

Tả Nhân Long nghe đến danh tự Giang Hải Phong thì có một thứ cảm giác không nói ra được, đối với người này chàng vừa hận vừa kính, đồng thời cũng có một thứ hùng tâm tráng chí thôi thúc chàng phải phân thắng bại với con người này một lần. Chàng cũng đến Tây Hồ nhiều ngày rồi nhưng thủy chung vẫn chưa gặp Giang Hải Phong.

Tiểu Mã Trách Tạ Ngũ lợi dụng tình hình này mà cung cấp tin tức cho hai bên để làm tiền.

Lúc này Tạ Ngũ như đoán được ý nghĩ của Tả Nhân Long, hẳn bước lên trước và khẽ nói:

- Nghe nói Giang Hải Phong cũng sắp đến rồi.

Mục quang của Tả Nhân Long sáng hẳn lên, chàng nói:

- Khi nào hẳn đến?

Tạ Ngũ cười hì hì, nói:

- Đại gia đừng vội, chuyện này...

Hắn vỗ vào đầu mình và cười cầu tài, nói tiếp:

- Tất cả đều ở trong này, đại gia đừng lo, hãy xuất năm mươi lượng nữa...

Nói đến đây thì thấy Tả Nhân Long biến sắc, Tạ Ngũ vội vàng giải thích:

- Đại gia chớ hiểu lầm, số tiền này không phải cho tại hạ, mà là cho mấy huynh đệ không ngại sinh tử. Tiền của đại gia cũng không mất trắng đâu, nếu ngày mai tiểu nhân không thể nói cho đại gia biết nơi ở của Giang Hải Phong thì sinh mạng của tiểu nhân sẽ do đại gia định đoạt.

Tả Nhân Long đứng lên đi lại mấy bước rồi cười nhạt, nói:

- Thực ra tự ta cũng có thể tìm được hắn...

Tạ Ngũ vội khoát tay, nói:

- Ấy chết, chuyện này không thể được, tuy tiểu nhân chưa gặp Giang Hải Phong nhưng cũng có thể đoán, nhất định đó là một nhân vật lợi hại, còn đại gia thì càng không cần nói... Đại gia thử nghĩ xem, một khi đánh cỏ động rắn thì e rằng sự việc sẽ...

Tả Nhân Long cũng nghĩ là hắn nói đúng, vì lâu nay chàng luôn có ý cảnh giác đối với Giang Hải Phong, nói thế không có nghĩa là chàng sợ mà vì chàng muốn tận chiếm thiên thời, địa lợi, nhân hòa. Chàng muốn là thần long kiến thủ bất kiến vĩ trước mặt Giang Hải Phong để xuất kỳ chế thắng. Có nhiều ý thức tiềm ẩn như vậy nên chàng mới lặng lẽ trú ở Tây Hồ mà không lên tiếng đánh động, tuy thừa biết Tiểu Mã Trách Tạ Ngũ là kẻ thừa cơ trục lợi nhưng chàng cũng không tiếc số tiền xuất ra.

Từ Thiên Sơn đến Trung Nguyên, chàng mang theo không ít tiền, do sinh hoạt của chàng rất đơn giản nên căn bản không hao tốn bao nhiêu. Hiện tại chàng cười nhạt một tiếng rồi nói:

- Năm mươi lượng không gọi là nhiều, nhưng ngày mai ngươi phải đến nói rõ cho ta biết về tình hình của Giang Hải Phong đây nhé.

Nói đoạn chàng lấy ra một xấp ngân phiếu, chọn một tờ năm mươi lượng đưa cho Tạ Ngũ. Tiểu Mã Trách Tạ Ngũ vui mừng khôn tả, vì số tiền này đủ để hắn sống nhàn hạ một năm. Hắn vội vàng chấp tay tạ Ôn và nhận ngân phiếu, nhưng Tả Nhân Long không thu tay lại ngay, dường như chàng có tình khê chạm vào vai trái của Tạ Ngũ một cái. Lập tức Tạ Ngũ cảm thấy như bị một lực đạo nặng ngàn cân đánh vào, hắn buột miệng kêu thất thanh, suýt chút nữa thì ngã ngồi xuống.

Tả Nhân Long lạnh lùng nhìn hắn và nói:

- Tạ Ngũ, nếu ngươi dám giở trò gì với ta thì phải cẩn thận một chút, Tả Nhân Long không phải là kẻ dễ bị lừa đâu.

Toàn thân Tạ Ngũ toát mồ hôi lạnh, hắn ấp úng nói:

- Dạ... Dạ... Tiểu nhân có hai đầu cũng không dám.

Tả Nhân Long buông tay xuống và nói:

- Đi!

Tạ Ngũ gật gật đầu rồi vội vàng quay người đi ra như một con chuột nhắt.

Ra khỏi cửa, hắn thở phào một hơi và bất giác rung mình, tự nói:

- Con bà nó, ta không thể giỡn mặt với tên này rồi, kiếm được chùng này cũng quá đủ, chớ đem sinh mạng ra đùa nữa!

o O o Lại nói đến Giang Hải Phong trong Thạch Cơ Tự, bất luận lúc nào, nơi nào chàng cũng không quên chuyện đọc sách. Tối nay, chàng thắp một đèn nhỏ và ngồi đọc cuốn Đại Tạng Kinh vừa mượn của hòa thượng trong chùa. Nhưng đọc chùng mười trang thì chàng cảm thấy tâm thần bất định, ý nghĩ cứ dâng lên trong đầu như sóng biển.

Chàng đặt sách xuống rồi chậm rãi đứng lên, nhìn ra ngoài thấy sân chùa vắng lặng, thỉnh thoảng có tiếng gõ mõ tụng kinh của các vị hòa thượng từ tiền điện vọng lại.

Giang Hải Phong mở cửa bước ra ngoài, trăng sáng gió lạnh khiến chàng cảm thấy như đang ở trên hoang đảo. Trước mặt chàng cũng có sông nước, sau lưng cũng có núi non, vàng trắng vắng vặc giữa bầu trời đêm lạnh lẽo. Nhưng khác một điều là trên hoang đảo chàng chỉ sống một mình, lòng yên tĩnh như giếng sâu không gợn sóng, còn hiện tại, ít nhất thì cũng có Tả Nhân Long, Tịch Ti Ti và Tái Ngoại Phi Hồng Tần Tử Linh xen vào cuộc sống của chàng, vì thế chàng không thể nào yên tâm được.

Gió lạnh vẫn không ngừng thổi, Giang Hải Phong bước loanh quanh một hồi rồi nhanh chóng trở về thiền phòng. Chẳng hiểu tại sao chàng vẫn có một thứ xúc động không thể nói ra, một người có định lực cao thâm như chàng, xưa nay rất ít khi như vậy, thế mà đêm nay...

Chàng đứng lặng người trước cửa sổ, hai mắt khẽ nhắm lại, tâm trí thầm tính tới những an nguy sắp đến. Sau thời gian chùng một tuần trà thì chàng mở mắt ra và tự nói:

- Kỳ quái... Không lẽ đêm nay có chuyện bất tường xảy ra?

Chàng đi tới đi lui và suy nghĩ:

- “Lẽ nào có ai đó muốn gây chuyện bất lợi đối với ta trong đêm nay chẳng?”.

Nghĩ đoạn chàng định với tay lấy thanh Ngưng Sương Kiếm treo trên vách, nhưng một ý nghĩ khác chợt nảy ra nên chàng chỉ rút kiếm và treo vỏ kiếm trở lại. Sau đó chàng dùng vải xanh quấn thân kiếm cẩn thận rồi mới dắt ra sau lưng.

Chàng nhìn vỏ kiếm trên tường rồi cười nhạt, nói:

- Chỉ cần địch nhân nhìn thấy vỏ kiếm không trên tường thì biết ngay là Giang Hải Phong ta đã chờ đợi hắn.

Nói xong chàng lấy bút viết bốn chữ “Đoạn Nhai Nhật Xuất”. lên một mảnh

giấy rồi đặt lên bàn. Đột nhiên toàn thân chàng tựa như chim yến xuyên màn, từ bên trong lướt vào qua cửa sổ mà đi. Lúc này, Thiết Chương Hắc Ứng Lôu Vân Bàng vẫn đang say nồng trong giấc ngủ ở phòng bên cạnh.

- O O o - Vàng trắng thượng huyền đã chéch bóng về hướng Tây nhưng không gian vẫn tràn ngập một thứ ánh sáng bàng bạc. Thiên Sơn Chi Tinh Tả Nhân Long tựa như ánh sao xẹt giữa bầu trời, thân hình chàng liên tục tung lên hạ xuống nhanh như chớp.

Không đầy một khắc sau thì chàng đã đến trước Thạch Cơ Tự trên tuyết đỉnh Bắc Cao Phong.

Trong đời chàng đối địch vô số nhưng xưa nay chưa từng khấn trương như lần này, hiện tại đã đến nơi mà chàng vẫn còn do dự. Chàng nép sát vào cổng chùa và thâm nghĩ:

- “Nếu Tạ Ngũ nói không sai thì nhất định là Giang Hải Phong ở trong chùa này.”.

Ý nghĩ vừa dứt thì thấy hai tay chàng phát mạnh xuống, toàn thân vọt thẳng lên, thì ra chàng đã thi triển tuyệt kỹ khinh công Đạp Tuyết Vô Ngân mà lướt đi trên mặt ngói lưu ly của Đại Hùng Bảo Điện, không đầy một khắc thì đã đến dãy phòng ở hậu viện.

Tiểu Mã Trách Tạ Ngũ có vẽ cho chàng một đồ hình tỉ mỉ, nhờ đồ hình này mà chàng biết Giang Hải Phong và Thiết Chương Hắc Ứng Lôu Vân Bàng ở chỗ nào. Hiện tại, nơi đó cũng chính là nơi chàng dừng chân. Tả Nhân Long cười nhẹ rồi thâm nghĩ:

- “Tả Nhân Long ta là một hán tử quang minh chính đại nên không thể làm chuyện mờ ám được... Ta phải thông báo một tiếng cho hắn biết đã.”.

Nghĩ đoạn chàng dùng mũi chân khẽ điểm ba lần xuống mặt ngói, theo đó là một tiếng động khẽ vang lên. Sau khi cảnh báo thì Tả Nhân Long tung người ra một góc mái nhà ngồi chờ, chàng cho rằng Giang Hải Phong tất sẽ nghe tiếng động mà ra khỏi phòng.

Nào ngờ chờ rất lâu mà chẳng thấy động tĩnh gì. Tả Nhân Long bất giác quét mục quang nhìn quanh rồi thâm nghĩ:

- “Lực cảnh giác của Giang Hải Phong này quá kém, nếu ta muốn giết hắn thật dễ như trở bàn tay. Được, để ta vào xem thử!”.

Nghĩ đoạn chàng tung người hạ thân xuống góc sân, thân pháp nhẹ nhàng không một tiếng động. Chỉ thấy một cánh cửa sổ của thiền phòng hé mở, bên trong có ngọn đèn le lói, chốc chốc bị gió thổi chao động.

Thiên Sơn Chi Tinh Tả Nhân Long thấy vậy thì bất giác lui lại một bước, thần sắc chột biến. Chàng thâm nghĩ:

- “Giang Hải Phong này quá khinh suất rồi, sự to gan của hắn khiến người ta khả nghi, lẽ nào hắn thật sự chẳng coi Tả Nhân Long ta ra gì?”.

Từ ngoài nhìn vào khó thấy toàn bộ gian phòng, Tả Nhân Long bạo gan

điểm chân xuống đất rồi lướt như làn gió vượt qua cửa sổ mà vào. Một chường hộ tâm một chường ứng chiến, thể bay của chàng nhanh như chớp giạt, chớp mắt đã hạ bước bên trong thiên phòng. Ngọn đèn bị chao động mạnh nhưng vẫn đủ ánh sáng để khiến Tả Nhân Long kinh ngạc đến ngẩn người.

Phòng không một bóng người, Tả Nhân Long vội xoay người phi thân lên xà nhà.

Chàng quét mục quang đầy nghi hoặc nhìn toàn bộ gian phòng một lượt rồi cười nhạt, nói:

- Tả Nhân Long ta đến đây thăm hỏi. Tại sao chủ nhân lại lánh mặt không gặp?

Hóa ra chẳng thất lễ lắm sao?

Trong gian phòng đều im lặng như chết, sau khi lên tiếng mà không nghe đối phương hồi âm thì Tả Nhân Long bất giác động lòng. Chàng cũng biết tình hình này tuyệt đối không phải ngẫu nhiên. Thế là chàng phi thân hạ xuống lại, mục quang đảo qua một lượt thì thấy trên bàn có mảnh giấy. Tả Nhân Long chau mày, bước lại xem kỹ thì bất giác biến sắc và rùng mình, vì trên mảnh giấy có viết bốn chữ:

“Đoạn Nhai Nhật Xuất”..

Tả Nhân Long lui ra sau một bước, vô tình mục quang lại nhìn thấy võ kiếm trống không treo trên tường, chàng buột miệng tự nói:

- Giang Hải Phong không hổ là một cao thủ xuất chúng, nhưng Tả Nhân Long ta đâu vì thế mà phục người. Chúng ta gặp nhau ở Đoạn Nhai vậy. Lòng đang có chút phần nộ nên lời vừa dứt thì Tả Nhân Long phá ra cười một tràng, tả thủ bình thể phát ra “choang”. một tiếng, chiếc đèn bay vào tường đá vỡ vụn thành trăm mảnh. Kế đó chàng tung người qua cửa sổ, đang lúc định thi triển tuyệt kỹ khinh công Tiên Long Thăng Thiên mà đi thì đột nhiên nghe có tiếng quát khàn khàn:

- Tiểu tử ngươi từ đâu đến? Thật là cả gan...

Lời chưa dứt thì một mũi phi tiêu đã xé gió bay tới, thể bay cực nhanh, nhằm đánh thẳng vào ngực Tả Nhân Long. Thiên Sơn Chi Tinh Tả Nhân Long cũng đang nộ khí xung thiên, không ngờ lúc này lại có người ám kích nên nộ khí của chàng càng như trút dầu vào lửa. Chàng cười nhạt một tiếng và xuất hai ngón tay bên tả thủ kẹp lấy mũi phi tiêu một cách gọn gàng. Đoạn chàng khẽ quát:

- Có đi mà không có lại há chẳng thất lễ lắm ru? Nguyên vật xin hoàn lại!

Lời phát tay phát, mũi phi tiêu lại xé gió bay ra. Trong chớp mắt phi tiêu xuất thủ thì có một bóng người từ trong bóng tối vọt ra nhanh như chớp. Người này cầm một chiếc xà đầu bông bên hữu thủ, “keng”. một tiếng, xà đầu bông phát ra đánh văng mũi phi tiêu ra xa.

Tả Nhân Long chợt trầm sắc diện, chàng chờ thân bỗng gần đến bên mình mới bất ngờ phát hữu thủ ra, thi triển chiêu Phân Vân Thám Trảo. “Phốc”. một tiếng, hữu thủ của chàng đã chụp trúng xà đầu bổng của đối phương. Người kia vận lực giật mạnh nhưng không thoát được. Lúc này Tả Nhân Long mới nhìn rõ, người đến là một lão nhân vừa đen vừa ốm. Tuy đang lúc phần nộ nhưng bình sinh đối địch, Tả Nhân Long luôn luôn tuân thủ tông chi, không giết người vô cớ. Chàng thấy tướng mạo của lão nhân này rất lạ nên bất giác chau mày, còn lão nhân kia vì không giật được xà đầu bổng nên tỏ ra khẩn trương vô cùng. Lão vội chụp tay trái vào đầu bổng bên kia và giật mạnh một cái. Toàn thân Tả Nhân Long bất giác bị kéo tới trước. Điều này khiến chàng khá kinh ngạc, vì chàng không ngờ một lão nhân như đối phương mà lại có sức mạnh như thế.

Do đó chàng liền nắm chặt hữu thủ và tăng thêm mấy phần kinh lực. Thế này thì dù lão nhân kia có xuất toàn lực cũng không thể kéo chàng động một phân.

Tả Nhân Long cười nhạt, nói:

- Lão nhân to gan, tại sao muốn ám toán tại hạ?

Lúc này dường như lão nhân đã biết sự lợi hại của đối phương, lão kinh hãi nhìn thiếu niên trước mặt và nói:

- Giang lão đệ của ta đâu? Người đã làm gì hần?

Nghe vậy thì Tả Nhân Long chợt hiểu ra, mục quang cũng sáng hẳn lên, chàng nói:

- Nói vậy lão là Thiết Chương Hắc Ứng Lâu Vân Bàng phải không?

Lão nhân ngẩn người giây lát rồi lớn tiếng nói:

- Không sai, Lâu Vân Bàng là lão phu. Người đã biết đại danh của lão phu mà còn dám tìm đến nơi đây gây sự à? Tiểu tử, danh tánh của người là gì? Tả Nhân Long cười ha ha một tràng rồi buông tay ra. Lâu Vân Bàng bị bất ngờ nên phải lui lại mấy bước mới trụ thân lão được, lão ngạc nhiên hỏi:

- Rốt cuộc người là ai?

Tả Nhân Long nhìn đối phương từ chân tới đầu rồi mỉm cười, nói:

- Nghe nói lão muốn tìm tại hạ, bây giờ tại hạ đến thì lão lại không nhận ra, thật là buồn cười.

Lâu Vân Bàng buột miệng “à”. một tiếng. Nhất thời thần sắc chợt biến, lão nói:

- Người... người là Tả Nhân Long?

Tả Nhân Long mỉm cười, nói:

- Không sai, tại hạ là Tả Nhân Long!

Lâu Vân Bàng lui ra sau một bước rồi đột nhiên vung xà đầu bổng, nhằm ngay Tả Nhân Long mà diêm tới. Tả Nhân Long lách người qua trái nhanh như chớp, xà đầu bổng của Lâu Vân Bàng diêm vèo qua bên người chàng.

Lâu Vân Bàng đang kinh hoàng thì đột nhiên cảm thấy như có một luồng gió lướt qua đầu mình. Lão vội quay người lại thì thấy Tả Nhân Long chỉ đứng cách mình không đầy một thước. Bấy giờ lão mới biết thân thủ của đối phương quả nhiên là danh bất hư truyền, xà đầu bồng của lão vội thì triển một chiêu Phong Quyển Tàn Diệp quét thẳng chỗ hạ bàn Tả Nhân Long. Nhưng Tả Nhân Long đối địch vẫn ung dung bình thản như Giang Hải Phong.

Bất luận thế nào cũng không lộ xuất vẻ khẩn trương hoang mang. Xà đầu bồng của Lâu Vân Bàng vừa quét tới thì thân hình chàng hơi bật lên, vừa đủ để tránh né.

Tuy nhiên thân thủ của Lâu Vân Bàng cũng không tầm thường, lão quát lớn “đánh”. một tiếng, xà đầu bồng lại từ dưới đất cuộn lên. Thế bồng nhanh như chớp, thoáng cái đã đến huyết đan điền của Tả Nhân Long.

Thiên Sơn Chi Tinh Tả Nhân Long chột kinh động, song thủ của chàng lập tức phân ra theo thế Dĩ Mã Phân Tung, hai ngón tay cái và tay giữa đột nhiên điểm thân bồng của đối phương.

Lâu Vân Bàng vội triệt chiêu và lộn người ra sau hơn trượng. Cùng lúc lão lớn tiếng gọi:

- Giang lão đệ, ra mau! Giang lão đệ... Tên tiểu tử đó đã đến rồi!

Lão gọi liền mấy tiếng nhưng chẳng thấy tung tích Giang Hải Phong đâu cả, lão thừa biết dựa vào võ công của mình mà muốn động thủ với Tả Nhân Long thì quả thực chẳng khác gì lấy trứng chọi đá. Còn Giang Hải Phong thì không biết đã đi đâu rồi, hiện tại ba mươi sáu kế chỉ còn tẩu vi thượng sách, bất giác lão nhìn qua Tả Nhân Long thì thấy đối phương không ngừng nhìn mình cười nhạo, một luồng khí hận chột dâng lên, Lâu Vân Bàng quát lớn rồi xông tới trước, xà đầu bồng theo thế Bồng Đả Nam Thiên, nhằm đỉnh đầu đối phương mà bổ xuống.

Tả Nhân Long lui bước tránh né, Lâu Vân Bàng thừa thế phóng qua phải mà chạy.

Nhưng hai chân của lão vừa chạm đất thì thấy Tả Nhân Long đã ở trước mặt, Thiết Chương Hắc Ưng Lâu Vân Bàng bất giác ngớ người. Đột nhiên lão hú lên một tiếng rồi lại tung người lên lần nữa. Lần này không phải phóng đi mà phi thân lên một cây tùng trước mặt, thân hình lão hạ đúng vào một cành tùng đâm ngang ra.

Nhưng bỗng nhiên lão nghe trên đầu có người cười nhạt rồi nói:

- Trước mắt tại hạ mà lão còn định chạy à?

Lâu Vân Bàng kinh tâm động phách suýt chút nữa là nhào đầu xuống đất, lão ngược nhìn lên thì thấy Tả Nhân Long chẳng biết từ khi nào đã đứng trên cành cây phía trên mình rồi. Hai chân chàng điểm vào một cành cây chỉ bằng ngón tay cái, cành cây đu đưa khiến toàn thân chàng cũng lắc lư theo.

Thiết Chương Hắc Ứng vội tung người hạ xuống, ngay lúc đó Tả Nhân Long cũng như một luồng gió lướt xẹt qua đầu lão. Lâu Vân Bàng cả kinh, lão vội thi triển chiêu Lưu Linh Hãn Nguyệt, xà đầu bỗng vung mạnh ra. Nhưng đôi phương chỉ lách người một cái thì thế bỗng đánh vào hư không.

Lâu Vân Bàng thầm kêu “hồng bát”, đang lúc định thu chiêu thì đôi thiết trảo của đôi phương đã chụp vào hai vai lão. Lâu Vân Bàng tự tin là mình còn có sức mạnh trên song thủ, nhưng Tả Nhân Long siết hai vai lão rất chặt, khiến lão không thể vận được một chút nội lực. Chờ đến lúc lão miễn cưỡng gơ hai tay lên thì xà đầu bỗng chẳng biết thế nào đã lọt vào tay đôi phương rồi.

Tả Nhân Long thân nhiên mỉm cười, chàng hươ hươ xà đầu bỗng và nói:

- Lão đã phục chưa?

Song mục Lâu Vân Bàng đã đỏ như máu, quả thật lão không thể chịu nổi mối nhục này, đương thời hữu chương lập tức đẩy ra theo thủ pháp Long Hình Chương, nhằm giữa ngực đôi phương mà đánh tới.

Tả Nhân Long chợt khom người xuống, xà đầu bỗng thuận thế phát ra một chiêu.

Chỉ nghe Lâu Vân Bàng kêu thất thanh một tiếng rồi đứng yên bất động.

Tả Nhân Long cười nhạt, nói:

- Lão chịu khó đứng đây một chút, bây giờ tại hạ phải ra gặp Giang Hải Phong, có thể hần sẽ quay trở lại cứu lão.

Nói đoạn chàng quăng xà đầu bỗng xuống chân Lâu Vân Bàng rồi tung người phóng đi, thoáng chốc đã mất hút vào đêm tối.

Lâu Vân Bàng chỉ còn biết lấy mắt nhìn theo, tuy chân tay rất muốn hoạt động nhưng không thể nào nhúc nhích được.

Cũng chẳng biết Thiết Chương Hắc Ứng Lâu Vân Bàng đứng đó bao lâu rồi, chỉ thấy ánh hồng đã dần dần xuất hiện ở phương Đông. Hai chân lão dường như đã tê buốt, sương đêm cũng thấm ướt y phục. Lão trông chờ Giang Hải Phong có thể trở về cứu lão, bằng không thì lão cảm thấy mình sắp ngã xuống rồi.

Đang lúc đó, đột nhiên có một bóng tử y lướt đến trước mặt lão. Lâu Vân Bàng kinh hãi nhưng không thể động đậy và người đến là một cô nương và cũng nhận ra cô ta là Tái Ngoại Phi Hồng Tần Tử Linh.

Nàng nhìn lão với ánh mắt hơi ngạc nhiên rồi cười nhạt, nói:

- Họ Lâu kia, lão cũng có ngày này à?

Lâu Vân Bàng thầm kêu khổ, lão hận là không có một địa động để mình chui xuống cho rồi. Bất giác lão thầm nghĩ:

- “Tần Tử Linh này có hiềm khích với ta, bây giờ làm sao cô ta không thừa cơ hội trừng trị ta một phen? E rằng mạng già của ta không qua được phen này rồi!”.

Tái Ngoại Phi Hồng Tần Tử Linh đi vòng quanh thân hình Lâu Vân Bàng một lượt rồi cười khúch khích nói:

- Thật là một đức tính tốt!

Nói đoạn nàng cúi xuống nhặt chiếc xà đầu bông đặt vào tay Lâu Vân Bàng, đoạn nàng bắt ngờ xuất ngọc chuông đẩy thẳng vào giữa ngực lão.

Lâu Vân Bàng nhắm mắt và nói thầm:

- “Thế là hết!”.

Thế chuông đã xuất nhưng Lâu Vân Bàng chỉ cảm thấy toàn thân lạnh buốt, nhất thời lão rung mình một cái. Chân lão loạng choạng bước tới bốn năm bước, suýt chút nữa ngã nhào xuống đất. Lâu Vân Bàng mừng thầm, vì lão biết cô nương này đã giải huyết đạo cho mình, nhất thời sắc diện đỏ bừng lên, lão ấp úng nói:

- Người... người chẳng phải đó là Tần cô nương đó sao?

Tần Tử Linh khẽ khoát tay và nói:

- Đừng nói nữa!

Sắc diện của nàng vẫn trầm như mặt nước, nàng nói tiếp:

- Muốn sống thì tạm thời chớ lên tiếng, hãy ngồi xuống vận khí điều tức đã.

Lâu Vân Bàng nghe vậy thì thở phào một hơi, lão biết đối phương đã nói thế thì tất không có ý hại mình nên y theo lời mà ngồi xuống. Lão cảm thấy toàn thân trên dưới đều đau nhức, thật là khó chịu vô cùng. Lão quét mục quang nhìn ra xung quanh, cũng may là những hòa thượng trong chùa còn chưa dậy, nếu không để bọn họ thấy tình cảnh của mình vừa rồi thì quả là mất mặt.

Tần Tử Linh chỉ hơi nhếch mép, đôi mày liễu cũng hơi chau lại, nàng không nói một lời mà chỉ nhìn lão như cười nhưng không cười.

Lâu Vân Bàng vận khí điều tức một lúc rồi lão không thể tiếp tục giả vờ ngây ngô nữa nên thở dài, nói:

- Đa tạ cô nương cứu mạng, giúp lão tránh được một phen mất mặt...

Tần Tử Linh cười nhạt, nói:

- Há chỉ có mất mặt? Lão có biết là lão đã bị người ta điểm trúng Tang Môn Huyết, trong vòng bốn canh giờ nếu không có ai cứu thì mạng già của lão cũng đừng mong tồn tại.

Lâu Vân Bàng ngẩn người. Tần Tử Linh đảo mắt nhìn tứ phía rồi hỏi:

- Vị bằng hữu kia của lão đâu? Tại sao lúc này hắn không ngó ngang đến lão nữa?

Lâu Vân Bàng thở dài, nói:

- Chuyện này nói ra xin cô nương chớ cười lão phu... Con bà nó...

Bỗng nhiên, lão cảm thấy không nên tùy tiện xuất ngôn trước mặt một cô nương nên vội đổi lời:

- Tên tiểu súc sinh đó, lão phu quyết không tha hắn.

Tần Tử Linh ngạc nhiên hỏi:

- Lão đang mắng ai vậy?

Lâu Vân Bàng ngược nhìn nàng rồi lại thở dài một hơi, lão nói:

- Cô nương đã không biết thì cũng chẳng cần hỏi nhiều, nhưng có một chuyện là không biết Giang lão đệ của ta hiện sống chết thế nào nên ta phải đi tìm hắn. Cô nương người có muốn cùng đi giúp một phen không?

Tần Tử Linh hơi biến sắc, nàng vội hỏi:

- Lão nói cái gì? Hắn...

Trong lòng Lâu Vân Bàng lúc này rối bời như tơ vò, lão thở dài rồi nói:

- Cô nương người không rõ đấy thôi, số là chuyện thế này, có một tiểu tử kêu bằng Tả Nhân Long, hắn và Giang lão đệ của ta có thù oán gì đó nên tối qua hắn đã tìm đến đây. Sau khi điểm huyết ta thì hắn nói là hắn sẽ đi tìm Giang Hải Phong...

Vừa nói lão vừa không ngừng quét mục quang nhìn xung quanh. Tần Tử Linh nghe vậy thì càng biến sắc, nàng mở to mắt nhìn Lâu Vân Bàng và hỏi:

- Bọn họ đang ở đâu?

Lâu Vân Bàng lắc đầu, nói:

- Nếu lão phu biết thì tốt quá rồi.

Tần Tử Linh thộn người ra giây lát rồi nghiêm giọng nói:

- Đã như vậy thì ta phải đi tìm bọn họ mới được.

Lâu Vân Bàng nói:

- Đúng! Cô nương mau đi thôi, cô nương phải giúp hắn một tay.

Nói đoạn lão dậm chân và mắng:

- Con bà nó, tên Tiểu Mã Trách Tạ Ngũ kia thật là đáng chết, nếu lão phu gặp lại thì nhất định sẽ đánh chết ba đời nhà hắn.

Lời vừa dứt thì lão cũng bỏ chạy, Tần Tử Linh vẫn đứng ngẩn người ra như trời trồng, nàng trầm nghĩ:

- “Hồng bát, rốt cuộc thì hai người bọn họ cũng gặp nhau, chuyện này phải làm sao bây giờ?”.

Hiện tại tâm nàng cũng bấn loạn, nàng bất chất tất cả miễn sao tìm được bọn họ, và bất luận thế nào cũng không được để bọn họ động thủ với nhau. Bằng không, một khi lưỡng hổ tương tranh, tất phải có một bên thọ thương.

Nghĩ đến đây thì nàng cũng phóng bước chạy qua ngọn núi bên cạnh, kỳ thực nàng đâu biết, rốt cuộc bọn họ đang ở nơi nào? Chẳng qua là nàng nóng vội nên chạy bừa mà thôi.

o O o Đoạn Nhai, một nơi cực kỳ lý tưởng để xem mặt trời mọc. Khi chân trời đông rực hồng thì những áng mây gần đó như được tráng một lớp hoàng kim, đại địa, hồ nước, sơn lâm đều nhuốm một sắc hồng. Dù là một danh họa e rằng cũng khó lòng điều phối được một bức tranh tuyệt mỹ như thế. Giang Hải Phong đứng như treo mình trên vách núi, mặt hướng về phương

Đông, thần thái ngang nhiên đầy khí phách. Đoạn Nhai là một vách núi cao chọc trời, đứng trên tuyết đỉnh Đoạn Nhai khiến người ta có cảm giác chỉ cần với tay là chạm tới trời.

Bên dưới là một biển mây lừng lững, mây khói trên Tây Hồ, sông nước Tiền Đường vẽ nên một bức tranh tuyệt mỹ. Đẹp thay cảnh sắc Giang Nam!

Gió rào rạt từ bầu trời xa thổi lại, trên Đoạn Nhai không một tấc cỏ nhưng lại nhiều cỏ từng chọc trời, cành lá không ngừng chuyển động trong gió.

Giang Hải Phong từ từ bước đến bờ vực, ánh bình minh chiếu đỏ rực khuôn mặt chàng, vô tình tạo nên một bản sắc anh hùng và khí khái của bậc đại trượng phu.

Chàng nhìn nửa vầng thái dương đỏ rực vừa ló dạng rồi chau mày, tự nói:

- Lẽ nào ta đoán sai, Tả Nhân Long không đến?

Nhưng chàng liền lắc đầu và từ từ quay người lại, lúc này vầng dương như một bánh xe khổng lồ đột nhiên nhảy vọt ra khỏi những áng mây. Ánh nắng đầu mai lan tỏa khắp đại địa xuyên sơn, một ngày mới bắt đầu.

Giang Hải Phong mỉm cười và chậm rãi đi đến tảng đá bên dưới gốc tùng, chàng nhặt thanh kiếm lên, chuẩn bị quay bước.

Ngay lúc đó đột nhiên có một bóng người xuất hiện trước mặt chàng. Đó là một lam y thiếu niên, chàng đứng lặng lẽ dưới gốc tùng, thậm chí cũng không nhìn về phía Giang Hải Phong, nhưng tư thế có vẻ như đã chờ đợi từ lâu. Giang Hải Phong không lạ gì người này, vì đó chính là Tả Nhân Long mà chàng từng thấy xuất hiện ở trước Tam Dương đạo quán.

Do đó, chàng mỉm cười và cung thủ nói:

- Người đến là Tả huynh đệ phải không?

Lam y thiếu niên tiến tới trước năm bước, khoảng cách giữa song phương chỉ còn chừng một trượng. Chàng dừng bước rồi cười nhạt, nói:

- Giang Hải Phong, cuối cùng rồi chúng ta cũng gặp nhau.

Giang Hải Phong mỉm cười, nói:

- Nghe đại danh của Tả huynh đã lâu, hôm nay được diện kiến thật là tam sinh hữu hạnh.

Sắc diện của Tả Nhân Long chợt trầm xuống, chàng nói:

- Đã chọn Đoạn Nhai làm nơi hội ngộ thì hai chúng ta phải quyết định thắng bại tồn vong thôi...

Chàng cười nhạt một tiếng rồi nói tiếp:

- Giang Hải Phong, người cậy mạnh hiếp yếu, trong võ lâm nghe nói đến ngươi là đều biến sắc như nghe nói đến hổ. Tả mỗ tuy bất tài nhưng hôm nay cũng muốn làm cái chuyện thể thiên hành đạo.

Song mục của Giang Hải Phong xạ kỳ quang, điều này nói rõ sự phẫn nộ cũng cực trong lòng chàng, chàng cười sang sảng một tràng rồi nói:

- Không cần thiết phải quyết thắng bại tồn vong, kiếm của Giang Hải Phong

không đả thương người vô tội, Tả huynh hà tất phải ép người.

Tả Nhân Long chau mày và lui một bước, chàng nói:

- Vậy thì người muốn thế nào?

Giang Hải Phong tiến một bước thì thấy đối phương lùi một bước, điều này khiến chàng hoài nghi, nhưng khi nhìn xuống chân đối phương thì lập tức hiểu ra. Chỉ thấy cước bộ của Thiên Sơn Chi Tinh Tả Nhân Long đi theo hình chữ bát, mũi chân một tả một hữu đối nhau, nhưng lại tạo thành một cung tròn.

Đây là một bộ hình kỳ quái nhưng cũng khó qua được nhãn lực của Giang Hải Phong. Chàng biết Tả Nhân Long này đang thi triển Cổ Bộ Tự Phong, tên gọi là Thái Thiên Đệ, hai mũi chân dịch động kêu bằng Triển Diện. Như vậy chỉ cần tiến ba thoái ba thì địa thế cao thấp trong vòng mười trượng đã rõ như lòng bàn tay. Bất giác Giang Hải Phong ngẫm thán phục óc tinh tế của Tả Nhân Long, loại bộ pháp Thái Thiên Đệ này dường như đã thành tuyệt kỹ trong võ lâm, không ngờ đối phương cũng biết thuần thục như vậy. Chỉ cần một điểm này cũng đủ thấy thân thủ của đối phương là bất phàm rồi. Giang Hải Phong cười nhạt, nói:

- Trong vòng mười trượng địa thế bằng phẳng, một tác cỏ cũng không có, Tả huynh quá cẩn thận rồi. Không lẽ tại hạ còn thiết đặt cảm bẫy gì chăng?

Tả Nhân Long hơi biến sắc nhưng liền gượng cười, nói:

- Quân tử và tiểu nhân mưu đồ, ta thà không tin để khỏi ân hận về sau.

Giang Hải Phong cười ha ha một tràng rồi nói:

- Tả Nhân Long ngươi thừa lúc người khác không phòng bị mà bắt cóc thư đồng của ta, như thế cũng gọi là quân tử sao?

Tả Nhân Long đỏ mặt nhưng chỉ trừng mắt nhìn đối phương mà không nói lời nào.

Giang Hải Phong thấy thời cơ đã đến nên nói tiếp:

- Hội ước Giang Nam đã được thực hiện, Tả Nhân Long, ngươi giấu thư đồng của ta ở đâu?

Tả Nhân Long mỉm cười, nói:

- Người còn mặt mũi để hỏi ta điều đó nữa sao? Ta thấy không nói ra thì hơn.

Giang Hải Phong ngó người, chàng hỏi:

- Thế nghĩa là sao?

Tả Nhân Long không trả lời, chỉ thấy hai chân của chàng khẽ dịch động, thoáng cái đã đến trước mặt Giang Hải Phong. Sắc diện cực kỳ thâm trầm, chàng nói:

- Giang Hải Phong, mọi người đều cho rằng kiếm pháp của ngươi như thần, Tả mỗ tuy bất tài nhưng hôm nay cũng muốn thỉnh giáo vài cao chiêu.

Nói đoạn chàng ấn hữu thủ vào thắt lưng rồi giật mạnh ra, theo đó là một vật

như trường xà bắn vọt lên, nhìn lại trên tay chàng thì thấy có thêm một thanh nhuyễn kiếm đang dao động không thôi.

Giang Hải Phong cười sang sảng một tràng rồi nâng trường kiếm lên, Ngung Sương Kiếm như một con thanh long nghênh tiếp bình minh.

Tả Nhân Long quan sát thanh kiếm của đối phương một lát rồi bắt giác kinh động, nhưng nghĩ lại nhuyễn kiếm của mình có khả năng chém sắt đoạn kim nên cũng không đến nỗi mất uy thế.

Giang Hải Phong cười nhạt, nói:

- Các hạ muốn tỉ thí như thế nào?

Tả Nhân Long xoay người nửa vòng rồi mới đáp:

- Cũng phải tỉ thí đến phân thắng bại rồi mới thôi.

Giang Hải Phong cười cười, nói:

- Chuyện này là tất nhiên, đã vậy thì xin ban chiêu.

Tả Nhân Long hú một tiếng dài, toàn thân vút lên như đại ung, khi hạ xuống là đã đến đỉnh đầu Giang Hải Phong. Giữa lúc thân hình như hạ xuống mà chưa hạ đó, nhuyễn kiếm lấp lánh phát ra một đạo hàn quang nhanh như chớp, nhằm đỉnh đầu Giang Hải Phong mà bổ xuống. Thân hình, bộ vị, thời gian phối hợp với nhau cực kỳ chuẩn xác. Chiêu thức xuất ra nhanh vô tưởng.

Giang Hải Phong chồm người tới trước, chân trái quỳ xuống, chân phải soạt ngang, trường kiếm từ trước đâm ngược ra sau. Thoạt trông tựa như hai tay chàng đều có kiếm, nhưng thực chất đây là chiêu Xảo Nữ Vọng Xuân. Kể từ khi bước chân vào giang hồ đến nay, đây là lần đầu tiên Giang Hải Phong thi triển. Uy thế quả nhiên bất phàm. Hai đạo kiếm quang bắn tỏa khắp tứ phía, kiếm thế di chuyển nhanh như sao xẹt.

Đột nhiên song phương không hẹn mà cũng phát ra một tiếng quát phẫn nộ, hai thân hình một công một thủ, thoáng hợp rồi lập tức phân ra. Thân hình Tả Nhân Long như một quả cầu, nhuyễn kiếm cũng cung lại quanh người, nhất trầm nhất bổng như thiên tinh, thoáng cái đã búng ra ngoài xa hơn trượng. Chàng quan sát Giang Hải Phong trong tâm trạng vừa kinh vừa nộ, chỉ thấy hai chân của đối phương đã bình thế trở lại, thế trụ vững như bàn thạch, quyết không có gì lay chuyển nổi. Điều này khiến Tả Nhân Long bất giác ngẩn người ra.

Sau một chiêu đầu tiên thì song phương bắt giác khâm phục nhìn nhau. Đây thật là kỳ phùng địch thủ, danh tướng ngộ lương tài. Nhưng cũng chính vì vậy mà đôi đại anh hùng đỉnh thiên lập địa này càng khó chấp nhận cùng tồn tại.

Giang Hải Phong nắm chặt đốc kiếm bằng hai tay, chân dịch động từ phải qua trái, chàng từ từ xoay chuyển nửa vòng, rồi cười nhạt, nói:

- Tả Nhân Long, Giang mỗ phải không khách khí rồi.

Thiên Sơn Chi Tinh Tả Nhân Long mỉm cười, nói:

- Tả mỗ kính chờ chỉ giáo.

Hai mắt của chàng lấp lánh xạ tinh quang và nhìn như dán vào thân hình đối phương, thế đứng vững như cổ thụ trước gió đông.

Còn Giang Hải Phong, sau khi xoay người nửa vòng thì chàng trụ thế lại, chàng biết lúc này Tả Nhân Long đang dĩ tĩnh chế động. Xưa nay, chàng cũng dĩ tĩnh để thủ thắng, không ngờ Tả Nhân Long cũng như vậy. Chàng mỉm cười, hai tay nắm chặt đốc kiếm, Ngưng Sương Kiếm từ từ điểm thẳng đến trước ngực đối phương.

Loại kiếm thế này xem ra thật là vô cùng quái dị, kiếm thế xuất ra một cách chậm rãi, chẳng giống cảnh lâm trận đối địch một chút nào, nhưng Tả Nhân Long thấy vậy thì kinh ngạc không ít. Sắc diện chợt biến, Tả Nhân Long lui một bước, nhuyển kiếm từ trái hướng qua phải rồi từ dưới quét lên trên, ngân quang lấp lánh, chớp mắt đã mãnh công vào tay cầm kiếm của Giang Hải Phong.

Nhưng kỳ quái là thân kiếm của Tả Nhân Long luôn dao động cách kiếm của Giang Hải Phong chừng mấy tấc, sau đó lại phát ra mấy tiếng “lách cách”. rồi dạt qua một bên hạ xuống. Lúc này đôi mảy kiếm của Giang Hải Phong chợt dựng ngược lên, tả thủ bắt kiếm quyết, trường kiếm bên hữu thủ vạch ra một đạo kiếm quang nhanh như chớp, thế kiếm nhằm vai phải Tả Nhân Long mà đâm tới.

Trong chớp mắt, nhuyển kiếm bị dạt ra một bên, Tả Nhân Long đã biết mình lộ sơ hở, nhưng chàng cũng nhận ra môn kiếm thuật này của Giang Hải Phong có tên gọi là Tích Lịch Kiếm, kinh lực toàn thân có thể mượn lúc kiếm động mà phát ra, đây là công phu thượng thừa khó luyện nhất trong kiếm thuật. Vậy mà không ngờ Giang Hải Phong lại luyện thành thực đến thế. Trong lúc chẳng biết làm thế nào thì Tả Nhân Long nhập tả thủ vào kiếm rồi lộn người ra sau, xem ra thật vô cùng nguy hiểm.

Thân kiếm của Giang Hải Phong mang theo một đạo hàn quang lạnh buốt, bám chặt nửa trên thân người của Tả Nhân Long. Mức độ nguy hiểm trong trường hợp này có thể dùng cụm từ “đường tơ kẻ tóc”. để hình dung, song phương một tiến một thoái, cuối cùng trở lại nguyên vị.

Thiên Sơn Chi Tinh Tả Nhân Long bất giác rung mình, tuy may mắn là chàng không thọ thương, nhưng ngay cả xương cốt đều lạnh buốt và cũng quá mất mặt.

Còn Giang Hải Phong thấy Tích Lịch Kiếm Pháp của mình lợi hại như vậy mà cũng không đủ thương được đối phương thì bất giác kinh hãi không ít, nhất thời chàng đứng ngẩn người ra như pho tượng.

Chợt nghe Tả Nhân Long phá lên cười một tràng, hữu thủ vung nhuyển kiếm mấy vòng rồi bất ngờ quay người bỏ chạy.

Giang Hải Phong lập tức phi thân truy theo và cười nhạt, nói:

- Thắng bại chưa phân, Tả huynh lui thế nào được!

Khi chàng nói câu này thì bỗng thấy Tả Nhân Long quay lại nhìn mình, sắc diện lộ đầy phần nộ. Giang Hải Phong cả kinh, chàng chưa kịp lùi bước thì nhuyễn kiếm của đối phương đã như thác đổ cuộn tới. Một chiêu sát thủ cực kỳ lợi hại. Giang Hải Phong bất giác lạnh người, từ khi vào Trung Nguyên đến giờ, Tả Nhân Long này có thể nói là kinh địch số một của chàng.

Trong thế ngàn cân treo sợi tóc đó, kiếm của Giang Hải Phong chột trảm xuống rồi đột nhiên hướng mũi lên trời theo thế Tiêu Thiên Nhất Trụ Hương. Toàn thân chàng hợp với kiếm tạo thành một đường thẳng đứng như trụ đá chống trời.

Chiêu Hồ Hình Kiếm của Tả Nhân Long tuy lợi hại vô cùng nhưng cũng chỉ đánh hụt vào hư không, chàng lập tức soạt chân phải qua một bên định lách người thì thấy kiếm chiêu của Giang Hải Phong đã phát. Ánh nắng sớm chiếu qua Ngưng Sương Kiếm làm tăng thêm ánh kim quang lấp lánh, kiếm phong phát ra những thanh âm như long ngâm. Song phương hợp rồi phân ra như đôi chim yến lượn mình trên không, sau đó hạ thân xuống nhẹ nhàng như chiếc lá khô rơi.

Đợi đến lúc mỗi bên trụ vững thân hình thì sắc diện của bọn họ đều tái nhợt. Giang Hải Phong ngậm hít thở một hơi thật sâu, còn Tả Nhân Long ôm kiếm và gượng cười, nói:

- Tả mỗ không biết tự lượng sức nên tự chuốc lấy nhục, chiêu thức của các hạ quả nhiên cao minh, cho Tả mỗ năm ngày suy nghĩ, sau đó sẽ trở lại thỉnh giáo.

Giang Hải Phong thản nhiên nói:

- Tả Nhân Long, bình sinh các hạ là địch thủ số một của tại hạ, tục ngữ có nói oan gia nên giải không nên kết, tại hạ có ý vút bỏ hiềm khích trước đây với các hạ, sau này...

Vừa nói đến đây thì đôi mày kiếm của Tả Nhân Long chột dựng lên, chàng cười nhạt, nói:

- Thịnh tình xin tâm lãnh, chỉ sợ rằng tại hạ với tay không tới...

Giang Hải Phong bất giác đỏ mặt, chàng nói:

- Vậy theo ý các hạ là muốn tiếp tục đối địch với tại hạ phải không?

Thần thái của Tả Nhân Long đầy vẻ căm phẫn, chàng cung thủ và nói:

- Năm ngày sau Tả mỗ kính chờ đại giá tại Khê Sa Ngạn cạnh Tây Hồ.

Giang Hải Phong cười nhạt, nói:

- Tại hạ nhất định sẽ đến. Nhưng vào giờ nào?

Tả Nhân Long nói:

- Vào lúc chính Ngọ.

Bốn chữ này vừa ra khỏi miệng thì thân hình chàng cũng vút lên không như

con đại ung, sau đó lướt đi như chớp xuống chân Đoạn Nhai.

Giang Hải Phong nhìn theo bóng đối phương dần khuất mà lòng cảm thấy kỳ quái, chàng thầm nghĩ:

- ”.Quái lạ! Thắng bại chưa phân mà tại sao Tả Nhân Long này lại vội vàng bỏ đi như thế? Lẽ nào hắn tự vẫn là không phải là địch thủ của ta?”.

Nghĩ đoạn chàng lấy mảnh vải quần ngang Ngưng Sương Kiềm lại, trong lúc vô tình chàng phát hiện trên mặt đất có một mảnh vải màu lam. Giang Hải Phong hơi ngạc nhiên, chàng bước đến nhặt lên xem thì thấy đây là một góc áo hình tam giác, chất vải và màu sắc không khác y phục Tả Nhân Long đang mặc.

Xem đến đây thì Giang Hải Phong chợt ngộ ra, nhất định góc áo này là do chiêu Lập Can Kiềm Ảnh vừa rồi của mình chém đứt. Thảo nào Tả Nhân Long phải tán thưởng chiêu này. Chàng cười nhạt một tiếng rồi thầm nghĩ:

- “Xem ra đoạn ân thù này càng kết càng thâm rồi.”.

Chỉ có điều chàng không hiểu Tả Nhân Long đã bại dưới tay mình thì hà cớ gì lại hẹn gặp vào giờ Ngọ năm ngày sau? Không lẽ trong mấy ngày đó hắn có thể nghĩ ra kỳ chiêu gì để thắng mình chăng? Càng nghĩ chàng càng không hiểu nên bất giác thộn người ra cho đến lúc rời Đoạn Nhai.

Giang Hải Phong hạ sơn đi được nửa đường thì thấy Thiết Chương Hắc Ứng Lâu Vân Bàng từ xa đi ngược lại, lão vẫy tay và lớn tiếng gọi:

- Lão đệ! Lão đệ!

Giang Hải Phong thấy lão không sao thì bất giác yên tâm, chàng vội lướt tới trước và cất tiếng hỏi như không có chuyện gì:

- Thế nào, sao hôm nay lão dậy sớm thế?

Lâu Vân Bàng sững người, lão quan sát chàng từ trên xuống dưới rồi hỏi:

- Người đã đi đâu vậy?

Giang Hải Phong không muốn cho lão biết chuyện này, sợ lão kinh tâm động phách nên thân nhiên cười và nói:

- Tại hạ lên núi luyện một bài kiếm.

Lâu Vân Bàng nheo mắt, hỏi:

- Bài kiếm của ngươi luyện xong thì suýt nữa rơi đầu xuống đất, phải không?

Giang Hải Phong giả vờ ngạc nhiên, chàng nói:

- Sao lại nói thế?

Lâu Vân Bàng phá lên cười rồi nói:

- Lão đệ, ngươi còn giả vờ với ta làm gì? Tả Nhân Long đã tìm thấy ngươi, ngươi cho rằng lão phu không biết sao?

Giang Hải Phong kinh ngạc, chàng chau mày hỏi:

- Làm sao lão biết?

Lâu Vân Bàng buông một tiếng thở dài, đoạn cười nhạt, nói:

- Ta cũng biết là trong thâm tâm ngươi chẳng coi ta ra gì, vì thế nên chuyện đại sự như vậy mà ngươi cũng không gọi ta một tiếng. Còn bây giờ, xem ra lão đệ ngươi đã thủ thắng rồi, nếu bại thì tất đã chết, khi đó lão phu muốn thu thập thi thể ngươi cũng chẳng biết ở đâu mà thu thập...

Càng nói lão càng tức, lão dậm chân thành thịch và nói tiếp:

- Được! Ngươi đã coi ta không ra gì thì ta cũng không ở lại đây nữa, ta đi đây.

Nói đoạn lão cung thủ chào và quay người cất bước.

Giang Hải Phong bất giác sững người, chàng tung người đến cạnh lão, vừa giữ lão lại vừa nói:

- Lão tiên bối, lão chớ tức giận...

Lâu Vân Bằng khoát tay, nói:

- Ta tức giận gì chứ? Nơi này vốn có chuyện gì của họ Lâu ta đâu?

Giang Hải Phong mỉm cười, nói:

- Sở dĩ tại hạ không muốn cho lão biết là vì tại hạ...

Lâu Vân Bằng cất lời, nói:

- Ta biết, ngươi sợ ta lại thọ thương chứ gì? Nhưng ngươi đi mà chẳng nói với ta một tiếng, ngươi cho rằng ta ở nhà là an toàn chẳng?

Giang Hải Phong cả kinh, chàng vội hỏi:

- Lễ nào ở đó cũng xảy ra chuyện?

Lâu Vân Bằng cười khẩy một tiếng, rồi nói:

- Xảy ra chuyện ư? Con bà nó, suýt chút nữa thì lão phu đi theo ông bà rồi.

Giang Hải Phong nghiêm giọng hỏi:

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Lão hãy thông thả nói xem!

Lâu Vân Bằng lại thở dài, lão nói:

- Ôi! Đừng nhắc đến thì hơn, ngươi biết hấn đến như thế nào không?

Giang Hải Phong cười nhạt, nói:

- Nhưng đã gặp ai mới được chứ?

Lâu Vân Bằng “hừ”. một tiếng rồi nói:

- Còn ai nữa? Ta đã gặp Tả Nhân Long. Tên tiểu tử đó tìm tới tìm lui trong phòng ngươi, cũng chẳng biết hấn lực soát thứ gì. Sau đó, ta phát hiện nên liền đánh hấn một mũi phi tiêu, nào ngờ bị hấn bắt được...

Giang Hải Phong vội hỏi:

- Sau đó thì sao?

Lâu Vân Bằng đáp:

- Công phu của tiểu tử đó thật lợi hại, nói ra sợ lão đệ ngươi chê cười, nhưng quả thật là ta đánh không lại hấn, cuối cùng bị hấn không chế huyết đạo.

Giang Hải Phong nói:

- Chuyện này cũng chẳng có gì là mất mặt, thắng bại vốn là chuyện thường...

Lâu Vân Bằng càng đỏ mặt, Giang Hải Phong lại lạnh lùng nói tiếp:

- Chỉ có điều hấn cũng không tránh khỏi chuyện hiếp người thái quá, món nợ này tại hạ sẽ đòi cho lão.

Lâu Vân Bàng gượng cười, nói:

- Nếu không có Tần cô nương đến giải cứu kịp thời thì e rằng giờ này lão phu ta đang trên đường xuống suối vàng rồi.

Giang Hải Phong ngạc nhiên hỏi:

- Tần cô nương nào?

Lâu Vân Bàng cũng ngạc nhiên, lão hỏi lại:

- Ôi! Cô ta cũng đi tìm người, lẽ nào người chưa gặp cô ta?

Giang Hải Phong lắc đầu, Lâu Vân Bàng vò đầu bứt tóc, lão nói:

- Kỳ quái! Cô ta nói là đi tìm người mà.

Nói đoạn lão quét mục quang nhìn ra tứ phía như có ý dò tìm, bấy giờ Giang Hải Phong đã nghĩ ra Tần cô nương mà lão nói tất là Tần Tử Linh, bất giác trong lòng chàng có chút cảm khái.

Lâu Vân Bàng lại chứng thực phần đoán của chàng, lão nói:

- Tần cô nương là người chúng ta đã gặp ở Thanh Châu. Không ngờ cô ta đã quên hiềm khích cũ.

Giang Hải Phong nghĩ Tần Tử Linh đã hai lần ra tay giúp mình và Lâu Vân Bàng, ân tình này thật khiến người ta cảm động và không thể không báo đáp. Chàng không muốn Lâu Vân Bàng nhìn thấy cảm tình của mình nên thản nhiên nói:

- Cô ta đã đến rồi thì sớm muộn gì cũng có thể gặp, chúng ta trở về thôi.

Dường như Lâu Vân Bàng sực nhớ chuyện gì, lão vội bước tới gần Giang Hải Phong và nghiêm túc nói:

- Lão đệ, ta thấy cô nương này đối với người...

Giang Hải Phong gượng cười, nói:

- Chẳng có gì đâu... Nhưng tại hạ cảm kích cô ta vô cùng...

Giang Hải Phong cũng đã kể cho Lâu Vân Bàng nghe chuyện mình bị giam ở Thanh Châu, một lão giang hồ như Lâu Vân Bàng thì làm sao không biết những chuyện tư tình của tiểu nhi nữ? Chỉ có điều lão thấy Giang Hải Phong không muốn nói nhiều nên cũng không nhắc tới nữa, nhưng trong thâm tâm, lão có ý làm cho hai người bọn họ ngày càng thêm gần gũi nhau hơn.

Hai người sánh bước trở về Thạch Cơ Tự, mà chẳng nói thêm điều gì. Sau khi vào phòng, Lâu Vân Bàng không nhin được nên hỏi lại:

- Rốt cuộc người và Tả Nhân Long có gặp nhau không?

Giang Hải Phong chỉ gật đầu mà không nói.

Lâu Vân Bàng truy vấn:

- Ai thắng?

Giang Hải Phong lắc đầu, mỉm cười nói:

- Bất phân thắng bại.

Lâu Vân Bằng nghe xong câu này thì thộn người ra, lão tròn xoe mắt hỏi:

- Vậy thì phải làm thế nào?

Lâu nay Giang Hải Phong thích đơn độc hành sự, chàng không muốn người khác phải lo lắng chuyện của mình, đặc biệt là chuyện tử võ, vì vậy chàng lạnh lùng nói:

- Chuyện này tự nhiên là chưa kết thúc, sau này gặp lại sẽ tính.

Lâu Vân Bằng chợt cảm thấy lo lắng, đương nhiên lão biết Giang Hải Phong không muốn nói chuyện này, nhưng nếu như vậy mãi thì dường như có vẻ xem lão là người ngoại cuộc rồi. Lòng đầy tức giận, lão trầm nghĩ:

- “Lão đệ ngươi chớ giấu ta, sớm muộn gì nhất định ta cũng biết thôi, đến lúc đó ngươi mới có thể nhận thấy tâm ý của ta.”

Nghĩ đoạn lão cáo biệt trở về phòng mình, còn Giang Hải Phong thì bế mục luyện công. Nhưng về phòng chưa được bao lâu thì Thiết Chương Hắc Ứng Lâu Vân Bằng lại rời Thạch Cơ Tự, lão muốn đi tìm Tiểu Mã Trách Tạ Ngũ để tính sổ với hắn.

O O o Vàng thái dương đã gác non Tây, hoàng hôn dần buông, Tả Nhân Long lững thững bước ra khỏi Thanh Trúc Thúy Quán. Sắc diện của chàng rất thâm trầm, thần thái sầm uộc, có vẻ không vui. Ra khỏi cửa mấy bước thì bỗng nhiên chàng đứng lại.

Tiểu Mã Trách Tạ Ngũ từ một bụi trúc bên cạnh chạy lại, hắn cung thủ chào và nói:

- Đại gia, tiểu nhân chờ đại gia đã nửa ngày rồi.

Tả Nhân Long nghiêm giọng hỏi:

- Ta bảo ngươi chuẩn bị thuyền, thế thuyền đâu?

Tạ Ngũ chỉ ra bờ hồ và nói:

- Chuẩn bị xong rồi. Nào, mời đại gia lên thuyền!

Tả Nhân Long gật đầu rồi cất bước đi về phía bờ hồ, Tạ Ngũ theo sát phía sau và nói:

- Đại gia có gặp Giang Hải Phong không?

Tả Nhân Long lạnh lùng “hừ”. một tiếng rồi nói:

- Chuyện này không cần ngươi quan tâm, ngươi đi đi!

Tạ Ngũ ngạc nhiên hỏi:

- Thế nào, không phải tiểu nhân chèo thuyền cho đại gia sao?

Tả Nhân Long cười nhạt, nói:

- Ai cần ngươi đi theo? Ta không cần dùng ngươi nữa, đi đi!

Nói đoạn chàng bước xuống một chiếc thuyền nhỏ, Tạ Ngũ đứng trên bờ cười hì hì và nói:

- Đại gia phải cẩn thận một chút, lật thuyền trên Tây Hồ là chuyện thường đấy.

Tả Nhân Long nắm lấy mái chèo, song thủ phân ra, thuyền nhỏ lập tức lướt

đi như tên. Tạ Ngũ neho mắt nhìn theo và buột miệng nói:

- Con bà nó, khá lắm!

Lúc này có một chiếc thuyền chài đi gần bờ nên Tạ Ngũ liền vẫy tay gọi, cũng may Khâu Lão Cừ chèo thuyền cũng nhận ra hắn nên chèo thuyền vào bờ. Tạ Ngũ phóng lên thuyền chài rồi chỉ Tả Nhân Long ở xa xa và nói:

- Lão Cừ, mau theo sát chiếc thuyền nhỏ phía trước, nhưng đừng để hắn phát hiện nhé!

Nói đoạn hắn vơ lấy cây sào rồi lướt tới trước mũi thuyền, phụ chèo với Khâu Lão Cừ. Ngư ông này chẳng biết đầu đuôi là chuyện gì nhưng cũng xuất toàn lực chèo thuyền đi, rồi lâu sau lão mới hỏi:

- Là chuyện gì thế?

Tạ Ngũ nói:

- Lão đừng hỏi nhiều! Xong việc ta sẽ đãi lão một chầu.

Khâu Lão Cừ thở dài, nói:

- Thôi đi, làm việc cho Tiểu Mã Trách Tạ Ngũ người thì còn mong được gì? Ta cũng không muốn ăn uống của người, chỉ cần người đừng làm mất nhiều thời gian của ta là được rồi.

Tạ Ngũ vẫn đôi mắt nhìn phía trước, hắn gật gật đầu, nói:

- Được! Được! Ta chỉ cần đuổi theo người đó, xem hắn đến chỗ nào rồi trở về ngay.

Khâu Lão Cừ thở dài một hơi, lão biết Tiểu Mã Trách Tạ Ngũ là tên vô lại nổi tiếng trong vùng, ngàn vạn lần mình chớ đắc tội với hắn, vì vậy mà lão đành vận hết lực bình sinh để chèo thuyền truy theo.

Thiên Sơn Chi Tinh Tả Nhân Long vốn cũng không lạ gì thuật chèo thuyền, trước đây chàng từng chèo thuyền ở những hồ nước Nặc Bô Nặc Nhĩ, Bạch Thủy Hồ gần Thiên Sơn, đồng thời chàng cũng học bơi rất khá. Do đó thuyền của chàng luôn lướt đi như bay trên mặt nước, sau khi ra giữa hồ thì chàng cho thuyền hướng về phía Lôi Phong Tháp. Thần thái của chàng vẫn chưa tươi tỉnh vì chàng không thể quên mối nhục trên Đoạn Nhai, lần này nhất định chàng phải văn hồi lại thể diện cho mình.

Thuyền vòng qua phía nam Tây Hồ rồi cập vào bên nước trước Lôi Phong Tháp.

Tả Nhân Long quay lại nhìn xem thử có ai theo dõi mình không rồi rời thuyền lên bờ, trước mặt chàng là một bờ lau sậy cao quá đầu người. Chàng vạch lau sậy và men lên bờ, trước đây năm năm chàng đã từng qua nơi này, bây giờ xem ra có rất nhiều thay đổi. Trước mắt chàng là một thảm cỏ xanh biếc, Lôi Phong Tháp trải bóng dài trên đất, Tịnh Từ Tự vẫn đứng sừng bên cạnh như xưa.

Tả Nhân Long ngấm nhìn một lúc rồi trầm nghĩ:

- “Cũng chẳng biết vị lão bằng hữu đó của ta có còn ở nơi này hay không?”.

Nghĩ đoạn chàng sai bước đi tới trước, vòng qua Tịnh Từ Tự thì đến một ngõ trúc hẹp, Tả Nhân Long theo ngõ trúc này mà đi thẳng vào. Đây là nơi có cảnh sắc rất đẹp, đi không xa thì thấy hai khóm hoa ngũ sắc đong đưa trong gió, trông mát mắt lạ thường.

Đi tiếp vào trong chùng hai dặm thì địa thế khá hoang sơ, nơi này có một sân chùa ngói xanh tường đỏ, lưng dựa vào núi, quy mô khá hùng vĩ.

Tả Nhân Long thẳng tiến vào sân chùa này, cước bộ của chàng vừa nhẹ vừa nhanh, nhưng chàng tuyệt đối không ngờ phía sau có người lén theo dõi mình. Ngôi chùa này có tên là Thiên Trúc Tự, là tư viện của Thiên Trúc Phật môn, tăng nhân trong chùa đều là những người ở Thiên Sơn bắt lộ thiên đi đến đây từ hai mươi năm trước.

Vì thế mà việc hương hỏa trong tự viện không được thịnh lắm, thiện nam tín nữ tới đây thắp hương ít đến độ đáng thương, suốt ngày thanh tịnh lạnh lẽo. Tả Nhân Long vào tới trước chùa thì có một tăng nhân ra nghênh tiếp, chàng hành lễ rồi hỏi:

- Xin hỏi đại sư, vị Mộc lão tiên sinh còn ở nhờ quý tự không ạ?

Tăng nhân gật đầu, nói:

- Vẫn còn, Mộc thí chủ chưa đi đâu cả. Chẳng hay thí chủ tìm Mộc thí chủ có chuyện gì?

Tả Nhân Long mừng thầm trong bụng, chàng nói:

- Đã vậy thì phiền đại sư thông báo với Mộc lão tiên sinh một tiếng, nói rằng có một vị bằng hữu của lão ta đến thăm viếng.

Tăng nhân lắc đầu, nói:

- Thí chủ có thể tự đi vào, vì lão nhân đó rất kỳ quái, tính khí cũng thất thường, người trong chùa đối xử với lão ta cũng không tốt lắm, vì thế tiểu tăng không muốn bị lão ta mắng.

Nói đoạn tăng nhân quay qua trái, chỉ tay và nói tiếp:

- Theo hành lang này đi tới thì có một cửa động bên phải, trên cửa có chữ Tiểu Chư Thiên, vị lão nhân ở trong đó.

Dứt lời thì tăng nhân chào rồi bỏ đi ngay.

Tả Nhân Long nói lời cảm ơn rồi theo hành lang bên trái mà đi, cuối hành lang quả nhiên có một cửa động hình bán nguyệt. Trên cửa động có một tảng đá xanh, nơi đó khắc ba chữ đại tự:

Tiểu Chư Thiên. Trong cửa, hoa cỏ chen nhau, trăm hoa đua nở, hoàn toàn không có chút quy củ nào, có nơi cành lá vươn cao, có nơi hoa cỏ bám vào dây mây mà sống, thoạt nhìn là biết chủ nhân tuy là một nhà sĩ nhưng lại rất lười biếng.

Tả Nhân Long bước vào cửa động thì thấy có một gian phòng khá rộng giữa trăm ngàn hoa cỏ, gian phòng này trông rất cũ kỹ, cửa sổ đầy rêu xanh, màn cửa rách toí tả.

Bước đến gần thì nghe có mùi thảo dược khá nồng.

Tả Nhân Long đẩy cửa định bước vào thì chợt nghe có một giọng quái đản cất lên:

- Ta đã nói rồi, không cho phép các người vào, các người đều là những con lừa trọc đầu thối tha.

Tả Nhân Long bật cười, chàng nói:

- Chửi rất hay, chỉ có điều tại hạ lại không phải là người xuất gia.

Quái nhân liền hỏi:

- Người là ai?

Lời vừa dứt thì có tiếng bước chân vang lên, một lão nhân râu tóc bạc phơ, thân hình cao gầy, sắc diện đầy vẻ bệnh hoạn, từ từ bước ra. Lão nhân vừa thấy Tả Nhân Long thì bất giác chau mày, sau đó thì cười ha ha một tràng rồi nói:

- Tiểu cầu, thì ra là người.

Tả Nhân Long bước tới nắm tay lão nhân một cách thân thiện và nói:

- Lão Mộc! Lão làm sao thế này?

Lão nhân cười ha ha rồi nói:

- Một chút bệnh vặt, tất cả đều do bọn hòa thượng trong chùa này làm cho ta tức khí mà ra.

Lão lắc mạnh tay Tả Nhân Long và nói tiếp:

- Bây giờ người đến rồi thì bệnh của ta sẽ khỏi thôi.

Tả Nhân Long mỉm cười và quan sát gian phòng của lão, chàng thấy khắp nơi đều có dược vật, trong góc phòng có bảy tám chiếc hỏa lò, tất cả đều đang rực lửa, những ấm thuốc đang sôi sùng sục tỏa mùi thuốc khắp phòng.

Chàng chau mày hỏi:

- Lão đang luyện đan chăng?

Quái lão nhân ngẩn người hỏi lại:

- Làm sao người biết?

Tả Nhân Long chỉ đoán bừa, không ngờ lại đoán trúng, chàng cười ha ha rồi nói:

- Sao tại hạ lại không biết? Tại hạ khuyên lão nên bớt tác quái đi thôi!

Quái lão nhân cười hì hì, nói:

- Tiểu quỷ này!

Lão đá chiếc đôn gỗ về phía Tả Nhân Long và nói tiếp:

- Ngồi xuống! Ngồi xuống! Ôi, đã mấy năm rồi chúng ta mới gặp lại phải không?

Tả Nhân Long cười nhạt rồi nói:

- Võ lâm nhất tuyệt - Cửu Chỉ Quỷ Lão Mộc Nhị Bạch như lão mà cam tâm ở đây mười năm, lẽ nào lão muốn chết già ở đây?

Mộc Nhị Bạch nghe vậy thì ngẩn người, hình như lão không nghe người ta

nhắc đến danh hiệu này đã lâu rồi.

Tả Nhân Long nghiêm sắc diện nói tiếp:

- Tại hạ không giống lão, từ lúc rời Thiên Sơn đến nay, tại hạ đã làm được rất nhiều chuyện.

Mộc Nhị Bạch ngo nguậy cái đầu, tóc bạc xõa xuống vai như tuyết, tóc của lão không những rất dài mà còn rối tung như tổ quạ, trông rất quái dị. Sau khi nghe Tả Nhân Long nói thì lão cười hì hì, rồi nói:

- Con bà nói, tiểu cầu ngươi cũng khoác lác trước mặt ta à? Ai không biết ngươi vì nữ nhân đó mà điên đảo thần hồn, bỏ Thiên Sơn để đến Trung Nguyên.

Lão phá lên cười đắc ý một tràng rồi tiếp:

- Không nhắc đến thì thôi, một khi nhắc đến thì quả thật là ta không hiểu nổi ngươi.

Tả Nhân Long bắt giắc đỏ mặt, trước mặt vị lão bằng hữu này thì chàng không thể nói dối, chàng gượng cười, nói:

- Lời nói của lão cũng không sai, chỉ có điều hôm nay tại hạ đến đây không phải vì chuyện đó.

Vị Cửu Chỉ Quỷ Lão mà xưa kia võ lâm nghe danh phải khiếp đảm này, nghe Tả Nhân Long nói vậy thì cười cười, nói:

- Tất nhiên, tiểu cầu ngươi mà tìm ta thì có chuyện tốt lành gì đâu?

Lão nhìn Tả Nhân Long từ đầu đến chân rồi khẽ hỏi:

- Chuyện gì vậy? Nhưng ta nói trước là chớ tìm ta để đánh nhau đấy nhé.

Tả Nhân Long nói:

- Lão nhìn sai Tả Nhân Long này rồi, có khi nào tại hạ lại nhờ lão đánh thay tại hạ đâu?

Mộc Nhị Bạch cười hì hì, nói:

- Lời này nghe được, với thân công phu của ngươi thì còn ai có thể đánh lại ngươi?

Nói đoạn bỗng nhiên lão đứng lên, sau một hồi nhìn quanh quất thì lão cười, nói:

- Ngươi đến thật đúng lúc, gần đây ta nhàn rồi vô sự nên viết mấy khúc ca, đang sầu vì không có người hát, ngươi hát cho ta nghe thử nhé.

Tả Nhân Long thâm kêu khổ, chàng lắc đầu nói:

- Ai có thời gian mà xướng ca với lão chứ? Tại hạ thấy lão thật là càng già càng ngây ngô.

Mộc Nhị Bạch vò vò đầu rồi ngồi xuống lại, lão nói:

- Nghe rất hay, có một khúc tả cảnh Tây Hồ, ta ngâm hai câu ngươi nghe thử nhé.

Nói đoạn lão vừa nhịp chân vừa ngửa cổ ngâm:

*Tây... i... a... Hồ... gió mát... cái mà... trắng thanh... Cô nương... cái mà...
như liễu... dạo quanh... quanh... Tây Hồ...*

Hồi 12

Thần Kỹ Ứng Dịch

Ngâm xong thì Mộc Nhị Bạch phá lên cười một tràng rồi nói:

- Tiểu tử ngươi xưa nay không có chuyện là không lên tẩm bảo điện, nói thẳng ra đi, ngươi muốn thế nào?

Tả Nhân Long mỉm cười, nói:

- Đương nhiên là có chuyện, vô sự thì chẳng dám tìm đến lão.

Mộc Nhị Bạch hất tóc ra sau và nói:

- Ngươi đã không kéo ta đi đánh nhau thì ngươi muốn ta làm gì?

Tả Nhân Long buông một tiếng thở dài, thuận tay chàng lật cuốn sách trên bàn nhưng không trả lời.

Mộc Nhị Bạch ngẩn người một lúc rồi chau mày hỏi:

- Rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Tả Nhân Long cười nhạt, đáp:

- Nói thực nhé, lão cho rằng võ công của tại hạ như thế nào?

Mộc Nhị Bạch phá lên cười ha ha, lão đứng dậy đi một vòng rồi mới quay lại nói:

- Ai lại không biết Thiên Sơn Chi Tinh Tả Nhân Long chứ? Ngươi hỏi ta chuyện này để làm gì?

Tả Nhân Long nói:

- Tại hạ đang nói nghiêm túc với lão đây, không phải nói đùa đâu.

Mộc Nhị Bạch vuốt râu mỉm cười, nói:

- Ai nói đùa với ngươi? Nếu Tả Nhân Long ngươi không có võ nghệ cao cường thì họ Mộc ta há có thể kết giao bằng hữu với ngươi sao?

Tả Nhân Long cười nhạt, nói:

- Trước đây tại hạ có thể tin những lời này, nhưng hiện tại không thể khiến tại hạ tin một cách dễ dàng như vậy, tại hạ...

Nói đến đây thì hai hàm răng của chàng nghiến chặt lại, và không nói tiếp nữa.

Mộc Nhị Bạch hơi ngạc nhiên, nhưng lão liền cười hì hì và nói:

- Được rồi, trước mặt ta chớ có rào đón, nếu ngươi muốn tìm ta đánh nhau thì không được rồi.

Tả Nhân Long hơi tức khí, chàng lớn tiếng nói:

- Tại sao lão cứ nghĩ là tại hạ muốn tìm lão đi đánh nhau? Kỳ quái!

Mộc Nhị Bạch với tay lấy ấm trà màu hồng, đưa lên miệng uống mấy ngụm

rồi nói:

- Được rồi, ngươi cứ nói thẳng ra đi!

Bỗng nhiên Tả Nhân Long bật đứng lên, chàng nói:

- Tại hạ chỉ hỏi lão một câu, giao tình giữa hai chúng ta có còn tồn tại nữa hay không?

Mộc Nhị Bạch cũng đứng lên, lão hỏi:

- Sao lại hỏi thế? Đương nhiên chúng ta vẫn là đôi bằng hữu kim thạch vong niên.

Cách nói của ngươi thật khiến người ta tức chết đi được.

Tả Nhân Long thấy lão như vậy thì bất giác mỉm cười, chàng đưa tay vỗ vỗ vào vai lão và nói:

- Ngồi xuống, ngồi xuống, chỉ cần lão còn nghĩ đến mối giao tình này thì chúng ta có thể nói chuyện rồi.

Mộc Nhị Bạch vẫn tỏ ra không hiểu, lão nói:

- Nhưng rốt cuộc là chuyện gì chứ?

Tả Nhân Long gật gật đầu và nói:

- Những lời lão vừa nói đích thực cũng không sai, xưa nay tại hạ luôn cho rằng võ công của mình không tệ...

Mộc Nhị Bạch xen vào:

- Đúng thế, vốn dĩ là không tệ.

Tả Nhân Long lắc đầu, nói:

- Nhưng hiện tại thì không đúng rồi.

Mộc Nhị Bạch ngạc nhiên hỏi:

- Nói thế nghĩa là sao?

Tả Nhân Long buồn bã nói:

- Lão ca, tại hạ bị người ta đánh bại rồi.

Mộc Nhị Bạch “à” một tiếng, rồi chậm rãi đứng lên, lão hỏi:

- Là ai? Ai? Kẻ nào đánh bại ngươi? Mau nói cho ta nghe xem!

Tả Nhân Long mỉm cười, nói:

- Chẳng phải lão nói là lão không muốn đánh nhau nữa sao?

Mộc Nhị Bạch tức khí nói:

- Nhưng tình hình hiện tại đã khác, mau nói cho ta nghe, hấn là ai?

Tả Nhân Long lắc đầu, nói:

- Lão không biết danh tự cũng chẳng sao, chỉ cần biết có một chuyện như thế là được rồi.

Mộc Nhị Bạch lấy làm kỳ quái, lão hỏi tiếp:

- Người đó ở đâu? Tại Tây Hồ chăng?

Tả Nhân Long không phủ nhận chàng nói:

- Người này là đệ nhất đối thủ mà bình sinh tại hạ gặp phải, nhưng tại hạ không cam tâm thua hấn.

Mộc Nhị Bạch lại hỏi:

- Người có thi triển Thiên Trúc Kiếm của ngươi không?

Tả Nhân Long cười nhạt, nói:

- Điều đó có ích gì? Kiếm thuật của đối phương cao thâm, chiêu thức kỳ ảo, khiến lão cũng không ngờ. Căn bản đối phương chẳng xem công phu Thiên Trúc của tại hạ ra gì cả.

Mộc Nhị Bạch ngồi lại xuống và nói:

- Được, có chút thú vị đây. Mộc Nhị Bạch ta bôn tẩu giang hồ mấy mươi năm, nhưng ngoài tiểu lão đệ ngươi và Dã đạo sĩ tình cờ gặp ở Ngũ Chỉ Sơn ra thì cứ như chẳng gặp người nào. Thiên hạ rộng lớn nhưng muốn tìm một đối thủ thật không dễ chút nào, há chẳng nực cười lắm sao?

Lão ngừng một lát rồi lạnh lùng nói tiếp:

- Vì vậy mà ta mới tức khí và ẩn mình trong Thiên Trúc Tự này.

Tả Nhân Long mỉm cười, nói:

- Thì ra là như vậy, nhưng lẽ nào lão không biết, người có công phu chân chính thì không để lộ tư tưởng, tình cảm?

Mộc Nhị Bạch nhìn qua Tả Nhân Long rồi nói:

- Chuyện này sao ta lại không biết? Chỉ có điều ta không còn trẻ tuổi thịnh khí như ngươi, ngươi thừa biết tính khí của lão Mộc mà, ta xưa nay là “nhân bất phạm ngã, ngã bất phạm nhân”.

Tả Nhân Long gật đầu, nói:

- Đúng thế, nhưng kỳ nhân dị sĩ trên giang hồ vẫn còn rất nhiều.

Mộc Nhị Bạch lại uống mấy ngụm trà rồi nói:

- Bây giờ mau nói xem, người đó như thế nào? Bao nhiêu tuổi rồi?

Tả Nhân Long thở dài, nói:

- Niên kỷ không cao, rất có thể còn nhỏ hơn tại hạ ba bốn tuổi, là một nhân vật thâm tàng bất lộ, nghe nói là vừa từ hoang đảo vào Trung Nguyên, nhưng hiện nay đã vang danh tứ hải, không ai là không biết!

Mộc Nhị Bạch chồm người tới trước và hỏi:

- Nói vậy, hẳn là Giang Hải Phong phải không?

Tả Nhân Long ngạc nhiên hỏi lại:

- Làm sao lão biết?

Mộc Nhị Bạch cười ha ha rồi nói:

- Chuyện gì ta lại không biết chứ?

Ngừng một lát, lão nói tiếp:

- Thật đúng lúc, ta cũng muốn gặp người này một lần.

Tả Nhân Long lắc đầu, nói:

- Không được, trừ phi Tả Nhân Long này bại thủ bỏ đi rồi mới đến lượt lão, hiện tại lão chưa thể xuất hiện.

Mộc Nhị Bạch nheo mắt, nói:

- Thế nghĩa là sao? Chẳng phải ngươi nói là ngươi đã bại rồi à?

Tả Nhân Long cười nhạt, nói:

- Nhưng tại hạ không cam tâm, tại hạ đã hẹn thời gian và địa điểm tái đấu với hãn, đến lúc đó ai bại trong tay ai cũng chưa biết.

Mộc Nhị Bạch phá lên cười một tràng rồi nói:

- Ta hiểu rồi, ngươi muốn ta giúp ngươi một tay chứ gì?

Tả Nhân Long cười nhạt, nói:

- Đó là hành vi của kẻ tiểu nhân, Tả Nhân Long này sao có thể làm như vậy?

Mộc Nhị Bạch cười lớn nói:

- Con bà nó, tiểu quỷ! Rốt cuộc là ngươi muốn làm gì? Chuyện này không phải, chuyện kia không phải, lẽ nào ngươi muốn ta truyền công phu cho ngươi?

Tả Nhân Long đáp:

- Một chút cũng không sai. Tam nhân hành tất hữu ngã sư (ba người cùng đi thì tất có người là thầy ta). Nhưng lão yên tâm, tại hạ chỉ thỉnh giáo lão vài cao chiêu thôi, tuyệt không tham nhiều.

Mộc Nhị Bạch nói:

- Được! Mộc lão ta có được phần vinh hạnh này thì thật chẳng còn gì bằng, ngươi nói xem, ngươi muốn học gì? Nhưng...

Mộc Nhị Bạch vò vò đầu rồi nói tiếp:

- Ngươi chọn môn công phu mèo cào nào của ta?

Tả Nhân Long nhấp một ngụm trà rồi nói:

- Tại hạ chọn bộ Văn Tử kiếm pháp của lão, lão truyền cho tại hạ được chứ?

Mộc Nhị Bạch tròn xoe mắt, lão ấp úng nói:

- Ai... Ai nói cho ngươi biết?

Tả Nhân Long mỉm cười, nói:

- Không ai nói cả, tự tại hạ nhìn thấy.

Mộc Nhị Bạch lại gãi đầu, lão gượng cười, nói:

- Thực lòng mà nói, đó là bảy chiêu kiếp pháp rất đơn giản, đã rất lâu rồi ta chưa thi triển.

Tả Nhân Long cười nhạt, nói:

- Vậy là lão không muốn truyền thụ chẳng?

Mộc Nhị Bạch cười ha ha rồi đứng lên nói:

- Đi, chúng ta đi ra hậu viện!

Tả Nhân Long bất giác mừng thầm, chàng lập tức đứng lên và theo lão đi ra ngoài. Chừng nửa canh giờ sau thì hai người quay trở lại, Mộc Nhị Bạch mỉm cười, nói:

- Thì ra tiểu tử ngươi đã sớm ghi tâm khắc cốt môn công phu này của ta.

Tả Nhân Long cười cười, nói:

- Chỉ tại ngày trước lão bộc lộ quá nhiều thôi.

Mộc Nhị Bạch ngồi xuống, lão chau mày suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Nhưng ta có một câu phải nói, lúc ta mới học bộ Văn Tử kiếm pháp này thì sư phụ của ta từng dặn dò là không được sử dụng bữa bãi, vì mỗi chiêu mỗi thức trong bộ kiếm pháp này đều có thể lấy mạng đối phương.

Tả Nhân Long mỉm cười, nói:

- Vì vậy lão cũng muốn dặn dò lại tại hạ phải không?

Mộc Nhị Bạch thở dài, nói:

- Ta không thể không nói như thế, kỳ thực một khi động thủ thì chẳng ai có thể bảo đảm là không đả thương đối phương.

Ngừng một lát, lão nói tiếp:

- Ta chưa gặp Giang Hải Phong nhưng mấy tháng qua ta có nghe nói. Trong chùa này có một tri khách hòa thượng (vị sư tiếp khách) mới từ phương Bắc về, hắn nói Giang Hải Phong đã đại náo Tam Dương đạo quán, ba bị lão Dương đều bại dưới tay Giang Hải Phong...

Tả Nhân Long chỉ mỉm cười, vì chàng đã tận mắt mục kiến chuyện này.

Mộc Nhị Bạch lại nói tiếp:

- Người khác thì ta không biết. Nhưng năm xưa ta có gặp Bạch Dương đạo trưởng mấy lần, công phu của lão đạo này đích thực không tầm thường, chẳng ngờ lão ta cũng bại trong tay một kẻ hậu học. Từ đó mà suy thì võ công của Giang Hải Phong quả nhiên phi phàm, người phải cẩn thận mới được.

Tả Nhân Long trầm mặc một lát rồi nói:

- Vì vậy tại hạ mới đến thỉnh giáo bộ Văn Tử kiếm pháp của lão.

Mộc Nhị Bạch chau mày, nói:

- Giang Hải Phong kết thù oán với người như thế nào? Người nói nghe xem, thật là kỳ quái!

Tả Nhân Long thở dài một hơi rồi nói:

- Thực ra giữa tại hạ và hắn vốn chẳng có thù oán gì, chỉ có điều...

Chàng đem chuyện Bạch Y Tẩu Yến Cửu Công và Chu Kỳ giả chết... thuật lại một lượt.

Mộc Nhị Bạch nghe xong thì cười nhạt, nói:

- Thì ra là như vậy. Tiểu tử, người mắc lừa rồi.

Tả Nhân Long cười cười, nói:

- Cứ cho là hai lão đó lừa tại hạ, nhưng Giang Hải Phong giết người như điên là sự thật.

Mộc Nhị Bạch trầm ngâm một lát rồi nói:

- Những người mà người vừa nói ta đều biết, ngay cả Chu Kỳ và Yến Cửu Công cũng chẳng phải là hạng tốt lành gì, những kẻ bị Giang Hải Phong giết càng chẳng ra gì, vậy thì người báo thù cái nỗi gì cho bọn chúng?

Tả Nhân Long ngó người, chàng lạnh lùng nói:

- Bất luận thế nào thì loại thủ pháp này cũng quá độc.

Mộc Nhị Bạch phá lên cười ha ha, lão gật đầu, nói:

- Oán đã kết, bây giờ ta có nói nữa cũng muộn rồi, ai khiến ta giao hảo với một bằng hữu trẻ tuổi như ngươi chi...

Bỗng nhiên lão nghiêm sắc diện và nói tiếp:

- Nhưng ngươi phải nhớ, người hành hiệp trượng nghĩa chúng ta phải hiểu rõ sự việc, đoán định thị phi, tránh được chuyện tranh cường đoạt thắng thì càng tốt.

Câu này khiến Tả Nhân Long biến sắc, đôi mày kiếm dựng ngược, chàng đứng thẳng lên và nói:

- Lão nói thế là có ý gì?

Mộc Nhị Bạch kéo chàng ngồi xuống rồi cười hì hì, nói:

- Ngươi chớ nổi nóng, thực ra cũng chẳng trách được, khi ta bằng tuổi ngươi, ta còn thiếu trầm tĩnh hơn ngươi...

Tả Nhân Long cười nhạt, nói:

- Tại hạ và Giang Hải Phong đã kết ân oán rồi, trong hai người trừ phi có kẻ chịu thua hoặc là chết hay thọ thương dưới kiếm đối phương, bằng không thì vĩnh viễn chẳng dừng lại.

Nói đoạn chàng vỗ xuống bàn một chuông rồi nộ khí nói tiếp:

- Đa tạ lão vừa truyền thụ kiếm pháp, giao tình giữa hai chúng ta đến đây là hết rồi.

Mộc Nhị Bạch sững người, lão dùng lực kéo chàng xuống và mỉm cười, nói:

- Ngồi xuống! Ngồi xuống rồi hãy nói!

Tả Nhân Long mục xa tinh quang, chàng nói:

- Dù lão có đứng về phía hần cũng không thay đổi được cục diện.

Mộc Nhị Bạch cười ha ha rồi nói:

- Giới cho Tả Nhân Long, ngươi và ta nhiều năm không gặp, chẳng ngờ lần này ngươi đến tìm ta gây sự, cứ cho là Mộc lão ta nhìn lầm người đi.

Tả Nhân Long hơi đỏ mặt, chàng ngồi xuống và nói:

- Đây là do lão tự gây ra thôi.

Mộc Nhị Bạch cười hì hì, nói:

- Cứ xem như ta tự gây ra. Ta hỏi ngươi nhé, ngươi và Giang Hải Phong hẹn nhau ở đâu? Vào lúc nào? Nói cho ta biết một tiếng, ta cũng muốn đi xem náo nhiệt, được chứ?

Tả Nhân Long suy nghĩ rồi lắc đầu, nói:

- Tốt nhất là lão đừng đi, dù sao thì tại hạ cũng trở lại đây mà.

Mộc Nhị Bạch cười cười và trầm nghĩ:

- “Giang Hải Phong kia là một trang hảo hán, Tả Nhân Long này cũng là một thiếu niên chính trực, võ công song phương đều phi phàm, nếu để lưỡng hổ tương tranh tất phải có một bên thọ thương, vậy thì làm thế nào bây giờ?”

Nghĩ đoạn lão buột miệng nói:

- Nói vậy, hai người hẹn gặp ở Tây Hồ chẳng?

Tả Nhân Long nói:

- Tất nhiên, vì bọn tại hạ đều lưu trú gần Tây Hồ.

Mộc Nhị Bạch trầm mặc suy nghĩ mà không hỏi thêm nữa.

Tả Nhân Long đứng dậy, nói:

- Tại hạ đi đây, đa tạ lão đã truyền thụ bộ kiếm pháp đó. Tại hạ sẽ dùng nó đối phó với Giang Hải Phong.

Mộc Nhị Bạch cười hì hì, nói:

- Chúc người mã đáo thành công, nhưng đừng quên là không được lạm dụng đấy nhé.

Tả Nhân Long cười nhạt, nói:

- Điều đó còn phải xem đối phương như thế nào rồi mới quyết định.

Nói đoạn chàng quay người ra ngoài, Mộc Nhị Bạch cũng chẳng đứng dậy đưa tiễn, lão ngồi thộn người trên ghế và trầm nghĩ:

- “Ta không thể không can thiệp vào chuyện này, Giang Hải Phong là một nhân vật như thế thì ta phải đi tháo gỡ khúc mắc giữa bọn họ thôi.” Nghĩ đoạn lão lấy chiếc mũ rơm đội lên đầu, lại quàng một túi thảo dược vào vai, bộ dạng rất giống một lang trung đi chẩn bệnh, cứ thế lão lắc lư lắc lư đi ra khỏi phòng.

Mộc Nhị Bạch chậm rãi đi qua cửa chính của Thiên Trúc Tự, lúc này đã chẳng còn trông thấy hình bóng Tả Nhân Long đâu nữa.

Lão vội sải bước đi tới, nhưng đi chưa được bao xa thì bỗng nghe có người gọi ở phía sau:

- Này! Lão trượng, lão dừng bước cho ta hỏi một lời!

Mộc Nhị Bạch quay lại thì thấy đó là Tiểu Mã Trách Tạ Ngũ, lão đã sớm biết tiểu tử này nổi danh côn đồ ở xung quanh Tây Hồ. Nhất thời lão cười cười, nói:

- Hóa ra là Tạ đại tướng công.

Tạ Ngũ nhếch mép, nói:

- Lão đừng nhạo tại hạ, tướng công cái con mẹ gì. Ngay cả nô tài cũng không đủ tư cách nữa là. Lão trượng, lão đi hái cỏ dại phải không?

Khắp vùng Tây Hồ đều biết rõ Mộc Nhị Bạch là một lang trung đi hái thuốc, còn như lai lịch và thân thế của lão như thế nào thì chẳng một ai biết được.

Tiểu Mã Trách Tạ Ngũ nói xong thì cười cười, bước lại gần. Mộc Nhị Bạch hơi chột dạ, lão trầm nghĩ:

- “Tiểu tử này định giở trò quái gì thế?” Nghĩ đoạn lão mỉm cười, gật đầu nói:

- Không hái thuốc thì lấy gì sống? Cơm tối hôm nay còn không có mà ăn đấy.

Tạ Ngũ cười nhạt, nói:

- Đừng lo, cơm tối hôm nay cứ tính cho tại hạ, tại hạ mời khách đây.

Nói đoạn hắn lấy một nén bạc vụn đặt vào tay Mộc Nhị Bạch và nói tiếp:

- Cho lão đây, đủ cho lão sống bốn ngày rồi.

Mộc Nhị Bạch vội cúi người tạ Ôn và nói:

- Chao ơi! Thế này thì ngại quá.

Tạ Ngũ nheo mắt một cách lém lỉnh và nói:

- Nhận đi! Nhận đi! Có đáng là bao.

Mộc Nhị Bạch cất nén bạc rồi mỉm cười, nói:

- Đại tướng công người đến đây có chuyện gì không?

Tạ Ngũ cười nhạt, nói:

- Đại tướng công cái con mẹ gì, từ nay về sau lão đừng gọi ta là đại tướng công nữa, ta mà nổi nóng thì tính khí còn hơn đại tướng công đây.

Mộc Nhị Bạch cũng không nhịn được cười, lão nói:

- Vậy thì gọi người là thiếu gia nhé.

Tạ Ngũ liên tiếp xua tay và nói:

- Đủ rồi! Đủ rồi! Đừng chế giễu người ta nữa.

Hắn vỗ vỗ vào vai Mộc Nhị Bạch và nói khẽ:

- Ta tìm lão có chút chuyện.

Mộc Nhị Bạch cười hì hì, nói:

- Chuyện gì? Người cứ dặn dò một tiếng là được.

Tạ Ngũ đảo mắt nhìn quanh rồi nói:

- Vừa rồi có một gã thiếu niên từ trong chùa này đi ra, lão có nhìn thấy không?

Mộc Nhị Bạch nói:

- Có, là Tả thí chủ phải không?

Tạ Ngũ vội đáp:

- Không sai, chính là hắn. Hắn kêu bằng Tả Nhân Long. Thế nào, lão trượng cũng biết hắn à?

Mộc Nhị Bạch nói:

- Ta từng xem bệnh cho hắn thì sao lại không biết?

Tạ Ngũ vội nói:

- Vậy lão biết hắn vào chùa này làm gì không? Tìm người nào đó chẳng?

Mộc Nhị Bạch ngập ngừng nói:

- Chuyện này... ta không được rõ rồi...

Tạ Ngũ nhìn vào mắt Mộc Nhị Bạch và nói tiếp:

- Lão có thể dò hỏi được không?

Mộc Nhị Bạch gãi gãi đầu và nói:

- Dò hỏi tự nhiên là có thể, chỉ có điều... chỉ có điều người phải nói cho ta biết là có chuyện gì vậy?

Tạ Ngũ cười nhạt, nói:

- Chuyện gì à? Liệu lão có quán được không? Nhưng xong chuyện này thì chí ít ta cũng cho lão tha hồ tiêu xài trong hai tháng.

Mộc Nhị Bạch vội cúi người, nói:

- Xin đa tạ người trước, chuyện này cứ giao cho ta, ngày mai người trở lại lấy tin tức.

Tạ Ngũ tỏ ra rất vui mừng, hấn lại vỗ vỗ vào vai Mộc Nhị Bạch và nói:

- Được, chuyện này xin giao cho lão, nhưng có một điều là lão đừng để họ Tả biết là ta đến nơi này nhé.

Mộc Nhị Bạch cười ha ha rồi nói:

- Chuyện này người yên tâm.

Bỗng nhiên lão nhớ ra một chuyện nên nói tiếp:

- Nghe nói có họ Giang nào đó cũng đến Tây Hồ, vị Tả tướng công kia muốn đối địch với hấn, chuyện này có không?

Tạ Ngũ ngạc nhiên hỏi lại:

- Sao lão cũng biết chuyện này?

Mộc Nhị Bạch mỉm cười, nói:

- Hình như ta nghe Tả tướng công nói, người có biết chuyện như thế nào chăng?

Tạ Ngũ lại đảo mắt nhìn quanh rồi nói nhỏ:

- Một chút cũng không sai, nhưng lão chớ loan truyền chuyện này ra ngoài.

Hắn đưa tay lên che miệng và nói khẽ hơn:

- Họ Giang đó kêu bằng Giang Hải Phong, hấn và Tả Nhân Long đều là những nhân vật có võ công cao cường, lão và ta không thể xen vào chuyện này được đâu.

Mộc Nhị Bạch cũng hạ giọng nói:

- Giang Hải Phong ở trong đình giữa hồ phải không?

Tạ Ngũ lắc đầu, nói:

- Không, hấn trú ở Thạch Cơ Tự trên tuyết đỉnh Bắc Cao Phong. Ai nói là hấn ở trong đình giữa hồ?

Mộc Nhị Bạch mừng thầm trong bụng, còn Tạ Ngũ nói xong thì mới phát hiện là mình vừa tiết lộ một bí mật nên bắt giác ngăn người ra. Hồi lâu sau hấn mới gượng cười, nói:

- Được rồi, chút chuyện này xin nhờ lão, sáng sớm ngày mai tạ hạ sẽ trở lại lấy tin tức nhé.

Hắn chồm tới kề miệng sát tai Mộc Nhị Bạch và nói khẽ:

- Ngần vạn lần phải chú ý là đừng để Tả Nhân Long biết tại hạ đến đây nhé, nếu hấn biết tại hạ tất sẽ không toàn mạng đấy.

Mộc Nhị Bạch cười cười, nói:

- Biết rồi! Biết rồi! Người yên tâm đi đi!

Tiểu Mã Trách Tạ Ngũ lúc lão nhìn trái nhìn phải một lúc rồi mới vội vàng bỏ đi.

Mộc Nhị Bạch lại quàng túi thảo dược lên vai rồi đi tiếp, lúc này trong lòng lão đã có một dự tính. Tạ Ngũ xuất hiện rất đúng lúc, hẳn đưa đến cho lão một tin tức không ngờ.

o O o Lại nói đến Tả Nhân Long, sau khi trở về thì chàng luôn cảm thấy rất bất an, chốc chốc chàng dõi mắt nhìn ra hồ, kỳ vọng là Giang Hải Phong sẽ đến. Bởi lẽ, hôm nay đã đến ngày hẹn, và lúc này chỉ ít cũng là giờ thìn, tỵ gì đó. Chàng đứng một mình trên bãi cát im vắng, tay nắm chặt đốc kiếm, lòng bất giác trầm nghĩ:

- “Hay là hắn không đến?” Chàng ngẩng đầu nhìn lên thì thấy mặt trời đã gần đứng bóng, chàng cười nhạt một tiếng rồi quét mục quang nhìn ra hồ. Lần này dường như chàng đã nhìn thấy một chấm đen rất nhỏ, chấm đen này di chuyển rất nhanh về hướng chàng. Dưới ánh nắng chói chang, dần dần Tả Nhân Long đã thấy rõ, đó là một chiếc thuyền nhỏ có căng buồm màu lam, thuyền lướt đi như tên, để lại phía sau hai làn nước trắng xóa.

Tả Nhân Long thở phào một hơi và tự nói:

- Giang Hải Phong, thật là nhân vật biết giữ chữ tín.

Lời vừa dứt thì thuyền cũng đã đến gần. Giang Hải Phong mặc bạch y, mang giày trắng đứng hiên ngang trước mũi thuyền, tay phải chàng cầm một túi vải màu vàng rất dài. Thuyền thuận gió mà đến nên chàng không tốn chút sức để chống chèo.

Tả Nhân Long chậm rãi bước đến gần bờ và lớn tiếng nói:

- Giang Hải Phong, Tả mỗ chờ ngươi đã lâu rồi.

Dường như Giang Hải Phong đã sớm nhìn thấy đối phương, chàng điềm chân như mũi tên rồi nhẹ nhàng hạ xuống mặt cát. Chàng cung thủ chào và nói:

- Giờ Ngọ vừa đến, Tả huynh đến hơi sớm đấy.

Tả Nhân Long bất giác đỏ mặt, chàng vội nói:

- Lần trước nhờ hạ thủ lưu tình nên Tả mỗ mới được toàn thân trở về, hôm nay mong rằng chúng ta cũng tận xuất sở trường...

Giang Hải Phong cất lời, nói:

- Tả huynh quá khách khí rồi, với chút tài mọn của mình, Giang mỗ đâu dám nhận là đối thủ của Tả huynh. Hôm nay hy vọng là được Tả huynh hạ thủ lưu tình, nếu có thể dẹp bỏ được can qua thì càng hoan nghênh.

Tả Nhân Long cười nhạt, nói:

- Ngươi cũng không tránh khỏi khách sáo rồi, thực lòng mà nói giữa chúng ta cũng chẳng có thâm thù huyết hận gì, chẳng qua chúng ta tỉ thí bình thường như mọi cuộc tỉ thí, một khi phân thắng bại là thôi ngay.

Giang Hải Phong trầm nghĩ:

- “Giỏi cho một Tả Nhân Long không biết thức thời, lẽ nào Giang Hải Phong ta sợ ngươi? Tỉ thí lần trước đã phân thắng bại, thế mà ngươi còn dám mặt dày mày dạn hẹn ta tái đấu. Được rồi, ta cũng muốn xem lần này ngươi có thủ đoạn ghê gớm gì?” Nghĩ đoạn chàng mỉm cười, nói:

- Đã vậy thì tại hạ kính chờ ban chiêu.

Nói xong chàng lắc mạnh hữu thủ một cái, túi vải màu vàng lập tức bung ra, bên trong xuất hiện một thanh Ngung Sương Kiếm có vỏ kiếm bằng da màu đen.

Tả Nhân Long trầm giọng nói:

- Được!

Lời vừa phát thì tả thủ cũng vung ra chụp lấy đầu vỏ kiếm, song thủ vừa phân thì nhuyễn kiếm đã xuất vỏ.

Giang Hải Phong hoành kiếm trước ngực và cười nhạt, thầm nghĩ:

- “Tả Nhân Long, ngươi và ta vô thù vô oán nhưng ngươi lại tìm trăm phương nghìn kế bức ta động thủ, chẳng hay đó là vì lý do gì vậy?” Nghĩ đoạn chàng buột miệng nói:

- Hôm nay ngươi phải trả lại công bằng cho ta!

Dứt lời thì nghe “soạt” một tiếng, Ngung Sương Kiếm đã xuất vỏ. Tả Nhân Long cũng đã hết nhẩn nại, chàng tung người tới trước, nhuyễn kiếm không ngừng chao động, theo đó là một đạo ngân quang điểm thẳng vào dưới mạn sườn Giang Hải Phong.

Từ lúc khởi đầu Giang Hải Phong đã có ý cảnh giác, chàng biết kiếm thuật của Tả Nhân Long không tầm thường nên tuyệt đối không dám khinh suất. Lúc này kiếm của Tả Nhân Long vừa điểm tới thì chàng vội ngửa người ra sau, nhuyễn kiếm lướt xẹt qua trước ngực chàng. Tuy nhiên kiếm của Tả Nhân Long vẫn truy rất sát, kiếm phong tỏa ra tứ phía làm cho cát vàng cuộn lên, cảnh tượng thật là phong quyền hoàng sa.

Nhất thời có một đạo hàn quang lấp lánh, nhằm thẳng mặt Giang Hải Phong mà đâm tới, chiêu thức nhanh như chớp, uy mãnh như cuồng long xuất động. Giang Hải Phong buột miệng nói:

- Chiêu thức tuyệt lắm!

Lời chưa dứt thì đã nghe “choang” một tiếng, song kiếm chạm vào nhau rồi lập tức phân ra, song phương không hẹn mà cùng lui bước cùng lúc. Thân pháp nhẹ nhàng ảo diệu cực kỳ, nhất thời song phương lấy mắt nhìn nhau mà lòng bất giác tán tụng nhau.

Giang Hải Phong nhường đối phương một chiêu thì nộ khí chợt dâng lên, chàng lạnh lùng nói:

- Giang mỗ cũng không khách khí nữa!

Lời phát kiếm xuất, Ngung Sương Kiếm từ dưới quét lên, Tả Nhân Long cảm thấy có một luồng lãnh phong ập đến tức thì. Tuy kinh hãi không ít

nhưng chàng cũng biết được trình độ kiếm thuật của đối phương đã đạt đến trình độ Dĩ Khí Ngự Kiếm.

May là chàng không dám khinh suất, trước tình thế như vậy chàng đành vận nội công chân khí lên thân kiếm của mình.

Nhuyễn kiếm vừa bật lên thì hai luồng kinh khí giao tiếp, thân hình mỗi bên đều rung lên bần bật.

Bỗng nhiên nghe Giang Hải Phong cười nhạt một tiếng rồi tung người lên như kim châu lướt sóng, thoát cái đã đến bên cạnh Tả Nhân Long. Trường kiếm đẩy ra lần thứ hai với chiêu Hoàn Hảo Tả Kim Châu, kiếm khí như mây. Tả Nhân Long cảm thấy hàn khí lạnh thấu xương thấu cốt. Nhưng võ công của vị thiếu niên kỳ hiệp từng học nghệ Ở Thiên Sơn này cũng có chỗ hơn người. Trong tình thế này, nếu là bất kỳ người nào khác thì cũng cảm thấy thế kiếm đâm thẳng vào mặt mình, song Tả Nhân Long là một cao thủ kiếm thuật nên cách chiết giải của chàng cũng khác biệt. Khi phát hiện ra điều bất ổn thì thân hình chàng lập tức rời khỏi mặt đất, đang treo mình lơ lửng trong không trung thì chàng cảm thấy thân kiếm của đối phương mang theo một đạo hàn quang quét qua như chớp dưới hai chân chàng.

Sau khi hạ thân và đứng vững thì Tả Nhân Long mới chú ý đến lớp bùn khô bên trên mũi giày của mình, lớp bùn bị lưỡi kiếm của đối phương gạt đi một mảng. Bất giác Tả Nhân Long rung mình, thử nghĩ nếu chàng không tung người lên kịp thời thì còn gì đôi chân.

Còn Giang Hải Phong, chàng cũng kinh ngạc trước khả năng tiên đoán của đối phương. Mỗi chiêu thức chàng thi triển ra đều là cao chiêu hy hữu trên giang hồ, vậy mà Tả Nhân Long vẫn đoán được tiên cơ. Lòng cảm thấy bất ổn nên chàng lập tức sử dụng thế Đảo Thái Phù bình, chỉ loáng một cái đã tung người ra ngoài xa hai trượng, Ngưng Sương Kiếm hoành ngang trước ngực, mục quang không rời đối phương.

Dường như chàng có một thói quen là trong bất kỳ hoàn cảnh nào cũng không thích chủ động ra chiêu trước mà thường là lấy tĩnh chế động.

Tả Nhân Long rất hiểu ý đồ của đối phương nên cười nhạt, nói:

- Giang Hải Phong, lẽ nào ngươi muốn giằng co với ta như thế này mãi?

Giang Hải Phong thản nhiên nói:

- Nực cười là ngươi có thân công phu như vậy mà không rõ thị phi hắc bạch, thế thì gọi là anh hùng gì?

Câu này quả nhiên kích cho Tả Nhân Long phẫn nộ, chàng cười nhạt một tiếng, hai chân điểm xuống mặt cát, thân hình tung lên như chớp.

Giang Hải Phong thấy thời cơ đã đến nên cũng hú một tiếng dài, toàn thân chàng ngã dài ra mặt cát, trường kiếm mượn thế ngã quét nửa vòng từ phải qua trái.

Chiêu này cực kỳ ảo diệu, nửa vòng kiếm quang trông như vàng trắng non lơ

lửng giữa bầu trời. Tả Nhân Long bắt giắc kêu thất thanh, thân người xoay trở trên không và lộn trở lại nhanh như chớp.

Nhưng lúc này khoảng cách giữa song phương chỉ còn trong gang tấc, và trong chớp mắt cả hai cùng hạ xuống.

Tả Nhân Long đưa tay trái ôm lấy mạn sườn phải, nhất thời mồ hôi lạnh toát ra, chàng đứng ngẩn người như pho tượng. Lòng thầm nghĩ:

- “Nhất định mạn sườn phải của mình cũng bị kiếm của đối phương rạch một đường chừng hai tấc.” Bấy giờ Thiên Sơn Chi Tinh Tả Nhân Long mới hiểu, về phương diện kiếm thuật, đích thực là mình còn kém đối phương một bậc. Nhưng trước đây chàng đối địch vô số lần, có thể nói là chưa từng gặp địch thủ, chỉ trừ Cửu Chỉ Quỷ Lão Mộc Nhị Bạch là chàng chưa từng thu phục. Hiện tại nếu chịu thua Giang Hải Phong như vậy thì chàng tuyệt đối không cam tâm. Cửu Chỉ Quỷ Lão Mộc Nhị Bạch dù sao cũng là bậc trưởng bối của chàng, tuy hai người kết giao bằng hữu nhưng niên kỷ của Mộc Nhị Bạch chẳng kém sư phụ chàng bao nhiêu, cứ cho là võ công của chàng không bằng lão ta thì cũng chẳng có gì mất mặt.

Còn Giang Hải Phong trước mắt, niên kỷ xem ra nhỏ hơn chàng, điều đó khiến Tả Nhân Long càng không thể nhẫn nại. Bất giắc chàng lui một bước, đôi mày kiếm dựng ngược lên, thần sắc đầy vẻ phẫn nộ.

Giang Hải Phong thì bình thản như không, chàng đoán chắc là Tả Nhân Long không thể thoát được chiêu vừa rồi của mình.

Bỗng nhiên Tả Nhân Long tiến tới trước năm bước rồi cười nhạt, nói:

- Kiếm chiêu của các hạ quả nhiên có sự ảo diệu mà quý thần khôn lường, nhưng nếu có thể tiếp ta bảy chiêu nữa thì ta mới tâm phục.

Qua hai lần động thủ với Tả Nhân Long, Giang Hải Phong cũng cảm thấy đối phương là đệ nhất cao thủ mà mình gặp được ở Trung Nguyên, kiếm chiêu xuất kỳ ảo diệu vô cùng. Nhưng chàng tự tin, nhất định là mình đủ sức thắng đối phương. Vì lúc này khi hai đạo kiếm khí giao tiếp thì Giang Hải Phong đã cảm thấy kiếm khí của không phải dường như yếu hơn mình, điểm này có thể chứng minh công phu trên kiếm của đối phương cũng kém mình một bậc. Lấy chiêu vừa rồi mà nói, Giang Hải Phong vốn có thể thủ thắng, nhưng vì lòng nhân hậu nhất thời của chàng nên trường kiếm kịp thời thu lại phân nửa.

Chàng vốn cho rằng, bất luận thế nào thì đối phương cũng phải thọ thương đôi chút, nào ngờ đối phương vẫn có thể tránh né, trong lòng chàng không tránh khỏi có chút hối hận.

Bây giờ nghe Tả Nhân Long nói vậy thì chàng cười thản nhiên và nói:

- E rằng chúng ta không cần lấy bảy chiêu để quyết định thắng bại.

Tả Nhân Long cười nhạt, nói:

- Khẩu xuất cuồng ngôn.

Giang Hải Phong không nói thêm gì nữa, chàng tiến tới ba bước, song mục nhìn ra một nơi xa, thái độ nhàn nhã vô cùng. Nhưng Tả Nhân Long biết đây là cách tĩnh tâm của cao thủ trước khi động thủ.

Tả Nhân Long cũng không dám khinh suất, chàng liền hít một hơi chân khí dồn xuống đan điền, bởi lẽ bộ Văn Tử kiếm pháp này cần phải thi triển liên một mạch mà không được dừng lại.

Giang Hải Phong hoành ngang kiếm rồi nói:

- Mời!

Bỗng nhiên thấy tay áo bên phải của Tả Nhân Long phát ra một tiếng “vù”, toàn thân chàng chợt cuộn lên như lá mùa thu trước gió.

Giang Hải Phong cười nhạt, nói:

- Thân pháp tuyệt lắm!

Lời phát kiếm xuất, Ngung Sương Kiếm như ngân long hí lộng trên không trung.

Thân hình Tả Nhân Long đang lao tới rất uy mãnh nhưng bị kiếm khí của Giang Hải Phong bức lui ra sau khá xa. Chàng chuyển người trên không rồi hạ xuống nhẹ nhàng trầm vững.

Chiêu thức vừa rồi tuy bên ngoài không có gì kỳ quái, nhưng song phương đều biết, chiêu này mới thực là tuyệt diệu vô cùng. Tả Nhân Long tiếp tục điểm mạnh hai chân xuống cát, thân hình tung lên lần nữa.

Giang Hải Phong bất giác cảm thấy kinh dị, vì bộ pháp này của Tả Nhân Long xem ra rất kỳ quái, nhưng chàng chưa kịp nghĩ nhiều thì kiếm phong của đối phương đã “vù vù” bên tai, kiếm quang sắp vạch tới trước ngực.

Giang Hải Phong đứng yên bất động, hữu thủ dang ra, trường kiếm nhắm kiếm đối phương mà đâm thẳng tới. Nhưng bộ Văn Tử kiếm pháp mà Tả Nhân Long thi triển là bí kíp bất truyền ở Trung Nguyên, là bộ kiếm pháp trấn môn lợi hại nhất của Cửu Chỉ Quỷ Lão Mộc Nhị Bạch.

Mộc Nhị Bạch tuy nể tình truyền thụ cho Tả Nhân Long, nhưng trong lòng lão hối hận không thôi. Bởi lẽ xưa nay những kẻ trông thấy bộ kiếm pháp này thi triển thì dường như không kẻ nào không vong mạng. Do đó, Mộc Nhị Bạch lo lắng là một khi Tả Nhân Long thi triển bộ kiếm pháp này thì Giang Hải Phong cũng rơi vào kết cục tương tự.

Hiện tại, vì tức khí nhất thời mà Tả Nhân Long quên lời dặn dò của Mộc Nhị Bạch, chàng vận hết lực bình sinh để thi triển bộ Văn Tử kiếm pháp.

Về phía Giang Hải Phong, đích thị là chàng không ngờ đến chỗ quái dị của bộ kiếm pháp này, do đó cũng không tránh khỏi có chút khinh suất. Chờ đến khi kiếm của chàng xuất ra rồi thì chàng mới thấy kiếm ảnh của đối phương lấp loáng và cảm thấy sự bất ổn. Trong lúc kinh hoảng, chàng vội nắm chặt đốc kiếm và kéo ngược về phòng thủ trước ngực, nhưng dường như đã muộn rồi.

Ngay lúc này, Giang Hải Phong thấy một vòm hoa kiếm sáng rực trước mắt, nhuyễn kiếm của đối phương đã nhắm yết hầu của chàng mà điếm tới rồi. Giang Hải Phong kinh tâm động phách, trong lòng thầm kêu một tiếng “hồng bát”, thân hình chàng bắt tiến bắt thoát mà còn ưỡn thẳng đến trước, mũi kiếm của đối phương cơ hồ như đã chạm vào da thịt nơi yết hầu của chàng. Đột nhiên thấy chàng xoay mạnh một vòng, xem ra mũi kiếm của Tả Nhân Long cũng vạch một vòng qua cổ chàng, tình thế nguy ngập cực kỳ nhưng Giang Hải Phong không hề thọ thương.

Tả Nhân Long bắt giắc rung mình, chàng không ngờ bộ kiếm pháp bất truyền bình sinh Cửu Chỉ Quỷ Lão Mộc Nhị Bạch lấy làm đặc ý mà vẫn không đả thương được đối phương. Chàng tự hỏi:

- “Nếu bộ Văn Tử kiếm pháp này cũng không thắng được đối phương thì há chẳng phải mình sẽ chịu thua tại đương trường sao?” Tả Nhân Long vội vàng xuất kiếm công tới, đây là chiêu thứ hai Tiêu Phổ Hoa Khai, kiếm phong ào ạt, kiếm quang lấp lánh, thanh thế kinh thiên hải địa.

Thế nhưng Giang Hải Phong chỉ cười nhạt một tiếng rồi bình thế xuất kiếm, kiếm quang chỉ lóe chớp như ánh mặt trời chiếu trên mặt hồ thu. Kiếm quang của chàng không vòng vèo hay lên xuống, mà xạ thẳng vào thân kiếm của đối phương.

Quả thật đây là điều kinh dị khiến người ta khó tin. Nhưng hàng vạn ánh ngân tinh trên kiếm của Tả Nhân Long vừa gặp đạo kiếm quang của đối phương thì lập tức tan biến. Trong chớp mắt đó, Giang Hải Phong đã thấy rõ thế kiếm công tới của đối phương, trường kiếm của chàng đột khởi, theo đó là một tiếng “choang” đánh gọn vang lên.

Hai thanh kiếm như nhập lại làm một đường thẳng, mũi đối mũi không lệch một ly. Nếu thời gian, bộ vị không chuẩn xác tuyệt đối, chỉ cần sai lệch một ly thì song kiếm sẽ trượt qua, hai bên khó tránh rơi vào thế lưỡng bại câu thương.

Tả Nhân Long cười nhạt một tiếng, lúc này lòng chàng bắt giắc khâm phục Giang Hải Phong sát đất. Giang Hải Phong thì toát mồ hôi lạnh toàn thân, chàng cảm thấy kiếm chiêu của đối phương thật là cao thâm khôn lường. Đột nhiên bạch y của Giang Hải Phong lất phất như phi hoa lạc diệp, thoáng cái đã thấy chàng lui ra ngoài hơn trượng, chàng mỉm cười, nói:

- Kiếm chiêu của các hạ xuất thần nhập hóa, Giang mỗ bái phục. Nhưng nếu...

Nào ngờ vừa nói tới đây thì thấy hai tay của Tả Nhân Long vung ra, toàn thân giống một con muỗi sống (Văn Tử là con muỗi) khổng lồ bỏ nhào tới. Giang Hải Phong cả kinh, vội nuốt lời vào bụng. Chàng thấy hai tay của Tả Nhân Long chập lại như chiếc kéo rồi nhắm hai vai mình mà đâm thẳng tới, thần sắc đầy vẻ căm hận và phẫn nộ. Giang Hải Phong đâu biết rằng, vì đánh

lâu không thắng nên Tả Nhân Long mới phần nộ thi triển chiêu Phụng Vũ Tàn Văn, chiêu lợi hại nhất trong bộ Văn Tử kiếm pháp.

Khi thân hình Tả Nhân Long còn ở trên không trung, trông rất giống hình trạng một chữ đại.

Giang Hải Phong nắm chặt đốc kiếm bằng hai tay, trường kiếm phòng hộ trước ngực rồi bất ngờ điểm ra một thế kỳ ảo, chiêu này có tên gọi là Tý Ngọ Châm, là chiêu thức tuyệt diệu dĩ tĩnh chế động. Nhưng chàng đâu biết rằng chiêu Phụng Vũ Tàn Văn của Tả Nhân Long là một quái chiêu đa biến, sự biến hóa kỳ dị của nó khiến người ta không tưởng tượng nổi.

Trường kiếm của Giang Hải Phong vừa xuất thì “keng” một tiếng vang lên, hình như kiếm của chàng chạm vào nhuyễn kiếm của đối phương. Nhìn kỹ thì thấy thân hình to lớn của Tả Nhân Long cũng từ trên không hạ xuống. Nhưng chẳng biết Tả Nhân Long búng chân thế nào mà chớp mắt đã đến trước mặt Giang Hải Phong, lưng dưới bụng trên, toàn thân ngửa mặt lên trời, điểm tựa chỉ là hai mũi chân khê chạm vào mặt cát.

Giang Hải Phong còn đang bàng hoàng thì đã nghe Tả Nhân Long quát lớn:
- Xem kiếm!

Theo đó là một tiếng “soạt” lạnh lùng, một đạo kiếm quang vút sáng như tia chớp giữa màn đêm.

Đột nhiên Giang Hải Phong cảm thấy hàn khí buốt người, rõ ràng nhuyễn kiếm của đối phương đã vượt qua bức tường kiếm khí hộ thân của chàng. Trong khoảng khắc ngàn cân treo sợi tóc đó, chợt nghe Giang Hải Phong quát một tiếng đánh thép, song thủ hợp lại giữa ngực rồi đẩy ra. Đây là một tuyệt chiêu cứu mệnh trong sở học của chàng, chiêu này gọi là Thiếp Dao, không rơi vào thế vạn bất đắc dĩ thì tuyệt không dám sử dụng bừa.

Song thủ vừa khép lại thì nhuyễn kiếm của đối phương xuyên giữa hai bàn tay, Ngưng Sương Kiếm của Giang Hải Phong treo trên ngón tay út của hữu thủ. Nhất hợp nhất phân, chớp mắt song mục đã rời nhau và lui bước ra xa. Nhất thời sắc diện của song phương đều tái nhợt như nhau.

Giang Hải Phong cúi đầu nhìn xuống thì thấy bạch y của mình rách toạt một mảng giữa ngực, lộ xuất cả áo lót bên trong. Đây là một điều sỉ nhục mà lần đầu tiên chàng phải chịu, bước chân chàng bất chợt loạng choạng lui ra sau mấy bước, đương thời chàng không nói một lời.

Thiên Sơn Chi Tinh Tả Nhân Long càng kinh tâm động phách hơn, chàng không ngờ Văn Tử kiếm pháp lợi hại như vậy mà vẫn không đả thương được đối phương. Dựa vào bộ kiếm pháp này, Mộc Nhị Bạch đã nổi danh thiên hạ và dường như không có đối thủ, chẳng ngờ bây giờ lại không đả thương được Giang Hải Phong. Tả Nhân Long thầm nghĩ:

- “Xem ra chuyện thâm kị ứng địch (trộm võ đối địch) của mình đã hoài công vô ích, từ đây có thể thấy võ công của Giang Hải Phong cao cường hơn

mình quá nhiều.” Tuy thắng nhưng chiến thắng này không làm cho Tả Nhân Long thỏa mãn. Rất lâu sau chàng mới gượng cười, nói:

- Thân thủ của các hạ quả nhiên phi phạm, tại hạ vô cùng khâm phục, qua cuộc tỉ thí này xem như người và ta đã hòa nhau, mong rằng ngày sau có cơ hội tái kiến.

Nói đoạn chàng cung thủ chào rồi nhanh chóng lui bước.

Chợt nghe Giang Hải Phong lạnh lùng quát:

- Khoan đã!

Tả Nhân Long quay lại, chàng hơi ngạc nhiên hỏi:

- Thế nào, người còn chưa phục chăng?

Giang Hải Phong mặt xanh như thép, chàng nói:

- Các hạ quá khách khí rồi, không phải tại hạ khiêm tốn, nhưng quả thực bình sinh tại hạ chưa từng trông thấy chiêu nào lợi hại như chiêu sau cùng của các hạ.

Chàng thở dài một hơi rồi nói tiếp:

- Qua cuộc hội ngộ hôm nay, Giang mỗ mới biết võ lâm Trung Nguyên còn có nhiều cao nhân, chỉ có điều...

Chàng ngừng một lát rồi nói tiếp với giọng bi thương:

- Các hạ có thể cho tại hạ biết tên gọi của chiêu đó không?

Tả Nhân Long gượng cười, nói:

- Người cũng chẳng cần hỏi nhiều, thực lòng mà nói, ta cũng mới học không lâu, người tránh được như thế quả thực đã là chuyện không dễ rồi.

Chàng lại gượng cười và lại cung thủ, nói:

- Tạm biệt!

Lời chưa dứt thì chàng đã quay người cất bước, nhưng Giang Hải Phong liền truy theo và nói:

- Xin các hạ quay lại đã!

Tả Nhân Long quay lại và chau mày nói:

- Người...

Giang Hải Phong cười nhạt, cắt lời:

- Cho tại hạ thời gian năm ngày nữa, năm ngày sau vào lúc mặt trời lặn, tại hạ đợi các hạ Ở đây, chúng ta quyết phân một trận thắng bại cuối cùng. Thế nào?

Tả Nhân Long cười nhạt, nói:

- Tùy người vậy.

Giang Hải Phong gật đầu, nói:

- Vậy thì chúng ta nhất định một lời như thế nhé!

Tả Nhân Long vừa xoay gót vừa nói:

- Được! Năm ngày sau, tại nơi này vào lúc mặt trời lặn.

Lời vừa dứt thì nhuyễn kiếm đã dắt vào thắt lưng, chàng men theo bờ cát dài

mà đi.

Đối phương đã đi nhưng Giang Hải Phong vẫn đứng ngăn người giữa bãi cát vàng, song mục rung rung ngấn lệ, chàng lâm bầm tịt nói:

- Bại rồi! Cuối cùng ta bại rồi.

Chàng lặng lẽ bước đến ngồi xuống dưới một gốc cây, lát sau lại đứng lên, nội tâm chàng luôn bị chiêu thức vừa rồi của đối phương giày vò. Đường như có một thứ bí ẩn đang đè nén trong lòng chàng, hai môi cắn chặt, chàng trầm nghĩ:

- “Nhất định ta phải nghĩ ra cách phá giải chiêu thức đó.” Ý nghĩ chưa hết thì bỗng nhiên chàng thấy một lão nhân lưng đeo túi thảo dược từ sau gốc cây bước ra rồi đi thẳng về phía chàng. Giang Hải Phong bất giác ngó người, chàng hiếu kỳ quan sát lão nhân một lúc thì thấy đối phương mặc một bộ hồng y cũ kỹ, đầu đội mũ rơm, chân mang giày cỏ.

Chàng cảm thấy ngạc nhiên vô cùng, lòng trầm nghĩ:

- “Quái lạ, xung quanh đây không nhà, nếu có người đến thì tất có thể phát hiện từ xa, tại sao lão nhân này đối phương xuất hiện mà ta không biết?”

Nghĩ đoạn chàng quan sát đối phương kỹ hơn, chàng cảm thấy lão này cao gầy, hai vai nhô lên, song mục ti hí như nửa khép nửa mở, mũi vừa to vừa tròn, mặt đầy nếp nhăn, tóc bạc trắng như tuyết, thật là một điển hình “da mồi tóc sương”.

Vì không tiện quan sát lâu nên Giang Hải Phong quay mặt đi chỗ khác, chẳng ngờ lão nhân lại đi thẳng đến cạnh chàng, vừa dừng bước thì lão đã cười hì hì, nói:

- Thân thủ của các hạ quả là bất phàm, khiến lão phu vô cùng khâm phục.

Giang Hải Phong quay lại nhìn lão rồi lạnh lùng nói:

- Bình sinh tại hạ và lão không quen biết, hà cớ gì lão nói thế?

Lão nhân cười khà khà rồi nói:

- Võ lâm thiên hạ vốn là một nhà. Thiếu niên, lẽ nào ngươi chưa nghe câu “tứ hải giai huynh đệ”?

Giang Hải Phong cười nhạt, nói:

- Nói vậy tức hạ cũng là người trong võ lâm à?

Lão nhân vỗ vỗ vào bụng rồi đáp:

- Tất nhiên! Nhưng chẳng qua là góp mặt cho đủ số mà thôi.

Nói đoạn lão ngửa mặt cười sang sảng một tràng.

Khi lão nhân này vỗ bụng thì Giang Hải Phong mới để ý thấy hữu thủ của lão chỉ có bốn ngón, ngón vô danh bị cụt mất phần đầu. Mười năm sống trên hoang đảo đã biến Giang Hải Phong thành một nhân vật cũng rất quái dị.

Bản tính chàng không muốn bắt chuyện với bất kỳ một người nào, nhưng với lão nhân xa lạ này, chẳng biết thế nào chàng lại có một cảm giác khác lạ.

Vì vậy Giang Hải Phong nhìn lão nhân rồi nói:

- Nói vậy có nghĩa là lão đã tận mắt mục kiến tình hình tỉ thí vừa rồi?

Lão nhân cười ha ha rồi nói:

- Nửa chiêu cũng không bỏ qua.

Lão lấy chiếc mũ rơm xuống, quạt quạt trước mặt và nói tiếp:

- Một bên là đại danh đỉnh đỉnh Trung Nguyên Nhất Kiếm, một bên là Thiên Sơn Chi Tinh, danh dương tái ngoại. Tuyệt thay, phúc nhân của lão phu cũng không đến nỗi nào.

Giang Hải Phong lạnh lùng nói:

- Lão nói những gì vậy, tại hạ chẳng hiểu gì cả?

Lão nhân phá lên cười rồi hỏi lại:

- Không hiểu à?

Giang Hải Phong nhìn lão bằng ánh mắt hiếu kỳ, chàng hỏi:

- Ai là Thiên Sơn Chi Tinh? Ai là Trung Nguyên Nhất Kiếm?

Lão nhân chậm rãi ngồi xuống rồi mỉm cười, nói:

- Các hạ là Trung Nguyên Nhất Kiếm, thiếu niên vừa rồi chẳng phải là Thiên Sơn Chi Tinh Tả Nhân Long đó sao? Ha ha... sao ngươi lại hỏi ngược lại ta thế?

Giang Hải Phong cười nhạt, nói:

- Tại hạ mới đến Trung Nguyên không lâu, đâu đã có ngoại hiệu gì, lão chớ nói lung tung.

Chàng ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt lão rồi nói tiếp:

- Lẽ nào lão không biết nhìn trộm người khác tỉ võ là một hành động rất thiếu quang minh?

Lão nhân lại phá ra cười rồi nói:

- Ta lại cảm thấy chẳng có gì là không quang minh.

Tâm tình của Giang Hải Phong lúc này đâu còn hứng thú để nói đùa với lão, chàng buông một tiếng thở dài rồi vừa đứng lên vừa nói:

- Lão trượng ngồi nghỉ một mình nhé, tại hạ phải đi rồi.

Nói đoạn chàng cất bước đi ngay, không ngờ vừa được năm bước thì đã nghe lão nhân cười hì hì sau lưng và nói:

- Giang Hải Phong ngươi hà tất phải tức khí, thực lòng mà nói, trận chiến vừa rồi ngươi không bại.

Giang Hải Phong cả kinh quay lại, chàng vội hỏi:

- Làm sao lão biết danh tự của tại hạ?

Lão nhân bước tới và mỉm cười, nói:

- Sao ta lại không biết đại danh của ngươi?

Giang Hải Phong chau mày, hỏi:

- Xin hỏi quý tánh của lão?

Lão nhân cười cười, nói:

- Mộc!

Giang Hải Phong bắt giắc quan sát lão một lượt nữa, nhưng thủy chung chàng vẫn cảm thấy rất xa lạ, chàng thần nhiên cười rồi nói:

- Từ trong lời lão nghe ra thì hình như lão cũng là nhân vật trong giới hiệp nghĩa đạo, tình hình tỉ kiếm giữa tại hạ và Tả Nhân Long vừa rồi, lão đều trông thấy thật sao?

Lão nhân gật đầu, nói:

- Đã nói là không sót nửa chiêu.

Giang Hải Phong gượng cười, nói:

- Đã vậy thì tại sao lão nói tại hạ bất bại?

Lão nhân ngửa mặt cười lớn rồi nói:

- Giang Hải Phong ời là Giang Hải Phong! Uổng cho ngươi có thân võ công cao cường, sao ngươi lại không biết câu “kiếm dĩ khí thắng” chứ?

Giang Hải Phong sững người, chàng nghĩ:

- “Lão ta nói không sai, trên phương diện kiếm khí thì đích thực là Tả Nhân Long không bằng ta, chỉ có điều chiêu cuối cùng của hãn quá kỳ diệu, khiến ta không kịp đề phòng.” Trong lòng nghĩ thế nhưng ngoài mặt không biến động thanh sắc.

Lão nhân lại buông tiếng thở dài rồi nói:

- Ngươi có biết kiếm chiêu mà Tả Nhân Long thi triển là bộ Văn Tử kiếm pháp đặc ý nhất trong đời Cửu Chỉ Quỷ Lão không? Bộ kiếm pháp này có sự ảo diệu quỷ thần khôn lường, người chết bởi bộ kiếm pháp này thật là không thể kể ra hết, vậy mà ngươi...

Lão cười nhạt một tiếng rồi nói tiếp:

- Vậy mà ngươi ngay một chút thương thế cũng không có. Thật là hồ thẹn...

Lão nhân lại nói tiếp:

- Hồ thẹn cho vị Cửu Chỉ Quỷ Lão đó, lão ta từng tự cho rằng bộ kiếm pháp đó là thiên hạ vô địch, bây giờ đã bị ngươi đánh bại rồi.

Giang Hải Phong kinh ngạc nói:

- Lão trượng, lão nói sai rồi.

Chàng kéo mảng y phục bị kiếm của Tả Nhân Long rách nát cho lão xem rồi nói tiếp:

- Lão xem, đây là do kiếm của Tả Nhân Long rách nát, tại hạ bại chứ không phải thắng, lão đừng lấy làm kỳ quái.

Lão nhân mỉm cười, nói:

- Ta biết!

Lão thở dài rồi nói tiếp:

- Ngươi vốn có thể không để cho y phục bị rách nát, chỉ trách ngươi nhất thời hoang mang mà thôi.

Giang Hải Phong ngạc nhiên hỏi:

- Dựa vào đâu mà lão lại nói thế?

Lão nhân gượng cười, nói:

- Điều này ngươi hãy tự tìm hiểu lấy, nói thực không sợ ngươi cười chứ ngay cả lão phu bình sinh cũng chưa từng thấy mấy chiêu vừa rồi của ngươi. Nói đoạn lão lắc đầu và lại kêu lên:

- Hổ thẹn!

Giang Hải Phong chau mày hỏi:

- Đại danh của lão là...

Lão nhân không trả lời mà nói:

- Ta nghĩ Cửu Chỉ Quỷ Lão Mộc Nhị Bạch sẽ không đem bộ Văn Tử kiếm pháp đó ra khoác lát với võ lâm nữa rồi.

Giang Hải Phong chợt ngộ ra, chàng “à” một tiếng rồi nói:

- Nói thế hóa ra lão trượng chính là Cửu Chỉ Quỷ Lão Mộc Nhị Bạch rồi?

Lão nhân cười cười, nói:

- Cứ xem là như vậy đi!

Trước đây Giang Hải Phong từng nghe kỳ nhân Cửu Chỉ Quỷ Lão Mộc Nhị Bạch tung hoành ở tái ngoại, không ngờ bây giờ lại gặp lão ta, nhất thời chàng kinh ngạc không ít.

Chàng vội cung thủ hành lễ và nói:

- Văn bối quá thất lễ rồi.

Mộc Nhị Bạch nhìn chàng cười một lúc rồi nói:

- Gần đây nghe nói về ngươi quá nhiều, hôm nay được gặp, quả nhiên là danh bất hư truyền, ngươi và Tả tiểu tử kia có thể nói là một đôi thiếu niên kiệt xuất trong võ lâm.

Giang Hải Phong chỉ cười cười mà không nói gì.

Mộc Nhị Bạch gật đầu rồi nói tiếp:

- Mấy quái chiêu vừa rồi ngươi dùng đối phó Tả Nhân Long thật là tuyệt, có thể thi triển lại cho lão phu đại khai nhãn giới, mở rộng tầm kiến thức không?

Giang Hải Phong cười nhạt, nói:

- Mộc lão chớ nói đùa, tại hạ đâu dám múa rìu qua mắt thợ.

Mộc Nhị Bạch phá lên cười ha ha, bỗng nhiên lão xuất thủ chụp thẳng vào vai Giang Hải Phong. Giang Hải Phong kinh hãi, vội trảm vai xuống khiến Mộc Nhị Bạch chụp hụt vào hư không.

Lão kêu “khá” một tiếng rồi lại vận người xuất thủ lần thứ hai, hai ngón tay trở và giữa nhằm thất lung Giang Hải Phong mà điểm tới.

Giang Hải Phong chợt phát nộ, chàng quát hỏi:

- Lão làm gì thế?

Vừa nói chàng vừa xoay hữu thủ, dùng cạnh bàn tay chém xuống hữu thủ của Mộc Nhị Bạch.

Mộc Nhị Bạch xoay người tránh né, lão cười ha ha rồi bất ngờ đẩy một

chưởng vào giữa ngực Giang Hải Phong. Xem ra song phương chỉ phát phẩy nhẹ nhàng nhưng cả hai đều có tuyệt kỹ kinh thể hải tặc nên vung chân múa tay cũng đủ lấy mạng người khác.

Giang Hải Phong cười nhạt, nói:

- Hà tất phải thế này!

Miệng nói tả chưởng cũng đẩy ra, hữu chưởng phòng hộ trước ngực, thân hình chàng như xoay chuyển, nhưng không chuyển. “Ầm” một tiếng, song chưởng giao kích, thân hình mỗi bên đều rung lên bần bật.

Mộc Nhị Bạch bất giác kinh ngạc, bây giờ lão mới biết công lực của Giang Hải Phong cũng thâm hậu không kém mình. Vừa rồi tuy song phương chỉ kích nhẹ vào nhau nhưng cả hai đều vận nội lực tỉ mỉ, do vậy song chưởng chỉ chạm nhẹ vào nhau mà vẫn giúp mỗi bên biết được công lực của đối phương thâm hậu như thế nào.

Mộc Nhị Bạch bất giác đỏ mặt, lão cười ha ha rồi thu chưởng lui bước.

Giang Hải Phong cũng thu chưởng rồi tung người ra sau, sắc diện vẫn lạnh như băng, chàng thản nhiên nói:

- Chưởng lực của Mộc lão thật kinh người, Giang Hải Phong vô cùng bội phục!

Mộc Nhị Bạch đưa ngón tay cái lên và nói:

- Khá lắm! Mộc Nhị Bạch ta hành Nam tẩu Bắc, hôm nay mới xem như gặp được anh hùng thật sự. Giang Hải Phong! Lão phu khâm phục người đấy!

Nói đoạn lão liên tục gật gù.

Giang Hải Phong thở dài một hơi rồi dùng mảnh vải quần Ngung Sương

Kiểm lại, chàng mỉm cười, nói:

- Bại tướng không đủ dũng ngôn, cáo biệt!

Lời dứt thì chàng cũng quay người cất bước. Mộc Nhị Bạch vội lướt theo và gọi:

- Giang tiểu tử!

Giang Hải Phong từ từ quay lại, chàng chau mày hỏi:

- Còn chuyện gì nữa?

Mộc Nhị Bạch tiến tới gần và nói:

- Lão phu có một chuyện muốn thỉnh cầu, chẳng hay người có thể phá lệ thành toàn cho không?

Giang Hải Phong ngạc nhiên hỏi:

- Thỉnh cầu tại hạ chuyện gì?

Mộc Nhị Bạch gật đầu, nói:

- Cuộc hẹn ước vào lúc hoàng hôn năm ngày sau, xin người hạ thủ lưu tình với Tả lão đệ của ta được không?

Lão thở một hơi dài rồi nói tiếp:

- Tính khí hãn ngang bướng không chịu nghe khuyên bảo, lần này ta thật sự

sợ hấn chuốc họa vào thân.

Giang Hải Phong lắc đầu, cười nhạt rồi nói:

- Mộc lão nói đùa rồi, trận chiến hôm nay tại hạ suýt chết dưới kiếm của hấn, đủ thấy tuyệt nghệ của hấn cao hơn tại hạ một bậc, vậy thì bảo tại hạ hạ thủ lưu tình với hấn thì làm thế nào được?

Mộc Nhị Bạch cười hì hì, nói:

- Tiểu huynh đệ người chớ khiêm tốn, người khác không nhìn thấy nhưng lẽ nào ngay cả Mộc Nhị Bạch ta cũng không nhìn thấy?

Giang Hải Phong buột miệng hỏi lại:

- Nhìn thấy cái gì?

Mộc Nhị Bạch đáp:

- Qua trận chiến vừa rồi, lão phu đã chứng thực một điều, võ công của người cao hơn Tả Nhân Long một bậc, vì vậy ta rất lo lắng cho Tả Nhân Long.

Giang Hải Phong nói:

- Tại hạ thấy lão không cần phải bận tâm như thế.

Ngoài miệng nói vậy nhưng trong lòng Giang Hải Phong thầm chửi:

- “Giỏi cho một lão nhân chỉ biết riêng tư, lão nhất tâm nhất ý lo cho Tả Nhân Long, lẽ nào bỏ mặc sự sống chết của Giang Hải Phong ta?” Nghĩ đến đây thì sắc diện của chàng lộ chút phẫn nộ.

Mộc Nhị Bạch lại cười hì hì, nói:

- Tục ngữ có nói:

Oan gia nên giải không nên kết. Lão phu rất mong hai người hóa can qua thành ngọc bạch, bằng không lưỡng hổ tương tranh tất có một bên thọ thương.

Giang Hải Phong cười nhạt, nói:

- Sao lão không đi nói những lời này với Tả Nhân Long?

Mộc Nhị Bạch thở dài, nói:

- Chẳng phải ta đã nói rồi sao? Nếu hấn chịu nghe lời ta thì tốt biết mấy.

Giang Hải Phong hỏi tiếp:

- Nói vậy lão muốn năm ngày sau tại hạ tự đưa thân vào chỗ chết chẳng?

Cửu Chỉ Quỷ Lão Mộc Nhị Bạch bất giác ngó người, Giang Hải Phong lại nói tiếp:

- Không cần lo nhiều, chưa chắc tại hạ thắng được hấn, tạm biệt.

Dứt lời, chàng quay người cất bước, lần này Mộc Nhị Bạch không chạy theo gọi lại nữa. Lão buông một tiếng thở dài rồi cũng quay người bỏ đi.

Giang Hải Phong thuận theo lối bờ cát đi tới một bên nước, chàng tung người lên thuyền nhỏ của mình rồi hạ buồm xuống. Khi đến thuận gió, lúc về ngược gió nên chàng đành phải chèo thuyền trở về. Trời nắng chang chang như đổ lửa, hoa sen trên nước cũng đều rũ cánh héo nhụy, ngay cả cá nhỏ cũng lặn sâu xuống đáy nước để tránh cái nóng.

Thuyền đi được nửa đường thì Giang Hải Phong đã toát mồ hôi toàn thân, chàng quét mục quang nhìn tứ phía thì thấy lúc này rất ít thuyền bè qua lại, mà khoảng cách với bờ còn quá xa, trước mắt lại có một tiểu đảo nhô lên giữa hồ. Trên tiểu đảo này có một thạch đình, cạnh đó còn dựng một lầu hóng mát khá rộng, hiện đang có không ít người uống trà hóng mát.

Giang Hải Phong liền cho thuyền cập vào tiểu đảo rồi vội vàng lên bờ, chàng thấy dưới lầu đã đầy khách ngồi, tuy còn vài chỗ trống nhưng rất lộn xộn.

Giang Hải Phong đành bước tiếp lên trên, chàng thấy trong đình bát giác có nhiều hoa cỏ, nhìn từ xa giống hệt một hoa viên, quả là một nơi hóng mát lý tưởng. Chàng dừng bước ngắm nhìn một lúc rồi thầm nghĩ:

- “Đây mới là nơi hóng mát tốt nhất, tại sao ta không vào đó ngồi nghỉ một lát?” Nghĩ đoạn chàng bước thẳng vào thạch đình, quả nhiên bên trong có thiết đặt mấy chỗ ngồi và có ba người phục vụ, mặc bạch y đang đi lại bên trong. Giang Hải Phong vừa bước vào thì chợt nghe có giọng cười như oanh yến, đồng thời chàng cũng ngửi thấy mùi hương phấn nữ nhân phảng phất tản ra theo gió. Chàng chau mày thầm nghĩ:

- “Lẽ nào đây là nơi chỉ dành riêng cho nữ khách?” Đang phân vân do dự thì đã có một thiếu nữ bước ra nghênh tiếp:

- Mời khách nhân vào trong ngồi!

Giang Hải Phong vốn không thích vướng vào nữ nhân, nhưng đã bước vào đây và đã được mời thì cũng không tiện quay ra, chàng đành gật đầu rồi theo tu vào trà phòng.

Chàng thấy chu vi trong đình không nhỏ. Gió từ bát phương tứ hướng thổi vào, tạo cảm giác sáng khoái lạ thường. Tổng cộng có chừng hai mươi chỗ ngồi nhưng khách nhân rất ít, ngoài bàn phía đông có mấy thiếu nữ ra thì trong đình chỉ có chừng bốn năm khách nhân.

Thiếu nữ đưa Giang Hải Phong đến ngồi vào một bàn phía tây rồi mỉm cười, nói:

- Khách nhân cần dùng trà không?

Giang Hải Phong lắc đầu, nói:

- Không, tại hạ muốn ăn cơm.

Thiếu nữ gượng cười, nói:

- Khách nhân, rất tiếc là hôm nay tiểu hiệu không bán cơm.

Nàng nhìn qua bàn nữ khách phía đông rồi khẽ nói tiếp:

- Nhà bếp chỉ có hai người, mấy cô nương kia lại đặt hai mươi phần ăn nên rất bận rộn.

Giang Hải Phong bát giác nhìn qua bên đó thì thấy tổng cộng có sáu cô nương, toàn là thiếu nữ xấp xỉ đôi mươi. Y phục hoa lệ, đang chỉ ra ngoài hồ và nói cười vui vẻ.

Bỗng nhiên chàng lạnh giọng nói:

- Nói vậy, lẽ nào các người mở quán chỉ bán cho một bàn khách nhân?

Thiếu nữ nghe vậy thì vội cúi người nói khẽ:

- Nói nhỏ một chút! Nhỏ một chút!

Giang Hải Phong càng nộ khí, chàng trừng mắt nói:

- Tại sao phải nói nhỏ?

Thiếu nữ vội quay người lại thì thấy mấy cô nương kia đã nhìn sang bên này, bất giác nàng cười hì hì, nói:

- Khách nhân, có lẽ người mới đến Tây Hồ chưa lâu.

Giang Hải Phong vốn không muốn gây náo nhiệt nhưng quả thực là chàng thấy cách thiếu nữ này không thuận mắt nên cười nhạt, nói:

- Ta đến lâu hay không thì có quan hệ gì đến cô nương người? Ta chỉ hỏi nơi này có bán cơm hay không? Không bán thì đi chỗ khác.

Thiếu nữ ấp úng nói:

- Bán... Không bán...

Vừa nói nàng vừa lên nhìn qua bàn mấy cô nương với vẻ sợ hãi. Giang Hải Phong bất giác phần nộ, chàng nói:

- Ta hỏi cô nương người mà cô nương người nhìn qua bên đó làm gì?

Nhất thời tức khí, chàng đẩy ghế đứng lên định bước ra thì chợt thấy bàn bên hướng đông có một lục y thiếu nữ đứng lên. Thiếu nữ này mặt tròn như mặt nguyệt, da trắng mịn, mày liễu vừa dài vừa cong, đôi mắt phụng liễn lầu, thân hình uyển chuyển.

Cô ta quét mục quang hơi phần nộ nhìn Giang Hải Phong rồi bước tới, nói:

- Các hạ xuất ngôn phải cẩn thận một chút. Các hạ định làm gì vậy?

Giang Hải Phong vừa tức vừa buồn cười, chàng không ngờ chút chuyện nhỏ thế này mà cũng có kẻ muốn xen vào. Chàng cũng chẳng buồn nhìn lục y thiếu nữ, mà chỉ lạnh lùng nói:

- Xin cô nương hãy tránh ra, tại hạ phải đi đây.

Lục y thiếu nữ liền nói:

- Ta biết người cần đi nhưng bốn cô nương không cho người đi thì người không thể đi!

Giang Hải Phong lui một bước, chàng nhìn qua thiếu nữ vô lý này, xem thử bộ dạng như thế nào. Chỉ thấy lục y thiếu nữ khoanh tay trước ngực, dáng vẻ kênh kiệu, song mục lạnh lùng đang nhìn mình từ trên xuống dưới. Mấy cô nương còn lại bên bàn phía đông cũng bật cười và đều đứng dậy, chỉ có duy nhất một bạch y thiếu nữ là vẫn ngồi bất động tại nguyên vị. Lưng quay về phía Giang Hải Phong, mục quang nhìn ra hồ, dường như không nghe không thấy chuyện đang xảy ra.

Từ ngữ âm mà Giang Hải Phong đoán ra lục y thiếu nữ là người Hàng Châu, nhưng lại không đoán được thân phận của cô ta như thế nào. Trong lòng chàng rất muốn hỏi, song lại không muốn phát sinh thêm chuyện khác.

Nhất thời chàng cau mày nhìn lục y thiếu nữ và nói:

- Người là một cô nương mà sao lại bá đạo như thế, không cho tại hạ đi nghĩa là sao?

Lục y thiếu nữ cười khanh khách một tràng rồi nói:

- Chẳng phải người đến đây ăn cơm sao? Cơm chưa ăn thì tại sao lại đi?

Giang Hải Phong nén giận, nói:

- Cơm đều bị các cô nương ăn sạch rồi, tại hạ còn ăn được gì?

Lúc này lại có hai thiếu nữ bước tới, một nàng mặc hoàng y cười nhạt rồi nói:

- Tam tỷ, bọn muội biết rồi đấy nhé.

Người được gọi là tam tỷ chính là lục y thiếu nữ nàng nghe vậy thì cười khẩy, nói:

- Quý chết! Người bót phá đám có được không?

Nói đoạn nàng quay lại, cung thủ và mỉm cười, nói tiếp với Giang Hải Phong:

- Người đeo bảo kiếm bên mình, có lẽ cũng là con nhà võ, người có muốn cùng ta thử vài chiêu không?

Giang Hải Phong chỉ cười nhạt mà không trả lời. Nhưng phần nộ trong lòng chàng đã lên đến cực điểm, chỉ vì cho rằng đối phương là một cô nương, còn mình đường đường là một nam tử hán, trước mặt công chúng thì làm sao có thể động thủ với cô ta?

Lục y thiếu nữ lại nheo mắt, nói:

- Người câm rồi chăng?

Giang Hải Phong không thể nhẫn nại được nữa, chàng lạnh lùng nói:

- Cô nương chớ nên xuất ngôn hại người, tại hạ không muốn hơn thua với cô nương, mau tránh ra.

Nói đoạn chàng bước tới trước, nhưng lục y thiếu nữ cũng bước tới và cười nhạt nói:

- Ta không cho người đi!

Mọi người trong đình chợt cười ồ lên khênh Giang Hải Phong hơi đỏ mặt, chàng nói:

- Cô nương muốn động thủ với tại hạ thì có lẽ cần phải luyện thêm mấy năm nữa, hãy xem đây.

Nói đoạn chàng với tay nhắc chén rượu trên bàn bên cạnh rồi khẽ ấn vào cây trụ gỗ. Khi chàng thu tay lại thì chén rượu đã được khảm vào trụ gỗ mà không bị sứt mẻ một ly. Môn công phu này khiến mọi người hiện diện trông thấy rồi ngẩn người. Lục y thiếu nữ cũng biến sắc. Giang Hải Phong mỉm cười và xòe hữu chưởng ra, chàng khẽ ấn vào miệng chén rượu rồi từ từ kéo ra ngoài. “Bật” một tiếng vang lên, chén rượu được lấy ra khỏi trụ gỗ mà vẫn nguyên vẹn, chỉ có trụ gỗ bị thủng một lỗ khá sâu.

Bọn thiếu nữ hiện diện đều há hốc mồm, tròn xoe mắt, ngẩn người mà nhìn, không ai nói được một lời.

Giang Hải Phong cười nhạt một tiếng rồi nói:

- Cô nương đã thấy chưa? Nếu cô nương tự tin cũng có công phu như vậy thì chúng ta cứ việc tỉ thí, bằng không thì tốt nhất là hãy tránh ra.

Lục y thiếu nữ buột miệng nói:

- Công phu tuyệt lắm, xin thỉnh giáo đại danh của các hạ.

Giang Hải Phong thấy cô ta “tiền khinh hậu kính” thì bất giác nực cười, chàng nói:

- Chuyện này cô nương không cần hỏi, tạm biệt!

Chàng cung thủ chào và định cất bước thì đột nhiên nghe tiếng quát lạnh lạnh:

- Khoan đã!

Bây giờ mới thấy bạch y thiếu nữ chậm rãi đứng lên, Giang Hải Phong nhìn qua thì bất giác rung mình, chàng không dám tin là trên thế gian này có nữ nhân xấu xí như thế.

Vừa rồi đối phương ngồi quay lưng lại, mắt nhìn ra hồ nên chàng không phát hiện được dung diện của cô ta. Hiện tại cô ta đã đứng lên và quay người lại nên tự nhiên dung diện đều hiển lộ. Đó là một khuôn mặt mà ai thấy cũng sợ đến kinh tâm động phách, thoạt nhìn giống như một trang giấy trắng điểm mấy giọt mực đen.

Điều đó còn có thể chấp nhận được, nhưng quái lạ là khuôn mặt cô nương này chỉ nhỏ bằng bàn tay, hai lưỡng quyền lại nhô cao, mũi như thõm vào giữa, hai mắt một to một nhỏ, miệng rộng như miệng sư tử, môi dưới trề ra để lộ nguyên hàm răng.

Mới nhìn cứ tưởng cô ta cố tình làm như vậy để hù dọa ai đó.

Tuy dung diện cực xấu nhưng thân hình cô ta uyển chuyển dịu dàng, tất cả những đường nét trên người cô ta cứ như một kiệt tác của tạo hóa. Đặc biệt là eo thon và nhỏ như cành liễu lay động trong gió, y phục khiết bạch như tuyết, tuyệt không nhuốm chút hồng trần.

Lúc cô ta đứng lên, Giang Hải Phong mới để ý thấy bên hông cô ta đeo một thanh đoản đao có vỏ màu lục. Hình như vỏ đao được chế từ da giao long, bên trên có khảm hai hạt châu cũng màu lục, châu quang lấp lánh, vừa nhìn là biết thanh đao này rất quý.

Bạch y thiếu nữ chậm rãi bước tới trụ gỗ nơi Giang Hải Phong vừa khảm chén rượu vào, nàng đưa tay sờ vào lỗ thủng rồi cười nhạt, nói:

- Không ngờ Tây Hồ này cũng có một nhân vật lợi hại như thế này ẩn tàng, hôm nay thật là thất lễ rồi.

Nói đoạn nàng quay sang cung thủ chào Giang Hải Phong và hỏi:

- Xin hỏi quý tánh của các hạ?

Giang Hải Phong cười nhạt, nói:

- Cô nương hỏi danh tánh tại hạ làm gì?

Bạch y thiếu nữ trừng mắt, mắt lớn mắt nhỏ càng lộ rõ hơn, nàng nói:

- Có lẽ ngươi mới đến nơi này, nhưng đại danh Hàng Châu Thất Nữ thì không thể không biết, vậy mà ngươi dám ngông cuồng múa may trước mặt tỷ muội bọn ta như vậy, tiểu tử ngươi thật to gan.

Giang Hải Phong bật cười, nói:

- Nói vậy, các cô nương đây là Hàng Châu Thất Nữ à? Thất kính! Thất kính!

Chàng cung thủ chào rồi nói:

- Cáo biệt! Cáo biệt!

Đánh định cất bước thì bỗng nhiên nghe xú thiếu nữ phá lên cười khanh khách rồi nói:

- Khoan đã, ngươi muốn đi thì cũng phải nói cho rõ đã.

Nàng vừa bước tới vừa quan sát kỹ Giang Hải Phong rồi nói tiếp:

- Từ lúc ngươi bước vào là ta đã biết ngươi có võ công hơn người, quả nhiên không sai, dù thấy nhãn lực của ta cũng không tồi. Tỷ muội bọn ta ân oán phân minh, vừa rồi ngươi đã làm nhục bọn ta, món nợ này, tỷ muội bọn ta cần phải thanh toán.

Giang Hải Phong nộ khí nói:

- Rốt cuộc cô nương ngươi muốn thế nào?

Xú thiếu nữ cười cười, nói:

- Thiếu niên ngươi có can đảm không?

Giang Hải Phong cười nhạt, nói:

- Lời này lẽ ra là ta hỏi cô nương ngươi đây.

Xú nữ cười nhạt rồi gật đầu, nói:

- Như vậy thì tốt, hiện tại tỷ muội bọn ta phải đi Tô Châu một chuyến, chừng bốn ngày sau là quay về, thế này nhé...

Nàng ngưng lại cười cười rồi nói tiếp:

- Vào lúc hoàng hôn năm ngày sau, chúng ta sẽ gặp mặt phân thắng bại tại phía sau Tây Sa Châu, ngươi có đồng ý không?

Giang Hải Phong thần nhiên nói:

- Được, ta nhất định sẽ đi.

Nói đoạn chàng lách người sải bước đi ra khỏi thạch đình, chàng nghe bọn thiếu nữ phía sau phá lên cười khanh khách. Đang lúc tức khí nên chàng đi thẳng xuống thuyền rồi chèo đi, ngay cả ăn cơm cũng chẳng còn hứng thú mà đi ăn.

Hồi 13

Xú Nữ Đa Tình

Sau khi buộc xong thuyền thì Giang Hải Phong vội vàng lên bờ. Chàng lên đến bờ đá trên Bắc Cao Phong thì chợt nhớ một chuyện quan trọng nên trầm nghĩ:

- “Hồngбет, năm ngày sau, vào lúc hoàng hôn, chẳng phải là ta đã hẹn với Tả Nhân Long rồi sao? Làm thế nào phó ước với bọn Hàng Châu Thất Nữ được?” Nghĩ đến đây, bất chợt chàng quay lại, định đi thông báo với những cô nương kia một tiếng, bảo bọn họ hẹn một ngày khác. Nhưng nghĩ tới nghĩ lui chàng lại cảm thấy bất ổn, vì làm như thế thì nhất định sẽ bị bọn họ khinh thị, thôi thì cứ y như hẹn mà làm, đến khi đó nhiều lắm là ứng phó hai mặt, chuyện cũng chẳng có gì ghê gớm.

Chàng lên tới Thạch Cơ Tự thì thấy Thiết Chương Hắc Ứng Lâu Vân Bàng đang đùa giỡn với con hắc ưng trước cổng chùa. Thấy Giang Hải Phong trở về, lão cười lớn rồi nói:

- Người xem, con súc sinh thân yêu của ta đã trở về rồi này.

Giang Hải Phong đâu còn lòng dạ nghĩ tới con hắc ưng của lão, chàng chỉ gật gật đầu rồi bước thẳng vào trong.

Lâu Vân Bàng vội ôm lấy chim rồi chạy theo, nói:

- Lão đệ, người đi đâu vậy? Đi đâu mà cả nửa ngày mới trở về?

Giang Hải Phong cười nhạt, nói:

- Đi gặp Tả Nhân Long.

Lâu Vân Bàng ngạc nhiên, nói:

- Ôi, sao ta chẳng biết chuyện này?

Trong lúc đối thoại mấy câu thì hai người đã vào tới phòng. Giang Hải Phong thay y phục, tìm bồn nước rửa mặt mà chẳng nói một tiếng nào. Chốc chốc Lâu Vân Bàng ngấm nhìn chàng từ trên xuống dưới, tựa như lão muốn tìm một vết tích gì trên thân người chàng.

Rửa mặt xong, Giang Hải Phong thở dài một hơi rồi đến ngồi xuống ghế.

Lâu Vân Bàng rót cho chàng một chén trà và nói:

- Uống chén trà rồi nghỉ ngơi một chút đã.

Nói thế nhưng vì không nhẫn nại được nên lão lại hỏi:

- Kết quả thế nào?

Giang Hải Phong nhấp một ngụm trà rồi nói:

- Tại hạ bại rồi!

Chàng lấy chiếc bạch y đưa cho Lâu Vân Bàng và nói tiếp:

- Lão xem, đây là do kiếm của Tả Nhân Long rạch nát đấy.

Lâu Vân Bàng biến sắc nhưng lão liền cười và nói:

- Thế này thì có gì, chưa đủ thương được người ta thì không thể gọi là thua.

Giang Hải Phong cười nhạt, nói:

- Tả Nhân Long tự biết không phải là đối thủ của tại hạ nên lên học một bộ kiếm pháp khác trong mấy ngày qua, bộ kiếm pháp đó rất kỳ ảo, tại hạ nhất thời sơ ý nên suýt nữa đã bỏ mạng dưới kiếm của hắn.

Lâu Vân Bàng “à” một tiếng rồi như sợ chuyện gì, lão vội nói:

- Đúng rồi, lúc này Tiểu Mã Trách Tạ Ngũ đến nói rằng Tả Nhân Long từng đến Thiên Trúc Tự. Con bà nó! Ta cho rằng hắn lại nói dối nên mắng cho một trận rồi tổng cổ đi rồi.

Giang Hải Phong gật gật đầu, nói:

- Nói vậy là Cửu Chỉ Quỷ Lão Mộc Nhị Bạch ở tại Thiên Trúc Tự phải không?

Lâu Vân Bàng ngạc nhiên hỏi lại:

- Cái gì là Cửu Chỉ Quỷ Lão?

Giang Hải Phong bèn đem sự việc thuật lại một lượt.

Lâu Vân Bàng thộn người ra nghe rồi vò đầu, nói:

- Chuyện này có thêm một Mộc Nhị Bạch nữa thì thật đáng ghét quá, nhưng nghe người nói thì hình như lão đó cũng không đến nỗi tệ.

Lão đứng lên đi đi lại lại mấy bước rồi nói tiếp:

- Lão đệ, người yên tâm, ta dám bảo đảm là năm ngày sau người sẽ thắng Tả Nhân Long. Tiểu tử Tả Nhân Long đó tuyệt đối không đánh lại người, chỉ cần người ngầm nghĩ thật kỹ mấy chiêu kiếm pháp đó của hắn là được.

Giang Hải Phong cười nhạt, nói:

- Tả Nhân Long là nhân vật lợi hại nhất mà tại hạ gặp được ở Trung Nguyên, lão chớ khinh thị hắn.

Lâu Vân Bàng cười cười, nói:

- Ta nào dám khinh thị hắn.

Giang Hải Phong nói tiếp:

- Sóng trước chưa yên thì sóng sau lại nổi dậy. Không ngờ đất Tây Hồ này lại là nơi tụ tập của cao thủ võ lâm.

Lâu Vân Bàng tỏ vẻ không hiểu, lão vội hỏi:

- Thế nào, còn có chuyện gì nữa?

Giang Hải Phong bèn thuật đại khái chuyện gặp Hàng Châu Thất Nữ trong đình.

Lâu Vân Bàng nghe xong thì kinh hãi nói:

- Lão đệ, người gây họa thật rồi!

Giang Hải Phong nghe lão nói vậy thì bất giác không vui, chàng nói:

- Chuyện này có gì mà gọi là gây ra đại họa? Lẽ nào tại hạ sợ mấy nữ lưu bọn họ?

Lâu Vân Bàng cười nhạt, nói:

- Sợ thì không sợ, chỉ có điều lão đệ ngươi mới vào giang hồ nên chưa rõ một vài chuyện đó thôi, phiền phức ngày càng to rồi đấy.

Lão chau mày suy nghĩ một lát rồi nói tiếp:

- Hàng Châu Thất Nữ rất có tên tuổi ở Giang Nam, tỷ muội bọn chúng đều có võ công cao cường, điều đó không cần phải nói, nhưng lợi hại nhất chính là xú nữ mà ngươi vừa nói, ả này họ Hạng tên Anh, nghe nói dị dạng bẩm sinh, từ nhỏ đã được một dị nhân của phái Thanh Thành truyền thụ tuyệt kỹ.

Nói đến đây thì lão đưa tay vuốt râu rồi cười hì hì.

Giang Hải Phong thản nhiên nói:

- Vậy thì tại hạ càng phải gặp cô ta, xem thử rốt cuộc nữ nhân này có bản lĩnh lợi hại gì?

Lâu Vân Bàng nói:

- Lão đệ, ta đã từng khuyên ngươi là hãy kết giao với Tần cô nương kia, nhưng ngươi lại không nghe, bây giờ e rằng sắp có náo nhiệt rồi.

Giang Hải Phong lạnh lùng hỏi:

- Lão nói thế là có ý gì?

Lâu Vân Bàng thở dài, nói:

- Lão đệ, ngươi đâu biết rằng, hết tám phần là Hạng Anh kia đã chọn ngươi rồi.

Giang Hải Phong bắt giắc đỏ mặt, chàng nói:

- Lão đừng nói lung tung.

Lâu Vân Bàng cười ha ha rồi nói:

- Lung tung ư? Ta thấy điều này chẳng sai chút nào. Lão đệ, ngươi ngồi xuống rồi ta thông thả nói cho ngươi rõ. Ai thì ta không biết nhưng với ả Hạng Anh này thì ta rất rành.

Lão buông một tiếng thở dài rồi nói tiếp:

- Đây thật là quái sự, chuyện gì không gặp lại khiến ngươi gặp phải chuyện này!

Ôi!

Nghe lão nói vậy thì Giang Hải Phong càng không hiểu gì cả, nhất thời chàng ngẩn người ra mà nhìn lão.

Lâu Vân Bàng gượng cười, nói:

- Lão phu cũng từng thấy qua dung diện của Hạng Anh này, thật là xấu đến phát khiếp, nhưng lão đệ ngươi chớ khinh thị công phu của ả, từ khi ả gia nhập Hàng Châu Thất Nữ thì rất ít khi để lộ thân thủ.

Lão suy nghĩ một lát rồi nói tiếp:

- Trên giang hồ hình dung ả như thần long thoát hiện, nghe nói võ công của

ả cao thâm khôn lường, song lâu nay chưa từng để lộ cho một ai thấy.

Giang Hải Phong thần nhiên nói:

- Chuyện này cũng chẳng có gì lạ.

Lâu Vân Bàng cười ha ha, nói:

- Lão đệ, ngươi hãy nghe ta nói đã. Chuyện của Hạng Anh này còn nhiều lắm.

Tuy cực kỳ xấu xí nhưng nhân giới của ả này rất cao, nam nhân bình thường đừng mong lọt vào mắt ả, vì thế nên niên kỷ đã không còn nhỏ nhưng vẫn chưa thành thân.

Giang Hải Phong cười nhạt, nói:

- Cô ta còn muốn kết hôn à?

Lâu Vân Bàng đáp:

- Sao lại không muốn? Nghe nói ả từng khoát lác trong võ lâm Giang Nam rằng, ở Giang Nam không có nam nhân nào xứng đáng để ả nhìn một lần.

Mấy năm trước ả có tung tin là ả muốn chọn phu quân, nhưng đó là một chuyện kỳ quái.

Giang Hải Phong hiểu kỳ hỏi:

- Kỳ quái như thế nào?

Lâu Vân Bàng nói:

- Thứ nhất:

Đối phương phải là thiếu niên anh tuấn. Thứ hai:

Thiếu niên đó phải có võ nghệ cao cường, dù không phải là đối thủ của ả thì cũng không được kém nhiều. Thứ ba:

Một khi được ả chọn thì lập tức ước định tì vớ.

Lâu Vân Bàng cười ha ha rồi lắc đầu, nói tiếp:

- Những chuyện này đều là sự thật, nếu không tin thì vài ngày nữa thì ngươi ắt biết.

Giang Hải Phong nghe vậy thì gượng cười, nói:

- Nếu đúng như lão nói thì đây quả là chuyện đau đầu rồi!

Lâu Vân Bàng phá lên cười rồi nói:

- Đau đầu à? Nghe nói nữ nhân này rất chung tình, một khi đã chọn được kẻ nào thì đến chết ả cũng theo, ngoài ra tính đồ kỵ của ả thì khỏi phải nói.

Giang Hải Phong cười nhạt, nói:

- Thiên hạ làm gì có quái sự như thế? Tại hạ không tin.

Lâu Vân Bàng cười cười, nói:

- Tin hay không tùy ngươi, chuyện về Hạng Anh vẫn còn nhiều, ngươi đã không muốn nghe thì ta cũng không nói nhiều.

Giang Hải Phong im lặng một lúc rồi chợt hỏi:

- Còn sáu cô nương kia như thế nào?

Lâu Vân Bàng lắc đầu, nói:

- Sáu ả kia võ công cũng khá nhưng kém Hạng Anh xa, võ công cao nhất trong bọn họ là lão tứ Phần Điệp Nhi Văn Tam Cô và lão ngũ Sơ Phụng Tài Ngọc Thanh, nhưng rất nhiều công phu lợi hại của hai cô này là học từ xú nữ Hạng Anh.

Quả nhiên lão ta khá rành về xú nữ Hạng Anh này, lão lại nói tiếp:

- Bình nhật sáu cô nương kia đối với vị xú đại tỷ, có thể nói là bảo sao làm vậy, mọi chuyện đều do Hạng Anh sắp đặt.

Giang Hải Phong vốn chẳng kinh tâm động phách gì, nhưng nghe Lâu Vân Bàng nói vậy thì chàng cảm thấy hối hận, hối hận là lẽ ra mình không nên ước hẹn với bọn họ.

Chàng nghĩ:

- “Nếu thật như Lâu Vân Bàng nói thì chuyện này phải giải quyết như thế nào?” Nghĩ đoạn chàng trầm mặc, không nói gì. Còn Lâu Vân Bàng thì bất giác cười thầm, vì lần đầu tiên lão thấy Giang Hải Phong phát sầu. Đường đường một đại trượng phu như chàng mà cũng phát sầu vì một xú nữ sao? Kỳ thực, không phải Giang Hải Phong vì xú nữ Hạng Anh mà phát sầu, trong đó hơn nửa là vì chuyện Tả Nhân Long.

Lâu Vân Bàng biết chàng chưa ăn cơm nên lão tự thân ra hậu viện lấy cho chàng một phần cơm chay. Giang Hải Phong ăn xong thì trở về phòng mình nghỉ ngơi.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, thoáng cái hoàng hôn đã buông xuống. Giang Hải Phong nằm hồi tưởng lại những chiêu thức trong bộ Văn Tử kiếm pháp mà Tả Nhân Long thi triển đối phó với mình, trí nhớ của chàng quả nhiên kinh người. Chàng lấy giấy bút vẽ lại toàn bộ những chiêu thức mà Tả Nhân Long từng thi triển, sau đó chàng dùng cây thiết bảng thay kiếm để lần lượt diễn luyện lại.

Sau khi diễn luyện khá thuần thục thì chàng bắt đầu nghiên cứu tìm sơ hở, càng nghiên cứu kỹ, chàng càng cảm thấy sự bất phạm của bộ kiếm pháp này. Tự nhiên, khi chàng nghiên cứu sâu thêm một bước thì cũng tìm được ra mấy khuyết điểm nhỏ.

Rồi từ khuyết điểm cực nhỏ đó, Giang Hải Phong vận dụng lực khảo cứu hơn người của mình để tìm cách phá giải.

Suốt một ngày một đêm, chàng tự nhốt mình trong thiền phòng để suy nghĩ mà không ăn uống gì. Cuối cùng thì chàng cũng mỉm cười và mở cửa bước ra ngoài, lúc này trời vừa rạng sáng, những hòa thượng trong chùa vẫn chưa thức dậy.

Giang Hải Phong bèn cầm thiết bảng ra rừng cây sau chùa diễn luyện từng chiêu thức của bộ Văn Tử kiếm pháp. Chỉ thấy bóng người thấp thoáng, kinh phong vù vù, lúc gần kết thúc chiêu cuối cùng thì bỗng nghe chàng phá lên cười rồi quăng thiết bảng trong tay ra.

Thiết bảg xuất thủ nhanh như chớp bay vèo đến một nơi rậm rạp trong rừng cây.

Đột nhiên trong lùm cây có một tràng cười phát ra, tiếp theo là một giọng nói:

- Khá lắm!

Lời chưa dứt thì một bóng người vọt ra khỏi lùm cây, tay cầm thiết bảg vừa bắt được và xoay người phóng đi.

Giang Hải Phong quát lớn:

- Giỏi lắm, người còn muốn chạy hả?

Thân hình chàng tung lên hạ xuống là đã bỏ đến sau lưng đối phương, song chường chập lại, đang định đẩy ra thì đối phương cười lớn rồi lướt đi như tia chớp.

Giang Hải Phong bắt giắc kinh động vì thân pháp của người này quá nhanh, ngoài tưởng tượng của chàng.

Nhìn từ phía sau lưng thì thấy người này tóc bạc trắng, thân hình cao gầy, trông rất giống Cửu Chỉ Quỷ Lão Mộc Nhị Bạch.

Giang Hải Phong đoán chắc là lão ta chứ không còn ai khác, nhưng nhất thời chàng không chào hỏi, bởi chàng có ý muốn thí công phu với lão. Chàng lạnh lùng quát:

- Còn không đứng lại hả? Đánh!

Chỉ sau hai cái lắt người thì chàng đã bám sát đối phương, thân hình hạ xuống cách đối phương chừng hai thước, đơn chường cũng lập tức phát ra. Đường như đối phương không ngờ khinh công của Giang Hải Phong nhanh đến thế nên vội soạt chân tới trước, song thủ vung ra theo thế Cơ Ứng Triển Vũ, toàn thân như một mũi tên bay tới trước.

Giang Hải Phong liền vận khí vào đan điền, thi triển thuật khinh thân Tiểu Bích Truy Biên mà chàng đã khổ luyện mười năm trên hoang đảo. Thân hình chàng như hải âu lướt sóng, chớp mắt đã vượt qua trước đối phương và thi triển thuật Thiên Lãng Sa quay phắt người lại.

Người kia phá lên cười ha ha rồi nói:

- Giang Hải Phong, tuyệt lắm, lão phu phục ngươi rồi.

Bây giờ Giang Hải Phong đã có thể chứng minh phán đoán của mình, trước mặt chàng quả nhiên là Mộc Nhị Bạch.

Chàng cười nhạt, nói:

- Mộc lão đến đây có điều chi chỉ giáo? Xin cứ nói rõ, bằng không thì phải trả sự công bằng cho tại hạ.

Mộc Nhị Bạch cười hì hì, nói:

- Thế nào, ngươi muốn đánh nhau với ta chăng?

Giang Hải Phong cố nén nộ khí, chàng nói:

- Lão đến đây thám thính là có ý gì? Hành động này của lão thật chẳng

quang minh chút nào.

Mộc Nhị Bạch cười ha ha rồi nói:

- Giang Hải Phong ngươi quá vô lý rồi, lẽ nào Bắc Cao Phong này là cấm địa của ngươi, lão phu không thể lai vãng?

Nhất thời Giang Hải Phong chẳng biết nói thế nào. Mộc Nhị Bạch lại mỉm cười nói tiếp:

- Được rồi, ta thấy ngươi cũng đã học xong bộ Văn Tử kiếm pháp và nhất định là ngươi cũng nghiên cứu ra chiêu thức lợi hại hơn để phá giải. Lần này Tả Nhân Long bại chắc rồi.

Giang Hải Phong thật không biết phải ứng phó với vị lão nhân này như thế nào, những lời tam diện thất đảo của lão càng làm cho chàng lúng túng. Còn Mộc Nhị Bạch nói xong mấy câu thì lại cười hì hì, nói tiếp:

- Nhưng lão phu còn có một điều muốn nói...

Giang Hải Phong liền hỏi:

- Điều gì?

Mộc Nhị Bạch nghiêm túc nói:

- Nghe nói xú nữ Hạng Anh đã ước hội với ngươi, nữ nhân này là một ma đầu khó đụng đến nhất ở Giang Nam, ngươi vướng vào ả là một chuyện cực kỳ bất hạnh.

Nói đoạn lão cười cười rồi tiếp:

- Ta khuyên ngươi hãy nhanh chóng tránh đi chỗ khác thôi.

Giang Hải Phong cười nhạt, nói:

- Đa tạ hảo ý của lão. Tại hạ chẳng bận tâm đến Hạng Anh và cũng chẳng đi đâu cả.

Mộc Nhị Bạch cười hì hì, nói:

- Được rồi, dù sao thì ta cũng đã nói hết lời, nghe hay không nghe là tùy ngươi, ta đi đây.

Nói đoạn lão cung thủ chào rồi quay bước đi ngay.

Giang Hải Phong cũng chẳng nói thêm gì, nhưng trong lòng chàng cảm thấy nghi hoặc, chẳng biết rốt cuộc Mộc lão này có ý gì?

Chàng trầm nghĩ:

- “Lão ta quan tâm thật sự hay còn có ý đồ gì khác?” Nhất thời chàng cũng không tìm ra câu trả lời, nhưng cá tính của chàng rất cương trực, một khi đã quyết định làm việc gì thì tuyệt đối không thay đổi nửa chừng.

Giang Hải Phong nhìn theo bóng Mộc Nhị Bạch dần khuất rồi mới quay bước, từ từ trở về.

Nhưng vừa quẹo qua một góc rừng thì bỗng nhiên chàng thấy xa xa có một con bạch mã đứng dưới gốc tùng. Trên ngựa là một cô nương mặc tử y, lưng quay về hướng chàng.

Giang Hải Phong giật mình trầm nghĩ:

- “Kỳ quái! Nơi này sao lại có thiếu nữ đơn thân độc mã thế kia?” Nghĩ đoạn chàng dừng bước, sau một hồi do dự thì lại bước đi tiếp. Chàng gia tăng cước lực, muốn lướt nhanh qua chỗ tử y thiếu nữ, nhưng bỗng nhiên thấy thiếu nữ quay mặt lại. Giang Hải Phong buột miệng “à” một tiếng rồi dừng bước, ấp úng nói:

- Hóa ra là... là cô nương.

Tử y thiếu nữ hơi đỏ mặt, nàng nói:

- Giang Hải Phong, ta đợi ngươi lâu rồi.

Nói đoạn nàng tung chân nhảy xuống đất. Thiếu nữ này chẳng phải ai xa lạ, mà chính là Tái Ngoại Phi Hồng Tần Tử Linh. Nhưng sự xuất hiện đột ngột của nàng khiến Giang Hải Phong kinh ngạc không ít, chàng buột miệng hỏi ngay:

- Sao cô nương lại tìm đến nơi này?

Tần Tử Linh không trả lời mà hỏi lại:

- Nghe nói ngươi đã gặp Tả Nhân Long phải không?

Giang Hải Phong gật đầu, nói:

- Đúng vậy, tại hạ đã gặp hắn.

Tần Tử Linh gượng cười hỏi tiếp:

- Và các ngươi đã đánh nhau?

Giang Hải Phong lại gật đầu. Tần Tử Linh bất giác thở dài rồi nói tiếp:

- Kỳ thực ta không có quyền hỏi chuyện này, nhưng...

Giang Hải Phong thấy nàng ngập ngừng thì liền nói:

- Cô nương có điều gì, xin cứ nói, không quan hệ gì đâu.

Nói đoạn chàng lui bước, đến ngồi xuống một tảng đá lớn, đồng thời chàng chỉ tảng đá bên cạnh và nói:

- Mời cô nương ngồi rồi hãy nói.

Tần Tử Linh gật đầu rồi y theo lời, đến ngồi ở tảng đá bên cạnh, nàng khẽ chỉnh trang lại y phục rồi gượng cười, nói:

- Thưa ra, lúc ngươi và Tả Nhân Long hội diện lần đầu ở Đoạn Nhai, ta đã ở gần đó và tận mắt mục kiến tất cả.

Giang Hải Phong mỉm cười, nói:

- Khinh công của cô nương thật kinh người, bọn tại hạ hai người mà cũng không phát giác được.

Tần Tử Linh lắc đầu, nói:

- Chỉ vì ta ở cách các ngươi quá xa mà thôi. Võ công của ngươi đích thị rất cao cường.

Nàng ngừng lại và liếc mắt nhìn qua Giang Hải Phong, chẳng biết thế nào, Giang Hải Phong cũng cảm thấy hai tai nóng ran, chàng khiêm tốn nói:

- Tả Nhân Long còn trên tại hạ một bậc.

Tần Tử Linh lắc đầu, nói:

- Không thể! Ta ở ngoài vòng chiến quan sát nên thấy rất rõ, có thể công phu khinh thân của hắc không thua người nhưng về kiếm pháp thì kém người một bậc.

Giang Hải Phong thản nhiên nói:

- Cô nương có biết trước đây mấy ngày bọn tại hạ đã tái kiến và suýt chút nữa thì tại hạ bỏ mạng dưới kiếm của hắc rồi?

Tần Tử Linh gật đầu, nói:

- Biết! Ta cũng nhìn thấy cuộc hội diện ở bờ sông Khê Châu.

Giang Hải Phong kinh ngạc, chàng nhìn nàng với ánh mắt đầy hiếu kỳ. Tần Tử Linh mỉm cười, nói tiếp:

- Tả Nhân Long thắng người chỉ là ngẫu nhiên, và lại người chưa xuất toàn lực phải không?

Giang Hải Phong bật cười, chàng nói:

- Điều này thì không đúng rồi, có lý nào tại hạ lại nhượng hắc?

Tần Tử Linh nghiêm túc nói:

- Vì người sơ ý nhất thời nên mới bị hắc rạch nát y phục, nếu người cẩn thận đề phòng thì với bản lĩnh của người, nhất định có thể tránh né được.

Giang Hải Phong thâm khâm phục, chàng gật đầu nói:

- Những lời cô nương nói không sai, chỉ trách tại hạ nhất thời sơ ý nên mới rơi vào tình thế như vậy.

Tần Tử Linh nhìn qua chàng và nói:

- Vì vậy nên ta nói Tả Nhân Long vẫn không phải là đối thủ của người.

Giang Hải Phong thản nhiên nói:

- Chuyện này qua vài ngày nữa là có thể biết, khi đó tại hạ sẽ không khinh suất nữa.

Tần Tử Linh mỉm cười, sắc diện chợt ửng hồng, nàng đổi cách xưng hô và nói:

- Giang huynh, hôm nay muội đến cũng vì chuyện này. Hy vọng huynh có thể nghe lời khuyên của muội.

Giang Hải Phong chau mày, nói:

- Lễ nào cô nương...

Tần Tử Linh thở dài, nói:

- Thực lòng mà nói, ngoài sự kiêu ngạo ra thì Tả Nhân Long là nhân vật chính trực hiệp nghĩa.

Giang Hải Phong chợt tức giận, chàng nói:

- Không lẽ cô nương cũng nói tốt cho hắc?

Tần Tử Linh chậm rãi nói:

- Tục ngữ nói, oán thù nên giải không nên kết, Giang huynh và Tả Nhân Long đều là đương kim hiệp sĩ ít thấy trên giang hồ, nếu có một bên bất hạnh thì há...

Giang Hải Phong cười nhạt, nói:

- Sợ rằng dù tại hạ có tâm ý như vậy thì Tả Nhân Long cũng không nhân nhượng cho tại hạ, cô nương nói thế há chẳng phải là bên trọng bên khinh sao?

Tần Tử Linh thở dài một hơi, song mục long lanh ngấn lệ. Nàng từ từ quay mặt sang chỗ khác nhưng ánh mắt đầy kỳ vọng, nàng nói:

- Giang huynh đệ sai rồi...

Giang Hải Phong đứng lên, chàng bước tới trước, đứng đối diện với nàng, bốn mắt tương tiếp ngay cả người có định lực kiên cường như chàng mà bất giác cũng cảm thấy động lòng.

Tần Tử Linh gượng cười, nói:

- Không nói giấu gì Giang huynh, Tả Nhân Long là người mà muội từng quen biết ở Thiên Sơn, nhưng điều đó đã thành quá khứ, giữa bọn muội không còn gì để nói, huynh chớ hiểu lầm là muội vì Tả Nhân Long.

Nàng ngừng một lát rồi nói tiếp:

- Muội chỉ sợ huynh xúc động, nhất thời mà tạo nên sát nghiệp, về sau huynh sẽ hối hận.

Giang Hải Phong ngẩn người, nhất thời không biết phải nói gì. Tần Tử Linh lại thở dài rồi nói:

- Nhưng Giang huynh nói cũng không sai, vạn nhất Tả Nhân Long không tương nhượng thì sinh mạng của huynh cũng bị nguy hiểm. Hay là huynh cứ xuất toàn lực ứng phó thôi.

Chợt nghe Giang Hải Phong thở dài, chàng nói:

- Lẽ nào tại hạ lại không hiểu thiện ý của cô nương.

Chàng gật gật đầu và khẳng định:

- Cô nương đã nói thế thì tại hạ bảo đảm là sẽ không đả thương hẳn.

Tần Tử Linh suýt rơi lệ, nàng gật đầu, nói:

- Chỉ có điều huynh cũng đừng để mình chịu thiệt.

Giang Hải Phong cười nhạt, nói:

- Điềm này tại hạ biết, xin cô nương yên tâm.

Bấy giờ sắc diện của Tần Tử Linh mới tươi tỉnh, nàng mỉm cười, nói:

- Nghe nói bốn ngày sau Giang huynh còn có một cuộc hẹn khác, chẳng hay có thật không?

Giang Hải Phong bất giác đỏ mặt, chàng không ngờ tin tức này lại lan truyền nhanh như thế, dường như không ai là không biết. Chàng gật đầu, nói:

- Chỉ vì tại hạ nhất thời không suy nghĩ kỹ, bây giờ quả thực là có chút hối hận.

Đôi mày liễu của Tần Tử Linh chợt dựng lên, chàng cười nhạt một tiếng rồi nói:

- Hàng Châu Thất Nữ cậy vào võ công mà khua môi múa mép, tung hoành ở

Giang Nam, thật khiến người ta cảm hận.

Nàng ngừng một lát rồi quay sang nói với Giang Hải Phong:

- Muội tình nguyện theo giúp Giang huynh đối phó với bọn chúng.

Giang Hải Phong rất cảm động, chàng gượng cười, nói:

- Chuyện này không nên đề liên lụy đến cô nương.

Tần Tử Linh cười nhạt, nói:

- Sao lại nói đến hai chữ liên lụy? Chuyện trừ bạo cho giang hồ cũng có phần muội trong đó mà.

Nói đoạn nàng đứng lên, sau một lúc ngập ngừng thì nàng mỉm cười, nói tiếp:

- Muội phải đi đây.

Giang Hải Phong vội hỏi:

- Cô nương hiện ở đâu? Khi nào tiện tại hạ sẽ đến thăm.

Tần Tử Linh nói:

- Hà tất phải thế.

Vừa nói xong, nàng tung mình lên ngựa, sau đó nàng quay lại mỉm cười, nói tiếp:

- Muội sẽ thường xuyên đến đây thăm huynh, tạm biệt.

Dứt lời, nàng giật mạnh giây cương, con bạch mã lập tức phóng đi như bay.

Bất giác Giang Hải Phong cảm thấy cõi lòng mênh mang, cảm tình của thiếu nữ này đối với chàng cũng giống một đám mây mờ, thoát ẩn thoát hiện không biết đâu mà lần.

Bỗng nhiên Giang Hải Phong cảm thấy mình quá cô độc, cô độc như cô hồn nơi chân trời.

Đã nhiều năm qua, đây là lần đầu tiên chàng cảm thấy như vậy, và đây cũng là vấn đề mà chàng chưa từng nghĩ đến.

Đang miên man suy nghĩ thì chợt thấy Thiết Chương Hắc Ưng Lâu Vân

Bàng ôm con đại ưng từ xa đi đến, lão lớn tiếng nói:

- Ôi! Ta tìm người muốn hút hơi, người chạy đi đâu vậy?

Giang Hải Phong bật cười, không đáp mà hỏi lại:

- Lão mới dậy à?

Lâu Vân Bàng bước tới gần và nói:

- Đã dậy từ sớm rồi, người luyện công phu có kết quả gì không?

Giang Hải Phong chỉ mỉm cười mà không trả lời. Hai người cùng sánh vai trở về Thạch Cơ Tự, lúc này vầng thái dương cũng vừa nhô lên.

O O O Lại một ngày nữa, một ngày nữa và một ngày nữa nhanh chóng trôi qua, sau khi mặt trời vừa gác núi, ráng chiều nhuộm thắm chân trời Tây, hồ nước, bờ sông cũng rực một màu hồng. Tả Nhân Long ngồi một mình trên tảng đá cạnh bờ sông Khê Châu, lòng bực tức thầm nghĩ:

- “Tại sao hắn không đến nhỉ?” Chàng nhìn trái nhìn phải, ngó ngang ngó

đọc, hồi lâu sau thì thấy xa xa có một chiếc thuyền lớn đang tiến vào bờ. Thiên Sơn Chi Tinh Tả Nhân Long cười nhạt một tiếng rồi tự nói:

- Rốt cuộc thì người cũng đến rồi.

Chàng đứng lên, định cất bước đi tới gần bờ nước, nhưng lúc này thuyền lớn đã cập vào bờ, bỗng nghe “soạt, soạt, soạt”, mấy bóng người liên tiếp từ trong thuyền phóng lên bờ. Tả Nhân Long định thần nhìn kỹ thì thấy những người này đều là thiếu nữ với xiêm y lộng lẫy.

Thuyền lớn từ từ trở đầu mà đi. Tả Nhân Long chau mày thầm hỏi:

- “Kỳ quái, bọn cô nương này đến đây làm gì thế?” Lòng kỳ quái nhưng ánh mắt nhìn ra càng hiểu kỳ hơn. Chàng thấy tổng cộng có bảy thiếu nữ, sau khi lên bờ thì kẻ ngóng Đông, người ngóng Tây, trong đó có một cô nương mặc bạch y, Tả Nhân Long không thấy thì thôi, một khi trông thấy thì bất giác rùng mình.

Nếu không tận mắt trông thấy thì quả thật chàng không dám tin trong thiên hạ lại có nữ nhân xấu xí như thế.

Tả Nhân Long liếc nhìn rồi bất giác sững người. Lúc này có một lục y cô nương tiến về phía chàng và không ngừng quan sát chàng từ đầu đến chân.

Chợt nghe một hồng y thiếu nữ khác cười lớn rồi nói:

- Đại tỷ, có lẽ tiểu tử đó sợ nên không đến rồi.

Bạch y nữ quét mục quang nhìn tứ phía rồi nói:

- Các người bình tĩnh một chút, nhất định là hắn sẽ đến mà.

Lời vừa dứt thì nàng khoát hai tay như gà mái xòe cánh và tiếp lời:

- Mọi người tránh ra, tránh ra...

Mấy cô nương lập tức tán ra tứ phía rồi vừa nhìn nhau vừa cười. Còn Tả Nhân Long thì cảm thấy thật là xúi quẩy, lòng nghĩ hôm nay sao lại gặp phải đám nha đầu lung tung thế này. Nhất thời vì tức khí nên chàng bước thẳng về phía bên kia, nhưng chỉ được mấy bước, chàng lại dừng chân, chàng nghĩ nếu Giang Hải Phong đến thì mình há chẳng bỏ lỡ cơ hội gặp hắn sao?

Nghĩ vậy nên chàng đành dừng bước, nhưng mục quang không thể không nhìn về phía mấy cô nương kia. Chỉ thấy bọn họ có kẻ đang nghịch nước, có kẻ nhặt vỏ sò, có kẻ vọc cát, duy chỉ có bạch y cô nương là đứng yên bất động trên bờ sông. Khi Tả Nhân Long nhìn cô ta thì cũng đúng lúc cô ta chú ý nhìn chàng, chàng thấy song mục đối phương một lớn một nhỏ, chốc chốc lại chuyển động từ trên xuống dưới, thủy chung mục quang không rời thân thể mình.

Tả Nhân Long chợt cảm thấy khó chịu nên nhìn qua chỗ khác. Bỗng nhiên nghe bạch y nữ cười nhạt một tiếng rồi cất bước tiến lại gần và dường như nàng tự nói với chính mình:

- Xem tình hình này thì có lẽ hắn không đến rồi.

Bấy giờ Tả Nhân Long mới biết bọn họ cũng đợi một người, chàng cảm thấy

kỳ quái, thầm nghĩ:

- “Không lẽ bọn họ cũng đợi Giang Hải Phong? Nhưng làm sao Giang Hải Phong lại có ước hội với bọn họ? Vả lại còn hẹn ở nơi này, e rằng điều đó không thể có được.” Tuy trong lòng đầy nghi hoặc nhưng chàng vẫn không lên tiếng.

Hoàng hôn dần buông, gió lạnh từ trên hồ không ngừng thổi vào. Tả Nhân Long biết đám cô nương xa lạ này đều không thể nhẫn nại, chàng định quay người bỏ đi thì chợt nghe bạch y nữ mỉm cười, nói:

- Đây, các hạ cũng đợi người nào đó phải không?

Tả Nhân Long liếc nhìn đối phương rồi lập tức quay sang chỗ khác. Bạch y nữ bước đến gần và lớn tiếng nói:

- Ta hỏi ngươi mà ngươi có nghe không vậy?

Tả Nhân Long quay lại, trừng mắt nói:

- Ta đợi hay không đợi người thì chuyện đó có quan hệ gì đến ngươi? Thật là kỳ quái!

Bạch y nữ cười hì hì, nói:

- Đây, tiểu tử ngươi thật to gan, ở nơi này không nhiều người dám nói với bản cô nương như thế đâu.

Lời vừa dứt thì nàng cũng đã đến trước mặt Tả Nhân Long, sau một hồi quan sát đối phương thì nàng lại nói:

- Tên họ ngươi là gì?

Tả Nhân Long chờ Giang Hải Phong đã lâu, nộ khí đã sớm dâng lên trong lòng, không ngờ lúc này bạch y nữ lại đến gây sự. Nhất thời chàng phá lên cười ha ha một tràng rồi nói:

- Xú nha đầu, ta thấy ngươi muốn tìm cái chết rồi đấy.

Miệng nói, hữu thủ vung ra, theo đó là một đạo kinh lực cực kỳ uy mãnh cuộn về phía đối phương. Chàng vốn cho rằng, một chiêu với ba thành công lực như vậy thì thí ít cũng đẩy đối phương bay ra ngoài xa hai ba trượng. Nào ngờ, chiêu lực đã tới nơi nhưng bạch y nữ vẫn đứng yên bất động, tro tro như bàn thạch.

Tả Nhân Long cả kinh, bạch y nữ phá lên cười một tràng quái gở rồi gật đầu, nói:

- Ta đoán không sai, thì ra tiểu tử ngươi cũng có chút bản lĩnh.

Lời vừa dứt thì song mục trợn trừng lên, bạch y nữ quát hỏi:

- Tiểu tử, ngươi là do họ Giang phái đến phải không?

Tả Nhân Long bị bạch y nữ này một tiếng gọi tiểu tử, hai tiếng gọi tiểu tử thì bất giác đỏ mặt. Từ ngày chàng bước vào giang hồ đến giờ, nào có ai dám vô lễ với chàng như thế đâu. Không ngờ lúc này một xú nữ xa lạ lại lăng nhục chàng như thế, là người tất phải có đôi ba phần nóng tính, huống hồ chàng là nhân vật vốn có tính khí rất kiêu ngạo.

Lúc nghe xú nữ hỏi vậy thì sắc diện của Tả Nhân Long chợt biến, chàng lạnh lùng nói:

- Xú nha đầu, ngươi nói năng không biết khinh trọng, hôm nay Tả đại gia của ngươi phải giáo huấn ngươi một trận, sau đó sẽ tính sổ với họ Giang. Nói đoạn, hai mũi chân điểm xuống mặt cát, toàn thân chàng tung lên như thiên hạc xuyên vân. Nơi chàng hạ thân xuống chỉ cách đối phương năm thước, chàng cười nhạt và gật đầu, nói:

- Nào! Nào! Nha đầu thôi tha, có bản lĩnh gì hãy tận lực thi triển ra, xem thử Tả đại gia có sợ ngươi hay không.

Xú nữ Hạng Anh tuy cực kỳ xấu xí nhưng bình sinh nàng kỵ nhất là nghe người khác gọi mình là xú nữ. Điều này dường như võ lâm Giang Nam không ai là không biết, ngày thường nếu có ai đó nói nàng xấu một tiếng mà để nàng biết được thì nhẹ là bị nàng trừng trị cho một trận, nặng là mất mạng như chơi.

Ngay cả sáu cô nương đồng hành với nàng, vì biết nàng có đại kỵ nên không ai dám nói một chữ “xú” trước mặt nàng. Không ngờ lúc này Tả Nhân Long lại liên tiếp gọi nàng là “xú nha đầu”, đối với Hạng Anh mà nói, điều này còn nhục hơn đào mộ tổ của nàng.

Còn sáu thiếu nữ kia nghe vậy thì cũng bất giác kinh động đến sững người, tất cả đều ngơ ngác nhìn qua bên này.

Hạng Anh giận đến độ run cả người, và giọng nói cũng mất tự nhiên, nàng nói:

- Ngươi... ngươi nói cái gì? Tiểu tử! Ngươi nói... nói cái gì?

Tả Nhân Long cười nhạt và thản nhiên nói:

- Ta nói ngươi là xú nha đầu! Xú bát quái! Lẽ nào ngươi tự cho rằng mình là thiên tiên hóa thân làm người?

Hạng Anh sải bước tới trước và cười nhạt, nói:

- Được, tiểu tử, giờ chết của ngươi đã điểm rồi.

Chưa dứt lời thì thân hình nàng đã tung lên, song thủ lập tức phát ra, nhằm hai mạn sườn của Tả Nhân Long mà công tới. Tả Nhân Long phá lên cười ha ha, đồng thời vung tả thủ công vào hai cổ tay của đối phương.

Hạng Anh liền lui bước và nói:

- Tiểu tử, thì ra bản lĩnh của ngươi cũng không tầm thường, thảo nào...

Lời dứt chừng phát, song chưởng bình thế đẩy ra, theo đó là hai đạo kinh phong “vù vù”. Tả Nhân Long lách người tránh né, nhưng nhìn lại thì thấy mặt cát nơi mình vừa đứng bị chưởng lực của đối phương đánh lõm xuống thành hai hố cát to tướng, nhất thời đất cát bay mù mịt. Tả Nhân Long kinh tâm động phách, chàng không ngờ xú nha đầu này lại có thân thủ lợi hại như thế.

Đang lúc kinh động ngẩn người thì Hạng Anh đã tung người đến lần thứ hai.

Hai tay của nàng xòe ra như hai quái trảo, thế công cực nhanh từ trên xuống, song trảo chụp thẳng vào hai vai Tả Nhân Long.

Lúc này Tả Nhân Long đã phát hiện thân thủ đối phương lợi hại như vậy thì chàng đâu dám khinh thị nữa, chàng cười nhạt một tiếng, rồi lập tức đề xuất một luồng chân khí từ đan điền lên hai vai, khi song trảo của Hạng Anh chụp xuống thì nàng cảm thấy từ da thịt trên hai vai đối phương tản phát một thứ phản chấn.

Hạng Anh đã tòng sư học nghệ từ nhỏ nên võ công đánh thị là không tầm thường.

Khi nàng tiếp xúc với lực phản chấn của đối phương thì nàng biết ngay là đối phương đã có luyện Du Tiềm Hộ Thể. Loại chân lực Du Tiềm này chỉ có thể luyện thành khi nội công đã đạt đến trình độ tuyệt đỉnh, bằng không thì khó có được kết quả. Chính vì vậy mà nhất thời Hạng Anh kinh hãi không ít, nàng vội thu trảo và lui bước, nhưng như thế vẫn chậm một bước.

Tả Nhân Long cười nhạt, nói:

- Xú nha đầu, ngươi còn muốn chạy hả?

Lời vừa phát thì song thủ của chàng trầm xuống, song chưởng kẹp sát hai bên hông mà đẩy ra với chiêu Tụ Mã Yên.

Hạng Anh vội hít sâu một hơi và búng người ra sau, thế nhưng thủ pháp của Tả Nhân Long nhanh như chớp, hai đạo chưởng lực của chàng đã đánh sượt qua hai mạn sườn của đối phương. Hạng Anh loạng choạng lui ra sau bảy tám bước, suýt chút nữa thì ngã ngồi xuống cát. Sắc diện của nàng xám xịt như đất, tóc tai bung ra và rối tung trong gió.

Tả Nhân Long cười nhạt, nói:

- Ngươi còn chưa chịu thua à?

Lời vừa dứt thì đột nhiên nghe tiếng quát lạnh lạnh vang lên từ tứ phía, sáu cô nương kia đã cùng lúc nhảy vào vòng chiến. Bọn họ lập thành vòng tròn vây Tả Nhân Long vào giữa, một hồng y thiếu nữ lớn tiếng nói:

- Tiểu tử to gan. Hôm nay không cho ngươi nếm chút đau khổ thì ngươi không biết thủ đoạn của Hàng Châu Thất Nữ như thế nào.

Nói đoạn nàng vung hữu thủ lên cao, lập tức một thanh trường kiếm sắc lạnh đã xuất khỏi vỏ. Năm cô nương còn lại cũng quát lớn rồi đồng loạt xuất binh khí.

Tả Nhân Long thản nhiên mỉm cười, nói:

- Ta tưởng là ai, hóa ra là Hàng Châu Thất Nữ. Cũng được!

Chàng lui một bước, song mục xạ tinh quang, miệng nói tiếp:

- Nếu các ngươi lên từng người một thì quả thực là ta không nề động thủ với các ngươi, bây giờ các ngươi đã cùng lên một lượt thì tốt lắm.

Nói xong câu này thì nhuyễn kiếm của chàng cũng đã nằm trong tay, tả thủ cầm mũi kiếm uốn cong lại thành hình vòng cung, chàng lạnh lùng nói tiếp:

- Kẻ vô danh không chết dưới kiếm của Tả Nhân Long ta, các người mau báo danh tính đi.

Hoàng y thiếu nữ có thân hình cao gầy nói:

- Tiểu tử mù mắt, ngay cả đại danh của tỷ muội bọn ta mà người cũng không biết sao? Vậy mà cũng dám đến Tây Hồ. Người thật là to gan.

Tả Nhân Long thần nhiên nói:

- Bây giờ thỉnh giáo cũng chưa muộn.

Hoàng y thiếu nữ chỉ qua bạch y xú nữ đang đứng bất động rồi nói:

- Đây là đại tỷ của bọn ta, họ Hạng tên Anh, giang hồ thường gọi...

Nói đến đây thì song mục của nàng chớp chớp, nàng không giới thiệu tiếp về Hạng Anh mà chỉ vào mình và nói:

- Bỏn cô nương là Đỗ Trân, thiên hạ thường gọi là Hoàng Y Tiên Tử.

Tả Nhân Long cười nhạt một tiếng rồi nói:

- Tiên Tử à?

Đỗ Trân bất giác đỏ mặt, nhưng nàng vẫn theo thứ tự giới thiệu tiếp:

- Đây là tam muội của ta:

Xảo Yến Nhi Thạch Thanh Thanh, kế đến là tứ muội:

Phân Diệp Nhi Văn Tam Cô. Người tiếp theo là ngũ muội:

Sơ Phụng Tài Ngọc Thanh.

Tả Nhân Long chú ý nhìn thiếu nữ này thì thấy niên kỷ của nàng chừng mười bảy mười tám, khuôn mặt trông còn rất thơ ngây.

Đỗ Trân chỉ cô nương tiếp theo và giới thiệu:

- Đây là lục muội:

Nữ Giải Nguyên Đường Văn Thái. Cuối cùng là thất muội:

Tiểu La Sát Mẫn Diện Quyên.

Tả Nhân Long quan sát thấy Nữ Giải Nguyên Đường Văn Thái là một cô nương khá thông minh, còn Tiểu La Sát Mẫn Diện Quyên có thân hình rắn chắc, dung diện có vẻ hoạt kê nhưng song mục rất dữ tợn. Nhìn chung cô nương nào cũng giống với danh hiệu của mình, duy chỉ có Hoàng Y Tiên Tử Đỗ Trân danh bất thực mà thôi. Bởi lẽ cô nương này vừa cao vừa ốm, ốm đến độ lòi cả xương ra ngoài, đâu có điểm nào giống với Tiên Tử?

Sau khi quan sát bọn họ một lượt thì Tả Nhân Long cười nhạt, cung thủ nói:

- Tại hạ xin lĩnh giáo.

Hoàng Y Tiên Tử Đỗ Trân nói:

- Hôm nay tỷ muội bọn ta đến đây không phải để gặp người, chỉ tại người quá không biết tự lượng sức nên bây giờ chẳng còn biện pháp vãn hồi.

Tả Nhân Long mỉm cười, nói:

- Ta cũng không phải đến đây đánh nhau với các người, chỉ trách đại tỷ của các người có mắt mà như mù thôi.

Lời này khiến Hạng Anh không thể im lặng được nữa, nàng bước tới trước

và nói:

- Tả Nhân Long, ta rất biết về ngươi, bằng vào chút tiểu danh của ngươi ở Thiên Sơn mà cũng dám đến Giang Nam này tung hoành sao?

Tả Nhân Long kinh ngạc, chàng không ngờ xú nữ Hạng Anh này lại biết rõ về mình như thế. Chàng cười lớn một tràng rồi nói:

- Hàng Châu Thất Nữ các ngươi cậy người đông thế mạnh, tung hoành làm chuyện xằng bậy ở Giang Nam, vậy mà lại nói là ta tung hoành, thật kỳ quái! Sau khi động thủ với Tả Nhân Long thì nộ khí của Hạng Anh đã giảm đi khá nhiều, nhưng làm sao nàng có thể chịu thua như vậy?

Nàng cười nhạt, nói:

- Họ Tả kia, hãy xuất nhuyễn kiếm đi, xem thử ngươi có phải là đối thủ của Hạng Anh ta không?

Nói đến đây thì song thủ của nàng đã lấp lánh một đôi chủy thủ, dài chừng một thước hai, toàn thân chủy thủ trắng như tuyết.

Hạng Anh quét mục quang nhìn quanh và nói:

- Các ngươi hãy lui ra một bên, để một mình ta đối phó với hắn.

Sáu cô nương kia đưa mắt nhìn nhau rồi mỗi người tự lui bước ra sau, nhưng chẳng qua là bọn họ nói rộng vòng vây mà thôi. Khoảng cách giữa Tả Nhân Long và Hạng Anh chỉ hơn trượng, chàng cười cười, nói:

- Kiếm của tại hạ không có mắt, nếu lỡ đã thương cô nương ngươi thì xem như cô nương ngươi tự chuốc lấy, chớ trách ta đấy nhé.

Hạng Anh lạnh lùng, nói:

- Tả Nhân Long, đừng quá khách khí, ngươi cứ tận xuất công phu trên kiếm ngươi, xem thử có thể làm gì được ta.

Nàng ngừng một lát rồi nói tiếp:

- Từ ngày xuất đạo đến nay, đôi Trúc Diệp đoản đao của ta chưa gặp một địch thủ nào, hôm nay ta cũng muốn xem thử ngươi có bản lĩnh gì, có thể tránh thoát được không?

Vừa dứt lời thì nàng cũng tung mình đến trước mặt Tả Nhân Long, đôi đoản đao vạch hai đường, từ dưới lên trên. Đao quang sắc lạnh, một nhằm vào yết hầu, một nhằm vào ngực của Tả Nhân Long mà công tới, thế đao nhanh như chớp, loáng cái đã tới.

Tả Nhân Long không ngờ đối phương lại hạ ngay độc thủ như vậy, chàng cười nhạt rồi phát nhuyễn kiếm ra, thân hình vẫn đứng nguyên tại chỗ.

“Choang choang”, hai tiếng, đôi đoản đao của Hạng Anh bị kinh lực trên nhuyễn kiếm đánh bật ra ngoài.

Hạng Anh cảm thấy hai tay tê buốt, đôi đoản đao suýt văng ra ngoài. Bấy giờ nàng mới biết, đối phương quả nhiên là nhân vật cực kỳ lợi hại.

Nhất thời nàng cắn chặt môi, đôi đoản đao hoành ngang trước ngực, thân hình định xông tới lần thứ hai thì đột nhiên nghe có người cười lớn một

tràng rồi nói:

- Nhị vị hãy tạm dừng tay, tất cả đều do tại hạ đến chậm một bước.
Mọi người đều nhìn về phía phát ra tiếng nói thì thấy một thiếu niên anh tuấn mặc bạch y đang từ từ bước đến.

Tả Nhân Long cười nhạt, nói:

- Giang Hải Phong, ta đợi ngươi ở đây đã quá lâu rồi.

Giang Hải Phong cung thủ chào và chậm rãi nói:

- Xin lượng thứ! Xin lượng thứ!

Hạng Anh và sáu thiếu nữ cùng đều nhận ra Giang Hải Phong, nhất thời bọn họ bỏ mặc Tả Nhân Long, mà dịch bước vây lấy Giang Hải Phong. Hạng Anh không nén được giận, nâng tròng mắt nhìn Giang Hải Phong và hỏi:

- Bây giờ ngươi mới đến à?

Giang Hải Phong chỉ qua Tả Nhân Long và nói:

- Xin các vị và cô nương đừng nóng vội, tại hạ có hẹn với người này trước.
Chờ bọn tại hạ giải quyết xong thì tại hạ sẽ nghe sự chỉ giáo của cô nương.

Hạng Anh cười nhạt, nói:

- Tỷ muội ta còn có chuyện quan trọng, làm sao có thể chờ lâu ở đây?

Giang Hải Phong thần nhiên nói:

- Nhưng tại hạ chỉ có một mình, tại không có thuật phân thân.

Tả Nhân Long đứng bên cạnh nói:

- Đã vậy thì các người giải quyết chuyện của các người trước đi. Giang Hải Phong, ta ở bên này chờ ngươi cũng được.

Giang Hải Phong mỉm cười, cung thủ nói:

- Đã vậy thì xin đa tạ!

Tả Nhân Long thu nhuyễn kiếm lại rồi nói với Hạng Anh:

- Các người cũng muốn tìm hấn thì ta xin nhường đây, còn nếu người không phục thì sau này chúng ta sẽ gặp lại.

Sau khi thấy Giang Hải Phong xuất hiện thì nộ khí của Hạng Anh đã tiêu tan, nâng cười hì hì, nói:

- Tả Nhân Long, hôm nay quá dễ dàng cho ngươi rồi đấy.

Tả Nhân Long cười nhạt một tiếng rồi tung người lui ra xa hơn trượng.

Giang Hải Phong mỉm cười, nói:

- Tại hạ vì có chuyện nên đến chậm một bước, mong các vị lượng thứ.

Hạng Anh nhìn chàng từ đầu đến chân rồi mỉm cười, nói:

- Người đã đến là tốt rồi.

Giang Hải Phong gượng cười, chàng nói:

- Thực ra giữa chúng ta không có hận thù gì, theo tại hạ thấy, tốt nhất là các vị cô nương nên trở về thôi.

Hạng Anh chưa kịp lên tiếng thì Phấn Điệp Nhi Văn Tam Cô đã cười nhạt, nói:

- Họ Giang kia, người cho rằng tỷ muội bọn ta dễ bị ức hiếp như thế sao? Hôm nay muốn bọn ta quay về cũng được, nhưng trước tiên người phải lộ xuất chút công phu đã.

Hoàng Y Tiên Nữ Đỗ Trân tiếp lời:

- Người nói sao mà đơn giản thế? Hừ!

Giang Hải Phong quét mục quang nhìn qua bọn thiếu nữ rồi bất giác thở dài một tiếng, đối phó với thiên binh vạn mã, chàng không sợ, nhưng quả thật là chàng không nỡ hạ độc thủ với những cô nương này.

Hạng Anh mỉm cười, nói:

- Giang Hải Phong, người đừng sợ, hôm nay tỷ muội bọn ta đến đây chỉ để thỉnh giáo người vài chiêu thôi, bất luận võ công của người cao thấp thế nào, thì bọn ta cũng quyết không làm khó người.

Thấy thái độ của đối phương như vậy thì Giang Hải Phong chợt liên tưởng đến những lời của Lô Vân Bằng đã nói, nhất thời chàng cảm thấy rùng mình.

Hạng Anh lại nói tiếp:

- Thế nào, người nghe ta nói vậy chứ?

Giang Hải Phong chau mày, mỉm cười nói:

- Được rồi, nhưng chúng ta tỉ thí như thế nào?

Hạng Anh không trả lời mà hỏi lại:

- Người là Giang Hải Phong phải không?

Giang Hải Phong gật đầu, nói:

- Phải thì sao?

Hạng Anh hơi đỏ mặt, nàng ngược nhìn lên và nói:

- Người ở trong Thạch Cơ Tự phải không?

Giang Hải Phong giật mình, chàng liền hỏi:

- Làm sao cô nương biết?

Hạng Anh cười hì hì, nói:

- Có chuyện nào trong ngoài Tây Hồ mà ta không rõ? Giang Hải Phong, người vừa đến Tây Hồ là ta đã biết rồi.

Nàng ngừng một lát rồi nói tiếp:

- Ta cũng biết lão nhân cùng đi với người.

Giang Hải Phong chưa kịp nói gì thì Hạng Anh lại hỏi:

- Các người từ phương Bắc đến không phải?

Giang Hải Phong vốn chẳng muốn nghe những chuyện này nên chàng cười nhạt, nói:

- Chúng ta mau tỉ thí một trận thôi!

Hạng Anh vẫn tiếp tục nói:

- Lô Vân Bằng có nói cho người biết một vài chuyện không?

Giang Hải Phong xằng giọng hỏi:

- Nói chuyện gì?

Hạng Anh nhìn ra tứ phía rồi cúi đầu nói khẽ:

- Ta biết là người vẫn chưa thành gia...

Giang Hải Phong giật thót người, chàng trầm nghĩ:

- “Quả nhiên Lâu Vân Bàng đoán đúng rồi. Cô nương này thật là...” Sắc diện của chàng chợt đỏ bừng, chàng quét mục quang nhìn qua sáu thiếu nữ thì thấy bọn họ đều khúc khích cười không thôi. Tuy đã gặp nhiều quái sự nhưng Giang Hải Phong chưa từng gặp chuyện cầu thân trực tiếp như thế này, huống hồ đối phương còn là một cô nương.

Nhất thời nộ khí xung thiên, chàng cười nhạt, nói:

- Cô nương đừng nói lung tung. Nếu không động thủ thì tại hạ phải đắc tội trước đây.

Hạng Anh buông một tiếng thở dài. Nàng lên nhìn Giang Hải Phong rồi nói:

- Được thôi, nhưng người phải biết là chúng ta tỉ thí chơi thôi, dù sao ta cũng không hạ độc thủ đả thương người.

Giang Hải Phong tức khí hỏi:

- Tại sao?

Hạng Anh mỉm cười, nói:

- Ngốc tử, người còn không hiểu sao?

Sáu thiếu nữ còn lại nghe câu này thì phá lên cười khanh khách. Lúc này Giang Hải Phong hận là mặt đất không nứt ra cho mình chui quách xuống cho xong. Chàng cười nhạt rồi nói:

- Cô nương, người chớ nói bậy bạ, chúng ta mau động thủ phân cao thấp thôi.

Nói đoạn chàng tung mình lướt tới trước, nhưng Hạng Anh lại cố tình lui ra sau, không biết nàng khẽ nói điều gì đó mà Hoàng Y Tiên Tử Đỗ Trân liền xuất nghênh.

Cô nương này vừa chỉ Giang Hải Phong và nói:

- Họ Giang kia, người chớ ức hiếp tỷ tỷ của ta. Trước tiên hãy thắng mấy tỷ muội bọn ta rồi hãy nói.

Chỉ sau hai cái lắc mình thì nàng đã đến cạnh Giang Hải Phong, đồng thời ngọc thủ công thẳng vào giữa ngực chàng. Giang Hải Phong khẽ xoay người né tránh, chàng cười nhạt, nói:

- Nha đầu to gan!

Đỗ Trân đánh hụt một chiêu thì vội thu chiêu nhưng đã chậm một bước, vì thân hình Giang Hải Phong nhanh như chớp, thoáng cái chàng đã đến sau lưng đối phương.

Đỗ Trân kinh hãi vội phóng tới trước, nhưng Giang Hải Phong đâu dễ bỏ qua, chàng lướt theo đối phương như hình với bóng. Chiêu lực khẽ phất ra với ba thành công lực.

Đỗ trần không chịu nổi nên buột miệng kêu thất thanh một tiếng, hai chân loạng choạng bước ra xa bảy tám bước rồi ngã sầm xuống cát.

Giang Hải Phong chưa kịp quay người lại thì đã nghe tiếng quát của một thiếu nữ khác, chàng biết tình thế hôm nay của mình cũng đành nhẫn nại đánh bại lần lượt mấy cô nương này thì mới thoát thân được. Nhưng điều khiến chàng bất ngờ là tiếng quát vừa vang lên thì hai đạo kinh phong đã ập đến nhanh như chớp. Giang Hải Phong không quay đầu lại, toàn thân chàng lập tức nhào tới trước, thân pháp nhanh vô cùng.

Chàng vừa ngã xuống thì quả nhiên có một bóng người lướt qua thân chàng. Đó chính là lão tứ Phần Diệp Nhi Văn Tam Cô trong thất nữ. Cô nương này có làn da trắng nõn nà, đôi hàng mi cao vút, để lộ đôi mắt sáng long lanh. Trong thất nữ thì võ công của cô ta chỉ kém Hạng Anh và ngang tài với Sơ Phụng Tài Ngọc Thanh.

Đôi phương vừa lướt qua thì Giang Hải Phong liền búng chân ngồi bật dậy, cùng lúc hữu thủ khẽ phát ra. Văn Tam Cô vừa trụ thế thì thấy đôi phương đã công tới, nàng kinh hãi vội lui bước, nhưng đã quá chậm, hai ngón tay của Giang Hải Phong đã điểm tới Tâm Khảm huyết của nàng rồi.

Văn Tam Cô vừa hổ thẹn vừa phẫn nộ, nàng cho rằng Giang Hải Phong có ý khinh bạc nên quát lớn một tiếng rồi ngửa hết người ra sau. Nhưng đó chẳng qua là hư chiêu của Giang Hải Phong mà thôi, làm sao chàng có thể hạ độc thủ với một cô nương không quen biết như vậy? Ngay lúc ngón tay trở của chàng dịch lên trên vừa đủ để điểm vào Khúc Trì Cốt huyết của đôi phương. Văn Tam Cô kêu thất thanh một tiếng, thân hình lắc lư mấy cái rồi đứng yên bất động.

Giang Hải Phong mỉm cười, nói:

- Tạm thời cô nương đừng vọng động, nhiều lắm là nửa canh giờ nữa sẽ trở lại bình thường thôi, bằng không là cô nương tự chuốc lấy đau khổ đấy.

Văn Tam Cô đứng bất động giữa đương trường, sắc diện tái nhợt như tàu lá héo giữa đêm lạnh. Lúc này bọn thiếu nữ còn lại đều buột miệng kêu thất thanh, ai nấy đều lộ vẻ lo lắng cho Văn Tam Cô.

Chỉ riêng Hạng Anh là bình thản như không vì nàng biết thủ pháp Giang Hải Phong thi triển là thủ pháp nhẹ nhất. Bất giác nàng thầm nghĩ:

- “Tại sao hắn lại hạ thủ lưu tình như vậy? Đây nhất định là hắn có ý gì với ta rồi, người này thật là khả ái!” Nghĩ đoạn nàng không nhịn được nên phá lên cười một tràng, sau đó nàng khoát tay, nói với bọn thiếu nữ:

- Các ngươi không cần lo lắng, người ta đã hạ thủ lưu tình thì tứ muội sẽ không sao đâu, một lát nữa sẽ ổn thôi.

Nói đoạn nàng liếc mắt nhìn qua Giang Hải Phong, ánh mắt chứa chan tình ý.

Kế đó nàng nói với các muội tử của mình:

- Các ngươi chỉ lên từng người thôi, không được phá quy định kéo người ta cười chúng ta đây.

Mấy thiếu nữ còn lại đưa mắt nhìn nhau và ngẫm hiểu tâm ý của đại tỷ. Nữ Giải Nguyên Đường Văn Thái mỉm cười rồi lớn tiếng nói:

- Các vị tỷ muội, võ nghệ của vị Giang tướng công này quả nhiên bất phàm, ta nghĩ ngay cả đại tỷ e rằng cũng không sánh kịp.

Giang Hải Phong chẳng hiểu mấy cô nương này muốn gì, chàng chỉ cười nhạt, nói:

- Người tiếp theo là ai? Mau xuất thủ đi thôi!

Lời vừa dứt thì một bóng người lướt ra và nói:

- Là ta!

Cô nương này da hơi đen, mắt to mày rậm, thoáng cái đã đứng trước mặt Giang Hải Phong.

Giang Hải Phong cười nhạt, hỏi:

- Phương danh của cô nương là...

Thiếu nữ cười khanh khách rồi nói:

- Tỷ tỷ của ngươi họ Thạch tên là Thanh Thanh, thiên hạ thường gọi là Xảo Yến Nhi. Họ Giang kia, thủ pháp điểm huyệt của ngươi cũng không tệ.

Giang Hải Phong trầm sắc diện nói:

- Thạch cô nương nói hơi quá lời rồi đây.

Lời dứt thì hữu chương của chàng cũng phát ra “vù” một cái.

Thạch Thanh Thanh lập tức đảo người lộn ra sau, thân pháp vừa nhanh vừa rất xảo diệu, quả đúng với ngoại hiệu Xảo Yến Nhi của nàng. Hai chân vừa chạm đất thì nàng lắc người một cái, song chương theo thế Đảo Đả Kim Chung đánh thẳng vào hai vai của Giang Hải Phong.

Nhưng song chương của nàng vừa đẩy ra thì nàng đã cảm thấy có một đạo kinh phong như di sơn đảo hải ập tới trước mặt rồi. Thạch Thanh Thanh chưa kịp có phản ứng thì đã bị chương của đối phương vỗ vào thất lưng, Giang Hải Phong cười nhạt nói:

- Đi thôi!

Toàn thân Thạch Thanh Thanh bị đẩy bay ra xa hơn trượng, khinh công của Xảo Yến Nhi tuy không tầm thường, nhưng lần này nàng cũng không chịu nổi. “Sầm” một tiếng, Thạch Thanh Thanh đã ngã ngửa ra đất.

Lúc này Tiểu La Sát Mẫn Diệu Quyên cũng lướt tới và nói:

- Giang Hải Phong! Ta muốn tỉ thí khí công với ngươi.

Giang Hải Phong thản nhiên mỉm cười, nói:

- Cô nương là ai? Muốn tỉ thí thế nào tùy cô nương.

Mẫn Diệu Quyên báo danh tánh của mình rồi nói:

- Ngươi xem trước nhé!

Nói đoạn nàng bẻ khẩu thật chặt, song thủ ấn vào bụng rồi vận lên một luồng

chân khí, sau đó chột há miệng ra. “Vù” một tiếng, thanh âm như một luồng chưởng phong, mặt cát bị cuốn bay lên một mảng.

Giang Hải Phong bắt giác phì cười, chàng gật đầu nói:

- Công phu cô nương luyện là Mãng Ngưu Khí Công, nhưng chỉ mới thành công chút chút thôi, còn kém cỏi lắm.

Mẫn Diệu Quyên chau mày hỏi:

- Còn người thì sao?

Giang Hải Phong cười nhạt, nói:

- Khí công còn thanh âm là bước sơ bộ, phải luyện đến độ vô thanh vô giác mới gọi là đại thành.

Nói đoạn chàng từ từ nâng hữu thủ lên rồi chậm rãi đẩy ra ngoài, bọn thiếu nữ đều nhìn chàng với ánh mắt đầy hiếu kỳ. Thoạt tiên chẳng có gì kỳ lạ vì thế chưởng của chàng đẩy ra rất chậm nên không có chút động tĩnh gì.

Nhưng sau đó lại nghe có người kêu lên:

- Xem kia! Thật là tuyệt diệu!

Mọi người nhìn theo hướng cô nương này chỉ và tất cả đều kinh tâm động phách, nhất thời há hốc miệng, tròn xoe mắt mà nhìn. Thì ra, cách chỗ bọn họ đứng vài trượng, vốn là một bãi cát bằng phẳng, nhưng lúc này chẳng biết thế nào lại đùn lên thành một đồng cát cao to. Hữu thủ của Giang Hải Phong càng đẩy ra xa thì đồng cát càng đùn lên cao.

Chột nghe Giang Hải Phong quát lớn:

- Bay!

Năm ngón tay xòe ra, thế chưởng giật mạnh ra sau, đồng cát cao to lập tức bay tán ra tứ phía, nơi này trở lại bằng phẳng như trước.

Giang Hải Phong nhìn qua Mẫn Diệu Quyên và nói:

- So với cô nương thì có lẽ phải cao hơn một bậc.

Mẫn Diệu Quyên bắt giác đỏ mặt, nàng vội lui bước mà chẳng nói thêm một lời.

Hiện tại chỉ còn Nữ Giải Nguyên Đường Văn Thái và Sơ Phụng Tài Ngọc Thanh là chưa động thủ.

Tài Ngọc Thanh sải bước lên trước và cười nhạt, nói:

- Võ công của người quả nhiên là bất phàm, bọn ta khó lòng sánh kịp, chỉ xin hạ thủ lưu tình cho.

Nói đoạn nàng cung thủ chào, thần thái tỏ ra rất lễ độ. Giang Hải Phong thấy cô nương này ăn nói nhã nhặn, nhân phẩm thoát tục, trong thất nữ thì nàng là một nhân vật thanh thoát nhất.

Giang Hải Phong đáp lễ và nói:

- Cô nương chớ khách khí, đến Tây Hồ và được lĩnh giáo thân thủ của các vị cô nương là một chuyện rất vinh hạnh đối với tại hạ.

Sơ Phụng Tài Ngọc Thanh mỉm cười, nói:

- Mời Giang tướng công lấy binh khí ra, ta không khách khí đâu đấy!
Nói đoạn nàng lấy ra một đôi vòng lấp lánh kim quang, song thủ khẽ nâng lên thì đôi vòng lập tức phát ra thanh âm leng keng. Tài Ngọc Thanh khẽ quát một tiếng rồi phát hữu thủ ra theo thế Thuận Thủy Thôi Châu, chiếc vòng nhằm giữa ngực Giang Hải Phong mà đánh tới. Nhưng đó chỉ là hư chiêu, cô nương này lập tức thu hữu thủ lại, đồng thời đẩy chiếc vòng bên tả thủ ra, thế công cực nhanh nhằm vào vai phải của Giang Hải Phong mà bỏ xuống.

Đây là đấu pháp Như Ý Kim Hoàn, chiêu thức bất phạm. Giang Hải Phong vốn muốn dùng tay không tiếp chiêu nhưng đối phương là một cô nương, chàng không tiện làm nhục cô ta trước mặt thiên hạ nên cười nhạt rồi nói:

- Giang mỗ lãnh giáo đây!

Hữu thủ trầm xuống rồi phát ra, một đạo bạch quang lóe chớp, Ngung Sương Kiếm đã tuốt ra khỏi vỏ.

Ngung Sương Kiếm

Hồi 14

Anh Hùng Mỹ Nhân

Giang Hải Phong nắm chặt đốc kiếm và khiêm tốn nói:

- Cô nương hạ thủ lưu tình ta?

Tài Ngọc Thanh bật cười, đôi mắt sáng xoay chuyển nhìn quanh người

Giang Hải Phong, nàng nói:

- Ta phải xin tướng công chờ cho một chút thể diện mới đúng.

Lời vừa dứt thì hữu thủ phát ra, chiếc vòng xoay chuyển một cách nhẹ nhàng ảo diệu, nhắm vào trán của Giang Hải Phong mà công tới.

Hai chân Giang Hải Phong hư tiến thực thoái, trông ra tựa như xông tới nhưng thực sự là lui ra sau.

Vì thế mà chiếc vòng của Tài Ngọc Thanh chỉ đánh hụt vào hư không.

Cùng lúc đó, Ngung Sương Kiếm như thái sơn ập xuống.

“Choang” một tiếng, chiếc vòng của Tài Ngọc Thanh bị chấn động, suýt chút nữa thì thoát khỏi tay văng đi.

Cô nương này xem ra cũng có chút thực học, chiếc vòng vừa trầm xuống thì thân hình xoay chuyển qua một bên.

Đường kiếm của Giang Hải Phong lướt sát sạt qua y phục của nàng, thân pháp này cũng khiến cho Giang Hải Phong hơi bất ngờ.

Tài Ngọc Thanh muốn chuyển bại thành thắng nên vừa lách người tránh né thì nàng lập tức quay mình lại ngay, nhưng đáng tiếc là thân pháp của nàng tuy có nhanh, song vẫn không thể sánh với Giang Hải Phong được.

Sơ Phụng Tài Ngọc Thanh vừa quay lại thì thấy mũi kiếm của đối phương đã chìa thẳng vào yết hầu rồi, bất giác nàng cảm thấy lạnh toát người, nhất thời đứng yên bất động.

Bọn thiếu nữ thấy vậy thì đồng loạt kêu thất thanh.

Hạng Anh cũng tung người lướt tới và nói:

- Giang Hải Phong, xin hạ thủ lưu tình.

Giang Hải Phong mỉm cười, nói:

- Xưa nay kiếm của tại hạ không đã thương người vô tội, cô nương yên tâm!

Nói đoạn chàng vừa thu chiêu vừa tung người ra sau hơn trượng, sau đó hai tay chấp kiếm và nói:

- Đa tạ cô nương đã tương nhượng.

Tài Ngọc Thanh đã kinh thần khiếp quỷ, toàn thân toát mồ hôi lạnh, nàng cúi đầu khẽ nói:

- Hà tất phải khách khí, ta không phải là đối thủ của Giang tướng công. Nói đoạn nàng cất hai chiếc vòng rồi lui sang một bên.

Hạng Anh nhìn Giang Hải Phong và mỉm cười, nói:

- Giang Hải Phong, thân thủ của người quả nhiên phi phàm. Xem ra Hạng Anh ta không nhìn lầm người rồi.

Giang Hải Phong nghe vậy thì bất giác rung mình, sắc diện chợt ửng đỏ.

Hạng Anh lại nói tiếp:

- Cuối cùng ta cũng muốn thỉnh giáo người vài chiêu, bất luận thắng bại thì bọn ta cũng lập tức đi ngay.

Giang Hải Phong cười thầm và nghĩ:

- “Giỏi cho một xú nữ không biết điều, đến lúc này mà còn chưa chịu thua. Được rồi, ta sẽ cho các người tâm phục khẩu phục luôn.” Nghĩ đoạn chàng cười nhạt, nói:

- Tại hạ đang chờ lãnh giáo đây!

Hạng Anh phá lên cười một tràng khanh khách rồi nói:

- Được! Được! Ta thấy kiếm của người là một thanh bảo kiếm, binh khí bình thường không thể tỉ thí được. Ở đây ta cũng có một thanh bảo kiếm may ra có thể tranh cao thấp với kiếm của người.

Nói đoạn nàng lấy ra một thanh tiểu kiếm từ thắt lưng, thanh kiếm này dài không quá một thước, vỏ kiếm màu lục được chế từ da giao long, bên trên có khảm một hạt châu cũng màu lục.

Đây chính là thanh kiếm mà Giang Hải Phong từng thấy Hạng Anh đeo bên người, khi gặp gỡ lần đầu ở thạch đình giữa Tây Hồ.

Kiếm vừa xuất vỏ thì hào quang lóa mắt.

Hạng Anh khẽ quát:

- Giang Hải Phong, xem kiếm đây!

Bảo kiếm vạch một đường từ phải sang trái, tạo thành một vòng hoa kiếm, sau đó mũi kiếm nhanh như chớp đâm thẳng vào yết hầu của Giang Hải Phong.

Giang Hải Phong cả kinh, chàng không ngờ kiếm thuật của xú nữ Hạng Anh này lại bất phàm như thế.

Đương thời chàng không dám tỏ ý khinh suất, trường kiếm lập tức phát ra, đồng thời chàng cũng ngằm vận chân lực vào thân kiếm.

Thân kiếm khẽ rung động, kiếm khí phát ra “vèo vèo”.

Hạng Anh vừa bước tới thì đột nhiên cảm thấy trên thân kiếm của đối phương phát ra một luồng lãnh phong cực kỳ uy mãnh.

Luồng lãnh phong này chính là kiếm khí, người luyện kiếm tuy nhiều nhưng không mấy ai đạt được thành công.

Hạng Anh theo dõi nhân Hắc Diện Đồng luyện kiếm từ nhỏ và cũng thử qua cách luyện kiếm khí này nhưng sự thành tựu chẳng bao nhiêu.

Bây giờ thấy đối phương phát kiếm khí thì có lý nào nàng không biết sự lợi hại của nó, do đó nàng vội thu chiêu và tung người lui ra sau.

Nhưng kiếm khí vẫn như sóng cuộn bức tới.

“Vèo vèo” lãnh phong lướt sát sạt qua mặt Hạng Anh, khiến nàng cảm thấy vừa đau vừa rát.

Hạng Anh kinh hồn bạt vía, nhất thời đứng ngẩn người ra giữa đường trường.

Nàng kinh ngạc nhìn Giang Hải Phong một lúc rồi nói:

- Ta vẫn còn hai chiêu kiếm nữa, mong được chỉ giáo.

Giang Hải Phong chỉ cười nhạt một tiếng, vì chiêu kiếm vừa rồi vốn dĩ chàng có thể lấy mạng đối phương như chơi, song chàng không muốn vô cớ đả thương người mà thôi. Bây giờ thấy đối phương bắt phục thì nộ khí bất giác dâng lên trong lòng. Chàng lạnh lùng “hừ” một tiếng rồi nói:

- Hạng cô nương, tại hạ đã bị các cô nương làm mất quá nhiều thời gian rồi, cô nương nên biết tại hạ còn có cuộc hẹn với vị bằng hữu vừa rồi, tại hạ thấy cô nương nên biết điều mà dừng lại thôi.

Hạng Anh phá lên cười ha ha rồi nói:

- Họ Giang kia, nếu người thật sự thắng được ta thì ta mới tâm phục, khẩu phục.

Đừng nói nhiều vô ích, chúng ta động thủ phân cao thấp thôi.

Nói đoạn nàng đưa cả hai tay cầm lấy kiếm, mục quang nhìn như dán vào thân thể Giang Hải Phong, còn hai chân nàng xoay chuyển một vòng rất nhanh trên cát.

Giang Hải Phong thấy đối phương dịch chuyển thì càng đứng yên bất động, miệng mỉm cười, song mục hơi nhìn xuống, trường kiếm hoành ngang trước ngực, dĩ bất biến, ứng vạn biến.

Quả nhiên, khi Hạng Anh xoay chuyển đến vòng thứ hai thì chân trái bỗng nhiên vạch ra, theo đó là một đám cát mịn bay lên.

Đám cát mịn này bay lên và biến thành như một đám mây, sau đó chụp thẳng xuống toàn thân Giang Hải Phong.

Trong đám cát vàng mờ mịt đó, chợt nghe Hạng Anh quát lên một tiếng, cả người lẫn kiếm vọt lên cao rồi bổ xuống đỉnh đầu Giang Hải Phong.

Không ai thấy rõ động tác của song phương như thế nào, chỉ nghe một tràng cười quái đản, tiếp theo là tiếng binh khí giao nhau, cuối cùng hai bóng người cùng lúc phân ra.

“Sầm” một tiếng, xú nữ Hạng Anh loạn choạng rồi ngã xuống cát. Tư thế trông rất buồn cười, hóa ra là nàng ngã trong thế đầu dưới chân trên. Thanh đoản kiếm cũng vượt khỏi tay nàng mà văng ra xa hơn trượng.

Sơ Phụng Tài Ngọc Thanh vội chạy đến nhặt đoản kiếm, dường như bọn thiếu nữ đã bị Giang Hải Phong làm cho kinh hồn bạt vía, nên ai nấy đều

trợn mắt há miệng mà nhìn.

Tuy nhiên, trong thâm tâm bọn họ đều nghĩ rằng xú nữ Hạng Anh quyết không cam tâm chịu mỗi đại nhục này.

Vậy mà sự tình lại diễn ra hoàn toàn ngoài tiên liệu của bọn họ.

Hạng Anh soạt chân bật dậy, toàn thân dính đầy cát nhưng nàng lại phá lên cười khanh khách, tay chỉ về phía Giang Hải Phong cười rũ rượi như chưa bao giờ được cười.

Bọn thiếu nữ không biết tỷ tỷ của mình đang làm gì, là giận hay là nộ?

Giang Hải Phong cũng cho rằng đôi phương không muốn chịu thua nên cười nhạt, nói:

- Thế nào, cô nương còn chưa cam tâm chịu thua à?

Hạng Anh ngừng cười và nói:

- Ta không thể đánh với người rồi. Ta đánh không lại người rồi.

Giang Hải Phong cung thủ nói:

- Đã vậy thì tại hạ xin thất lễ!

Hạng Anh cười lớn, nói:

- Giang Hải Phong! Người không quên đoạn ân tình hôm nay chứ? Vì tìm một nhân vật như người mà ta phải khổ suốt đời, hôm nay xem như ta đã tìm được rồi.

Giang Hải Phong chau mày, chàng không ngờ nữ nhân này lại có thể nói những lời lộ liễu như thế.

Nhất thời sắc diện của chàng đỏ như gấc.

Đang lúc định phát tác thì chàng thấy xú nữ Hạng Anh cười khanh khách rồi quay sang nói với bọn thiếu nữ:

- Chúng ta đi thôi! Còn người này, về sau ta sẽ tự tìm hẩn.

Nói đoạn nàng men theo triền cát mà đi về phía bờ hồ, sáu thiếu nữ còn lại đều bật cười rồi quay người cất bước.

Chiếc thuyền lớn vẫn neo cạnh bờ hồ chờ đợi, sau khi bảy người lên thuyền thì Hạng Anh quay lại vẫy tay và nói với Giang Hải Phong:

- Giang tướng công, bọn ta đi nhé!

Giang Hải Phong vẫn đứng bất động, chàng thầm nghĩ:

- “Nếu xú nữ này một đi không trở lại tìm ta thì thôi, nhược bằng ả còn trở lại gây phiền phức thì không chừng ta phải cho ả nếm mùi đau khổ mới được.” Nghĩ đoạn chàng ngẩng đầu nhìn lên thì thấy chiếc thuyền lớn đã tiến thẳng ra giữa hồ rồi.

Bãi cát vàng lại trở nên yên tĩnh như trước.

Màn đêm dần buông, đại địa, hồ nước bị một lớp khói sương mờ mờ bao phủ.

Bỗng nhiên Giang Hải Phong nhớ đến Tả Nhân Long, chàng vội quay lại thì đã thấy Tả Nhân Long đã sớm đứng sau lưng mình rồi.

Chàng gượng cười, nói:

- Tả huynh đến rồi à? Xin lỗi vì để Tả huynh chờ quá lâu!

Tả Nhân Long mỉm cười, nói:

- Ta không biết ngươi còn có cuộc hẹn khác, nếu biết thì ta đã không đến.

Giang Hải Phong đỏ mặt, chàng nói:

- Nào có ước hẹn gì đâu, chẳng qua là tại mấy cô nương kia muốn gây náo nhiệt mà thôi.

Tả Nhân Long không nhịn được cười, chàng nói:

- Ta thấy hình như xú nữ Hạng Anh đối xử với ngươi cũng không tệ?

Giang Hải Phong bất giác cười ha ha rồi nói:

- Tả huynh nói chơi vậy, kỳ thực tại hạ thấy cô ta đối xử với Tả huynh mới không tệ.

Tả Nhân Long khoát tay, nói:

- Chớ nói thế, ta với cô ta vốn không quen biết, vả lại cũng không dám lãnh giáo.

Chàng ngừng một lát rồi nhìn Giang Hải Phong, nói tiếp:

- Xưa nay xú nữ rất đa tình, ta thấy sau này nhất định cô ta sẽ đeo bám ngươi.

Giang Hải Phong mỉm cười, nói:

- Mong rằng cô ta không làm như thế.

Tả Nhân Long cười ha ha rồi nói:

- Chúng ta mãi lo nói chuyện mà quên là trời đã tối rồi.

Giang Hải Phong tiếp lời:

- Chi bằng mỗi bên tự trở về đi thôi.

Đôi mày rậm của Tả Nhân Long chợt dựng lên.

Chàng cười nhạt, nói:

- Các hạ phó hội hôm nay tất phải có khám phá trong mấy chiêu kiếm hôm trước của tại hạ, nhân cơ hội này, chúng ta mau chóng quyết phân thắng bại, đừng để mất thời gian nữa.

Nói đoạn chàng tuốt nhuyễn kiếm ra, thân hình dịch qua trái một bước, rồi cung thủ nói:

- Xin tuốt kiếm ban chiêu!

Vì có sự dận dò của Tần Tử Linh và Mộc Nhị Bạch nên Giang Hải Phong đã không còn coi Tả Nhân Long là địch thủ nữa.

Bây giờ thấy thái độ của đối phương như vậy thì chàng bất giác mỉm cười, chàng nói:

- Tục ngữ có nói “Lường hổ tương tranh tất có một bên thọ thương”. Tại hạ thấy Tả huynh cũng là một thiếu niên kỳ hiệp, giữa chúng ta không có thâm thù huyết hận gì, hà tất phải theo ép nhau mãi, chi bằng bãi chiến tại đây thôi.

Tả Nhân Long nghe vậy thì sững người. Tính của chàng vốn hiếu thắng hơn Giang Hải Phong nên liền cười nhạt, nói:

- Tuy nói như vậy, nhưng ngươi và ta đã định cuộc hẹn này rồi, tốt nhất là quyết một trận thắng bại thôi.

Giang Hải Phong thấy đối phương cố chấp thì bất giác phần nộ. Chàng nói:

- Tại hạ đã hết lời khuyên cáo, xin Tả huynh hãy suy nghĩ cho kỹ.

Tả Nhân Long cười nhạt, nói:

- Chuyện này có gì phải suy nghĩ kỹ, bình sinh ta hành sự không dài dòng lời thôi, các hạ chớ nói nhiều vô ích, hãy mau xuất kiếm đi.

Giang Hải Phong mỉm cười, nói:

- Nếu Tả huynh chỉ dựa vào bộ Văn Tử kiếm pháp mới học thì hôm nay khó lòng thủ thắng được.

Tả Nhân Long hơi kinh động, chàng ngăn người giây lát rồi nói:

- Làm sao ngươi biết đó là bộ Văn Tử kiếm pháp? Ai nói cho ngươi biết?

Giang Hải Phong thản nhiên nói:

- Còn cần ai nói cho tại hạ biết nữa sao? Tả huynh cho rằng tại hạ không thể nhận ra à?

Tả Nhân Long lại sững người, chàng cười cười và nói:

- Hôm nay tất nhiên là ta có cao chiêu khác, các hạ không cần lo lắng cho ta.

Nói đoạn chàng lại cất tiếng cười nhạt một tiếng.

Giang Hải Phong lo sợ đối phương lập tức phát chiêu nên cũng đành xuất kiếm, chàng cảm thấy tình hình này khó tránh khỏi một bên bị thọ thương.

Chàng vội nói:

- Chiêu cuối cùng, Phụng Vũ Tàn Văn của Tả huynh đã sử dụng lần trước, chỉ thắng trong may mắn, lẽ nào Tả huynh không tự biết?

Tả Nhân Long cười nhạt, nói:

- Dựa vào đâu mà các hạ nói thế?

Giang Hải Phong vẫn thản nhiên nói:

- Thực ra, lúc các hạ vung kiếm lên thì tại hạ có thể kịp thời thi triển “thiếp thủ” rồi, khi đó các hạ quyết không thể tiếp cận tại hạ được.

Tả Nhân Long ngăn người, chàng biết điều Giang Hải Phong nói là thật, nhưng chàng đâu thể nhận thua như vậy.

Do đó chàng liền cười nhạt, nói:

- Điều đó cũng chưa chắc, ta cũng có thể dùng song chỉ điểm vào bụng dưới của ngươi vậy.

Giang Hải Phong trầm nghĩ:

- “Tả Nhân Long người thật thâm độc. Ta và ngươi có thù oán gì mà ngươi định giở trò đánh lén như vậy?” Nguyên trong lúc dùng binh khí đối địch mà còn dùng tay chân trợ thủ thì gọi là “đánh lén”, điều này bị lên án là thiếu quang minh chính đại, nhưng một khi thi triển ra thì lợi hại vô cùng.

Giang Hải Phong nghe vậy thì thản nhiên cười và nói:

- Nhưng các hạ quên một điều, quanh người tại hạ đã có Du Tiềm hộ thể, và lại tả thủ của tại hạ đang rất nhàn hạ, các hạ không thể không đề phòng.

Tả Nhân Long cười nhạt, nói:

- Khi đó ta xoay chuyển và tung người lên, từ trên không trung ta sẽ thi triển độc chiêu Nhất Kiếm Tam Hoa kích người, nhất định là người sẽ thọ thương.

Giang Hải Phong nói:

- Tại hạ có thể dùng thế Tàng Đầu Nhận để tránh chiêu đó của các hạ. Tả huynh, nếu các hạ thi triển như vậy thì lúc các hạ đáp xuống, tại hạ có thể dùng chiêu Dã Hạc Lượng Vũ để đả thương tay trái của các hạ.

Tả Nhân Long biến sắc, nếu thi triển như vậy thì chàng thua là cái chắc. Chỉ có điều tính của chàng quật cường hiếu thắng, làm sao chàng có thể cam tâm như vậy?

Nhất thời sắc diện đỏ như gấc, nhưng Tả Nhân Long vẫn cố nói:

- Nếu ta bỏ mặc tả thủ và dùng chiêu Hải Đệ Bạch Ngư đả thương hai mạn sườn của người thì sao?

Giang Hải Phong cười nhạt, nói:

- Khi đó hữu thủ của Tả huynh sẽ không còn.

Tả Nhân Long phần nộ hỏi:

- Nói thế nghĩa là sao?

Giang Hải Phong cười lớn một tràng rồi nói:

- Tả huynh chớ quên, Dã Hạc Lượng Vũ của huynh chưa kịp xuất ra thì e rằng hữu thủ của Tả huynh đã thọ thương bởi tả thủ của tại hạ rồi.

Tả Nhân Long bất giác lùi ra sau một bước, sắc diện càng đỏ hơn trước.

Giang Hải Phong mỉm cười, nói tiếp:

- Các hạ nghĩ có phải không?

Tả Nhân Long trầm mặc một hồi lâu, rồi bỗng nhiên thu nhuyển kiếm lại.

Chàng thở dài một hơi rồi gượng cười, nói:

- Quả nhiên là ta thua rồi.

Chàng lại lắc đầu đầy vẻ thất vọng rồi nói tiếp:

- Kiếm pháp của người quả nhiên rất cao minh, điều này ta thật không ngờ.

Giang Hải Phong cũng thở dài rồi nói:

- Thực lòng mà nói, mấy chiêu kiếm của Tả huynh đều là tuyệt chiêu mà tại hạ thấy được ở Trung Nguyên.

Tả Nhân Long cười cười, nói:

- Các hạ không cần khách khí, so với các hạ thì Tả mỗ còn kém quá xa.

Bỗng nhiên thấy chàng dậm chân mấy cái rồi nói tiếp:

- Đêm nay không cần tỉ thí nữa, ta đã chịu thua rồi. Xin cáo biệt tại đây, hẹn ngày tái ngộ.

Lời vừa dứt thì chàng cũng quay người cất bước, nhưng Giang Hải Phong vội lướt tới và nói:

- Tả huynh, xin dừng lại giây lát!

Tả Nhân Long quay lại và gượng cười, nói:

- Thế nào, người còn muốn gì nữa?

Giang Hải Phong thở dài, nói:

- Tả huynh chớ nói thế, thực lòng mà nói, tại hạ rất bái phục nhân phẩm và võ công của Tả huynh, chẳng hay Tả huynh có muốn bỏ qua hiềm khích mà hạ cố kết giao?

Tả Nhân Long cất lời, nói:

- Giang huynh quá khách khí rồi, nhưng e rằng Tả mỗ với tay không tới.

Lời chưa dứt thì chàng đã quay người đi tiếp.

Giang Hải Phong cũng bất giác ngó người, nhất thời chàng không biết phải nói như thế nào.

Tả Nhân Long đã tung người lướt đi nhưng bỗng nhiên lại dừng bước và quay đầu nhìn Giang Hải Phong. Hồi lâu sau chàng mới nói:

- Lời vừa rồi của người là thật lòng đấy chứ?

Giang Hải Phong nghe vậy thì vui mừng nói:

- Đương nhiên là thật lòng rồi.

Tả Nhân Long mỉm cười, bỗng nhiên chàng chấp tay bái Giang Hải Phong thật sâu rồi nói:

- Đã vậy thì Giang huynh tại thượng, xin nhận của tại hạ một bái.

Giang Hải Phong cũng vội đáp lễ, hai người vừa đứng thẳng lên thì Tả Nhân Long vội nói:

- Tất cả cũng do tại hạ nhất thời nghe theo lời sàm ngôn của kẻ khác, kỳ thực tính cách của Giang huynh như thế nào, bây giờ tại hạ đã hiểu cả rồi, chuyện trước đây mong Giang huynh bỏ qua cho.

Giang Hải Phong mỉm cười, nói:

- Tả huynh chớ nói thế, nói đúng ra thì tại hạ cũng có một phần lỗi, chung quy cả hai chúng ta đều hơi hiểu thắng một chút.

Tả Nhân Long thở dài, nói:

- Chỉ vì tại hạ nghe lời Yến Cửu Công và Chu Kỳ. Bây giờ nghĩ lại thật không khỏi rùng mình.

Giang Hải Phong cười nhạt, nói:

- Quả nhiên là hai lão này. Thảo nào! Thảo nào!

Thiên Sơn Chi Tinh Tả Nhân Long bèn hỏi nguyên do, Giang Hải Phong bèn lược thuật đại khái chuyện mình kết oán với Chu Kỳ.

Nghe đoạn Tả Nhân Long cảm hận nói:

- Thì ra là chuyện như vậy. Bọn họ đã nói dối để lừa tại hạ, thật là đáng hận.

Lần này Giang Hải Phong và Tả Nhân Long tuy chỉ mới đàm đạo mấy câu

nhưng cả hai đều bất giác sinh lòng hảo cảm vô hạn, bởi lẽ song phương đã kính phục và mến tài của nhau từ lâu, bây giờ mới nói vài câu nhưng đã thân thiết lạ thường.

Giang Hải Phong lại thuật chuyện mình bị Yến Cửu Công giam cầm, chỉ có điều chàng không nhắc đến Tần Tử Linh.

Càng nghe Tả Nhân Long càng kinh ngạc, chờ Giang Hải Phong thuật xong thì Tả Nhân Long cảm phần nói:

- Hai lão này dám to gan tung hoành như vậy, cũng may là Giang huynh chưa đến nỗi mất mạng, nếu không thì thật đáng di hận.

Ngừng một lát, chàng cười nhạt nói tiếp:

- Từ nay về sau, chúng ta là người một đường, xem thử bọn chúng còn có thể làm được gì?

Giang Hải Phong cao hứng phá lên cười một tràng rồi nói:

- Tả huynh, nếu được như vậy thì nhất định là sẽ khiến cho người ta khâm phục.

Bây giờ đã muộn rồi, nếu Tả huynh không bận thì hai chúng ta sẽ đàm đạo cả đêm.

Tả Nhân Long mỉm cười, nói:

- Tối nay không dám làm phiền. Trong vài ngày gần đây, tại hạ sẽ đến thăm viếng, tạm biệt nhé.

Nói đoạn chàng cung thủ chào rồi tung người phóng đi, chớp mắt đã mất hút tung tích vào màn đêm.

Giang Hải Phong cảm khái thở dài một hơi, chàng không ngờ qua mấy lần tỉ thí, bây giờ song phương lại kết thành bằng hữu, thật đúng là không đánh thì không biết nhau. Tâm tình đầy hưng phấn, chàng men theo bờ sông mà đi, tuy trời tối đã lâu nhưng vẫn còn vô số bạch âu chao lượn gần bờ nước.

Giang Hải Phong định rẽ bước trở lại thì bỗng nhiên nghe có tiếng bước chân rất khẽ từ phía sau, chàng quay phắt lại thì thấy một lão nhân đứng cách mình không xa.

Lão nhân cười hì hì, nói:

- Giang lão đệ, ngươi làm thế là tốt lắm.

Giang Hải Phong nghe giọng nói thì biết đối phương là Mộc Nhị Bạch, chàng liền hỏi:

- Là Mộc lão tiên bối phải không?

Mộc Nhị Bạch bước đến gần và cười cười, nói:

- Tả tiểu tử kia cả đời chưa phục ai, ngay cả lão phu, hắn cũng bắt phục, không ngờ chỉ vì mấy lời thuyết phục của ngươi mà hóa được can qua thành ngọc bạch. Bây giờ thì tốt rồi, lão đệ, ta cũng thật sự phục ngươi đấy.

Lão nheo mắt cười hì hì rồi hỏi:

- Rốt cuộc bọn ngươi nói những gì vậy? Có thể nói cho ta nghe được không?

Giang Hải Phong phá lên cười rồi nói:

- Thiên cơ bất khả lậu.

Mộc Nhị Bạch gật gật đầu rồi nói:

- Được, được! Chuyện này ta cũng không làm phiền các người nữa. Nhưng tối nay ta đến là hai chuyện khác muốn nói, chẳng hay người có muốn nghe không?

Giang Hải Phong mỉm cười, nói:

- Tại hạ rửa tai chờ nghe đây.

Mộc Nhị Bạch cười ha ha rồi nói:

- Được, chúng ta ngồi xuống rồi hãy nói.

Giang Hải Phong cũng chẳng biết lão ta chứa thứ gì trong hồ lô, nhưng đang lúc cao hứng nên chàng cũng ngồi xuống với lão.

Mộc Nhị Bạch cười hì hì và nói:

- Đêm thanh đối trăng mà không có rượu thì thật là vô vị.

Nói đoạn lão mở nơi thắt lưng, lấy ra một bầu rượu và chung nhỏ bọc trong một mảnh lụa.

Mộc Nhị Bạch rót rượu ra chung rồi nói:

- Lão đệ, chúng ta uống vài chung nhé.

Giang Hải Phong buột miệng nói:

- Xem ra lão chuyên tâm đến đây uống rượu rồi.

Mộc Nhị Bạch cười cười, nói:

- Lời này cũng không sai, ta đặc biệt đến đây để tạ người. Ta biết là người đã thể hiện lòng nhân hậu với Tả tiểu tử! Ôi! Nói đến Tả tiểu tử đó, thật khiến cho lão phu phải đau đầu.

Giang Hải Phong mỉm cười, nói:

- Lão đã có chủ ý thế này, tại sao lúc này không giữ Tả Nhân Long lại để cùng uống?

Mộc Nhị Bạch thở dài nói:

- Người không biết tính khí của hần đấy thôi. Ta và hần tuy quen biết đã mười mấy năm, nhưng ngoài chuyện đối xử chân thành với nhau ra thì ngày thường tựa như người xa lạ. Nếu muốn cùng hần ngồi lại nói chuyện thì thật là nằm mộng cũng không được.

Giang Hải Phong nói:

- Vì vậy nên lão mới tìm tại hạ phải không? Nên biết tính khí của tại hạ còn quái gở hơn hần nhiều đấy.

Mộc Nhị Bạch nâng ly mời Giang Hải Phong rồi ngửa cổ uống cạn một hơi, sau đó lão nói:

- Người tốt hơn hần nhiều. Lão đệ người có biết không, mấy năm qua ta sống cô độc nên cũng muốn tìm một người nói chuyện. Nhưng con người của ta cũng thật quái lạ, võ công tuy chẳng ra gì, song nhân giới lại rất cao,

và khó khăn lắm ta mới chọn được Tả tiểu tử này. Con bà nó, vậy mà hấn chẳng thông tình đạt lý gì cả, ta hỏi người có tức không chứ?

Giang Hải Phong thần nhiên nói:

- Hấn là một kỳ nhân, há có thể chịu sự khống chế của lão sao?

Mộc Nhị Bạch vỗ đùi, nói:

- Lời này không sai. Ôi, lão phu ta chỉ thích kết giao bằng hữu với kỳ nhân mà thôi, tựa như người đày, sau này ta nhất định phải kết giao.

Câu này khiến Giang Hải Phong cũng bật cười.

Mộc Nhị Bạch lại rút tiếp hai chung nữa rồi nói:

- Lão đệ, người cũng đừng giấu ta nữa, hãy nói thực cho ta biết đi, Ngân Hà lão nhân là sư phụ của người phải không?

Giang Hải Phong rung mình kinh ngạc, chàng đặt chung rượu xuống và hỏi:

- Làm sao lão biết?

Mộc Nhị Bạch cười ha ha rồi nói:

- Lão đệ người đừng vội, ta chỉ hỏi phải hay không thôi?

Giang Hải Phong đành gật đầu. Mộc Nhị Bạch vỗ đùi đánh “đét” và nói:

- Quả nhiên không sai, nói vậy lệnh sư...

Giang Hải Phong thấy lão áp ứng thì bất giác chau mày, nói:

- Có chuyện gì xin lão cứ nói thẳng ra, đừng ngại.

Mộc Nhị Bạch gật đầu, nói:

- Chuyện này biết nói thế nào nhỉ? Quả thật là ta không tin chuyện này, vì ta biết người không thể làm chuyện như vậy.

Giang Hải Phong chẳng hiểu gì cả, chàng vội hỏi:

- Nhưng đó là chuyện gì chứ?

Mộc Nhị Bạch nói:

- Có tin phong thanh ở phương Bắc nói rằng:

Ngân Hà lão nhân ẩn cư ngoài hải đảo, chưa chết dưới tay kẻ thù, nhưng...

Giang Hải Phong cười nhạt, nói:

- Chuyện này vốn là sự thật!

Mộc Nhị Bạch cười nhạt, nói:

- Nhưng bây giờ lão ta đã chết thật rồi.

Giang Hải Phong kinh ngạc, chàng mở to mắt và hỏi:

- Chuyện này thật không? Chết như thế nào?

Mộc Nhị Bạch gượng cười, nói:

- Đây mới là nguyên nhân thật sự để đêm nay ta tìm người uống rượu.

Giang Hải Phong vội hỏi:

- Lão mau nói ra xem, làm sao lão biết được chuyện này?

Mộc Nhị Bạch chậm rãi đáp:

- Lão đệ người hãy bình tĩnh. Chuyện này là do một thiếu niên họ Tàn loan truyền ra.

Giang Hải Phong buột miệng “à” một tiếng rồi tự nói:

- Tần Đồng... Thì ra là Tần Đồng.

Mộc Nhị Bạch tiếp lời:

- Không sai! Một chút cũng không sai, chính là Tần Đồng. Thế nào, người biết hẳn chứ?

Giang Hải Phong “hừ” một tiếng và nói:

- Lão đừng hỏi tại hạ nhiều, trước tiên lão hãy nói ra xem, là chuyện như thế nào?

Mộc Nhị Bạch cười hì hì, nói:

- Huynh đệ, người đừng nổi nóng với ta chứ. Ta đến đây báo tin là vì lòng hảo tâm mà...

Giang Hải Phong gật đầu, nói:

- Vô cùng đa tạ lão. Lão mau nói rõ xem, tại hạ đau muốn vỡ cả tim đây này.

Mộc Nhị Bạch cười nhạt, nói:

- Nghe nói thiếu niên họ Tần kia tự xưng là đệ tử của Ngân Hà lão nhân.

Thanh kiếm hắn sử dụng cũng đích thực là cổ vật năm xưa của Ngân Hà lão nhân, và lại võ công của hắn cũng kinh thế hãi tục.

Lão dừng lại nhấp ngụm rượu rồi nói tiếp:

- Tại phương Bắc, hắn đã đánh bại nhiều anh hùng thành danh. Hiện tại hắn là nhân vật không ai dám động đến.

Giang Hải Phong cười nhạt, nói:

- Tại hạ đã sớm đoán, thanh kiếm của sư phụ sẽ rơi vào tay hắn, chỉ có điều không ngờ sự việc lại nhanh đến thế.

Mộc Nhị Bạch tiếp lời:

- Lão đệ, Tần Đồng đang phát thiệp ra khắp võ lâm với dụng ý là bắt người đấy.

Giang Hải Phong kinh ngạc hỏi:

- Bắt tại hạ? Tại sao?

Mộc Nhị Bạch thở dài, nói:

- Lão đệ, từ đây suy ra thì người đích thị là một kẻ thực thà rồi, chỉ có điều, không rõ là tại sao sư đệ của người lại đối xử với người như vậy?

Giang Hải Phong trầm mặc suy nghĩ, thực ra trong lòng chàng đã phẫn nộ đến cực điểm, nhưng không để lộ ra ngoài mà thôi.

Mộc Nhị Bạch nhìn chàng và nói tiếp:

- Tần Đồng đó loan truyền ra ngoài giang hồ rằng, người giết sư phụ rồi bỏ đi, vì vậy bây giờ hắn phải xuất diện tìm người, báo thù cho sư môn.

Giang Hải Phong nghe như sét đánh bên tai, sắc diện tái nhợt.

Chàng không nhịn được nữa nên phá lên cười lớn một tràng.

Mộc Nhị Bạch vội hỏi:

- Này! Người làm sao thế?

Giang Hải Phong gật gù, nói:

- Giỏi cho tên nghịch đồ vô sỉ. Tại hạ không giết hắc thê không làm người.

Mộc Nhị Bạch vội nói:

- Lão đệ, nghe nói hiện tại hắc thê đã là thượng khách của bọn Yến Cửu Công và Chu Kỳ. Ngoài ra bọn chúng còn chiêu mộ không ít binh mã, chuẩn bị hợp toàn lực đối phó với ngươi, quyết không xử chết ngươi thì không thôi.

Giang Hải Phong cười nhạt, nói:

- Vậy thì càng tốt, tại hạ khỏi tốn nhiều công sức.

Mộc Nhị Bạch vỗ vỗ vào vai chàng và mỉm cười, nói:

- Chuyện này ngươi không thể không đề phòng, nhưng cũng đừng quá lo lắng.

Lão phu ta và Tả tiêu tử nhất định sẽ giúp ngươi một tay.

Giang Hải Phong cười nhạt, nói:

- Đây là chuyện riêng của tại hạ, các vị hà tất phải giúp đỡ!

Mộc Nhị Bạch ngăn người, lão cười gượng và nói:

- Ta biết ngươi là một trang hảo hán, thể lực của địch quá mạnh, không thể không thận trọng ứng phó.

Lão buông một tiếng thở dài rồi nói tiếp:

- Tuy nhiên, với thân công phu của lão đệ ngươi thì không dễ chịu thiệt.

Nào, chúng ta uống đi.

Nói đoạn lão nâng chung mời rồi ngửa cổ uống cạn.

Giang Hải Phong cũng không hổ là nhân vật trầm tĩnh, phàm chuyện gì cũng có thể ung dung ứng phó.

Thoạt nghe chuyện này, đích thị là chàng tức muốn điên lên, nhưng sau đó liền trấn định tinh thần.

Chàng nâng chung uống cạn rồi mỉm cười, nói:

- Chuyện này tại hạ đã biết là được rồi. Lúc nãy lão nói là có hai chuyện muốn nói với tại hạ, vậy chuyện thứ hai là gì?

Mộc Nhị Bạch cười ha ha rồi nói:

- Chuyện này nói ra nên trách ngươi mới phải.

Giang Hải Phong còn đang ngơ ngác thì lão đã cười híp mắt và nói tiếp:

- Lão đệ, khẩu vị của ngươi thật không đơn giản nên mới chọn nha đầu Hạng Anh đó. Ha ha, chuyện này có thể náo nhiệt rồi.

Giang Hải Phong cười nhạt, nói:

- Tại hạ thật không hiểu. Xú nha đầu đó khiến ai thấy cũng phát khiếp, vậy mà lão nói tại hạ chọn cô ta là sao?

Mộc Nhị Bạch cười hì hì, nói:

- Lão đệ, người đâu biết rằng cô nương đó tuy bên ngoài xấu xí nhưng bên trong rất si tình. Cả đời cô ta chưa yêu một người nào. Vì thế một khi cô ta đã chọn yên người nào thì dù tan xương nát thịt, cô ta cũng phải đoạt cho

được.

Nói đến đây thì lão phá lên cười một tràng khoái chí.

Sau đó bỗng nhiên lão cười nhạt, nói:

- Lẽ ra ngươi không nên có cuộc hẹn với bọn chúng hôm nay. Xem ra nữ nhân này đã không thể không có người rồi.

Giang Hải Phong nghe câu này thì giật mình kinh hoàng. Chàng nói:

- Mộc lão, chớ có nói đùa như thế!

Mộc Nhị Bạch cười lớn rồi nói:

- Nói đùa ư? Ai có thời gian đi nói đùa với ngươi chứ? Những gì ta nói là sự thật đấy.

Giang Hải Phong ngẩn người giây lát rồi hỏi:

- Làm sao biết là cô ta không thể không có tại hạ?

Mộc Nhị Bạch mỉm cười, nói:

- Ngươi còn chưa biết sao? Lẽ nào ngươi không nghe những lời cô ta nói trước lúc đi?

Giang Hải Phong nhớ lại những lời của Hạng Anh và bất giác cảm thấy bất ổn.

Mộc Nhị Bạch lại nói:

- Xưa nay nữ nhân này luôn hạ độc thủ khi đối địch, vậy mà hôm nay đối với ngươi lại hoàn toàn khác thường. Bằng một điểm này cũng đủ biết tâm ý của cô ta rồi.

Giang Hải Phong cười nhạt, nói:

- Đó là do võ nghệ của cô ta kém cỏi, sao có thể nói là cô ta hạ thủ lưu tình?

Mộc Nhị Bạch thở dài, nói:

- Ôi! Ngươi không thừa nhận cũng chẳng sao, nhưng đối với nha đầu này thì có thể nói là lão phu rõ hơn ngươi nhiều.

Ngừng một lát, lão lại nói tiếp:

- Hàng Châu Thất Nữ xưa nay tung hoành ở Giang Nam tuyệt chưa hề tương nhượng một ai, vậy mà hôm nay lần lượt đều bại dưới tay ngươi. Nếu Hạng Anh không có thâm tình với ngươi thì làm sao có thể chịu nổi đại nhục này?

Giang Hải Phong á khẩu, nhất thời chàng không biết phải nói như thế nào, tuy nhiên trong lòng rất lo lắng.

Mộc Nhị Bạch rót cho chàng một chung rượu nữa và nói:

- Chuyện này có khẩn trương cũng không giải quyết được gì. Ta nghĩ ngươi phải tìm một cơ hội, thể hiện cho cô ta biết rõ tâm ý của ngươi, bằng không thì sự việc sẽ dẫn đến nhiều phiền phức về sau.

Giang Hải Phong cười nhạt, nói:

- Nếu cô ta tiếp tục gây phiền phức cho tại hạ thì không chừng tại hạ phải cho cô ta nếm mùi đau khổ.

Mộc Nhị Bạch vội khoát tay và nói:

- Chớ làm thế, chớ làm thế! Làm sao người có thể hạ độc thủ với cô ta? Nên biết vung tay nhưng không thể đánh vào mặt người đang cười, hướng hồ cô ta một lòng một dạ yêu người. Nếu người làm như vậy thì e rằng người trong thiên hạ sẽ mắng người là kẻ vô tình.

Giang Hải Phong càng nghe càng tức, chàng cười nhạt rồi nói:

- Theo như lão nói thì thế nào mới gọi là hữu tình?

Mộc Nhị Bạch cười ha ha, nói:

- Lão đệ, người chớ hốt hoảng, chuyện này vốn dĩ cũng chẳng cần tìm đến người, bởi lẽ lão phu ta hiểu quá rõ về Hạng Anh nên không thể không nói với người một tiếng.

Giang Hải Phong ngược nhìn lão, lòng chàng thật sự bồn chồn lo lắng.

Mộc Nhị Bạch lại nói tiếp:

- Thực ra ngày thường cô nương này đối xử với người khác cũng rất công chính, chỉ có điều cá tính hơi thiên kiến mà thôi. Còn chuyện chuyên tình thì chỉ có thể nói đó là ưu điểm của cô ta, không phải là điều sai trái.

Giang Hải Phong cười nhạt, nói:

- Nhưng cô ta không thể dụng tình một cách bừa bãi.

Mộc Nhị Bạch mỉm cười, nói:

- Sao lại nói là dụng tình bừa bãi? Luận về nhân phẩm, võ công thì lão đệ người có điểm nào không khiến cô ta xiêu lòng?

Giang Hải Phong nói:

- Nói vậy thì võ công và nhân phẩm của Mộc lão cũng có kém gì?

Mộc Nhị Bạch vuốt râu và bất giác phá lên cười ha ha.

Lão vừa vỗ vào lưng Giang Hải Phong vừa nói:

- Lão đệ, nói thật nhé, sư phụ của Hạng Anh, Hắc Diện Đồng Ngô Lão Khâu là chỗ chí giao của ta đây, vì Ngô Lão Khâu biết ta ở Hàng Châu nên mới thành khẩn nhờ ta chiếu cố cho đồ đệ của bà ta đây.

Giang Hải Phong lạnh lùng nói:

- Đã vậy thì lão nên lấy thân phận trưởng bối mà giáo huấn cô ta một phen, lần sau chớ nên nói với tại hạ những lời như thế nữa.

Mộc Nhị Bạch thở dài nói:

- Sao người biết là ta chưa đi tìm cô ta?

Lão gượng cười rồi nói tiếp:

- Sau khi nghe tin này thì tối qua ta đã đi gặp cô ta. Cô nương này tỏ ra cũng rất lễ độ với lão phu ta. Đương thời ta đem võ công của người ra, ngầm hù dọa, hy vọng là cô ta biết khó mà tự rút lui, nào ngờ...

Giang Hải Phong hiểu ra, hỏi:

- Cô ta nói với lão những gì?

Mộc Nhị Bạch chậm rãi nói:

- Cô ta nói đây là chuyện riêng của cô ta, dù là sư phụ cô ta cũng không can

thiếp được, và khuyên lão phu tốt nhất chờ hỏi tới.

Giang Hải Phong chỉ cười nhạt một tiếng mà không nói gì.

Mộc Nhị Bạch thở dài rồi nói tiếp:

- Ta chẳng biết phải làm thế nào nữa nên mới đến tìm ngươi. Hy vọng là ngươi có thể bỏ qua cho cô ta, đến lúc đó nếu hạ thủ thì phải lưu tình mới được.

Giang Hải Phong cũng thở dài một hơi rồi nói:

- Trước khi bước vào giang hồ, tại hạ đâu ngờ lại có nhiều chuyện phiền phức vậy lấy mình thế này, đây thật là số mệnh trêu ngươi rồi.

Mộc Nhị Bạch nói:

- Chỉ cần ngươi chịu khó tránh né cô ta thì chuyện này không đến nỗi là không thể giải quyết được.

Giang Hải Phong mỉm cười, nói:

- Nhưng tại hạ quyết không sợ bất cứ chuyện gì.

Nói đoạn chàng đứng lên, phủi cát trên người rồi nói tiếp:

- Đa tạ sự quan tâm của lão, xa đáo sơn tiền tất hữu lộ, chuyện này rồi cũng có ngày kết thúc, còn chuyện Tần Đồng giết sư phụ rồi giả họa cho tại hạ thì ngày sau cũng không khó làm rõ đầu đuôi.

Chàng cười cười rồi lại nói:

- Đêm cũng khuya rồi, xin cáo biệt tại đây vậy.

Nói đoạn chàng cung thủ chào rồi men theo bờ sông mà đi.

Mộc Nhị Bạch lớn tiếng nói với theo:

- Lão đệ, chỉ cần ngươi không quên chuyện ta vừa nhờ thì lão phu ta nhất định cũng không quên ơn ngươi.

Giang Hải Phong không trả lời mà phá lên cười một tràng sang sảng, và trong tiếng cười chàng tung người phóng đi như bay.

Những khoái cảm trong chuyện kết giao với Tả Nhân Long đã bị hai chuyện phiền phức kia quét sạch.

Chàng thi triển thuật khinh công thượng thừa, vượt qua mấy ngọn núi, và chẳng mấy chốc thì đã trở về Thạch Cơ Tự.

Lúc này tăng nhân trong chùa đang tụng kinh niệm phật, tiếng mõ và tiếng chuông hòa vào nhau, tạo nên một thứ âm thanh rất thương cảm.

Thiết Chương Hắc Ứng Lô Vân Bàng đang gật gù bên án thư, trên bàn có ngọn đèn lồng lơ lờ.

Giang Hải Phong mở cửa bước vào nhưng lão vẫn không biết.

Giang Hải Phong bước tới vỗ vào vai lão và nói:

- Dậy nào, buồn ngủ thì lên giường mà ngủ.

Lô Vân Bàng choàng tỉnh, lão bật đứng dậy và nói:

- Ái chà, lão đệ của ta, vừa rồi ta nằm mộng thấy mặt ngươi bê bết máu, ta tưởng là ngươi đã chết rồi chứ.

Giang Hải Phong nói:

- Này, lão chó nói lung tung nữa!

Lâu Vân Bàng chớp chớp song mục và nói:

- Sau đến bây giờ mới trở về? Có gặp Tả Nhân Long không?

Giang Hải Phong gật đầu và thuật lại toàn bộ mọi chuyện cho Lâu Vân Bàng nghe.

Nghe xong, Lâu Vân Bàng vui mừng nói:

- Thế thì tốt! Ta đã nói rồi mà, tiểu tử đó xem ra cũng không giống người xấu.

Giang Hải Phong cười nhạt, nói:

- Lão chó vội cao hứng, lần này thì thật là sóng trước chưa yên, sóng sau đã nổi!

Ôi!

Lâu Vân Bàng nghe vậy bèn vội hỏi nguyên do.

Vì xuất thân của mình đã bị Tần Đồng vạch trần nên Giang Hải Phong cũng không giấu nữa, chàng bèn thuật lại chuyện Tần Đồng vu oan giá họa cho mình.

Lâu Vân Bàng nghe xong thì chau mày, nói:

- Chuyện này rắc rối to rồi, sư huynh đệ đồng môn mà trở mặt như thế thì...

Giang Hải Phong cười nhạt, nói:

- Tại hạ cho rằng võ công của hần chỉ học được sáu bảy thành, trong thời gian này dù hần có ý đồ cũng khó lòng hạ thủ với sư phụ, nào ngờ dã tâm của hần quá lớn, nếu tha mạng cho hần thì còn gì là đạo trời?

Nói đoạn chàng luôn miệng cười nhạt. Lâu Vân Bàng khuyên nhủ chàng một lúc rồi ai về phòng nấy nghỉ ngơi.

o O o Lại nói đến Tả Nhân Long, tuy vì võ công không bằng đối phương nên không khỏi có chút cảm khái, nhưng chuyện được kết giao với một nhân vật như Giang Hải Phong thì quả là một bất ngờ khá thú vị.

Đang lúc cao hứng thì bỗng nhiên chàng nghĩ đến Tần Tử Linh. Một cảm giác tê tái chợt dâng trào trong lòng.

Chàng nghĩ có thể nói là mình hoàn toàn vì nàng mới vượt thiên lý đến Trung Nguyên này. Không ngờ phiêu bạt đến hôm nay, nếm trải nhiều phong sương như vậy mà nàng vẫn như bóng nhận trùng khơi.

Càng nghĩ càng phát sầu, nhưng khổ nỗi là càng sầu thì càng nghĩ, và bất giác chàng nghĩ đến thư đồng của Giang Hải Phong:

- “Đến hôm nay vẫn chưa rõ tung tích của cô nương này, cô ta thất lạc từ trong tay mình, bây giờ mình đã kết giao bằng hữu với Giang Hải Phong, lẽ ra mình phải đi tìm cô nương này, giao lại cho Giang Hải Phong, như vậy mới không mất phong độ của người quân tử.” Chàng cảm thấy ý nghĩ này rất có lý nên thầm hạ quyết định, sáng mai phải đi dò hỏi tung tích của cô ta. Cô

ta đã biết mình và Giang Hải Phong cũng đến Giang Nam thì có lẽ hiện tại cô ta cũng quanh quẩn gần đây thôi. Đêm đã khuya, ý đã quyết, bắt gác Tả Nhân Long chìm vào giấc ngủ từ lúc nào mà không hay.

Sáng hôm sau, quả nhiên chàng bắt đầu hành động, trước tiên là dò hỏi xung quanh Tây Hồ.

Vùng này tuy không mấy rộng lớn, nhưng muốn tìm một người thật không phải là chuyện dễ.

Tả Nhân Long một mình một ngựa quần khắp Hàng Châu suốt ngày nhưng chẳng phát hiện được gì.

Chiều đến, chàng giong ngựa ra vùng ngoại ô.

Trước mắt thấp thoáng một ngôi chùa khá lớn, tường đỏ ngói xanh trông rất bề thế.

Tả Nhân Long định thúc ngựa tới đó nghỉ chân và xin chén trà uống cho đỡ khát.

Bỗng nhiên chàng nghe sau lưng có tiếng vó ngựa dập dồn.

Tả Nhân Long quay lại thì thấy khói bụi mịt mù, một đoàn kỵ mã phóng đến.

Tả Nhân Long bắt giác kinh động, lòng thầm nghĩ, không biết bọn người này thuộc lộ số nào?

Nếu nói là hành khách thì đâu thể kết thành đoàn như vậy, vả lại thể đi của đoàn người này khá hào hùng, rõ ràng là người trong võ lâm.

Nếu là người trong võ lâm mà kết thành toán hùng dũng, chưa đánh đã khiếp như vậy thì nhất định là không phải người tốt lành gì, chuyện này thật khiến người ta khó hiểu.

Tả Nhân Long gò cương ngựa, chàng định tránh sang một bên, chờ bọn người này đi qua rồi hãy tính.

Nào ngờ, ngựa vừa nép vào lề thì đoàn nhân mã đã ào tới trước mặt. Nhân số ước chừng mấy chục người, già có, trẻ có, tuy y phục bất đồng nhưng thoạt nhìn cũng có thể biết, bọn người này quả nhiên là những nhân vật giang hồ.

Tả Nhân Long chỉ liếc nhìn qua bọn người này mà thôi, nhưng đối với người đi đầu, chàng lại chú ý đến mấy lần.

Đó là một thiếu niên mặc trường bào, cười một con ô truy kiện trắng, dáng điệu ngồi ngựa khá ngênh ngang.

Thiếu niên này tối đa cũng không quá hai bốn hai lăm tuổi, mày rậm mắt to, sắc diện đỏ tía, tuy diện mục đầy phong trần nhưng vẫn không che được khí chất anh tuấn.

Ngoài ra, hai thái dương huyết của thiếu niên này nhô lên rất cao, thoạt nhìn có thể biết ngay nhân vật này có nội công rất thâm hậu.

Tả Nhân Long không khỏi kinh ngạc, vì trên giang hồ ít khi gặp được nhân vật anh tuấn như thế này.

Toán người già có trẻ có ở phía sau thiếu niên xem ra chẳng phải là những nhân vật ghê gớm gì, bọn họ như quần tinh ứng nguyệt, hộ tống thiếu niên này mà thôi.

Bỗng nhiên trường bào thiếu niên gõ cương ngựa và phát tay nói:

- Là nơi này không phải?

Đám đông phía sau cùng trả lời:

- Không sai! Không sai! Can Nguyên Tự đây rồi, chúng ta xuống ngựa thôi. Trường bào thiếu niên tung người nhảy xuống đất, thuận tay lấy luôn một thanh kiếm treo nơi cổ ngựa.

Hắn chau mày nhìn bọn người phía sau rồi nói:

- Các vị đã nguyện theo tại hạ đến đây thì chớ chạy lung tung, trước tiên chúng ta vào chùa nghỉ ngơi vài ngày, chờ hậu binh tới rồi cùng nhau thương lượng đối sách.

Hắn ngừng một lát rồi nói tiếp:

- Đối phương tuy chỉ đơn thân độc mã nhưng võ nghệ cao cường, tuyệt không nằm trong khả năng ứng phó của các vị, một khi đánh cỏ động rắn thì sự việc sẽ rất phức tạp.

Bọn đại hán lập tức đáp:

- Phải! Phải!

Thanh âm vang trời dậy đất. Bấy giờ thiếu niên mới cất bước đi tới trước, bỗng nhiên như phát hiện ra điều gì nên hắn quay đầu nhìn qua Tả Nhân Long.

Sau một hồi quan sát thì hắn mỉm cười, nói:

- Nhân huynh cũng là người cùng đường với bọn ta phải không?

Tả Nhân Long bắt giắc đỏ mặt, nhưng tính chàng vốn cẩn thận, linh cơ vừa động thì chàng mỉm cười và gật đầu, nói:

- Đúng vậy, tiểu đệ đến đây đã lâu rồi, hiện đang chờ các vị.

Trường bào thiếu niên chau mày hỏi:

- Là Yên - Chu nhị lão phái người đến đây phải không?

Tả Nhân Long đang hồi hộp không biết phải nói dối như thế nào, nghe đôi phương hỏi vậy thì lập tức gật đầu, đáp ngay:

- Đúng là Yên Cửu Công phái tiểu đệ đến, nguyện xin nghe sự sai bảo.

Thiếu niên gật đầu và hỏi?:

- Tên người là gì?

Tả Nhân Long vội khom người, đáp:

- Tiểu đệ Lý Đại Trung, là người từ phương Bắc đến.

Lúc này bọn đại hán phía sau đều bước lên, nhưng may cho Tả Nhân Long, trong bọn họ chẳng có ai từng gặp chàng.

Tuy nhiên sự xuất hiện bất ngờ của chàng cũng khiến cho bọn họ nghi ngờ, mọi người đang quan sát chàng từ đầu đến chân thì chàng liền mỉm cười,

nói:

- Các vị vất vả quá.

Lúc này chợt thấy một người từ Càn Nguyên Tự chạy ra và lớn tiếng gọi:

- Tàn thiếu gia! Tàn thiếu gia!

Trường bào thiếu niên quay lại mỉm cười, nói:

- Đang tìm người thì người đến rồi.

Người vừa chạy từ trong chùa ra là một trung niên vừa mập vừa lùn, thân mặc lam bào, tay cầm quạt lông, bộ dạng trông như một văn nhân nhã sĩ, kỳ thực qua cái nhìn của Tả Nhân Long thì người này chẳng qua chỉ là một võ phu mà thôi.

Trường bào thiếu niên mỉm cười, nói:

- Phương Đoan Tử, việc thương lượng phòng ốc trong chùa này thế nào rồi?

Phương Đoan Tử hành lễ với thiếu niên rồi nói:

- Đã ổn thỏa rồi, chỉ có điều...

Hắn quay lại nhìn vào cửa chùa rồi hạ giọng nói:

- Chỉ có điều, vị hòa thượng trụ trì nói rằng, trong chùa có quy định là không được đưa binh khí vào.

Thiếu niên mỉm cười, nói:

- Điểm này người yên tâm, chúng ta giấu đi là xong chuyện.

Hắn quay lại nói với bọn đại hán:

- Mọi người hãy tự giấu binh khí vào trong mình đi.

Hắn quay sang hỏi Tả Nhân Long:

- Binh khí của người đâu?

Tả Nhân Long nói:

- Tiểu đệ dùng nhuyễn kiếm.

Trường bào thiếu niên gật gật đầu, hắn định nói gì nữa thì chợt thấy một đại hòa thượng cùng bốn năm tiểu sa di từ trong chùa bước ra.

Đại hòa thượng chấp tay, nói:

- Các vị thí chủ vất vả quá. Bần tăng là Minh Đạo. Xin mời các vị giao ngựa cho bọn đồ nhi đưa vào hậu viện chăm sóc.

Thiếu niên họ Tàn gật đầu rồi bảo bọn đại hán giao ngựa cho mấy tiểu sa di. Đoàn người, bao gồm Tả Nhân Long, theo sau Minh Đạo hòa thượng mà vào trong chùa.

Tả Nhân Long thấy bọn đại hán đều tỏ ra tôn kính đối với trường bào thiếu niên và gọi hắn là Tàn thiếu gia, nhất thời chàng cũng không rõ lai lịch của thiếu niên này như thế nào, nhưng biết chắc là thân phận của hắn tất không nhỏ.

Tuy vậy, chàng vốn không quen tôn xưng người khác nên chỉ có thể gọi hắn là Tàn huynh mà thôi.

Còn vị Tàn thiếu gia kia cũng nhìn Tả Nhân Long bằng ánh mắt khác, vì hắn

cảm thấy chàng không giống bọn đại hán nên tất có chỗ hơn người.

Vừa đi, thiếu niên vừa hỏi Tả Nhân Long:

- CỬU CÔNG chỉ phái một mình người đến đây phải không?

Tả Nhân Long hàm hồ trả lời “phải” một tiếng, thiếu niên họ Tàn lại mỉm cười, nói tiếp:

- Có lẽ người cũng đã thấy rồi, bọn người theo ta đến đây đều là một đám phé vật, bọn chúng chỉ biết ăn cơm và uống rượu mà thôi.

Hắn nhìn qua Tả Nhân Long rồi mỉm cười, nói tiếp:

- Nếu tại hạ không nhìn lầm thì có lẽ công phu của Lý huynh cũng không tầm thường, chuyện này tất sẽ đắc lực giúp đỡ tại hạ.

Tả Nhân Long cả kinh, chàng không ngờ thiếu niên này lại có nhãn lực phi phàm như thế. Đương thời chàng mỉm cười và lắc đầu, nói:

- Tàn huynh nói chơi rồi, tiểu đệ nào có thực học gì đâu, chẳng qua chỉ là đã học qua mấy bài võ thông thường mà thôi.

Lúc này bọn đại hán đã vào đến trai phòng. Tả Nhân Long sợ tiếp cận với thiếu niên này thì sẽ bị hắn khám phá nên chàng muốn lánh sang chỗ khác.

Đang lúc định rẽ bước thì chợt nghe thiếu niên nói:

- Lý huynh cứ ở chung phòng với tại hạ, như thế chúng ta sẽ tiện bề đàm đạo.

Tả Nhân Long đành gật đầu, nói:

- Cũng được.

Nói đoạn hai người bước vào phòng, bên trong đã được thu xếp chỉnh tề, chần màn trên hai chiếc giường tre đều là vật mới cả.

Thiếu niên họ Tàn ngồi xuống giường rồi hỏi Tả Nhân Long:

- Nay, Lý huynh không có hành lý gì à?

Tả Nhân Long mỉm cười, nói:

- Hành lý để ở khách điểm, sáng mai sẽ trở lại lấy.

Tàn thiếu niên gật đầu, nói:

- Nói vậy có nghĩa là Lý huynh đã đến đây từ lâu?

Tả Nhân Long trả lời đại:

- Tiểu đệ đến đây hai ba ngày rồi.

Lúc này có một tiểu sa di mang trà vào.

Thiếu niên họ Tàn nhấp một ngụm trà rồi chau mày, nói:

- Yên - Chu nhị lão bảo rằng ta đến đây phải liên lạc với một người, Lý huynh đến đây đã nhiều ngày, vậy có biết người đó...

Tả Nhân Long liền hỏi:

- Là ai?

Thiếu niên họ Tàn vò đầu một lúc rồi nói:

- Kêu bằng Tả... Tả Nhân Long gì đó.

Tả Nhân Long giật thót mình, nhưng chàng vội mỉm cười, nói:

- Chưa từng nghe nói về người này.

Tần thiếu niên nói:

- Nghe nói người này từ Thiên Sơn xuống, công phu rất cao cường. Yển - Chu nhị lão rất đề cao hắn, nhưng theo ta nghĩ thì hắn cũng chẳng có công phu gì ghê gớm.

Tả Nhân Long liền nói:

- Tiểu đệ cũng nghĩ như vậy.

Chàng cười cười và nói tiếp:

- Tiểu đệ vẫn chưa thỉnh giáo đại danh của Tần huynh.

Thiếu niên gật đầu, nói:

- Ta là Tần Đồng, lẽ nào Lý huynh chưa nghe Yển - Chu nhị lão nói qua?

Tả Nhân Long vội đáp:

- Đã nghe! Đã nghe! Chỉ có điều nhất thời bị quên thôi.

Tần Đồng nói:

- Nguyên ta và hai lão đó cũng chẳng có giao tình gì, bất quá chỉ trò chuyện với nhau mà biết là có cùng kẻ thù thôi.

Tả Nhân Long càng kinh ngạc, chàng mỉm cười, nói:

- Cửu Công phái tiểu đệ đến đây gặp Tần huynh để giúp Tần huynh một chuyện, nhưng tiểu đệ vẫn chưa biết đó là chuyện gì.

Tần Đồng nhấp một ngụm trà rồi nói:

- Là tìm một người.

Tả Nhân Long đã loáng thoáng hiểu được sự việc.

Tần Đồng đặt chén trà xuống rồi cười nhạt, nói:

- Nghe nói có một người kêu bằng Trung Nguyên Nhất Kiếm Giang Hải Phong, phải không?

Tả Nhân Long ngậm kinh động, chàng vội gật đầu, nói:

- Không sai! Nghe nói có một nhân vật như thế.

Tần Đồng cười ha ha rồi nói:

- Người mà bọn ta cần tìm chính là hắn.

Tả Nhân Long gật đầu, nói:

- Người này và Yển - Chu nhị lão có thù hận với nhau thì ai cũng biết.

Nhưng chẳng hay Tần huynh và hắn có thâm thù đại oán gì?

Tần Đồng cười nhạt, nói:

- Tự nhiên là Lý huynh không thể biết, ta và hắn vốn là huynh đệ đồng môn, hắn là sư huynh của ta.

Tả Nhân Long lại thêm một phen kinh ngạc. Chàng vội hỏi:

- Thì ra là như vậy, nhưng giữa hai người...

Tần Đồng cắt lời nói:

- Người này vong ân bội nghĩa, gia sư đã chết trong tay hắn. Tuy hắn đã thoát đi nhưng ta không thể bỏ qua cho hắn.

Tả Nhân Long như nghe sét đánh bên tai, nhất thời chàng không biết đây là chuyện thế nào. Bởi Giang Hải Phong quyết không phải là hạng người như thế, trong chuyện này tất có sự kỳ quặc. Nghĩ đoạn chàng buột miệng hỏi:

- Giang Hải Phong là hạng người như thế sao?

Tần Đồng cười nhạt, nói:

- Sao lại không phải?

Tả Nhân Long lại hỏi:

- Hai người là sư huynh đệ đồng môn, khi sự việc xảy ra, sao Tần huynh không ngăn cản?

Tần Đồng hơi đỏ mặt, hắn nói:

- Khi đó ta không có ở nhà, vả lại thật lòng là ta không ngờ hắn có thể làm như vậy.

Tả Nhân Long càng nghe càng hiểu kỳ, chàng hỏi tiếp:

- Vậy theo Tần huynh thì tại sao hắn phải làm như thế?

Tần Đồng cười nhạt, nói:

- Vì hắn giết người quá nhiều, gia sư từng trách hắn, sợ dĩ hắn làm thế có lẽ cũng vì phần hận.

Tả Nhân Long gật gật đầu nhưng trong lòng thầm nghĩ hắn giải thích không được xuôi sẻ lắm, tuy nhiên chàng không tiện bắt bẻ mà thôi.

Tần Đồng lại cười nhạt, rồi nói:

- Sau khi phát hiện ra sự việc thì ta vốn muốn tìm hắn thanh toán, chỉ vì khi đó ta còn mấy môn công phu chưa luyện thành thực.

Hắn ngừng lại một lát rồi nói tiếp:

- Bây giờ công phu đã luyện thành rồi, đủ sức đối phó với hắn nên ta mới đến đây tìm hắn.

Sau khi biết Tần Đồng là sư đệ của Giang Hải Phong thì Tả Nhân Long đã không dám khinh thị võ công của hắn, bây giờ nghe hắn nói đủ sức đối phó Giang Hải Phong thì chàng càng phải đề phòng nhiều hơn. Vả lại quan sát tướng mạo bên ngoài của Tần Đồng thì từ căn cơ, khí chất, không điểm nào là không giống một dũng tướng.

Hai người nói chuyện thêm một lát nữa rồi ai nằm giường nấy mà nghỉ ngơi.

Tả Nhân Long thấy trường kiếm của Tần Đồng dài đến ba thước hai, chuôi kiếm có khắc một đầu bạch hạc, trong miệng bạch hạc có ngậm một hạt minh châu lấp lánh.

Bất giác chàng buột miệng tán thưởng:

- Hảo kiếm!

Tần Đồng đắc ý mỉm cười, nói:

- Người thấy kiếm của ta có thể địch lại Giang Hải Phong không?

Tả Nhân Long mỉm cười, nói:

- Nhất định là thừa sức.

Tần Đồng nói:

- Đây chính là thanh Tỷ Dạ Lục Châu, dù có ngàn vàng cũng khó cầu.

Tả Nhân Long nghe vậy thì liền hỏi:

- Thế Tần huynh làm sao có được thanh Tỷ Dạ Lục Châu này? Nói ra Tần huynh chớ cười, đây là lần đầu tiên tiểu đệ trông thấy.

Tần Đồng mỉm cười, nói:

- Kiếm này do danh kiếm từ thời Bắc Ngụy đúc nên, vốn là bảo vật gia truyền của giòng họ Thượng Quan, đến đời thứ hai mươi ba, do Thượng Quan chẳng ra gì nên tán gia bại sản, đem bảo kiếm bán cho một chủ hiệu.

Hắn ngừng một lát rồi nói tiếp:

- Về sau chẳng biết thế nào mà kiếm này lại rơi vào tay tiên sư tổ là Khả Khả thượng nhân, sư tổ truyền cho tiên sư rồi tiên sư truyền lại cho tại hạ.

Tả Nhân Long gật đầu nhưng trong lòng đầy nghi hoặc, vì sau khi nhập môn, luận về võ công và nhân phẩm thì lẽ ra kiếm này phải thuộc về Giang Hải Phong, làm sao có thể truyền cho Tần Đồng? Vì nhớ lại chuyện trước nên Tả Nhân Long hỏi:

- Nghe nói Yến Cửu Công và Chu Kỳ đã mời không ít nhân vật để đối phó với Giang Hải Phong phải không?

Tần Đồng cười ha ha rồi nói:

- Người không ít nhưng thực tài thì không nhiều.

Tả Nhân Long hỏi tiếp:

- Nghe nói có cả Tuyết Sơn Tứ Ma và Hà Giang Nhị Lang, phải không?

Tần Đồng cười nhạt, nói:

- Không đáng nhắc đến. Hà Giang Nhị Lang đã giao chiến với Giang Hải Phong và bị trọng thương, còn Tuyết Sơn Tứ Ma càng tệ hại hơn, bọn chúng bị một thiếu nữ đánh cho tả tơi hoa lá, một tên trong bọn đã vong mạng.

Tả Nhân Long đột nhiên, chàng hỏi:

- Thiếu nữ đó là ai mà công lực cao cường như vậy?

Tần Đồng mỉm cười, nói:

- Nghe nói cũng họ Tần.

Nói đoạn hắn phá lên cười ha ha một tràng.

Nhưng Tả Nhân Long bất giác kinh tâm động phách, chàng mở to mắt nhìn Tần Đồng và hỏi:

- Họ Tần à? Tên gọi là gì?

Tần Đồng chau mày nói:

- Điểm này ta cũng không rõ, Lý huynh muốn biết rõ thì gọi Kiều Mạo đến hỏi, hắn là kẻ biết rõ nhất về vị cô nương kia.

Hồi 15

Nguyệt Hắc Phong Cao

Tả Nhân Long nghe chuyện có liên quan đến một thiếu nữ họ Tần thì chàng nghĩ ngay đến Tần Tử Linh, nhưng đáng tiếc là Tần Đồng lại không thể nói ra danh tự của thiếu nữ đó.

Tuy hẳn nói là Kiều Mạo biết rõ chuyện này nhưng Tả Nhân Long cũng không rõ Kiều Mạo là ai, do vậy chàng vội bước ra khỏi phòng.

Thấy có một đại hán đi lại nên Tả Nhân Long liền hỏi:

- Kiều Mạo ở đâu? Tần huynh có lời mời.

Đại hán đáp “vâng” một tiếng rồi quay đầu bỏ đi ngay.

Tả Nhân Long chậm rãi bước vào phòng.

Tần Đồng mỉm cười, hỏi:

- Thế nào, có tìm được Kiều Mạo không?

Tả Nhân Long nói:

- Tiểu đệ không quen người này, lát nữa Tần huynh hỏi giúp nhé.

Tần Đồng gật đầu, nói:

- Được! Chuyện đó không thành vấn đề!

Nói đoạn hẳn nhìn Tả Nhân Long bằng ánh mắt kỳ quái và nói tiếp:

- Thế nào, vị cô nương kia và người là...

Tả Nhân Long lắc đầu, nói:

- Tại hạ chỉ hoài nghi một người, không có gì.

Vừa nói đến đây thì Kiều Mạo đã bước vào.

Tả Nhân Long thấy người này là một trung niên đại hán, thân thể cao gầy, mũi nhỏ, mắt nhỏ, dưới cằm để một chòm râu dê rất chướng mắt.

Vừa bước vào cửa thì hẳn nhìn Tả Nhân Long và hỏi ngay:

- Lý huynh gọi tại hạ phải không?

Tần Đồng mỉm cười, nói:

- Là ta! Ta muốn hỏi người vị Tần cô nương đó là người như thế nào? Có thể là vị Lý huynh này biết rõ lai lịch cô ta.

Kiều Côn bất giác đỏ mặt, vì đây là một chuyện mất mặt nhất trong đời hắn. Sau một hồi do dự hắn mới gượng cười, nói với Tả Nhân Long:

- Vị cô nương đó cũng không tệ, nhưng con bà nó, bản lãnh của cô ta cũng không tệ... tựa như một cành hồng đầy gai nhọn. Lý huynh đệ, nếu người để ý cô ta thì phải cẩn thận đấy.

Tần Đồng nghe vậy thì phá lên cười một tràng sang sảng, còn Tả Nhân Long

mặt lạnh như tiền.

Nhất Cổ Thanh Yên Kiều Mạo thở dài một hơi rồi nói tiếp:

- Đừng nhắc đến nữa, Tần tiểu gia. Chuyện này một khi nhắc đến là khiến tại hạ cảm thấy mất mặt quá.

Tần Đồng mỉm cười, nói:

- Nhưng là chuyện thế nào, người nói rõ một chút, ở đây đều là người một nhà thì có gì mà sợ mất mặt?

Kiều Mạo gật đầu, nói:

- Được, được! Con bà nó, món nợ này tại hạ không thể không đòi.

Nói đoạn hắn thuật lại toàn bộ chuyện hắn truy theo một tử y cô nương giả nam trang, sau đó bị đối phương khống chế, hỏi chỗ giam Giang Hải Phong rồi nửa đêm đột nhập ngục thất cứu người.

Tả Nhân Long nghe xong thì bất giác biến sắc. Chàng buột miệng nói:

- Quả nhiên là cô ta.

Kiều Mạo và Tần Đồng cũng đều ngạc nhiên. Tần Đồng hỏi:

- Lý huynh có quen biết với cô ta à?

Tả Nhân Long vội lắc đầu, nói:

- Quen thì không quen nhưng có gặp mặt nên biết là có một cô nương như thế.

Tần Đồng vội hỏi:

- Võ công của cô ta có thật như Kiều Mạo nói không?

Tả Nhân Long lắc đầu, nói:

- Tiểu đệ chỉ gặp mặt, chưa từng động thủ với cô ta nên cũng chẳng biết thực hư thế nào.

Tần Đồng trầm ngâm một lát rồi bỗng nhiên phá lên cười ha ha, hắn cất giọng sang sảng nói:

- Tuyệt lắm, lần này đến Giang Nam, ngoài chuyện đối phó Giang Hải Phong ra thì còn được hội ngộ với Tần cô nương. Lý huynh đệ, rốt cuộc cô ta có hình mạo như thế nào?

Tả Nhân Long nghe hắn nói vậy thì nội khí chợt dâng lên trong lòng, chàng cười nhạt, nói:

- Diễm tuyệt như đào lý nhưng lạnh lùng như băng sương, sợ rằng Tần huynh không có diễm phúc hưởng thụ.

Tần Đồng không nghe ra ngữ khí bất thiện của chàng. Hắn lại phá lên cười rồi lớn tiếng nói:

- Tần Đồng ta xưa nay có tính khí kỳ lạ, thà ăn một miếng đào tiên còn hơn ăn cả một giỏ lê chẳng ra gì. Hai người đã mô tả vị Tần cô nương kia như vậy thì ta quyết phải làm cho cô ta lọt vào tay mình mới thôi.

Đôi mày kiếm của Tả Nhân Long chợt dựng ngược, nhưng chàng liền thở dài một hơi mà không nói gì.

Kiều Mạo cười cười, nói:

- Nếu Tần thiếu gia thu thập được tiểu nha đầu đó thì Nhất Cổ Thanh Yên
Kiều Mạo này xin bái phục sát đất.

Tần Đồng “hừ” một tiếng rồi nói:

- Sau này ngươi sẽ thấy.

Hắn chau mày và cười nhạt, nói tiếp:

- Giang Hải Phong đã đến Tây Hồ thì không chừng vị cô nương đó cũng ở
gần đây thôi. Chúng ta không được khinh xuất.

Kiều Mạo tiếp lời:

- Do vậy mới chờ Yên - Chu nhị lão đưa hậu binh tới rồi mới hành động.

Tần Đồng cười nhạt, nói:

- Bọn họ đến hay không đến cũng vậy thôi, theo ta thấy thì sự việc không
nên để chậm trễ, chúng ta có tổng cộng bao nhiêu người?

Kiều Mạo nhắm tính rồi nói:

- Tính cả vị Lý huynh đệ mới đến này thì tổng cộng là ba mươi người, nhân
thủ vẫn còn quá ít.

Tần Đồng cười nhạt, nói:

- Đã quá nhiều rồi đấy.

Kiều Mạo nói:

- Tần thiếu gia, tại hạ thấy chuyện này không nên mạo hiểm, một khi đánh
cỏ động rắn, đặc biệt là họ Giang kia, hẳn là một nhân vật cực kỳ lợi hại.

Tần Đồng phá lên cười ha ha rồi nói:

- Ngươi quá nhất gan rồi, đã theo ta đến đây thì ngươi còn sợ gì chứ? Bây
giờ hãy tập trung nhân thủ lại, ta có chuyện muốn nói.

Nhất Cổ Thanh Yên Kiều Mạo biết vị Tần thiếu gia này trẻ tuổi nóng tính,
võ công đích thực cũng không tầm thường nên hắn đành “vâng” một tiếng
rồi đi ra ngoài.

Một lát sau, mọi người đều tề tựu đông đủ.

Tần Đồng cung thủ chào quần hùng rồi lớn tiếng nói:

- Tại hạ triệu tập các vị là muốn thông báo rằng, ngày mai chúng ta bắt đầu
hành động, các vị cần phải chuẩn bị sẵn sàng, đặc biệt là cần phải mang theo
hỏa khí do tại hạ chế, ngày mai nghe hiệu lệnh của tại hạ xuất binh.

Tả Nhân Long bất giác kinh động, chàng không biết hỏa khí mà Tần Đồng
nói là vật gì, nhưng hiện tại chàng cũng không tiện hỏi.

Tần Đồng lại dặn dò thêm vào chuyện cần chú ý rồi cho mọi người giải tán.

Tả Nhân Long chờ mọi người đi hết rồi mới mỉm cười hỏi Tần Đồng:

- Tần huynh có biết chỗ ở của Giang Hải Phong không?

Tần Đồng gật đầu, nói:

- Tất nhiên là biết, chỉ có điều thiên cơ bất khả lậu, hiện giờ chưa thể nói cho
ngươi biết.

Tả Nhân Long cười thầm trong bụng, chàng lại hỏi:

- Hỏa khí mà Tần huynh vừa nói là thứ đồ chơi gì vậy, sao tiểu đệ không biết?

Tần Đồng cười nhạt, nói:

- Tự nhiên là người không biết, đây là vật do chính bản thân ta phát minh, uy lực cực lớn, không gì so sánh được.

Tả Nhân Long cười cười, nói:

- Đã vậy thì có thể cho tiểu đệ xem qua không?

Tần Đồng bật cười, nói:

- Xem thì không sao, nếu người cần, ta có thể tặng người một ống, chỉ có điều hiện tại vẫn chưa thể cho người hỏa dược để dùng.

Nói đoạn hắn lấy từ trong người ra một vật hình dáng dài chừng nửa thước, đưa cho Tả Nhân Long và nói:

- Cái này tặng người.

Tả Nhân Long đã tạ rồi nhận lấy, chàng thấy đây là một ống trúc dài, bên ngoài có buộc sợi tinh đồng, một đầu có móc kéo, một đầu còn để trống, tuy rất đơn giản, nhưng xem ra rất tinh xảo.

Tần Đồng cười nhạt, nói tiếp:

- Có vật này trong tay thì dù Giang Hải Phong mọc cánh cũng bay không thoát.

Tả Nhân Long lại hỏi cách sử dụng.

Tần Đồng chỉ mỉm cười và nói:

- Người hà tất phải vội vàng trong nhất thời, ngày mai tất sẽ biết.

Hắn gấp dài một hơi rồi vừa nằm xuống giường vừa nói:

- Ngủ thôi!

Tả Nhân Long đã có chủ ý trong lòng nên cũng không nói thêm nữa, chàng để nguyên y phục mà nằm lên giường.

Tần Đồng thôi tắt đèn và không lâu sau thì cả hai cùng ngủ...

o O o Vào khoảng giờ tý thì Giang Hải Phong cũng đang say nồng trong giấc ngủ. Bỗng nhiên... có một viên đá va vào cửa sổ “cách” một tiếng, tiếp theo có một giọng nói rất khê:

- Giang huynh đã dậy chưa?

Giang Hải Phong ngồi bật dậy, chàng bước đến mở cửa sổ và hỏi:

- Là vị bằng hữu nào vậy?

Người bên ngoài nói:

- Là khách không mời Tả Nhân Long đến thăm viếng. Xin chớ kinh động.

Lời dứt thì người cũng xuất hiện, một bóng trắng thấp thoáng, chớp mắt đã đến trước mặt Giang Hải Phong, quả nhiên đây chính là Thiên Sơn Chi Tinh Tả Nhân Long.

Giang Hải Phong vui mừng, bước tới trước và nói:

- Thì ra là Tả huynh, sao lại đến vào giờ này?

Tả Nhân Long vào phòng rồi quay lại đóng cửa sổ, lúc này Giang Hải Phong đã thấp đèn lên.

Chàng mỉm cười hỏi Tả Nhân Long:

- Tả huynh có chuyện gì khẩn trương lắm chăng?

Tả Nhân Long gật đầu, nói:

- Đang có chuyện muốn nói với Giang huynh đây.

Nói đoạn chàng thuật chuyện Tần Đồng định ngày mai sẽ động binh xuất tướng.

Giang Hải Phong nghe xong thì vừa kinh vừa nộ.

Chàng cười nhạt, nói:

- Đa tạ Tả huynh đã cho biết, tên nghiệt đồ này vẫn còn mặt mũi tìm đến tại hạ sao? Được lắm, tại hạ cũng muốn xem thử bây giờ hắn có công phu ghê gớm gì mà dám tự động đến đây tìm cái chết.

Tả Nhân Long lại nói đến chuyện hỏa khí.

Giang Hải Phong cười khẩy nói:

- Một chút tài vật mà cũng dám xuất đại ngôn sao?

Chàng ngừng một lát rồi mỉm cười, nói tiếp:

- Nhân tiện Tả huynh đến báo tin, tại hạ mời Tả huynh ở lại, hai chúng ta thấp đuốc nói chuyện nhé?

Tả Nhân Long mỉm cười, nói:

- Bây giờ Tả mỗ cần phải trở về, bằng không nếu kéo dài thời gian để tên khốn đó tỉnh giấc và nghi ngờ thì không ổn, tối mai nhất định Tả mỗ sẽ tùy cơ mà hành sự, giúp Giang huynh một tay.

Nói đoạn chàng vội vàng mở cửa sổ, tung người lướt đi như sao xẹt trong đêm tối, thoáng chốc đã mất hút tung tích.

Giang Hải Phong hơi cụt hứng, nhưng chàng không ngờ Tần Đồng lại vô si như vậy, hắn cam tâm cấu kết với đạo tặc để hãm hại sư huynh thì xem như chẳng còn nghĩ gì đến tình huynh đệ đồng môn rồi. Nhất thời nhiệt huyết dâng trào, Giang Hải Phong hận không thể lập tức hạ kiếm lấy mạng hắn cho hả dạ.

Đêm khuya tĩnh mịch, Giang Hải Phong đã thức dậy thì không thể ngủ lại được, chàng mở cửa bước ra ngoài sân, tứ bề vang tiếng côn trùng rí rích, bầu trời lấp lánh muôn ngàn tinh tú.

Chàng nghĩ, vì sư phụ quá nghe lời Tần Đồng nên bây giờ mới chết oan trên hải đảo, chết mà không thể nhắm mắt. Còn dã tâm của Tần Đồng thật là hiểm độc, hết hại sư phụ rồi lại mưu đồ hại sư huynh, quả là một tên đại gian đại ác.

Nếu để hạng người như thế tiếp tục sống trên thế gian thì còn gì là đạo trời?

Một ý nghĩ khác cũng hiện ra trong đầu Giang Hải Phong, ngày mai, Tần

Đồng hưng binh xuất tướng đến thì chỉ ít mình cũng phải đại khai sát giới, điều bất ổn nhất là Thạch Cơ Tự, đây là chốn phật môn, nếu để nhuộm máu tanh thì há chẳng phải là một đại tội sao? Suy nghĩ một lúc rồi cũng chẳng tìm ra giải pháp nào khác, thế là Giang Hải Phong vội trở về phòng.

Qua ngày hôm sau, vì sợ làm kinh động và liên lụy những hòa thượng trong chùa nên Giang Hải Phong và Thiết Chuông Hắc Ứng Lâu Vân Bảng ra mai phục trước Thạch Cơ Tự.

Cuối cùng thì màn đêm cũng dần buông, Thạch Cơ Tự nằm cô độc trên tuyết đỉnh Bắc Cao Phong, giờ đây nó càng yên tĩnh dị thường.

Sau khi tiếng chuông báo canh hai vừa dứt thì có một bóng người lướt lên tuyết đỉnh Bắc Cao Phong như sao xẹt.

Người này toàn thân mặc hắc y, sau lưng dắt trường kiếm, tinh thần sung mãn, khí độ ngênh ngang. Hắn đứng trên một tảng đá, đôi mắt nhìn về phía Thạch Cơ Tự Ở xa xa rồi quay đầu lại vẫy vẫy tay.

Lập tức có bóng người xuất hiện, một người, hai người... và chốc lát đã có đến chục người.

Hắc y nhân cười nhạt, nói:

- Đây là Thạch Cơ Tự rồi, không sai, Lý huynh đệ!

Một người trong đám đông lên tiếng rồi bước ra. Người này mặc thanh y, song mục sáng như sao, chính là thiếu niên kỳ hiệp Tả Nhân Long.

Chàng bước lên trước, cung thủ và khẽ nói:

- Tàn huynh có gì dặn dò chẳng?

Tàn Đồng cười nhạt, nói:

- Hôm nay chúng ta tuy người đông thế mạnh nhưng vẫn không được khinh suất, không được đánh cỏ động rắn.

Tả Nhân Long mỉm cười, nói:

- Nhất định là hắn chạy không thoát rồi.

Tàn Đồng gật đầu, nói:

- Sau khi chúng ta phân tán thì người ở bên ngoài phụ trách tiếp ứng, ta vào trong dụ hai tên đó ra.

Tả Nhân Long gật đầu lãnh hội.

Tàn Đồng quay sang nói với quần hào:

- Các vị phải cẩn thận khi dùng hỏa khí, phải nhớ là không được đánh bừa, nghe hiệu lệnh của tại hạ thì mới được xuất thủ.

Mọi người đều gật đầu và đáp một tiếng.

Tàn Đồng liền khoát tay ra hiệu, quần hào tản ra theo vị trí mà hắn quy định trước, nhất thời bọn họ đều ẩn thân. Kế đó Tàn Đồng vung tay ra sau tuốt trường kiếm rồi tung người phóng đi như tên.

Chẳng mấy chốc hắn đã tiếp cận Thạch Cơ Tự, thân pháp cực nhanh nhưng cũng rất nhẹ nhàng.

Tần Đồng dừng bước trước cổng chùa quan sát động tĩnh một lúc rồi phi thân qua tường mà vào trong, sau đó hần tung mình lên mái ngói của đại điện để tiến vào hậu viện.

Theo suy nghĩ của Tần Đồng, Giang Hải Phong là một nhân vật có võ nghệ phi phàm, chỉ cần một tiếng động nhỏ cũng bị chàng phát hiện, thế nhưng Tần Đồng đã rảo khắp hậu viện đến tiền viện mà chẳng có động tĩnh gì.

Hắn vội lướt ra ngoài cổng chùa và chau mày trầm nghĩ:

- “Thật là kỳ quái, sao chẳng có động tĩnh gì thế này?” Nghĩ đoạn, Tần Đồng vẩy tay vào trong bóng tối, lập tức có bóng người đến gần hắn.

Tần Đồng hỏi:

- Là Thốc My Thạch Lão Huyền phải không?

Người kia gật đầu, đáp:

- Đúng thế! Tần thiếu gia có gì chỉ bảo?

Tần Đồng hỏi:

- Chẳng phải người nói là Giang Hải Phong ở trong này sao? Tại sao tìm cả nửa ngày mà chẳng thấy động tĩnh gì vậy?

Thốc My Thạch Lão Huyền gật đầu nói:

- Một chút cũng không sai, bọn chúng ở phía sau đây.

Tần Đồng cười nhạt, nói:

- Hậu viện, tiền viện gì ta cũng đi qua rồi, nhưng chẳng thấy một bóng ma nào cả.

Thạch Lão Huyền chau mày, nói:

- Kỳ quái, hay là bọn chúng biết tin trước nên thoát đi rồi?

Tần Đồng cười nhạt, nói:

- Làm gì có chuyện đó. Chúng ta mới đến tối qua, tối nay bọn chúng đã có tin, vậy thì Giang Hải Phong là thần tiên chẳng?

Thạch Lão Huyền suy nghĩ một lát rồi nói:

- Tại hạ thấy bọn hòa thượng trong chùa này cũng chẳng tốt lành gì, chúng ta cứ mò vào hỏi lão phương trượng là biết ngay.

Tần Đồng vốn không tán thành nhưng hắn suy nghĩ một lúc rồi gật đầu, nói:

- Đây là một kế hay. Nếu Giang Hải Phong có trong chùa thì lão phương trượng nhất định không nhẫn tâm thấy đệ tử của mình chịu khổ nên sẽ bức hắn ra gặp chúng ta.

Hắn cười nhạt một tiếng rồi nói tiếp:

- Đi, người đi vào cùng ta.

Thốc My Thạch Lão Huyền gật gật đầu, thế là hai người lập tức phi thân vào trong chùa.

Trong bảo điện tối đen như mực, chỉ có hai gian chánh điện là có thấp một đôi đuốc lớn, hai hòa thượng trực đêm đang ngủ gà ngủ gật trước phật án.

Thốc My Thạch Lão Huyền bắt ngờ phóng vào chính điện, hai tiểu hòa

thượng kinh tỉnh, một tên quát hỏi:

- Người là ai?

Vừa nói hấn vừa chụp chiếc mũ quăng ra.

Thạch Lão Huyền phát tay gạt chiếc mũ sang một bên, đồng thời hấn cũng tung người lướt tới trước mặt tiểu hòa thượng. Hai tiểu hòa thượng thấy có người đang đêm đột nhập mà còn mang cả binh khí nên bọn chúng đều sợ đến độ chết khiếp.

Trong Thạch Cổ Tự này, ngoài giám viện Phổ Nhất đại sư có chút võ nghệ ra thì ngay cả lão phương trượng cũng chẳng biết võ công, huống hồ là bọn tiểu hòa thượng này.

Thạch Lão Huyền vừa tròng mắt thì hai tiểu hòa thượng canh cửa đều bỏ chạy, nhưng ngay lúc đó có một luồng kinh lực từ ngoài cửa đẩy vào. Một tên lộn đầu vào, vừa lồm cồm đứng lên thì bị Thạch Lão Huyền bồi cho một chưởng, toàn thân hấn va vào tường đá, nhất thời hôn mê bất tỉnh.

Tên còn lại vội quỳ gối, chấp tay van xin:

- Đại gia tha mạng, tha mạng!

Thạch Lão Huyền cười nhạt một tiếng rồi đạp chân lên vai tiểu hòa thượng và nói:

- Muốn sống thì hãy theo sự thực mà nói nhé.

Lúc này Tần Đồng cũng tung mình lướt vào.

Hấn quát hỏi:

- Nói mau, hai tục khách lưu trú trong chùa này hiện giờ ở đâu?

Tiểu hòa thượng ấp úng hỏi lại:

- Là Giang thí chủ và Lâu thí chủ phải không?

Thạch Lão Huyền vui mừng, hấn liên tục gạt đầu và nói:

- Không sai, hai bọn chúng trốn đi đâu rồi?

Tiểu hòa thượng chỉ tay về phía hậu viện và nói:

- Chẳng phải ở trong phòng tại hậu viện đó sao?

Thạch Lão Huyền đập mạnh xuống một cái, khiến tiểu hòa thượng ngã ngửa chống bốn vó lên trời.

Thạch Lão Huyền lớn tiếng mắng:

- Cút con bà người đi! Lão gia hỏi người là hai tên khốn đó trốn ở đâu rồi?

Hấn lại rút quỷ đầu đao ra và lạnh giọng nói:

- Nói mau, nếu không thì ta giết người!

Tiểu hòa thượng gục đầu xuống đất, vừa khóc hấn vừa nói:

- Nhị vị đại gia tha mạng, quả thực là tiểu tăng không biết chuyện này, xin tha mạng.

Tần Đồng cười nhạt, nói:

- Đưa hấn đi gặp phương trượng của bọn chúng.

Thạch Lão Huyền tiếp lời:

- Mau! Dẫn đường đi gặp phương trượng của các người.
 Nói đoạn hần kẻ quỷ đầu đao vào cổ tiểu hòa thượng. Ba người cùng đi về phía bảo điện.
 Thấy tiểu hòa thượng đi hơi chậm nên Thạch Lão Huyền vung chân lên định đá một cước, lực chưa phát thì đột nhiên có một luồng kinh phong từ bên phải bắn tới.
 “Bốp” một tiếng, luồng kinh phong trúng ngay vào đầu gối của Thạch Lão Huyền, hần đau đớn kêu lên thất thanh, suýt chút nữa là ngã lăn ra đất.
 Hần vung quỷ đầu đao lên và la lớn:
 - Không xong rồi, Giang Hải Phong đến rồi!
 Lời vừa xuất thì trên mặt hần lại vang lên một tiếng “bốp” nữa, Thạch Lão Huyền tá hỏa tam tinh, ngã ngửa ra đất.
 Tàn Đồng ở phía sau bất giác kinh hãi, hần quát lớn:
 - Giang Hải Phong, ngươi sắp chết đến nơi mà còn dám tung hoành hả?
 Nói đoạn hần tung người phóng lên, ngay lúc đó có một giọng lạnh lùng khẽ quát:
 - Đồ vô sỉ, ngươi hãy cút đi!
 “Vù” một tiếng, một điểm đen bắn thẳng vào mặt Tàn Đồng. Tàn Đồng vận khí lên hữu chưởng, đánh ám khí văng ra ngoài, thì ra đó chỉ là một viên đá.
 Hần phần nộ quát lớn:
 - Giang Hải Phong đừng chạy, ta đến gặp ngươi đây!
 Vừa dứt lời thì thân hình hần đột nhiên tung lên mái ngói đối diện, nhưng thân pháp của đối phương cũng nhanh đến độ xuất kỳ.
 Khi Tàn Đồng tung người lên thì hần chỉ thấy đối phương như một làn khói nhẹ biết mất ở ngoài vách tường.
 Tàn Đồng lại truy theo ra ngoài, nhưng bóng người đã biến mất tung tích.
 Hần buột miệng nói:
 - Kỳ quái!
 Và quét mục quang nhìn ra tứ phía. Lúc này bỗng nhiên có một bóng người xuất hiện.
 Tàn Đồng thấy rõ người này nên vội hỏi:
 - Là Lý huynh phải không?
 Người đến mỉm cười, đáp:
 - Đúng vậy! Thì ra là Tàn huynh, tiểu đệ tưởng là địch nhân.
 Tàn Đồng “hừ” một tiếng rồi nói:
 - Ngươi canh trong đó phải không?
 Tả Nhân Long gật đầu, nói:
 - Không sai, có gì không đúng chăng?
 Tàn Đồng thăm kêu kỳ quái rồi lại hỏi:
 - Ngươi không phát hiện được gì à?

Tả Nhân Long lắc đầu, Tần Đồng lại hỏi:

- Từ đây đi ra là nơi nào?

Tả Nhân Long nói:

- Tiểu đệ cũng không biết.

Tần Đồng cực kỳ âm hiểm, túc trí đa mưu nhưng hắn không ngờ rằng người trước mặt hắn cũng chính là một đại địch của hắn.

Tả Nhân Long dùng thân thủ Thần Long Kiến Thủ Bất Kiến Vĩ mà vào trong cứu hòa thượng, đã thương Thạch Lão Huyền, nhưng bây giờ chàng lấy thân phận Lý Đại Trung mà xuất hiện, khiến Tần Đồng không chút nghi ngờ.

Bất giác Tả Nhân Long cười thâm và nghĩ:

- “Có lẽ Giang Hải Phong cũng chỉ ở quanh đây, nhưng vì bọn Tần Đồng lập trận mai phục nên Giang Hải Phong mới chưa xuất hiện, ta phải dụ Tần Đồng ra ngoài trận thế để huynh đệ bọn họ gặp nhau và tự giải quyết chuyện giữa bọn họ.” Nghĩ đoạn chàng mỉm cười, nói:

- Cách đây không xa có một ngọn núi, chúng ta đến đó xem thử, may ra có thể phát hiện được gì chăng?

Tần Đồng suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Được! Chúng ta đi!

Thế là hai người một trước một sau lướt đi như tên.

Tần Đồng thầm kinh ngạc trước thân thủ của Lý Đại Trung, hắn buột miệng tán thưởng:

- Công phu của Lý huynh đệ cũng không tầm thường.

Nói đoạn hắn gia tăng cước lực truy theo nhưng thủy chung vẫn không đuổi kịp Tả Nhân Long.

Tần Đồng càng thêm kinh ngạc, lòng nghi ngờ chột trở lên, hắn quát lớn:

- Lý huynh đệ đứng lại, ta có chuyện muốn nói với ngươi.

Nhưng thân pháp của Tả Nhân Long ở phía trước càng tăng nhanh như sao xẹt.

Thạch động linh cảm thấy bất ổn nên quát lớn:

- Còn không đứng lại hả?

Tả Nhân Long quay lại, mỉm cười nói:

- Tần huynh, sắp đến nơi rồi.

Tần Đồng cười nhạt, nói:

- Rốt cuộc ngươi là ai?

Tả Nhân Long vẫn không dừng bước, cười ha ha một tràng rồi nói:

- Lý Đại Trung!

Tần Đồng hận đến tận tận, hắn vung hữu thủ đánh ra một mũi thấu phong tiêu, ám khí vừa xuất thủ thì đã bay đến sau lưng Tả Nhân Long. Nhưng ngay lúc đó, Tả Nhân Long vội quỳ một chân xuống, thân hình ngửa ra sau,

hữu thủ vung ra bắt lấy ám khí. Chàng cười nhạt, rồi nói:

- Nguyên vật xin trả lại!

“Vù” một tiếng, mũi ám khí lập tức bay ngược về phía Tần Đồng.

Tần Đồng xuất hữu chưởng với ba thành công lực, đánh cho mũi thâu phong tiêu xoay một vòng rồi rơi xuống đất. Thế là Tần Đồng không dám đuổi theo nữa, vì hắn không rõ Lý Đại Trung dụ mình đến đây là có dụng ý gì?

Hắn dừng bước và cười nhạt, nói:

- Họ Lý kia, đã có bản lĩnh thì hà tất phải úp úp mở mở như thế.

Bỗng nhiên Lý Đại Trung quay ngoắt lại và nói:

- Tần Đồng, ngươi hãy đứng đó, sẽ có người đến gặp ngươi đây, ta là người ngoài cuộc nên cũng không muốn xen nhiều và chuyện này.

Tần Đồng sững người, đột nhiên lại thấy Lý Đại Trung cười lớn một tràng rồi nói:

- Họ Giang kia, phần còn lại là chuyện của ngươi, mau ra đi thôi! Ha ha!

Tràng cười chưa dứt thì chợt nghe có một người khác nói:

- Đa tạ!

Tần Đồng cảm thấy có bóng người thấp thoáng trước mắt, đó là một bạch y thiếu niên, mày kiếm mắt sao, đang từ từ tiến về phía hắn. Nhìn kỹ một lúc thì bất giác hắn rùng mình.

Không chờ Tần Đồng khai khẩu, bạch y thiếu niên đã cười nhạt rồi nói:

- Sư đệ! Đã lâu rồi chúng ta không gặp.

Tần Đồng nói với giọng đầy căm hận:

- Hóa ra ngươi ở đây, ta đợi ngươi đã lâu rồi.

Nói đoạn hắn từ từ tiến về phía Giang Hải Phong.

Lúc này Tả Nhân Long ở bên cạnh cười hì hì, nói:

- Các ngươi là sư huynh đệ, có chuyện gì hãy tự giải quyết, đừng lôi kéo người ngoài vào, ta cũng rất công bằng.

Chàng cười ha ha rồi nói tiếp:

- Chuyện xấu trong nhà đừng rêu rao ra ngoài, các ngươi hãy tự nói với nhau vậy.

Giang Hải Phong cũng thủ nói với Tả Nhân Long:

- Xin Tả huynh lui sang một bên, chờ tiểu đệ trừ tên nghiệt đồ khi huynh sát sư này rồi chúng ta sẽ nói chuyện nhiều hơn.

Tần Đồng không khỏi kinh ngạc, lúc này hắn mới biết Lý Đại Trung là hóa danh của người này.

Hắn lui một bước và cười nhạt, nói:

- Thì ra ngươi là Tả Nhân Long, tại sao ngươi lại ăn cháo đá bát, thế là nghĩa lý gì?

Tả Nhân Long cười nhạt, nói:

- Cái gì là ăn cháo đá bát? Tả Nhân Long ta đường đường chính chính là

một nam tử hán, há có thể làm đồng bọn với các ngươi sao? Chu Kỳ và Yên Cửu Công cũng khi người thái quá, chờ bọn họ đến rồi ta sẽ cho bọn họ nếm mùi đau khổ.

Tần Đồng cười ha ha rồi nói:

- Ngươi cũng quá vô sỉ đấy.

Bỗng nhiên hán vung hữu thủ lên, “cách” một tiếng, theo đó là một quả cầu lửa bay ra trong đám khói vòng.

Tả Nhân Long kinh hãi kêu lên:

- Giang huynh cẩn thận.!

“Ầm” một tiếng, quả cầu lửa nổ tung, vì sớm biết trước sự lợi hại của loại hỏa khí này nên Tả Nhân Long nhanh chóng nằm mọp xuống và không hề hấn gì. Còn Giang Hải Phong thì suýt chút nữa bị lửa thiêu, đại nộ chột trào lên, chàng quát lớn:

- Giỏi cho thứ nghiệt chướng.

Lời phát thì song thủ cũng phát ra, thân hình chàng như một con đại ung lao vút về phía Tần Đồng.

“Cách” một tiếng nữa, lại một đám khói vàng tỏa ra. Giang Hải Phong đang lao mình trên không nên không thể tránh né, chàng tung kinh lực trên song thủ, đánh quả cầu lửa bay đi, nhưng y phục của chàng cũng bị bén chút lửa. Trong lúc chàng vội vàng dùng tay áo dập lửa thì Tần Đồng cười nhạt, nói:

- Có giỏi thì ngươi hãy theo ta!

Nói đoạn hán quay người bỏ chạy, nhưng lúc này Tả Nhân Long thấy Giang Hải Phong ngộ hiểm nên liền tung mình đến chặn trước mặt Tần Đồng, chàng cười cười và nói:

- Tần Đồng, ngươi không được đi!

Hàn quang lấp lánh, một thanh nhuyễn kiếm đã phi vũ trước mắt Tần Đồng. Tần Đồng cười khẩy một tiếng rồi cũng vung hữu thủ, “soạt” một tiếng, Tý Dạ Lục Châu kiếm đã nằm gọn trong tay hán.

Tả Nhân Long sợ song kiếm va hạm thì nhuyễn kiếm của mình sẽ tổn hại nên vội lách người qua một bên.

Tần Đồng cười nhạt, nói:

- Nhị thái gia chờ hai người ở bên kia.

Nói đoạn hán tung người lướt đi, nhưng song cước vừa hạ xuống thì đã thấy một bóng bạch y đứng trước mặt rồi.

Tần Đồng nhận ra đây là Giang Hải Phong nên quát lớn rồi phát trường kiếm ra, một đạo ngân quang nhằm vào ngực Giang Hải Phong mà đánh tới.

Giang Hải Phong khẽ quát:

- Tần Đồng, ngươi hãy nạp mạng đi.

Lời vừa phát thì Ngưng Sương Kiếm cũng xuất thủ, thân kiếm mang theo một đạo kinh phong đánh vào xương hông của Tần Đồng.

Nhất thời hai người đã vây quần lấy nhau.

Trong bóng đêm chỉ thấy hai đạo kiếm quang và hai bóng người một đen một trắng, thoắt phân thoắt hợp, lúc lên lúc xuống, chiêu chiêu thức thức xuất ra liên tu bất tận.

Đột nhiên nghe “choang choang” hai tiếng gãy gọn, hai bóng người lập tức phân ra hai hướng.

Giang Hải Phong cũng rất lo lắng cho thanh kiếm của mình, tuy kiếm này không phải phàm vật nhưng chàng biết Tỷ Dạ Lục Châu kiếm của Tần Đồng là một bảo kiếm hy hữu trên thế gian.

Bất giác chàng nhìn kỹ lên thanh kiếm của mình thì thấy kiếm quang vẫn lấp lánh, thân kiếm không bị tổn hại gì.

Còn Tần Đồng vốn không có ý luyện chiến, hẳn thừa biết bản lĩnh của mình vẫn kém Giang Hải Phong một bậc nên nhất tâm nhất ý đánh bài tẩu mã.

Song phương vừa phân ra thì hắc hủ một tiếng quái đản rồi tung người lướt đi.

Giang Hải Phong cũng không dám chậm trễ, chàng vội thi triển thuật Lục Địa Phi Đằng truy theo, chỉ ba bước nhảy thì chàng đã đến sau lưng Tần Đồng.

Lúc này Tần Đồng tựa như một con chó điên bị nhiều người dồn đánh nên hẳn đã có ý liều mạng.

Thân hình Giang Hải Phong vừa hạ xuống thì đột nhiên thấy hắc quay người và quét ra một đường kiếm, kiếm quang cuộn cuộn như ngân hà, đánh vào nửa phần trên thân người Giang Hải Phong.

Giang Hải Phong chỉ cười nhạt một tiếng, song thủ bình thế đẩy ra, đồng thời thân người đột nhiên khom xuống chỉ còn hơn nửa thước.

Kiếm của Tần Đồng chưa tới đích thì cả người hắc lẫn kiếm bị một đạo kinh lực di sơn đảo hải đánh văng qua một bên.

Giang Hải Phong lớn tiếng nói:

- Nghịch đồ không biết xấu mặt, ngươi còn muốn chạy à?

Lời dứt thì thân hình chàng cũng bốc lên, đang định hạ thân xuống đám cỏ thì đột nhiên nghe “cách” một tiếng, theo đó là ánh hỏa quang lấp lánh.

Giang Hải Phong biết là đối phương lại phát hỏa khí nên vội vung tả chưởng đánh “vù” ra. Một đám khói vàng lan tỏa trên không trung rồi phát hỏa lực đỏ rực, sau đó rơi xuống đất và bốc cháy ngùn ngụt.

Giang Hải Phong bất giác ngăn người, chàng mạo hiểm lướt qua đám khói nhưng Tần Đồng đã mất hút tung tích.

Chàng tức giận tự nói:

- Giỏi cho tên gian xảo, ta không giết ngươi thì thế không làm người.

Lúc này Tả Nhân Long cũng từ từ bước đến, chàng nói:

- Nhất định là hắc thoát rồi, có tìm cũng vô ích.

Giang Hải Phong thở dài một hơi rồi nói:

- Khó khăn lắm Tả huynh mới dụ được hắc đến đây, vậy mà không ngờ tại hạ lại để hắc chạy mất, thật là đáng hận.

Tả Nhân Long nói:

- Nếu Giang huynh có gan thì tại hạ sẽ đưa huynh đi tìm hắc, chỉ có điều đôi phương có bày bố trận pháp và hỏa khí rất nguy hiểm.

Giang Hải Phong cười một tràng sang sảng rồi nói:

- Tả huynh xem tại hạ quá nhát gan rồi, chúng ta đi thôi!

Tả Nhân Long gật đầu, nói:

- Được! Khi đó, Giang huynh chỉ lo đối phó Tàn Đồng, kỳ dư bọn còn lại cứ giao cho tại hạ.

Giang Hải Phong gật đầu, nói:

- Được, cứ thế mà làm!

Lời vừa dứt thì bỗng thấy có bóng người thấp thoáng trong đám cỏ, Tả Nhân Long quát hỏi:

- Là kẻ nào?

Giang Hải Phong vội nói:

- Là Lâu Vân Bàng đây!

Một người bước ra từ bụi cỏ rậm, quả nhiên là Thiết Chương Hắc Ưng Lâu Vân Bàng.

Lão cười nhạt, nói:

- Ái chà, vậy mà khiến ta tìm muốn chết!

Lão bước đến gần và nhìn Tả Nhân Long bằng ánh mắt hiếu kỳ rồi nói:

- Ôi! Người chẳng phải là Tả thiếu gia đó sao?

Tả Nhân Long mỉm cười và gật đầu.

Giang Hải Phong vội bước tới và nói:

- Vừa rồi tại hạ đã gặp Tàn Đồng, vốn cũng không khó cầm giữ hắc, nhưng vì tên khốn đó có hỏa khí nên đã chạy thoát rồi.

Lâu Vân Bàng cười cười, nói:

- Vậy cũng tốt, hắc chạy thoát lần này nhưng chạy không thoát lần sau, chúng ta trở về tính kế lâu dài thôi.

Giang Hải Phong cười nhạt, nói:

- Lão nói đơn giản quá! Bây giờ tại hạ và Tả huynh đi tìm bọn chúng, bọn chúng có hỏa khí, có trận đồ, chi bằng lão ở đây chờ tại hạ, xong việc tại hạ sẽ quay lại tìm lão.

Lâu Vân Bàng đáp lời:

- Nhưng người phải cẩn thận đấy, theo ta thì...

Giang Hải Phong không chờ lão nói hết lời, chàng phát tay ra hiệu cho Tả Nhân Long và nói:

- Đi, chúng ta đi thôi!

Hai người lập tức thi triển thân pháp phóng đi. Tả Nhân Long trước, Giang Hải Phong sau, nhằm thẳng Thạch Cổ Tự mà phóng bước. Chừng một khắc sau thì Tả Nhân Long đột nhiên dừng bước. Giang Hải Phong thấy Thạch Cổ Tự vẫn tĩnh lặng ở xa xa, chàng buột miệng hỏi:

- Sao chẳng có bóng người nào vậy?

Tả Nhân Long mỉm cười, nói:

- Chỉ cần Giang huynh tung người đi là biết ngay.

Chàng vừa chỉ tay vừa nói tiếp:

- Nơi này... nơi kia... đều có người mai phục.

Giang Hải Phong nhìn một lúc rồi mỉm cười, nói:

- Tả huynh đừng lo, đây là Sinh Tử Vô Cực trận pháp, tại hạ tự tin là có thể phá được.

Tả Nhân Long gật gật đầu và nói:

- Đúng rồi, kiến văn của Giang huynh thật là quảng bác. Vừa rồi Tả mỗ đoán già đoán non nửa ngày nhưng cũng chỉ nhìn ra đây là một thứ trận đồ chính phản tương khắc, không ngờ lại ngầm hợp với một đường về Thái Nguyên vô cực.

Bất giác Tả Nhân Long càng khâm phục Giang Hải Phong hơn, chàng nói tiếp:

- Đã vậy thì Tả mỗ công phá hai cửa Khôn và Khảm trước, tình thế tất sẽ động đến chủ vị, khi đó Giang huynh sẽ xuất chiến, thế nào?

Giang Hải Phong chau mày suy nghĩ một lát rồi nói:

- Không cần, chỉ cần Tả huynh nhập thẳng vào cửa Kiền thì chủ vị không thể không hiện xuất, như vậy còn có thể tránh được địch nhân hai mặt.

Tả Nhân Long càng bái phục sát đất, chàng gật đầu nói:

- Được!

Nói đoạn chàng tung mình phóng đi. Thân pháp của chàng quả nhiên là phi phàm.

Chàng vừa hạ chân vào trận thì hữu thủ đánh xéo ra một viên đá, phương hướng là nhằm vào âm cảnh của bộ vị cửa Kiền.

Viên đá vừa rơi thì quả nhiên có người quát:

- Đánh!

Theo tiếng đó là một tiếng “ầm” cùng một đám khói vàng bay về phía Tả Nhân Long.

Thiên Sơn Chi Tinh Tả Nhân Long có dụng ý muốn thăm dò thực hư ở vị trí cửa Kiền nên lúc này chàng lập tức lặn người xuống đất để tránh hỏa khí.

Khi đối phương phát hỏa khí thì chàng búng cả hai tay hai chân xuống đất, thân hình như một con đại ung bổ thẳng vào vị trí cửa Kiền.

Canh giữ ở cửa này chỉ là những đại hán võ công tầm thường, lúc này thấy người đến là Tả Nhân Long thì bọn chúng sững sờ và lớn tiếng noi:

- Thì ra là Lý sư phụ, bọn tại hạ nhìn lầm rồi.

Một lời vừa dứt thì song chưởng của Tả Nhân Long đột nhiên đẩy ra với hai luồng kinh lực tan bìa phá thạch, hai tên đại hán không kịp kêu la, nhất thời bị lực đạo đẩy ra xa hai trượng và hôn mê bất tỉnh.

Tả Nhân Long vội tung người lướt qua một bên, quả nhiên trận thế lập tức phát động, nhưng trước mắt chỉ thấy một rừng cây tốt mịt, nào có thấy con đường nào đâu?

Cũng may là chàng được Giang Hải Phong nói rõ về sự ảo diệu của trận pháp này nên thấy biến trạng cũng không kinh ngạc.

Tả Nhân Long xông tới trước một đoạn rồi rẽ phải, tình thế trước mặt lại trở nên bình thường.

Lúc này chợt nghe có tiếng quát:

- Họ Tả kia, ngươi tự tìm cái chết rồi.

Lời vừa dứt thì “ầm” một tiếng, một quả cầu lửa bay về phía Tả Nhân Long, chàng biết hỏa khí này là do Tần Đồng ở chủ vị phát ra.

Tả Nhân Long vội lách người tránh né, thuận thế chàng cũng đánh hỏa khí về phía Tần Đồng.

Nhất thời cỏ cây xung quanh đều bắt lửa cháy hừng hực, nơi ẩn thân của Tần Đồng đã bại lộ, suýt chút nữa thì hắn bị lửa thiêu thân.

Tần Đồng nộ khí quát lớn:

- Mọi người mau ra đi, hãy bắt tên tiểu tử ăn cháo đất bát cho ta.

Vừa nói hắn vừa phóng về phía Tả Nhân Long, kẻ đó tứ bề cũng đều có động tĩnh.

Trong những đám cỏ cao rậm có bảy tám bóng người liên tiếp lướt về phía Tả Nhân Long.

Tần Đồng đi trước, hắn nộ khí thi triển Lăng Ba Bộ, chỉ sau ba bốn bước nhảy là đã đến trước mặt Tả Nhân Long.

Tả Nhân Long cười sang sảng và nói:

- Tần Đồng, ngươi còn sai một điều.

Nói đoạn chàng điểm hai mũi chân xuống đất, dùng bộ pháp Liễu Thượng Tước mà bung lên cao bốn năm trượng rồi lướt qua vách đá.

Tần Đồng cười nhạt, nói:

- Lên trời xuống đất gì ta cũng truy theo ngươi!

Nói đoạn hắn cũng tung người phóng lên. Tả Nhân Long quay người xuất kiếm, nhuyễn kiếm nhằm vào mạn sườn phải của Tần Đồng mà đâm tới. Thế nhưng trường kiếm của Tần Đồng đã sớm thủ sẵn trong tay, hắn chồm người tới trước và mãnh xuất một chiêu. Tả Nhân Long sợ song kiếm va chạm thì nhuyễn kiếm của mình tất có hao tổn nên lập tức thu kiếm lại và lui bước.

Ngay lúc đó, một bóng bạch y như từ trên không đáp xuống, người này cười nhạt, nói:

- Tần Đồng, chuyện của huynh đệ chúng ta thì chúng ta tự giải quyết thôi. Lời chưa dứt thì bóng bạch y đã tung một cước đá vào tay cầm kiếm của Tần Đồng.

Tần Đồng cảm thấy hồ khẩu tay nóng ran, suýt chút nữa thì thanh Tý Dạ Lục Châu kiếm vượt khỏi tay mà bay đi.

Hắn kinh hoàng nhìn lên thì thấy Giang Hải Phong đã đứng sừng sững trước mặt rồi.

Chợt nghe Tả Nhân Long cười lớn rồi nói:

- Ta đi đối phó với bọn vô danh tiểu tốt kia đây.

Nói đoạn chàng ngửa người lộn ra sau rồi lướt đi, thoáng chốc đã mất hút tung tích.

Giang Hải Phong rung rung ngấn lệ, chàng đau buồn nói:

- Tần Đồng! Trước khi quyết sinh tử, ta muốn làm rõ vấn đề, phải chăng sư phụ đã chết? Phải chăng đã chết trong tay ngươi?

Trước khi gặp Giang Hải Phong, căn bản Tần Đồng chẳng xem Giang Hải Phong ra gì, nhưng bây giờ đứng đối diện thì trong lòng hắn bất giác cảm thấy lạnh lạnh.

Nói cho cùng thì phân nửa công phụ của hắn là do Giang Hải Phong truyền thụ, bây giờ phải động thủ với vị sư huynh này thì bảo hắn làm sao không sợ?

Đương thời hắn cắn chặt môi nhưng giọng nói vẫn hơi run run, hắn nói:

- Ta nói là sư phụ chết trong tay ngươi, ngươi chớ ngậm máu phun người.

Giang Hải Phong cười nhạt, nói:

- Chuyện đó cũng không cần nói nữa, nhưng tại sao ngươi lại dương ngôn ngoài giang hồ, nói rằng ta hại chết sư phụ? Tại sao ngươi lại vu oan giá họa cho ta?

Tần Đồng lui một bước và nói:

- Ta hận là không sớm giết chết ngươi.

Giang Hải Phong nghe vậy thì bất giác bật cười, chàng gật đầu và nói:

- Được thôi, hôm nay chúng ta thử xem ai chết ai sống.

Nói đoạn chàng tiến tới trước một bước.

Tần Đồng vội quát:

- Ngươi không được bước tới nữa, ngươi...

Giang Hải Phong cười ha ha một tràng, đột nhiên Ngưng Sương Kiếm xuất thủ, mang theo một đạo ngân quang đâm thẳng vào giữa ngực Tần Đồng.

Qua trận chiến vừa rồi, Tần Đồng đã khiếp uy phong của đối phương, lúc này dường như hắn không thể tái chiến nữa.

Hắn vội tránh sang một bên và nói:

- Giang Hải Phong, ngươi dám theo ta qua bên này không?

Giang Hải Phong cười lớn rồi nói:

- Trận pháp Sinh Tử Vô Cực mà người bày bố chẳng xa lại gì đối với ta, lúc sư phụ truyền thụ cho ta thì người còn chưa nhập môn, vậy mà bây giờ người lại dùng để vây ta, thật là nằm mơ.

Tần Đồng bất giác sống người, hấn vội vung hữu thủ đánh hỏa khí ra, hỏa quang vừa hiện thì “ầm” một tiếng kinh thiên động địa.

Giang Hải Phong đã sớm đề phòng, lần này chàng không thụ động để đối phương bỏ trốn nữa, hỏa khí vừa phát thì chàng cũng vận lực tung người lướt tới.

Hỏa khí lướt qua người chàng và phát nổ thì trường kiếm của chàng cũng xuất ra theo thế Bình Phân Thu Thủy.

Tần Đồng vội lách người qua phải nhưng hấn đâu ngờ rằng kiếm của đối phương cũng lệch qua phải, hấn vội lách qua trái thì mũi kiếm của Giang Hải Phong cũng điểm qua trái.

Đây chính là Ảnh Tử kiếm pháp của Ngân Hà lão nhân.

Tần Đồng kinh khiếp, mặt không còn sắc máu, hấn vội vận công lực lên hữu thủ và hất Tý Dạ Lục Châu kiếm ra ngoài.

“Choang” một tiếng, kiếm của Tần Đồng miễn cưỡng đẩy được mũi kiếm của Giang Hải Phong qua một bên. Nhưng chiêu kiếm này của Giang Hải Phong biến hóa vô cùng, trường kiếm bị đẩy ra thì lập tức như ngân hà cuộn trở lại.

Lần này thì Tần Đồng hết đường tránh né, hấn thấy một đạo bạch quang như dòng thác cuộn thẳng vào mặt mình, hấn vội ngửa người ra sau. Nhưng vẫn chậm một bước, mũi Ngưng Sương Kiếm của Giang Hải Phong đã vạch một đường từ má trái xuống vai phải của hấn, độ dài chừng nửa thước, nhất thời máu tươi thẩm đầm y phục.

Tần Đồng đau đớn buột miệng kêu thất thanh.

Hấn loạng choạng lui mấy bước rồi ngồi bịch xuống, toàn thân toát mồ hôi lạnh.

Giang Hải Phong cười nhạt một tiếng rồi trở tay kiếm, thoáng cái thanh Ngưng Sương Kiếm đã kề vào cổ Tần Đồng.

Tần Đồng rùng mình, hấn ấp úng nói:

- Người... người muốn thế nào?

Giang Hải Phong lạnh lùng nói:

- Ta muốn báo thù cho cái chết của sư tôn nên phải giết tên nghiệt đồ lòng lang dạ sói người.

Lời vừa dứt thì mũi kiếm chọt hạ xuống, điểm vào ngực trái của Tần Đồng.

Giang Hải Phong định đẩy trường kiếm vào thì chột người Tần Đồng kêu lên:

- Giang Hải Phong, người không thể giết ta!

Giang Hải Phong cười nhạt, nói:

- Nghiệt đồ sát sư, ai ai cũng muốn trừ diệt, có gì là không thể giết người?
Tần Đồng run tay thò vào thắt lưng và nói:
- Ta cho người xem vậy này.
Hắn lấy ra một phiến ngọc xanh như lá trúc và nói tiếp:
- Đây là Thanh Ngọc Lệnh của Ngân Hà Môn, lẽ nào người dám bất tuân?
Giang Hải Phong bất giác rung mình, chàng vội hỏi:
- Cái này người lấy từ đâu ra?
Tần Đồng cười nhạt một tiếng rồi đứng lên, hắn nói:
- Trước tiên người chớ hỏi là ta lấy từ đâu, tóm lại có ngọc lệnh bên người thì dù có sư tổ tái thế, người cũng không được đả thương ta.
Giang Hải Phong cười ha ha một tràng rồi nói:
- Ta cứ giết người để xem thử người làm được gì?
Nói đoạn chàng dần bước tới trước.
Tần Đồng vừa lui vừa nói:
- Nếu người đả thương ta thì người là nghịch đồ của Ngân Hà Môn.
Giang Hải Phong cười khẩy, nói:
- Người giết sư phụ đoạt ngọc lệnh mà còn xứng đáng làm đệ tử trong Ngân Hà Môn à? Thật là hạng cực kỳ vô sỉ.
Nói đoạn chàng đẩy mạnh trường kiếm tới, đột nhiên Tần Đồng tung người lộn ra sau, vừa đủ để tránh né mũi kiếm.
Nhưng không ngờ trong lúc hai người giằng co thì vô tình đã đẩy nhau tới bờ vực, do mép cỏ hơi cao nên song phương không ai phát hiện được.
Chờ đến lúc Tần Đồng tung người lộn ra, khi hạ xuống thì hắn mới phát hiện chỗ mình hạ chân là bờ vực, nhưng đã không thể vãn hồi lại được.
Chỉ nghe hắn kêu thảm một tiếng rồi trượt dài xuống bờ vực, trông tựa như một quả cầu lăn tròn, lăn mãi không dừng.
Giang Hải Phong bất giác ngẩn người. Chàng nghĩ có lẽ Tần Đồng đã tan xương nát thịt. Chút tình đồng môn, ngày đêm cùng nhau tập luyện chột dâng lên trong lòng.
Nhất thời khiến Giang Hải Phong vô cùng cảm khái.
Chàng thở dài một hơi rồi đứng chết lặng giữa đường trường.
Cũng chẳng biết thời gian trôi qua bao lâu, bỗng nhiên có người ở sau lưng chàng cất tiếng nói:
- Thế nào, đã giải quyết xong rồi à?
Giang Hải Phong giật mình trở về thực tại.
Chàng quay lại thấy người đến là Tả Nhân Long nên vội cung thủ nói:
- Đa tạ Tả huynh quan tâm đến chuyện này, nếu không thì sự thất bại đêm nay thật khó lường.
Ngừng một lát chàng nói tiếp:
- Tả huynh cũng đã thu thập bọn đại hán kia rồi à?

Tả Nhân Long mỉm cười, nói:

- Chỉ là bọn hạ lưu tam đẳng, không đáng để bọn ta phải ra tay. Tả mỗ đã trước binh khí của bọn chúng và bảo bọn chúng quay về nói với Chu Kỳ và Yến Cửu Công đến đây tạ tội.

Giang Hải Phong mỉm cười, nói:

- Thực ra tại hạ cũng chẳng muốn hỏi tội bọn họ, chỉ muốn xem thử bọn họ có biết lỗi mà sửa hay không mà thôi.

Tả Nhân Long nói:

- Tại hạ cũng căm phẫn Yến - Chu nhị lão, nhưng bây giờ sự việc đến nước này thì bọn họ cũng không dám làm gì nữa rồi.

Giang Hải Phong mỉm cười, nói:

- Chuyện này thành công là nhờ đại lực của Tả huynh giúp đỡ.

Tả Nhân Long vội nói:

- Chuyện của Giang huynh đệ đã kết thúc, bây giờ Tả mỗ cũng phải làm chuyện của mình, ngày sau chúng ta gặp lại nhé.

Nói đoạn chàng cung thủ chào.

Đang lúc định quay người cất bước thì Giang Hải Phong bước tới hỏi:

- Tả huynh có chuyện gì cần trợ lực thì dù chết vạn lần Giang mỗ cũng không chối từ.

Tả Nhân Long nghe vậy thì bất giác ngẩn người, chàng gượng cười rồi nói:

- Chuyện này không cần Giang huynh đệ giúp đỡ, tại hạ chỉ muốn tìm một người, tìm không được người này thì tại hạ không thể yên tâm.

Giang Hải Phong vội hỏi:

- Người đó là ai? Có thể nói cho tại hạ biết không?

Tả Nhân Long muốn nói nhưng lại thôi, chàng lắc đầu rồi tung người lướt đi, chớp mắt đã mất hút trong màn đêm.

Ngung Sương Kiếm

Hồi 16

Vãng Sự Nan Truy

Trường ác chiến kết thúc, Tả Nhân Long công thành mà thôi lui. Giang Hải Phong và Lâu Vân Bàng cũng vì trận chiến tối qua mà bị phương trượng Thạch Cổ Tự trục xuất ra khỏi chùa.

Hai người đành khăn gói đến tá túc tại một khách điếm kêu bằng Thanh Hương Quán gần Tây Hồ.

Đối với Giang Hải Phong mà nói, tuy trận chiến vừa rồi phá được âm mưu của Tần Đồng nhưng hiện tại cũng không biết hắn sống chết thế nào, vả lại hai bảo vật của sư môn là Tý Dạ Lục Châu kiếm và Thanh Ngọc Lệnh vẫn còn trên người Tần Đồng nên khiến chàng luôn băn khoăn lo nghĩ.

Thiết Chương Hắc Ứng Lâu Vân Bàng thấy vậy thì mỉm cười, nói:

- Lão đệ, đừng ưu tư nữa, nếu hắn còn sống thì sớm muộn gì chúng ta cũng sẽ gặp lại hắn thôi.

Giang Hải Phong gật đầu, nói:

- Vẫn biết thế, nhưng lỡ hắn chết hoặc thọ thương thì hai món bảo vật kia há chẳng rơi vào tay người khác sao?

Lâu Vân Bàng định khai khẩu nói tiếp thì chợt nghe Giang Hải Phong “suyt” một tiếng và trầm giọng nói:

- Khế thôi, có người đến đây!

Lâu Vân Bàng kinh ngạc hỏi:

- Ở đâu?

Giang Hải Phong chưa kịp trả lời thì đã nghe có người lên tiếng bên ngoài cửa sổ:

- Giang tướng công có nhà không?

Lâu Vân Bàng thở dài, nói:

- Ôi! Lại là một nữ nhân rồi.

Giang Hải Phong nháy mắt với lão và nói khẽ:

- Tại hạ tạm lánh qua phòng lão, lão hãy tự ứng phó nhé.

Nói đoạn chàng vội vàng bỏ đi. Bấy giờ Lâu Vân Bàng mới hắng giọng rồi lớn tiếng hỏi:

- Ai đó?

Nữ nhân bên ngoài nói:

- Ta tìm Giang Hải Phong.

Lâu Vân Bàng bước tới mở cửa sổ, trong bóng tối mờ mờ lão thấy có hai thiếu nữ đứng bên ngoài.

Nhìn kỹ thì thấy một trong hai thiếu nữ xấu xí vô cùng.

Lâu Vân Bàng biết chắc đây là xú nữ Hạng Anh, còn cô nương phía sau thì tròn xoe mắt hạnh, bộ dạng như đến tầm thù hỉ tội.

Bất giác Lâu Vân Bàng ngăm tán thưởng linh cơ bén nhạy của Giang Hải Phong.

Đồng thời lão hắng giọng một tiếng rồi nói:

- Các người là ai? Tìm Giang Hải Phong có chuyện gì?

Hạng Anh ngăm nhìn lão một lúc rồi nói:

- Ta họ Hạng, đến tìm Giang Hải Phong có chút chuyện riêng.

Lâu Vân Bàng nói:

- Không may rồi, hắc vừa ra ngoài. Hạng cô nương có chuyện gì, lão phu có thể chuyển lại cho hắc.

Cô nương phía sau Hạng Anh chính là Phấn Điệp Nhi Văn Tam Cô, nàng cười nhạt rồi nói:

- Nói dối, vừa rồi ta còn thấy hắc ở đây.

Lâu Vân Bàng cười cười, nói:

- Đúng thế, nhưng cô nương vừa đến thì hắc cũng vừa đi.

Văn Tam Cô lạnh giọng nói:

- Lão định lừa người ta hả?

Hạng Anh khoát tay, nói:

- Đã vậy thì bọn ta cũng không vào, nhưng nhờ lão chuyển đến Giang Hải Phong một lời, nói rằng Hạng Anh ta đã chọn hắc rồi, nếu hắc có chút nhân tâm thì mời hắc cùng đến chỗ ta một chuyển.

Lâu Vân Bàng mỉm cười, nói:

- Đương nhiên! Đương nhiên! Bây giờ cô nương ở đâu? Lão phu nhất định sẽ bảo hắc hồi bái mới được.

Hạng Anh lộ vẻ vui mừng, nàng nói:

- Có lẽ lão cũng biết là ta có tình cảm với hắc thật sự, hình như lão là người họ Lâu?

Lâu Vân Bàng gật đầu, nói:

- Không sai, lão phu là Lâu Vân Bàng.

Bỗng nhiên Hạng Anh cúi đầu, bộ dạng như muốn khóc, nàng khẽ nói:

- Lão đã là hảo hữu của hắc thì ta cũng không cần giấu, thực lòng mà nói, hiện tại ai ai cũng đều biết chuyện này.

Lâu Vân Bàng ngạc nhiên hỏi:

- Là chuyện gì?

Hạng Anh ngẩng đầu lên và mỉm cười, nói:

- Chuyện hôn nhân giữa ta và Giang tướng công.

Lâu Vân Bàng nghe vậy thì cả kinh, lão nói:

- Thế à? Nhưng tại sao lão phu chẳng biết chút gì về chuyện này?

Phấn Điệp Nhi Văn Tam Cô xen vào:

- Giang Hải Phong biết là được rồi. Hôm nay tử tử của ta đến là muốn báo cho Giang tướng công biết một tin tốt lành, Giang tướng công không có nhà thì bọn ta nói với lão cũng vậy thôi.

Lâu Vân Bàng hỏi:

- Tin tức gì?

Hạng Anh gật gật đầu và nói:

- Ta có vật chí bảo gia truyền này, nhờ lão nhận và chuyển đến cho Giang tướng công, nói rằng ta có chút vật làm bằng, đời này kiếp này Hạng Anh ta đã lập chí nguyện thì tuyệt không nghĩ đến người thứ hai.

Nàng lấy ra một chuỗi minh châu và nói tiếp:

- Sống thì làm người nhà họ Giang, chết thì cũng làm ma nhà họ Giang.

Nàng ngừng một lát rồi lại nói:

- Lão cũng nên nói với hắc thể này, bảo hắc đừng quá tự phụ và cũng đừng quá... Văn Tam Cô xen vào:

- Tử tử của ta là một người chung tình, không giống Giang Hải Phong là kẻ vô tình.

Hạng Anh vội thở dài, nói:

- Cũng không thể nói như vậy, tứ muội, người quá nóng tính rồi đấy.

Văn Tam Cô hạ giọng nói:

- Đại tử quá tin tưởng hắc rồi, xem ra sớm muộn gì đại tử cũng bị mất lừa thôi.

Hạng Anh không cho là như vậy, nàng lắc chuỗi minh châu và nói với Lâu Vân Bàng:

- Đây, bắt lấy!

Lâu Vân Bàng vội lắc đầu nói:

- Xin lỗi, lão phu không thể nhận rồi, cô nương mang về đi thôi.

Hạng Anh ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao?

Lâu Vân Bàng chợt động linh cơ, lão mỉm cười, nói:

- Có một chuyện mà có lẽ nhị vị cô nương chưa biết, Giang lão đệ của ta đã đính thân rồi.

Lời này vừa xuất thì Hạng Anh rùng mình, suýt chút nữa thì xâu chuỗi trong tay rơi xuống đất.

Nàng trấn định tinh thần và hỏi:

- Đã đính thân rồi? Thật không?

Văn Tam Cô cười nhạt, nói:

- Đừng nghe những lời bịa đặt của lão ta.

Lâu Vân Bàng cười hì hì, nói:

- Tin hay không là tùy nhị vị, lão phu vì không nhẫn tâm thấy Hạng cô

nương như thế nên mới nói ra sự thật đó thôi.

Hạng Anh run run, nàng đưa tay nắm chặt lấy lan can rồi nói:

- Lão nói rõ thêm một chút, ta không hiểu.

Lâu Vân Bàng chậm rãi nói:

- Hạng cô nương, nói cho cô nương biết nhé, Giang lão đệ của ta đã đính thân với người ta hồi đầu năm ở phương Bắc rồi.

Hạng Anh cười nhạt, nói:

- Đối phương là ai?

Lâu Vân Bàng cười hì hì, nói:

- Hạng cô nương, nói ra có lẽ cô nương cũng đã nghe danh người này, cô nương từng nghe nói có một người kêu bằng Tái Ngoại Phi Hồng Tần Tử Linh chứ?

Hạng Anh ngẩn người. Nàng nói:

- Đã từng nghe, cô ta xuất hiện ở tái ngoại, sao lại đến Trung Nguyên này?

Lâu Vân Bàng vuốt râu nói:

- Chuyện này lão phu cũng không rõ, dù sao thì cô ta cũng tâm đầu ý hợp với Giang Hải Phong, và hai người cũng đã thề nguyện chung thân suốt đời.

Hạng Anh buột miệng nói:

- Vô sỉ!

Đương nhiên hai chữ “vô sỉ” này là chửi Tần Tử Linh.

Tiếp theo Hạng Anh cười nhạt rồi nói:

- Lão đừng lừa ta, ta sẽ lập tức làm rõ chuyện này thôi.

Lâu Vân Bàng cười hì hì nói:

- Lão phu lừa cô nương làm gì chứ? Trước đây không lâu vị Tần cô nương đó cũng đã đến Tây Hồ, chỉ có điều là Hạng cô nương không biết đấy thôi.

Hạng Anh ngẩn người giây lát rồi nói:

- Nói vậy là cô ta hiện giờ cũng đang ở tại Tây Hồ này?

Lâu Vân Bàng gật đầu nói:

- Đương nhiên!

Xú nữ Hạng Anh cười nhạt, nói:

- Được, ngày mai ta sẽ đi tìm cô ta!

Bấy giờ Lâu Vân Bàng mới biết mình lỡ lời, vô tình gieo phiền phúc cho Tần Tử Linh.

Lão vội đỡ lời:

- Tần cô nương đã sớm không còn ở Hàng Châu, cô nương cũng không cần đi tìm cô ta.

Hạng Anh cười nhạt, nói:

- Ta tự có cách.

Nàng quay sang Văn Tam Cô và nói tiếp:

- Chúng ta trở về thôi!

Lâu Vân Bàng cung thủ chào và nói:

- Nhị vị cô nương đi đường bình an, lão phu không tiễn.

Hạng Anh và Văn Tam Cô hậm hực bỏ đi, thoáng chốc đã mất hút tung tích vào màn đêm.

Thiết Chương Hắc Ứng Lâu Vân Bàng cười hì hì, nói:

- Ra đi, lão đệ, không có chuyện gì đâu.

Giang Hải Phong đẩy cửa bước vào và thở dài nói:

- Vô có lão lại bịa chuyện làm gì cho khổ thế, lời Tần cô nương vào chuyện này thì thật là vô lý.

Lâu Vân Bàng ngạc nhiên hỏi:

- Làm sao ngươi biết?

Giang Hải Phong cười nhạt, nói:

- Tại hạ dùng thuật Thấu Thính nghe tất cả những lời đối thoại của bọn lão, lão làm như vậy thật là hoang đường quá.

Lâu Vân Bàng gượng cười, nói:

- Cũng không thể trách lão phu được. Lão phu ta bị dồn vào thế vô kế khả thi nên mới dùng đến hạ sách này. Tuy chưa suy nghĩ kỹ nhưng biện pháp này cũng giải được mối nguy trước mắt cho ngươi, lão phu ta không tin là Hạng Anh có thể tìm được Tần cô nương.

Giang Hải Phong chau mày, nói:

- Nhưng nếu Tần cô nương nghe được chuyện này thì còn thể thống gì nữa?

Lâu Vân Bàng nói:

- Ta cũng đã nghĩ đến điểm này, bình tâm mà luận thì Tần cô nương đối với ngươi cũng không tệ, dù là thật thì cô ta cũng xứng với ngươi đấy chứ. Lão đệ, lẽ nào Tần cô nương cũng không lọt được vào mắt ngươi? Không phải ta nói ngươi chứ quả thực là nhãn giới của lão đệ ngươi cũng quá cao đấy.

Giang Hải Phong thở dài, nói:

- Toàn là nói năng lung tung. Tại hạ và Tần cô nương tuy có duyên gặp nhau mấy lần nhưng còn quá xa để nói chuyện thành gia lập thất. Lão nói vậy thật buồn cười quá!

Lâu Vân Bàng vỗ đùi, nói:

- Được rồi, cứ xem như ta đã nói lung tung, vài hôm nữa ta sẽ đi tìm cô ta và ngỏ lời xin lỗi với cô ta là được.

Giang Hải Phong thở dài, nói:

- Đó là chuyện của lão, tại hạ không dám tham gia, vả lại tại hạ còn có một Tịch Ti Ti, tại hạ phải đi tìm cô ta trở về.

Nói đến đây thì sắc diện của chàng chợt ửng đỏ, chàng biết mình đã lỡ lời nhưng không thể thu hồi lại được.

Vì Lâu Vân Bàng lập tức truy vấn:

- Cái gì là Tịch Ti Ti?

Giang Hải Phong đành đem chuyện Tịch Ti Ti thuật lại một lượt.

Lâu Vân Bàng nghe xong thì buông tiếng thở dài, nói:

- Chao ôi, còn có chuyện như thế nữa sao? Tại sao lão đệ ngươi không sớm nói cho lão phu ta biết? Bây giờ không nói chuyện khác nữa, mau đi tìm Tịch Ti Ti thôi.

Giang Hải Phong thở dài, nói:

- Từ khi cô ta bị Tả Nhân Long bắt đi, đến nay vẫn chưa rõ tung tích, vậy thì tìm thế nào bây giờ?

Lâu Vân Bàng nói:

- Tả Nhân Long đã nói là cô ta giữa đường trốn thoát, lời này có thể tin được. Ta nghĩ Tịch Ti Ti đã biết người đến Giang Nam thì nhất định cô ta cũng đến, từ ngày mai trở đi, chúng ta sẽ lưu tâm dò hỏi mới được.

Lão cười cười rồi nói tiếp:

- Được đồng hành với lão đệ ngươi thì cô nương đó tất cũng không tệ. Lão phu ta phải tìm cách xem thử mới được.

Giang Hải Phong gượng cười, nói:

- Chẳng qua là một tiểu hài tử, tính tình rất thơ ngây nhưng lại nấu ăn rất ngon.

Lâu Vân Bàng hỏi qua hình dạng của Tịch Ti Ti rồi ghi nhớ trong tâm trí, kể đó lão trầm nghĩ:

- “Chẳng trách mỗi lần ta nhắc đến Tần Tử Linh thì hẳn một mực bài bác, hóa ra trong tim hẳn đã sớm có một Tịch Ti Ti.” Nghĩ đoạn lão đứng lên và mỉm cười, nói:

- Đêm đã khuya lắm rồi, ngươi nghỉ ngơi một chút đi.

Nói xong lão cũng tự đi về phòng mình nghỉ ngơi.

Còn Giang Hải Phong bị những chuyện phiền phức trước mắt ám ảnh nên nằm trên giường nhưng không sao ngủ được.

o O o Lại nói đến Hạng Anh, cô nương này không hổ danh là đại tỷ của Hàng Châu Thất Nữ.

Sau khi nghe Lâu Vân Bàng nói Giang Hải Phong đã dính thân với Tái Ngoại Phi Hồng Tần Tử Linh và biết Tần Tử Linh cũng đã đến Tây Hồ thì trong vòng ngày hôm sau, Hàng Châu Thất Nữ đã tìm ra chỗ trú thân của Tần Tử Linh.

Nữ Giải Nguyên Đường Văn Thái và Xảo Yến Nhi Thạch Thanh Thanh thay mặt đại tỷ Hạng Anh, mời Tái Ngoại Phi Hồng Tần Tử Linh đến Thái Dương Đàn dự hội.

Tần Tử Linh nghe danh Hàng Châu Thất Nữ đã lâu và biết Hạng Anh đề ý đến Giang Hải Phong nên cũng muốn thử xem rốt cuộc bọn này định giờ trò gì, thế là nàng nhận lời.

Hôm sau là một ngày đẹp trời thu, vào lúc hoàng hôn thì Tần Tử Linh nai nịt

gọn gàng rồi lên con bạch mã thẳng tiến đến Thái Dương Đàn.

Nơi này là một rừng cây u tịch cách Tây Hồ không xa, có màu xanh rậm rạp của rừng cây, có màu lục của thảm cỏ, hoa nở tỏa hương, hồ điệp bay lượn từng đàn.

Hàng Châu Thất Nữ chiếm cứ nơi này mà lập ra một trang viện, tứ bề có tường hoa vây bọc, ngoài một tòa lầu đài mỹ lệ ra, còn có bảy gian nhả thất được xây dựng bằng cây rừng và tre trúc tinh xảo.

Trước cổng có hai gốc liễu cổ thụ, bên trên treo một biển trúc sơn hồng, trên biển trúc có đề ba chữ Thất Nữ Lâu, khá nghiêm trang và tao nhã.

Tần Tử Linh tung người xuống ngựa, trước cổng đã có một hồng y thiếu nữ đứng chờ.

Thiếu nữ thấy Tần Tử Linh đến thì vội hành lễ và nói:

- Xin hỏi người đến có phải là Tần cô nương chăng?

Tần Tử Linh gật đầu và hỏi lại:

- Chủ nhân của người có nhà không? Xin chuyển một lời, nói rằng có Tần Tử Linh đến phỏ hội.

Thiếu nữ tiếp nhận cương ngựa và cười hì hì, nói:

- Bảy vị cô nương đều có trong đại sảnh, tất cả đều chờ đại giá của Tần cô nương.

Tần Tử Linh bất giác kinh động trong lòng, nàng thầm nghĩ:

- “Hàng Châu Thất Nữ chẳng qua là chút tiểu danh của mấy ả nha đầu, vậy mà ngang nhiên tác oai tác quái ở Tây Hồ như vậy, xem khí phái và cách thụ hưởng của bọn chúng thì quả thật là bọn không biết trời cao đất dày là gì.”

Nghĩ đoạn nàng giao ngựa cho hồng y thiếu nữ rồi đường hoàng bước vào.

Lúc này Hàng Châu Thất Nữ đã hay tin nên cũng vội ra ngoài sảnh đường nghênh tiếp.

Tần Tử Linh thấy bảy cô nương giăng hàng ngang trước tiền sảnh, đứng giữa là một nữ nhân cực kỳ xấu xí, nàng thầm nghĩ:

- “Nữ nhân này là Hạng Anh chứ không nghi ngờ gì nữa.” Đang lúc nàng chưa biết chào hỏi thế nào thì xú nữ Hạng Anh đã bước tới mỉm cười, nói:

- Là Tần cô nương phải không? Bọn ta thất nghênh rồi.

Tần Tử Linh mỉm cười, nói:

- Phỏ hội hơi muộn, xin các vị lượng thứ.

Nàng quét mục quang nhìn qua thất nữ thì thấy Nữ Giải Nguyên Đường Văn Thái và Xảo Yến Nhi Thạch Thanh Thanh cũng có mặt, nàng liền nói:

- Xin nhị vị cô nương giới thiệu giúp, kéo lại thất lễ.

Đường Văn Thái bèn giới thiệu qua một lượt rồi mời mọi người vào trong đại sảnh.

Sau khi an tọa thì Tần Tử Linh vào chuyện ngay:

- Chẳng hay các vị mời tiểu muội đến đây là có chuyện gì muốn chỉ giáo?

Hạng Anh chờ nha hoàn đem nước lên mời khách rồi mới mỉm cười, nói:
- Hôm nay đa tạ cô nương đã nể mặt mà đến, thật là tam sinh hữu hạnh. Tần cô nương lại là người may mắn, khiến người ta càng khâm phục. Bây giờ ngu tử có một chuyện thỉnh cầu, mong Tần cô nương đồng ý cho.

Tần Tử Linh ngạc nhiên, nói:

- Chúng ta vừa mới gặp thì có chuyện gì để thỉnh cầu? Xin Hạng cô nương cứ nói thẳng, nếu có thể làm được thì tiểu muội không từ nan, còn nếu không thể thì xin lượng thứ.

Nữ Giải Nguyên Đường Văn Thái cười hì hì, nói:

- Tự nhiên là có thể rồi.

Hạng Anh do dự một lúc rồi mới mỉm cười, nói:

- Nghe nói Tần cô nương đã hứa hôn với Giang Hải Phong, chuyện này có thật không?

Tần Tử Linh nghe vậy thì biến sắc.

Nàng trầm nghĩ:

- “Quái sự, chuyện này từ đâu ra thế?” Lòng hoài nghi khiến nàng bất giác cảm thấy vừa xấu hổ vừa tức, đang lúc định phủ nhận thì Hạng Anh cười lớn rồi nói:

- Cô nương cũng không cần phủ nhận, thực ra tỷ muội bọn ta đã sớm biết chuyện này rồi.

Tần Tử Linh háng giọng rồi nói:

- Quả thực là tiểu muội không rõ Hạng cô nương đang nói gì!

Hạng Anh nhấp ngụm trà rồi nói:

- Không giấu gì cô nương, Giang Hải Phong và ta đã có danh phận, hai người bọn ta cũng đã từng tỷ võ định thân, chuyện này... Nàng cười nhạt một tiếng rồi nói tiếp:

- Hiện tại khắp vùng Tây Hồ ai cũng biết Hạng Anh ta đã chọn họ Giang kia. Tần Tử Linh vẫn cảm thấy mờ mịt như đang ở giữa bảy tầng mây, nàng cười nhạt, nói:

- Xin lỗi, những lời Hạng cô nương nói khiến tiểu muội chẳng hiểu gì cả.

Chuyện cô nương và Giang Hải Phong có định thân hay không, có liên quan gì đến tiểu muội?

Là một cô nương mà nói năng không chút e dè như vậy, há chẳng vô sỉ lắm sao?

Lời này vừa phát thì mọi người tại đương trường đều cả kinh biến sắc. Xảo Yến Nhi Thạch Thanh Thanh quát lớn:

- Con tiện tì kia, người đến đây mà còn dám xuất ngôn mắng người nữa à?

Lời vừa dứt thì Tần Tử Linh cảm thấy có một luồng kinh phong ập đến, nàng vội xoay người và xuất ngọc trảo chụp vào hữu chưởng của đối phương. Thạch Thanh Thanh lách người tránh né, nhưng Tần Tử Linh đã

hận đến cực điểm, nàng đầu để cho đối phương tránh thoát.

Chỉ thấy nàng xoay người nửa vòng, ngọc chuông đánh thẳng ra, nhằm vào mạn sườn Thạch Thanh Thanh mà nhả kinh lực.

Thạch Thanh Thanh buột miệng kêu lớn một tiếng, toàn thân bị đánh văng ra ngoài xa bảy tám thước, va vào chiếc bàn bát tiên rồi cả người lẫn bàn đều ngã ra đất.

Lúc này bàn tiệc hoàn toàn bị đổ vỡ, sảnh đường biến thành đấu trường. Hàng Châu Thất Nữ ai nấy đều phát đại nộ. Tần Tử Linh cảm thấy trong sảnh đường không tiện khai triển thân thủ nên vội đoạt cửa mà phóng ra ngoài.

Nhưng nàng vừa tung người lướt đi thì chợt nghe một tiếng quát lạnh lạnh:

- Người còn muốn chạy à?

Theo đó là một bóng người từ phía sau Tần Tử Linh xông tới, cô nương này hợp song chuông lại rồi đẩy mạnh ra theo thế Bài Sơn Chuông, đánh thẳng vào sau lưng Tần Tử Linh.

Tần Tử Linh xoay người tránh né, đồng thời nàng cũng nhìn thấy đối phương là một thiếu nữ mi thanh mục tú, thân hình uyển chuyển.

Nàng nhớ lúc Đường Văn Thái giới thiệu thì cô nương này kêu bằng Sơ Phụng Tài Ngọc Thanh, nhưng không ngờ cô ta lại có thân thủ cao cường như vậy.

Tần Tử Linh không dám khinh suất nữa, nàng vội soạt người tới trước, cùng lúc đó, Sơ Phụng Tài Ngọc Thanh cũng như con chim yến bay lướt qua đầu nàng.

Tần Tử Linh kiểm chân trụ lại, nàng định xoay người lướt qua phải của đối phương thì bỗng nghe có người trên lầu nộ khí quát:

- Các người hãy dừng tay lại cho ta!

Tài Ngọc Thanh vốn cũng đang muốn xoay người xuất chiêu, nhưng nghe tiếng quát gãy gọn kia thì lập tức tung mình tránh sang một bên.

Các thiếu nữ còn lại cũng lộ vẻ kinh khiếp, tất cả đều ngược mắt nhìn về phía cầu thang, chẳng biết từ lúc nào, nơi này đã xuất hiện một hắc bào đạo nhân thấp lùn rồi.

My mục và đầu tóc của đạo nhân này đều bạc trắng, khuôn mặt to tròn nhưng đen sì như lọ nghe.

Lão đứng trên cầu thang nhìn xuống một lúc rồi lớn tiếng nói với Tần Tử Linh:

- Tiểu cô nương, bản lãnh của ngươi cũng không tệ, chỉ có điều trước mặt bản đạo thì không thể giở trò múa may như thế. Danh tự của ngươi là gì?

Tần Tử Linh đang nộ khí xung thiên thì làm sao bị đạo nhân thấp lùn này hù dọa được.

Nàng cười nhạt một tiếng rồi nói:

- Lão lấy tư cách gì mà hỏi danh tánh của bốn cô nương?

Đạo nhân nghe vậy thì pha lên cười một tràng quái đản.

Lúc này Hàng Châu Thất Nữ vội vàng bước đến hành lễ với đạo nhân.

Hạng Anh nói:

- Bẩm sư tôn, người này là Tần Tử Linh mà đồ nhi từng nói đến, cô ta chỉ là một tiểu nha đầu, không cần sư tôn phải đích thân ra tay, để đồ nhi thu thập cô ta là được rồi.

Hắc diện đạo nhân cười nhạt, nói:

- À, thì ra là Tần Tử Linh. Ta tưởng cô ta là người thông tình đạt lý, nào ngờ chỉ là một nha đầu không biết phải trái. Người tránh ra, để sư phụ thu thập cô ta cho.

Lúc này Tần Tử Linh mới biết hắc diện đạo nhân là sư phụ của Hạng Anh, tức quái nhân mà giang hồ thường gọi là Hắc Diện Ngô Lão Khâu.

Nàng kinh hãi lui ra sau mấy bước rồi quan sát kỹ đối phương, đạo nhân này rất lùn, thân thể chỉ cao trên dưới ba thước, tuy râu tóc bạc phơ nhưng khuôn mặt rất trẻ con, thoạt trông ai nấy cũng bất giác bật cười.

Đây thật là kỳ sư tất hữu kỳ đồ, tuy nhiên Tần Tử Linh tuyệt đối không dám có ý khinh thị lão ta.

Nàng đã sớm biết Hắc Diện Đồng Ngô Lão Khâu là một nhân vật cực kỳ lợi hại, nghe nói người trong võ lâm chết dưới Thất Nữ Địch của lão nhiều đến độ không đếm xuể.

Đương thời nàng cười nhạt một tiếng rồi nói:

- Hóa ra các hạ là Hắc Diện Đồng Ngô lão tiên bối, tiểu nữ thất kính rồi.

Nhưng với thân phận của các hạ mà đồng lõa với bọn đệ tử, lừa dụ tiểu nữ đến đây thì thật là thiếu quang minh rồi.

Ngô Lão Khâu cười ha ha rồi nói:

- Người nói gì bần đạo chẳng hiểu, bần đạo vừa đến từ tối qua và làm khách của đồ nhi Hạng Anh, nghe nói người cướp người yêu của Hạng Anh, chuyện này lẽ ra bần đạo không nên hỏi tới, nhưng... Lão cười nhạt một tiếng rồi nói tiếp:

- Nhưng tên tiểu súc sinh Giang Hải Phong cậy có chút võ công và tướng mạo sáng sủa, đi đến đâu dụ dỗ cảm tình nữ tử đến đó, thật là đáng hận.

Tần Tử Linh cười nhạt, nói:

- Dựa vào đâu mà lão nói Giang Hải Phong dụ dỗ cảm tình nữ nhân? Lão không thể nghe lời bịa đặt của một bên.

Hắc Diện Đồng Ngô Lão Khâu cười hì hì, nói:

- Chỉ nghe một câu này cũng đủ biết là cảm tình của cô nương đã bị hấn lừa rồi.

Người còn nói giúp cho hấn nữa hả? Tội thật đáng chết!

Tần Tử Linh bất giác đỏ mặt, nàng cười nhạt, nói:

- Lão là một bậc tiền bối mà không chịu truy hỏi sự việc cho rõ ràng, chỉ nghe theo một phía đồ đệ của mình rồi hành động, chuyện này truyền ra ngoài giang hồ thì lão còn mặt mũi nào mà làm người nữa?

Ngô Lão Khâu phá lên cười một tràng rồi nói:

- Bần đạo sống đến chừng này tuổi mà để cho tiểu nha đầu ngươi đến giáo huấn sao? Được rồi, hôm nay bần đạo sẽ thu thập ngươi nhưng tuyệt đối không làm tổn thương ngươi, chờ tiểu tặc Giang Hải Phong đến trả lại công đạo cho ta.

Tần Tử Linh ngạc nhiên hỏi:

- Lão đã muốn đối phó Giang Hải Phong thì còn thu thập tiểu nữ làm gì?

Ngô Lão Khâu chậm rãi nói:

- Giới cho tiểu cô nương giả vờ ngây ngô. Giang Hải Phong và cô nương ngươi đã có hôn ước thì có lý nào hấn tọa thị không cứu?

Tần Tử Linh lại đỏ mặt, lòng thâm kêu quái lạ, không biết tin huyền hoặc này là do ai bịa ra?

Nghĩ đoạn nàng buột miệng nói:

- Lão là một đạo nhân mà tin những lời bịa đặt vô lý đó sao?

Ngô Lão Khâu cười hì hì, nói:

- Vô lý hay không vô lý, cứ chờ tiểu cẩu Giang Hải Phong đến là rõ ngay, bây giờ bần đạo phải thu thập ngươi đây.

Lời vừa dứt thì lão tung mình tới trước, hữu thủ vung ra, nhắm chụp vào vai trái Tần Tử Linh.

Tần Tử Linh vội trảm vai tránh né, nhưng nàng cảm thấy từ tâm chưởng của Ngô Lão Khâu phát ra một luồng nội lực cực mạnh, dường như muốn cuốn hút toàn thân nàng về phía lão. Nhất thời Tần Tử Linh vô cùng kinh hãi, nàng vội lách người tránh né, nhưng ngay lúc đó Ngô Lão Khâu cũng thu chiêu, thân người lão lập tức cuộn bay đi, nhẹ nhàng phiêu hốt như một áng mây.

Đến lúc này thì Tần Tử Linh chẳng còn kiêng nể gì nữa, nàng vung hữu thủ ra sau.

“Soạt” một tiếng, trường kiếm đã tuốt ra khỏi vỏ. Nhanh như chớp, nàng vạch một đường kiếm rồi đâm mạnh tới trước, mũi kiếm nhắm mạn sườn phải của Ngô Lão Khâu mà tấn công.

Hàn quang vừa lấp lánh thì Tần Tử Linh chợt rùng mình chấn động, toàn thân nàng chao đảo, suýt chút nữa thì trường kiếm cũng tuốt khỏi tay.

Nàng kinh hãi nhìn kỹ thì thấy trường kiếm của mình đã bị tay áo đạo bào của Ngô Lão Khâu quán chặt lại.

Lão đạo cười một tràng quái dị rồi nói:

- Ta đếm tới mười, nếu cô nương ngươi có thể tuốt được kiếm ra thì tự nhiên bần đạo khâm phục, bằng không... hì hì... Tần Tử Linh cười nhạt một tiếng

rồi để khí từ đan điền, vận lên hữu thủ rồi giật mạnh.

Nàng thực hiện hai ba lần nhưng Ngô Lão Khâu vẫn đứng thản nhiên như thường, dường như nơi tay áo của lão có lực ngàn cân, khiến Tần Tử Linh không thể lay động trường kiếm được một phân.

Ngọc diện của nàng bất giác đỏ như gấc, nàng vận toàn lực bình sinh thử mấy lần nữa nhưng thanh kiếm như bị tảng đá ngàn cân đè lên, không thể rút ra được.

Đang lúc kinh thần khiếp quỷ thì nghe Ngô Lão Khâu cười hì hì, nói:

- Ta thấy ngươi tự chuốc lấy nhục rồi.

Nói đoạn lão buông tay áo ra, Tần Tử Linh chớp cơ hội vịch mũi kiếm lên, một đạo hàn quang lập tức xạ thẳng vào mặt Hắc Diện Đồng Ngô Lão Khâu.

Ngô Lão Khâu cười nhạt, nói:

- Ngươi tìm cái chết chẳng?

Lời phát thì hữu thủ cũng phát ra, ngũ trảo nhất hợp nhất phân tựa như chụp vào hư không.

Tần Tử Linh cảm thấy có năm luồng lực đạo bắn thẳng vào mặt mình, nhất thời nàng ngã ngửa ra đất và hôn mê bất tỉnh. Chờ đến lúc nàng tỉnh lại thì thời gian đã là nửa đêm. Tần Tử Linh cảm thấy toàn thân lạnh như băng, nàng trở mình và đưa tay ra sờ xung quanh thì phát hiện mình đang nằm trên một tảng đá lớn, chẳng trách tứ chi lại tê cứng như vậy.

Trong phòng chỉ có một ngọn đèn lò mờ, Tần Tử Linh muốn ngồi dậy nhưng vừa động tứ chi thì nàng phát hiện ra mấy chỗ đặc biệt. Tần Tử Linh vô cùng kinh hãi, nàng quét mục quang nhìn quanh phòng một lượt thì hiểu ra tất cả mọi chuyện.

Sợi dây buộc chân và tay nàng được cột vào một chiếc giường trong gian phòng.

Nơi đó có Hắc Diện Đồng Ngô Lão Khâu đang tọa thiền vận công.

Tần Tử Linh vận mục lực nhìn về phía lão thì chợt thấy lão mở to mắt rồi mỉm cười, nói:

- Cô nương tỉnh rồi à? Rất tốt, bản đạo cũng đoán không sai.

Tần Tử Linh cười nhạt, nói:

- Ngô Lão Khâu! Ta tưởng rằng lão là một nhân vật tiền bối khả kính, không ngờ lão chỉ là một kẻ tiểu nhân, lão giam ta trong này là có dụng ý gì?

Hắc Diện Đồng Ngô Lão Khâu trầm giọng nói:

- Dù ngươi nói thế nào thì bản đạo cũng không thả ngươi. Cô nương ngươi hãy ngoan ngoãn mà ngủ đi.

Tần Tử Linh vận lực giật mạnh một cái, nhưng sợi dây buộc chân và tay nàng lại siết chặt thêm, khiến nàng nhất thời đau đớn, buột miệng kêu thất thanh.

Ngô Lão Khâu cười nhạt, nói:

- Đây là loại dây mà bản đạo dùng gân cá sấu mấy trăm năm chế thành, nếu cô nương không sợ đau đớn thì cứ tự nhiên vận lực.

Tần Tử Linh lớn tiếng nói:

- Rốt cuộc thì lão muốn ta làm gì?

Ngô Lão Khâu cười hì hì, nói:

- Tần cô nương, ngươi hãy an tâm mà nghỉ ngơi đi, chỉ cần Giang Hải Phong đến là bản đạo sẽ thả ngươi đi ngay.

Tần Tử Linh cười nhạt, nói:

- Giang Hải Phong và ta không có chút quan hệ gì, dựa vào đâu mà lão bảo hần sẽ đến?

Ngô Lão Khâu chậm rãi nói:

- Điều đó chưa biết được, nhưng có người sinh ra chỉ thích quán vào chuyện người khác, nếu bản đạo đoán không sai thì tên tiểu tặc tử đó cũng sắp đến rồi.

Tần Tử Linh cười khẩy rồi nói:

- Lão cho rằng Giang Hải Phong sẽ đến cứu ta? Vậy thì lão quá sai lầm rồi!

Ngô Lão Khâu tỏ vẻ không vui, lão nói:

- Cả đời bản đạo chưa khẳng định một điều gì mà không nắm chắc, cứ yên tâm nghỉ ngơi đi, có thể một lát nữa sẽ gặp mặt tình nhân của cô nương đấy.

Tái Ngoại Phi Hồng nghe lão nói mấy câu này thì suýt bật khóc.

Trước đây, thanh uy của nàng chấn động cả nam bắc Thiên Sơn, không ngờ đêm nay lại bị người ta tùy tiện làm nhục thế này.

Đáng hận nhất là thấy địch nhân trước mặt mà vô kế khả thi, bình sinh nàng thủ thân giữ phận như băng trinh ngọc khiết, bây giờ lại ngủ bên cạnh một đạo nhân, nếu chuyện này truyền ra ngoài thì còn mặt mũi nào mà làm người?

Nghĩ đến đây thì nàng hận đến độ muốn chết quách cho xong, vậy mà hai sợi dây quái quỷ cứ trói chặt chân tay, muốn dịch động cũng không được.

Ngô Lão Khâu thấy phản ứng của nàng như vậy thì đầu thế yên tâm tọa thiền vận công, lão ta vận người mấy cái rồi tự nói:

- Ta nghĩ là thời gian cũng chẳng còn bao lâu nữa.

Lão bước tới mở cửa sổ nhìn ra ngoài một lúc rồi quay lại nói:

- Đồ nhi Hạng Anh của ta tuy nhan sắc không bằng ngươi nhưng võ nghệ thì chưa chắc thua ngươi, nếu cũng ngươi động thủ thật sự thì chưa biết ai thắng, ai bại. Sở dĩ bản đạo nhúng tay vào chuyện này là vì quá giận Giang Hải Phong, thực ra bản đạo chẳng có thù hận gì với cô nương ngươi.

Lão ngừng một lát rồi khẽ so vai rồi nói tiếp:

- Nếu cô nương có thể thay đổi chủ ý, thì chẳng những bản đạo thả cô nương mà còn có thể hóa địch thành bạn. Trong tương lai nếu cô nương có bất cứ chuyện gì thỉnh cầu, thì bản đạo sẽ xuất toàn lực giải quyết cho.

Lão gật gù và nói tiếp:

- Thế nào? Ý cô nương ra sao?

Tần Tử Linh cũng đang nóng lòng muốn thoát thân càng sớm càng tốt nên liền hỏi:

- Muốn ta thay đổi chủ ý gì?

Ngô Lão Khâu mỉm cười, nói:

- Được! Ta nói cho cô nương biết nhé. Chỉ cần cô nương tác thành giúp chuyện hôn sự giữa đồ nhi của bản đạo và Giang Hải Phong là được rồi, bản đạo thấy cô nương thừa sức làm được chuyện này.

Tần Tử Linh nộ khí xung thiên, nàng cười nhạt, nói:

- Xin lỗi, ta không làm được chuyện này, vả lại ta cũng không có quyền làm như thế.

Ngô Lão Khâu trợn trừng song mục, lão lớn tiếng nói:

- Nói vậy là cô nương không đồng ý? Hì hì... ta biết là ngươi không sợ chết, đã vậy thì phiền ngươi hãy nhẫn nại thêm một lát nữa.

Tần Tử Linh tức đến độ muốn khóc, nàng lớn tiếng hỏi:

- Lão là một đạo nhân mà tại sao chẳng thông tình đạt lý cả vậy? Chuyện này có quan hệ gì đến ta? Tại sao phải cứ giày vò ta như thế?

Ngô Lão Khâu mỉm cười, nói:

- Cô nương ngươi nhẫn nại một lúc nữa là được rồi.

Bỗng nhiên lão ngược nhìn sắc trời bên ngoài cửa sổ rồi lớn tiếng nói:

- Đến rồi! Mau đem bút mực và giấy vào đây!

Lập tức có người bên ngoài đáp “vâng” một tiếng, kẻ đó là một tiểu đồng chạy vào, hai tay nâng giấy bút cùng nghiên mực đặt lên bàn cho Ngô Lão Khâu.

Đoạn đồng tử cúi người, nói:

- Đạo gia còn chuyện gì sai bảo nữa không?

Hắc Diện Đồng Ngô Lão Khâu mỉm cười, hỏi:

- Bây giờ là canh mấy rồi?

Tiểu đồng cúi người đáp:

- Sắp đến canh tư rồi, tiểu nhân sợ làm kinh động đạo gia nên dặn lão quản gia không đánh trống canh.

Ngô Lão Khâu chau mày nói:

- Hồ đồ, mau đi thắp bốn ngọn đèn lồng lên, dặn mọi người là gặp bất kỳ chuyện gì cũng không được quán vào.

Tiểu đồng cung kính đáp một tiếng rồi lui ra ngoài, chẳng mấy chốc thì bên ngoài đã có bốn ngọn đèn lồng sáng rực được thắp lên.

Tần Tử Linh thấy vậy nhưng không hiểu gì cả, nàng cười nhạt và hỏi:

- Đạo nhân, đây là trò gì vậy? Ta không ngại nói cho lão biết rằng Giang Hải Phong võ nghệ siêu quần không dễ bị lừa đâu.

Ngô Lão Khâu phá lên cười một tràng rồi nói:

- Ai thèm lừa hử? Nói cho cô nương người biết, bốn ngọn đèn đó là chỉ rõ đường cho Giang Hải Phong đấy, chỉ cần hử nhìn thấy là biết ngay thôi.

Tần Tử Linh càng không hiểu, nàng hỏi tiếp:

- Làm sao lão biết đêm nay hử sẽ đến?

Ngô Lão Khâu cười hì hì, nói:

- Bần đạo đã sai người hạ chiến thư với hử, nếu hử muốn cô nương người sống thì lúc này, không thể không đến.

Tái Ngoại Phi Hồng vô cùng kinh ngạc, nàng vừa hổ thẹn vừa tức, nhất thời hận đến run cả giọng. Nàng đáp ứng nói:

- Lão... lão thật quá bỉ ổi!

Ngô Lão Khâu cười nhạt, nói:

- Vừa rồi chẳng phải người nói là hử không thể đến đó sao? Chúng ta thử chờ xem, nhất định là hử sẽ tới.

Tần Tử Linh lại hỏi:

- Thế nghiên bút này dùng để làm gì?

Ngô Lão Khâu cười ha ha rồi nói:

- Thiên cơ bất khả lậu, cô nương cứ chờ xem rồi sẽ biết.

Tần Tử Linh căm hận nói:

- Võ công của Giang Hải Phong chưa hử đã thua lão, lão đừng quá tự phụ.

Hắc Diện Đồng Ngô Lão Khâu mỉm cười, hử chỉ tay ra tứ phía rồi nói:

- Cô nương có xem thấy không? Ta treo bốn ngọn đèn lồng đó, cố nhiên có thể nói là để soi đường nhưng không chừng đó cũng là mê lộ.

Tần Tử Linh ngạc nhiên, hỏi:

- Lão nói thế nghĩa là sao?

Ngô Lão Khâu cười nhạt, nói:

- Cô nương hỏi quá nhiều rồi đấy.

Lão vừa dứt lời thì bỗng nhiên trên lầu có tiếng chuông reo vang.

Ngô Lão Khâu trầm sắc diện, lão nói:

- Người của lòng người đã đến rồi.

Nói đoạn lão quay người lướt tới chiếc giường tre, sau khi tọa thiền ngay ngắn thì bỗng nhiên một giọng lạnh lùng phát ra bên ngoài cửa sổ:

- Đạo nhân, lão cho rằng Tứ Đẳng Thủ Cung đủ để ngăn cản bước chân của tại hạ sao? Để tại hạ phá giải cho lão xem.

Lời dứt thì nghe “bốp” một tiếng, một ngọn đèn lồng vụt tắt.

Ngô Lão Khâu sửng người, lão cười ha ha rồi nói:

- Tiểu tử, quả nhiên là người đã đến.

Nói đoạn lão đưa tay kéo một sợi dây trước chỗ ngồi, bốn ngọn đèn lập tức xoay chuyển.

Đồng thời lão cũng nhanh chóng tắt ngọn đèn vừa tắt, lão nhìn ra ngoài

cửa sổ và lớn tiếng nói:

- Giang Hải Phong, đây chỉ là chút trải nghiệm của bản đạo đối với người mà thôi, chờ người phá xong rồi vào nhà nói chuyện.

Người bên ngoài cửa sổ cũng đáp lại bằng một tràng cười sang sảng rồi nói:

- Đạo nhân, lão cho rằng phương pháp biến hóa ảo diệu của Tứ Đăng Thủ Cung sẽ đưa tại hạ vào mê hồn trận chăng? Đừng nằm mơ!

Tràng cười vừa dứt thì dường như giọng nói đã chuyển lên góc lầu, người bên ngoài lại nói tiếp:

- Nói cho lão biết, trò này tại hạ đã chơi từ năm mười bốn tuổi rồi.

Tiếp theo lại là một tràng cười vang vang.

Ngô Lão Khâu cười nhạt một tiếng rồi kéo chiếc mâm gỗ từ dưới giường ra, sau khi dỡ tấm vải đen trên mâm thì thấy bên trong chứa đầy cát vàng.

Lão đưa tay chạm vào cát và nói:

- Tiểu tử, người nói nghe dễ dàng quá nhỉ, sao không thử xem?

Dường như Giang Hải Phong ở bên ngoài không ngừng vận dụng thân hình tung người qua lại bốn góc lầu. Giọng nói của chàng cũng phát ra từ nhiều vị trí bất nhất.

Còn Ngô Lão Khâu thì đặt tay lên mâm cát rồi ngưng thần nhìn ra ngoài, song mục không chớp và không xê dịch.

Lúc này nghe Giang Hải Phong khẽ quát:

- Tắt đèn thứ ba!

Theo đó là một tiếng “bốp”, chiếc đèn thứ ba xoay chuyển nhanh như bay nhưng cũng vụt tắt.

Ngô Lão Khâu buột miệng nói:

- Tiểu tử, người khá lắm!

Lời vừa dứt thì nắm cát trong tay lập tức phát ra “vù vù”.

Cùng lúc, bên ngoài cửa sổ lại phát ra tiếng quát:

- Đèn thứ tư!

“Bốp” một tiếng, chiếc đèn cuối cùng cũng vụt tắt, “mê cát” do Ngô Lão Khâu đánh ra, tựa như thạch trầm đại hải.

Khuôn mặt của Hắc Diện Đồng Ngô Lão Khâu lập tức hiện lộ vẻ khản trương, lão đứng lên và bung theo mâm cát, từ từ bước đến cửa sổ. Lão cười nhạt, nói:

- Giang Hải Phong, vẫn còn hai đèn, người có thể đi gần tới trước rồi đấy.

Lời vừa dứt thì trước mắt lão có bóng đen thấp thoáng, Ngô Lão Khâu quát lớn:

- Cút xuống!

Cùng một lúc thì hữu thủ cũng phát ra, một nắm cát vàng đánh thẳng về phía bóng đen.

Ngô Lão Khâu cười nhạt, nói - Tiểu tử... Lão định nói:

người đã phục chưa?

Nhưng câu này chưa xuất ra khỏi miệng thì có một bóng đen đã lướt tới trước mặt lão.

Nhìn kỹ mới biết người này mặc lam y chứ không phải hắc y.

Ngô Lão Khâu ngẩn người một lát rồi buột miệng kêu lên:

- Không xong rồi!

Lão định quay người thì bỗng nhiên nghe “bốp bốp” hai tiếng.

Hai chiếc đèn còn lại cùng tắt một lúc.

Ngọn đèn lơ mờ trong phòng chợt chao động.

Giang Hải Phong đã vào trong, chàng cười ha ha rồi nói:

- Đạo nhân, phen này lão nên phục khí đi thôi.

Ngô Lão Khâu quay phắt lại, khuôn mặt đen chợt biến thành xanh xanh tím tím, trước mặt lão là một thiếu niên khôi ngô tuấn tú, chính là Giang Hải Phong.

Trên người chàng lúc này chỉ là một bộ đoản y màu trắng đục, rõ ràng là chiếc trường bào màu lam vừa rồi là áo khoác bên ngoài của chàng.

Cơ trí và tuyệt kỹ của thiếu niên này khiến Ngô Lão Khâu bất giác kinh ngạc và kinh phục vô cùng.

Lão hơi ngó người một lúc rồi cười nhạt, nói:

- Rất tốt, bây giờ chúng ta có thể nói chuyện rồi.

Giang Hải Phong quét mục quang nhìn qua Tần Tử Linh trên chiếc giường đá rồi mỉm cười, nói:

- Đạo nhân, lão dùng thủ đoạn này để đối phó với một cô nương vô tội mà không cảm thấy tàn nhẫn sao?

Ngô Lão Khâu cười hì hì, nói:

- Vậy thì chuyện người và đồ nhi Hạng Anh của ta có tàn nhẫn không?

Giang Hải Phong chau mày nói:

- Chuyện của lệnh đồ có can hệ gì đến vị Tần cô nương này?

Ngô Lão Khâu “hừ” một tiếng rồi nói:

- Tất nhiên là có quan hệ, thực ra chuyện sống chết của cô ta hoàn toàn do một tay người quyết định, bản đạo chỉ nghe người nói một câu thôi.

Giang Hải Phong bước đến cạnh Tần Tử Linh và nói:

- Tần cô nương, vì chuyện của tại hạ mà hại cô nương phải chịu khổ, quả thực trong lòng tại hạ rất bất an, nhưng xin cô nương yên tâm, nhất định tại hạ sẽ cứu cô nương ra khỏi nơi này.

Từ khi Giang Hải Phong vào phòng thì Tần Tử Linh luôn nhắm mắt, vì nàng hổ thẹn khi nhìn thấy chàng, bộ dạng tiêu tụy của nàng há để cho chàng nhìn thấy sao?

Thật tình nàng muốn mặt đất nứt ra cho mình chui xuống cho xong.

Nhưng Giang Hải Phong vừa dứt lời thì bỗng nhiên nàng mở mắt ra và nói:

- Đại ca, chuyện này là do muội hại đại ca rồi, sao lại nói ngược là đại ca hại muội?

Giang Hải Phong cười nhạt, nói:

- Bất luận thế nào thì tại hạ cũng phải cứu cô nương ra khỏi chốn này.

Tần Tử Linh chưa kịp khai khẩu thì Ngô Lão Khâu đã tiếp lời:

- Bất luận thế nào thì ngươi cũng chẳng có cách cứu cô ta đi.

Giang Hải Phong từ từ quay người lại. Chàng nói:

- Đạo nhân! Chẳng qua là tại hạ nể lão có tuổi tác nên mới tiên lễ hậu binh với lão.

Chàng chỉ tay qua Tần Tử Linh rồi nói tiếp:

- Lão cho rằng hai sợi dây đỏ có thể làm khó tại hạ chăng?

Ngô Lão Khâu cười ha ha rồi nói:

- Ngươi nghĩ sai rồi, hiện tại sinh mệnh của cô ta đã nằm trong tay bản đạo, tuyệt không hư ngôn, hình như ngươi chưa nghĩ tới điều này?

Giang Hải Phong bất giác động lòng, chàng hỏi:

- Ý muốn nói là võ công của tại hạ không bằng lão chăng?

Ngô Lão Khâu nhe răng ra cười hì hì và nói:

- Đó là một chuyện khác!

Giang Hải Phong quay người lướt tới cạnh Tần Tử Linh và đưa tay nắm lấy mạch môn của nàng.

Động tác này khiến Tần Tử Linh kinh ngạc giật thót người, nàng buột miệng nói:

- Ngươi... Giang Hải Phong trầm giọng nói:

- Cô nương đừng sợ, ngu huynh chỉ muốn xem thử cô nương có bị nội thương hay không mà thôi.

Ngô Lão Khâu chẳng có ý ngăn cản những động tác của Giang Hải Phong, lão bước lui và ngồi xuống chiếc giường tre.

Giang Hải Phong xem mạch cho Tần Tử Linh một lúc rồi bỗng nhiên buông tay nàng ra.

Sắc diện chợt biến, chàng nói:

- Cô nương... Bỗng nhiên chàng quay người lại, song mục trợn trừng nhìn Ngô Lão Khâu và nói:

- Đạo nhân quá bỉ ổi rồi! Lão đã giở trò gì trên thân thể cô ta? Hãy mau nói rõ ra đi!

Ngô Lão Khâu hơi kinh ngạc, lão nói:

- Quả nhiên ngươi cũng có kiến thức. Không sai, lão phu đã bỏ chút độc trên người cô nương này. Nhưng trong vòng nửa canh giờ thì không đến nỗi bị độc tố phát tác mà chết, khoảng thời gian đó đủ để chúng ta thương lượng.

Giang Hải Phong bộc phát đại nộ, chàng quát lớn rồi tung người lướt tới trước, song chưởng bình thế đẩy thẳng vào ngực Ngô Lão Khâu.

Lão cười nhạt một tiếng rồi phất hai tay áo đạo bào ra, tứ phương cách không mà đối với nhau.

Sau đó Ngô Lão Khâu mượn thể lách người qua một bên, lão cười ha ha rồi nói:

- Giang Hải Phong, ta thấy ngươi nên bình tĩnh lại. Không phải bản đạo sợ ngươi, chỉ có điều việc cứu ngươi trước mắt là quan trọng.

Giang Hải Phong ngăn người, chàng hận đến cực độ, song mục muốn rách toạc ra.

Ngô Lão Khâu lại cười hì hì và nói:

- Lúc này có lẽ Mộc Đan Trùng trong người Tần cô nương đã bò lên đến hai mạch Nhâm Đốc rồi, không đầy nửa canh giờ sau sẽ bò lên tới não, khi đó e rằng sinh mạng của Tần cô nương khó mà bảo toàn được.

Giang Hải Phong kinh tâm động phách, chàng biết Mộc Đan Trùng sinh sống trên cây Mộc Đan ở vùng hoang dã.

Nghe nói hình thù của loại trùng này rất kỳ quái, thân trắng và mềm, có thể co duỗi tùy ý, có thể lớn mà cũng có thể nhỏ, một khi nhập vào thân thể con người thì biến nhỏ như sợi dây rồi theo huyết mạch mà di chuyển.

Bản thân loại Mộc Đan Trùng này tuy độc nhưng lại không thích tiết dịch độc làm hại người hoặc gia súc, nó chỉ thích bò lên và ăn não người mà thôi. Vì thế, sau khi nó vào thân thể thì lập tức theo hướng não bộ mà đi, chỉ có điều động tác của nó cực kỳ chậm, từ lúc vào thân thể con người cho đến khi bò tới não hộ huyết phải mất thời gian rất dài, tối thiểu cũng phải mất bảy tám canh giờ.

Trong khoảng thời gian này, bất luận là người hay gia súc cũng đều không cảm nhận được sự tồn tại của nó trong cơ thể mình.

Chờ đến lúc nó nhập vào não bộ thì mới cảm nhận được, nhưng đã quá muộn rồi.

Lúc này Mộc Đan Trùng thấy não là ăn ngay, phần lớn độc dịch cũng tiết vào não người trong lúc này, bất luận là người hay súc vật cũng đều chết bất đắc kỳ tử. Dù có thuốc giải độc linh nghiệm cỡ nào cũng vô phương cứu vãn.

Lúc này Tần Tử Linh nằm trên giường đá nghe vậy thì kinh hãi không thôi, nàng không ngờ Hắc Diện Đồng Ngô Lão Khâu này lại giở thủ đoạn như thế trên thân thể mình.

Trước đây nàng sống ở vùng hoang dã nên rất hiểu về Mộc Đan Trùng, vì vậy nàng vừa nghe xong thì dường như toàn bộ huyết mạch đều ngừng lưu động.

Nàng cười nhạt một tiếng rồi nói:

- Ngô Lão Khâu, rốt cuộc ta và lão có thù hận gì mà lão lại dùng thủ đoạn thần nhân đều cảm phẫn như vậy để hại ta? Ta có biến thành quỷ thì ta cũng

không tha cho lão đâu.

Nói đoạn hai dòng lệ bất giác tuôn ra, nàng quay sang nói với Giang Hải Phong:

- Giang đại ca, đừng vì muối mà bỏ qua cho tên yêu đạo này, đây chỉ là mệnh vận của muối mà thôi.

Giang Hải Phong cười nhạt, nói:

- Cô nương chớ tuyệt vọng, hãy nghe xem lão ta nói những gì đã!

Chàng quay sang hỏi Ngô Lão Khâu:

- Lão muốn thương lượng với tại hạ chuyện gì? Chỉ cần tại hạ làm được thì tất sẽ quyết tâm làm.

Tần Tử Linh gạt lệ nói:

- Người đừng để trúng nguy kế của lão, Giang đại ca, hãy đi mau đi.

Ngô Lão Khâu cười hì hì, nói:

- Chết đến nơi mà còn như vậy à? Thật là hồ đồ quá sức.

Giang Hải Phong nén tức khí và nói:

- Đạo nhân, lão mau nói ra đi!

Ngô Lão Khâu gạt đầu nói:

- Được!

Lão nhấp ngụm trà rồi nói tiếp:

- Thực ra cũng không khó, chỉ cần người đồng ý chọn ngày thành hôn với đồ nhi của ta thì bản đạo sẽ cứu cho vị Tần cô nương này khỏi chết. Thế nào?

Giang Hải Phong bất giác ngẩn người giữa đường trường.

Ngô Lão Khâu lại nói tiếp:

- Bằng không thì đừng mong mạng sống của vị cô nương này nữa.

Tái Ngoại Phi Hồng nghe đến đây thì nộ khí xung thiên, nàng lớn tiếng nói:

- Chuyện hôn sự không phải là trò đùa, đại ca không thể vì muối mà chịu khổ suốt đời, đại ca nên suy nghĩ rồi hãy hành sự.

Giang Hải Phong không ngờ Ngô Lão Khâu lại lấy chuyện này uy hiếp mình, đây là chuyện đại sự quan hệ đến cả cuộc đời nên nhất thời chàng không thể không suy nghĩ.

Ngô Lão Khâu lại cười hì hì rồi nói:

- Đồ nhi của ta yêu người say đắm, điều này có lẽ người cũng biết rồi.

Giang Hải Phong tức run người, chàng gạt đầu và nói:

- Tại hạ đồng ý.

Tần Tử Linh nghe vậy thì bất giác rơi lệ. Nàng kêu lên:

- Giang đại ca, không được làm thế, như vậy là tự hủy hoại mình đấy!

Giang Hải Phong gượng cười, nói:

- Cứu mạng là quan trọng.

Chàng quay sang nói với Ngô Lão Khâu:

- Lão còn không mau giầu cứu cho cô ta? Lẽ nào lão không yên tâm về tại

hạ?

Ngô Lão Khâu lại cười hì hì, rồi nói:

- Không sai, bản đạo còn có chút chưa yên tâm.

Đôi mày kiếm của Giang Hải Phong chợt dựng ngược lên.

Ngô Lão Khâu chỉ tay vào giấy bút và nói:

- Người hãy để lại mấy chữ làm bằng, bản đạo sẽ lập tức giải độc cho cô ta.

Giang Hải Phong đã trừng mắt, song mục như đổ lửa nhưng cuối cùng chàng thở dài một hơi rồi bước nhanh lại bàn cầm lấy bút.

Tần Tử Linh vội kêu lên:

- Giang đại ca muốn viết thật sao?

Sắc diện của Giang Hải Phong trầm hẳn xuống, chàng không để ý đến Tần Tử Linh mà mục quang chuyên chú nhìn lên người Ngô Lão Khâu.

Ngô Lão Khâu mỉm cười, nói:

- Bồn nhân thành ý lấy Hàng Châu Hạng Anh làm thơ... Viết!

Giang Hải Phong không cần suy nghĩ chàng phóng bút viết ngay.

Ngô Lão Khâu gật đầu và đọc tiếp:

- Việc đã được song phương đồng ý và do Thiên Sơn Tần Tử Linh cùng Cô Tô Ngô Lão Khâu đạo nhân làm mai.

Tần Tử Linh buột miệng nói:

- Ta không có, người không thể viết bừa.

Ngô Lão Khâu liếc nhìn nàng vào mỉm cười, nói:

- Hiện tại cô nương hãy yên lặng một chút.

Tần Tử Linh càng tức thì lệ càng rơi như mưa.

Nàng vừa khóc vừa nguyên rửa:

- Đồ không biết xấu mặt, chỉ bằng lão giết ta đi còn hơn.

Ngô Lão Khâu khẽ nhún vai và cười nhạt, nói:

- Ta cũng chẳng biết làm thế nào khác, chỉ sợ là hấn không đồng ý thôi.

Nói đoạn lão quay lại thì thấy Giang Hải Phong đã y theo lời mà viết. Ngô Lão Khâu lại đọc tiếp:

- Sau định ước một ngày là thành hôn, sau khi thành hôn thì phu xướng phụ tùy, tuyệt không oán hận.

Giang Hải Phong chẳng nói một lời, chàng cứ viết y như vậy.

Ngô Lão Khâu mỉm cười, đọc tiếp:

- Tất cả lấy chứng cứ đây làm bằng, ngày sau nếu có một bên nào làm trái đạo thì chứng cứ này sẽ công bố ra khắp thiên hạ.

Lão ngừng một lát rồi nói tiếp:

- Bên dưới ghi tên song phương rồi điểm chỉ vào.

Giang Hải Phong vẫn không nói gì, chàng ghi tên họ xong rồi đưa mảnh giấy cho Ngô Lão Khâu.

Lão thay đệ tử Hạng Anh ghi tên vào và cầm lên xem kỹ lại một lượt, thần

sắc lộ vẻ đắc ý.

Giang Hải Phong cười nhạt, nói:

- Lão phải bảo quản chứng cứ này cẩn thận đấy, tại hạ chỉ biết chứng cứ chứ không biết người.

Ngô Lão Khâu cười ha ha rồi nói:

- Chuyện này đương nhiên. Bây giờ ta có thể giải cứu cho cô nương này rồi. Lão xếp mảnh giấy cất vào người rồi bước về phía Tần Tử Linh, nhưng Tần Tử Linh liền quát lớn:

- Ai cần lão thương hại!

Ngô Lão Khâu bất giác ngăn người.

Giang Hải Phong bước tới khuyên nhủ:

- Chuyện đã đến nước này, xin cô nương hãy nghĩ rộng ra một chút.

Tần Tử Linh cười nhạt một tiếng rồi chú mục nhìn Giang Hải Phong, đang lúc định nói thì nàng phát hiện Giang Hải Phong nháy mắt với mình.

Bất giác nàng thầm nghĩ:

- “Không lẽ đây là quỷ kế của hắn?” Nghĩ đoạn nàng nhắm mắt nằm yên bất động, phó mặc sự việc cho Giang Hải Phong giải quyết.

Giang Hải Phong quay lại gạt đầu ra hiệu.

Ngô Lão Khâu bước đến cạnh Tần Tử Linh rồi mỉm cười, nói:

- Cô nương chớ động dậy nhé, bản đạo thu hồi Mộc Đan Trùng là cô nương bình phục ngay thôi.

Nói đoạn lão lấy ra một tiểu hồ lô rồi nhìn qua Giang Hải Phong và nói:

- Phiền người cởi giày bên chân phải của cô ta ra, bản đạo sẽ dễ hành sự hơn.

Giang Hải Phong hơi ngạc nhiên, nhưng chàng cũng y lời tháo chiếc giày bên chân phải của Tần Tử Linh ra, đồng thời chàng nói:

- Cô nương, đây là chuyện chẳng đáng dừng, xin đừng giận nhé.

Tần Tử Linh mở choàng mắt ra và nói:

- Người... Một câu chưa nói hết thì lệ đã tuôn trào như mưa, nàng vội nhắm mắt lại, để mặt Giang Hải Phong và Ngô Lão Khâu muốn làm gì thì làm.

Ngô Lão Khâu liền xuất thủ cách không điểm vào giữa bàn chân Tần Tử Linh.

Tần Tử Linh bất giác rung mình một cái, Ngô Lão Khâu lập tức giải thích:

- Đây là mở Thông Tuyền huyết cho cô nương thôi.

Giang Hải Phong không nói gì. Ngô Lão Khâu mở nắp hồ lô ra, một mùi dị hương lập tức lan tỏa khắp phòng, vừa ngửi phải thì cảm thấy đau đầu ngay.

Ngô Lão Khâu đưa miệng hồ lô ụp vào giữa lòng bàn chân của Tần Tử Linh rồi mỉm cười, nói:

- Tạm thời cô nương đừng động, chỉ cần thời gian chừng một tuần trà là xong ngay.

Tần Tử Linh chẳng có phản ứng gì.

Lúc này Ngô Lão Khâu vừa giữ hồ lô vừa bắt đầu quan sát kỹ Giang Hải Phong.

Lão nói:

- Bần đạo và lệnh sư Ngân Hà lão nhân từng có duyên gặp mặt mấy lần, chỉ đáng tiếc là bây giờ lão ta không còn ở nhân gian nữa.

Giang Hải Phong nghe nhắc đến sư phụ thì lòng quặn đau, chàng nói:

- Lúc này tốt nhất là chúng ta đừng nói đến chuyện tiên sư nữa.

Ngô Lão Khâu mỉm cười, nói:

- Ta làm thế này cũng vì bất đắc dĩ thôi, người phải bỏ qua mới được.

Giang Hải Phong cười nhạt, nói:

- Chuyện này vẫn chưa có kết quả cuối cùng, lão đừng vội lạc quan.

Ngô Lão Khâu ngạc nhiên hỏi lại:

- Người nói gì thế? Người định trở mặt à? Người nên biết, đã là người trong võ lâm thì nói ra là phải làm, lời hứa đáng giá ngàn vàng.

Giang Hải Phong lạnh lùng nói:

- Vì vậy lão phải khá bảo quản bằng chứng mới được.

Ngô Lão Khâu nói:

- Đương nhiên!

Ngoài miệng nói thế nhưng trong lòng lão không khỏi nghi ngờ, bởi lẽ Giang Hải Phong không chỉ một lần nói đến bằng chứng, bất giác lão thâm nghĩ:

- “Lẽ nào hắn muốn lấy trộm từ trên người ta?” Nghĩ đoạn lão đưa tay sờ sờ vào người mình, khi biết trang giấy vẫn còn nằm nguyên chỗ cũ thì lão cười nhạt, nói:

- Giang Hải Phong, người định trộm nó từ tay bần đạo à? Đừng vọng tưởng!

Giang Hải Phong cười một tràng sang sảng rồi nói:

- Đại trượng phu há có hành động của bọn tiểu nhân đó? Đạo nhân, lão yên tâm, tại hạ không bao giờ làm thế đâu.

Hắc Diện Đồng Ngô Lão Khâu cười nhạt, nói:

- Như vậy thì tốt cho cả hai bên thôi.

Trong lúc nói chuyện thì bỗng nhiên Tần Tử Linh động dậy thân thể.

Ngô Lão Khâu mỉm cười, nói:

- Có lẽ là ổn rồi!

Lời vừa dứt thì nghe mấy tiếng “lách cách” rơi vào hồ lô. Ngô Lão Khâu nhanh chóng đập nắp hồ lô lại và nói:

- Cô nương chớ kinh động, bây giờ Mộc Đan Trùng đã ra rồi, mọi chuyện đều ổn cả. Nào, bần đạo mở trói cho cô nương đây.

Giang Hải Phong vội nói:

- Khoan đã!

Chàng bước tới bắt mạch cho Tần Tử Linh, quả nhiên mọi chuyện đều trở lại bình thường.

Ngô Lão Khâu nói:

- Chờ bàn đạo mở hai sợi dây gân cá sấu này ra thì cô nương có thể tự do hành động rồi.

Giang Hải Phong cười nhạt, nói:

- Chuyện này không cần phiền đến lão.

Nói đoạn chàng dùng ngón tay trở và ngón tay giữa tạo thành chiếc kéo rồi kẹp vào hai đầu dây, hai sợi gân cá sấu vô cùng chắc đó không chịu nổi lực kẹp của hai ngón tay, lập tức đứt ra.

Tần Tử Linh trở người đứng lên và cười nhạt, nói:

- Giang huynh, xin chúc mừng.

Mục quang của nàng rung rung ngấn lệ nhưng dường như cũng bị phần vô hạn.

Nàng quay sang nói với Hắc Diện Đồng Ngô Lão Khâu:

- Nhất định ta phải trả món nợ hôm nay.

Ngô Lão Khâu cười cười, nói:

- Tốt nhất là cô nương nên nuốt hận, lần sau nếu để lọt vào tay bàn đạo thì chẳng hay ho gì đâu.

Tần Tử Linh cười nhạt, nói:

- Đa tạ hảo ý của lão!

Nói đoạn nàng cảm thấy mình không nên lưu lại nơi này nên vội quay người bỏ đi ngay.

Giang Hải Phong vội bước theo và khẽ nói:

- Cô nương!

Tần Tử Linh quay lại, nàng gượng cười, nói:

- Chuyện đến nước này thì còn gì hay ho để nói nữa? Nhưng Giang đại ca đã đối xử với muội như vậy thì muội cảm kích suốt đời.

Nói đến cuối câu thì thanh âm chợt nhỏ lại, sắc diện của nàng cũng ửng đỏ, khi nói xong thì đầu nàng cũng bất giác cúi xuống.

Giang Hải Phong chợt động lòng, đến bây giờ chàng mới thật sự hiểu dụng tâm và thâm tình của đối phương đối với mình, vì vậy mà nhất thời chàng vô cùng cảm động.

Chàng thở dài một hơi rồi nói:

- Cô nương yên tâm... Sự việc chưa đến nỗi tuyệt vọng đâu.

Tần Tử Linh kinh ngạc, nàng ngược nhìn chàng, còn Giang Hải Phong vì cảm thấy Ngô Lão Khâu đứng ở phía sau nên cũng không tiện nói nhiều.

Chàng do dự một lúc rồi khẽ nói:

- Ngày mai vào giờ Ngọ, chúng ta gặp nhau ở thạch đình giữa Tây Hồ nhé!

Hai gó má của Tần Tử Linh lại đỏ lên, lúc này nghe Ngô Lão Khâu xen vào:

- Cô nương không cần bảo kiếm của mình nữa à?
 Nói đoạn lão vung tay quăng thanh trường kiếm tới.
 Tần Tử Linh xoay người bắt lấy và cười nhạt, nói:
 - Lão đạo, lão chớ quá đắc ý! Sớm muộn gì ta cũng cho lão biết sự lợi hại.
 Nói đoạn nàng tung người phi thân qua cửa sổ mà đi.
 Ngô Lão Khâu nhìn theo bóng nàng dần khuất rồi cười ha ha, nói:
 - Giỏi cho một thiếu nữ quật cường!
 Giang Hải Phong tiếp lời:
 - Đạo nhân, tại hạ đã có hôn ước với lệnh đồ, sao không mời cô ta ra gặp mặt?
 Ngô Lão Khâu cười cười, nói:
 - Cô ta sắp trở thành tân nương rồi, không xuất diện cũng chẳng sao.
 Giang Hải Phong cười nhạt, nói:
 - Tại hạ có chuyện muốn nói, cần phải nói trước mặt cô ta mới được.
 Ngô Lão Khâu suy nghĩ một lúc rồi nói:
 - Đã vậy thì bàn đạo sẽ gọi cô ta tới ngay.
 Lời vừa dứt thì cửa phòng chợt mở.
 Hạng Anh không mời mà tự đến, nàng nhìn Giang Hải Phong và mỉm cười, nói:
 - Tướng công muốn gặp thiếp chẳng?
 Giang Hải Phong gật đầu, nói:
 - Hôn nhân là đại sự, không thể qua loa đại khái được, tại hạ muốn hỏi gia một chuyện để bẩm báo với phụ mẫu, nhiều lắm là mười ngày sau sẽ trở lại, chẳng hay cô nương có thể cho phép?
 Hạng Anh gật đầu mà không cần suy nghĩ, nàng nói:
 - Tốt nhất là nhanh một chút, mười ngày là quá dài đấy.
 Nhìn khuôn mặt của nàng, quả thật Giang Hải Phong muốn nôn oẹ, nhưng chàng bình tĩnh cời chiếc nhẫn trên ngón tay giữa ra và nói:
 - Đã là phu thê thì không thể không có sính vật, chiếc nhẫn này tạm thời làm sính lễ, mong cô nương thu nạp.
 Hạng Anh cười hì hì, sắc diện đầy vẻ vui mừng, nàng nói:
 - Tướng công quá khách khí rồi, được thôi!
 Nói đoạn nàng đưa ngón tay ra đón nhận, trong khi đặt chiếc nhẫn vào tay Hạng Anh thì ngón tay giữa của Giang Hải Phong đột nhiên bật thẳng ra.
 Hạng Anh đang bị lừa tình thiêu đốt trong lòng thì làm sao ngờ. Ngô Lão Khâu đứng bên cạnh nhìn thấy vậy thì chợt cảm nhận được sự bất ổn, lão vội lớn tiếng nói:
 - Hạng Anh chú ý!
 Hạng Anh vội co tay lại nhưng đã quá muộn.
 Nàng cảm thấy một luồng chỉ phong sắc như dao bắn thẳng vào giữa lòng

bàn tay mình, sau đó song mục nàng trợn trừng rồi ngã ngửa ra đất.
Ngô Lão Khâu quát lớn một tiếng rồi bỏ nhào đến chỗ Hạng Anh, lão cúi xuống nhìn kỹ thì thấy song mục của ái đồ nhắm nghiền, sắc diện lúc xanh lúc đen, rõ ràng tính mạng đang rất nguy cấp.
Ngô Lão Khâu vô thê bất tử, đơn độc trên thế gian và chỉ có một đồ đệ này, do vậy mà lão yêu quý Hạng Anh như con, bây giờ thấy vậy thì toàn thân bất giác run lên, suýt chút nữa là hôn mê bất tỉnh.
Hồi lâu sau, Ngô Lão Khâu trấn định tinh thần rồi quát lớn:
- Giang Hải Phong, ta phải lấy mạng ngươi!
Lời phát thì người cũng lướt tới, song chưởng một tả một hữu, từ hai bên mà hợp vào giữa rồi đẩy thẳng tới trước.
Giang Hải Phong cũng phát song chưởng ra, tứ chưởng cách không đối nhau, kinh lực tỏa ra ngoài khiến toàn bộ gian phòng phải chấn động.
Sau đó, song phương lại phân ra, mỗi người lướt qua một bên.
Ngô Lão Khâu lập thế định công kích lần nữa thì chợt nghe Giang Hải Phong cười sang sảng và nói:
- Đạo nhân, không lẽ lão muốn nhìn cô ta chết như thế?
Ngô Lão Khâu vốn đã nhóm gót, nhưng nghe vậy thì bất giác kiềm chân, lão trừng mắt nhìn Giang Hải Phong, khí hận phát lên khiến thân người run bần bật.
Giang Hải Phong mỉm cười, nói:
- Chuyện này cũng chẳng có gì, lấy đạo của người mà không chế người mà thôi.
Ngô Lão Khâu ngăn người, mắt trợn tròn miệng há hốc, lão dậm chân thành thịch rồi quay sang Hạng Anh, lão đưa tay vạch mắt nàng xem kỹ rồi lại bắt mạch cho nàng.
Kỳ quái là dường như lão không biết ái đồ của mình thọ thương ở chỗ nào.
Giang Hải Phong cười nhạt, nói:
- Đạo nhân, lão không thấy cô ta thọ thương chỗ nào thì sẽ khiến cô ta chết sớm hơn một chút đấy.
Ngô Lão Khâu vội đứng lên và nói:
- Thế cô ta thọ thương ở chỗ nào?
Giang Hải Phong cười cười, nói:
- Rất đơn giản, đưa tờ chứng cứ cho tại hạ thì tại hạ sẽ giải cứu lệnh đồ miễn phí, bảo đảm là hoàn trả cho lão một đồ đệ khỏe mạnh.
Ngô Lão Khâu giận tái cả mặt, lão quát lớn:
- Được! Tiểu tử ngươi khá lắm!
Giang Hải Phong thản nhiên nói:
- Cái này tùy ý lão vậy, một khi cô ta chết rồi thì trang giấy chứng cứ đó còn có ích gì, đạo nhân lão sao không suy nghĩ cho kỹ?

Sắc diện của Ngô Lão Khâu xanh xám như tro, lão thở dài một hơi rồi nói:

- Được rồi! Được rồi! Chứng cứ đây!

Nói đoạn lão lấy tờ chứng cứ đưa ra và nói:

- Nhưng ngươi phải nói cho ta biết thương thế ở chỗ nào?

Giang Hải Phong mỉm cười, nói:

- Tại hạ dùng Tiên Thiên Nhất Chỉ điểm vào Lục Âm Ma Mạch của cô ta, nếu không giải cứu kịp thời thì sinh mạng của cô ta chỉ có thể tồn tại một canh giờ nữa mà thôi.

Ngô Lão Khâu rung mình, nhất thời ngẩn cả người ra.

Giang Hải Phong lại nói tiếp:

- Đạo nhân, cách này có thể nói là lợi hại hơn Mộc Đan Trùng của lão nhiều đấy.

Ngô Lão Khâu tự biết là không thể cứu sống Hạng Anh, vì sự lợi hại của Lục Âm Ma Mạch rất vi diệu, là một loại công phu độc môn.

Ngô Lão Khâu có công lực cao thâm như vậy mà cũng không tìm ra được cách giải, lão thở dài rồi nói:

- Xem như là ngươi lợi hại hơn ta. Chăm lấy!

Nói đoạn lão quăng tờ giấy ra. Giang Hải Phong đưa tay bắt lấy, chàng mở ra xem và thấy không sai thì mới cất vào người. Đoạn chàng mỉm cười, hỏi:

- Chỉ có như thế thôi sao?

Ngô Lão Khâu quát hỏi:

- Ngươi còn muốn giở trò gì nữa?

Giang Hải Phong cười nhạt, nói:

- Chẳng có gì khác, cũng giống như tại hạ vừa rồi, lão cứ chiều theo đó mà làm.

Ngô Lão Khâu nộ khí quát:

- Nhưng rốt cuộc ngươi muốn ta làm gì chứ?

Giang Hải Phong cười cười, nói:

- Tại hạ còn muốn lão làm gì nữa? Đạo nhân, lão cũng viết cho tại hạ một tờ chứng cứ, điều này tại hạ vừa mới học của lão đấy thôi.

Ngô Lão Khâu ngó người, lão dậm chân kêu trời một lúc rồi nói:

- Được rồi, ta sẽ lập chứng cứ cho ngươi... Lão cắn chặt môi và cắn hận nói tiếp:

- Nhưng ngươi phải chịu trách nhiệm về sinh mạng của đồ đệ ta, chỉ cần có một chút gì bất trắc thì ta thề không đội trời chung với ngươi.

Giang Hải Phong thản nhiên nói:

- Chuyện này xin lão yên tâm!

Ngô Lão Khâu bước đến bên bàn, lão ngồi xuống và cầm lấy bút chuẩn bị viết, nhưng Giang Hải Phong lại nói:

- Khoan đã!

Ngung Sương Kiếm

Hồi 17

Nhân Tâm Khó Lường

Ngô Lão Khâu ngạc nhiên hỏi:

- Chẳng phải người muốn ta viết vô hôn ước cho người sao?

Giang Hải Phong cười nhạt, nói:

- Đúng một phần! Nhưng phải do tại hạ đọc cho lão viết.

Ngô Lão Khâu gật đầu, nói:

- Giang Hải Phong, hôm nay mới xem như ta biết được người, chỉ hận là vừa rồi ta đã quá nhân hậu... Bây giờ mọi chuyện đành theo người thôi, nhưng về sau chúng ta cũng có ngày gặp lại.

Giang Hải Phong lắc đầu, nói:

- Không được, chứng cứ này sẽ không cho phép như vậy.

Ngô Lão Khâu ngó người, nhưng lão vẫn chưa hiểu hết hàm ý trong câu nói của Giang Hải Phong nên lại nâng bút và nói:

- Người đọc đi, mau lên!

Giang Hải Phong chậm rãi đọc:

- Người lập chứng cứ này là Ngô Lão Khâu, sư phụ của Hạng Anh.

Phân lượng câu thứ nhất này khá trầm trọng.

Ngô Lão Khâu bất giác rung mình, nhưng lão vẫn phóng bút viết ngay.

Giang Hải Phong đọc tiếp:

- Ngu sư vì đắc tội với Giang Hải Phong và Tần Tử Linh, nay đã được hóa giải...

Ngô Lão Khâu dừng bút hỏi:

- Chuyện này có quan hệ gì đến Tần Tử Linh?

Giang Hải Phong cười nhạt rồi nói:

- Sao lại không quan hệ? Viết mau, nếu sinh mạng của đồ đệ lão có vấn đề gì thì tại hạ không chịu trách nhiệm đấy.

Ngô Lão Khâu hận đến độ song mục lộ sát quang, nhưng trước mắt lão chỉ có một đường là đành nghe theo, thế là lão cầm bút và viết.

Giang Hải Phong chậm rãi đọc tiếp:

- Nhờ đại lượng khoan dung nên cảm kích vô cùng...

Ngô Lão Khâu cười nhạt, nói:

- Giải cho câu “cảm kích vô cùng”!

Vừa nói lão vừa viết. Giang Hải Phong lại tiếp tục đọc:

- Từ nay về sau, sư đồ chúng ta không được mượn bất kể lý do gì để đối địch với hai người đó, bằng không thì bị trời chu đất diệt, không bằng loại trừ

cầu.

Ngô Lão Khâu tái mặt, lão gương cười, nói:

- Thế này là thái quá rồi!

Giang Hải Phong mỉm cười, nói:

- Thái quá ư? Tại hạ cảm thấy còn chưa đủ phân lượng đây. Mau viết đi!

Ngô Lão Khâu thở dài rồi đành y theo lời mà viết.

Lão đang định quăng bút thì Giang Hải Phong lại đọc tiếp:

- Nếu trái với lời ước này thì sẽ cam chịu sự nguyên rửa của võ lâm thiên hạ.

Chứng cứ này được lập vào ngày... tháng... năm...

Ngô Lão Khâu do dự một lúc rồi hạ bút viết tiếp.

Giang Hải Phong bước đến cạnh Hạng Anh và nói:

- Nếu lão không viết mau thì cô ta nguy hiểm thật đấy.

Ngô Lão Khâu phóng bút viết thật nhanh và lớn tiếng nói:

- Được! Được! Được! Ta phục người rồi.

Lời vừa dứt thì lão cũng vừa viết xong chữ cuối cùng, lão điểm chỉ vào bên dưới rồi định cầm trang giấy lên, nhưng chợt thấy Giang Hải Phong phát đơn chương một cái, trang giấy đã nằm gọn trong tay chàng rồi.

Chàng xem qua một lượt, thấy không sai một chữ nên mới cất vào trong người, đoạn chàng cười lớn và nói:

- Được rồi, bây giờ tại hạ có thể cứu người.

Ngô Lão Khâu ngồi thộn người một bên, sắc diện của lão thật khó coi vô cùng.

Hồi lâu sau lão mới lạnh lùng nói:

- Ta tưởng ngươi là một chánh nhân quân tử, hóa ra ngươi lại gian xảo như thế.

Giang Hải Phong mỉm cười, nói:

- Điều này tại hạ vừa mới học của lão thôi.

Nói đoạn chàng cúi người và dùng ngón tay giữa của hữu thủ, thi triển chỉ lực Tiên Thiên Nhất Chỉ điểm vào bên dưới yết hầu của Hạng Anh, đoạn chàng khẽ quát:

- Còn không mau tỉnh lại?

Hạng Anh há miệng ngáp dài rồi động đậy thân thể.

Giang Hải Phong lui mấy bước và nói:

- Đạo nhân, lão còn không đi dẫn huyết qua mạch cho cô ta, lẽ nào mấy chuyện này cũng phải chờ tại hạ ra tay?

Ngô Lão Khâu vội bước lại và nói:

- Ngươi phải chờ cô ta hoàn toàn vô sự rồi mới được đi.

Giang Hải Phong mỉm cười, nói:

- Tất nhiên!

Nói đoạn chàng bước đến ngồi xuống chiếc giường đá.

Ngô Lão Khâu quỳ xuống một cách miễn cưỡng và bi phẫn.
Lão dẫn huyết qua mạch cho đồ đệ một lúc thì xú nữ Hạng Anh mở mắt ra.
Nàng động dậy một lát rồi trở người ngồi dậy.
Nàng quay nhìn Ngô Lão Khâu và hỏi:
- Sư phụ, đồ nhi làm sao vậy?
Ngô Lão Khâu gượng cười, nói:
- Tất cả đều do vì sư tự cho mình là thông minh, bây giờ đừng nói gì nữa.
Hạng Anh đứng lên, nàng thấy Giang Hải Phong còn ngồi đó thì ngạc nhiên hỏi:
- Giang tướng công, rốt cuộc là chuyện thế nào?
Giang Hải Phong cười nhạt, nói:
- Cô nương cảm thấy thân thể đã thoải mái chưa?
Hạng Anh lắc đầu, nói:
- Có gì là không thoải mái? Có gì đâu?
Giang Hải Phong gật gật đầu và nói với Ngô Lão Khâu:
- Vậy là tại hạ có thể đi được rồi.
Ngô Lão Khâu cười nhạt một tiếng, lão muốn nói điều gì đó nhưng có lẽ nghĩ đến trang chứng cứ vừa lập nên đành bẻ khẩu.
Lúc này lão chỉ còn biết lấy mắt nhìn Giang Hải Phong phi thân qua cửa sổ mà đi.
Tạm thời không nói đến sư đồ Ngô Lão Khâu đang vô cùng bi phẫn và đau đớn, mà nói đến Giang Hải Phong.
Chàng chạy một mạch về khách điểm, càng nghĩ đến chuyện hôm nay chàng càng vô cùng đắc ý.
Chàng gọi Lâu Vân Bàng dậy và thuật lại đầu đuôi ngọn ngành cho lão nghe.
Lâu Vân Bàng vừa nghe vừa không ngừng vỗ đùi kêu tuyệt.
Cuối cùng, Giang Hải Phong nói:
- Đây mới thật là ác giả ác báo. Sau này bọn họ còn mặt mũi nào mà trở lại nữa!
Bỗng nhiên chàng chau mày, thở dài rồi nói tiếp:
- Chỉ có điều tại hạ vẫn không yên tâm về Tần cô nương.
Nói đoạn chàng trầm mặc, thở dài rồi cúi đầu.
Lâu Vân Bàng nói:
- Theo ta thấy thì nhất định lão đệ ngươi phải đi gặp cô ta một chuyến mới được.
Giang Hải Phong vẫn không nói gì. Lâu Vân Bàng thấy vậy thì cũng lặng lẽ trở về phòng.
Suốt đêm đó Giang Hải Phong nằm trằn trọc mãi mà không sao chợp mắt được.

Từ khi Tần Tử Linh nói cho chàng biết là nàng từng giao du với Tả Nhân Long và từ khi chàng mục kiến về sâu não của Tả Nhân Long thì bỗng nhiên chàng mất hết dũng khí đối với Tần Tử Linh.

Chàng muốn tiếp cận nàng nhưng lại muốn rời xa nàng.

Chính mâu thuẫn này khiến cho chàng bồn chồn ray rứt, nhất thời không thể quyết đoán được.

Mãi đến sáng hôm sau, chàng mới hạ quyết tâm đến thạch đình giữa Tây Hồ gặp Tần Tử Linh, chàng muốn nói rõ với nàng về những ý nghĩ trong lòng chàng.

Không ngờ khi Giang Hải Phong đến nơi thì thấy Tái Ngoại Phi Hồng Tần Tử Linh đã đến trước rồi.

Hôm nay nàng mặc thanh y, chân đi giày trắng, tóc buộc nơ tím, trông nàng thanh thoát vô cùng.

Giang Hải Phong buộc thuyền rồi bước thẳng vào thạch đình, chàng cung thủ hành lễ với Tần Tử Linh và nói:

- Cô nương vẫn khỏe chứ?

Dường như Tần Tử Linh đã quên chuyện bị phần tử qua, nàng mỉm cười, nói:

- Đương nhiên! Nếu không khỏe thì đã không đến.

Giang Hải Phong ngồi xuống đối diện với nàng rồi nói:

- Vì tại hạ mà khiến cô nương phải gặp nguy hiểm, thật là hổ thẹn.

Tần Tử Linh ngược nhìn chàng và nói:

- Như thế có đáng gọi là gì, ta chỉ lo...

Nàng chớp chớp rèm mi thanh và nói tiếp:

- Sau đó các người...

Giang Hải Phong gượng cười, nói:

- Cô nương không cần lo lắng nữa, tại hạ đâu dễ bị bọn họ lừa.

Tần Tử Linh ngạc nhiên, thần sắc chợt lộ vẻ vui mừng.

Nàng vội hỏi:

- Nhưng tờ chứng cứ đó?

Giang Hải Phong mỉm cười, chàng lấy trang giấy của mình viết ra, đưa cho Tần Tử Linh và nói:

- Là tờ này phải không?

Tần Tử Linh nhận lấy, xem qua rồi bắt giắc đỏ mặt, nàng nói:

- Bọn chúng cũng ép người thái quá... Nhưng làm sao Giang huynh đoạt được?

Giang Hải Phong cười nhạt, nói:

- Tại hạ dùng phương pháp bọn họ đối phó với tại hạ để đối phó lại bọn họ.

Kết quả là đôi phương không thể không chịu thua.

Chàng bèn thuật lại sự việc một lượt.

Tần Tử Linh nghe xong thì cười mở tấm lòng.

Nàng vui mừng nói:

- Tuyệt quá! Thật đấy chứ?

Giang Hải Phong cũng cười đắc ý, chàng lại lấy trang giấy do Ngô Lão

Khâu viết, đưa cho Tần Tử Linh xem và nói:

- Cô nương xem qua cái này thì biết ngay.

Tần Tử Linh nhận lấy, đọc qua một lượt, sắc diện lại ửng đỏ.

Nàng trả hai trang giấy cho Giang Hải Phong và nói:

- Kỳ thực đây là chuyện của Giang huynh, muội chỉ vui mừng cho huynh thôi.

Giang Hải Phong mỉm cười, nói:

- Làm sao tại hạ không biết nhĩa ý của cô nương chứ?

Nói thế nhưng trong lòng chàng cảm thấy lòng dạ nữ nhân thật khó hiểu, hi vọng vui buồn bất định, khiến người ta không biết đâu mà lần.

Tần Tử Linh nói:

- Hai ngày nữa tiểu muội muốn khởi hành trở về một chuyến.

Giang Hải Phong ngạc nhiên hỏi lại:

- Trở về?

Tần Tử Linh cười khúc khích rồi nói:

- Thế nào? Muội không thể trở về sao?

Giang Hải Phong gượng cười, nói:

- Tại hạ chỉ không biết cô nương trở về đâu thôi.

Tần Tử Linh mỉm cười, nói:

- Tất nhiên là trở về Thiên Sơn, muội đã rời nơi đó gần hai năm rồi, phụ thân và mẫu thân của muội vẫn còn ở đó.

Giang Hải Phong chẳng biết phải nói thế nào nữa. Tần Tử Linh thở dài rồi nói tiếp:

- Đến Trung Nguyên lần này thật khiến muội lạnh thấu tim. Tất cả đều không theo tâm nguyện, ngoại trừ...

Nói đoạn nàng ngược nhìn Giang Hải Phong mà không nói tiếp nữa.

Giang Hải Phong chau mày nói:

- Đáng tiếc, tại hạ không thể cùng đi với cô nương, tại hạ cần phải ở lại Tây Hồ này một thời gian nữa.

Tần Tử Linh mỉm cười, hỏi:

- Tại sao? Vì sự đệ Tần Đồng của Giang huynh chăng?

Giang Hải Phong bất giác sửng người, chàng hỏi lại:

- Làm sao cô nương biết?

Tần Tử Linh hất mớ tóc ra sau và nói:

- Chuyện gì của Giang huynh mà muội không biết? Về chuyện Tần Đồng, có thể muội còn biết rõ hơn huynh.

Giang Hải Phong không khỏi kinh ngạc. Chàng nghiêm túc nói:

- Tần Đồng sát sư bội phản sư môn, là một hành động cực kỳ độc ác, tại hạ đã đoạn tình tuyệt nghĩa với hắn, cô nương đã biết tung tích của hắn thì xin nói cho tại hạ biết. Bởi lẽ hai bảo vật của sư môn vẫn còn nằm trong tay hắn, tại hạ cần phải tìm cách thu hồi lại.

Tần Tử Linh chậm rãi nói:

- Chuyện này đều do muội nhất thời sơ ý, chỉ muốn làm chuyện tốt cho Giang huynh, không ngờ lại hỏng bét.

Giang Hải Phong chẳng hiểu gì cả, chàng đưa mắt dò hỏi.

Một lúc lâu sau Tần Tử Linh mới nói:

- Tối hôm đó, khi các người đối địch ở Thạch Cô Tự thì muội đã ngầm giúp Giang huynh một tay, đã thương hai tên tiểu tặc.

Giang Hải Phong gượng cười, nói:

- Cô nương khinh công hơn người nên tại hạ không phát hiện được.

Tần Tử Linh liếc nhìn chàng rồi mỉm cười, nói:

- Huynh chớ tăng bốc muội, nghe tiếp đoạn sau thì huynh sẽ biết muội làm hỏng chuyện như thế nào.

Giang Hải Phong mỉm cười và lắng nghe.

Tần Tử Linh thở dài rồi nói tiếp:

- Giang huynh và Tả Nhân Long...

Nói đến đây thì sắc diện của nàng ửng đỏ. Nàng liếc nhìn Giang Hải Phong rồi mới tiếp tục nói:

- Khi hai người đối địch với Tần Đồng thì muội cũng có ở bên cạnh, đến lúc hắn sẩy chân rơi xuống vực và Giang huynh bỏ đi rồi thì tiểu muội mới phát hiện không đúng. Vì trên bờ vực có không ít cỏ dại nên muội đoán là Tần Đồng không thể chết.

Giang Hải Phong thở dài, nói:

- Có lẽ cô nương đoán đúng rồi. Lúc ấy tại hạ cũng nghĩ như thế.

Tần Tử Linh lại nói:

- Sau khi Giang huynh bỏ đi thì muội phí không ít sức lực để mò xuống, muốn tìm thử xem rốt cuộc hắn có chết hay không.

Giang Hải Phong thầm khâm phục ý chí của nàng, chàng hỏi:

- Sau đó thì sao?

Tần Tử Linh chậm rãi nói:

- Hắn tá túc ở một nông gia, sau đó còn đánh cô nương nhà người ta thọ thương, rồi cướp tiền cướp ngựa của người ta mà đi. Tội của hắn thật đáng chết vạn lần.

Giang Hải Phong vừa kinh ngạc vừa căm hận.

Chàng nghiêng răng kêu ken két và hỏi:

- Sau đó thế nào?

Tần Tử Linh nói:

- Vì đêm tối, đường đi lại không rõ ràng, muội đoán nhất định sáng hôm sau hắc sẽ tẩu thoát nên đang đêm tìm đến một tiểu trấn kêu bằng Võ Hóa để chờ hắc.

Giang Hải Phong vội hỏi:

- Cô nương có chờ được hắc không?

Tần Tử Linh gượng cười, nói:

- Tất nhiên là chờ được, chỉ đáng tiếc là người đi đường đã cứu hắc.

Càng nghe Giang Hải Phong càng không hiểu.

Tần Tử Linh lại nói tiếp:

- Khi đó thì trời đã hơi sáng, muội thấy một người phi ngựa chạy như bay, nhìn kỹ thì quả nhiên là Tần Đồng. Bộ dạng của hắc thật chẳng ra sao cả, trên người chỗ nào cũng có thương tích, y phục rách tả tơi, sau lưng có dắt một thanh trường kiếm.

Giang Hải Phong xen vào:

- Lúc đó lẽ ra cô nương nên xuất diện bắt giữ hắc mới phải.

Tần Tử Linh gượng cười, nói:

- Muội truy theo hắc một lúc, chẳng ngờ linh cơ của hắc rất bén nhạy, có lẽ phát hiện có người luôn theo dõi mình nên hắc không ngừng ngoái đầu lại nhìn muội.

Giang Hải Phong buột miệng “hừ” một tiếng rồi nói:

- Người này quý kẻ đa đoan, có lẽ cô nương mắc lừa hắc rồi.

Tần Tử Linh liếc nhìn chàng rồi kể tiếp:

- Lúc ấy muội thấy vậy thì gia tăng cước lực truy thật sát rồi nói chuyện với hắc, sau khi muội nói ra lai lịch của hắc thì hắc kinh ngạc vô cùng, và lập tức hắc trở mặt động thủ với muội...

Nàng cười nhạt một tiếng rồi nói tiếp:

- Võ công của người này quả nhiên rất cao cường, nếu hắc không thọ thương đầy mình thì muội tuyệt đối không phải là đối thủ của hắc.

Giang Hải Phong chỉ im lặng lắng nghe.

Thuật xong đoạn này thì Tần Tử Linh căm phẫn nói:

- Khó khăn lắm muội mới đánh bại được hắc, không ngờ lúc chuẩn bị bắt trói hắc thì bỗng nhiên có một hành nhân thích xen vào chuyện thiên hạ đi tới.

Giang Hải Phong ngạc nhiên hỏi:

- Là người thế nào?

Tần Tử Linh chau mày liếc và nói:

- Là một cô nương giống như muội, thật là kỳ quái!

Giang Hải Phong cũng lấy làm kỳ lạ, chàng nói:

- Có thể là bằng hữu của Tần Đồng ở Trung Nguyên cũng không chừng.

Tần Tử Linh lắc đầu, nói:

- Không phải, muội thấy bọn họ chưa từng quen biết nhau.

Nàng cười nhạt rồi nói tiếp:

- Đáng cười là cô nương kia tự xưng là nữ hiệp khách và làm cái chuyện như giữa đường thấy chuyện bất bình mà can thiệp vào.

Giang Hải Phong vội hỏi:

- Chuyện như thế nào?

Tần Tử Linh thở dài, nói:

- Cô nương đó nói với muội là không nên bức hiếp kẻ đang thọ thương, chỉ dựa vào một điểm này mà không hỏi rõ đầu đuôi sự việc gì cả, thế là cô ta liên thủ với Tần Đồng đánh lại muội.

Giang Hải Phong buột miệng nói:

- Đáng hận!

Tần Tử Linh chau mày nói:

- Cô nương đó niên kỷ còn rất trẻ, mấy chiêu kiếm pháp cô ta thi triển rất phi phàm, nếu muội không nhanh chóng tránh né thì suýt chút nữa thọ thương dưới kiếm của cô ta rồi. Sau đó muội mới phát hiện cô ta chỉ thi triển đi thi triển lại mấy chiêu đó, vậy mà muội chẳng có cách nào để thủ thắng.

Nàng ngừng một lát rồi nói tiếp:

- Khi đó Tần Đồng thấy có người trợ thủ thì càng thêm can đảm, hấn chờ cơ hội đánh hỏa khí ra khiến cho muội suýt nữa bị thiêu thành than.

Nàng cười nhạt một tiếng rồi nói tiếp:

- Muội vốn cho rằng thiếu nữ kia là đồng bọn của Tần Đồng, nhưng bây giờ mới thấy là không phải.

Giang Hải Phong hỏi:

- Tại sao?

Tần Tử Linh chậm rãi nói:

- Sau khi Tần Đồng phát hỏa khí thì cô nương kia rất tức giận, cô ta dùng kiếm đánh vắng hỏa khí đi và mắng Tần Đồng:

- Chỉ có thứ hạ lưu mới dùng vật này, ngươi không nên dùng nó. Nếu ta không nghĩ ngươi thọ thương tội nghiệp thì bằng một điểm này, ta cũng chẳng xen vào chuyện của ngươi.

Tần Tử Linh mỉm cười và nói tiếp:

- Lúc đó, Tần Đồng cũng ngăn người, còn y phục của muội cũng bị cháy rách khá nhiều, vì bọn họ hai người, muội đánh không lại nên đành thôi lui.

Giang Hải Phong thở dài, nói:

- Cô nương có hỏi danh tánh của thiếu nữ đó không?

Tần Tử Linh chau mày nói:

- Điều này muội thật khinh suất, nhưng cô ta nói với muội là cô ta họ Tịch, hình dạng cô nương này cũng rất dễ nhớ.

Giang Hải Phong giật thót người, chàng hỏi lại:

- Họ gì? Hình dạng cô ta thế nào?

Tần Tử Linh nhìn chàng bằng ánh mắt kỳ quái và nói:

- Cô ta họ Tịch, chừng mười tám mười chín tuổi, thân thể khá cao, hình dáng rất đẹp, chỉ có điều hình như không hiểu chuyện lắm.

Giang Hải Phong buột miệng “à” một tiếng:

- Quả nhiên là cô ta rồi.

Tần Tử Linh kinh ngạc, nàng hỏi:

- Giang huynh quen biết cô nương đó à?

Giang Hải Phong gật đầu, nói:

- Cô ta cùng đi với tại hạ vào Trung Nguyên, vì hành tẩu bất tiện nên mới hóa trang thành một thư đồng, cái danh gọi là Tịch Xuân.

Tần Tử Linh tròn xoe song mục mà nhìn chàng, dường như nàng rất kinh ngạc.

Giang Hải Phong nói tiếp:

- Chuyện này có lẽ cô nương chưa rõ, nghe tại hạ nói là sẽ hiểu ngay.

Thế là chàng lược thuật chuyện mình quen biết với Tịch Ti Ti trên hoang đảo như thế nào, sau đó hai người vào Trung Nguyên và thất lạc như thế nào.

Chàng kể lại rất tự nhiên nhưng Tần Tử Linh nghe vào tai thì có một cảm giác đặc biệt khó chịu.

Cuối cùng Giang Hải Phong cũng lấy làm kỳ quái. Chàng nói:

- Không ngờ cô ta lại đến nơi đó và ra tay cứu Tần Đồng, thật là quái sự!

Tần Tử Linh cũng tròn xoe mắt không kém phần kỳ quái.

Giang Hải Phong lại hỏi:

- Cô nương có thể nói thêm một chút về cô ta không?

Tần Tử Linh mỉm cười, nói:

- Cô ta rất đẹp, đầu đội một chiếc mũ rơm rộng vành, thân mặc y phục đi ngựa.

Giang Hải Phong gật đầu, nói:

- Không sai, nhất định là cô ta rồi.

Nói đoạn chàng lại vội hỏi:

- Cô nương có biết hai người bọn họ đi về đâu không?

Tần Tử Linh suy nghĩ một lát rồi nói:

- Có lẽ là đi Tô Châu, vì hình như muội nghe cô nương đó nói đến hai tiếng Tô Châu.

Giang Hải Phong cười nhạt một tiếng rồi đứng bật dậy. Chàng nói:

- Rất tốt, bây giờ tại hạ phải đi Tô Châu tìm bọn họ. Tần Đồng giết người phải đền mạng, có nợ phải trả. Chỉ có điều cô nương kia quá ngây thơ mà lại rơi vào tay hắn, hậu quả khó mà lường hết được, do đó tại hạ cần phải đi cứu

cô ta.

Tái Ngoại Phi Hồng Tần Tử Linh hơi ngỡ ngàng. Nàng gượng cười và nói:

- Chuyện này nên làm, Giang huynh mau đi đi.

Giang Hải Phong nghe xong câu chuyện thì hận không thể mọc cách bay ngay đến Tô Châu để bắt tên nghịch đồ Tần Đồng.

Còn Tịch Ti Ti, đích thực là chàng coi nàng như muội muội, nàng thơ ngây vô tà mà đi cùng đường với Tần Đồng thì quá nguy hiểm.

Vì thế Tần Tử Linh bảo chàng đi mau thì chàng đâu còn nghĩ đến điều gì nữa.

Chàng lập tức cung thủ chào và nói:

- Tối đa là mấy ngày nữa tại hạ sẽ quay về, khi đó sẽ tự thân đến tạ cô nương.

Tạm biệt!

Nói đoạn chàng vội vàng rời thạch đình, lên thuyền mà đi.

Tần Tử Linh nhìn theo một lúc rồi mới chậm rãi đứng lên.

Nàng gượng cười đầy vẻ thất vọng và tự nói:

- Xem ra ta chậm một bước rồi.

Sau một tiếng cười nhạt thì nàng lại tự nói:

- Đi thôi! Ta trở về Thiên Sơn thôi.

Song mục rung rung ngấn lệ, cứ thế nàng rời thạch đình giữa hồ mà đi một mình.

o O o Lại nói đến Tịch Ti Ti, từ lúc nàng bị Tả Nhân Long bắt đi khỏi Giang Hải Phong, sau đó dụng kế thoát khỏi tay Tả Nhân Long, chuyện này khiến nàng vô cùng đắc ý.

Nhiều lúc nàng nghĩ lại chuyện này thì bất giác cười thầm, và chí ít cũng mắng một câu:

- “Ngốc tiểu tử!” Nhưng ba chữ “ngốc tiểu tử” này cũng thường khiến nàng đỏ mặt, nghĩ lại nàng có một thứ cảm giác chua xót không thể nói ra được, và đương nhiên nàng cũng rõ đạo lý bên trong.

Nàng biết Giang Hải Phong đi Giang Nam nên sau khi thoát ra khỏi tay Tả Nhân Long thì nàng cũng thẳng tiến đến Giang Nam.

Nàng còn biết Tả Nhân Long cũng muốn đi Giang Nam, do đó chẳng biết thế nào mà trong lòng nàng có một thứ cảm giác thẹn thùng, đối với nàng, nàng không muốn gặp lại nữa.

Nhớ lại cảnh bị Tả Nhân Long ngồi trên ngựa kẹp sát bên người thì bất giác nàng vừa tức giận vừa xấu hổ.

Nguyên nàng đến Hàng Châu từ rất sớm, khi đó cả Giang Hải Phong và Tả Nhân Long đều chưa đến. Nàng ở đó mấy ngày, đi khắp nơi dò hỏi Giang Hải Phong nhưng sau bảy ngày liền vẫn không tìm ra tung tích Giang Hải Phong, thế là nàng vô cùng thất vọng.

Có lúc ngồi cô đơn một mình, bất chợt nàng tự hỏi:

- Còn tìm hần làm gì nữa? Tìm ra thì được gì nào?

Tịch Ti Ti luôn tự coi mình là một hiệp nữ, thủ thân như ngọc. Tuy bản thân nàng thừa biết là mình và Tả Nhân Long chẳng có gì nhưng việc Tả Nhân Long cấp nàng đi trên một đoạn đường khá dài, khiến cho nàng luôn ray rứt và hồ thẹn.

Đã có quan niệm như vậy nên tâm ý tìm Giang Hải Phong cũng tự nhiên giảm đi mấy phần.

Nàng lại nghĩ thế này:

- “Ta còn tìm hần làm gì? Ta đã không còn xứng đáng với hần rồi.” Nghĩ vậy nên nàng cũng không còn nhiệt tâm như trước nữa, suốt ngày chỉ dạo chơi một mình quanh Tây Hồ.

Chẳng mấy ngày sau, nàng cũng chán Tây Hồ nên lại du ngoạn đến mấy dãy núi gần đó. Cảnh đẹp nhưng lòng đang muộn phiền nên Tịch Ti Ti cũng chẳng thấy hứng thú gì, đang lúc thương tâm và thất vọng có dư thì bất đồ gặp phải Tần Đồng.

Tình cảnh khốn đốn của Tần Đồng khiến cho nàng thông cảm, tướng mạo tuấn tú của hần lại khiến nàng ngộ nhận hần là một kẻ sĩ chính trực. Vì vậy nàng mới nộ khí bất bình, giữa đường bạt đao tương trợ.

Lúc này nàng rất khoái chí nên vội hỏi Tần Đồng:

- Nữ nhân đó là ai? Tại sao lại muốn truy sát người?

Tần Đồng vốn đang thừa kinh khiếp nhưng thấy người cứu mình là một cô nương tuyệt sắc thì bất giác cũng động lòng háo sắc. Thực ra hần đã từng gặp Tịch Ti Ti trên hải đảo, nhưng vì lúc đó là đêm tối, lại động thủ vội vàng nên chẳng bên nào có thể thấy rõ diện mục đối phương.

Lúc này hần giả vờ làm ra vẻ đáng thương hại.

Hần thở dài rồi nói:

- Đại cô nương không biết đấy thôi, nữ nhân vừa rồi là một nữ tặc nổi tiếng, ả đã truy theo tại hạ đến cùng đường.

Tịch Ti Ti liền khoát tay, nói:

- Ta không tin, cô ta là một nữ nhân mà truy theo người làm gì?

Tần Đồng vừa thở hỏn hển vừa giả vờ đau đớn.

Hần nói:

- Cô ta muốn làm phu thê với tại hạ, nhưng làm sao tại hạ có thể lấy một nữ tặc làm thê tử chứ, mặc dù dung mạo của cô ta cũng không tệ.

Tịch Ti Ti nghe vậy thì bất giác đỏ mặt, nàng cười nhạt, nói:

- Thiên hạ há có nữ nhân không biết xấu mặt như thế sao? Lần sau gặp lại ả ta phải...

Nàng liếc nhìn Tần Đồng rồi cười nhạt, nói tiếp:

- Người cũng chẳng phải là nam tử tốt lành gì, tại sao cô ta lại mê người như

thế?

Tần Đồng gượng cười, nói:

- Cô nương là ân nhân cứu mạng của tại hạ, lẽ nào tại hạ nói dối với cô nương?

Tịch Ti Ti cười nhạt, nói:

- Nữ tặc đó có tên gì? Ngươi là một nam tử, tại sao ngay cả một nữ nhân mà cũng đánh không lại? Còn bị ả đó đánh thọ thương cùng mình là nghĩa làm sao?

Nói đoạn nàng quét mục quang nhìn lên khắp người Tần Đồng. Tần Đồng bất giác đỏ mặt, cũng may là trên đầu và mặt hắn được quần mấy lớp vải trắng nên Tịch Ti Ti không phát hiện được.

Hắn thở dài một hơi rồi nói:

- Không phải là một mình ả, có đến mười mấy người, bọn chúng bị tại hạ giết sạch rồi, nhưng vì thế mà tại hạ cũng thọ thương trầm trọng như thế này.

Tịch Ti Ti mỉm cười, nói:

- Vậy thì công phu của ngươi cũng không tầm thường rồi.

Tần Đồng sợ Giang Hải Phong sẽ truy theo sau nên vừa nói hắn vừa không ngừng ngoái đầu nhìn lại.

Tịch Ti Ti cười nhạt, nói:

- Đừng sợ, ta đã cứu ngươi thì tuyệt không để ngươi bị bọn chúng bắt trở lại. Tần Đồng luôn miệng kêu phải phải, nhưng trong lòng lại cười thầm, hắn thầm nghĩ:

- “Chẳng biết cô nương này có bản lĩnh ghê gớm gì?” Hai người theo một đường sơn đạo mà đi, lúc này mặt trời đã lên cao, đại địa sáng rực dưới ánh nắng vàng.

Vì Giang Hải Phong không truy theo nên Tần Đồng cũng yên tâm không ít, nếu thân thể không thọ thương thì có lẽ hắn đã cao hứng ngâm nga một khúc nhạc rồi.

Vừa đi hắn vừa mỉm cười, nói:

- Tại hạ còn chưa thỉnh giáo quý tánh và phương danh của cô nương.

Tịch Ti Ti thành thật nói:

- Ta kêu bằng Tịch Ti Ti.

Tần Đồng gật đầu, nói:

- Thì ra là Tịch cô nương, thất kính.

Tịch Ti Ti chau mày nhìn hắn vào hỏi:

- Còn ngươi?

Tần Đồng gượng cười, hắn không dám nói ra danh tánh thật của mình, vì hiện tại danh tánh của hắn được truyền khắp giang hồ nhưng chẳng tốt lành gì, nếu nói thật cho đối phương biết thì không chừng mất đầu như chơi. Nhất thời không nghĩ ra được một tên nào, hắn do dự một lúc rồi buột miệng

nói:

- Tại hạ kêu bằng Tả Nhân Long.

Tịch Ti Ti gò cương ngựa, nàng tròn xoe mắt nhìn hắn và hỏi:

- Ngươi là Tả Nhân Long?

Tần Đồng cảm thấy bất ổn nên vội nói lại:

- Cô nương nghe nhầm rồi, tại hạ kêu bằng Tả Nhẫn Tùng, không phải là Tả Nhân Long. Tiểu tử Tả Nhân Long đó là kẻ mà tại hạ hận nhất đấy.

Tịch Ti Ti gật đầu, nói:

- Ta cũng biết tên Tả Nhân Long đó, nếu ngươi là hắn thì ta đã không cứu rồi.

Nói đoạn nàng thúc ngựa đi, Tần Đồng vui mừng không ít. Hắn nói:

- Hóa ra cô nương cũng có thâm thù với hắn?

Tịch Ti Ti nhìn Tần Đồng bằng ánh mắt hoài nghi. Nàng hỏi:

- Ngươi và hắn cũng có ân oán à?

Tần Đồng cắn môi, nói:

- Thù hận như núi, bất cộng đái thiên, con bà nó.

Hắn vội dừng lại rồi gượng cười, nói tiếp:

- Cô nương chớ chê cười, bởi vì tại hạ quá hận hắn mà thôi, thương thể trên người tại hạ là do hắn một phần.

Tịch Ti Ti “à” một tiếng rồi nói:

- Người đó cố nhiên là không tốt, nhưng võ công của hắn đích thực là cao cường.

Tần Đồng cười nhạt, nói:

- Cô nương đừng sợ hắn. Tần... Tả Nhẫn Tùng này quyết không sợ hắn, sớm muộn gì cũng có ngày hắn ném mùi đau khổ của tại hạ.

Tịch Ti Ti thản nhiên cười và nói thăm trong bụng:

- “Ngay cả một nữ tặc, ngươi cũng đánh không lại mà đối phó với Tả Nhân Long được sao?” Tuy nghĩ thế nhưng nàng không tiện nói toạc ra, nhất thời chỉ cười cười rồi thôi.

Hai người đi được một đoạn khá xa. Tịch Ti Ti bỗng nói:

- Ta thấy thương thể của ngươi tuy nặng nhưng vẫn có thể miễn cưỡng chịu đựng được, ta tiễn ngươi đến đây thôi, có lẽ phải tạm biệt rồi.

Lời vừa dứt thì chợt nghe “thịch” một tiếng, Tịch Ti Ti nhìn qua thì thấy Tần Đồng rơi từ trên ngựa xuống đất.

Nàng vội xuống ngựa, bước lại và chau mày nói:

- Ngươi làm sao thế? Có đau lắm không?

Tần Đồng nhăn mặt chau mày làm ra vẻ đau đớn, hắn vừa kêu rên vừa nói:

- Đau muốn vỡ cả tim, sao lại không? Chân của tại hạ không thể đứng lên được rồi, cô nương... kéo giúp tại hạ một tay.

Tịch Ti Ti thấy thương thể trên người hắn đích thực là không nhẹ, nàng chau

mày rồi lấy thanh kiếm bên hông đưa cả vỏ kiếm tới trước và nói:

- Năm lấy!

Tần Đồng vốn muốn mượn cơ hội mà năm lấy ngọc thủ, không ngờ đối phương lại làm thế nên hắn đành năm lấy vỏ kiếm, gượng đứng lên.

Và phải mất một thời gian khá lâu thì Tịch Ti Ti mới đưa được hắn lên ngựa trở lại.

Nàng thở phào một hơi rồi hỏi:

- Người định đi về đâu?

Tần Đồng hắn giọng rồi nói:

- Hiện giờ tại hạ cũng chẳng có một nơi nhất định để đi, còn cô nương định đi đâu?

Tịch Ti Ti chau mày nói:

- Ta cũng y như người vậy, nhưng ta muốn đi Tô Châu, vì ta nghe thiên hạ có câu “trên trời có thiên đàng, hạ giới có Tô - Hàng. Hàng Châu thì ta đã dạo chân rồi, nhưng Tô châu thì chưa từng đến, ngay cả đi đường nào ta cũng không biết.

Tần Đồng lập tức tiếp lời:

- Tại hạ biết đường, tại hạ sẽ đưa cô nương đi. Tô Châu là một nơi rất đẹp, Hồ Khâu, Càn Nguyên Tự...

Tịch Ti Ti nói:

- Người chỉ đường rồi ta đi một mình cũng được.

Tần Đồng chau mày nói:

- Cô nương hà tất phải cố chấp như vậy, tại hạ cùng đi với cô nương chẳng phải là tốt hơn sao? Tại hạ có thể dẫn đường, còn cô nương lại có thể bảo vệ tại hạ...

Lưỡng toàn kỳ mỹ, há chẳng thú vị hơn sao?

Tịch Ti Ti cúi đầu suy nghĩ:

- “Minh đã cứu người ta thì phải cứu cho đến nơi đến chốn mới được, vả lại mình cũng đang sầu không có người trò chuyện, bây giờ thêm một người để tâm sự há chẳng đỡ buồn hơn sao?” Nghĩ đoạn nàng liền gật đầu đồng ý.

Tần Đồng phấn chấn tinh thần, hắn nói:

- Cô nương yên tâm, thương thế của tại hạ nhiều lắm là bốn năm ngày nữa sẽ bình phục thôi, đến lúc đó đừng nói là Tả Nhân Long ngay cả Giang...

Hắn định nói là Giang Hải Phong nhưng trên giang hồ không ai là không biết đại danh của Giang Hải Phong, nếu nói ra đối phương có thể hiểu lầm, như thế càng thêm bất lợi. Do đó Tần Đồng vội ngừng lại, một lát sau hắn mới nói tiếp:

- Đến lúc đó tại hạ chẳng sợ ai nữa cả.

Tịch Ti Ti chau mày hỏi:

- Vừa rồi người nói cái gì Giang... Giang vậy?

Tần Đồng mau miệng đáp:

- Là Giang Đại Đồng.

Tịch Ti Ti gật đầu, nói:

- Ta tưởng là Giang Hải Phong chứ.

Tần Đồng thầm kinh hãi, hấn vội hỏi:

- Lễ nào cô nương cũng quen biết Giang Hải Phong?

Song mục của Tịch Ti Ti bắt giắc đỏ lên, suýt chút nữa thì rơi lệ, nàng gượng cười, nói:

- Không, ta không biết.

Tần Đồng nụ cười, nói:

- Sau này tại hạ cũng phải gặp lại người đó.

Tịch Ti Ti ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao?

Tần Đồng vội lắc đầu, nói:

- Không! Không! Tại hạ chỉ bắt phục thôi, giang hồ nói về hấn quá lợi hại, tại hạ có chút không tin.

Tịch Ti Ti mỉm cười, nói:

- Vậy thì sau này người cứ đi thử xem.

Tần Đồng gật đầu, nói:

- Đương nhiên!

Tần Đồng vừa nhìn thấy Tịch Ti Ti là rất muốn cưỡng đoạt nàng rồi, nhưng hấn thừa hiểu câu “dục tốc bất đạt” và lại thương thể của hấn chưa lành nên đành cố gắng nhẫn nhịn.

Sau một ngày hành trình thì cuối cùng hai người cũng đến Tô châu. Chiều hôm đó Tần Đồng đưa Tịch Ti Ti đi ngắm một vài danh lam thắng cảnh. Tối đến, trên đường trở về khách điểm, Tần Đồng lợi dụng một bãi cỏ vắng người mà giở trò định cưỡng đoạt Tịch Ti Ti.

Trong lúc hai người giằng co với nhau thì đột nhiên có một giọng nói lạnh lùng cất lên:

- Tần Đồng, người thật đáng chết.

Giọng người này tuy không cao, nhưng Tần Đồng nghe ra như tiếng sấm nổ bên tai. Hấn vội buông Tịch Ti Ti, lướt ra xa và quét mục quang nhìn tới trước thì thấy một người mặc hắc y, không biết xuất hiện từ lúc nào, hiện đang đứng cách chỗ hấn đứng không xa.

Hắc y nhân cũng chẳng phải ai xa lạ mà chính là Tả Nhân Long, người từng khiến hấn nếm không ít đau khổ. Vì trong lúc giằng co định cưỡng đoạt Tịch Ti Ti, Tần Đồng đã cởi áo và tháo kiếm để cạnh một gốc cây, bây giờ những thứ đó đã nằm trong tay Tả Nhân Long.

Tần Đồng thấy vậy thì kinh hồn bạt vía, dâm ý tiêu tan, hấn quát lớn:

- Họ Tả kia, trả lại bảo kiếm cho ta.

Lúc này Tịch Ti Ti vừa hồ thẹn vừa phần hận, nàng tức đến run cả giọng:

- Người... người... thì ra người không phải là Tả Nhân Tùng mà là Tần Đồng...

Từ đầu ta đã biết người chẳng tốt lành gì, nhưng không ngờ...

Giọng của nàng tắc lại nơi cổ họng và biến thành tiếng nấc, hai dòng lệ bất giác tuôn ra.

Nhưng lúc này Tần Đồng đâu còn để ý đến nàng, hấn trừng mắt nhìn Tả Nhân Long một lúc rồi quát lớn:

- Đánh!

Lời phát thì song chương cũng phát, hai đạo kinh lực nhắm hai bên mạn sườn của Tả Nhân Long mà đánh tới.

Tả Nhân Long tung người tránh né, đồng thời chàng cũng lướt đến cạnh Tịch Ti Ti và nói:

- Mời cô nương tạm lánh sang một bên, chờ tại hạ trừng trị tên súc sinh này rồi hãy nói.

Tịch Ti Ti vô cùng bi phần và thương tâm, lúc này nàng thấy Tả Nhân Long tựa như thấy người thân, suối lệ bất giác tuôn ra như mưa, nàng vừa khóc vừa nói:

- Tả đại ca không được tha hấn!

Từ lúc Tịch Ti Ti bỏ trốn đến nay, Tả Nhân Long chưa hề quên hình ảnh diễm lệ của nàng, bây giờ thấy nàng tóc rối tứ tung, quần áo xóc xếch thì bất giác cảm thấy khó xử vụn phần.

Lúc này nghe Tịch Ti Ti nói vậy thì chàng gật đầu, nói:

- Cô nương yên tâm, hấn không thoát được đâu.

Nói đoạn chàng quét mục quang lạnh lùng nhìn về phía Tần Đồng và nói:

- Tần Đồng, người đúng là một kẻ bại hoại nhất trong võ lâm.

Tần Đồng cười nhạt, nói:

- Thứ ăn cháo đại bát, người còn mặt mũi nào mà nói chuyện với ta.

Lời dứt thì hấn lắc người một cái, hữu thủ thi triển thủ pháp Phụng Xí Đơn Triển, đánh thẳng vào mạn sườn Tả Nhân Long.

Tả Nhân Long biết Tần Đồng là đệ tử của Ngân Hà lão nhân và là sư đệ của Giang Hải Phong nên võ công tuyệt đối không tầm thường, vì thế chàng không dám có ý khinh suất.

Chàng vừa lách người qua trái tránh né, thì tả chương của Tần Đồng cũng xuất ra, song chương chéo nhau thành thủ pháp Kim Bôi Bàng ép vào giữa. Hấn hận Tả Nhân Long thấu xương thấu cốt nên vận toàn bộ nội lực bình sinh vào song chương, hấn định bụng sẽ hủy Tả Nhân Long dưới thế công này.

Nhưng Thiên Sơn Chi Tinh Tả Nhân Long đâu dễ bị hấn đả thương như vậy, tuy võ nghệ của chàng còn kém Giang Hải Phong một bậc nhưng Tần Đồng

vẫn không phải là đối thủ của chàng.

Song chương của Tần Đồng chưa ép được chương lực vào giữa thì song thủ của Tả Nhân Long đã lay động, nhắm thẳng vào hai cổ tay của đối phương mà phát kinh lực.

Tần Đồng cảm thấy bất ổn, hắn chưa kịp thu chiêu hoán thế thì song chương của Tả Nhân Long đã cuộn tới rồi.

Chỉ nghe Tả Nhân Long quát lớn một tiếng:

- Đi!

Hai tay của Tần Đồng bị đánh dạt ra ngoài, hai cổ tay đau đớn dường như muốn gãy. Hắn buột miệng kêu thất thanh, thân hình loạng choạng lui ra sau năm sáu bước.

Tần Đồng cũng không dám luyện chiến nữa, hắn mượn thế lui bước mà tung người ra xa hơn trượng.

Tả Nhân Long tung người lướt tới nhanh như chớp, đang chuẩn bị hạ trọng thủ đả thương đối phương thì đột nhiên thấy Tần Đồng liên tục phát song thủ ra, một đám cây khô đá nát bốc lên và bay ập vào mặt Tả Nhân Long.

Tả Nhân Long không ngờ đối phương còn có chiêu này, chàng vội vàng cúi đầu tránh né.

Tần Đồng chớp cơ hội búng người lướt đi ra xa mấy trượng. Nơi hắn hạ thân xuống đúng vào một cây cổ tùng, thân hình hắn lúc này bê bết đất cát, trông chẳng ra sao cả. Hắn cười nhạt, nói:

- Tả Nhân Long, hãy nhớ chuyện hôm nay đây, trong vòng mười ngày nữa Tần Đồng ta không thu hồi được bảo vật của sư môn thì thề không làm người.

Hắn cười một tràng quái gở, rồi lại nói:

- Nhị thái gia đi đây!

Lời dứt thì song thủ khai triển, thân hình vọt lên cành tùng rồi sử dụng tuyệt kỹ khinh công Nhất Hạc Xung Thiên mà phóng đi như tên bắn. Thoáng chốc đã mất hút qua phía bên kia dãy núi.

Tả Nhân Long biết mình không thể đuổi kịp nên cười nhạt, nói:

- Dễ dàng cho tên súc sinh nguoi quá rồi.

Chàng quay lại thì thấy Tịch Ti Ti đã bình tĩnh, y phục của nàng bị Tần Đồng cào cào nên đông rách một miếng, tây rách một miếng, lộ cả da thịt ra ngoài.

Khi Tả Nhân Long đến gần thì nàng vội nấp sau một gốc cây và nói:

- Tả đại ca, nguoi... nguoi không được đến gần.

Bây giờ Tả Nhân Long mới hiểu ra, sắc diện của chàng cũng chợt ửng đỏ, chàng vội nghiêm túc nói:

- Tịch cô nương không cần kinh sợ, chờ đó tại hạ sẽ nghĩ ra biện pháp.

Tịch Ti Ti hỏi:

- Tần Đồng đâu rồi?

Tả Nhân Long thở dài, nói:

- Tên khốn đáng chết đó đã chạy thoát rồi, nhưng nhất định tại hạ sẽ tìm được hắn, cô nương hãy yên tâm.

Tịch Ti Ti nói với giọng bi phẫn:

- Nếu đại ca không xuất hiện kịp thời thì tình thế hôm nay thật khó tưởng tượng...

Lần này đại ca là ân nhân của ta rồi.

Tả Nhân Long mỉm cười, nói:

- Lần trước là một sự hiểu lầm, phép chúơng nhãn của cô nương thật sự đã qua mắt được tại hạ, sau này biết Tịch Xuân là hóa thân của cô nương thì tại hạ hổ thẹn vô cùng.

Ngừng một lát, chàng nói tiếp:

- Còn chuyện hôm nay, sở dĩ tại hạ xuất hiện kịp thời là vì ban chiều tại hạ đã phát hiện được hai người trong lúc ngoạn cảnh và ngấm theo đến đây.

Tịch Ti Ti “à” một tiếng rồi nói:

- Thì ra là thế, nhưng bây giờ làm sao ta ra được?

Tả Nhân Long vội cởi áo khoác của mình, vừa quăng cho nàng, chàng vừa nói:

- Tạm thời cô nương dùng cái này, cứ mặc ở bên ngoài là được.

Tịch Ti Ti chụp lấy chiếc trường bào rồi nói:

- Không được, đây là y phục của nam nhân, rộng quá!

Tả Nhân Long bật cười, chàng nói:

- Cứ xem như cô nương đang hóa trang thành nam nhân vậy, không chừng còn tuấn tú hơn bọn nam nhân tại hạ nữa đấy. Mặc tạm một lúc, lát nữa tại hạ sẽ ra thương điểm mua cho cô nương một bộ y phục khác vậy.

Tịch Ti Ti đành mặc vào, một lúc sau nàng mới từ từ bước ra, đầu tóc đã được búi gọn, trông nàng cũng có mấy phần khí phái của nam nhân.

Nàng gượng cười và nói:

- Hôm nay may mà gặp được Tả đại ca.

Tả Nhân Long lấy làm kỳ quái, chàng nói:

- Tần Đồng đã bị Giang Hải Phong đánh rơi xuống vách núi ở Tây Hồ, tại hạ cho rằng hắn đã chết, không ngờ bây giờ hắn lại đi chung với cô nương, thật khiến người ta nghĩ không thông.

Tịch Ti Ti ngạc nhiên vô cùng, nàng hỏi lại:

- Cái gì? Hắn đã bị Giang Hải Phong đánh rơi xuống vách núi à?

Tả Nhân Long gật đầu, nói:

- Tại hạ tận mắt mục kiến.

Tịch Ti Ti thở dài, nói:

- Vậy mà tên khốn này đã lừa ta thật thảm hại.

Nói đoạn nàng thuật lại chuyện gặp và giải cứu cho Tần Đồng. Tả Nhân Long nghe xong thì gật đầu, nói:

- Cô nương đã bị hấn lừa rồi.

Tịch Ti Ti cười nhạt, nói:

- Nếu biết hấn là kẻ thù của Giang Hải Phong thì lúc ấy ta đã bắt giữ hấn rồi. Ôi!

Bây giờ làm thế nào đây?

Dường như Tả Nhân Long nhớ đến chuyện gì, chàng vội hỏi:

- Tại hạ nhớ vừa rồi cô nương có nói là gặp một thiếu nữ, thế thiếu nữ đó họ gì?

Hình dáng ra sao?

Tịch Ti Ti đáp:

- Cô nương đó cũng không tệ, nếu như không muốn nói là khá đẹp. Cô ta họ Tần, còn kêu bằng gì thì ta không hỏi.

Tả Nhân Long bất giác ngẩn người một lúc lâu mà không nói gì.

Tịch Ti Ti thấy kỳ lạ nên nói tiếp:

- Tần Đồng nói cô ta là nữ tặc.

Tả Nhân Long gượng cười, nói:

- Cô nương đó có ngoại hiệu là Tái Ngoại Phi Hồng, họ Tần tên là Tử Linh, là một nữ hiệp khách nổi danh ở Thiên Sơn. Nếu nói cô ta là nữ tặc là lăng nhục cô ta quá sức rồi. Nhưng kỳ quái là tại sao cô ta lại đối địch với Tần Đồng?

Tịch Ti Ti lắc đầu, nói:

- Chuyện này thì ta không rõ.

Từ lúc nghe nói Tần Tử Linh đã xuất hiện thì dường như thái độ của Tả Nhân Long hoàn toàn thay đổi, chốc chốc chàng lại buông tiếng thở dài.

Chàng trầm nghĩ:

- “Tần Tử Linh đã đến Tây Hồ thì không thể không nghe tin tức của ta, vậy mà nàng vẫn không đến thăm ta. Đủ thấy nàng đã quên ta thực rồi. Thế thì ta hà tất phải si si luyến luyến nhớ mong nàng nữa.” Bất chợt chàng nhớ đến khẩu khí của Nhất Cổ Thanh Yên Kiều Mạo khi nói về Tần Tử Linh dường như nàng rất có hảo cảm với Giang Hải Phong. Xả thân mạo hiểm giải cứu Giang Hải Phong, bây giờ lại đối địch với Tần Đồng. Chuyện này nhất định cũng vì Giang Hải Phong rồi.

Nghĩ đến đây thì bất giác lòng chàng tê tái, một luồng khí lạnh từ chân dâng lên, một nỗi thất vọng lan tỏa khắp nơi.

Chàng nghĩ:

- “Mình không ngại thiên lý đến Trung Nguyên chỉ vì tìm nàng, mong nối lại những ngày xưa êm ấm, không ngờ bây giờ chuyện nhỏ lại sinh chuyện lớn như thế.” Chàng lại nghĩ đến Giang Hải Phong:

- “Một thiếu niên anh tuấn, võ công có thể xưng thiên hạ vô địch, người lại thông minh đoan chính, nếu Tần Tử Linh chọn được người này thì nhân lực của nàng quả nhiên hơn người. Xem ra, với tình thế trước mắt thì nhất định là tình cảm của hai người đã có tiến triển, vậy làm sao mình có thể nhẫn tâm chia loan rẽ thúy được?” Càng nghĩ Tả Nhân Long càng thộn người ra. Khi ngẩng đầu lên thì thấy Tịch Ti Ti đang nhìn mình bằng đôi mắt long lanh, lòng chàng bất giác xao động, cảm tình từ ảo tưởng lại trở về hiện thực.

Chàng gượng cười và khẽ nói:

- Chúng ta đi thôi!

Còn Tịch Ti Ti thì sao? Sau khi rời khỏi Tả Nhân Long, mỗi lần nhớ đến chuyện đó thì không biết nàng đã khóc bao nhiêu lần. Không nghi ngờ gì nữa, Tả Nhân Long là người đầu tiên tiếp xúc với da thịt nàng, người lại khôi ngô anh tuấn, điều nàng càng khiến nàng không khỏi sinh lòng tơ tưởng.

Hôm nay, không ngờ thiên hạ lại có chuyện khéo léo thế này, trời xui đất khiến cho nàng gặp lại chàng. Không những thế, chàng còn cứu nàng thoát khỏi tên dâm tặc, rồi còn trông thấy nửa phần thân hình lửa thể của nàng. Đối với một thiếu nữ mà nói, trong tình huống này thường phát sinh một thứ cảm giác vi diệu, kết quả là có hai con đường:

Một là căm hận đối phương thấu xương thấu cốt. Hai là yêu đối phương cũng thấu xương thấu cốt.

Tả Nhân Long trọng nghĩa cứu người, tự nhiên không có lý do để bị căm hận, vậy theo lẽ thường, tình cảm của Tịch Ti Ti đối với chàng sẽ càng thêm sâu sắc. Đồng thời Tả Nhân Long cũng có ấn tượng sâu đậm về Tịch Ti Ti hơn, bởi những lý do trên.

Thời này, khắc này, chính là lúc kêu bằng Tâm Tâm Tương Ấn, chỉ có điều người nào cũng giống như kẻ phạm tội, không muốn thổ lộ tâm tình của mình với đối phương.

Sau một hồi im lặng thì Tả Nhân Long khai khẩu:

- Cô nương ở đâu? Tại hạ đưa cô nương về nhé?

Tịch Ti Ti ngập ngừng một lát rồi nói:

- Thực lòng mà nói, ta cũng không có chỗ ở, hành lý đều để trên lưng ngựa nhưng bây giờ ngựa cũng mất rồi.

Nói đoạn nàng ngoái đầu tìm tứ phía. Tả Nhân Long gật đầu, nói:

- Không sao, cô nương có thể lấy ngựa của tại hạ mà đi.

Nói đoạn chàng hú một tiếng dài, lập tức có tiếng ngựa hí từ trong rừng tùng đối diện, một chú ngựa ô phi như bay về phía Tả Nhân Long.

Tịch Ti Ti sinh trưởng ở vùng Cam Túc nên rất có kiến thức về ngựa, vừa thấy con ngựa ô này thì nàng biết ngay nó thuộc loại Tiểu Hắc Long, nổi danh ở miệt Tây Bắc.

Lông mao trên bốn vó của nó vừa dài vừa đen bóng, bắt giác nàng buột miệng tán thưởng:

- Bảo mã!

Tả Nhân Long mỉm cười, nói:

- Nếu cô nương thích thì tại hạ tặng con ngựa này cho cô nương đây.

Tịch Ti Ti đã tung mình lên ngựa, nàng nghe vậy thì quay lại mỉm cười, nói:

- Thật không? Tả đại ca không tiếc sao?

Tả Nhân Long cười cười, nói:

- Đương nhiên là thật, tại hạ hãy còn một con ở Thiên Sơn, cũng là ngựa ô.

Tính khí của Tịch Ti Ti vốn rất hồn nhiên ngây thơ, lúc này nàng cao hứng nên quên cả sự tủ nhục vừa rồi, nàng vỗ tay cười lớn và nói:

- Tuyệt quá! Tả huynh tốt quá! Vậy thì chúng ta có thể cùng ngồi ngựa dạo chơi rồi.

Nói ra câu này mới cảm thấy lỗ lòi, sắc diện bắt giác đỏ hồng, nhất thời ngồi ngẩn người trên ngựa.

Tả Nhân Long nhìn vẻ hồn nhiên chân chất của nàng mà bắt giác cảm động, chàng gật đầu, nói:

- Không nói giấu gì cô nương, cho đến bây giờ tại hạ vẫn là một lãng tử cô độc, nếu cô nương có ý muốn làm bằng hữu với tại hạ thì đó là vinh hạnh rất lớn đối với tại hạ.

Tịch Ti Ti đỏ mặt, nàng cúi đầu không nói gì.

Tả Nhân Long liền nói:

- Cô nương mau đi tìm ngựa của mình đi.

Tịch Ti Ti liếc nhìn chàng và hỏi:

- Thế còn Tả huynh?

Tả Nhân Long thản nhiên đáp:

- Tại hạ đi bộ.

Tịch Ti Ti ngại ngùng nói:

- Tả huynh cũng lên luôn, hai chúng ta cùng đi một ngựa cũng được.

Tả Nhân Long nghe vậy thì lòng vui như mở cờ, nhưng chàng lập tức lắc đầu và nói:

- Đa tạ cô nương, tại hạ đợi cô nương ở đây cũng được.

Tịch Ti Ti cũng chẳng khách khí, nàng nói tiếng cảm ơn rồi giục ngựa phóng đi, lúc này nàng mới cảm thấy ngọc diện hơi nóng nóng, lòng thâm nghĩ:

- “Ta thật đáng chết, ta đã nói với chàng những gì nhỉ? Ôi! Như thế há chẳng khiến chàng khinh thị sao?” Nhưng cũng chính vì thế mà nàng để lại ấn tượng sâu sắc trong lòng Tả Nhân Long, bởi chàng chưa đến nỗi để mất phong độ của một “chính nhân quân tử”.

Sau một hồi tìm kiếm nhưng chẳng thấy tung tích con ngựa của mình thì

Tịch Ti Ti bắt giác tức khí, vì toàn bộ y phục và lộ phí của nàng để trên lưng

con ngựa, bây giờ mất sạch thì tương lai thật là một bước cũng khó đi.
Chẳng còn cách nào khác nên nàng đành quay trở về.

Tả Nhân Long vẫn ngồi trên tảng đá cạnh gốc cây, một bước cũng chưa rời.
Chàng liền hỏi:

- Tìm được không?

Tịch Ti Ti lắc đầu, tỏ vẻ thất vọng, nói:

- Làm sao bây giờ? Y phục và lộ phí của ta...

Tả Nhân Long cười ha ha rồi nói:

- Không sao, chúng ta vào thành Tô Châu mua cũng được, ở đó có khá nhiều lựa đẹp.

Tịch Ti Ti lắc đầu, nói:

- Như thế làm sao tiện?

Lời vừa dứt thì Tả Nhân Long đã tung người lên ngựa, ngồi phía sau nàng, hai cánh tay rắn chắc chàng chồm tới trước nắm lấy dây cương, chàng nói:

- Cô nương ngồi cho vững nhé!

Tịch Ti Ti cảm thấy toàn thân mình nóng ran, lòng phập phồng hồi hộp và có một thứ ý vị gì đó mà nhất thời nàng không nhận biết được. Bất giác nàng quay lại nhìn Tả Nhân Long và mỉm cười, gật đầu.

Ngựa bắt đầu tung vó, nhằm hướng thành Tô Châu mà phi như bay. Đối với cô nương Dĩ Hạc Nhân Vân này mà nói, đã nhiều năm rồi, đây là lần đầu tiên nàng có cảm giác an toàn. Trước đây nàng thường lưu luyến Giang Hải Phong nhưng do Giang Hải Phong quá lạnh lùng nên cuối cùng tình cảm của hai người không đi đến đâu cả.

Bây giờ xem ra Tả Nhân Long là người có trách nhiệm hơn Giang Hải Phong, chàng quan tâm đến nàng mà không sợ bị người khác dị nghị.

Nghĩ đến đây thì Tịch Ti Ti chợt rộn ràng, tràn ngập niềm vui.

Không đầy một khắc sau thì ngựa đã đến vùng bình địa, Tịch Ti Ti quay lại nói:

- Chạy chậm lại một chút, cẩn thận kéo va vào người khác.

Tả Nhân Long y lời, buông lỏng dây cương cho ngựa phi nước kiệu, chàng mỉm cười, nói:

- Đã lâu rồi tại hạ chưa được phi nhanh thế này, đây là lần thứ hai chúng ta cùng ngồi một ngựa nhỉ!

Tịch Ti Ti nguýt một cái và nói:

- Còn nói nữa. Mỗi lần nhớ lại là muội hận huynh thấu xương thấu cốt.

Tả Nhân Long cười cười, nói:

- Tại hạ cũng quá mù quáng, chỉ có thể mà không nhận ra.

Tịch Ti Ti quay lại nói:

- Nếu hôm nay không gặp lại thì muội đã cho rằng huynh là một kẻ xấu rồi, nhưng có một điều muội thật sự không hiểu.

Nàng chau mày và nói tiếp:

- Tại sao huynh lại đối đầu với Giang Hải Phong? Thực ra hắn cũng là người rất nghĩa hiệp.

Tả Nhân Long thở dài, nói:

- Trước đây là do tại hạ hồ đồ, Giang Hải Phong đích thị là một người tốt.

Tịch Ti Ti vui mừng, nàng nói:

- Nói vậy là Tả huynh không còn đối đầu với hắn nữa à?

Tả Nhân Long gật đầu, nói:

- Trường hợp của bọn tại hạ có thể gọi là không đánh thì không biết nhau, bây giờ bọn tại hạ đã là bằng hữu tốt của nhau rồi.

Tịch Ti Ti vô cùng ngạc nhiên, nàng buột miệng hỏi:

- Thật thế sao?

Tả Nhân Long gật đầu và mỉm cười, ánh mắt của Tịch Ti Ti hiển lộ niềm vui vô hạn, đồng thời nàng cũng cảm thấy rất phấn khởi.

Tả Nhân Long mỉm cười, nói:

- Nay mai tại hạ sẽ đưa cô nương đi tìm hắn, khi đó Tịch Xuân sẽ trở về bên cạnh chủ nhân của mình.

Hai gò má Tịch Ti Ti đỏ bừng lên, nàng nói:

- Tả huynh thật là tệ. Không nói với huynh nữa.

Tả Nhân Long gượng cười, nói:

- Tại hạ nói thật đấy, chờ đến lúc gặp Giang Hải Phong thì tại hạ sẽ giao cô nương cho hắn, tại hạ cũng phải trở về Thiên Sơn.

Tịch Ti Ti chậm rãi quay đầu lại, song mục đầy vẻ cảm động, nàng nói:

- Chờ gặp Giang đại ca xong thì muội cùng đi với huynh, được không?

Tả Nhân Long ngớ người, chàng nói:

- Cô nương cùng đi? Điều đó không thể được.

Tịch Ti Ti nói:

- Muội nói thật mà. Đại ca! Muội quyết tâm...

Nói đến đây thì nàng cúi đầu, thở dài một hơi rồi nói tiếp:

- Nếu huynh không muốn thì thôi vậy.

Tả Nhân Long mỉm cười, chàng nói:

- Được! Chỉ cần cô nương đồng ý thì chúng ta cùng đi.

Hai người đối thoại đến đây thì ngựa đã vào thành, phố thị đông đúc hành nhân, người đi ngựa không nhiều, hai người cùng đi một ngựa lại càng lạ mắt, vì vậy cả hai cùng hạ mã, dắt ngựa mà đi.

Đến hiệu vải lụa, Tả Nhân Long chọn mua cho nàng mấy đoạn, đồng thời chàng cũng mua cho nàng vài món nữ trang. Tuy đây chỉ là chuyện nhỏ nhưng người mua lẫn người được mua tặng đều cảm thấy vô cùng phấn chấn. Xem ra giữa hai người bọn họ có vẻ khá tâm đầu ý hợp.

Bọn họ dạo chơi ở Tô Châu mấy ngày, nhân tiện cũng truy tìm Tần Đồng

nhưng chẳng phát hiện được gì.

Hai người trọ tại Yên Tử Khách Điểm, một khách điểm nổi tiếng ở Tô Châu, mỗi người một phòng, hai phòng liền vách với nhau.

Đối với Tả Nhân Long, tuy có nói có cười nhưng thủy chung trong lòng chàng vẫn còn một gút mắc, mà nếu không gặp được Giang Hải Phong thì gút mắc này không thể gỡ được.

Hôm nay đã là ngày trọng thu, lá phong tại Hàn Sơn Tự Ở ngoài thành Tô Châu đều rụng hồng, du khách không ngừng nổi bước đi thưởng ngoạn. Tả Nhân Long dậy sớm và ra ngoài chưa về. Tịch Ti Ti ở nhà một mình cảm thấy buồn nên gọi tiểu nhị đến hỏi đường đi Hàn Sơn Tự, sau đó nàng dặn dò:

- Tả tướng công trở về thì nói là ta đi Hàn Sơn Tự coi hồng diệp, bảo chàng không cần đi tìm ta.

Tiểu nhị đáp “vâng” một tiếng rồi chuẩn bị ngựa cho nàng. Từ hôm Tả Nhân Long đồng ý tặng ngựa thì con Tiểu Hắc Long đã thật sự thuộc về nàng.

Tịch Ti Ti ngồi trên thân cầu, mình mặc áo mới, gió thu lấp phát khiến nàng cảm thấy như đang đổi qua một cuộc đời khác.

Từ Yên Tử Khách Điểm đi Hàn Sơn Tự phải qua một lộ trình khá dài. Trước tiên phải vượt qua Bắc Tháp Tự, kế đó theo cửa Bình Môn mà xuất thành, qua Lưu Viên rồi đi tiếp thì đến nơi. Quy mô Hàn Sơn Tự tuy không lớn lắm, nhưng đây là một danh lam cổ tích nổi danh, cảnh sắc tuyệt mỹ.

Đặc biệt là rừng phong, vào mùa thu thì lá phong đỏ rực như một biển lửa, từ Hàn Sơn Tự nhìn ra xa xa là bến Cô Tô với ngư thuyền lấp lánh đèn chài.

Thi nhân nổi tiếng đời Đường từng lưu lại nơi này một bài tuyệt thi, đó là Phong Kiều Dạ Bạc.

“Nguyệt lạc ô đề, sương mãn thiên
Giang phong ngư hỏa đối sầu miên
Cô Tô thành ngoại Hàn Sơn Tự
Dạ bán chung thanh đáo khách thuyền”
Tạm dịch:

“Sương mờ, quạ giục ánh trăng phai
Cây bến sầu mơn ngọn lửa chài
Ngoài cửa Cô Tô chùa Núi Lạnh
Nửa đêm chuông vọng đến thuyền ai.”
Tịch Ti Ti thúc ngựa phi rất nhanh, chẳng mấy chốc rừng phong đỏ rực đã hiện ra trước mắt, khắp sơn cùng dã địa, đâu đâu cũng một màu hồng diệp ngút ngàn.

Tịch Ti Ti không những du ngoạn khắp Hàn Sơn Tự xem hồng diệp mà nàng còn muốn đến Phong Kiều một chuyến, để xem phong thái đặc thù của cái gọi là Kiều Ngoại Kiều.

Từ Hàn Sơn Tự đi xuống là một dòng sông với nước chảy trong vắt. Tịch Ti Ti không rõ tên dòng sông này là gì, nàng phi ngựa đến bờ sông, gọi một chiếc thuyền, đang lúc định lên thuyền thì bỗng nhiên thấy trên thượng lưu có một chiếc thuyền nhỏ lướt xuống rất nhanh. Buồm trên thuyền căng gió, lại đi xuôi dòng nên đi nhanh đến độ khiến ta có cảm tưởng như lưu tinh trên

ngân hà.

Đứng đầu thuyền là một hắc y nhân, người này đang giục lái thuyền:

- Nhanh! Nhanh!

Tịch Ti Ti không thấy thì thôi, một khi nhìn thấy thì nhiệt huyết dâng trào khí hận xung thiên, mắt hạnh tròn xoe.

Nàng phóng lên thuyền và lớn tiếng quát:

- Mau truy theo chiếc thuyền đó.

Thì ra, hắc y nhân trên thuyền kia chẳng phải ai khác mà chính là tên sát sư bội huynh Tần Đồng.

Dường như Tần Đồng cũng nghe tiếng quát trong bờ nên quay lại nhìn, thần sắc chợt lộ vẻ kinh ngạc.

Tịch Ti Ti lớn tiếng nói:

- Tần Đồng, ngươi đừng chạy!

Tần Đồng cười nhạt, nói:

- Tiểu nha đầu, ngươi còn dám làm gì ta?

Thuyền của hắn vẫn lao đi vun vút, thuyền của Tịch Ti Ti cũng truy theo như bay.

Nàng không hiểu vì sao Tần Đồng lại khẩn trương như vậy, đang lúc khẩn khoản thì chợt nghe phía sau có người nói:

- Tịch cô nương hãy bám theo hắn, cẩn thận đừng để hắn chạy thoát.

Tịch Ti Ti kinh ngạc không ít, nàng quay đầu lại nhìn thì thấy phía sau thuyền mình chừng sáu bảy trượng, cũng có một chiếc thuyền khác đang truy theo. Trước mũi thuyền này là một bạch y thiếu niên, tướng mạo uy phong nhưng không kém phần anh tuấn. Tịch Ti Ti nhìn kỹ một lúc thì bất chợt vui mừng reo lên:

- Giang đại ca, hóa ra là ngươi.

Người đến chính là Trung Nguyên Nhất Kiếm Giang Hải Phong, chàng mỉm cười và gật đầu, nói:

- Hôm nay thật may, tại hạ vất vả lắm mới tìm được cô nương.

Tịch Ti Ti bảo lái thuyền đi chậm lại, nhưng Giang Hải Phong từ xa phát tay nói:

- Truy người là quan trọng, cô nương đừng để hắn chạy thoát.

Tịch Ti Ti sực tỉnh, nàng vội quay lại nhìn thì thấy thuyền của Tần Đồng đã ở ngoài xa bảy tám trượng rồi. Bất giác nàng giục lái thuyền:

- Mau! Mau! Người trên thuyền trước là một cường đạo, đừng để hắn chạy thoát.

Lái thuyền nghe vậy thì phấn chấn tinh thần, hắn ra sức chèo chống, chiếc thuyền lập tức lướt đi như tên.

Ba chiếc thuyền nối đuôi nhau lướt đi vun vút. Trước mắt có một chiếc thạch kiều, hiện không ít thuyền neo đậu ở đó. Vì vậy mà thuyền của Tần Đồng

không thể không đi chậm lại, chớp cơ hội, Tịch Ti Ti giục lái thuyền lao nhanh tới. Bỗng nhiên thấy Tần Đồng quay ngoắt lại, “vù” một tiếng, mũi lạng ngân tiêu đánh thẳng về phía Tịch Ti Ti.

Tịch Ti Ti xuất thủ bắt lấy lạng ngân tiêu và cười nhạt, nói:

- Tần Đồng, ngươi còn không dừng lại hả?

Nói đoạn nàng vung tay đánh trả mũi tiêu trở lại, “cách” một tiếng, mũi tiêu găm thẳng vào cột buồm. Lúc này hai thuyền đã khá gần nhau, bỗng nhiên thấy Tần Đồng tung mình phóng lên chiếc cầu đá trước mặt.

Tịch Ti Ti vì có Giang Hải Phong ở phía sau nên nhất thời quên đi sự lợi hại của Tần Đồng, nàng cũng tung lên cầu ngay lập tức.

Chính ngay lúc đó nàng mới nghe Giang Hải Phong quát lên:

- Không được lên!

Nhưng đã không kịp rồi, Tịch Ti Ti vừa lên đến nơi thì thấy Tần Đồng quay ngoắt lại, song thủ xuất ra nhằm hai bên sườn Tịch Ti Ti mà chụp tới. Tịch Ti Ti vội quay người qua phải tránh né, lúc này Tần Đồng đã liều mạng, vì hắn muốn không chế Tịch Ti Ti để làm con tin đổi lấy sinh mạng của mình. Lúc này hắn cũng đã xoay người thi triển thức Châu Tử Sa Vỡ, lập tức hai tay của hắn đã ấn vào hai xương hông của Tịch Ti Ti rồi. Hắn cười nhạt một tiếng rồi cấp Tịch Ti Ti nhắc lên.

Đột nhiên nghe một tiếng quát như sấm sét:

- Tần Đồng, ngươi dám hả?

Thuyền của Giang Hải Phong đã đến trước cầu đá, thân hình chàng như một con bạch âu, loáng cái đã lên đầu cầu.

Chàng quát lớn:

- Nghịch đồ đáng chết!

Tiếng quát vừa xuất thì thân hình cũng bốc lên, song thủ phát ra định kích về phía Tần Đồng. Nhưng Tần Đồng nhanh chóng đẩy Tịch Ti Ti ra trước làm lá chắn, kẻ đó hắn kéo nàng đi giật lùi và cười nhạt, nói:

- Giang Hải Phong, ngươi mau dừng tay lại!

Giang Hải Phong chẳng biết làm thế nào khác, chàng đành dừng bước và hỏi:

- Ngươi muốn thế nào?

Tần Đồng cười nhạt, nói:

- Nếu ngươi tiếp tục bước tới thì đừng trách ta hạ độc thủ với cô nương này.

Giang Hải Phong hơi kinh động, chàng nói:

- Ngươi... ngươi dám?

Tần Đồng lạnh lùng nói:

- Tại sao ta không dám? Bây giờ ngươi lập tức xuống cầu và lên thuyền, ngươi đi rồi ta sẽ thả cô nương, bằng không...

Giang Hải Phong tức run người, còn Tịch Ti Ti bị hai tay đối phương ấn vào

huyết tề, tuy tức giận nhưng không sao lên tiếng được.

Tuy hận đến cực điểm nhưng Giang Hải Phong cũng đành gật đầu, nói:

- Được, ta xuống cầu đây!

Nói đoạn chàng tung người nhảy xuống mũi thuyền.

Tần Đồng cười nhạt, nói:

- Tại sao ngươi cứ mãi làm khó ta thế?

Giang Hải Phong cười sang sảng rồi nói:

- Hạng ác nhân như ngươi thì ai cũng muốn diệt, sao lại trách ta? Và lại ta còn phải thu hồi hai bảo vật của sư môn.

Tần Đồng cười ha ha một tràng, hấn nói:

- Ngươi đến muộn rồi, thanh Tỷ Dạ Lục Châu kiếm và Thanh Ngọc Lệnh của sư môn đã bị tên ăn cháo đá bát Tả Nhân Long cướp đi rồi, nếu ngươi có gan thì đi tìm hấn mà lấy, hà tất phải theo làm khó ta?

Giang Hải Phong sững người, chàng nói:

- Xằng bậy, ngươi định đặt điều khiêu khích chăng?

Tần Đồng trầm giọng nói:

- Tin hay không là tùy ngươi, nhị gia không có thời gian để nói nhiều với ngươi.

Hấn cười nhạt một tiếng rồi nói tiếp:

- Giang Hải Phong, ngươi cũng đừng vội tìm ta, một ngày nào đó nhị thái gia ta đắc thế, dù ngươi không tìm đến ta thì ta cũng sẽ đi tìm ngươi.

Nói đoạn hấn đẩy mạnh song thủ ra, Tịch Ti Ti như một quả cầu rơi “ùm” xuống dòng sông. Còn Tần Đồng thì mượn lực đẩy mà lộn người ra sau, hấn tung lên hạ xuống liên tiếp mấy lần thì đã mất hút tung tích.

Giang Hải Phong vốn cho rằng, với khinh công siêu quần của mình, dù phát xuất sau một chút cũng không khó truy kịp đối phương, nhưng chàng không ngờ Tần Đồng lại đẩy Tịch Ti Ti xuống nước như vậy.

Lúc này, tất nhiên cứu người là quan trọng. Do đó, Giang Hải Phong lệnh cho lái thuyền chèo thuyền tới, chàng dùng sợi dây thừng buộc thuyền quăng ra cho Tịch Ti Ti chụp lấy.

Sau đó chàng từ từ kéo nạng tới gần mạn thuyền rồi đưa tay kéo nạng lên thuyền.

Toàn thân Tịch Ti Ti ướt sũng, do lúc rơi xuống nước, huyết đạo chưa được giải nên nạng phải uống mấy hớp nước. Sau khi lên thuyền thì bất giác nạng ho sặc sụa.

Giang Hải Phong giận run người nhưng đành dậm chân và tự nói:

- Giỏi cho tên nghiệt súc, ta không giết ngươi thì không làm người.

Thế là Giang Hải Phong đành cứu Tịch Ti Ti lên thuyền rồi đưa nạng vào khoang và đóng cửa lại.

Lúc này trên dưới cầu, thậm chí cả hai bên bờ sông có không ít người đến

xem náo nhiệt. Thân thủ của ba người vừa rồi khiến mọi người đều kinh hãi, trợn mắt há miệng mà nhìn, rồi tán tụng với nhau không thôi.

Giang Hải Phong chau mày hỏi:

- Cô nương có sao không?

Tịch Ti Ti rung rung mắt lệ, nàng không ngờ lại bị Tần Đồng làm nhục đến hai lần, mối thù này thật là bất cộng đái thiên.

Nàng gạt lệ và nói:

- Số ta thật là xúi quẩy!

Giang Hải Phong thở dài, nói:

- Thật có lỗi, cô nương có thể lấy y phục của tại hạ mà thay.

Tịch Ti Ti gượng cười, nói:

- Không cần, dù sao thì cũng sắp đến chỗ ta ở rồi.

Lúc này chiếc thuyền do Tịch Ti Ti thuê cũng cập sát tới thuyền của Giang Hải Phong, tên lái thuyền lớn tiếng gọi:

- Đại tiểu thư, tại hạ không dám dắt ngựa của tiểu thư rồi.

Giang Hải Phong bước ra và nói:

- Ta đến ngay!

Mục quang vừa quét ra thì thấy ngay một con ngựa ô to lớn, Giang Hải Phong bắt giác sững người, vì chàng nhận ra con ngựa này. Trước đây, khi Tả Nhân Long cười nó thì chàng có để ý xem qua, bây giờ chỉ thoạt nhìn là chàng nhận ra ngay.

Chàng mở hầu bao lấy tiền trả cho chủ thuyền rồi dắt ngựa qua thuyền bên này.

Sau khi buộc nó cẩn thận ở trước mũi thuyền thì chàng mở cửa khoang bước vào, lúc này Tịch Ti Ti đang hong tóc, y phục vẫn sũng nước.

Chàng hắng giọng rồi nói:

- Cô nương đừng giận nữa, món nợ này tại hạ sẽ đòi cho cô nương.

Tịch Ti Ti thở dài, nàng nói:

- Đại ca, không ngờ chúng ta lại tìm được nhau.

Giang Hải Phong mỉm cười, nói:

- Lúc cô nương bị Tả Nhân Long bắt đi, nghe nói cô nương tự thoát đi được phải không? Thời gian qua cô nương ở đâu?

Tịch Ti Ti chau mày, nói:

- Còn phải nói nữa.

Nói đoạn nàng thuật lại tất cả mọi chuyện cho Giang Hải Phong nghe.

Nghe xong Giang Hải Phong buột miệng nói:

- Giỏi cho tên nghịch đồ đó. Không ngờ hắn lại tệ hại như vậy, thế này thì tại hạ càng không thể tha cho hắn rồi.

Tịch Ti Ti tiếp lời:

- Nếu sớm biết hắn là kẻ thù của đại ca thì muội đã giết hắn từ lúc đầu rồi.

Giang Hải Phong gương cười, nói:

- Chuyện này sao có thể trách cô nương? Vì tại hạ mà cô nương phải chịu liên lụy quá nhiều.

Ngừng một lát, chàng nói tiếp:

- Nói vậy hiện giờ cô nương đang ở một chỗ với Tả Nhân Long à?

Tịch Ti Ti gật đầu, sắc diện chợt ửng hồng.

Giang Hải Phong hỏi tiếp:

- Đang ở đâu?

Tịch Ti Ti khẽ đáp:

- Tại Yên Tử Khách Điểm.

Giang Hải Phong mỉm cười, nói:

- Được, trong vòng hai ngày nữa, tại hạ sẽ đến thăm hai người, bây giờ tại hạ đưa cô nương vào bờ, cô nương mau trở về thay y phục thôi.

Tịch Ti Ti hỏi:

- Thế hiện giờ đại ca đang ở đâu?

Giang Hải Phong cười cười, nói:

- Cô nương biết tại hạ xưa nay phiêu du bất định mà, hôm nay sở dĩ tại hạ đến Tô Châu là vì nghe cô nương bị Tần Đồng lừa, không ngờ lại khéo léo gặp nhau thế này.

Thuyền cập vào bờ, Giang Hải Phong dắt ngựa lên cho nàng và nói:

- Cô nương cho tại hạ gửi lời thăm Tả Nhân Long, tại hạ rất cảm kích hắn đã thu hồi giúp tại hạ hai món bảo vật của sư môn.

Tịch Ti Ti lên ngựa và nói:

- Đại ca đến sớm một chút nhé!

Giang Hải Phong mỉm cười và vẫy tay chào nàng, nói:

- Đương nhiên!

Tịch Ti Ti phi ngựa thẳng một mạch về khách điểm. Tả Nhân Long đã trở về từ sớm rồi, chàng thấy nàng như vậy thì kinh ngạc không ít. Thế là Tịch Ti Ti bèn kể lại toàn bộ sự việc.

Tả Nhân Long nghe xong thì mừng rỡ nói:

- Thế này thì chúng ta khỏi phải tìm hắn rồi, lẽ ra cô nương nên đưa hắn đến một thể.

Tịch Ti Ti cười nhạt, nói:

- Tả huynh còn không rõ tính khí của Giang đại ca sao? Con người đó thật quái lạ.

Với ai cũng khó mà hợp được.

Ngừng một lát nàng chau mày nói:

- Nhưng hắn nói đến là nhất định đến, chúng ta nhẫn nại chờ mấy ngày là được.

Tả Nhân Long gật đầu nhưng lòng thầm nghĩ:

- “Nếu Giang Hải Phong có tình thật với Tịch Ti Ti thì ta nên biết điều mà lui thôi.

Giao Tịch Ti Ti vào tay hắn thì ta cũng yên tâm. Ta không thể để cho hắn xem thường.” Nghĩ đoạn chàng giục Tịch Ti Ti đi thay y phục kéo bị cảm lạnh. Tịch Ti Ti đi rồi thì chàng không khỏi có chút cảm giác cô đơn.

Chàng lại nghĩ:

- “Mình cô đơn một mình, quanh năm phiêu bạt giang hồ tựa như một con ngựa hoang. Tả Ngoại Phi Hồng Tần Tử Linh thì không nói, bây giờ Tịch Ti Ti này vốn cũng tâm đầu ý hợp với mình, xem ra có thể thệ hải minh sơn, nhưng lại có một đoạn cảm tình của Giang Hải Phong như một gút mắc bên trong, rốt cuộc mình chỉ có một đường là đành rút lui mà thôi.” Nghĩ đoạn chàng buột miệng thở dài một hơi rồi bắt đầu cảm thấy thương cảm, đây là điều chưa từng có với chàng trong nhiều năm qua.

Còn Tịch Ti Ti thì sao? Sự xuất hiện của Giang Hải Phong không thể phủ nhận là không đem đến sự lo lắng cho nàng trên phương diện tình cảm. Suốt đêm nàng nằm yên trên giường mà suy nghĩ thật kỹ. Nàng không thể quên cá tính cương trực hào hùng cũng như hình ảnh khôi ngô tuấn tú của Giang Hải Phong, nhưng chẳng hiểu thế nào, nàng lại có cảm giác là Giang Hải Phong không thể thuộc về mình.

Dường như khí khái của chàng đã nói rõ điều đó, nàng chỉ có thể là bằng hữu của chàng, bất kỳ người nào cũng không thể thuộc về chàng. Và chàng cũng không thuộc về bất cứ người nào.

Nàng băn khoăn trần trọc không biết đã bao nhiêu lâu, bỗng nhiên nàng nghĩ đến Tả Nhân Long, người này không hổ là một quân tử giàu lòng hiệp nghĩa, chính trực, hào sảng, ánh tuấn và khả ái. Nếu mình được kết phu thê với chàng thì không có gì tuyệt bằng.

Nàng miên man suy nghĩ mãi cho đến gần sáng mới chớp mắt thiếp đi. Đột nhiên có một loạt tiếng gõ cửa làm cho Tịch Ti Ti kinh tỉnh. Nàng vội bật dậy, khoác áo ngoài vào và ra mở cửa, chỉ thấy Tả Nhân Long mặt mày xanh nhợt, chàng nói:

- Không xong rồi. Tỷ Dạ Lục Châu kiếm và Thanh Ngọc Lệnh đã mất rồi. Tại hạ tìm khắp nơi mà không thấy, chẳng hay cô nương có cất trong phòng mình không?

Tịch Ti Ti kinh hoảng, nàng nói:

- Không có, muội không hề động đến nó.

Tả Nhân Long cười nhạt, nói:

- Vậy thì nhất định là tên cầu tặc Tần Đồng trộm đi rồi.

Nói đến đây thì hai người qua phòng của Tả Nhân Long, Tịch Ti Ti ra sức lục tìm khắp nơi nhưng chẳng thấy gì. Bất chợt, Tả Nhân Long ngược nhìn lên cửa sổ, đây là một cửa sổ nhỏ, cách mặt đất ba trượng có dư. Sắc diện Tả

Nhân Long lộ vẻ kinh dị, chàng tung người lên, khẽ đưa tay sờ vào thành cửa sổ rồi nhẹ nhàng hạ xuống.

Chàng nói:

- Không ngờ hắn có trình độ khinh công như thế.

Tịch Ti Ti biến sắc, nàng hỏi:

- Lẽ nào hắn có thể chui qua chỗ đó mà vào?

Tả Nhân Long chau mày mà không nói gì, trong lòng chàng cũng cảm thấy bồn chồn, vì nếu là Tần Đồng thì đương nhiên hắn có thể lấy mạng mình dễ như trở bàn tay.

Lòng đang cảm thấy kỳ quái thì thấy tiểu nhị đưa vào một phong thư, hắn nói:

- Vừa rồi có một vị tướng công bảo tiểu nhân trao phong thư này cho nhị vị.

Nói đoạn hắn trao thư rồi lập tức lui ra ngoài.

Tả Nhân Long nhận thư, chàng thấy trên đề:

Tả - Tịch nhị thế hữu thân kính.

Tịch Ti Ti buột miệng “à” một tiếng rồi nói:

- Hay là thư của Giang đại ca?

Tả Nhân Long vội mở ra xem thì thấy cuối thư có ký ba chữ Giang Hải

Phong, chàng gật đầu, nói:

- Quả nhiên là hắn!

Chàng xem kỹ nội dung thì thấy viết thế này:

“Đa tạ huynh đã bảo quản Tỷ Dạ Lục Châu kiếm và Thanh Ngọc Lệnh, tiểu đệ đã tự lấy đi, xin chớ lo lắng.

Tả huynh tuần tú, Tịch muội nhu mỳ, tài tử giai nhân thật là cử thế vô song, Giang mỗ vô cùng ngưỡng mộ.

Mong rằng từ hôm nay hai người có thể bỏ qua thành kiến, kết nên giai ngẫu, thật là một giai thoại của võ lâm. Ngày Thiên Sơn trưng đèn kết hoa, có thể Giang mỗ sẽ thân chinh đến chúc mừng. Xin tạm biệt tại đây!” Xem xong thì sắc diện của Tịch Ti Ti đỏ như lửa, nàng cúi đầu không nói, vì vậy mà chẳng biết nàng đang vui hay đang buồn?

Tả Nhân Long ngẩn người một lúc rồi mỉm cười, nói:

- Giỏi cho Giang Hải Phong gian ngoan.

Tịch Ti Ti ngẩng đầu lên nói:

- Còn mắng người ta nữa à?

Song mục Tả Nhân Long sáng rực, chàng vui mừng nói:

- Nói vậy là cô nương đã...

Tịch Ti Ti quay mặt qua chỗ khác và nói:

- Chẳng phải muội đã sớm biểu thị... đời này kiếp này, ngoài Tả huynh ra...

Tuy nàng nói không hết câu nhưng Tả Nhân Long đã hiểu, chàng nắm lấy tay nàng và nói:

- Chúng ta nên cảm tạ Giang Hải Phong mới phải, theo tại hạ thì chúng ta nên giúp hắn một tay để thu phục Tần Đồng.

Tịch Ti Ti nguyệt chàng một cái và nói:

- Lúc này mà còn tại hạ, cô nương gì nữa? Chẳng khách sáo lắm sao?

Tả Nhân Long mỉm cười, nói:

- Được! Tại... à, ta nghe theo nàng vậy.

Hồi 18

Sông Nước Giang Đông

Quân tử hữu thành nhân chi mỹ, Giang Hải Phong ngăm quan sát thấy Tả Nhân Long và Tịch Ti Ti tâm đầu ý hợp thì vô cùng vui mừng. Thế là chàng cố ý tác thành đoạn nhân duyên cho hai người bọn họ.

Hảo sự đã xong nhưng ác sự vẫn ray rức trong lòng, chàng phán đoán có thể Tàn Đồng đã đi Nam Kinh kết hợp với Chu Kỳ, Yên Cửu Công để đối phó với mình.

Chuyện Tàn Đồng chưa kết thúc thì chàng chưa thể yên lòng, hai món nợ gom thành một, tại sao không quyết sinh tử với bọn chúng để đòi một lượt? Nghĩ thế nên Giang Hải Phong quyết định đi Nam Kinh một chuyến. Sáng hôm sau, chàng bắt đầu hành trình với con tuấn mã, qua hai ngày đường thì chàng đã tới Giang Âm. Nơi này trời nước mênh mông, ghe thuyền san sát, buồm trắng trên sông như mây, từ đây đi Kim Lăng bất quá chỉ mất hai ba ngày thủy trình.

Thế là chàng rời ngựa, lên thuyền thực hiện một chuyến thủy hành. Đây là một chiếc thuyền lớn có hai cột buồm, khách đi thuyền có đến mấy chục người, với nhiều thành phần khá phức tạp. Vào lúc hoàng hôn ngày thứ hai thì chiếc thuyền buồm có tên hiệu là Hải Âu này đã đến Giang Trấn.

Giang Trấn là một thị trấn lớn, phố thị náo nhiệt, vì thế sau khi thuyền cập bến thì không ít khách nhân lên xuống. Trong số khách lên thuyền có hai nhân vật khá đặc biệt, một gã cao khều, còn một gã cực lùn, cả hai cùng đi chung với nhau. Sau một hồi quan sát như đếm số lượng khách trên thuyền, hai gã cao lùn đến gặp chủ thuyền. Và như một vở kịch được sắp đặt từ trước, chủ thuyền lặng lẽ lấy tiền giao cho hai gã cao và lùn.

Tất cả những chuyện này đều không lọt qua mắt Giang Hải Phong, chàng ngồi thu mình trong góc khoang thuyền, quan sát không thiếu một chi tiết. Chờ hai gã cao lùn rời thuyền, Giang Hải Phong mới lần la bắt chuyện với chủ thuyền, chàng hỏi:

- Hai người vừa rời không phải là khách đi thuyền à?

Chủ thuyền quan sát Giang Hải Phong một lúc rồi đáp:

- Khách quan không biết đấy thôi, hai người đó chính là Bạch Cước Kim Đỉnh, võ nghệ cao cường, hành nghề mãi lộ trên một miệt sông nước này hơn mười năm rồi, không thuyền nào qua đây mà không nộp tiền cho chúng. Giang Hải Phong ngạc nhiên hỏi:

- Cái gì là Bạch Cước Kim Đỉnh? Thiên hạ há có chuyện vô lý đến thế sao?

Chủ thuyền thấy Giang Hải Phong có vẻ nộ khí bất bình thì chột lo lắng, lão vội khuyên:

- Khách quan, tại hạ khuyên người chớ nên xen vào chuyện này, kéo chuốc họa vào thân đấy.

Ngừng một lát lão nói tiếp:

- Người cao khều họ Bộc, người thấp lùn họ Tiêu, còn tên là gì thì lão cũng không biết. Nghe nói họ Bộc thích mang giày trắng nên gọi là Bạch Cước, còn họ Tiêu vì hói đầu nên gọi là Kim Đỉnh. Hai người này võ nghệ cao cường, nghe nói xưa nay chưa từng thất thủ.

Giang Hải Phong cười nhạt, nói:

- Như vậy thì tại hạ càng không thể không gặp bọn chúng, thử xem bọn chúng có bản lĩnh ghê gớm gì mà dám tung hoành trên vùng sông nước này, ngang nhiên thu tiền mãi lộ giữa thanh thiên bạch nhật.

Chủ thuyền chột biến sắc, nhưng thấy tướng mạo Giang Hải Phong tuấn tú hiên ngang thì lão cũng hơi động lòng nên buột miệng nói:

- Dám hỏi quý tánh của khách quan?

Giang Hải Phong mỉm cười, nói:

- Tại hạ họ Giang.

Ánh mắt của chủ thuyền chột sáng hẳn lên, lão vội hỏi:

- Phải chăng là Giang Hải Phong, Giang thiếu hiệp danh trấn giang hồ?

Giang Hải Phong gượng cười, nói:

- Chỉ là chút tiểu danh, có đáng gọi là gì.

Ngừng một lát, chàng lại hỏi:

- Lão có biết hai tên đạo tặc đó ở đâu không?

Chủ thuyền biết thiếu niên trước mắt chính là Giang Hải Phong thì yên tâm không ít, lão mỉm cười, nói:

- Thất kính! Thất kính! Lão phu có mắt mà như mù, thực ra lão phu cũng ngưỡng mộ đại danh của Giang thiếu hiệp từ lâu, không ngờ nay được hạnh ngộ.

Lão quét mục quang nhìn quanh thuyền rồi khẽ nói:

- Bạch Cước Kim Đỉnh có thế lực rất mạnh, bọn chúng hạ trại ở Võ Linh, một tiểu đảo giữa sông. Vì thế mà khó có ghe thuyền nào qua được mắt bọn chúng.

Nghe vậy thì Giang Hải Phong nộ khí bất bình, chàng quyết tâm trừ diệt bọn thủy tặc này nên bảo chủ thuyền neo thuyền lại chờ chàng, sau đó chàng mượn một chiếc thuyền nhỏ cứu hộ, đơn thân độc mã đến Võ Linh, thủy trại của bọn đạo tặc.

Giang Hải Phong buộc thuyền vào bờ rồi thi triển khinh công trác tuyệt tiếp cận sào huyệt đối phương, đó là một ngôi nhà được xây dựng kiên cố, tường đá mái ngói đường hoàng.

Chàng men tới một cửa sổ, ghé mắt nhìn vào thì quả nhiên thấy hai gã cao và lùn đang ngồi đối tửu, lúc này màn đêm đã bao phủ, trong phòng có hai ngọn đuốc sáng rực.

Gã lùn tức Kim Đỉnh nhấp một ngụm rượu rồi đặt chén xuống bàn, hỏi:

- Hẳn đâu?

Gã cao Bạch Cước chưa vội trả lời mà quét mục quang nhìn ra xung quanh rồi nói:

- Một lát nữa hẳn sẽ tới.

Giang Hải Phong nghe vậy thì động lòng thâm nghĩ:

- “Nghe khẩu khí của bọn chúng hình như nơi này còn có một nhân vật lợi hại khác, xem ra không thể khinh suất rồi.” Nghĩ đoạn chàng quyết định tạm thời không đánh cỏ động xà, chờ xem đối phương có bao nhiêu người rồi mới tùy cơ hành sự. Chàng thu người nấp sau một bụi cây rậm cạnh ngôi nhà, hữu thủ nắm chặt Tý Dạ Lục Châu kiếm, mục quang không ngừng nhìn về phía cửa chính của ngôi nhà.

Giang Hải Phong không phải chờ đợi lâu, thời gian chưa được tuần trà thì đột nhiên ngoài cổng có tiếng động.

Gã lùn họ Tiêu nhìn ra ngoài và quát hỏi:

- Ai đó?

Lời chưa dứt thì đã có bóng người thấp thoáng, chớp mắt có một thiếu niên mặc hắc y lướt vào. Giang Hải Phong không thấy thì thôi, một khi nhìn thấy thì huyết dịch dâng trào, suýt chút nữa là chàng bỏ nhào ra ngoài.

Hóa ra thiếu niên vừa lướt vào chẳng phải ai xa lạ, mà chính là kẻ đã gây ra không biết bao nhiêu tội ác. Kẻ mà Giang Hải Phong đang vất vả truy tìm, hẳn chính là Tần Đồng. Tuy thâm đoán người sắp đến tất phải là một nhân vật lợi hại, nhưng quả thực Giang Hải Phong không ngờ người đó lại là Tần Đồng.

Vừa vào nhà thì Tần Đồng cười nhạt, hỏi:

- Thế nào? Ngày nay nhị vị có phát hiện được gì không?

Gã cao họ Bộc nói:

- Không có gì, chiều nay có một thuyền vừa đến, trên đó có một thiếu niên hao hao giống tiểu tử họ Giang mà Tần lão đệ từng nói, nhưng ta thấy hẳn không mang theo binh khí gì, có lẽ chỉ là một hành khách thông thường mà thôi.

Thì ra, sau khi thoát khỏi sự truy sát của Giang Hải Phong thì Tần Đồng xuôi thuyền đi Nam Kinh đúng như Giang Hải Phong dự đoán. Nhưng đến Giang Trấn thì hẳn gặp hai gã cao lùn họ Bộc và họ Tiêu, gã cao vốn có tên hiệu là Bạch Cước Bộc Đại Dao, gã lùn là Kim Đỉnh Tiêu Trung Ngụy. Hai gã này tuy có thể gọi là một đôi quái kiệt nhưng tuyệt nhiên không phải là đối thủ của Tần Đồng.

Do đó, sau khi thu phục Bạch Cước Kinh Đình thì Tần Đồng bảo bọn chúng nhân cơ hội lên thuyền thu mãi lộ mà ngầm quan sát, xem thử Giang Hải Phong có truy theo hay không. Đồng thời hắn cũng mưu đồ mượn thế lực Bạch Cước Kim Đình là những nhân vật rất giỏi công phu dưới nước, một khi phát hiện ra Giang Hải Phong thì lập tức dụ dỗ đối phương xuống nước mà trừ diệt.

Không ngờ người tính chẳng bằng trời tính, Tần Đồng chưa phát hiện ra Giang Hải Phong thì Giang Hải Phong đã phát hiện ra hắn.

Giang Hải Phong phát hiện Tần Đồng đến nơi này thì không thể nào nhẫn nại được nữa, chàng nhặt một hòn đá, kẹp vào hai ngón tay rồi búng đi. “Bốp” một tiếng, hòn đá va mạnh vào cánh cửa, nhất thời khiến bọn Tần Đồng ngồi bên trong kinh ngạc không ít.

Gã lùn Kim Đình Tiêu Trung Ngụy lập tức phóng ra ngoài và quát hỏi:

- Kẻ nào đó?

Giang Hải Phong lập tức rời chỗ ẩn nấp, chàng thi triển tuyệt kỹ khinh công Cuồng Phong Vũ Điệp, lướt đi như một làn khói nhẹ về bờ sông. Tiêu Trung Ngụy quét mục quang nhìn tứ phía, dường như gã cũng thấy thoang thoáng có bóng người nên vội phóng bước truy theo. Gã liên tục nhìn trái nhìn phải nhưng thủy chung chẳng phát hiện được gì, cuối cùng gã đứng lại nơi mép nước, dỗi mắt nhìn ra dòng sông trắng xóa sóng nước.

Hồi lâu sau, không thấy có động tĩnh gì thì Tiêu Trung Ngụy mới quay người trở vào. Nhưng gã vừa đi được mấy bước thì đột nhiên thấy trước mắt có bóng người đứng sừng sững.

Bóng người đó chính là Giang Hải Phong, chàng cười nhạt, nói:

- Con quỷ lùn, ngươi khoan đi đã!

Tiêu Trung Ngụy kinh hồn khiếp vía, gã vội ngã người xuống cát, lăn tròn ra sau hai trượng rồi mới trở người đứng dậy quát hỏi:

- Ngươi là ai?

Giang Hải Phong thản nhiên nói:

- Ta là người mà các ngươi đang truy tìm.

Tiêu Trung Ngụy rung mình tròn xoe song mục, gã ấp úng nói:

- Ngươi là Giang... Giang tiểu tử...

Giang Hải Phong cười nhạt, nói:

- Không sai! Bây giờ ta muốn lấy mạng tên thủy tặc ngươi đây!

Lời vừa dứt thì thân hình chàng cũng bốc lên như một con đại ưng, chớp mắt đã đến trước mặt đối phương, tả thủ xuất ra nhanh như chớp theo thế Kim Lô Thủ, chọc vào mạn sườn phải của Tiêu Trung Ngụy. Gã này kinh tâm động phách, vội lách người tránh né, đồng thời phân thủy đao của gã cũng quét một đường nhằm vào cổ tay Giang Hải Phong.

Giang Hải Phong không muốn để phát ra âm thanh làm kinh động hai tên

còn lại nên chàng dùng thủ pháp hạ thủ cực nhanh. Trong chớp mắt tưởng chừng như phân thủy đao của Kim Đỉnh Tiêu Trung Ngụy chém vào cổ tay chàng thì chợt nghe chàng khẽ quát một tiếng:

- Đến hay lắm!

Cùng lúc cổ tay chàng lật lại, hai ngón tay chàng kẹp lấy lưỡi đao của đối phương và ấn mạnh xuống.

“Rắc” một tiếng, thanh phân thủy đao lập tức gãy đôi. Tiêu Trung Ngụy bắt giác sững người, nhưng gã không hổ là nhân vật thân kinh bách chiến, kinh nghiệm vô cùng phong phú. Lúc này gã vội thi triển chiêu Huyền Kế Hoạch Sa thoát ra khỏi vòng chiến.

Gã vừa phi thân bỏ chạy vừa lớn tiếng tri hô:

- Không xong rồi... Giang...

Hai tiếng Hải Phong còn chưa ra khỏi miệng thì Giang Hải Phong đã như cơn gió cuốn đến sau lưng gã. Trong lúc khần trương, chàng không kiêng kỵ gì nữa, chàng đề khí từ đan điền, thi triển Phân Hồn Phách Quái Thủ, một trong ba đại tuyệt kỹ của sư môn.

Tả chương vừa phát ra thì nghe vù một tiếng, theo đó là một đạo kinh lực tan bìa phá thạch ập vào lưng Tiêu Trung Ngụy.

“Bình” một tiếng, toàn thân Kim Đỉnh Tiêu Trung Ngụy như một quả cầu bay ra xa hai trượng, đầu chúi vào cát, thất khiếu đều rỉ máu tươi. Phân Hồn Phách Quái Thủ của Giang Hải Phong đã vỡ nát xương sống của gã, nhất thời Tiêu Trung Ngụy nằm yên bất động.

Giang Hải Phong vội lướt đến ẩn nấp sau một phiến đá, chàng biết tiếng tri hô của Kim Đỉnh Tiêu Trung Ngụy vừa rồi tuy không rõ ràng nhưng tất sẽ làm kinh động Tàn Đồng và gã cao khều Bạch Cước Bộc Đại Dao.

Quả nhiên, không ngoài tiên liệu của chàng, một bóng người lướt ra như bay, thoáng cái đã đến hiện trường. Đây chính là Tàn Đồng, hẩn dừng bước quan sát tứ phía, thần sắc đầy vẻ khản trương.

Bỗng nhiên hẩn chú mục nhìn thi thể nằm trên cát và buột miệng “à” một tiếng.

Hẩn từ từ bước lại bên cạnh thi thể, cúi xuống nhìn kỹ rồi bất giác giật thót người.

Giang Hải Phong thấy hẩn quét mục quang nhìn tứ phía rồi lập tức tung người đi về phía bên thuyền bên phải. Rõ ràng là hẩn muốn thoát đi, bởi lẽ từ thương thế trên thi thể Kim Đỉnh Tiêu Trung Ngụy, hẩn đã đoán ra người nào đã hạ thủ.

Vì vậy hẩn không dám trở vào nhà thông báo cho Bộc Đại Dao một tiếng, mà lập tức tìm đường thoát thân ngay.

Nhưng Tàn Đồng chạy không xa thì đột nhiên cảm thấy có một đạo kinh lực phóng kích tới phía sau. Hẩn biết tình thế không ổn nên vội ngã nhào tới

trước, đồng thời hữu thủ phát mạnh ra sau, đánh ra một mũi tang môn đỉnh. Giang Hải Phong cười nhạt, nói:

- Tần Đồng, hôm nay ngươi chạy không thoát đâu.

Vừa nói chàng vừa xuất hữu thủ bắt lấy mũi tang môn đỉnh rồi đánh trở lại ngay lập tức.

Tần Đồng thấy đôi phương quả nhiên là Giang Hải Phong thì bất giác kinh khiếp, dũng khí hoàn toàn tiêu tan. Hắn vận chưởng lực đánh mũi tang môn đỉnh bay sang một bên rồi quay người chạy tiếp.

Nhưng với thân thủ của Giang Hải Phong thì làm sao hắn có thể chạy thoát được.

Chỉ thấy chàng bỏ nhào tới như một chiếc lá trong cơn cuồng phong, chớp mắt đã đến sau lưng Tần Đồng.

Tần Đồng cũng biết không thể thoát được nên vội quay phắt lại, song chưởng hợp nhất đẩy ra, nhằm thẳng vào ngực Giang Hải Phong mà đánh. Kinh lực cuộn cuộn, Giang Hải Phong tuy võ nghệ tinh thâm nhưng cũng không dám lấy thân mình chịu đựng.

Chàng vội nhào người qua phải tránh né, thế chưởng của đôi phương lướt sát sát qua y phục.

Tần Đồng đánh hụt thì càng kinh hãi hơn, hắn gượng cười, nói:

- Giang Hải Phong, ngươi chớ khinh người thái quá!

Lời vừa phát thì tả thủ trầm xuống, hắn dùng thế Kim Thiết Thủ chụp vào thắt lưng Giang Hải Phong.

Nhưng lúc này Giang Hải Phong đã đứng gần sát người hắn, chàng không để cho đôi phương có khoảng trống xuất chiêu nữa. Thế Kim Thiết Thủ của Tần Đồng vừa xuất ra thì hữu thủ của Giang Hải Phong đột nhiên phát tới nhanh như chớp, chàng dùng ngón tay trở điểm vào mạch môn trên tay phải của Tần Đồng.

Tần Đồng kêu thất thanh, hắn vội tung người qua trái, nhưng ngay lúc đó lại có một luồng kinh phong cực mạnh kích vào người hắn. Hắn chưa kịp xoay người thì đã bị kinh lực đánh ngã sấp xuống cát rồi. Chờ đến lúc hắn trở mình đứng dậy thì thấy Giang Hải Phong đã đứng sừng sững trước mặt rồi.

Tần Đồng chau mày hỏi:

- Ngươi muốn thế nào? Ngươi muốn giết ta chăng?

Giang Hải Phong cười nhạt, nói:

- Bây giờ giết ngươi là quá dễ cho ngươi rồi, ta muốn ngươi chết trước mặt sư phụ kia.

Tần Đồng thở phào trong lòng, nhưng ngoài mặt vẫn lạnh lùng, hắn nói:

- Ta tưởng ngươi muốn hạ thủ ngay bây giờ chứ...

Hắn cười nhạt rồi nói tiếp:

- Chuyện do một mình Tần Đồng làm thì một mình Tần Đồng ta chịu, đích

thực là lão ta đã chết trong tay ta, nhưng hiện tại trên giang hồ không một ai biết cả. Bọn họ đều cho rằng người mới là hung thủ sát hại sư phụ.

Bỗng nhiên hắn phá lên cười một tràng rồi nói tiếp:

- Giang Hải Phong, dù có nhảy xuống Hoàng Hà thì người cũng không thể rửa sạch được đầu.

Song mục của Giang Hải Phong như đồ lửa, chàng lạnh lùng nói:

- Như vậy thì người càng không thể sống.

Nói đến đây thì hữu thủ của chàng đột nhiên xuất ra. Tần Đồng định xoay người tránh né nhưng đã quá muộn. Chỉ nghe “rắc rắc”, theo đó là tiếng kêu thảm của Tần Đồng, khớp xương cổ tay phải của hắn đã bị Giang Hải Phong đánh vỡ nát. Tay trái ôm tay phải, Tần Đồng luôn miệng kêu la và khụy người xuống.

Giang Hải Phong cười nhạt, nói:

- Có lẽ bây giờ người phải nói ra sự thật rồi.

Tần Đồng cắn răng chịu đựng đau đớn, hắn nói:

- Giang Hải Phong, nếu người không giết ta thì sớm muộn gì ta cũng sẽ thoát đi thôi.

Giang Hải Phong thản nhiên nói:

- Được, người có bản lĩnh thì cứ việc thử.

Nói đoạn chàng bước tới dùng một sợi dây vải buộc chặt cánh tay trái của Tần Đồng vào người hắn. Lúc này thân người Tần Đồng đã thấm đẫm mồ hôi, xương tay phải của hắn đã hoàn toàn dập nát nên trông như một khúc da thịt treo vào vai.

Hắn vừa thở dốc vừa hỏi:

- Người... người muốn làm gì... làm gì ta?

Giang Hải Phong tuy không chế được Tần Đồng nhưng trong lòng chợt cảm thấy xót xa vô cùng, nhớ lại tình nghĩa huynh đệ ngày trước, bất giác khoe mắt chàng rung rung ngấn lệ. Chính vì vậy mà nhất thời nộ khí cũng tiêu giảm khá nhiều. Chàng nói:

- Tần Đồng, ta muốn áp giải người trở về phương Bắc, triệu tập võ lâm đồng đạo để cùng xử tên súc sinh lòng lang dạ sói người.

Tần Đồng cười nhạt, nói:

- Hà tất phải phí thời gian như vậy! Sao người không kết liễu ta ngay bây giờ, há chẳng đỡ tốn thời gian hơn sao?

Nghe vậy thì huyết dịch trong người Giang Hải Phong sôi trào, chàng cười nhạt, nói:

- Được, ta...

Chàng đã giơ tay lên nhưng lại từ từ hạ xuống rồi cười nhạt, nói:

- Dù sao thì ta và người cũng có một đoạn tình nghĩa đồng môn, làm sao ta có thể nhẫn tâm tự tay giết chết người? Nhưng trước võ lâm đồng đạo thì e

rằng người cũng khó mà sống được.

Tần Đồng ngồi trên cát, đầu tóc rối bời, thân mình đầy mồ hôi và máu, trông chẳng giống một con người nữa. Hắn ngẩng đầu lên, cười lớn một tràng rồi nói:

- Người còn nghĩ đến tình nghĩa đồng môn à?

Nói đến đây thì hắn cười thắm một tiếng rồi nói tiếp:

- Đã hạ độc thủ thì còn tình nghĩa quái gì? Bây giờ người thả ta ra thì ta cũng đã là một phế nhân, sống còn có ý nghĩa gì nữa? Sư ca, người mau giải thoát cho ta đi.

Một tiếng “sư ca” cũng khiến Giang Hải Phong bắt giác cảm thấy đau xót và vô cùng tê tái. Xưa nay chàng hành sự không bao giờ do dự, vậy mà lúc này cứ mãi băn khoăn bất quyết.

Chàng nói:

- Tần Đồng, đừng mong làm cho ta mềm lòng, ta không thể thả người đâu, nhưng ta cũng không muốn tự tay giết người.

Sắc diện của Tần Đồng tái nhợt, hắn ngửa mặt nhìn lên bầu trời đầy sao, và cũng bắt giác rơi lệ, hắn nói:

- Giết ta đi, sư ca. Bằng không thì hãy thả cho ta đi. Ta hứa sẽ không làm chuyện xấu nữa đâu.

Giang Hải Phong gượng cười, nói:

- Nếu lời này nếu nói ra sớm một chút thì có thể ta mềm lòng thật, nhưng bây giờ thì đã quá muộn rồi.

Tần Đồng quay sang nhìn Giang Hải Phong, nhìn một cách chăm chú.

Giang Hải Phong chậm rãi nói:

- Bây giờ người hãy nghe cho kỹ, nghe những tội mà người đã phạm.

Tần Đồng cắn môi muốn bật máu, hắn nói:

- Ta phạm tội gì? Người đừng nghe những lời huyễn hoặc.

Giang Hải Phong cười nhạt, nói:

- Huyền hoặc à? Sát sư bội phản là một tội.

Tần Đồng liền nói:

- Sư phụ bị bệnh lâu năm, điều này người thừa biết mà, ta chỉ muốn giúp lão giải thoát đau khổ thôi.

Giang Hải Phong gượng cười, nói:

- Giỏi cho câu giải thoát đau khổ...

Chàng cười nhạt rồi nói tiếp:

- Tung tin thất thiệt, hãm hại sư huynh là tội thứ hai.

Lần này chàng không chờ Tần Đồng xen vào mà nói tiếp ngay:

- Trộm bảo vật của sư môn là tội thứ ba.

Tần Đồng cười nhạt, nói:

- Ba chuyện này thực ra chỉ là một.

Giang Hải Phong thấy hắc vẫn không có tâm hồi cải phục thiện thì bất giác phần hận và vô cùng thương tâm. Chàng gật đầu và nói tiếp:

- Được rồi, cứ xem như là một chuyện, người nghe tiếp đây.

Chàng cười nhạt rồi nói tiếp:

- Người chiêu tập võ lâm hắc đạo, kéo đến Hàng Châu mưu hại ta, đó là hành động của kẻ tiểu nhân, ta là sư huynh của người, ta đã làm gì có lỗi với người? Tại sao người phải hạ độc thủ như vậy?

Sắc diện Tần Đồng chợt biến, lần này thì hắc cúi đầu mà không nói gì. Hồi lâu sau, hắc mới thở dài một hơi rồi nói:

- Bằng một điều này thì ta cũng không thể sống rồi. Hạ thủ đi, sư huynh!

Giang Hải Phong phá lên cười rồi nói:

- Nếu chỉ có bấy nhiêu thì ta cũng chẳng lấy mạng người làm gì, người thử nghĩ kỹ lại xem.

Tần Đồng cười nhạt, nói:

- Còn tội đáng chết gì nữa?

Giang Hải Phong nghiêm giọng nói:

- Người mau quên quá đấy, ta hỏi người nhé, gia đình một nông gia ở dưới Bắc Cao Phong là những người lương thiện vô tội, người ta đã cứu người thoát chết, vậy mà người còn cưỡng đoạt tiền tài, hạ độc thủ với cô nương nhà người ta. Tần Đồng, người có còn là con người không? Lương tâm người ở đâu?

Tần Đồng không kiềm chế được nên cũng bất giác rơi lệ.

Giang Hải Phong gượng cười, nói:

- Bây giờ người có chết trăm lần cũng không thể chuộc lại tội mà người đã gây ra.

Ngân Hà lão nhân không có thứ nghiệt đồ như người. Giang Hải Phong ta cũng không có một sư đệ như người.

Tần Đồng chậm rãi nói:

- Ta đã bị báo ứng rồi, người không cần nói nữa.

Giang Hải Phong cười ha ha rồi nói tiếp:

- Tại Tô Châu, người còn lừa Tịch Ti Ti, một cô nương ngây thơ thuần khiết, người ta có ân cứu mạng người, vậy mà người nở động lòng căm thù định cưỡng đoạt. Nếu Tả Nhân Long không xuất hiện kịp thời thì Tịch cô nương sẽ...

Tần Đồng biến sắc, hắc thở dài rồi nói:

- Làm sao người biết? Ôi! Chuyện gì người cũng biết cả thì ta còn có thể nói gì được nữa?

Giang Hải Phong lạnh lùng nói:

- Người còn mặt mũi nào mà cầu được sống nữa? Tần Đồng, người đừng vọng tưởng, bây giờ chúng ta đi thôi.

Nói đoạn chàng nắm sợi dây vải kéo Tần Đồng đứng lên, thân hình hần lão đảo suýt chút nữa thì ngã nhào. Hần cười nhạt, nói:

- Được thôi! Ta sẽ đi theo ngươi, dù sao thì sinh mạng này đã thuộc về ngươi rồi, ngươi muốn làm gì thì làm.

Giang Hải Phong gật đầu, nói:

- Như thế mới là một hán tử. Ngươi yên tâm, trên đường đi ta không để ngươi chịu thiệt đâu, nhưng nếu ngươi có ý đồ tẩu thoát thì đừng trách ta hạ độc thủ.

Tần Đồng chỉ gượng cười mà không nói gì.

Giang Hải Phong dắt hần đi một đoạn thì Tần Đồng hỏi:

- Bây giờ đi đâu?

Giang Hải Phong cười nhạt, nói:

- Còn một tên đáng chết nữa nhưng hần chưa chết.

Tần Đồng hỏi:

- Ngươi nói là Bạch Cước Bộc Đại Dao chẳng?

Giang Hải Phong đáp:

- Không sai!

Tần Đồng nói:

- Gã này cũng đáng chết, để ta đưa ngươi đi.

Giang Hải Phong nói:

- Không dám làm phiền ngươi, ta đã biết chỗ rồi.

Tần Đồng ngạc nhiên nói:

- Thì ra ngươi đã sớm biết tất cả rồi à?

Giang Hải Phong “hừ” một tiếng rồi nói:

- Chuyện bọn chúng muốn hại ta thì có thể tha thứ được, vì đó là chủ ý của ngươi, nhưng chuyện bọn chúng cạy có chút võ công, tung hoành sông nước, thu tiền mãi lộ của người lương thiện thì không thể tha thứ được.

Tần Đồng cười cười, nói:

- Nói như ngươi thì trên đời này có quá nhiều người đáng chết rồi, liệu ngươi có giết được hết không?

Giang Hải Phong chậm rãi nói:

- Dù sao thì giết được một tên cũng đỡ một tên.

Nói đến đây thì hai người đã vào tới cổng ngôi nhà, bên trong vẫn còn ánh đuốc sáng choang, rõ ràng là Bạch Cước Bộc Đại Dao không hay biết gì chuyện bên ngoài.

Giang Hải Phong dùng phần dây vải còn lại buộc Tần Đồng vào một góc cây, chàng ngắm nhìn thương thế của Tần Đồng và nghĩ hần không thể nào chạy thoát được.

Sau đó chàng tung người lướt đến trước cửa ngôi nhà.

Bạch Cước Bộc Đại Dao lập tức quát hỏi:

- Kẻ nào?

Nhưng sau khi gã nhìn thấy người đến là một thiếu niên xa lạ nhưng lại giống với Giang Hải Phong mà Tần Đồng từng mô tả tỉ mỉ thì gã biến sắc. Bộc Đại Dao chụp bầu rượu trên bàn quăng ra và quát lớn:

- Cút con bà nguời đi!

Giang Hải Phong chỉ khẽ phát hữu thủ lên thì bầu rượu lập tức bay dạt qua một bên.

Bộc Đại Dao lui bước và ấp úng hỏi:

- Ngươi... ngươi là Giang Hải... Hải Phong phải không?

Giang Hải Phong cười ha ha rồi nói:

- Một chút cũng không sai.

Bộc Đại Dao lại lui bước, nhưng ngôi nhà này diện tích có hạn, lại chỉ có một cửa ra vào nên gã đành dừng lại cạnh bức tường. Biết là hết đường thoát nên Bộc Đại Dao cười nhạt, nói:

- Giang Hải Phong, nghĩa huynh của ta và Tần Đồng lão đệ đều ở bên ngoài, bọn họ đang tìm ngươi tính sổ đấy, ngươi còn dám đến đây nạp mạng à?

Giang Hải Phong thản nhiên mỉm cười, chàng nói:

- Hiện giờ nghĩa huynh Kim Đình của ngươi đã bị vùi xuống cát rồi, còn Tần Đồng thì đang ở bên ngoài chờ chết.

Bộc Đại Dao rùng mình.

Giang Hải Phong cười nhạt rồi nói tiếp:

- Bây giờ chỉ còn lại mình ngươi thôi!

Bộc Đại Dao lắc đầu, nói:

- Ngươi nói vậy, ta không tin.

Giang Hải Phong cười cười, nói:

- Ai cần ngươi tin?

Lời vừa dứt thì thân hình chàng đã như con đại ưng bay tới, Bộc Đại Dao đã hết đường lui nên thuận thủ rút đại đao chém ra. Đao quang lấp lánh, nhằm vào hai chân Giang Hải Phong mà quét từ trái sang phải.

Giang Hải Phong cười nhạt, nói:

- Ngươi còn dám động thủ à?

Lời vừa phát thì chân phải của chàng cũng xuất cước, đại đao của Bộc Đại Dao bị đá văng qua một bên. Gã này liền lách người qua trái, định tung ra cửa chính. Nhưng Giang Hải Phong nhanh chóng truy tới, song chưởng cùng xuất theo thế Hỗn Nguyên Chưởng, kinh lực phát ra như di sơn đảo hải.

Thân người Bộc Đại Dao chưa lách hết sang trái thì đã nghe “bình” một tiếng. Chưởng lực đánh trúng ngay mạn sườn phải của gã.

Thân hình cao khều của gã chẳng khác cánh diều đứt dây, bay “vù” đi rồi và “ầm” vào vách tường đá. Một trường phi thân tảo nhục, máu xương đầy đất, Bộc Đại Dao chỉ còn lại một đồng thịt nát nhừ.

Giang Hải Phong quét mục quang nhìn qua ngôi nhà một lượt rồi từ từ cất bước đi ra. Tần Đồng lặng lẽ nhìn chàng gật đầu, nói:

- Hôm nay người đã giết hai người, nếu sư phụ còn sống thì tội của người chưa chắc là nhẹ hơn ta.

Câu này của Tần Đồng đã nói đúng vào yếu điểm của chàng. Giang Hải Phong bất giác ngẩn người, hồi lâu sau chàng mới cười nhạt và nói:

- Người bớt khai khẩu lại, nếu nói nhiều nữa là tự chuốc lấy đau khổ đấy.

Nói đoạn chàng mở trói cho Tần Đồng rồi dắt hắn ra bến thuyền, chiếc thuyền nhỏ vẫn còn neo ở đó. Giang Hải Phong đưa Tần Đồng lên thuyền rồi tự chèo ra chiếc thuyền buồm lớn Hải Âu.

Lão chủ thuyền nhìn Tần Đồng một lúc rồi ngạc nhiên hỏi:

- Hắn, hắn là ai vậy?

Giang Hải Phong gượng cười, nói:

- Đây là một tên giặc khác, tại hạ đã trói hắn rồi, lão đừng sợ.

Tần Đồng cười nhạt, nói:

- Người định đưa ta đi đâu? Trói ta thế này bất tiện quá, người cứ mở trói đi, ta không chạy đâu.

Giang Hải Phong lắc đầu, nói:

- Không được! Khó khăn lắm ta mới thu phục được người, lần này ta không thể khinh xuất nữa.

Nói đoạn chàng kéo Tần Đồng vào khoang, ngồi xuống bên cạnh một cửa sổ, không ít hành khách lên nhìn hai người với ánh mắt sợ sệt. Chiếc thuyền từ từ rời Giang Trấn và tiếp tục hành trình. Giang Hải Phong thấy cánh tay phải của Tần Đồng ra máu nhiều quá nên chàng điểm huyệt cầm máu rồi dùng một ít dược vật băng bó cho hắn.

Chàng lắc đầu, cười nhạt rồi nói:

- Thương thế quá nặng, đây là do người tự chuốc lấy mà thôi.

Tần Đồng gượng cười, nói:

- Không biết tương lai ta sẽ như thế nào?

Giang Hải Phong cười mỉa, chàng nói:

- Người còn nghĩ đến tương lai nữa à?

Tần Đồng cúi đầu không nói gì, nhưng chốc chốc hắn lại khẽ kêu rên một tiếng.

Sau khi băng bó cho Tần Đồng xong thì Giang Hải Phong trở lại vị trí của mình mà ngồi.

Dưới ánh đèn dầu, chàng thấy sắc diện của Tần Đồng rất nhợt nhạt, hai người vốn là sư huynh đệ đồng môn, không ngờ bây giờ lại trở mặt thành kẻ thù của nhau.

Nghĩ đến đây thì bất giác Giang Hải Phong cảm thấy khó chịu vô cùng, chàng thầm hối hận là vừa rồi mình hạ thủ quá nặng. Kỳ thực chỉ cần bắt giữ

hắn là đủ rồi, hà tất phải dùng thủ pháp quá nặng như thế?

Càng nghĩ càng ray rứt, bất giác chàng tự nhủ:

- “Ta đã gây thọ thương cho hắn, sau này dù sống thì hắn cũng thành phế nhân, cảnh cáo hắn như vậy cũng quá đủ rồi, hà tất phải nhất định lấy mạng hắn. Hay là ta thả cho hắn đi, cho hắn ít tiền và bảo hắn hãy khá mà làm lại cuộc đời?” Nghĩ đoạn chàng định quay sang khai khẩu, nhưng chợt nghe Tàn Đồng ngáy khò khò, hắn đã ngủ rồi.

Giang Hải Phong chau mày thầm nghĩ:

- “Kỳ quái! Thương thế nặng như vậy mà sao hắn có thể ngủ dễ dàng như thế?” Tuy có chút hoài nghi nhưng chàng lại nghĩ:

- “Có lẽ lao lực cả đêm rồi lại thọ thương quá nặng, bây giờ được đắp thuốc và cầm máu nên hắn cảm thấy dễ chịu và tự nhiên cảm thấy buồn ngủ.” Nghĩ vậy nên chàng tự nhủ lòng, thôi thì chờ hắn tỉnh dậy rồi nói cũng không muộn. Thế là chàng tựa lưng vào vách khoang thuyền mà tọa thiền vận khí điều tức.

Cũng chẳng biết bao lâu, bỗng nhiên Giang Hải Phong nghe có tiếng tri hô:

- Giết người rồi! Không xong rồi!

Thân thuyền chao động thật mạnh, Giang Hải Phong mở choàng mắt ra, dưới ánh đèn mờ mờ, chàng thấy chỗ ngồi của Tàn Đồng đã trống không.

Chàng kinh ngạc, miệng kêu thất thanh:

- Hồng bát!

Kêu xong, chàng vội sờ tay vào thắt lưng thì phát hiện thanh Tý Dạ Lục Châu kiếm cũng đã không cánh mà bay. Giang Hải Phong vội đẩy cửa khoang phóng ra ngoài, chàng thấy một thủy thủ ở đuôi thuyền lớn tiếng kêu:

- Không xong rồi, giết người rồi. Khâu chủ thuyền đã bị người ta giết rồi.

Giang Hải Phong nghe vậy thì cảm thấy như bị đao đâm vào lòng, chàng vội hỏi:

- Ai chết? Người đó đâu rồi?

Nói đến đây thì chàng thấy một người máu me bê bết đang bò lồm cồm dưới sàn thuyền, đó chính là lão chủ thuyền Khâu Đồng Thủy.

Giang Hải Phong vội gọi tên thủy thủ lại và nói:

- Mau đi gọi người đến cứu lão ta, ta đi tìm hung thủ đây.

Khâu Đồng Thủy lẫn lộn trong huyết lệ, lão kêu từng tiếng đứt quãng:

- Châu ngọc... của ta... tiền của ta...

Giang Hải Phong hận đến run người, chàng quát lớn:

- Tàn Đồng, người ở đâu?

Đột nhiên nghe “ùm” một tiếng, theo đó có người tri hô:

- Nhảy xuống nước rồi. Nhảy xuống nước rồi.

Giang Hải Phong vội lướt tới thì thấy một chiếc thuyền nhỏ cứu hộ bị rơi

xuống nước, Tần Đồng đứng trên thuyền, dùng cánh tay trái còn lại mà chèo thuyền đi.

Thanh Tý Dạ Lục Châu kiếm được dắt sát vào lưng hắn.

Giang Hải Phong lớn tiếng quát:

- Tần Đồng, ngươi chạy không thoát đâu.

Lời chưa dứt thì toàn thân chàng phóng vút lên không trung như một con hải âu.

Sau đó hạ xuống trước mũi thuyền của Tần Đồng một cách nhẹ nhàng.

Tần Đồng cười nhạt một tiếng rồi dùng mái chèo đánh mạnh tới.

Nhưng Giang Hải Phong đang cảm phần đến cực độ, bất luận thế nào thì chàng cũng không để cho Tần Đồng thoát đi lần nữa.

Lúc này chàng nằm phục tới trước, hữu thủ vung ra chụp lấy cổ tay Tần Đồng, miệng quát lớn:

- Trở lại!

Tiếp theo đó là một tiếng “rắc” vang lên, mái chèo đã bị Giang Hải Phong đánh gãy. Tần Đồng còn muốn quay người nhưng Giang Hải Phong đã sải bước đến sau lưng hắn, chàng cười nhạt, nói:

- Còn muốn chạy nữa hả?

Cùng lúc song thủ xuất ra, đôi trảo thủ như đao kiếm chụp nhanh xuống vai Tần Đồng, theo đó là mấy tiếng “rắc rắc” vang lên, xương vai của Tần Đồng hoàn toàn vỡ vụn, ngũ tạng cũng rách toạt. Tần Đồng kêu thảm một tiếng, máu tươi từ mắt và tai bắn vọi ra.

Giang Hải Phong tước đoạt lại thanh Tý Dạ Lục Châu kiếm, chàng thấy song mục của Tần Đồng trợn trừng lên nên cười nhạt, nói:

- Ngươi chết mà có phục không?

Tần Đồng cười thảm, hắn nói trong tiếng nấc hấp hối:

- Vừa... vừa rồi... ta quá... quá mềm lòng, lẽ ra... ta nên giết ngươi trước... bây giờ quá muộn...

Lời chưa dứt thì toàn thân hắn đổ nhào xuống thuyền.

Giang Hải Phong bất giác sửng người, chàng nghĩ kỹ và rùng mình, lời Tần Đồng vừa nói quả nhiên không sai. Thử nghĩ hắn có thể trộm kiếm của mình thì việc gì lại không thể âm thầm lấy mạng mình? Như vậy thì vừa rồi đích thực là hắn đã hạ thủ lưu tình với mình rồi.

Bỗng nhiên Giang Hải Phong tự hỏi:

- Tại sao? Tại sao hắn phải hạ thủ lưu tình với ta?

Hai giọt lệ chợt lặn xuống má chàng. Giang Hải Phong gật đầu, nói:

- Không sai! Ngươi đã hạ thủ lưu tình... Chỉ có điều ngươi làm quá nhiều chuyện ác, thiên lý khó dung.

Đột nhiên thấy Tần Đồng cố gắng ngẩng đầu lên và nói:

- Hết ta xuống sông... đi... sư ca! Để cho nước sông tẩy sạch... thân thể và

linh hồn của ta...

Sau một hồi co giật bần bật thì hấn nằm yên bất động.

Chiếc thuyền nhỏ hơi lắc lư, gió sông thổi qua vù vù, Giang Hải Phong lau lệ rồi ôm thi thể Tần Đồng thả xuống dòng sông theo di nguyện cuối cùng của hấn. Nhất thời bọt nước trắng xóa hòa lẫn máu hồng, lan tỏa khắp mặt sông.

Hồi 19

Tuệ Kiếm Trảm Giao

Dòng sông cuộn chảy, thi thể Tần Đồng chìm nổi mấy lần rồi biến mất trong làn nước. Chiếc thuyền nhỏ không ai khống chế nên cũng liên tục xoay xoay trên mặt nước. Trong giây phút này, Giang Hải Phong cảm thấy lòng đau như cắt, không bút mực nào có thể tả nổi.

Chàng trầm nghĩ:

- “Tần Đồng đã chết rồi. Là do chính tay ta giết, hai tay ta đã vấy quá nhiều máu rồi.” Lúc này chiếc thuyền lớn đã quay mũi lại, một tên thủy thủ lớn tiếng nói:

- Đại gia, mau lên thuyền thôi, Khâu lão bạng đã chết rồi.

Giang Hải Phong kinh tỉnh, trở lại với thực tại, chàng tung người phóng qua thuyền lớn rồi đi thẳng tới đuôi thuyền. Có nhiều người vây quanh xác Khâu Đồng Thủy. Giang Hải Phong rẽ đám đông bước vào thì thấy chủ thuyền Khâu Đồng Thủy đang nằm trong vũng máu.

Chàng lật thi thể lên thì thấy bên ngực trái có một vết thương do kiếm đâm, huyết tươi vẫn còn chảy ra. Giang Hải Phong sờ thử mạch môn thì cảm thấy huyết mạch đã ngừng, không thể cứu chữa được nữa.

Giang Hải Phong giao số tiền và châu ngọc mà Tần Đồng cướp của Khâu Đồng Thủy cho bọn thủy thủ, sau đó chàng dặn dò bọn chúng mai táng lão ta cẩn thận.

Thêm hai ngày lênh đênh trên sông nước nữa thì cuối cùng thuyền cũng đến Nam Kinh.

Đối với Giang Hải Phong thì nơi này hoàn toàn không xa lạ gì. Nhưng sự thực, từ khi Tần Đồng chết rồi thì việc chàng đến đây đã mất đi một phần ý nghĩa. Tuy nhiên, đã đến tất phải làm cho xong việc, vì bọn Chu Kỳ và Yên Cửu Công đang chiêu tập cao thủ giang hồ để đối phó với chàng.

Giang Hải Phong thuê một cỗ xa mã rồi bảo xa phu:

- Hãy đưa ta đến một khách điểm nào cũng được.

Thế là tên xa phu đưa chàng đến Tháp Thúy Lâu, một khách điểm nổi danh ở bên Tần Hoài.

Giang Hải Phong từng biết sự phong lưu của nơi này qua sách vở, cao lầu thuyền hoa cực thịnh một thời, những hình ảnh này gợi cho người ta nhớ đến cái hận mất nước.

Đỗ Mục, một thi nhân nổi tiếng đời Đường, đã khắc họa điều đó trong một thi phẩm bất hủ là Bạc Tần Hoài:

“Yên lung hàn thủy nguyệt lung sa Dạ bạc Tần Hoài cận tửu gia Thương nữ bất tri vong quốc hận Cách giang do xướng Hậu Đình Hoa” Tạm dịch:

“Khóc mờ trăng lạnh cát trắng pha Dạ bạc Tần Hoài cạnh tửu gia Kỳ nữ biết đâu hờn mắt nước Bên sông hát khúc Hậu Đình Hoa” Chính vì nơi này nổi tiếng với các cuộc ăn chơi trác táng, sớm đào tối mặn nên không ít kẻ phải thân bại danh liệt. Đối với mẫu người như Giang Hải Phong thì quả thật nơi này không hợp với chàng, vì vậy chỉ ở mấy ngày là chàng cảm thấy ngột ngạt không thể chịu nổi.

Tối nay, chàng muốn vào thành dạo một vòng nên ăn cơm xong là chàng thay y phục rồi ra khỏi khách điếm.

Trước Thập Thúc Lâu thường có mấy cỗ xa mã đậu sẵn để phục vụ khách nhân trong khách điếm. Giang Hải Phong vừa ra khỏi cổng thì đột nhiên có một xa phu bước lại hỏi:

- Khách quan cần đi xe không?

Giang Hải Phong gật đầu rồi lên xe, xa phu gióng ngựa qua, đoạn quay lại mỉm cười, hỏi:

- Khách quan muốn đi đâu?

Giang Hải Phong suy nghĩ rồi hỏi:

- Ở đây có những chỗ nào đẹp?

Xa phu cười cầu tài và nói:

- Rất nhiều, ví như Huyền Võ Hồ, Mạc Sầu Hồ, Vũ Hoa Đài, Yến Tử Cơ...

Giang Hải Phong mỉm cười, nói:

- Vậy người đưa ta đến Mạc Sầu Hồ.

Xa phu cười hì hì, nói:

- Đúng! Người thật sự cao nhã mới thích Mạc Sầu Hồ. Huyền Võ Hồ chẳng có ý vị gì, thế mà người lại đông mới chết chứ.

Giọng điệu của tên xa phu này khiến Giang Hải Phong chú ý, chàng cảm thấy thái độ người này có vẻ bất chính, điều khiến chàng nghi ngờ là hẳn chỉ có một mắt trái, sau cổ lại có mấy vết sẹo.

Giang Hải Phong trầm nghĩ:

- “Lẽ nào tên khốn lai lịch bất chính này muốn lập mưu gì hại ta chăng?”

Nghĩ đoạn chàng buột miệng hỏi:

- Từ đây đến Mạc Sầu Hồ bao xa?

Xa phu cười hì hì, nói:

- Không xa lắm, ra khỏi cửa Thủy Tây là tới ngay.

Giang Hải Phong lại hỏi:

- Cửa Thủy Tây ở nơi nào?

Xa phu lại cười cười và nói:

- Nói vậy, khách quan là người ở phương xa tới à?

Hắn vung roi giục ngựa rồi nói tiếp:

- Không xa, một lát là tới ngay.

Tuy trong lòng có hoài nghi nhưng Giang Hải Phong không tiện nói ra, vì rốt cuộc chàng không thể đoán định là đối phương có ác ý gì, tuy diện mạo tên này có vẻ bất chính, nhưng không thể lấy diện mạo mà xét người.

Xa mã phi như bay, không bao lâu thì qua cửa Thủy Tây. Trước mắt là một con đường trải đá vụn, hai bên trồng dương liễu khá xanh tươi.

Đi được một đoạn khá xa thì tên xa phu quay lại cười hì hì và hỏi:

- Khách nhân đến Nam Kinh một mình à?

Giang Hải Phong khẽ gật đầu, tên xa phu lại cười cười rồi nói:

- Quả nhiên là người có nhã hứng.

Đột nhiên hấn rẽ giây cương cho xe đi vào một ngõ hẻm tối đen. Giang Hải Phong chau mày hỏi:

- Này! Sao lại đi vào đây?

Xa phu mỉm cười, nói:

- Khách quan cảm phiền, con sâu rọu trong người tiểu nhân đã tung hoành rồi, khách nhân chờ một lát, tiểu nhân vào uống vài chén là ra ngay.

Giang Hải Phong lấy làm kỳ quái nhưng nhất thời không có phản ứng gì.

Tên xa phu xuống xe, chạy vào một tửu quán lụp xụp với mấy ngọn đèn mờ mờ, chẳng biết hấn làm gì trong đó, nhưng quả nhiên chỉ một lát sau là hấn ra ngay.

Tuy không theo dõi hành vi của tên này nhưng Giang Hải Phong thầm nghĩ:

- “Xem bộ dạng thì nhất định tên xa phu này có mưu đồ gì rồi, ta phải cẩn thận đề phòng mới được.” Nghĩ đoạn chàng thu mình ngồi bất động trên xe.

Tên xa phu vọt lên xe, cầm lấy giây cương và cười hì hì, nói:

- Phiền khách quan phải đợi lâu, chúng ta lại đi thôi.

Nói đoạn hấn cho xe trở đầu rồi giục ngựa phóng như bay.

Đoạn đường trước mắt khá rộng, hai bên không còn là hai hàng dương liễu nữa mà toàn là cỏ dại cao quá đầu người.

Đột nhiên tên xa phu chỉ tay tới trước và nói:

- Đến Mạc Sầu Hồ rồi.

Lời vừa dứt thì bỗng nhiên có một mũi tên từ phía trước bay vào tới, lướt qua thùng xe rồi rơi xuống mép cỏ bên đường. Tên xa phu thấy vậy thì càng giục ngựa phóng nhanh hơn. Một lát sau, chợt nghe phía trước có tiếng vó ngựa, con ngựa kéo xe hí một tiếng dài rồi tung hai vó trước lên, suýt chút nữa thì cỗ xe lật nhào.

Trước cỗ xe là một toán nhân mã dàn hàng ngang, tên xa phu nhảy xuống đất rồi cười nhạt, nói:

- Họ Giang kia, đến Mạc Sầu Hồ rồi.

Một lời vừa phát thì hấn bất giác biến sắc, hấn vòng ra sau nhìn vào thùng xe rồi giậm chân nói:

- Không xong rồi, hấn thoát rồi.

Đứng trước cỗ xe có tổng cộng bốn người, đi đầu là một lão nhân thấp lùn, thân mặc lam bào, kỳ dư ba người còn lại cũng ngoài tứ ngũ tuần cả.

Lão thấp lùn lắc người một cái đã vọt lên cỗ xe, lão quét mục quang nhìn và cười nhạt, nói:

- Bản lãnh của ngươi có thể nói là càng lúc càng tệ đấy, ngay cả việc người trên xe bỏ đi mà cũng không biết sao?

Nói đoạn lão lại lắc người một cái, lập tức trở lại chỗ cũ, lão tức giận nói:

- Thế này là đánh cỏ động xà rồi, muốn bắt lại hấn thật không đơn giản.

Tên xa phu chau mày nói:

- Nam lão gia, tiểu tử đó tuyệt đối không thể chạy đi xa, vừa rồi tiểu nhân còn nhìn thấy hấn ngồi trên xe, chẳng hiểu tại sao chỉ mới một lúc mà đã thất tung. Kỳ quái!

Một lão nhân vừa ốm vừa cao, niên kỷ chừng ngũ tuần nghe vậy thì cười nhạt, nói:

- Bốn chúng ta từ xa đến đây, không gặp tên khốn đó thì làm sao cam tâm được?

Đại ca, chúng ta đi lòng sục thử.

Lam bào lão nhân nói:

- Lòng sục à? Hồ lão nhị, có lẽ ngươi biết quá ít về Giang Hải Phong đấy.

Lão hăng giọng rồi nói tiếp:

- Bản lãnh cao cường như Yên đại ca, Chu đại ca mà còn không dám có ý khinh suất tiểu tử đó, nên mới chiêu tập bằng hữu giang hồ đến đối phó hấn. Thân thủ cao thâm như Tuyết Sơn Tứ Ma mà cũng bại trong tay hấn, bốn huynh đệ chúng ta, nếu liên thủ lại thì may ra có thể thủ thắng, còn nếu phân tán ra thì, ôi...

Lão cười nhạt một tiếng rồi nói tiếp:

- Không phải ta nói một câu nhụt chí, nhưng sự thật là một người trong chúng ta cũng không sống sót nếu lấy một chọi một.

Lão nhân họ Hồ tỏ ý không vui, lão nói:

- Theo đại ca nói vậy thì không lẽ chúng ta đành cam chịu à?

Lam bào lão nhân nói:

- Huynh đệ, tính khí của ngươi nóng quá, bốn chúng ta đã khua môi múa mép trước mặt Chu đại ca, nếu cam chịu thế này thì còn mặt mũi nào nữa?

Lão quay lại nói tiếp với một hán tử trung niên:

- Tứ đệ, ngươi mau đi thông báo với các huynh đệ, nói rằng đối phương đã vào cửa, bảo bọn chúng canh phòng nghiêm ngặt, có tin tức gì thì thông báo ngay qua bên này.

Hán tử trung niên đáp một tiếng rồi quay người lướt đi vào đám cỏ.

Lam bào lão nhân quay lại nói với tên xa phu:

- Người có xác định được hấn là Giang Hải Phong không?

Xa phu cúi người lễ phép nói:

- Nhất định là hấn, tiểu nhân để ý mấy ngày ở Tháp Thụy Lâu và đã dò hỏi rõ lai lịch của hấn. Hấn đi thuyền Hải Âu từ Tô Châu đến Nam Kinh, trên đường đi xảy ra một chuyện nhưng hấn không chết.

Lam bào lão nhân gật đầu và cười nhạt, nói:

- Nói vậy thì lẽ ra nhị vị lão đệ Bạch Cước Kim Đình nên thừa cơ hội hạ thủ trên đường đi mới phải, sao lại để hấn đến Nam Kinh một cách ung dung tự tại như thế?

Xa phu gượng cười, nói:

- Chuyện này tiểu nhân không rõ, nhưng nghe nói trên đường đi hấn đã giết khá nhiều người.

Lam bào lão nhân truy vấn:

- Hấn đã giết những ai?

Xa phu lắc đầu, nói:

- Chuyện này tiểu nhân cũng không rõ.

Lam bào lão nhân trầm ngâm một hồi rồi nói:

- Xem ra Bạch Cước Kim Đình cũng ném mùi đau khổ rồi.

Lão ngừng một lát rồi nói:

- Độc Nhãn Trương, người mau đánh xe qua bên kia giấu đi, ta không tin là tiểu tử đó có cánh.

Vừa nói đến đây thì đột nhiên thấy có bóng người thấp thoáng trong đám cỏ.

Lam bào lão nhân họ Nam vội quát hỏi:

- Kẻ nào?

Bóng người kia lão đảo muốn ngã, hấn phải dùng phán quan bút chống xuống đất và nói:

- Đại ca... là đệ.

Lời vừa dứt thì hấn ngã nhào xuống đất. Mọi người bất giác kinh ngạc, vội chạy nhanh tới thì thấy người kia là hán tử trung niên vừa được phái đi.

Lúc này hấn nằm dài trên đất, vừa thở hổn hển vừa nói:

- Giang Hải Phong đã đến rồi, đệ đã...

Hấn chỉ tay ra sau lưng mình, đột nhiên nằm bất động rồi tắt thở luôn.

Mọi người thấy vậy thì kinh tâm động phách, thần sắc chột biến.

Lam bào lão nhân họ Nam lắc mạnh thân lão tứ và nói:

- Lão tứ, người tỉnh lại mau, Giang Hải Phong ở đâu?

Nói đoạn lão ra lệnh cho tên xa phu:

- Độc Nhãn Trương, mau lấy đèn lại đây.

Độc Nhãn Trương chạy đến trước cỗ xe, hấn vừa đưa tay lấy đèn thì bất giác rung mình toát mồ hôi lạnh. Thì ra nhờ ánh đèn chiếu rọi mà hấn thấy có một người đứng cạnh cỗ xe.

Độc Nhãn Trương nhìn kỹ thì nhận ra người này chính là Giang Hải Phong, người vừa mới ngồi trên xe của hắn.

Hắn buột miệng kêu thất thanh rồi quay đầu bỏ chạy. Nhưng Giang Hải Phong đã truy theo và khế quát:

- Ngươi đứng lại cho ta!

Cùng lúc hữu thủ của chàng chụp tới trước, tựa như chiếc móc câu chụp vào vai phải của Độc Nhãn Trương, tiếp đó chàng giật mạnh một cái rồi hất hắn vào lề cỏ.

Chỉ nghe “bịch” một tiếng, nhất thời Độc Nhãn Trương hôn mê bất tỉnh, chiếc đèn rơi xuống đường vỡ nát. Dầu loang ra ngoài, lửa bắt cỏ khô cháy rực lên.

Lúc này lam bào lão nhân họ Nam và hai vị nghĩa đệ của lão đều bị âm thanh này làm kinh động. Ba lão đều tung người cùng một lúc rồi hạ xuống ba vị trí khác nhau.

Bấy giờ bọn họ mới nhìn thấy rõ ràng vị Giang Hải Phong đứng trước cỗ xe.

Lam bào lão nhân cười một tràng quái đản rồi nói:

- Ngươi là tiểu tử Giang Hải Phong phải không?

Giang Hải Phong từ từ bước đến gần và hỏi lại:

- Các vị là ai? Tại sao lại vì Yên - Chu nhị lão mà đến đây nạp mạng?

Nam lão nhân hắng giọng, nói:

- Nói vậy, ngươi quả nhiên là Giang Hải Phong rồi.

Lão nhân họ Hồ tiếp lời:

- Giang Hải Phong, ngươi nhầm rồi, Yên - Chu nhị vị có giao tình với bọn ta, nhưng chưa đáng để bọn ta bán mạng.

Giang Hải Phong trầm giọng nói:

- Vậy thì tại sao?

Hồ lão nhị nói:

- Ngươi còn nhớ Tuyết Sơn Tứ Ma không? Bốn vị huynh đệ bọn ta là bằng hữu sinh tử với bọn họ.

Giang Hải Phong cất lời, nói:

- Tốt! Tốt! Tại hạ hiểu rồi.

Hồ lão nhị quay sang nói với Nam lão đại:

- Đại ca, chúng ta hạ thủ thôi!

Lời vừa dứt thì lão tung người lướt tới trước mặt Giang Hải Phong, song thủ lập tức xuất ra nhằm vào hai mạn sườn Giang Hải Phong mà công kích.

Giang Hải Phong cười khẩy, nói:

- Bằng vào lão mà cũng xứng à?

Chàng chờ song thủ của đối phương sắp chạm vào y phục mình rồi mới bất ngờ xuất song thủ, chụp vào cổ tay Hồ lão nhị. Lão nhân họ Hồ kinh hồn bạt vía, vội vàng ngã người tránh né. Nhưng trước mặt một nhân vật có thân thủ như

Giang Hải Phong thì thể tránh né của lão ta vẫn quá chậm. Trong lúc lão ngã người thì song thủ của Giang Hải Phong đã điểm sát vào xương sườn của lão rồi.

Hồ lão nhị chỉ kịp kêu thất thanh một tiếng, thân hình lão bị quăng ra xa hơn thước, sau khi rơi xuống thì nằm yên bất động.

Lão đại họ nam thấy vậy thì kinh tâm biến sắc, sau giây phút ngẩn người thì lão ta bật kiếm, phi thân, nhằm điểm vào giữa ngực Giang Hải Phong. Giang Hải Phong lách người qua trái, thuận thế chàng cũng tuốt Ngưng Sương Kiếm ra.

“Choang” một tiếng, trường kiếm của Nam lão đại bị chấn động rung bần bật, suýt chút nữa thì tuột khỏi tay văng đi.

Nhưng sau một hồi chấn động thì thanh kiếm này tựa như một thanh nam châm, bám sát vào tay cầm kiếm của Giang Hải Phong.

Lão lùn này vốn họ Nam, tên là Tiêu Tử, ngoại hiệu là Ải Sơn Thần, còn Hồ lão nhị vừa bị hôn mê bất tỉnh có tên là Kiệt, ngoại hiệu Bát Tý Ma, hai nhân vật còn lại, một là Yếu Mệnh Thủ Thôi Bình, một là Tiểu Phán Quan Châu Kiện. Bốn huynh đệ bọn họ hợp lại thành Trường Bạch Tứ Nhận, lâu nay bọn họ rất ít khi ra khỏi dãy núi Trường Bạch.

Tuy nhiên, sau mười năm lẩn lộn ở Trường Bạch mà không phát triển được gì nên bọn họ mới cùng nhau kéo vào Trung Nguyên.

Đúng vào lúc Yên Cửu Công và Chu Kỳ chiêu tập võ lâm hắc đạo đối phó Giang Hải Phong nên Trường Bạch Tứ Nhận liền nhập cuộc. Toàn bộ thế lực Yên - Chu đã được điều động đến Nam Kinh, bọn chúng định phối hợp với Tần Đồng tại nơi này để quyết một trận chiến cuối cùng với Giang Hải Phong.

Trường Bạch Tứ Nhận vốn có giao tình khá thân mật với Tuyết Sơn Tứ Ma, sau khi nghe Tuyết Sơn Tứ Ma đại bại trong tay Giang Hải Phong thì bọn họ vừa sợ vừa tức, vì tự phụ võ nghệ cao cường nên bọn họ càng quyết tâm phải thư hùng với Giang Hải Phong một trận.

Không ngờ sự tình lại khéo bày như thế. Chỉ qua mấy chiêu đầu mà Tứ Nhận đã vừa chết vừa thọ thương phân nửa rồi.

Lúc này Ải Sơn Thần Nam Tiêu Tử đã hồn phi phách tán, nào còn ý chí để quyết chiến với Giang Hải Phong.

Thanh kiếm của lão bị đối phương dùng chiêu lực hút giữ, nhất thời lão chẳng biết phải làm thế nào.

Giang Hải Phong cười nhạt một tiếng, cùng lúc hữu thủ hất mạnh ra ngoài, chàng khẽ quát:

- Buông tay!

Thân hình Ải Sơn Thần Nam Tiêu Tử không thể tự chủ nên loạng choạng lui ra sau. Lão cảm thấy hồ khẩu tay nóng ran, thanh kiếm vuột khỏi tay và rơi

vào tay đối phương.

Nam Tiêu Tử bắt giắc đỏ mặt, lão vội nói:

- Thôi tam đệ, đi mau!

Cùng lúc, lão điểm hai mũi chân xuống đất, thân hình bốc lên như cánh nhạn.

Nhưng tung lên cũng nhanh mà hạ xuống cũng nhanh.

Giang Hải Phong đột xuất hữu thủ, theo đó là một luồng bạch quang lấp loáng xuất hiện. Ái Sơn Thần Nam Tiêu Tử rống một tiếng trên không rồi rơi xuống, nhìn lại thì thấy thanh kiếm của lão đã xuyên qua đùi phải của lão. Nhất thời huyết tươi tuôn ra như suối.

Giang Hải Phong cười nhạt một tiếng rồi định tiến về phía lão tam Thôi Bình, nhưng đột nhiên nghe “bật” một tiếng, hai mũi tên từ hai hướng tả hữu bay thẳng vào người chàng.

Giang Hải Phong liền vung song thủ lên, ngũ trảo xòe ra, lập tức hai mũi tên đều bị kẹp vào giữa các ngón tay.

Yếu Mệnh Thủ Thôi Bình thấy đối phương bắt hai mũi tên của mình một cách dễ dàng thì hồn phi phách tán, lão vội quay người bỏ chạy vào đám cỏ hoang. Thế nhưng chỉ cần ba bước nhảy là Giang Hải Phong đã bỏ đến sau lưng lão ta.

Chàng cười nhạt, nói:

- Lão khoan đi đã!

Lời chưa dứt thì chàng đã dùng ngón tay cái búng mũi tên trong tay ra.

Yếu Mệnh Thủ Thôi Bình vốn là nhân vật âm độc, hạ thủ vô tình, không ngờ hôm nay lại đến lượt lão phải nạp mạng.

Mũi tên do Giang Hải Phong búng ra cũng bay nhanh như được bắn từ dây cung, và cắm phập vào lưng Thôi Bình.

Lão này kêu thảm một tiếng, thân hình lão đảo nhưng chưa ngã xuống ngay. Lúc này Giang Hải Phong lại búng ra mũi thứ hai, chỉ nghe “vèo” một tiếng thì mũi tên đã găm vào đùi Thôi Bình.

Lần này lão ta chao đảo mấy cái rồi ngã nhào, miệng kêu thảm một tiếng, nhất thời hôn mê bất tỉnh.

Lúc này lửa cháy ngút trời, đâu đâu cũng nghe tiếng lau sậy nổ lộp bộp.

Tiếng người kêu la hốt hoảng từ bốn phía truyền lại, Giang Hải Phong do dự một lát rồi gom thi thể Trường Bạch Tứ Nhạn lại một chỗ, chàng không nỡ để thi thể bọn họ cháy thành tro.

Lúc này đột nhiên có mười mấy bóng người vượt qua biển lửa mà đến, đi đầu là hai lão nhân mặc bạch y và hắc y. Bọn người này trông thấy thi thể Trường Bạch Tứ Nhạn nằm bên đường thì bắt giắc sững người biến sắc.

Nhưng khi trông thấy bên cạnh bốn thi thể còn có một thiếu niên tuấn tú, tay cầm trường kiếm sắc lạnh thì sắc diện bọn họ dường như không còn chút

huyết.

Nhất thời cả bọn đứng trơ người ra như pho tượng, song mục tròn xoe, miệng há hốc.

Bạch y lão nhân áp ứng nói:

- Người... người là Giang...

Giang Hải Phong thân nhiên mỉm cười, nói:

- Không sai! Tại hạ chính là Giang Hải Phong.

Thì ra bọn người này chẳng phải là ai xa lạ, mà chính là Bạch Y Tẩu Yến Cửu Công và Chu Kỳ. Nguyên bọn họ được thuộc hạ của Trường Bạch Tứ Nhận cấp báo nên vội vàng kéo đến, nhưng đáng tiếc là đã chậm một bước. Còn Giang Hải Phong, khi thấy Yến - Chu nhị lão xuất hiện thì toàn thân chàng cũng bất giác run lên.

Chàng cười nhạt, nói:

- Thì ra nhị vị lão tiền bối, đã lâu không gặp.

Yến Cửu Công trấn định tinh thần rồi nói:

- Không ngờ... Thật không ngờ chúng ta lại gặp nhau ở nơi này.

Giang Hải Phong cười nhạt, nói:

- Tại hạ chờ đợi ngày này đã lâu rồi, chuyện Tần Đồng và Bạch Cước Kim Đinh đã giải quyết xong, bây giờ chỉ còn nhị vị đây thôi. Nhị vị muốn thế nào?

Yến Cửu Công nghe vậy thì hồn phi phách tán, nhưng Chu Kỳ vì có thù bất cộng đái thiên với Giang Hải Phong nên trong lòng tuy khiếp sợ nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra lạnh lùng. Lão nói:

- Giang Hải Phong, dù không đánh lại ngươi nhưng lão phu ta không thể không đòi món nợ cho nghĩa đệ của ta.

Nói đoạn lão vung đao lướt ngay tới.

Yến Cửu Công vốn chẳng có hận thù gì với Giang Hải Phong, bây giờ nghe nói Tần Đồng đã chết, Tả Nhân Long thì đã hoán thù thành bạn với Giang Hải Phong, do vậy nên lão đã mất hết chí khí. Trong thâm tâm lão muốn khuyên Chu Kỳ bỏ qua chuyện này, nhưng lời chưa kịp nói thì Chu Kỳ đã xuất thủ, nhất thời Yến Cửu Công không kịp can ngăn.

Chu Kỳ vận toàn lực bình sinh, xuất một đường đao cực hiểm, nhằm chém vào vai trái của Giang Hải Phong. Nhưng đao quang vừa lóe lên thì đột nhiên có một đạo bạch quang xuất ra như cuồng long xuất động, đạo bạch quang bao phủ toàn bộ bóng đao quang. Bất luận về phương vị, bộ vị hay lực đao thì bóng đao quang cũng không thể nào thoát ra được.

Đột nhiên nghe “choang” một tiếng, Chu Kỳ cảm thấy cổ tay tê buốt, toàn thân chấn động và không thể tự chủ được nữa, thanh đại đao vượt khỏi tay và bay ra ngoài.

Đạo bạch quang đột hiện và cũng đột biến, nhưng trong chớp mắt đó lại thấy

một bóng người thấp thoáng, Chu Kỳ chưa kịp trấn định tinh thần cũng như thể trụ thì bóng người đã tiếp cận trước mặt lão rồi. Song thủ của Giang Hải Phong xuất ra nhanh như chớp, liên tục điểm vào mười mấy huyệt đạo trên người Chu Kỳ, sau đó chàng tung người lui ra sau. Ngưng Sương Kiếm không biết đã dắt sau lưng từ khi nào, thần thái của chàng thản nhiên như không, miệng hơi mỉm cười.

Kế đó là thấy Chu Kỳ từ từ khuỵu xuống, sắc diện nhợt nhạt, miệng khe khẽ rên.

Thì ra, vừa rồi Giang Hải Phong đã thừa cơ hội đối phương chưa kịp trấn định tinh thần, chàng thi triển công phu điểm huyệt độc môn phế bỏ võ công của Chu Kỳ.

Trong thâm tâm chàng không muốn giết lão, nhưng chàng biết một khi lão ta còn tự do tự tại thì lão ta sẽ không ngừng lập kế chống đối mình.

Lúc này Yên Cửu Công vội chạy lại đỡ lấy Chu Kỳ, lão buột miệng thở dài và nói với Giang Hải Phong:

- Đa tạ Giang thiếu hiệp hạ thủ lưu tình. Thế này là quá đủ cho hần rồi, chuyện này quả là một bài học quý giá cho bọn ta.

Giang Hải Phong mỉm cười, nói:

- Khô hải vô biên, hồ đầu thị ngạn, buông đao đồ tể là thành phật. Yên lão tiên bối bỏ chỗ tối ra chỗ sáng như vậy thì quả thật là vạn phúc cho giang hồ. Chàng bước lại gần Chu Kỳ và cung thủ nói:

- Chu lão tiên bối, thật là đắc tội, nhưng tại hạ không thể làm cách nào khác. Chuyện ân oán giữa chúng ta xem như kết liễu tại đây, thiên trường địa cửu, mong nhị vị bảo trọng.

Nói đoạn chàng cung thủ chào rồi tung người phi thân mà đi trong bóng đêm, thoáng chốc đã mất hút tung tích...

Người tuy đã không còn xuất hiện nhưng danh Trung Nguyên Nhất Kiếm Giang Hải Phong với thanh Ngưng Sương Kiếm uy trấn võ lâm vẫn được lưu truyền mãi mãi trên giang hồ.

Mùa đông lạnh lẽo trôi qua, đại địa bắt đầu thay đổi, ngày xuân với gió xuân tràn hơi ấm, đâu đâu cũng hiện lộ một màu xanh tươi mơn mẫm. Tại Nam Thiên Sơn có một thảo nguyên rộng lớn, nơi đó có đàn gia súc trăm con đang thi nhau gặm cỏ, bầu trời trong xanh, chốc chốc lại có mấy con đại ung chao mình bay lượn, đó chính là Hải Tử Mục Trường.

Hải Tử Mục Trường này mới thành lập không lâu, thoạt tiên quy mô không lớn lắm nhưng do chủ nhân chuyên cần nên không đầy hai năm sau đã trở thành một trong những mục trường lớn nhất trong vùng Thiên Sơn.

Ai ai cũng biết, trong mục trường này, ngoài một đôi nam nữ chủ nhân ra, còn có một vị lão nhân giúp việc rất đặc lực, đó là Lâu lão tiên sinh.

Vị Lâu lão tiên sinh này cũng đã từng bôn tẩu giang hồ, bằng hữu thương

tặng cho ngoại hiệu kêu bằng Thiết Chương Hắc Ưng và lão chính là Lô Vân Bàng.

Còn đôi nam nữ chủ nhân kia cũng chẳng xa lạ gì, nam chính là Trung Nguyên Nhất Kiếm Giang Hải Phong, từng một thời uy trấn võ lâm Trung Nguyên. Nữ chính là Tái Ngoại Phi Hồng Tần Tử Linh, một nữ hiệp mà khắp vùng Thiên Sơn ai ai cũng mộ danh.

Hết

Nguồn: nhanmonquan

Người đăng: Mọt Sách

Thời gian: 18/02/2004 4:21:08 SA